KEN FOLLETT

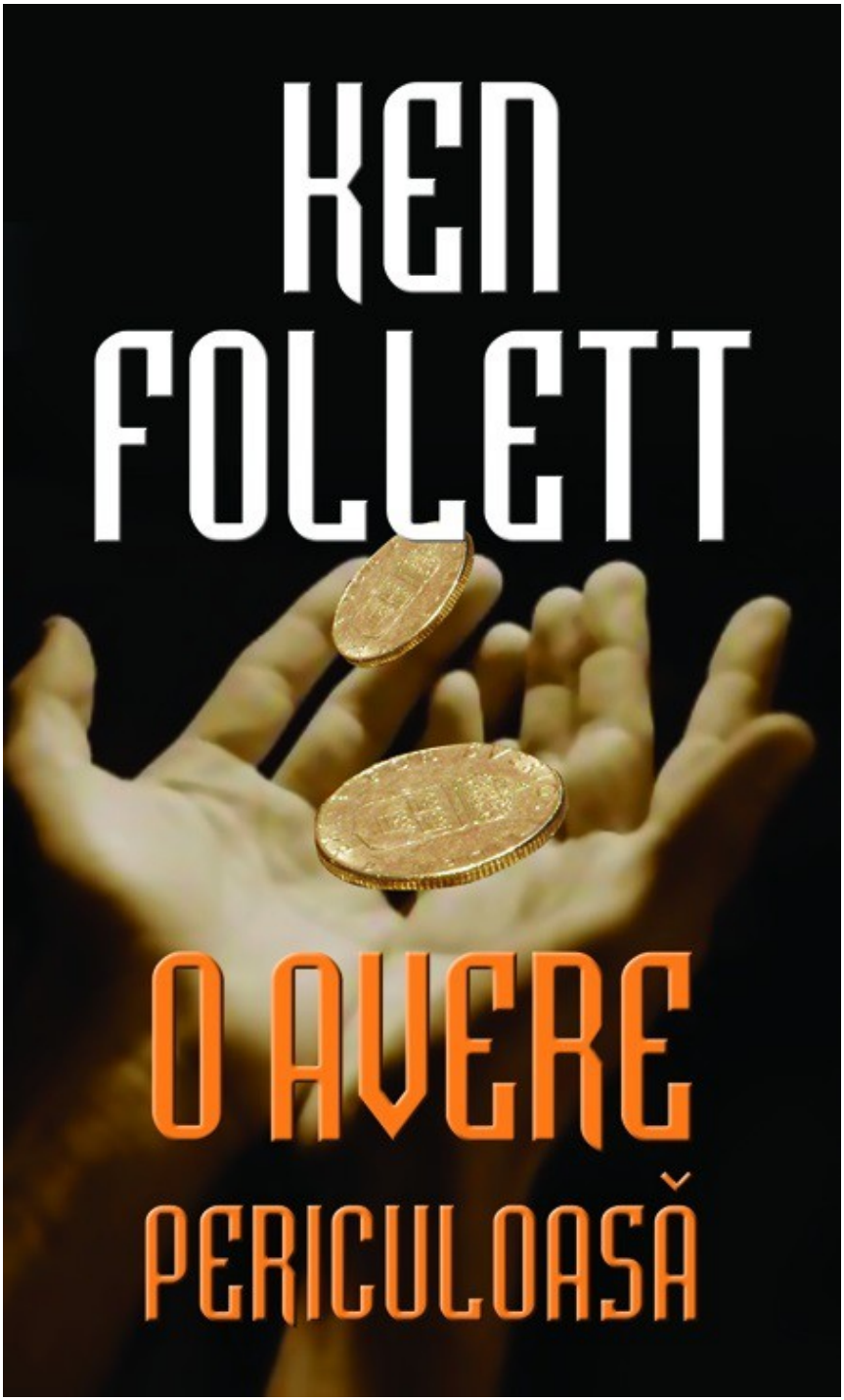

O AVERE PERICULOASĂ

KEN FOLLETT

O AVERE PERICULOASĂ

Traducere din limba engleză
ROXANA FLAVIA DAM

RAO
2009

PROLOG
1866
1
2
3
4
5
PARTEA ÎNTÂI 1873
CAPITOLUL ÎNTÂI – MAI
1
2
3
4
CAPITOLUL DOI – IUNIE
1
2
3

4
CAPITOLUL TREI – IULIE
1
2
3
4
5
CAPITOLUL PATRU – AUGUST
1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL CINCI – SEPTEMBRIE
1
2
3
PARTEA A DOUA 1879
CAPITOLUL ÎNTÂI – IANUARIE
1
2
3
4
CAPITOLUL DOI – APRILIE
1
2
3
4
CAPITOLUL TREI – MAI
1
2
3
4
CAPITOLUL PATRU – IUNIE
1
2
3
CAPITOLUL CINCI – IULIE
1
2
PARTEA A TREIA 1890
CAPITOLUL ÎNTÂI – SEPTEMBRIE
1
2
3
4
CAPITOLUL DOI – OCTOMBRIE
1
2
3
CAPITOLUL TREI – NOIEMBRIE
1
2
3
4
CAPITOLUL PATRU – DECEMBRIE

1
2
3
4
5
6
EPILOG
1892
MULȚUMIRI

PROLOG

1866

1

În ziua în care se întâmpla tragedia, băieții de la Școala Windfield fuseseră consemnați în camerele lor.

Era o sâmbătă călduroasă de mai și în mod normal ar fi trebuit să-și petreacă cu toții după-amiaza pe terenul de sport din partea de sud, unii jucând crichet, alții privind de pe marginea umbroasă a pădurii Bishop's Wood. Dar avusese loc o infracțiune. Se furaseră șase monede de aur din biroul domnului Offerton, profesorul de latină, și toată școala era bănuită. Toți băieții trebuiau să rămână în camere până când făptașul era prins.

Micky Miranda stătea la masa scrijelită cu inițialele a generații de școlari plictisiți. Ținea în mână o revista oficială intitulată *Echipament de infanterie.* De obicei se uita vrăjit la gravurile cu săbii, puști și carabine, dar acum îi era prea cald ca să se poată concentra. La celălalt capăt al mesei, colegul său de cameră, Edward Pilaster, își ridică nasul dintr-un caiet de latină. Copia de la Micky traducerea unei pagini din Plutarh. Puse un deget pătat de cerneală pe pagină și întrebă:

— Ce scrie aici?

Micky își îndrepta privirea spre locul indicat.

— Decapitat, spuse el. E la fel ca în latină, *decapitare.*

Latina nu i se părea grea lui Micky, poate și pentru că multe cuvinte erau asemănătoare în spaniolă, care era limba lui maternă.

Stiloul lui Edward își reluă scârțâitul. Micky se ridică neliniștit și se îndreptă către fereastră. Nicio adiere. Privi cu jind peste curtea grajdului, înspre pădure. La nord de Bishop's Wood era un lac umbrit, format într-o carieră dezafectată. Apa era rece și adâncă…

— Hai la scaldă, spuse Micky brusc.

— N-avem voie, răspunse Edward.

— Am putea ieși prin sinagogă.

„Sinagoga" era camera de alături, în care locuiau trei băieți evrei. Școala Windfield avea o atitudine liberală în predarea teologiei și era tolerantă fața de diferențele de religie, fapt pentru care era agreată în egala măsură de părinți evrei, de familia metodistă din care provenea Edward, precum și de tatăl lui Micky Miranda, care era catolic. Dar în ciuda poziției oficiale a școlii, băieții evrei tot erau prigoniți în fel și chip. Micky continuă:

— Putem ieși pe fereastra lor și ateriza pe acoperișul spălătoriei, după care coborâm prin spatele grajdului și ne strecurăm în pădure.

Edward părea speriat.

— Dacă te prinde, o încasezi cu Dungata.

Dungata era bastonul de frasin mânuit de directorul școlii, domnul Poleson. Pedeapsa pentru fuga din detenție erau douăsprezece lovituri cumplite. Micky fusese pedepsit într-o zi de domnul Poleson pentru că jucase jocuri de noroc și încă îl mai treceau fiorii când se gândea la acea zi. Dar posibilitatea de a fi prinși era mică, iar ideea de a se dezbrăca și de a intra gol în baltă era atât de ademenitoare, încât Micky aproape că simțea apa rece prelingându-i-se pe pielea goală.

Se uita la colegul său de cameră. Edward nu era simpatizat în școală – era prea leneș pentru a învăța bine, prea greoi pentru a fi bun la sport și prea egoist pentru a-și face mulți prieteni. Micky era singurul prieten al lui Edward, și de aceea lui Edward nu-i plăcea când Micky își petrecea timpul cu alți băieți.

— Mă duc să văd dacă nu vrea să vină Pilkington, spuse Micky și se îndreptă spre ușă.

— Stai, nu te duce, spuse Edward neliniștit.

— De ce să nu mă duc?! răspunse Micky. Ție ți-e prea frică.

— Nu mi-e frică, spuse Edward neconvingător. Dar trebuie să-mi termin tema la latină.

— Păi termin-o în timp ce eu merg la scăldat cu Pilkington. Pentru o clipă, Edward afișă o figură de neînduplecat, după care se dădu bătut.

— Bine, hai că vin, spuse el mai mult de nevoie.

Micky deschise ușa. Din clădire se auzea un murmur înăbușit, dar niciun profesor nu se vedea la orizont. Micky o zbughi în camera alăturată. Edward îl urmă.

— Salutare, iudeilor, spuse Micky.

Doi dintre băieți jucau cărți la masă. Își ridicară privirile o clipă și-și văzură de joc fără nicio vorbă. Cel de-al treilea, Fatty Greenbourne{1}, mânca o prăjitură. Maică-sa îi trimitea mereu pachete cu mâncare.

— Hai, salut! spuse el prietenos. Vreți niște prăjitură?

— Ce Dumnezeu, Fatty, mănânci ca un purcel, replică Micky. Fatty ridică din umeri și continuă să îndese în el prăjitură.

Era des ținta zeflemelelor, fiind și gras, și evreu, dar nimic nu părea să-l afecteze. Se spunea că taică-său era cel mai bogat om din lume, și poate că de aceea nu-i păsa de batjocuri, gândea Micky.

Micky se îndreptă spre fereastră, o deschise și privi roată. Curtea grajdurilor era pustie. Fatty întrebă:

— Ce faceți, băieți?

— Mergem la scăldat, spuse Micky.

— O s-o încasați.

Edward spuse scâncit:

— Știu.

Micky se sui pe pervaz, se lăsa pe burtă, se răsuci și se lăsă în jos câțiva centimetri, până atinse cu picioarele acoperișul spălătoriei. I se păru că aude pârâind o placă de ardezie, dar acoperișul rezista sub greutate. Privi în sus și îl văzu pe Edward uitându-se în jos îngrijorat.

— Hai! spuse Micky.

Se târî pe acoperiș și coborî pe un burlan până jos. Peste un minut, Edward aterizâ lângă el.

Micky se uita pe furiș pe după colțul spălătoriei. Nu se vedea nimeni. Fără a sta pe gânduri, o luă la goană prin curtea

grajdului către pădure. Alergă printre copaci până când consideră că nu mai poate fi văzut din clădirile școlii, apoi se opri ca să se odihnească. Edward apăru și el.

— Am reușit! exclamă Micky. Nu ne-a văzut nimeni.

— Probabil o să ne prindă la întoarcere, se posomorî Edward.

Micky zâmbi. Edward arăta ca un englez adevărat, cu păr blond și lins, ochi albaștri și un nas ca o lamă lată de cuțit. Era un băiat înalt, cu umeri lați – puternic, dar stângaci. N-avea niciun pic de gust, iar hainele stăteau lălâi pe el. Edward era de vârsta lui Micky – șaisprezece ani, dar cei doi erau foarte diferiți: Micky avea părul negru și creț și ochi negri, era preocupat de înfățișarea lui și nu suporta să fie neîngrijit sau murdar.

— Ai încredere în mine, Pilaster, spuse Micky. N-am eu întotdeauna grijă de tine?

Edward râse larg, îmbunat.

— Bine, hai să mergem.

O luară prin pădure pe o cărare care abia se distingea. Aerul era mai răcoros pe sub mesteceni și ulmi, și Micky începu să se simtă mai bine.

— Ce faci vara asta? îl întrebă pe Edward.

— De obicei mergem în Scoția în august.

— Ai tăi au o cabană de vânătoare pe-acolo?

Micky învățase jargonul lumii bune englezești și știa că termenul corect era „cabană”, chiar dacă ar fi fost vorba de un castel cu cincizeci de încăperi.

— Închiriem ceva, răspunse Edward, dar nu vânăm. Tata nu e sportiv, înțelegi.

Micky ghici o nuanța defensivă în vocea lui Edward și chibzui la înțelesul acesteia. Știa că aristocraților englezi le plăcea să împuște păsări în august și să vâneze vulpi toată iarna. Și mai știa și că aristocrații nu-și trimit odraslele la școala aceasta. Tații băieților de la Windfield erau mai cu seamă oameni de afaceri și ingineri, nu conți și episcopi, și astfel de oameni nu aveau timp de pierdut cu mersul la vânătoare. Familia Pilaster era o familie de bancheri, și spunând că „tata nu e sportiv”, Edward recunoștea de fapt că familia lui nu face parte din rândurile cele mai de sus ale societății.

Pe Micky îl amuza faptul că englezii au mai mult respect pentru cei care huzuresc decât pentru cei care muncesc. În țara lui nu erau respectați nici nobilii fără ocupație, nici oamenii de afaceri sârguincioși. Acolo nu se respecta nimic în afară de putere. Dacă un om avea putere asupra altora – să-i hrănească sau să-i înfometeze, să-i omoare sau să-i lase în viață – ce altceva și-ar mai fi dorit?

— Dar tu? întreba Edward. Cum îți vei petrece vara?

Micky conta pe faptul că Edward avea să-i pună această întrebare.

— Aici, la școală, spuse el.

— Doar nu rămâi din nou la școală toată vacanța?!

— Trebuie. N-am cum să merg acasă. Numai un drum ia șase săptămâni – școala ar începe înainte să ajung eu acasă!

— Al naibii! Trebuie să fie greu!

De fapt, Micky n-avea nicio dorință să se întoarcă acasă. Nu-i plăcea deloc acolo, și nu-i plăcuse din momentul în care murise mama lui. Acasă la el nu mai erau decât bărbați: tatăl lui, fratele mai mare Paulo, câțiva unchi și veri și patru sute de cowboy. Papa era un erou pentru cei de acolo și un străin pentru Micky: rece, inabordabil, iritabil. Dar adevărata problemă era fratele cel mare al lui Micky. Paulo era prost, dar tare. Îl ura pe Micky pentru că era mai deștept și îi plăcea să-l umilească pe frate-său mai mic. Nu pierdea nicio ocazie să arate lumii că Micky nu știa să prindă juncanii cu lasoul sau să călărească un cal neîmblânzit sau să împuște un șarpe drept în cap. Numărul lui preferat era să sperie calul lui Micky, astfel încât acesta s-o ia la goană, iar Micky trebuia să închidă ochii strâns și să stea agățat în șa, speriat de moarte, în timp ce calul său se avânta cu furie peste pampas până la epuizare. Nu, Micky nu voia să meargă acasă în vacanță. Dar nu dorea nici să rămână la școală. Ceea ce își dorea cu adevărat era să fie invitat să petreacă vara cu familia Pilaster.

Dar Edward nu sugeră acest lucru imediat, așa că Micky abandonă subiectul. Era sigur că acesta avea să se ivească din nou.

Se cățărară pe un gard de lemn în paragină și urcară un delușor. Ajunși în vârf, văzură lacul. Marginile șlefuite ale carierei erau abrupte, dar băieții sprinteni știau cum să le

coboare. Pe fundul carierei se întindea o baltă adâncă plină cu apă verzui-închis în care înotau mormoloci, broaște, și din când în când, câte un șarpe de apă.

Spre surprinderea lui Micky, în lac mai erau încă trei băieți.

Își miji ochii, ferindu-și-i de razele soarelui care se oglindeau pe suprafața bălții, și se uită la siluetele goale. Toți cei trei erau în clasa a patra inferioară la Windfield.

Claia de păr roșcovan era a lui Antonio Silva, care, în ciuda culorii tenului, era compatriotul lui Micky. Tatăl lui Tonio nu avea atât de mult pământ ca tatăl lui Micky, dar familia Silva locuia în capitală și avea prieteni influenți. Ca și Micky, Tonio nu putea merge acasă în timpul vacanțelor, dar avea norocul să aibă prieteni la Ambasada Cordobei din Londra, așa că el nu era nevoit să stea la școala toată vara.

Cel de-al doilea băiat era Hugh Pilaster, un văr de-al lui Edward. Cei doi veri nu semănau deloc: Hugh avea părul negru și trăsături mărunte și clare, și avea de obicei un rânjet răutăcios întipărit pe față. Edward era invidios pe Hugh pentru că acesta era bun la învățătură, făcându-l pe Edward să pară prostănacul familiei.

Cel de-al treilea era Peter Middleton, un băiat cam timid care se ținea mai mult după Hugh, pentru că acesta era mai sigur de sine. Toți cei trei aveau trupuri albe și imberbe de băieți de treisprezece ani și brațe și picioare zvelte.

Apoi Micky observă un al patrulea băiat. Acesta înota singur, la capătul celălalt al lacului. Era mai mare decât ceilalți trei și nu părea să fie împreuna cu aceștia. Micky nu-l vedea îndeajuns de bine pentru a-l recunoaște.

Edward rânji cu răutate. Întrevăzuse un prilej de a face o poznă. Își duse degetul la buze în semn de liniște și începu să coboare panta carierei. Micky îl urmă.

Ajunseră la pietroiul pe care băieții cei mici își lăsaseră hainele. Tonio și Hugh făceau scufundări, cercetând cine știe ce, în timp ce Peter înota liniștit de unul singur. Primul care îi observă pe nou-veniți fu Peter.

— Oh, nu! exclama el.

— Ia te uită! încălcați regulile, băiețași? făcu Edward.

Atunci Hugh Pilaster îl observa pe vărul său și răspunse strigând:

— Și voi la fel!

— Mai bine v-ați întoarce înainte să fiți prinși… spuse Edward.

Luă de pe pietroi o pereche de pantaloni.

— …dar aveți grijă să nu va udați hainele, altfel se vor prinde toți pe unde ați umblat!

Și zvârli pantalonii în mijlocul bălții, cu un râs nechezat.

— Nemernicule! strigă Peter, apucând pantalonii care pluteau pe apa.

Micky zâmbi amuzat.

Edward lua o gheată și o azvârli în lac.

Băieții cei mici intrară în panică. Edward luă o altă pereche de pantaloni de pe pietroi și o azvârli în lac. Era distractiv să le vadă pe cele trei victime țipând și năpustindu-se să-și prindă hainele, așa că Micky începu să râdă.

În timp ce Edward continua să azvârle ghete și haine în lac, Hugh Pilaster reuși să iasă din apă. Micky se aștepta ca Hugh să o ia la fugă, dar, surprinzător, acesta o luă către Edward. Înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă, Hugh îl împinse cu putere. Deși era mai mare decât Hugh, Edward se dezechilibră. Se clătină pe piatră, apoi se răsturnă și căzu în lac cu un pleoscăit formidabil.

Totul se întâmplă cât ai clipi. Hugh înșfăca o mână de haine și începu să urce panta carierei, agil ca o maimuță. Peter și Tonio chicotiră sarcastic.

Micky se luă după Hugh câțiva pași, dar n-avea cum să-l prindă din urmă pe băiatul mult mai mic și mai vioi. Întorcându-se, se uită să vadă dacă totul era în regula cu Edward. Nu avea de ce să-și facă probleme: Edward ieșise la suprafață. Îl prinsese pe Peter Middleton și îi vâra capul sub apă repetat, pedepsindu-l pentru râsul acela zeflemitor.

Tonio înotă până la marginea lacului, strângând în mână o grămadă de haine șiroind de apa. Se întoarse și privi înapoi.

— Lasă-l în pace, maimuțoiule! îi strigă lui Edward.

Tonio era cam nebun, așa că Micky se întrebă ce idei o să-i vină acum. Tonio se duse puțin mai departe pe marginea lacului, apoi se întoarse cu o piatră în mână. Micky strigă la Edward ca să-l prevină, dar era prea târziu. Tonio zvârli piatra cu o precizie surprinzătoare și-l nimeri pe Edward în cap.

Picuri roșii de sânge îi țâșniră pe sprânceană.

Edward scoase un urlet de durere și, lăsându-l cât colo pe Peter, se aruncă să-l prindă pe Tonio.

2

Hugh goni gol prin pădure către școală, strângând în mână câte haine mai avea și încercând să uite de durerea pe care o simțea în tălpile desculțe, din cauza terenului accidentat. Ajungând la o răspântie de poteci, o coti în viteză la stânga, mai fugi puțin, apoi se pierdu în tufăriș și se ascunse.

Stătu nemișcat, încercând să-și domolească respirația hârâită și ciuli urechile. Văru-său Edward și tovarășul lui, Micky Miranda, erau cei mai mari dobitoci din școală: chiulangii, lași și bătăuși. Singura soluție era să te ții departe de ei. Dar Hugh era sigur că Edward avea să vină după el. Edward îl urâse dintotdeauna pe Hugh.

Și tații lor se certaseră. Tatăl lui Hugh, Toby, își retrăsese capitalul din afacerea de familie și începuse o afacere proprie în comerțul cu vopseluri pentru industria textilă. Deja la treisprezece ani, Hugh știa că pentru familia Pilaster a-ți scoate banii din bancă reprezintă o faptă dintre cele mai grave. Joseph, tatăl lui Edward, nu-l iertase niciodată pe frate-său Toby.

Hugh se întrebă ce se întâmplase cu prietenii lui. Erau patru băieți la scăldat înainte ca Micky și Edward să-și facă apariția. Tonio, Peter și Hugh se bălăceau într-o parte a lacului, iar un băiat mai mare, Albert Cammel, înota singur în partea cea mai îndepărtată.

În mod normal, Tonio era curajos până la nesăbuință, dar de Micky Miranda îi era frică. Amândoi erau de loc dintr-o țară sud-americană numită Cordoba. Tonio spunea că familia lui Micky era puternică și plină de cruzime. Hugh nu prea înțelegea ce înseamnă asta, dar efectul era uimitor: Tonio putea fi obraznic cu toți băieții dintr-a cincea, dar cu Micky se purta întotdeauna politicos, ba chiar umil.

Pe Peter mai mult ca sigur că îl băgaseră în toți sperieții: lui îi era frică și de propria umbră. Hugh spera că acesta scăpase cumva de bătăuși.

Albert Cammel, poreclit Cocoașă, nu era cu Hugh și cu prietenii lui. El își lăsase hainele în alt loc, așa că probabil scăpase nevătămat.

Și Hugh scăpase de bătăuși, dar nu și din bucluc. Își pierduse hainele de corp, șosetele și ghetele. Acum era nevoit să se strecoare în școală în cămașă și cu pantalonii uzi leoarcă, sperând că n-o să-l vadă niciun dascăl sau vreunul dintre băieții din clasele superioare. Ideea îi provocă un geamăt. „De ce mi se întâmplă mie mereu lucruri din astea?” se întreba el mâhnit.

De optsprezece luni de când venise la Windfield, avusese tot felul de necazuri. Nu că i se părea greu să învețe: era sârguincios și ieșea printre primii la toate testele. Dar regulile mărunte îl scoteau din fire. Stingerea se dădea în fiecare seară la ora zece fără un sfert, dar el mereu găsea câte un motiv foarte serios să stea treaz până la și un sfert. Locurile interzise îl ispiteau din cale-afară și era în mod irezistibil tentat să exploreze grădina refectoriului, livada directorului, depozitul de cărbune și pivnița cu bere. Alerga când trebuia să meargă la pas, citea când trebuia să doarmă și vorbea în timpul rugăciunii. Și mereu sfârșea așa, simțindu-se vinovat și speriat, întrebându-se de ce se vârâse într-o situație care aducea atâta suferință.

Pădurea era cufundată în liniște, iar Hugh medita întunecat la destinul său, întrebându-se dacă va deveni un om fără căpătâi, sau chiar un criminal, aruncat în închisoare sau transportat în Australia în lanțuri, sau osândit la spânzurătoare.

În cele din urmă hotărî că Edward nu mai vine după el. Se ridică și-și trase pe el pantalonii și cămașa ude. Dintr-odată auzi pe cineva plângând.

Își îți capul cu băgare de seamă și zări căpița de păr roșcovan a lui Tonio. Prietenul lui mergea alene pe cărare, dezbrăcat și ud, cu hainele în brațe, plângând cu sughițuri.

— Ce s-a întâmplat? întreba Hugh. Unde-i Peter?

Tonio se încrâncenă dintr-odată:

— N-o să spun niciodată! Mă omoară!

— Bine, nu-mi spune, replică Hugh.

Ca de obicei, lui Tonio îi era frică de moarte de Micky, și n-ar

fi mărturisit nimic, orice s-ar fi întâmplat.

— Mai bine îmbracă-te, îl sfătui Hugh cu simț practic.

Tonio se uită pierdut la grămada de haine ude leoarcă pe care o ținea în brațe. Părea prea șocat ca să le poată descurca. Hugh i le luă din mână. Avea ghetele, pantalonii și o șosetă, dar lipsea cămașa. Hugh îl ajută să se îmbrace cu ce avea și o porniră amândoi către școală.

Tonio se oprise din plâns, dar părea încă foarte răscolit. Hugh spera că bătăușii aceia nu-i făcuseră nimic groaznic lui Peter. Dar acum trebuia să se gândească cum să-și salveze propria piele.

— Dacă reușim să ajungem în internat, mergem și ne punem hainele curate și ghetele de schimb, chibzui el cu voce tare. Și de îndată ce avem voie să părăsim camera, mergem în oraș și cumpărăm haine pe datorie de la Baxted.

Tonio dădu din cap.

— Bine, spuse el năuc.

În timp ce-și tăiau drum prin desiș, Hugh se întrebă din nou de ce era Tonio atât de tulburat. La urma urmei, bruftuluielile nu erau un lucru nou la Windfield. Oare ce se întâmplase la lac după ce Hugh fugise? Dar Tonio nu scoase nicio vorbă despre asta pe drumul de întoarcere.

Școala era formată din șase clădiri care fuseseră odată centrul unei ferme mari, iar camerele lor se găseau în fosta lăptărie, lângă capelă. Ca să ajungă acolo trebuiau să sară un zid și să traverseze terenul de squash. Se cățărară și priviră peste zid. Așa cum își închipuise, curtea era pustie, și totuși Hugh șovăi. Se gândi la Dungata vârstându-i spatele și se cutremură. Dar nu avea de ales. Trebuiau să ajungă înapoi în școală și să se schimbe.

— Pe locuri, fiți gata, șopti el. Start!

Săriră deodată zidul și o luară ca din pușcă prin curte către umbra răcoroasă a capelei de piatră. Până aici, toate bune. Apoi se strecurară spre est, lipiți de zid. Mai urma o cursă scurtă pe aleea care ducea în clădire. Hugh se opri. Nu era nici țipenie de om.

— Acum! spuse el.

Băieții traversară drumul în fugă. Dar când ajunseră la intrare, se abătu dezastrul. O voce cunoscută și autoritară

răsună:

— Pilaster cel mic! Dumneata ești acela?

Hugh înțelese că până aici îi fusese.

Inima i se făcu cât un purice. Se opri și se întoarse. Domnul Offerton se nimerise să iasă din capela tocmai în momentul acela, iar acum stătea în umbra portalului: era un om înalt și acru, cu robă profesorală și tocă. Hugh își înghiți un vaiet. Domnul Offerton, căruia i se furaseră banii, era foarte probabil cel mai puțin dispus dintre dascăli să dea dovada de îngăduință astăzi. Sigur urma Dungata. Hugh simți ca mușchii șezutului i se încordează involuntar.

— Vino încoace, Pilaster, spuse domnul Offerton.

Hugh își târșâi picioarele până la el, urmat de Tonio. „Oare de ce mă expun eu la asemenea riscuri?" se întrebă el deznădăjduit.

— Treci în biroul domnului director! Imediat!

— Da, domnule, spuse Hugh mâhnit.

Era din ce în ce mai rău. Când directorul avea să-l vadă în așa hal, sigur avea să-l dea afară din școala. Și cum avea să-i explice totul maică-sii?

— Acum! spuse profesorul nerăbdător.

Băieții se răsuciră pe călcâie, dar domnul Offerton spuse:

— Dumneata nu, Silva!

Hugh și Tonio schimbară uluiți o privire. De ce să fie pedepsit doar Hugh, și Tonio nu? Dar nu puteau comenta ordinele, așa că Tonio o șterse către dormitor, în timp ce Hugh se îndreptă spre clădirea directorului.

Deja o simțea pe Dungata pe spinare. Știa că avea să-l podidească plânsul, ceea ce era chiar mai rău decât durerea în sine, pentru că i se părea că era prea mare să plângă la treisprezece ani.

Clădirea directorului se afla tocmai în partea cealaltă a școlii. Hugh se îndreptă spre ea agale, și totuși ajunse acolo mult prea repede, iar servitoarea îi deschise la o secundă după ce sună.

Îl întâlni pe domnul Poleson pe hol. Directorul era un bărbat chel cu mutră de buldog, însă dintr-un motiv sau altul, de data aceasta nu părea să bubuie de mânie așa cum ar fi cerut situația. În loc să-l interogheze pe Hugh de ce încălcase

consemnul și cum de era ud leoarcă, directorul deschise ușa biroului și îi spuse blând:

— Pe aici, tinere.

Cu siguranță că își păstra mânia pentru corecție. Inima lui Hugh bătea nebunește când intră în birou.

Fu uimit s-o vadă pe maică-sa așteptând.

Și ce era mai rău, aceasta plângea.

— Am fost doar la scaldă! exclamă Hugh.

Ușa se închise în urma lui, și Hugh își dădu seama că directorul nu îl urmase în birou.

Hugh începu să înțeleagă că prezența mamei n-avea nimic de-a face cu faptul că încălcase consemnul și că se dusese la scăldat, sau că își pierduse hainele, sau că fusese găsit pe jumătate dezbrăcat.

Avea sentimentul cumplit că era vorba de ceva mult mai grav.

— Mamă, ce e? întrebă. De ce ești aici?

— O, Hugh, suspină ea, a murit tata.

3

Sâmbăta era cea mai bună zi a săptămânii pentru Maisie Robinson. Sâmbătă tăticul primea salariul. Așa că astă-seară urmau să aibă carne la cină și pâine proaspătă.

Stătea pe pragul ușii împreuna cu fratele ei Danny, așteptându-l pe tăticul să vina de la muncă. Danny avea treisprezece ani – doi ani mai mult decât Maisie – și Maisie îl adora, deși el nu se purta întotdeauna frumos cu ea.

Casa era una dintr-un șir de locuințe sufocante și igrasioase aflate în portul unui orășel de pe coasta nord-estică a Angliei. Proprietăreasa se nuntea doamna MacNeil și era văduvă. Aceasta locuia în odaia din față, la parter. Familia Robinson locuia în odaia din spate, iar o altă familie locuia la etaj. La ceasul când tăticul trebuia să se întoarcă de la muncă, doamna MacNeil ieșea la ușă, așteptând să încaseze chiria.

Lui Maisie îi era foame. Ieri se rugase de măcelar să-i dea niște resturi de oase, iar tăticul cumpărase un nap și făcuse o tocăniță, și de-atunci, Maisie nu mai mâncase nimic. Dar azi era sâmbătă!

Maisie încercă să nu se mai gândească la cină, pentru ca asta îi întețea durerea de stomac. Ca să-și ia gândul de la mâncare, îi spuse lui Danny:

— Tăticul a tras o înjurătură azi-dimineață.

— Ce-a zis?

— A zis că doamna MacNeil e o *paskudniak.*

Danny chicoti. Cuvântul însemna „scârnă". Copiii vorbeau engleza fluent după un an petrecut în noua țară, dar încă mai știau și idiș.

Numele lor nu era chiar Robinson, ci Rabinowicz. Doamna MacNeil începuse să manifeste antipatie față de ei din momentul în care aflase că erau evrei. Nu mai întâlnise niciun evreu în viața ei, iar când le dăduse camera în chirie crezuse că sunt francezi. Nu mai era niciun evreu în oraș. Familia Robinson nu avusese niciodată intenția de a se stabili aici: plătiseră bilete pentru o traversare către un loc numit Manchester, unde locuiau mulți evrei, iar căpitanul vaporului le spuse că aici era Manchester, dar îi fraierise. Când descoperiră că erau într-un alt oraș, tăticul spuse că o să strângă bani ca să se mute la Manchester, dar mămică se îmbolnăvise. Și acum era tot bolnavă, așa că ei erau tot aici.

Tăticul lucra la debarcader, într-un depozit pe al cărui gard scria mare „Tobias Pilaster Co". Maisie se întrebase deseori cine o fi fost Co. Tăticul lucra ca funcționar, notând butoaiele de vopsea care intrau și ieșeau din depozit. Era un om chibzuit, care mereu lua notițe și făcea liste. Mămica era tocmai contrariul. Ea fusese dintotdeauna cea îndrăzneață. Ea fusese cea care dorise să vină în Anglia. Mămicii îi plăcea să dea petreceri, să meargă în excursii, să cunoască lume, să se îmbrace frumos și să joace tot felul de jocuri. „De asta trebuie că tăticul o iubește atât de mult, gândea Maisie, pentru că ea e ceea ce el n-ar putea fi vreodată."

Acum mămica nu mai era atât de veselă. Stătea toată ziua întinsă pe salteaua roasă, trezindu-se din somn doar din când în când, iar chipul palid îi strălucea de sudoare și respirația îi era fierbinte și mirositoare. Doctorul spusese că trebuie să se refacă mâncând zilnic ouă proaspete, smântână și carne de vită, iar tăticul plătise vizita doctorului cu banii de cină din ziua aceea. Dar acum Maisie se simțea vinovată de fiecare dată

când ducea mâncare la gură, știind că mânca mâncarea care putea să-i salveze viața maică-sii.

Maisie și Danny învățaseră să fure. În zilele de piață mergeau în centru și șterpeleau cartofi sau mere de pe la tarabe. Vânzătorii aveau privirea ageră, dar tot îi mai distrăgea câte ceva din când în când: vreo ceartă pentru rest, vreo încăierare între câini sau vreun bețivan, și copiii puneau mâna pe ce apucau. Dacă erau norocoși, prindeau câte un copil bogat de vârsta lor, tăbărau pe el și îl jefuiau. Deseori copiii ăștia aveau în buzunar o portocală sau o punguță cu dulciuri, chiar și câțiva bănuți. Maisie se temea să nu fie prinsă pentru că știa cât de rușine i-ar fi fost mămicii, dar îi era și foame.

Maisie își ridică privirea și văzu un pâlc de oameni venind pe stradă. Se întrebă cine puteau fi. Era încă puțin prea devreme pentru ca muncitorii din port să se întoarcă de la muncă. Oamenii vorbeau mânioși, dând din mâini și agitându-și pumnii. Când se apropiară, Maisie îl recunoscu pe domnul Ross, care locuia la etaj și lucra cu tăticul la firma lui Pilaster. De ce n-o fi fiind la muncă? Părea destul de furios din cauza asta. Era roșu la față și înjura și vorbea de ticăloși, de paraziți nemernici și de mincinoși nenorociți. Când grupul ajunse în dreptul casei, domnul Ross îl părăsi brusc și năvăli înăuntru, astfel că Maisie și Danny trebuiră să se dea la o parte ca să se ferească de ghetele lui țintuite.

Când Maisie își ridică din nou privirea, îl văzu pe tăticul. Era un bărbat subțire cu barba neagră și ochi căprui, blânzi. Venea în urma celorlalți, cu capul plecat, și arăta atât de abătut și de disperat, încât lui Maisie îi veni să plângă.

— Tăticule, ce s-a întâmplat? îl întrebă. De ce-ai venit atât de devreme acasă?

— Hai înăuntru, îi spuse el cu o voce atât de stinsă, încât Maisie abia îl auzi.

Cei doi copii îl urmară în odaia din fundul casei. El îngenunche lângă saltea și o sărută pe mămica pe buze. Ea se trezi și îi zâmbi. El nu-i întoarse zâmbetul.

— Compania s-a dus, spuse el în idiș. Toby Pilaster e ruinat.

Maisie nu prea pricepea ce înseamnă asta, dar tonul lui Papa îi spunea clar că era vorba de o nenorocire. Aruncă o privire spre Danny, care ridică din umeri. Nici el nu pricepea.

— Dar de ce? întrebă mămica.

— A avut loc un crah financiar, spuse tăticul. O bancă importantă din Londra a dat faliment ieri.

Mămica se încruntă, căznindu-se să se concentreze.

— Dar aici nu-i Londra! Ce-avem noi cu Londra?

— Nu cunosc detaliile.

— Vasăzică nu mai ai de lucru?

— Nici de lucru, nici leafă.

— Dar azi ai luat leafa?

Papa își plecă fruntea.

— Nu, nu ne-au dat leafa.

Maisie se uita din nou la Danny. Asta pricepură amândoi. Dacă nu erau bani, nu era nici de mâncare. Danny părea speriat. Lui Maisie îi veni să plângă.

— Trebuie să-ți dea leafa, șopti mămica. Ai muncit toată săptămână, trebuie să-ți dea leafa.

— N-au bani, răspunse tăticul. Asta-nseamnă faliment, înseamnă să datorezi bani la oameni și să nu-i ai.

— Dar domnul Pilaster e un om bun, așa ai spus mereu.

— Toby Pilaster a murit. S-a spânzurat aseară în biroul lui din Londra. Avea un băiat de vârsta lui Danny.

— Dar ce-o să le dam de mâncare copiilor?

— Nu știu, spuse tăticul și începu să plângă, spre groaza lui Maisie. Iartă-mă, Sarah! rosti el, în timp ce lacrimile îi curgeau în barba. Te-am adus în locul ăsta groaznic unde nu sunt evrei și nimeni să ne-ajute. N-am bani de doctor, n-am bani de medicamente, nu am ce le da de mâncare copiilor. Am dat greș! Iartă-mă, te rog, iartă-mă.

Se aplecă și-și îngropa fața în pieptul mămicii. Ea îl mângâie pe cap cu mâna tremurândă.

Maisie era îngrozită. Tăticul nu plângea niciodată. Părea ca nu mai e nicio speranță. Poate că aveau să moară cu toții.

Danny se ridică, se uită la Maisie și-i făcu semn din cap să se îndrepte spre ușă. Se ridică și ea și ieșiră împreună pe vârful picioarelor. Maisie se așeza pe prima treaptă și începu să plângă.

— Ce-o să facem acum? întreba ea.

— O să fugim, spuse Danny.

Cuvintele lui Danny o înfiorară.

— Nu putem fugi, replica ea.

— Trebuie. N-avem ce mânca. Dacă rămânem aici, o să murim.

Lui Maisie nu-i păsa dacă avea să moară, dar îi veni o altă idee, și anume că mămica era cea care sigur avea să moară de foame ca să le dea lor de mâncare. Dacă rămâneau, avea să moară ea. Trebuiau să plece ca s-o salveze.

— Așa e, îi spuse Maisie lui Danny. Dacă plecăm, poate că tăticul o să reușească să facă rost de mâncare pentru mămica. Trebuie să plecăm de dragul ei.

Auzindu-și propriile spuse, Maisie rămase năucită de ce i se-ntâmpla familiei lor. Acum era mult mai rău decât ziua în care părăsiseră Viskis, lăsând în urmă satul cu casele în flăcări, și se suiseră în trenul friguros cu toată avuția lor strânsă în doi saci de pânză. Căci atunci știa că tăticul avea să aibă grijă de ea întotdeauna, orice s-ar fi întâmplat, dar acum trebuia să-și poarte singură de grijă.

— Unde mergem? întrebă ea șoptit.

— Eu plec în America.

— În America? Cum pleci?

— În port e un vapor care pleacă spre Boston de dimineață când se ridică mareea – în noaptea asta mă cațăr pe o frânghie și mă ascund într-una dintre bărcile de pe punte.

— O să călătorești clandestin! exclamă Maisie cu frică și cu admirație în glas.

— Exact.

Uitându-se la frate-său, Maisie observă pentru întâia oară că pe buza de sus îi mijea o umbră de mustață. Se făcea bărbat, și într-o bună zi avea să aibă o barbă neagră ca a tăticului.

— Cât timp se face până-n America? întrebă ea.

Danny șovăi, făcu o față de om prost și spuse:

— Nu știu.

Maisie pricepu că ea nu era în schemă și fu cuprinsă de mâhnire și frică.

— Vasăzică nu mergem împreună, spuse tristă.

Danny se simți vădit vinovat, dar n-o contrazise.

— Îți spun eu ce să faci, spuse. Du-te la Newcastle. Poți ajunge acolo în cam patru zile pe jos. E un oraș uriaș, mai

mare ca Gdanskul, așa că nimeni n-o să te observe. Îți tai părul, furi o pereche de pantaloni și te prefaci că ești băiat. Te duci să-ți cauți de lucru la grajduri, că tu te pricepi la cai. Dacă te plac, o să primești bacșișuri, și după o vreme s-ar putea să-ți dea o slujba. Maisie nu se putea închipui fiind singură cuc.

— Aș prefera să vin cu tine, spuse ea.

— Nu se poate. Și așa o să fie greu – să mă ascund pe vapor, să fur mâncare și așa mai departe. Nu ți-aș putea purta de grijă și ție.

— N-ar fi nevoie să-mi porți de grijă. Aș tăcea chitic tot timpul.

— Mi-aș face griji pentru tine.

— N-o să-ți faci griji ca mă lași singură-singurică?

— Fiecare trebuie să-și poarte singur de grijă! rosti el furios. Maisie înțelese că Danny era hotărât. Nu reușise niciodată să-l facă să se răzgândească dacă el era hotărât. Întrebă cu spaimă în glas:

— Când plecăm? În zori?

El își scutura capul.

— Acum. Eu trebuie să ajung pe vapor cum se lasă întunericul.

— Vorbești serios?

— Da.

Ca dovadă, se ridică în picioare.

Se ridică și ea.

— Ar fi ceva de luat?

— Ce să fie de luat?

Maisie dădu din umeri. N-avea haine de rezervă, amintiri sau alte lucruri. Mâncare sau bani nu erau.

— Merg s-o sărut pe mămica de rămas-bun.

— Nu! spuse Danny sever. Dacă mergi, o să rămâi aici. Așa era. Dacă ar vedea-o pe mămica în momentul asta, s-ar muia și ar mărturisi totul. Își înghiți nodul care îi urca în gât.

— Bine, spuse ea înăbușindu-și lacrimile. Sunt gata.

Se îndepărtară de casă împreună.

Ajunși la capătul străzii, Maisie vru să se întoarcă să mai vadă o dată casa, dar se temu că avea să-și piardă curajul, așa că păși înainte fără a privi înapoi.

4

Din ziarul *The Times:*

CARACTERUL ELEVULUI ENGLEZ: Medicul legist și judecătorul de instrucție din Ashton, domnul H.S. Wasbrough, a efectuat în cursul zilei de ieri la Station Hotel din Windfield o anchetă asupra decesului lui Peter James St John Middleton, de 13 ani, elev. Se pare că băiatul înota într-un lac dintr-o carieră părăsită în apropierea Școlii Windfield, când doi băieți mai mari au observat că i se făcuse rău, conform mărturiilor depuse în fața tribunalului. Unul din băieți, Miguel Miranda, originar din Cordoba, a depus mărturie că tovarășul său, Edward Pilaster, de 16 ani, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în apă încercând să-l salveze pe colegul său mai mic, dar a fost în zadar. Directorul Școlii Windfield, profesorul Herbert Poleson, a afirmat ca mai sus-menționata carieră se află în afara ariei de acces al elevilor, dar că era conștient de faptul ca regula nu era respectată cu strictețe. Jurații au dat verdictul de moarte accidentală prin înecare. Judecătorul de instrucție a mai subliniat curajul lui Edward Pilaster de a încerca să-și salveze prietenul de la moarte și a adăugat că putem fi mândri pe bună dreptate de caracterul elevului englez, așa cum este el format de instituții precum Școala Windfield.

5

Micky Miranda era fascinat de mama lui Edward.

Augusta Pilaster era o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, înaltă și sculpturală. Avea părul și sprâncenele negre, chipul trufaș, cu pomeții înalți, nasul drept și ascuțit și bărbia pronunțată. Nu se putea spune că era frumoasă, și cu siguranță nici drăguță, dar într-un fel chipul acela semeț era din cale-afară de fascinant. La anchetă purta o haină neagră și pălărie neagră, ceea ce o făcea să arate și mai teatrală. Dar Micky era mai ales fermecat de impresia clară pe care i-o făcea Augusta că hainele ei elegante acopereau un trup plin de

voluptate, iar ținuta ei arogantă și severă ascundea o fire pătimașă. Nu-și putea lua ochii de la ea.

Lângă ea stătea așezat soțul ei Joseph, tatăl lui Edward – un bărbat la vreo patruzeci de ani, urât și cu o expresie acră pe chip. Avea același nas mare ca o lamă de cuțit precum nasul lui Edward și același ten deschis, dar părul lui blond se rărea, și niște favoriți stufoși îi țâșneau din obraji parcă pentru a compensa lipsa părului. Micky se întreba cum de o femeie superbă ca ea se măritase cu omul acesta. Era foarte bogat – poate acesta era motivul.

Domnul și doamna Pilaster, Edward și Micky, împreună cu directorul, profesorul Poleson, se întorceau cu toții la școală într-o trăsura luată de la Station Hotel. Micky se amuza văzând că și directorul era vrăjit de Augusta Pilaster. Bătrânul Pole o întrebă dacă ancheta o obosise, dacă se simțea confortabil în trăsură, îi spuse vizitiului să meargă mai încet, iar la sfârșitul călătoriei sări din trăsură pentru plăcerea de a-i atinge mâna la coborâre. Chipul lui de buldog arăta mai însuflețit ca niciodată.

Ancheta mersese bine. Micky afișase mutra cea mai deschisă și sinceră de care era în stare când spuse povestea pe care o inventase împreună cu Edward, dar în sinea lui îi fusese frică. Britanicii puteau fi foarte severi în chestiunea adevărului, și dacă se descoperea că mințea, ar avea mari necazuri. Dar jurații fură atât de încântați de această poveste despre eroismul unui elev, că nimeni nu o puse la îndoială. Edward avusese emoții și se bâlbâise la declarație, dar judecătorul de instrucție îl scuza, sugerând ca băiatul era tulburat de nereușita de a-l salva pe Peter și spunându-i stăruitor că n-are de ce să se învinuiască.

Niciunul dintre ceilalți băieți nu fuseseră chemați la anchetă. Hugh fusese luat acasă de la școala chiar în ziua înecului pentru că îi murise tatăl. Lui Tonio nu i se ceru să depună mărturie pentru că nimeni nu știa că fusese martor la înec: Micky îl amenințase, ca să păstreze tăcerea. Iar celălalt martor, băiatul necunoscut din celălalt capăt al lacului, nu își dezvăluise identitatea.

Părinții lui Peter Middleton erau prea îndurerați ca să participe la anchetă. Îl trimiseră numai pe avocatul lor, un

moșneag cu ochi somnoroși a cărui singură grijă fusese să încheie povestea cât mai repede posibil. David, fratele mai mare al lui Peter, era prezent în sală, și începu să dea semne de agitație când avocatul decise să nu le pună nicio întrebare lui Micky și lui Edward. Dar spre marea ușurare a lui Micky, moșneagul nu îi luă în seamă protestele șoptite. Micky îi fu recunoscător pentru lipsa de silință. Micky era pregătit și pentru contrainterogatoriu, dar Edward ar fi putut ceda.

Ajunși în salonul prăfuit al directorului, doamna Pilaster îl îmbrățișă pe Edward și-i sărută rana de pe frunte unde îl nimerise piatra aruncată de Tonio.

— Bietul meu băiețaș! spuse ea.

Micky și Edward nu spuseseră nimănui că Tonio aruncase cu o piatră în Edward, pentru că atunci ar fi trebuit să explice de ce anume aruncase Tonio piatra. Spuseseră în schimb că Edward se lovise la cap când se scufundase ca să-l salveze pe Peter.

La ceai, Micky descoperi lucruri noi despre Edward. Maică-sa, stând alături de el pe canapea, îl mângâia mereu și-i spunea Teddy. În loc să fie jenat, cum ar fi fost mai toți băieții, lui Edward părea să-i placă și-i tot trimitea maică-sii un zâmbet drăgălaș pe care Micky nu-l mai văzuse. „Se topește după fiu-său, iar lui îi place”, gândi Micky.

După câteva minute de conversație despre lucruri mărunte, doamna Pilaster se ridică brusc, luându-i prin surprindere pe bărbați, care se precipitară la picioarele ei.

— Sunt sigură că vreți să fumați, domnule Poleson, spuse ea. Și fără să aștepte vreun răspuns, continuă: Domnul Pilaster va face o plimbare prin grădină cu dumneavoastră. Teddy, iubitule, du-te cu tata. Aș vrea să petrec câteva momente de liniște în capelă. Poate că Micky ar binevoi să-mi arate drumul.

— Desigur, desigur, se bâlbâi directorul, grăbindu-se să-și exprime acordul cu acest șir de porunci. Executarea, Miranda!

Micky era impresionat. Cât de ușor îi făcuse pe toți să se plece la ordinele ei! Micky îi deschise ușa și ieși în urma ei.

Ajunși pe coridor, o întrebă politicos:

— Ați dori o umbrelă de soare, doamnă Pilaster? Soarele e destul de puternic.

— Nu, mulțumesc.

Ieșiră. Mai mulți băieți se plimbau de colo, colo prin fața casei directorului. Micky ghici că aceștia auziseră că mama lui Pilaster arată trăsnet și că veniseră toți să o vadă. Mândru în calitatea de însoțitor al ei, Micky o conduse pe doamna Pilaster printr-un șir de terenuri și curți interioare la capela școlii.

— Să vă aștept afară? se oferi el.

— Vino înăuntru. Aș dori să vorbesc cu dumneata.

Micky începu să se neliniștească. Augusta Pilaster se așeză pe o bancă din spatele capelei și îl invită pe Micky să ia loc alături. Privindu-l în ochi, îl spuse:

— Acum spune-mi adevărul.

Augusta observă strălufgerarea de surprindere și teamă pe chipul băiatului și știu că are dreptate. Dar Micky se reculese într-o clipă.

— V-am spus deja adevărul, zise el.

Ea își scutură capul.

— Ba nu mi l-ai spus.

El zâmbi.

Zâmbetul lui o surprinse. Îl prinsese – acum băiatul era în defensivă, și totuși mai putea zâmbi. Puțini bărbați se puteau împotrivi voinței ei puternice, dar se părea că băiatul acesta era excepțional, în ciuda vârstei fragede.

— Câți ani ai? îl întreba ea.

— Șaisprezece.

Augusta îl privi atent. Era peste poate de arătos cu părul lui brunet și creț și pielea netedă, dar o notă de pierzanie se putea deja ghici în ochii cu pleoapele grele și pe buzele pline, îi amintea oarecum de contele de Strang, de alura și înfățișarea lui atrăgătoare... Augusta dădu gândul la o parte cu o strângere de inimă vinovată.

— Lui Peter Middleton nu-i era rău când ați mers la lac, spuse ea. Înota și se simțea bine.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă el calm.

Augusta simți că băiatul era speriat, dar vedea că acesta își păstra totuși cumpătul. Era într-adevăr remarcabil de matur. Augusta fu nevoită să-și dea și mai mult cărțile pe față:

— Uiți că și Hugh Pilaster era acolo, spuse ea. E nepotul meu. Tatăl lui și-a luat viața săptămâna trecută, după cum

probabil ai auzit și dumneata, și de aceea Hugh nu e aici acum. Dar i-a spus mamei lui, care este cumnata mea.

— Ce-a spus?

Augusta se încrunta.

— A spus că Edward i-a aruncat hainele lui Peter în apă, zise ea șovăitor.

Augusta nu reușea să înțeleagă prea bine de ce Teddy ar face una ca asta.

— Și apoi?

Augusta zâmbi. Băiatul ăsta controla conversația. Ea era cea care trebuia să-i pună întrebări, dar de fapt el era cel care o chestiona pe ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat.

El dădu din cap afirmativ.

— Bine.

La acceptul lui Micky, Augusta se simți ușurată, dar și îngrijorată. Voia să cunoască adevărul, dar îi era frică să-l audă. Fusese foarte aproape să-l piardă pe bietul Teddy când acesta era mic pentru că laptele ei nu era bun, și Teddy era mai mult mort decât viu când în sfârșit doctorii descoperiră cauza problemei și recomandaseră o doică. De atunci, Teddy fusese mereu vulnerabil și avea nevoie de protecția ei. Dacă ar fi fost după ea, Teddy n-ar fi fost trimis la o școală-internat, dar taică-său fusese de neînduplecat în această privință… Augusta își îndreptă din nou atenția către Micky.

— Edward n-a avut nicio intenție rea, începu Micky. Voia doar să-i tachineze. A aruncat hainele băieților în apă în glumă.

Augusta dădu din cap consfințind. I se părea firesc că băieții se mai necăjesc unul pe altul. Bietul Teddy trebuie că a trecut și el prin astfel de lucruri.

— …apoi Hugh l-a împins pe Edward în apă.

— Hugh ăsta mic mereu a făcut numai necazuri, spuse Augusta. Seamănă cu nefericitul de taică-său.

„Și probabil o s-o sfârșească rău ca și el”, gândi ea.

— Ceilalți băieți râdeau, și Edward l-a băgat pe Peter cu capul sub apă, să-l învețe minte. Hugh a luat-o la fugă, apoi Tonio a zvârlit o piatră către Edward.

Augusta se îngrozi:

— Dar ar fi putut să-l lovească de să-și piardă cunoștința și să se înece!

— N-a fost așa, și atunci Edward s-a luat după Tonio. Eu mă uitam la ei, nimeni nu s-a uitat la Peter Middleton. Tonio a reușit să scape. Și atunci l-am observat pe Peter. Nu știm prea bine ce s-a întâmplat cu el: poate că faptul că Edward l-a băgat cu capul sub apă l-a epuizat și era prea obosit să iasă din apă sau și-a pierdut respirația. În orice caz, plutea cu fața în jos. L-am scos din apă imediat, dar era fără suflare.

„Nu se poate spune că a fost vina lui Edward, gândi Augusta. Așa sunt băieții, duri unul cu altul." Cu toate astea, îi mulțumea cerului că povestea nu ieșise la iveala la anchetă. Micky îl acoperise pe Edward, slavă Domnului.

— Dar ceilalți băieți? se interesă ea. Ei știu precis ce s-a întâmplat.

— Din fericire Hugh a fost luat de la școală chiar în aceeași zi.

— Dar celălalt băiat – Tony ai spus că-l cheamă?

— Antonio Silva. Pe scurt, Tonio. Nu vă faceți griji în privința lui. E din țara mea. El face cum îi spun eu.

— Cum poți fi dumneata așa de sigur?

— Știe că dacă mă bagă în necaz, familia lui de-acasă va avea de suferit.

Vocea băiatului avea ceva înspăimântător în ea, și Augusta se înfioră.

— Pot să vă aduc un șal? întreba Micky atent.

Augusta scutură din cap.

— Nimeni altcineva n-a văzut ce s-a întâmplat?

Micky se încruntă.

— Mai era un băiat care înota în lac când am ajuns noi acolo.

— Cine?

Micky scutură din cap:

— Nu l-am văzut la față, și nu știam ca avea să aibă vreo însemnătate.

— A văzut ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Nu sunt sigur când a plecat.

— Dar plecase deja pe când l-ați scos pe Peter din apă?!

— Da.

— Dac-aș putea afla despre cine e vorba… spuse Augusta îngrijorată.

— Poate că nici nu e de la noi din școală, îi atrase atenția Micky. Poate că e din oraș. În orice caz, din cine știe ce motiv, nu s-a anunțat ca martor, așa că presupun ca nu reprezintă niciun pericol pentru noi.

„Niciun pericol pentru noi.” Pe Augusta o surprinse gândul că ar putea fi implicată cu băiatul acesta în ceva necinstit, poate chiar ilegal. Nu-i plăcea situația. Se vârâse singură în ea fără să-și dea seama, și acum era prinsă. Îl privi pe Micky drept în ochi și-l întrebă:

— Ce dorești dumneata de fapt?

Pentru prima dată, îl surprinse pe Micky cu garda jos. Uluit, băiatul făcu:

— Cum adică?

— L-ai acoperit pe fiul meu. Azi ai depus mărturie falsă.

Augusta văzu că băiatul era tulburat de francheța ei.

Asta o mulțumi: acum stăpânea din nou situația.

— Nu cred că te-ai expus la un asemenea risc pur și simplu din bunătate. Cred că dorești ceva în schimb. De ce nu-mi spui direct ce vrei?

Augusta văzu cum privirea lui Micky aluneca spre pieptul ei și crezu pentru o fracțiune de secundă că băiatul avea să-i facă o propunere indecentă. Micky spuse:

— Vreau să petrec vara cu dumneavoastră.

Augusta nu se așteptase la așa ceva.

— De ce?

— Eu locuiesc la șase săptămâni distanță de aici. Trebuie să stau la școala în timpul vacanțelor. Detest asta – e plictisitor și mă simt singur. Mi-ar plăcea să fiu invitat să petrec vara cu Edward.

Dintr-odată, Micky devenise din nou băiat de școală. Augusta crezuse că avea să ceară bani, sau poate vreo slujbă la Banca Pilaster. Dar ceea ce cerea el era un lucru atât de neînsemnat, aproape copilăresc. Și totuși, nu era un lucru neînsemnat pentru el. „La urma urmei, are doar șaisprezece ani”, gândi ea.

— Vei fi bine-venit să stai cu noi peste vară, îi spuse.

Ideea nu-i displăcea. Micky era un tânăr destul de

neobișnuit în multe privințe, dar avea o purtare desăvârșită și era arătos: n-ar fi fost niciun deranj să-l aibă ca musafir. Și putea să aibă o influență bună asupra lui Edward. Dacă Teddy avea vreun cusur, era că era cam nehotărât. Micky era exact opusul sau. Poate că unele dintre calitățile lui aveau să se lipească și de Teddy al ei.

Micky zâmbi larg, arătându-și dinții albi.

— Vă mulțumesc, spuse el.

Părea sincer încântat.

Augusta simți nevoia să rămână singură ca să chibzuiască mai îndeaproape la ceea ce aflase.

— Acum lasă-mă, spuse ea. Găsesc singură drumul înapoi către biroul directorului.

Micky se ridică de pe bancă.

— Vă sunt foarte recunoscător, spuse el, întinzându-i mâna.

Augusta îi luă mâna:

— Iar eu îți sunt recunoscătoare dumitale pentru că l-ai protejat pe Teddy.

Micky se înclină, ca și cum ar fi vrut să-i sărute mâna, și apoi, spre uluirea ei, o sărută pe buze. Totul se petrecu atât de repede, încât Augusta nici n-avu timp să se dea înapoi. Căuta să spună ceva în semn de protest, dar nu-i venea în minte nimic. O clipă mai târziu, Micky dispăruse.

Era revoltător! Nu avea voie s-o sărute deloc, darămite pe buze! Cine se credea? Primul ei gând fu să anuleze invitația pentru vară. Dar asta nu putea fi o soluție.

„De ce nu?” se întrebă ea. De ce să nu poată anula invitația făcută unui băiețaș de școală? Acesta se purtase necuviincios, și prin urmare nu trebuia să locuiască la ei.

Dar ideea de a-și încălca promisiunea o deranja. Și asta nu numai pentru ca Micky îl scăpase pe Edward de rușine, simți Augusta. Era chiar mai rău. Augusta își dădu seama că intrase într-o conspirație criminală cu el, ceea ce îi dădea un supărător sentiment de vulnerabilitate.

Augusta rămase în capela răcoroasă multă vreme, privind pereții goi și întrebându-se cu vădită temere în ce fel avea să-și folosească puterea băiatul acela arătos și isteț.

PARTEA ÎNTÂI 1873

CAPITOLUL ÎNTÂI – MAI

1

Când Micky Miranda avea douăzeci și trei de ani, tatăl lui venise la Londra să cumpere puști.

Señor Carlos Raúl Xavier Miranda, cunoscut sub numele de Papa, era un bărbat scund cu umeri lați. Chipul lui ars de soare era sculptat în linii agresive și brutale. Îmbrăcat în pantaloni de piele și cu pălărie cu boruri largi, călare pe un armăsar roib, ar fi putut avea aspectul grațios și dârz al unei căpetenii; dar aici, în Hyde Park, purtând redingotă și joben, i se părea că arată caraghios, și asta îl făcea să fie periculos de prost dispus.

Cei doi nu semănau deloc. Micky era înalt și zvelt, cu trăsături regulate, și-și impunea punctul de vedere zâmbind mai degrabă decât încruntându-se. Era profund atașat de rafinamentele vieții londoneze: haine elegante, bune maniere, lenjerii de olandă și locuință cu instalație sanitară. Marea lui spaimă era că Papa voia să-l ia înapoi în Cordoba. N-ar fi suportat să se întoarcă la zile petrecute în șa și la nopți dormite pe pământul tare. Și mai cumplită era perspectiva de a fi sub papucul fratelui său mai mare, Paulo, care era o copie a lui Papa. Poate că Micky avea să se întoarcă acasă într-o bună zi, dar dacă avea să se întâmple așa, ar fi vrut să revină ca un bărbat, pe propriile picioare, nu ca băiatul cel mic al lui Papa Miranda. Dar până atunci trebuia să-l convingă pe tatăl său că era mai de folos aici la Londra decât ar fi fost acasă în Cordoba.

Era o sâmbătă însorită și se plimbau pe aleea de sud a parcului. Acesta era plin de londonezi bine îmbrăcați care ieșiseră la plimbare pe jos, călare sau în cabriolete ca să se bucure de vremea bună. Numai Papa nu se bucura.

— Trebuie să pun mâna pe puștile alea! bolborosi el repetat în barbă, în spaniolă.

Micky îi răspunse tot în spaniolă.

— Ai putea să le cumperi direct acasă, încercă el să

sugereze.

— Două mii de puști?! făcu Papa. Poate c-aș putea. Dar despre o asemenea achiziție ar afla toată lumea.

Așadar Papa voia să țină totul în secret. Micky habar nu avea ce planuri avea taică-său. A cumpăra două mii de puști, plus muniția aferentă, presupunea probabil folosirea întregii rezerve de bani lichizi a familiei. De ce avea Papa nevoie brusc de atâta armament? Cordoba nu mai fusese în război de la deja legendarul „Marș al cowboy-ilor", când Papa își conduse oamenii peste Anzi ca să elibereze provincia Santamaria de sub jugul guvernatorilor spanioli. Pentru cine să fi fost armele? Adunați la un loc, cowboy-ii lui Papa, rudele, angajații și cei aciuați pe proprietatea lui nu depășeau o mie. Probabil că Papa avea intenția să mai recruteze oameni. Cu cine oare avea să se bată? Papa nu-i dezvăluise nimic, și lui Micky îi era frică să întrebe.

Îi spuse în schimb:

— Oricum, probabil că acasă n-ai găsi puști atât de bune.

— Așa e, spuse Papa. Westley-Richards-ul e cea mai bună pușcă pe care am văzut-o vreodată.

Micky îl ajutase pe taică-său la alegerea puștilor. Micky fusese întotdeauna fascinat de armele de tot felul, și era informat cu privire la progresele tehnice din domeniu. Papa avea nevoie de arme cu țeavă scurtă, care să nu fie incomode pentru oameni călare. Micky îl dusese pe Papa la o fabrică în Birmingham și îi arătase carabina Westley-Richards cu încărcare pe la culată, numită și „coada de maimuța" din cauza pârghiei ca un cârlig.

— Și se fac atât de repede! spuse Micky.

— Mă așteptam ca fabricarea lor să dureze vreo șase luni, dar pot să le facă în câteva zile!

— Asta pentru că folosesc tehnologie americană.

Mai demult, când armele erau făcute de fierari care îmbinau părțile până le potriveau, fabricarea a două mii de puști ar fi durat într-adevăr șase luni; dar mașinile moderne aveau o astfel de precizie, încât părțile oricărei puști se potrivea la orice altă pușcă din același model, și o fabrică bine echipată putea produce sute de puști identice pe zi, de parcă ar fi produs cuie.

— Ca să nu mai spun de mașina aia care produce două sute

de mii de cartușe pe zi! spuse Papa dând din cap cu admirație.

Apoi își schimbă din nou dispoziția brusc și întrebă supărat:

— Dar cum să ceară banii înainte de a livra puștile?

Papa nu se pricepea deloc într-ale comerțului internațional și crezuse că fabricantul avea să livreze puștile în Cordoba și să-și ia plata acolo. Dimpotrivă, însă: banii trebuiau plătiți înainte ca armele să părăsească fabrica.

Dar Papa avea rezerve cu privire la ideea de a trimite lăzi de monede de argint peste Oceanul Atlantic. Ba mai mult, nu putea cheltui întreaga avere a familiei înainte de a fi sigur că armele aveau să ajungă la destinație cu bine.

— O să rezolvăm problema asta, Papa, spuse Micky liniștitor. De aceea există bănci comerciale.

— Ia mai explică-mi o dată, ceru Papa. Vreau să fiu sigur că pricep chestia asta.

Micky se bucura că poate să-i explice ceva lui taică-său.

— Banca îl plătește pe fabricant la Birmingham. Apoi se ocupă de trimiterea puștilor cu vaporul la Cordoba și de asigurarea de transport. Când puștile ajung la destinație, dumneata plătești banii la sediul băncii din Cordoba.

— Dar apoi banca trebuie să transporte arginții cu vaporul în Anglia.

— Nu neapărat. I-ar putea folosi de exemplu pentru a plăti un transport de carne de vită în saramură de la Cordoba spre Londra.

— Și ei din ce trăiesc?

— Reține o parte din tot. Aranjează un preț bun cu fabricantul de arme, îți iau un comision pentru transport și asigurare și bani în plus pentru arme.

Papa dădu din cap că înțelege. Deși încerca s-o ascundă, era impresionat – și asta îl bucura pe Micky.

Ieșiră din parc și merseră pe lângă Kensington Gore către casa lui Joseph și a Augustei Pilaster.

În cei șapte ani care trecuseră de la înecul lui Peter Middleton, Micky își petrecuse toate vacanțele cu familia Pilaster. După terminarea școlii, călătorise cu Edward prin Europa timp de un an și fusese coleg de cameră cu Edward toți cei trei ani pe care îi petrecuseră amândoi la Universitatea Oxford bând, jucând jocuri de noroc, făcând tămbălău, și fără

să facă nici măcar de ochii lumii vreun efort că studiază.

Micky n-o mai sărutase pe Augusta niciodată. I-ar fi plăcut. I-ar fi plăcut să facă chiar mai mult. Și simțea că Augusta ar fi acceptat. Era sigur că sub aparența ei de aroganță rece se ascundea sufletul înflăcărat al unei femei pătimașe și senzuale. Dar Micky se ținuse deoparte din prudență. Faptul că reușise să se facă acceptat aproape ca un fiu de una dintre cele mai înstărite familii din Anglia era un lucru de neprețuit, și ar fi fost o mare prostie să-și pună în pericol prețioasa poziție seducând-o pe soția lui Joseph Pilaster. În partea nordică a străzii se aflau Hyde Park și grădinile din jurul lui Kensington Palace. Era locația perfectă pentru casa unei familii de comercianți bogați.

Micky nu cunoștea prea bine stilul arhitectonic al casei. Dar acesta era cu siguranță frapant. Casa era din cărămidă roșie și piatră albă și avea ferestre mari, compartimentate, la primul și la al doilea nivel. Deasupra primului nivel se înălța un fronton uriaș, al cărui triunghi cuprindea sub acoperiș trei rânduri de ferestre – șase jos, apoi patru, apoi două la vârf: probabil dormitoare pentru nenumăratele rubedenii, musafiri și servitori. Marginile frontonului erau în formă de trepte, iar pe fiecare treaptă era cocoțat câte un animal de piatră – lei, dragoni și maimuțe. Chiar pe vârf era o corabie cu pânzele umflate. Poate că reprezenta corabia cu sclavi care, potrivit legendei familiei, era temelia averii neamului Pilaster.

— Sunt sigur că nu mai este nicio casă ca asta în toată Londra, spuse Micky uitându-se la clădire de afară, împreună cu tatăl lui.

Papa răspunse în spaniolă:

— Cu siguranță că asta a fost și intenția doamnei.

Micky dădu din cap afirmativ. Papa n-o întâlnise încă pe Augusta, dar își făcuse deja o părere despre ea.

Casa mai avea și un subsol încăpător. Acesta era traversat de o pasarelă care ducea către verandă. Ușa fiind deschisă, intrară în casă.

Augusta dădea un ceai, o petrecere de după-amiază, ca să-și arate lumii casa. Culoarul lambrisat cu panouri din lemn de fag era ticsit de musafiri și servitori. Micky și tatăl lui își lăsară pălăriile cu un lacheu și își tăiară drum prin mulțime către

salonul spațios din fundul casei. Ușile înalte cu ferestre erau deschise, și musafirii se revărsau pe terasa pavată și în grădina vastă.

Micky alesese intenționat să-l prezinte pe taică-său familiei Pilaster la o ocazie cu multă lume, pentru că manierele lui Papa nu se ridicau întotdeauna la standardele londoneze, și era mai bine ca familia Pilaster să-l cunoască puțin câte puțin. Chiar și după standarde cordobeze, Papa nu se prea sinchisea de subtilitățile sociale, așa că a-l însoți pe acesta prin Londra era ca o plimbare cu un leu în lesă: Papa ținea morțiș să păstreze asupra sa pistolul, pe care îl ținea sub redingotă.

Micky nici nu trebui să i-o arate lui taica-său pe Augusta.

Aceasta stătea în mijlocul camerei, înfășurată într-o rochie de mătase albastră cu un decolteu pătrat adânc, care-i punea în valoare începutul pieptului. Papa îi strânse mâna, iar ea îl privi cu ochii ei negri hipnotizanți și îi spuse cu o voce joasă și catifelată:

— Señor Miranda, ce plăcere să vă cunosc în sfârșit!

Papa fu răpit pe loc. Se înclina adânc peste mâna ei.

— N-aș putea să mă revanșez niciodată pentru bunătatea cu care îl tratați pe Miguel, spuse el într-o engleză ezitantă.

Micky o studie pe Augusta în timp ce aceasta îl prindea în mrejele ei pe tatăl lui. Se schimbase foarte puțin din ziua în care o sărutase în capela Școlii Windfield. Cele două riduri în plus din jurul ochilor o făceau și mai fermecătoare; tenta de argint din plete îi punea și mai bine în evidența părul negru, și dacă era puțin mai împlinita decât înainte, nu se putea spune decât că acum era și mai voluptuoasă.

— Micky mi-a povestit deseori despre splendidul ranch pe care îl aveți, îi spunea Augusta lui Papa.

Papa spuse coborând vocea:

— Trebuie să veniți pe la noi într-o bună zi.

„Doamne ferește!” gândi Micky. Prezența Augustei în Cordoba ar fi fost un lucru tot atât de deplasat ca prezența unui grațios flamingo într-o mină de cărbune.

— Poate că am să vin, spuse Augusta. La ce distanță e?

— Cu vapoarele acestea noi și rapide, numai o lună.

Micky băga de seama că Papa îi mai ținea încă mâna, iar vocea i se făcuse blajină. Era deja cucerit. Micky simți o

străpungere de gelozie. Dacă era să-i facă cineva curte Augustei, Micky ar fi trebuit să fie acela, nu Papa.

— Am auzit de Cordoba că e o țara minunată, spuse Augusta.

Micky se ruga ca Papa să nu spună nimic stânjenitor. Cu toate acestea, Papa putea fi fermecător când îi convenea lui, iar acum juca rolul grandelui sud-american ca să-i facă pe plac Augustei.

— Va garantez că v-am primi ca pe o regina ce sunteți, îi spuse cu voce joasă, trădându-și intenția de a o măguli cu orice preț.

Dar Augusta era omul potrivit pentru aceasta.

— Dar ce perspectivă ispititoare! spuse ea cu prefăcătorie nerușinată, care-i scăpă cu desăvârșire lui Papa.

Retrăgându-și mâna dintr-a lui fără preget, Augusta privi peste umărul lui și strigă:

— Vai, căpitane Tillotson, ce amabil din partea dumneavoastră că ați venit!

Și le întoarse spatele grăbindu-se să-i salute pe musafirii nou-sosiți.

Papa fu lăsat tânjind. Nu-și reveni decât după câteva clipe. Spuse abrupt:

— Du-mă la directorul de bancă.

— Desigur, răspunse Micky neliniștit.

Îl căută cu privirea pe bătrânul Seth. Întregul clan Pilaster era prezent, inclusiv mătușile nemăritate, nepoții și nepoatele, rudele prin alianță și verii de-al doilea. Micky recunoscu vreo doi membri ai parlamentului și câțiva nobili mai neînsemnați. Restul musafirilor erau mai cu seamă parteneri de afaceri, dar și rivali, își dădu seama Micky, zărind figura subțire și țeapănă a lui Ben Greenbourne, directorul Băncii Greenbourne, omul cel mai bogat din lume, după cum se zvonea. Ben era tatăl lui Solomon, băiatul pe care Micky îl știuse dintotdeauna ca Fatty Greenbourne. Pierduseră legătura după ce terminaseră școala: Fatty nu mersese la universitate și nici nu făcuse turul Europei, ci intrase imediat în afacerile tatălui.

Aristocrații considerau în general că este josnic să vorbești despre bani, dar această societate nu avea astfel de inhibiții, și la urechile lui Micky ajungea mereu cuvântul „crah”, în ziare

era uneori scris „krach”, pentru că începuse în Austria. Prețul acțiunilor era în scădere și dobânzile creșteau, după cum spunea Edward, care începuse nu demult să lucreze la banca familiei. Unii oameni erau îngrijorați, dar familia Pilaster era încredințată că Londra n-avea să fie trasă în jos de Viena.

Micky îl conduse pe Papa pe terasa pavată, unde se aflau bănci de lemn așezate în umbra dată de marchizele dungate, îl găsiră acolo pe bătrânul Seth, care stătea cu un pled pe genunchi, în ciuda vremii calde de primăvară. Era slăbit de o boală fără nume și arăta fragil ca o coajă de ou, dar avea nasul familiei Pilaster, o lamă lată și încovoiată, care-i dădea un aspect aprig.

O invitată își revărsa asupra bătrânului opiniile sale:

— Ce păcat că nu sunteți destul de întremat ca să participați la recepția regală, domnule Pilaster!

Micky i-ar fi putut zice femeii că acesta clar era lucrul cel mai nepotrivit pe care i l-ar fi putut spune cuiva din neamul Pilaster.

— Ba dimpotrivă, protestă Seth, mă bucur că am o scuză. Nu văd de ce ar trebui să fac plecăciuni în fața unor oameni care n-au câștigat un bănuț în viața lor!

— Dar Prințul de Wales – așa o onoare!

Seth n-avea chef să fie contrazis – ca de obicei, de altfel – așa că spuse:

— Domnișoară, numele Pilaster este o garanție recunoscută pentru afaceri cinstite în colțuri ale pământului în care lumea nici măcar n-a auzit de Prințul de Wales.

— Dar domnule Pilaster, aproape că păreți a dezaproba familia regală! insistă femeia pe un ton glumeț forțat.

Seth nu fusese glumeț în șaptezeci de ani.

— Dezaprob trândăvia, spuse el. Biblia spune: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce”. Apostolul Pavel a scris asta, în Epistola a Doua către Tesalonicieni, capitolul al treilea, versetul zece, și a omis în mod manifest să precizeze cum că regii ar reprezenta vreo excepție de la regulă.

Femeia se retrase încurcată. Reținându-și râsul, Micky spuse:

— Domnule Pilaster, dați-mi voie să vi-l prezint pe tata, Señor Carlos Miranda, care a venit din Cordoba pentru o

vizită.

Seth dădu mâna cu Papa:

— Aa! Din Cordoba? Banca mea are un sediu în Palma, capitala dumneavoastră.

— Vizitez capitala foarte rar, spuse Papa. Am un ranch în provincia Santamaria.

— Deci sunteți în afacerile cu carne de vită.

— Da.

— Interesați-vă de refrigerare.

Papa rămase nedumerit. Micky îi explică:

— S-a inventat o mașina care păstrează carnea rece. Dacă se găsește o soluție pentru a instala mașinile acestea pe vapoare, vom putea trimite carne proaspătă în toată lumea fără s-o mai sărăm.

Papa se încruntă:

— Asta ar putea fi foarte rău pentru noi – am o fabrică mare de saramură.

— Demolați-o. Intrați în afacerile cu refrigerarea.

Lui Papa nu-i plăceau oamenii care-i spuneau ce să facă, și Micky începu să se neliniștească. Îl zări cu coada ochiului pe Edward.

— Papa, vreau să ți-l prezint pe cel mai bun prieten al meu, spuse el.

Reuși să-l elibereze pe taică-său de Seth.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe Edward Pilaster.

Papa îl măsură pe Edward cu o privire rece și limpede. Edward nu era chipeș – semăna cu tatăl său, nu cu mama dar arăta ca un băiat sănătos de la țară, bine făcut și bălan. Nopțile albe și vinul nu-și puseseră amprenta pe chipul său, sau oricum, nu încă. Papa îi strânse mâna lui Edward, spunând:

— Voi doi sunteți prieteni de atâția ani.

— Suflete pereche, spuse Edward.

Neînțelegând, Papa se încrunta.

Micky spuse:

— Putem vorbi o clipă despre afaceri?

Coborâră de pe terasă pe gazonul proaspăt pus. Marginile, plantate recent, erau o înșiruite de pământ jilav și smârcuri de plante.

— Papa a făcut niște achiziții însemnate pe aici, și acum

trebuie să aranjeze cu transportul și finanțarea, continuă Micky. Ar putea fi prima mică afacere cu care contribui la banca familiei.

Edward părea interesat.

— Mi-ar face plăcere să mă ocup de asta, îi spuse el lui Papa. Ați putea veni la bancă mâine-dimineață, ca să putem face toate aranjamentele necesare?

— Voi veni, spuse tata.

Micky întrebă:

— Ia spune-mi. Ce se întâmplă dacă se scufunda vasul? Cine pierde – noi sau banca?

— Nici unii, nici alții, spuse Edward cu îngâmfare. Încărcătura va fi asigurata de Lloyd's. Noi am recupera pur și simplu banii de la asigurare și v-am trimite o nouă încărcătură de marfă. Voi ați plăti numai când v-ați primi marfa. Dar chiar, despre ce fel de bunuri este vorba?

— Pușți.

Lui Edward îi căzu fața.

— Oh, dar atunci nu vă putem ajuta.

Micky nu pricepea:

— De ce?

— Din cauza bătrânului Seth. Știi ca e metodist. Mă rog, toată familia e metodista, dar el e mult mai cucernic decât mulți alții. În orice caz, refuză să finanțeze vânzări de arme, și din moment ce el este președintele băncii, aceasta este o regulă.

— La dracu' cu regula, înjură Micky.

Aruncă o privire îngrijorată către tatăl său, care, din fericire, nu înțelesese conversația. Micky simți un gol în stomac. Se putea oare ca aranjamentele lui să intre la apă din cauza unei aiureli cum ar fi convingerile religioase ale lui Seth?

— Al dracului moș ipocrit, e aproape mort – ce se amestecă?

— Se va retrage în curând, semnală Edward. Dar cred că unchiul Samuel îi va succeda, și știi că și el e la fel.

Era din ce în ce mai rău. Samuel era fiul lui Seth – un burlac de cincizeci și trei de ani perfect sănătos.

— Atunci va trebui să ne adresăm unei alte bănci, spuse Micky.

Edward spuse:

— N-ar trebui să întâmpinați niciun fel de problemă, cu condiția să le dați câteva referințe de afaceri credibile.

— Referințe? Pentru ce?

— Banca are un risc, și anume cumpărătorul, în orice moment, să nu respecte înțelegerea făcută, lăsându-i pe cap o încărcătură de marfă nerevendicată la celălalt capăt al lumii. Banca vrea doar să aibă o asigurare că au de-a face cu un om de afaceri respectabil.

Edward nu știa însă că noțiunea de „om de afaceri respectabil" nu exista încă în America de Sud. Papa era un caudillo, un moșier de provincie care deținea o sută de mii de acri de pampas și mâna de lucru a cowboy-ilor, care jucau și rolul de armată privată. Își exercita puterea într-un fel pe care britanicii nu-l mai cunoșteau încă din Evul Mediu. Era ca și cum i-ai cere lui William Cuceritorul referințe.

Micky se prefăcu a fi netulburat.

— Sigur găsim să le furnizăm noi niște referințe, spuse.

Dar în realitate era pur și simplu dezorientat. Dar dacă voia să rămână la Londra, trebuia să ducă afacerea asta la bun sfârșit.

O luară înapoi către terasa plină de lume. Micky își ascundea îngrijorarea. Papa nu își dădea încă seama că se loveau de o dificultate majoră, dar Micky trebuia să-i explice asta mai târziu, și atunci aveau să apară necazurile. Papa nu tolera deloc eșecurile și își manifesta furia în mod înspăimântător.

Augusta apăru pe terasă și i se adresă lui Edward:

— Găsește-mi-l pe Hastead, te rog, iubitule…

Hastead era slugarnicul ei majordom galez.

— …s-a terminat siropul și mizerabilul nu e de găsit.

Edward o porni în căutarea majordomului. Augusta îi acordă lui Papa un zâmbet cald și prietenos:

— Cum vă simțiți la mica noastră întrunire, Señor Miranda?

— Foarte bine, mulțumesc, spuse Papa.

— Trebuie să serviți un ceai sau un pahar de limonadă.

Micky știa că Papa ar fi preferat niște tequila, dar la ceaiurile metodiste nu se serveau tării.

Augusta îl privi pe Micky. Înzestrată să ghicească imediat dispoziția oamenilor, îl întrebă:

— Văd că nu te simți prea bine la petrecerea noastră. Ce e?

Micky nu pregetă să-i împărtășească Augustei problema.

— Speram că Papa poate să-l ajute pe Edward să contribuie cu o afacere nouă la bancă, dar e vorba de pușți și muniție, iar Edward tocmai mi-a explicat că unchiul Seth nu vrea să finanțeze arme.

— Seth nu va mai fi președinte în scurt timp, spuse Augusta.

— Se pare că și Samuel are aceleași principii ca și tatăl său.

— Așa? întrebă Augusta, cu viclenie în voce. Și cine a zis că Samuel va fi noul președinte?

2

Hugh Pilaster purta o cravata nouă, lată și azurie, ușor bombată la gât și fixată cu o broșă. Adevărul e că ceea ce-i lipsea era o haină nouă, dar cum câștiga numai 68 de lire pe an, era nevoit să dea strălucire hainelor vechi cu câte o cravată nouă. Cravata lată era ultima modă, însă culoarea azurie era o alegere îndrăzneață. Dar când trase cu ochiul la propria imagine reflectată în oglinda uriașă din salonul mătușii Augusta, văzu că de fapt cravata albastră și costumul negru se potriveau de minune cu ochii lui albaștri și părul negru, și nădăjduia că această cravată la modă îi dădea un aer dezinvolt. În orice caz, spera ca măcar lui Florence Stalworthy să i se pară așa. De când o cunoscuse, Hugh începuse să fie atent la haine.

Era puțin stânjenitor să locuiești cu Augusta în casă și să fii atât de sărac, dar tradiția la Banca Pilaster era ca bărbații să fie plătiți după poziția lor, indiferent dacă erau sau nu membri ai familiei. O altă tradiție era că toată lumea trebuia să înceapă de jos. Hugh fusese un elev strălucit la școală, și ar fi putut fi șeful clasei dacă n-ar fi făcut mereu năzbâtii; dar faptul că era școlit nu prea conta la bancă, așa că făcea muncă de funcționar începător și era plătit ca atare. Unchiul și mătușa lui nu se oferiseră niciodată să-l ajute financiar, așa că trebuiau să accepte că nepotul lor arată puțin jerpelit.

Nu că-i păsa lui prea mult de ce credeau ei despre aspectul său. Dar îi păsa de ce credea Florence Stalworthy. Era o fată

palidă și drăguță – fiica contelui de Stalworthy, dar lucrul cel mai important despre ea era că aceasta vădea un anume interes pentru Hugh Pilaster. Adevărul era că Hugh putea fi fermecat de orice fata care ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Asta îl deranja, pentru că era cu siguranță un semn că sentimentele lui erau superficiale, dar nu se putea stăpâni. Dacă o fată îl atingea din greșeală, lui Hugh i se usca pe loc gura. Era ros de curiozitate despre cum arătau picioarele fetelor pe sub toate straturile acelea de fuste și jupoane. Avea momente când dorința îl durea ca o rană. Acum avea douăzeci de ani și se simțise așa de când avea cincisprezece, iar în acești cinci ani nu sărutase pe nimeni niciodată în afară de maică-sa.

O sindrofie ca aceasta a Augustei era o tortură delicioasă pentru Hugh. Ca la orice petrecere, toată lumea făcea un efort în plus să fie amabilă, să găsească subiecte de conversație și să arate interes pentru ceilalți. Fetele arătau superb, zâmbeau, și uneori chiar cochetau discret. Era atât de multa lume în casă, încât, inevitabil, unele fete aveau să-l atingă, să se ciocnească de el la o răsucire, să-l atingă pe braț, sau chiar să-și turtească pieptul pe spatele lui încercând să se strecoare prin mulțime. O săptămână de nopți zbuciumate îl aștepta pe Hugh după aceasta petrecere.

Sigur, o bună parte dintre cei prezenți îi erau rude. Tatăl lui, Tobias, și tatăl lui Edward, Joseph, fuseseră frați. Dar tata lui Hugh își retrăsese capitalul din afacerea familiei, începuse o afacere proprie, dăduse faliment și se sinucisese. Acesta era motivul pentru care Hugh fusese retras de la Școala-Internat Windfield, prea costisitoare, și devenise elev extern la Academia Folkestone pentru Fiii Gentlemenilor. Acesta era și motivul pentru care Hugh începuse să lucreze încă de la vârsta de nouăsprezece ani în loc să facă turul Europei și să risipească niște ani la universitate; acesta era de altfel și motivul pentru care locuia la mătușa lui, și, în sfârșit, motivul pentru care n-avea haine noi pentru petrecere. Hugh era și el o rudă, dar o rudă săracă – o rușine pentru o familie ale cărei mândrie, reputație și rang social erau bazate pe avere.

Nu le-ar fi trecut nici unuia dintre ei prin minte să rezolve problema ajutându-l cu bani pe Hugh. Sărăcia era răsplata firească pentru afaceri păguboase și, dacă după ce ai dat chix

vine cineva să te aline, nu mai ai niciun fel de motivație să te îndrepți.

— Atunci de ce să nu punem și saltele cu pene în temnițe?

Tatăl lui Hugh fusese victima unei crize financiare, dar lor asta le era totuna. Dăduse faliment pe 11 martie 1866, o zi pe care bancherii o cunoșteau sub numele de „Vinerea Neagră". În acea zi, un agent de schimb numit Overend Gurney Ltd. dăduse faliment pentru o datorie de cinci milioane de lire, trăgând la fund cu sine multe companii, printre care Banca London Joint Stock, firma de construcții a lui Sir Samuel Peto, precum și Tobias Pilaster Co. Dar în afaceri nu ai scuze, potrivit filosofiei familiei Pilaster. Chiar și în momentul de față era criză, și cu siguranță o companie, două aveau să dispară înainte ca lucrurile să revină la normal, dar familia Pilaster se apăra energic, descotorosindu-se de clienții mai slabi, reducând acordarea de credite și refuzând cu neîndurare orice afacere nouă, în afara celor neîndoielnic sigure. Crezul lor era ca instinctul de autoconservare este cea mai importantă datorie a unui bancher.

„Ei bine, și eu sunt un Pilaster, gândi Hugh. N-oi fi având eu nasul familiei, dar știu și eu câte ceva despre instinctul de autoconservare." Câteodată fierbea de necaz în sinea lui când se gândea ce i se întâmplase tatălui sau, și asta îi alimenta și mai mult dorința de a deveni cel mai bogat și cel mai respectat dintre toți afurisiții ăștia din familie. La școala ieftină pe care o urmase învățase lucruri folositoare precum aritmetica și științele, în timp ce vărul lui mai înstărit Edward își bătea capul cu limbile latină și greacă; și faptul ca nu se dusese la universitate îi permisese să se lanseze în munca în domeniu de timpuriu. Nu fusese niciodată tentat să urmeze o altă cale, să se facă pictor, membru în parlament sau preot. Avea finanțele în sânge. Putea să dea rata bancară curentă mai repede decât ar fi fost capabil să spună dacă plouă sau nu. Era absolut hotărât să nu fie atât de plin de sine și fățarnic ca rudele lui mai în vârstă, dar tot bancher voia să se facă.

Totuși, pentru moment, Hugh nu se gândea prea mult la asta. În cea mai mare parte a timpului se gândea la fete.

Ieși din salon pe terasă și o văzu pe Augusta îndreptându-se către el în compania unei fete.

— Hugh dragă, iat-o pe amica dumitale, domnișoara Bodwin!

Hugh oftă în sinea lui. Rachel Bodwin era o fată înaltă și intelectuală, cu opinii radicale. Nu era drăguță – avea părul castaniu și pleoștit și ochii spălăciți și prea apropiați, dar era vioaie și interesantă, plină de idei subversive, și Hugh o plăcuse mult de când venise la Londra să lucreze la bancă. Dar Augusta hotărâse că Hugh trebuie să se însoare cu Rachel, și asta stricase relația. Înainte, Hugh și Rachel purtaseră discuții pasionate și libere despre divorț, religie, sărăcie și acordarea dreptului de vot pentru femei. Dar de când cu campania Augustei de a-i căsători, nu mai schimbau decât câteva vorbe, stânjeniți.

— Arătați minunat, domnișoara Bodwin, spuse el mașinal.

— Sunteți foarte amabil, răspunse ea plictisită.

Augusta dădea să le întoarcă spatele când zări cravata lui Hugh.

— Sfinte mare! exclama ea. Ce-i cu cravata asta? Arați ca un hangiu!

Hugh se aprinse la față. Dacă i-ar fi venit în minte o replică tăioasă, ar fi riscat să i-o spună în fața, dar cum nu găsea nimic, nu putu spune decât:

— E doar o cravată nouă. Îi spune stil „ascot”.

— Să i-o dai lustragiului de pantofi chiar mâine, spuse ea și se îndepărtă.

Pieptul lui Hugh se umflă de indignare în fața sorții de a fi nevoit să locuiască sub același acoperiș cu mătușa sa autoritară.

— Femeile n-ar trebui să comenteze despre hainele bărbaților, spuse el indispus. Nu le stă deloc bine.

Rachel replică:

— Ba eu cred că femeile ar trebui să comenteze despre orice le interesează, așa că vreau să îți spun că mie îmi place cravata dumitale și că ți se potrivește cu culoarea ochilor.

Hugh se simți mai bine și îi zâmbi. Era o fată drăguță, la urma urmei. Și totuși, nu pentru drăgălășenia ei voia Augusta s-o mărite cu Hugh. Rachel era fiica unui avocat specializat în contracte comerciale. Familia ei n-avea alta avere decât venitul din meseria de avocat a tatălui, iar pe scara socială se aflau

câteva trepte bune mai jos decât familia Pilaster: prezența lor la petrecerea Augustei se datora numai și numai faptului că tatăl lui Rachel făcuse câteva servicii băncii. Rachel era deci de condiție inferioară – căsătorindu-se cu ea, Hugh și-ar fi confirmat statutul de Pilaster de soi inferior, și asta era ceea ce urmărea de fapt Augusta.

Hugh nu se împotrivea cu totul ideii de a cere mâna lui Rachel. Augusta făcuse niște aluzii cum că ar oferi un cadou de nuntă generos dacă Hugh s-ar căsători cu fata aleasă de ea. Dar nu cadoul de nuntă îl tenta într-atât, cât ideea de a putea fi în fiecare noapte în patul unei femei, de a putea să-i ridice cămașa de noapte peste glezne și genunchi, peste șolduri, peste…

— Nu te uita la mine așa, spuse Rachel perspicace. N-am spus decât că-mi place cravata dumitale.

Hugh roși din nou. Doar nu putea ghici ce-i trecea lui prin minte?! Gândurile lui despre fete erau atât de vulgare și fizice, încât deseori era rușinat în sinea lui.

— Îmi cer scuze, mormăi Hugh.

— Ce de lume în neamul Pilaster, spuse ea cu vioiciune, rotindu-și privirea. Cum faci față?

Hugh se uită și el în jur și o văzu pe Florence Stalworthy intrând. Aceasta era din cale-afară de frumușică, cu buclele ei blonde care-i cădeau pe umerii delicați. Purta o rochie trandafirie tivită cu dantelă și panglici de mătase și pălărie cu pene de struț. Întâlni privirea lui Hugh și îi zâmbi din ușă.

— Văd că ți-am pierdut atenția, spuse Rachel direct, cum îi era obiceiul.

— Îmi cer sincer scuze, spuse Hugh.

Rachel îi atinse brațul.

— Dragă Hugh, ascultă-mă o clipă. Îmi ești simpatic. Ești unul dintre puținii oameni din Londra care nu sunt nespus de plictisitori. Dar nu te iubesc și n-am să mă căsătoresc niciodată cu dumneata, indiferent cât o să tot încerce mătușa dumitale să ne arunce unul în brațele celuilalt.

Hugh rămase interzis.

— Eu… începu el.

Dar nu apucă să termine.

— Și știu că și dumneata simți cam același lucru, așa că te

rog nu te preface că ești mâhnit.

După o clipă de năuceală, Hugh râse. Tocmai acest stil direct era ceea ce îi plăcea la ea. Dar presupunea ca Rachel are dreptate: a simpatiza nu e același lucru cu a iubi. Hugh nu știa ce e iubirea, dar ea părea să știe.

— Asta înseamnă că putem reveni la disputele noastre despre sufragiul femeilor? întrebă el vesel.

— Da, dar nu astăzi. Acum mă duc să vorbesc cu fostul dumitale coleg de școală, Señor Miranda.

Hugh se încruntă.

— Micky nu-i nici măcar în stare să scrie corect cuvântul „sufragiu", darămite să explice ce înseamnă!

— Cu toate astea, jumătate din domnișoarele din Londra sunt leșinate după el!

— Nu înțeleg de ce.

— E un Florence Stalworthy masculin, spuse Rachel și-l părăsi pe Hugh.

Hugh se încruntă chibzuind la cuvintele lui Rachel. Micky știa că Hugh e o ruda săracă a familiei Pilaster și îl trata ca atare, așa că lui Hugh îi venea greu să îl judece obiectiv pe Micky. Acesta era simpatic și mereu bine îmbrăcat. Gândul la Micky îi evoca lui Hugh imaginea unei pisici cu blana lucioasă, suavă, senzuală. Nu era lucrul cel mai potrivit să fii așa de spilcuit, și mulți bărbați spuneau despre Micky ca nu e prea masculin, dar femeilor nu părea să le pese.

Hugh o urmări pe Rachel traversând încăperea și îndreptându-se spre locul unde Micky se afla alături de tatăl său, stând de vorba cu Clementine, sora lui Edward, cu mătușa Madeleine și cu mătușica Beatrice. Privirea lui Hugh se îndrepta din nou spre Rachel, căreia Micky îi dădea acum mâna și-i spunea ceva care o făcu să râdă. Pe Micky îl vedeai mereu stând de vorbă cu trei, patru femei.

Lui Hugh nu-i plăcuse să audă că Florence era într-un fel ca Micky. Ca și acesta, Florence era drăguță și îndrăgită, dar lui Hugh i se părea că Micky are ceva de bădăran în el.

Își făcu drum către Florence cu entuziasm, dar emoționat:

— Domnișoară Florence, cum o mai duceți?

Florence îi zâmbi fermecător.

— Ce casă extraordinară!

— Va place?

— Nu sunt sigura.

— Așa spun majoritatea.

Florence râse ca și cum ar fi auzit o remarcă spirituală, iar Hugh se simți extrem de mulțumit.

Hugh continuă:

— Să știți ca e foarte modernă! Are cinci băi! Un cazan enorm așezat la subsol încălzește întreaga casă printr-un sistem de conducte cu apă caldă.

— Poate corabia de piatră de pe fronton mi se pare puțin prea de tot.

Hugh coborî vocea:

— Și mie mi se pare la fel. Îmi amintește de capetele de vacă așezate la intrarea în prăvăliile măcelarilor.

Florence chicoti din nou. Hugh era fericit că o făcea să râdă. Se gândi că ar fi plăcut s-o scoată din înghesuiala aceea.

— Haideți să vă arăt grădina, spuse el.

— Minunat!

Grădina nu era deloc minunată, fiind proaspăt plantată, dar asta n-avea a face. Hugh o conduse pe Florence prin salon către terasă, dar acolo fu acostat de Augusta, care-l săgetă cu o privire plină de reproș:

— Domnișoară Florence, spuse Augusta, ce amabil din partea dumitale ca ai venit! Edward o să-ți arate grădina.

Îl înșfăca pe Edward, care se afla în apropiere, și-i împinse pe cei doi spre grădină înainte ca Hugh să aibă timp să spună ceva, își încleșta dinții de necaz și își jură s-o facă pe Augusta să i-o plătească într-o bună zi.

— Hugh dragă, știu că vrei să vorbești cu Rachel, spuse ea.

Îl luă pe Hugh de braț și-l conduse înapoi în casa. Hugh nu se putu împotrivi, decât dacă poate și-ar fi smuls brațul din mâna ei și ar fi făcut o scenă. Rachel stătea de vorbă cu Micky Miranda și cu tatăl lui.

— Micky, aș vrea să i-l prezint tatălui dumitale pe vărul soțului meu, domnul Samuel Pilaster.

Îi despărți pe Micky și pe tatăl sau de ceilalți și îi trase după ea, lăsându-l din nou pe Hugh cu Rachel.

Rachel râdea.

— Nu poți să i te-mpotrivești.

— Ar fi ca și cum te-ai împotrivi unei locomotive în mers, scrâșni Hugh printre dinți.

Hugh vedea pe fereastră turnura rochiei lui Florence alunecând prin grădină alături de Edward.

Rachel urmări privirea lui Hugh și îi spuse:

— Du-te după ea.

El zâmbi:

— Mulțumesc.

Hugh se grăbi spre grădină. Apropiindu-se, o idee răutăcioasă îi răsări în minte. De ce n-ar juca și el jocul mătușii, îndepărtându-l pe Edward de Florence? Augusta avea să se facă foc și pară când avea să afle – dar tot merita de dragul câtorva minute petrecute în grădină numai cu Florence. „La naiba", gândi Hugh.

— Hei, Edward, mama ta m-a rugat să-ți transmit să te duci până la ea. E în hol.

Edward nu-și puse niciun fel de întrebări: știa prea bine că Augusta obișnuia să se răzgândească brusc. Spuse:

— Va rog să mă scuzați, domnișoară Florence.

Îi părăsi pe cei doi și se întoarse în casă.

Florence întrebă:

— Chiar a trimis după el?

— Nu.

— Sunteți un rău! spuse Florence cu un surâs.

Hugh o privi în ochi, desfătându-se în încuviințarea din privirea ei însorită. Știa că mai târziu avea să treacă prin cercurile iadului pentru îndrăzneala lui, dar era pregătit pentru orice suferință de dragul unui surâs ca acela.

— Haideți să vedeți livada, spuse el.

3

Papa Miranda o amuza pe Augusta. Ce om rotofei și dintr-o bucată! Era atât de diferit de elegantul și unduiosul lui fiu! Augusta ținea foarte mult la Micky Miranda. În vecinătatea lui se simțea mai femeie, cu toate că Micky era atât de tânăr. Micky avea un fel de a se uita la ea ca și cum ar fi fost cea mai dorită femeie din lume. Uneori Augusta și-ar fi dorit mai mult decât priviri din partea lui Micky. Sigur că da, era o dorință

nebunească, dar cu toate acestea dorința revenea mereu în sufletul Augustei.

Conversația despre Seth o îngrijorase. Micky presupunea că atunci când bătrânul Seth avea să moară sau să se retragă, Samuel era cel care avea să-i urmeze în poziția de președinte al Băncii Pilaster. Micky n-avea cum să facă presupunerea aceea fără nicio bază: trebuie că auzise ceva în familie. Augusta nu voia ca Samuel să preia poziția lui Seth. Voia postul pentru soțul ei Joseph, nepotul lui Seth.

Își aruncă privirea pe fereastra salonului și îi văzu pe cei patru asociați ai Băncii Pilaster stând de vorbă pe terasă. Trei dintre ei erau din neamul Pilaster: Seth, Samuel și Joseph – familiile metodiste de la începutul secolului al XIX-lea preferau numele biblice. Bătrânul Seth arăta ca un invalid ce era, cu un pled pe genunchi, încă în viață, dar devenit inutil. Lângă el stătea fiul său. Samuel nu avea distincția tatălui său. Avea același nas îndoit ca un cioc, dar dedesubtul lui avea o gura molatică plină cu dinți stricați. După tradiție, el ar trebui să-i urmeze lui Seth, fiind cel mai în vârstă asociat după acesta. Joseph era cel care vorbea, explicându-le ceva unchiului și vărului său cu gesticulații scurte și bruște – un semn de nerăbdare la Joseph. Și el avea nasul familiei Pilaster, dar restul trăsăturilor sale erau mai degrabă atipice, și avea început de chelie. Cel de-al patrulea asociat stătea mai retras, ascultând cu brațele încrucișate. Era maiorul George Hartshorn, soțul surorii lui Joseph, Madeleine. Fost ofițer de armată, maiorul avea pe frunte o cicatrice vizibilă în urma unei răni primite cu douăzeci de ani în urmă în Războiul Crimeii. Dar nu era un erou: calul lui se speriase de o locomotivă cu abur, aruncându-l pe maior care căzuse, dându-se cu fruntea de roata vagonului-popotă. Era un om prietenos, un bun executant fără veleități de conducător, dar nu destul de deștept ca să cârmuiască o bancă, și oricum banca nu avusese niciodată vreun președinte care să nu poarte numele de Pilaster. Singurii candidați serioși erau deci Samuel și Joseph.

În principiu, decizia era luată prin votul asociaților. În fapt, familia obișnuia să cadă de acord asupra unei persoane. În realitate însă, Augusta era hotărâtă să aranjeze lucrurile cum voia ea. Dar nu avea să fie ușor.

Președintele Băncii Pilaster era unul dintre cei mai importanți oameni din lume. Decizia lui de a acorda un împrumut putea salva regi, refuzul său putea aprinde revoluții. În mâinile lui și a câtorva alții – J.P. Morgan, familia Rothschild sau Ben Greenbourne – stătea prosperitatea mai multor națiuni întregi. Era lingușit de capi de state, consultat de prim-miniștri, curtat de diplomați – și cu toții se gudurau pe lângă soția acestuia.

Joseph și-ar fi dorit poziția, dar nu era îndeajuns de abil. Augusta era îngrozită că ar fi putut lăsa ocazia să-i scape printre degete. Dacă ar fi fost după capul lui, probabil că ar fi anunțat pur și simplu că este interesat și apoi ar fi lăsat familia să hotărască. Nu i-ar fi trecut prin minte că probabil trebuiau făcute și alte lucruri dacă voia să fie sigur că avea să câștige competiția. De exemplu, el n-ar fi făcut nimic ca să-și discrediteze rivalul.

Augusta trebuia să facă acest lucru pentru el.

Nu-i era greu să detecteze slăbiciunile lui Samuel. La vârsta de cincizeci și trei de ani era burlac și locuia împreună cu un tânăr căruia i se spunea cu nonșalanță „secretarul" său. Până atunci familia nu se sinchisise de aranjamentele casnice ale lui Samuel, dar Augusta voia să le aducă acum în prim-plan.

Trebuia s-o ia ușor cu Samuel. Era un om mofturos și chițibușar, genul care era în stare să-și schimbe toată ținuta dacă o picătură de vin i-ar fi căzut pe turul pantalonilor; dar nu era un om slab și nu putea fi ușor intimidat. Un atac frontal nu era strategia potrivită cu el.

Augusta n-ar fi avut niciun regret să-i facă rău lui Samuel. Nu-l simpatizase niciodată. Uneori Samuel se purta ca și cum Augusta i s-ar părea amuzantă și avea un fel de a nu o lua drept ceea ce era, lucru care o enerva profund.

Făcându-și drum printre oaspeți, Augusta decise să nu se mai gândească la deranjantul refuz al nepotului ei Hugh de a-i face curte unei fete perfect potrivită lui. Partea aceea a familiei făcuse mereu necazuri, și acum Augusta nu-și putea permite să-și distragă atenția de la problema mult mai arzătoare asupra căreia Micky îi atrăsese atenția, și anume pericolul reprezentat de Samuel.

Augusta o zări pe cumnata ei, Madeleine Hartshorn, în hol.

Săraca Madeleine, se putea vedea clar că e sora lui Joseph, căci și ea avea nasul familiei Pilaster. Unora dintre bărbați nasul acesta le dădea distincție, dar o femeie nu putea decât să pară urâtă cu un asemenea plisc în mijlocul feței.

Madeleine și Augusta fuseseră odată rivale. Cu ani în urmă, la începutul căsniciei lui Joseph cu Augusta, Madeleine o dușmănea pe Augusta pentru faptul că aceasta începuse să se impună ca noul centru al familiei, cu toate că ea însăși nu avea nici charisma, nici energia să facă tot ce făcea Augusta, care aranja nunți și înmormântări, mijlocea căsătorii și împăcări și organiza acte de caritate pentru bolnavi, gravide și sărmani. Invidia lui Madeleine era pe punctul de a diviza familia, când Madeleine îi servise Augustei pe tavă o armă cu care aceasta să lupte. Într-o după-amiază, Augusta intră într-un luxos magazin de argintărie din Bond Street și apucă s-o zărească pe Madeleine strecurându-se în dosul prăvăliei. Augusta mai zăbovi pe acolo o vreme, prefăcându-se nehotărâtă asupra unui suport de pâine prăjită, până când văzu un tânăr strecurându-se pe aceeași ușă. Auzise ea că odăile de deasupra a astfel de prăvălii erau uneori folosite pentru întâlniri amoroase, așa că Augusta fu aproape sigură că Madeleine avea un amant. O bancnotă de cinci lire o convinse pe proprietara prăvăliei, o oarecare doamnă Barter, să dezvăluie numele tânărului, vicontele Tremain.

Augusta fu sincer șocată, dar primul ei gând fu că dacă Madeleine putea face așa ceva cu vicontele Tremain, și ea putea face același lucru cu Micky Miranda. Dar asta ieșea din discuție, fără doar și poate. În plus, dacă ea putuse afla din întâmplare despre Madeleine, același lucru i s-ar fi putut întâmpla și ei.

Povestea ar fi putut s-o distrugă pe Madeleine din punct de vedere social. Un bărbat care avea o amantă era socotit lipsit de caracter, dar romantic – o femeie care avea un amant era o târfă. Dacă secretul ieșea la lumină, Madeleine ar fi fost eliminată din viața socială și ar fi reprezentat o rușine pentru familie. Augusta se gândise să-i fluture pe la nas secretul pentru a o controla, ținând-o sub amenințarea deconspirării. Dar așa Madeleine ar fi ajuns s-o dușmănească de moarte pentru totdeauna. Era prostesc să-și facă dușmani în mod

inutil. Trebuia să găsească o modalitate de a o dezarma pe Madeleine și în același timp de a o atrage de partea ei. După multă chibzuință, elaborase o strategie. În loc s-o intimideze pe Madeleine cu ceea ce știa, se prefăcuse că îi ține partea.

— Un sfat pentru draga și înțeleaptă Madeleine, îi șoptise ea: doamna Baxter nu e de încredere. Spune-i vicontelui dumitale să găsească un loc de întâlnire mai discret.

Madeleine o implorase să păstreze secretul și îi jurase recunoștință nemărginită Augustei atunci când aceasta promisese de bunăvoie discreție veșnică. De atunci nu mai fusese nicio rivalitate între ele.

Acum Augusta o luă pe Madeleine de braț, spunându-i:

— Haide să-mi vezi camera – cred că o să-ți placă.

La etajul al doilea al casei se aflau dormitorul și garderoba Augustei, dormitorul și garderoba lui Joseph și un birou. O conduse pe Madeleine în odaia ei, închise ușa și-i așteptă reacția.

Mobilase dormitorul în cel mai recent stil japonez, cu scaune ajurate, tapet cu model în coadă de păun și un grup de bibelouri expuse pe șemineu. Șifonierul uriaș era pictat cu motive japoneze, iar firida unde se afla fotoliul de sub geam era parțial ascunsă după perdele cu libelule.

— Vai Augusta! Ce îndrăzneț! spuse Madeleine.

— Mulțumesc!

Augusta era aproape cu totul mulțumită de efect.

— Voiam un material de perdele și mai bun, dar nu mai aveau la Liberty's. Vino să vezi camera lui Joseph.

O conduse pe Madeleine prin ușa care despărțea cele două dormitoare. Camera lui Joseph era decorată în același stil, dar într-o versiune mai moderată, cu un tapet întunecat de piele și cu perdele de brocard. Augusta era încântată mai ales de o vitrina lăcuită în care se afla expusă întreaga colecție de tabachere scumpe ale lui Joseph.

— Joseph este un om atât de extravagant! spuse Madeleine uitându-se la tabachere.

Augusta zâmbi. Soțul ei nu era câtuși de puțin extravagant în general, dar a colecționa ceva atât de inutil și fin era într-adevăr o ciudățenie pentru un om de afaceri metodist atât de pragmatic, și toată familia găsea lucrul acesta amuzant.

— Joseph spune că reprezintă o investiție.

Un colier cu diamante i s-ar fi părut Augustei o investiție tot atât de bună, dar Joseph nu-i cumpăra niciodată asemenea lucruri, pentru că metodiștii considerau bijuteriile o extravaganță fără folos.

— Bărbații trebuie să aibă o pasiune, spuse Madeleine. Asta îi ține departe de necaz.

Adică de bordeluri, voia să spună Madeleine. Acest apropo nerostit îi aminti Augustei de scopul pe care-l urmărea de fapt. „Ușurel, ușurel", își spuse ea.

— Draga mea Madeleine, ce-i de făcut cu vărul Samuel și „secretarul" acela?

Madeleine se miră:

— De ce-ar fi ceva de făcut cu ei?

— Dacă Samuel o să devină președinte, *trebuie* să facem ceva.

— De ce?

— Draga mea, președintele Băncii Pilaster se întâlnește cu ambasadori, șefi de state, chiar și cu monarhi, așa ca viața lui privată trebuie să fie cu desăvârșire, dar chiar cu desăvârșire ireproșabilă.

Madeleine începea să priceapă și roși:

— Doar nu sugerezi că Samuel ar fi în vreun fel… depravat?

Augusta sugera tocmai acest lucru, dar nu dorea s-o spună direct, de teamă să n-o facă pe Madeleine să-i ia apărarea lui Samuel.

— Bănuiesc că nu voi avea niciodată o dovadă, spuse ea evaziv. Dar ceea ce contează este ce crede lumea.

Madeleine nu părea convinsă:

— Chiar bănuiești că lumea crede… asta?

Augusta se forță să fie răbdătoare cu gingășiile lui Madeleine:

— Draga mea, suntem amândouă femei măritate și știm cum sunt bărbații. Au pofte animalice. Lumea bănuiește că un burlac de cincizeci și trei de ani care trăiește singur cu un băiat frumușel are niște vicii, și… Dumnezeu știe, dar de cele mai multe ori lumea probabil că are și dreptate.

Madeleine părea îngrijorată și se încruntă. Dar înainte să mai poată spune ceva, se auzi o bătaie în ușă. Edward intră și

întreba:

— Da, mamă, ce este?

Pe Augusta o deranja această întrerupere, și habar nu avea la ce se referea Edward.

— Cum adică, ce este?

— Ai trimis după mine.

— Cu siguranța nu am trimis după tine. Ți-am spus să te plimbi cu domnișoara Florence și să-i arăți grădina.

Edward păru jignit:

— Hugh mi-a spus că vrei să vorbești cu mine!

Augusta pricepu.

— Ah, da? Și presupun că la ora asta îi arata grădina domnișoarei Florence?!

Edward pricepu și el vorbele maică-sii.

— Probabil că așa e, spuse el rănit. Te rog nu fii supărată pe mine, mama.

Augusta se înduioșă imediat:

— Nu-ți face griji, iubitule. Hugh e un băiat viclean.

Dar dacă el credea ca o poate prosti și pe mătuși-sa Augusta era și cam nerod.

Această întrerupere o enervase, dar, gândindu-se mai bine, Augusta socoti ca îi spusese destul lui Madeleine despre vărul Samuel. În aceasta fază de început, nu voia decât să semene o sămânța de îndoială – orice altceva ar fi putut strica planurile. Se hotărî să lase lucrurile așa. Îi conduse pe cumnata și pe fiul ei afară din dormitor, spunându-le:

— Acum trebuie să mă întorc la oaspeți.

Coborâră. Petrecerea mergea bine, judecând după vacarmul produs de conversații, râsete și clinchetul a zeci de linguriște ciocnindu-se de farfurioarele de porțelan fin. Augusta se duse să verifice sufrageria, unde servitorii împărțeau salată de homar, prăjitură cu fructe și băuturi reci. Traversă holul, adresându-se scurt oaspeților cărora le prindea privirea, dar căutând din ochi pe cineva, și anume pe Lady Stalworthy, mama lui Florence.

Augusta era îngrijorată de posibilitatea că Hugh s-ar fi putut căsători cu Florence. Și la bancă își făcea deja mult prea bine treaba. Avea agerimea și spiritul negustoresc al unui vânzător ambulant și șarmul înșelător al unui trișor. Chiar și Joseph îl

lauda, uitând că era o amenințare la poziția propriului lor fiu. O căsătorie cu fiica unui conte ar fi adăugat talentului înnăscut al lui Hugh statut social, ceea ce ar l-ar fi făcut un rival de temut pentru Edward. Bietul Teddy nu poseda nici farmecul personal al lui Hugh, nici minte matematică, așa că avea nevoie de tot ajutorul pe care Augusta i-l putea acorda.

Augusta o găsi pe Lady Stalworthy lângă fereastra salonului. Aceasta era o femeie frumușică între două vârste. Purta o rochie trandafirie și o pălărie de pai acoperită cu flori de mătase. Augusta se întrebă cu neliniște ce părere ar avea Lady Stalworthy despre o relație între Hugh și Florence. Hugh nu era o partidă extraordinară, dar, din punctul de vedere al lui Lady Stalworthy, nu era niciun dezastru. Florence era cea mai mică dintre cele trei fiice, iar celelalte doua se măritaseră foarte bine, așa că se putea ca Lady Stalworthy să fie chiar îngăduitoare. Augusta trebuia să împiedice acest lucru. Dar cum?

Veni lângă Lady Stalworthy și văzu că aceasta îi privea pe Hugh și pe Florence plimbându-se prin gradină. Hugh explica ceva, iar Florence îl asculta și îl privea cu ochii strălucind de plăcere.

— Fericirea lipsită de griji a tinereții! spuse Augusta.

— Hugh pare să fie un băiat bun, zise Lady Stalworthy.

Augusta îi aruncă o privire tăioasă. Lady Stalworthy avea un zâmbet visător întipărit pe față. Augusta bănuia că aceasta fusese în trecut la fel de frumoasă ca fiica ei și că acum își aducea aminte propria tinerețe. Trebuia adusa cu picioarele pe pământ cu un brânci.

— Cât de repede se duc anii aceia lipsiți de griji!

— Dar cât sunt de minunați când îi trăiești!

Acum se cerea niște venin.

— După cum știți, tatăl lui Hugh a murit. Mama lui locuiește foarte retrasă la Folkestone, așa că eu și Joseph ne simțim obligați să ne ocupăm de el părintește. Augusta se opri o clipă, apoi continuă: Este aproape inutil să vă spun ce victorie extraordinară ar fi pentru Hugh o alianță cu familia dumneavoastră.

— Ce amabilă sunteți să spuneți acest lucru, spuse Lady Stalworthy ca și cum i s-ar fi făcut un compliment. Și familia

Pilaster este deosebit de distinsă.

— Mulțumesc. Cu sârguință, Hugh va putea și el să-și asigure o viață bună într-o zi.

Lady Stalworthy păru puțin surprinsă.

— Cum, tatăl lui nu i-a lăsat nimic?

— Nu.

Augusta simți că trebuie să-i dea de înțeles că Hugh nu avea să primească niciun ban de la unchii lui când avea să se însoare.

— Va trebui să muncească pentru ca să fie promovat și să trăiască din salariu, spuse ea.

— Aha! zise Lady Stalworthy. Din fericire, Florence are ceva pus deoparte…

Inima Augustei se opri. Deci Florence avea niște bani ai ei. Aceasta era o veste proastă. Augusta se întreba despre ce sumă era vorba. Familia Stalworthy nu era atât de înstărita ca familia Pilaster – puține familii erau mai înstărite decât ei, de altfel, dar Augustei i se părea că n-o duceau rău. În orice caz, după cât se părea, faptul că Hugh era sărac nu era un motiv suficient să o întoarcă pe Lady Stalworthy împotriva lui. Augusta trebuia să ia măsuri mai radicale.

— Draga de Florence ar fi un sprijin extraordinar pentru Hugh… o influență stabilizatoare, sunt sigură de asta.

— Da, spuse Lady Stalworthy distrată. Apoi se încruntă: Stabilizatoare?

Augusta șovăi. Jocul era periculos, dar trebuia riscat.

— Eu nu plec niciodată urechea la bârfe, și sunt sigură că nici dumneavoastră, spuse Augusta. Tobias a fost cu adevărat un caz foarte trist, despre asta nu e nicio îndoiala, dar Hugh nu pare să-i fi moștenit slăbiciunile *mai deloc.*

— Asta e bine, spuse Lady Stalworthy, dar o serioasa îngrijorare i se citea pe chip.

— În orice caz, eu și Joseph am fi deosebit de fericiți să-l vedem însurat cu o fata atât de cuminte ca Florence. Este limpede că Florence ar putea fi strictă cu el, dacă…

Augusta își tărăgăna ultimele cuvinte.

— Nu-mi… înghiți în sec Lady Stalworthy, nu-mi aduc aminte deloc ce fel de slăbiciuni avea tatăl lui.

— Sunt numai zvonuri, bineînțeles, nu-i nimic adevărat.

— Strict între dumneavoastră și mine.

— Poate că n-ar fi trebuit să spun nimic.

— Dar trebuie să știu totul, pentru binele fiicei mele. Sunt sigura că înțelegeți.

— Jocurile de noroc, spuse Augusta șoptit.

Nu voia s-o audă nimeni, căci erau mulți oameni în jur care ar fi știut că minte.

— Asta l-a dus la sinucidere. Mare păcat.

„Dă Doamne ca familia Stalworthy să nu verifice adevărul spuselor mele", se rugă fierbinte Augusta.

— Credeam că a dat faliment.

— Și asta.

— Ce tragic!

— E-adevărat, Joseph a trebuit să-i plătească lui Hugh datoriile o dată sau de două ori, dar a vorbit foarte serios cu băiatul și suntem convinși că nu se va mai întâmpla.

— Asta mă liniștește, spuse Lady Stalworthy, dar chipul ei indica alte sentimente.

Augusta simțea că spusese destul, altfel risca să nu mai fie crezută că sprijinea cu adevărat căsătoria celor doi. Își aruncă din nou privirea pe fereastră. Hugh povestea ceva, iar Florence râdea, aruncându-și capul pe spate și arătându-și dinții într-un fel destul de… nepotrivit. Hugh o mânca din ochi. Era evident pentru toată lumea că cei doi se plăceau.

— Bănuiesc că lucrurile se vor aranja în curând, spuse Augusta.

— Poate că au stat de vorbă destul pentru ziua de azi, spuse Lady Stalworthy cu o privire îngrijorată. Trebuie să intervin. Vă rog să mă scuzați.

— Vă rog.

Lady Stalworthy se îndrepta grăbită spre gradină.

Augusta se simți ușurată. Mai bifase o conversație delicată. O băgase la bănuieli pe Lady Stalworthy cu privire la Hugh și, odată ce o mamă are o reținere despre un pretendent, rar se mai întâmplă să-l socotească omul potrivit.

Augusta se uită în jur și o văzu pe Beatrice Pilaster, o altă cumnata de-a ei. Joseph avusese doi frați: unul din ei fusese Tobias, tatăl lui Hugh, iar celălalt era William, căruia i se spusese dintotdeauna William cel tânăr, pentru că era născut

douăzeci și trei de ani mai târziu decât Joseph. William avea acum douăzeci și cinci de ani și nu era încă asociat al băncii. Beatrice era soția lui. Aceasta era ca un cățel – veselă, stângace și prietenoasă cu toată lumea. Augusta hotărî să vorbească și cu ea despre Samuel și secretarul lui. Se duse la Beatrice și îi spuse:

— Dragă Beatrice, vrei să-ți arăt dormitorul?

4

Micky și tatăl lui părăsiră petrecerea și o luară înapoi spre locuința lor. Drumul ducea numai prin parcuri – întâi Hyde Park, apoi Green Park și St James's Park – până la Tamisa. Se opriră pe podul Westminster să-și tragă sufletul și să admire priveliștea.

Pe malul nordic al fluviului se întindea cel mai frumos oraș din lume. În amonte se vedea clădirea parlamentului, construit ca o imitație modernă a clădirii învecinate, catedrala Westminster, datând din secolul al XIII-lea. În aval se zăreau grădinile de la Whitehall – palatul ducelui de Buccleuch, și clădirea masivă din cărămidă a noii gări Charing Cross.

Portul nu se vedea, și vapoarele mari nu ajungeau atât de sus pe fluviu, dar erau multe vaporașe, barje și bărci de agrement care se vedeau frumos în lumina amurgului.

Malul sudic ar fi putut fi o altă țară. Acolo se aflau fabricile de ceramică Lambeth; acolo, în mijlocul câmpurilor noroioase presărate cu atelierele dărăpănate, bărbați pământii la față și femei în zdrențe își continuau lunga zi de lucru fierbând oase, sortând deșeuri, alimentând focul cuptoarelor și turnând lutul în forme pentru a face țevi de scurgere și coșuri de fum pentru orașul care se extindea rapid. Cocioabele în care locuiau aceștia erau îngrămădite în jurul zidurilor palatului Lambeth, reședința londoneză a episcopului de Canterbury, ca o grămadă de mizerie lăsată de retragerea apelor pe un mal noroios. În ciuda apropierii de palatul episcopului, cartierul era cunoscut sub numele de Armanul Dracului, probabil pentru că focurile, fumul, muncitorii sleiți de puteri și mirosul pestilențial te făceau să te gândești la iad.

Locuința lui Micky se afla în Camberwell, o suburbie

respectabila dincolo de fabricile de ceramică, dar Micky și taică-său adăstau pe pod, ezitând s-o ia prin Armanul Dracului. Micky încă mai blestema în gând prea scrupuloasa conștiință metodistă a bătrânului Seth Pilaster care îi stingherea planurile.

— Rezolvăm noi problema asta a transportului, Papa, spuse el. Nu te necăji.

Papa ridica din umeri.

— Dar cine ne stă în cale? întrebă el.

Era o simplă întrebare, dar ea avea un înțeles special în familia Miranda. Când se confruntau cu o problema fără ieșire, se punea întrebarea „Cine ne stă în cale?", care de fapt însemna „Cine trebuie eliminat ca să rezolvam treaba?" Asta îi aduse aminte lui Micky de primitivismul din provincia Santamaria, de toate poveștile îngrozitoare pe care ar fi vrut să le uite: povestea despre cum Papa o pedepsise pe ibovnica lui pentru că îl înșelase, ridicând asupra ei pușca și apăsând pe trăgaci; cea despre familia de evrei care își deschisese o prăvălie alături de a lui în capitala provinciei și muriseră arși de vii cu toții – mama, tata și copiii – în incendiul provocat de Papa; sau povestea despre piticul care se deghizase cu ocazia carnavalului ca să arate ca Papa și care îi imita perfect mersul țanțoș, făcând pe toată lumea să râdă, până când Papa se îndreptase calm către el, își scosese pistolul și îi zburase creierii.

Lucrurile acestea nu era firești nici măcar în Cordoba, dar Papa era un om de temut din cauza impulsivității sale brutale. Aici în Anglia ar fi înfundat pușcăria.

— Nu mă aștept să trebuiască să luăm măsuri drastice, spuse Micky, încercând să-și acopere neliniștea cu un aer de nepăsare.

— Deocamdată nu-i nicio grabă, spuse Papa. Acasă vine iarna. N-o să fie nicio luptă până la vară. Îl privi pe Micky cu seriozitate. Dar trebuie să am puștile până la sfârșitul lui octombrie.

Lui Micky i se muiară picioarele la privirea aceea a lui taică-său. Se lăsă pe parapetul de piatra al podului ca să se sprijine.

— Mă voi ocupa eu, Papa, nu-ți face griji, spuse el îngrijorat.

Papa dădu din cap ca și cum n-ar fi fost urmă de îndoială

asupra faptului. Tăcură pentru un minut. Apoi Papa spuse din senin:

— Vreau ca tu să rămâi la Londra.

Micky își simți umerii căzându-i de ușurare. Asta și spera. Asta însemna că lui Papa îi plăcea cum se descurcase până atunci.

— Cred că ar putea fi o idee bună, Papa, spuse Micky, încercând să-și ascundă exaltarea.

Apoi Papa aruncă bomba.

— Dar nu-ți mai dau bani.

— Poftim?

— Familia nu te poate ține pe brațe la nesfârșit. Trebuie să te întreții.

Micky era înmărmurit. Meschinăria lui Papa era tot atât de legendară ca brutalitatea lui, și totuși, vestea îl stupefie. Familia Miranda era bogată. Papa avea mii de vite, deținea monopolul asupra vânzărilor de cai pe o rază enormă de teritoriu, dădea în arendă pământ micilor fermieri și era proprietarul celor mai multe prăvălii din provincia Santamaria.

Era adevărat că banii lor n-aveau același preț în Anglia. Acolo, cu un dolar de argint cordobez îți puteai plăti o masă copioasă, o sticlă de rom și o damă pentru o noapte întreaga – aici abia dacă îți ajungea pentru o mâncare nu prea scumpă și un pahar de bere slabă. Asta îl șocase pe Micky atunci când venise pentru prima oară la Școala Windfield. Ca elev, reușise să-și suplimenteze banii de buzunar jucând cărți, dar se descurcase greu până să se împrietenească cu Edward. Chiar și în ziua de azi Edward plătea pentru distracțiile mai costisitoare la care mergeau împreună: la operă sau la curse, la vânătoare sau la bordel. Dar Micky tot avea trebuință de un venit de bază din care să-și plătească chiria, nota de plată la croitor, taxa de membru în cluburile sociale – element esențial al vieții londoneze – și bacșișurile pentru ospătari. Cum credea Papa că putea Micky să găsească toate lucrurile acestea? Luându-și o slujbă? Micky era indignat. Niciun membru al familiei Miranda nu lucra pentru un salariu.

Era pe punctul de a-l întreba pe Papa cum avea să trăiască fără niciun ban, când acesta schimbă brusc subiectul și spuse:

— Acum am să-ți spun la ce-mi trebuie pușcile. Vom cuceri

deșertul.

Micky nu pricepea. Proprietatea familiei Miranda se întindea pe mare parte din provincia Santamaria. Pământul lor se învecina cu o proprietate mai mică, deținuta de familia Delabarca. În partea de nord a celor două proprietăți se afla o întindere de pământ atât de aridă, încât nici Papa, nici vecinul lui nu se sinchisiseră să și-o revendice.

— De ce vrem deșertul?

— Sub praful deșertului se află un mineral numit nitrat. Se folosește ca îngrășământ, mult mai bun decât bălegarul. Poate fi exportat în toată lumea și vândut scump. De aceea vreau să rămâi la Londra, ca să te ocupi de vânzări.

— Și cum știm noi ca aceasta chestie e-acolo?

— Familia Delabarca a început o exploatare. S-au îmbogățit.

Micky era entuziasmat. Asta putea să schimbe viitorul familiei. Nu imediat, firește; nu atât de curând încât să-i rezolve lui problema banilor lunari. Dar pe termen lung…

— Trebuie să acționam repede, spuse Papa. Avutul e putere, și familia Delabarca va fi în curând mai puternică decât noi. Trebuie să-i distrugem înainte să se ajungă la așa ceva.

1

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W.
2 iunie 1873

Draga mea Florence,
Unde ești? Speram să te văd la balul doamnei Bridewell, apoi la Richmond, apoi la cel al familiei Muncaster sâmbătă… dar n-ai fost la niciunul dintre ele! Scrie-mi un rând să știu ca trăiești!

Cu afecțiune,
Hugh Pilaster

*

Park Lane, 23
Londra, W.
3 iunie 1873
Domnului Hugh Pilaster

Domnule,
V-aș rămâne dator să nu mai comunicați cu fiica mea sub niciun motiv de acum înainte.

Stalworthy

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W.
6 iunie 1873

Scumpa mea Florence,
Am găsit în sfârșit un mesager secret care să-ți strecoare un bilețel. De ce te țin ascunsă de mine? I-am jignit oare pe părinții dumitale, sau, Doamne ferește!, chiar pe dumneata? Verișoara dumitale Jane îmi va aduce răspunsul. Scrie-mi repede!

Cu cele mai adânci sentimente,
Hugh

*

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire
7 iunie 1873

Dragă Hugh,

Mi s-a interzis să te vad pentru că joci jocuri de noroc ca și tatăl dumitale. Îmi pare nespus de rău, dar trebuie să cred ca părinții mei știu ce e mai bine pentru mine.

Cu mâhnire,
Florence

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W
8 iunie 1873

Dragă mama,

Tocmai am fost respins de o domnișoară pe motiv că tata juca jocuri de noroc. Este adevărat? Te rog, răspunde-mi imediat. Trebuie să știu!

Fiul dumitale iubitor,
Hugh

*

Wellington Villas, 2
Folkestone
Kent
9 iunie 1873

Băiatul meu drag.

Nu știu ca tatăl tău să fi jucat vreodată jocuri de noroc. Nu-mi dau seama cine ar putea spune o asemenea răutate despre el. Și-a pierdut banii într-un colaps financiar, după cum ți-am spus mereu. Acesta a fost singurul motiv.

Dragul meu, sper că ești bine și fericit și că fata pe care o îndrăgești te va accepta. Eu sunt cum mă știi. Sora ta Dorothy te îmbrățișează la fel ca

Mama

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W
10 iunie 1873

Dragă Florence,

Cineva trebuie să-ți fi spus lucruri false despre tatăl meu. S-a ruinat, e adevărat. Dar nu a fost vina lui: o mare companie numita Overend&Gurney a dat faliment pentru o datorie de cinci milioane de lire, și mulți dintre creditorii lor s-au nenorocit atunci. Tata s-a sinucis chiar în aceeași zi. Dar n-a jucat niciodată jocuri de noroc – și nici eu.

Dacă îi explici toate acestea domnului conte, stimatul dumitale tată, cred că lucrurile se vor aranja.

Cu mult drag,
Hugh

*

Stalworthy Manor
Stalworthy
Buckinghamshire
11 iunie 1873

Hugh,

Nu are niciun rost să-mi scrii neadevăruri. Acum sunt convinsă că sfatul părinților mei de a înceta să te văd a fost bun, și trebuie să te dau uitării.

Florence

*

Whitehaven House
Kensington Gore
Londra, S.W
12 iunie 1873

Dragă Florence,

Trebuie să mă crezi! Este posibil să nu mi se fi spus adevărul despre tatăl meu – deși nu am niciun motiv de a pune la îndoială sinceritatea mamei mele – dar despre mine însumi *știu* adevărul! Când aveam paisprezece ani am pariat un șiling la derby și l-am pierdut – de atunci jocurile de noroc îmi par fără nicio noimă! Când ne vom vedea, îți voi jura solemn.

Sperând,
Hugh

*

Foljambe & Merriwether, avocați
Gray's Inn
Londra, W.C.
13 iunie 1873
Domnului Hugh Pilaster

Domnule,

Am fost rugați de clientul nostru, contele de Stalworthy, să vă cerem încetarea imediata a oricărei comunicări cu fiica dânsului.

Va înștiințam că în caz contrar domnul conte va lua toate masurile necesare pentru soluționarea problemei, inclusiv cererea unei dispoziții legale din partea înaltei Curți.

Din partea biroului Foljambe & Merriwether,
Albert C. Merriwether

*

Hugh,

F. i-a arătat mătușii, adică mamei ei, ultimul dumitale bilet. Au dus-o la Paris până la sfârșitul sezonului monden londonez, apoi se vor duce în Yorkshire. Lucrurile nu stau bine – ea nu mai ține la tine. Îmi pare rău…

Jane

2

Argyll Rooms era cel mai celebru loc de distracție din Londra, dar Hugh nu fusese niciodată acolo. Lui Hugh nu i-ar

fi trecut niciodată prin cap să meargă într-un asemenea loc: deși nu era chiar un bordel, avea reputație proastă. Cu toate acestea, la câteva zile după ce Hugh fusese respins definitiv de Florence Stalworthy, Edward se nimeri să-i propună o ieșire la o noapte de nebunii cu el și cu Micky, iar Hugh acceptă.

Hugh nu petrecea prea mult timp cu vărul lui. Edward fusese mereu un copil răzgâiat, un bătăuș și un chiulangiu. Hugh fusese deja demult distribuit în rolul oii negre a familiei, a celui care avea s-o ia pe urmele lui taică-său. Hugh simțea că avea foarte puțin în comun cu Edward. Cu toate acestea, hotărî să încerce și el o dată plăcerile desfrâului. Cârciumile rău famate și femeile ușoare reprezentau un mod de viață pentru mii de englezi din înalta societate. Poate știau ei mai bine: poate că asta, și nu dragostea adevărata, era calea spre fericire.

De fapt, Hugh nu era nici măcar sigur ca fusese îndrăgostit de Florence. Era furios că părinții ei o întorseseră împotriva lui, și cu atât mai mult pentru că motivul era un neadevăr răutăcios. Dar își dădu seama, puțin rușinat, că Florence nu-i frânsese inima. Se gândea des la ea, dar dormea bine în continuare, mânca bine, și se concentra fără greutăți asupra muncii sale. Însemna oare asta că n-o iubise niciodată? Fata pe care o plăcea mai mult și mai mult pe lumea asta, în afară de sora lui de șase ani Dotty, era Rachel Bodwin, și cochetase cu ideea de a se însura cu ea. Era oare asta iubire? Hugh nu știa. Poate că era prea tânăr să înțeleagă ce e dragostea. Sau poate că pur și simplu n-o găsise încă.

Argyll Rooms se afla la doi pași de o biserică din Great Windmill Street, chiar lângă Piccadilly Circus. Edward plăti un șiling intrarea pentru fiecare. Purtau ținută de gală: frac negru cu revere de mătase, pantaloni negri cu dungă de mătase, vestă albă decupată, cămașă albă și papion alb. Costumul lui Edward era nou și scump, al lui Micky mai degrabă ieftin, dar cu un croi modern, iar Hugh purta un costum de-al lui taică-său.

Sala de bal era o arenă luminată abundent cu lămpi de gaz și înconjurata cu oglinzi poleite care amplificau lumina strălucitoare. Ringul de dans era plin de perechi, iar în spatele unui paravan cu complicate împletituri aurite se întrezărea

orchestra care executa o polcă vioaie. Unii bărbați purtau ținute de gală, semn că erau oameni din lumea bună care sondau viața mahalalelor, dar cei mai mulți dintre ei purtau costume de zi respectabile și de culoare închisă, și aceia erau funcționari și mici întreprinzători.

Deasupra sălii de bal era o galerie umbrită. Edward arata spre ea și îi spuse lui Hugh:

— Dacă te împrietenești cu vreo damă, poți plăti încă un șiling ca s-o duci acolo: fotolii de pluș, semiîntuneric și ospătari orbi.

Hugh era ametit, nu numai de lumini, ci și de mulțimea posibilităților. Peste tot era plin de fete care veniseră acolo numai și numai ca să flirteze! Și erau toate trase la patru ace, în rochii de seara cu turnură, unele dintre ele foarte decoltate și cu pălăriile cele mai extraordinare. Dar Hugh observă că pe ringul de dans toate își țineau, pudice, pelerinele pe umeri. Micky și Edward deopotrivă îl asiguraseră că aici nu erau prostituate, ci fete obișnuite – vânzătoare, servitoare și modiste.

— Și cum faci să intri în vorbă cu ele? întrebă Hugh. Că doar nu te duci și le acostezi ca pe femeile de stradă?!

Edward îi răspunse arătând spre un domn înalt și distins, în costum de gală cu frac, care purta un fel de insignă și părea că supraveghează ringul de dans.

— Acela e maestrul de ceremonii. El va aranja o întâlnire, dacă-i dai un bacșiș.

Lui Hugh i se părea că atmosfera era un amestec ciudat, dar captivant de respectabilitate și dezmăț.

Polca se termină și unii dintre dansatori reveniră la mesele lor. Edward arătă cu degetul și țipă:

— Să fiu al naibii, uite-l pe Fatty Greenbourne!

Hugh se uită în direcția indicata de degetul lui Edward și îl văzu pe fostul lor coleg de școală, mai gras ca niciodată, revărsându-se din vesta albă. Era de braț cu o fata năucitor de frumoasă. Fatty și fata se așezară la o masă, iar Micky spuse calm:

— Hai să mergem să stăm cu ei puțin.

Hugh era curios s-o vadă pe fată mai de aproape, așa ca acceptă imediat. Cei trei tineri o luară printre mese.

— Bună seara, Fatty! strigă Edward vesel.

— Salut, ceata lui Papuc! răspunse el. Acum mi se spune Solly, adaugă el amical.

Hugh îl mai văzuse pe Solly din când în când în The City, cartierul financiar al Londrei. Solly lucra de câțiva ani la sediul central al băncii familiei, chiar după colț de Banca Pilaster. Dar Edward lucra în cartierul financiar doar de vreo câteva săptămâni, așa ca nu se nimerise încă să-l întâlnească pe Solly pe acolo.

— Am zis să venim să vorbim și noi puțin cu voi, spuse Edward nonșalant, și se uita întrebător la fată.

Solly se întoarse către însoțitoarea lui.

— Domnișoară Robinson, dați-mi voie să vă prezint câțiva foști colegi de școală: Edward Pilaster, Hugh Pilaster și Micky Miranda.

Reacția domnișoarei Robinson fu surprinzătoare. Se îngălbeni toată sub stratul de roșu de obraz și spuse:

— Pilaster? Nu aceeași familie ca Tobias Pilaster?!

— Tobias Pilaster a fost tatăl meu, spuse Hugh. Cum se face că-i cunoașteți numele?

Fata își recapătă iute cumpătul.

— Tatăl meu a lucrat la Tobias Pilaster and Co. Când eram mică, mă tot întrebam cine o fi Co.

Râseră cu toții, și momentul de încordare se risipi. Fata adăugă:

— Vreți să stați jos, băieți?

Pe masă era o sticlă de șampanie. Solly îi turnă domnișoarei Robinson și mai ceru niște pahare.

— Asta da reuniune de ortaci de la Windfield, spuse el. Ghici cine mai e pe aici: Tonio Silva!

— Unde e? întrebă Micky imediat.

Micky părea deranjat de prezența lui Tonio, și Hugh se întreba care o fi fost motivul. Își aminti ca la școală lui Tonio îi era mereu frică de Micky.

— E pe ringul de dans, spuse Solly. E cu prietena domnișoarei Robinson, cu domnișoara April Tilsley.

Domnișoara Robinson spuse:

— Poți să-mi spui Maisie. Nu sunt o fată protocolară, și-i făcu cu ochiul senzual.

Lin ospătar aduse o farfurie cu homar și o puse în fața lui

Solly. Solly își îndesă un șervet în gulerul cămășii și începu să mănânce.

— Am crezut că voi ăștia ovreii n-aveți voie să mâncați fructe de mare, spuse Micky insolent și leneș.

Solly era imperturbabil la asemenea observații.

— Mănânc cușer numai acasă, răspunse el.

Maisie Robinson se uită pieziș la Micky.

— Noi astea ovreicele mâncăm ce-avem chef, spuse ea și luă o bucățică din farfuria lui Solly.

Hugh era surprins că Maisie Robinson era evreică: întotdeauna crezuse că evreii aveau pielea mai închisă la culoare. Se uită atent la ea. Era destul de mică de statură, dar se înălța cu vreo doua palme adunându-și părul roșcovan într-un coc mare, pe care pusese o pălărie enormă, ornată cu frunze și fructe artificiale. De sub pălărie ieșea o față mică și obraznică, cu o strălucire vicleană în ochii verzi. Decolteul rochiei sale cafenii oferea vederii o suprafață impresionantă de piept pistruiat. În general, pistruii nu era considerați prea atrăgători, dar Hugh nu-și putea lua ochii de la ei. La un moment dat, Maisie simți că Hugh se uita insistent la ea, și se uită și ea la el. Hugh își întoarse privirea cu un zâmbet spășit.

Hugh își luă gândul de la pieptul domnișoarei Robinson privind în jurul său și observând cum se schimbaseră vechii lui colegi de școală în ultimii șapte ani. Solly Greenbourne se maturizase. Deși era tot gras și avea același rânjet relaxat, acum, pe la douăzeci și ceva de ani, avea un aer autoritar. Acest aer venea poate de la faptul că era atât de bogat – dar și Edward era bogat, însă nu avea acea aură. Solly era deja un om respectat în cartierul financiar al Londrei și, deși nu era prea greu să te faci respectat când ești moștenitorul Băncii Greenbourne, un tânăr zănatic în poziția lui s-ar fi putut face repede de râsul lumii.

Și Edward crescuse, dar spre deosebire de Solly, nu se maturizase. Ca un copil, lua totul în joacă. Nu era prost, dar la banca se concentra cu greu asupra lucrului pentru că îi stătea capul la altceva – la petreceri, băutură și jocuri de noroc.

Micky se făcuse un tânăr arătos, cu ochii întunecați, sprâncenele negre și părul creț puțin prea lung. Ținuta lui era decentă, dar cu o tentă de șic: vestonul lui avea guler și

manșete de catifea, iar cămașa, volănașe. Hugh observă că Micky atrăsese deja privirile admirative sau chiar îmbietoare ale mai multor fete de la mesele vecine. Dar Maisie Robinson nu-l luase la inimă, și Hugh ghicea că nu numai din cauza remarcii lui despre „voi ăștia ovreii". Micky avea ceva sinistru în el. Era înspăimântător de tăcut, vigilent și închis în sine. Nu era sincer, nu manifesta niciodată șovăială, nesiguranță sau vulnerabilitate, și nu arăta niciodată ce simțea în adâncul sufletului – dacă o fi avut așa ceva. Hugh n-avea deloc încredere în el.

Când se termină următorul dans, Tonio Silva veni la masă însoțit de domnișoara April Tilsley. Hugh îl întâlnise pe Tonio de mai multe ori de la terminarea școlii, dar și să nu-l fi văzut de ani de zile, tot l-ar fi recunoscut imediat după căpița de păr roșcovan. Fusese prietenul lui cel mai bun până în ziua aceea oribilă când maică-sa venise la școală ca să-i anunțe moartea tatălui și să-l ia acasă. Ei doi fuseseră capul tuturor răutăților într-a patra inferioară, intrând mereu în belea, dar viața li se părea frumoasă, în ciuda pedepselor corporale.

Hugh se întrebase de multe ori de-a lungul anilor ce se întâmplase oare cu adevărat în ziua aceea la lac. Nu dăduse niciodată crezare poveștii din ziar, cum că Edward încercase să-l salveze pe Peter Middleton: Edward n-ar fi avut curajul. Dar Tonio tot nu voia să vorbească despre asta, iar singurul martor rămas, Albert „Cocoașa" Cammel, trăia acum tocmai la Capul Bunei Speranțe.

Hugh îl studie pe Tonio când acesta dădu mâna cu Micky. Tonio părea și acum oarecum subjugat de Micky.

— Ce mai faci, Miranda? întrebă el cu glas firesc, dar expresia lui vădea un amestec de frică și admirație. Era atitudinea unui om de rând în fața unui campion de lupte cunoscut pentru temperamentul său iute.

Hugh cumpăni că April, însoțitoarea lui Tonio, era puțin mai în vârstă decât prietena ei Maisie, și era mai puțin frumoasă din cauza aspectului ei puțin sfrijit și colțuros; dar Tonio se distra de minune cu ea, atingându-i brațul și șoptindu-i la ureche lucruri care o făceau să râdă.

Hugh se întoarse spre Maisie. Aceasta era vorbăreață și vioaie, cu o voce cadențată care trăda o urmă de accent din

nord-estul Angliei, unde se aflaseră depozitele lui Tobias Pilaster. Chipul ei era fascinant la infinit, când zâmbea, când se încrunta și se bosumfla, sau când strâmba din nasul cârn sau își dădea ochii peste cap. Hugh observă că Maisie avea gene deschise la culoare și că nasul îi era presărat cu pistrui. Era o frumusețe ieșită din tipare, dar era fără nicio îndoială cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Hugh era obsedat de gândul că, din moment ce se afla în Argyll Rooms, Maisie era probabil gata să se sărute, să se giugiulească și poate chiar „să meargă până la capăt" cu unul dintre bărbații de la masă. Hugh visa la întâlniri intime cu aproape toate fetele pe care le cunoștea – îi era și rușine de cât de mult și de des se gândea la asta, dar de obicei asta se putea întâmpla numai după curte, logodnă și căsătorie. Pe când cu Maisie putea să fie chiar astă-seară!

Maisie îl prinse din nou zgâindu-se la ea și Hugh se simți stânjenit, așa cum se simțea câteodată în prezența lui Rachel Bodwin, când aceasta părea să-i ghicească gândurile. Căută cu disperare să spună ceva și în cele din urma zise:

— Ați locuit toată viața la Londra, domnișoara Robinson?

— Numai de trei zile, spuse ea.

Poate că spuneau lucruri banale, gândi Hugh, dar cel puțin stăteau de vorbă.

— Atât de recent! spuse el. Și unde ați fost înainte?

— Am călătorit, spuse ea și se întoarse să vorbească cu Solly.

— Aha! spuse Hugh.

Cu aceasta discuția păru să se termine, și Hugh fu puțin descumpănit. Maisie se purta cu el aproape ca și cum ar fi avut ceva împotriva lui.

Văzându-l, April se înduioșă și îi explică:

— Maisie a călătorit cu un circ timp de patru ani.

— Dumnezeule! Făcând ce anume?

Maisie se întoarse din nou spre el:

— Călărie fără șa, spuse ea, stat în picioare pe cai, sărituri de pe un cal pe altul, tot soiul de ghidușii din astea.

April adăugă:

— În pantaloni mulați, bineînțeles.

Maisie în pantaloni mulați era un gând ispititor, greu de

suportat. Hugh își încrucișa picioarele și spuse:

— Și cum ați intrat în domeniul respectiv?

Maisie șovăi, apoi păru să ia o hotărâre. Se întoarse în scaun ca să stea față în față cu Hugh, și o scânteie periculoasă îi apăru în ochi:

— Păi să vă spun cum a fost, începu ea. Tatăl meu lucra la Tobias Pilaster and Co. Tatăl dumneavoastră l-a furat pe tata cu salariul pe o săptămână. În vremea aceea, mama mea era bolnavă. Fără banii aceia, ori murea ea, ori muream eu de foame. Așa că am fugit de acasă. Aveam unsprezece ani atunci.

Hugh simți că se roși tot.

— Nu cred că tata a furat pe cineva, spuse el. Și dacă aveați unsprezece ani la vremea aceea, poate că nu înțelegeați pe de-a-ntregul ce se întâmpla.

— Înțelegeam că mi-era foame și frig.

— Poate că tatăl dumneavoastră n-a făcut bine, insistă Hugh, deși știa că ceea ce spune nu era înțelept. N-ar fi trebuit să facă copii dacă n-avea bani să-i crească.

— Ba avea! izbucni Maisie. Lucra ca un rob – și-atunci i-ați furat voi banii!

— Tata a dat faliment, dar n-a furat niciodată.

— E totuna, când ești de partea învinșilor.

— Ba nu e totuna, și sunteți ignorantă și necuviincioasă să pretindeți că este.

Ceilalți simțiră că Hugh mersese prea departe, și mai multe persoane începură să vorbească deodată. Tonio spuse:

— Hai să nu mai dezgropăm morții.

Hugh știa că trebuia să se oprească, dar era furios.

— De când aveam treisprezece ani a trebuit să-i suport pe cei din familia Pilaster că-l ponegresc pe tata, dar n-am să accept lucrul acesta de la o dansatoare de circ.

Maisie se ridică. Ochii îi licăreau ca două smaralde șlefuite. Hugh gândi pentru o clipa ca Maisie avea să-i tragă o palmă. Dar ea spuse:

— Hai să dansăm, Solly. Poate că prietenul dumitale cel nepoliticos nu va mai fi aici când se oprește muzica.

3

Cearta dintre Hugh și Maisie sparse cheful. Solly și Maisie

plecară singuri, iar ceilalți se hotărâră să meargă să vadă un spectacol de lupte între șobolani și câini. Acestea erau interzise prin lege, dar la distanță de cinci minute de Piccadilly Circus erau nu mai puțin de o jumătate de duzină de locuri specializate în așa ceva, și Micky Miranda le cunoștea pe toate.

Era deja întuneric când ieșiră din Argyll și se aventurară în cartierul londonez cunoscut sub numele de Babilon. Aici, departe de reședințele impunătoare din cartierul Mayfair, dar plasate la o distanță convenabilă de cartierul St. James unde se aflau cluburile sociale ale gentlemenilor, se întindea un păienjeniș de străduțe înguste care adăposteau locuri pentru jocuri de noroc, lupte de animale, fumat de opiu, pornografie și mai ales prostituție. Era o seară caldă și înăbușitoare, iar aerul era greu de miasme de bucătărie, bere și canal. Micky și prietenii lui mergeau agale pe strada aglomerată. În mai puțin de un minut, un bătrân cu un joben pleoștit se oferi să-i vândă lui Micky o carte cu versuri deocheate, un tânăr boit în obraji îi făcu cu ochiul, o femeie cam de vârsta lui și bine îmbrăcată își deschise iute haina, oferind spre vedere o minunată pereche de sâni goi, și o femeie mai în vârsta și zdrențuită îi oferi o partida de amor cu o fetiță cu chip îngeresc care nu avea mai mult de zece, unsprezece ani. Clădirile, majoritatea cârciumi, săli de bal, bordeluri și pensiuni ieftine, aveau pereți mânjiți și ferestre mici și murdare prin care din când în când se zărea câte o petrecere la lumina felinarelor. Pe stradă treceau juni precum Micky, cu vestoane albe, funcționari și negustori cu melon, țărani cu ochi holbați, soldați cu uniforme descheiate, marinari cu buzunarele pline absolut provizoriu de bani, și un număr surprinzător de cupluri de burghezi respectabili, plimbându-se braț la braț.

Micky era binedispus. Era prima oară în ultimele săptămâni când reușise să scape de Papa pentru o seară. Acum îl așteptau pe Seth Pilaster să moară ca să poată încheia afacerea cu puștile, dar bătrânul se ținea de viață ca un melc de stâncă. Nu avea niciun haz să te duci prin localuri și bordeluri cu propriul tată; în plus, Papa îl trata pe Micky mai mult ca pe o slugă, uneori chiar cerându-i să aștepte afară în timp el se ducea cu o târfă. Seara aceasta reprezenta o bine-venită eliberare.

Era fericit că-l întâlnise pe Solly Greenbourne. Familia Greenbourne era și mai înstărita decât familia Pilaster, așa ca Solly putea să-i fie de folos într-o bună zi.

Nu era tot atât de mulțumit să-l revadă pe Tonio Silva. Tonio știa prea multe despre moartea lui Peter Middleton, care se întâmplase cu șapte ani în urmă. În vremea aceea, lui Tonio îi era o frică de moarte de Micky. Și acum se purta precaut cu el, și încă mai avea o anumită admirație, dar asta nu era totuna cu a-i fi frică. Micky era îngrijorat cu privire la Tonio, dar pentru moment nu știa ce să facă.

Din Windmill Street, Micky o coti pe o alee îngustă. Ochi de pisică luceau din vârful grămezilor de murdărie. Uitându-se în urmă ca să se asigure că ceilalți veneau după el, Micky intră într-un local sordid, o luă pe lângă tejghea și ieși pe ușa din spate, traversă o curte unde în lumina lunii se zărea o prostituată stând în genunchi în fața unui client, și deschise ușa unei dărăpănături din lemn care aducea mai mult a grajd.

Un bărbat cu fața jegoasă și cu haină slinoasă ceru patru bani pentru intrare. Edward plăti și intrară cu toții.

Încăperea era bine luminată și plină de fum de tutun, și duhnea a sânge și excremente. Vreo patruzeci, cincizeci de bărbați și câteva femei stăteau în jurul unei arene rotunde săpate în pământ. Erau acolo bărbați din toate clasele sociale – unii îmbrăcați în costume de lână groasă și cu eșarfe cu buline ca muncitori mai chivernisiți ce se aflau, alții în fracuri și ținute de gală; femeile erau însă toate de condiția îndoielnică a lui April. Câțiva dintre bărbați aveau câini, purtați în brațe sau legați de picioarele scaunelor.

Micky arătă spre un om bărbos cu cascheta de tweed care ținea într-un lanț gros un câine cu botniță. Unii spectatori studiau câinele cu interes. Era un animal masiv și musculos, cu cap mare și fălci puternice, și părea înfuriat și agitat.

— Acela urmează, spuse Micky.

Edward se duse să cumpere băuturi de la o femeie care purta o tavă. Micky se întoarse spre Tonio și începu să-i vorbească în spaniolă. Comitea o necuviința făcând asta în fața lui Hugh și a lui April, care nu înțelegeau; dar Hugh era un nimeni, și April chiar mai puțin, așa că nu prea conta.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Sunt atașat oficial la Ambasada Cordobei la Londra, răspunse el.

— Serios?!

Micky era contrariat. Majoritatea țărilor sud-americane nu vedeau rostul de a avea un ambasador la Londra, dar Cordoba avea un trimis oficial de zece ani. Cu siguranță că Tonio primise postul de atașat grație cunoștințelor pe care familia Silva le avea la Palma, capitala Cordobei. Spre deosebire de ei, Papa era un baron de provincie fără relații.

— Și ce ai de făcut?

— Răspund la scrisorile firmelor britanice care vor să facă afaceri în Cordoba. Acestea cer informații despre climă, valută, transport intern, hoteluri, tot felul de lucruri din astea.

— Lucrezi toată ziua?

— Nu prea des. Tonio își coborî vocea: Să nu spui nimănui, dar de cele mai multe ori n-am de scris mai mult de două, trei scrisori pe zi.

— Ești plătit?

Mulți diplomați erau oameni cu stare care lucrau gratis.

— Nu, dar am o odaie în reședința ambasadorului și mi se acoperă cele trei mese pe zi, plus o primă pentru îmbrăcăminte. Ei îmi plătesc și taxa de membru la cluburi.

Micky era fascinat și invidios. Era tocmai tipul de slujbă care i s-ar fi potrivit lui. Casă și masă gratis, plus cheltuielile de bază ale unui june monden acoperite, în schimbul unei ore de lucru pe zi! Micky se întrebă dacă Tonio putea fi eliberat din post în vreun fel.

Edward se întoarse cu cinci paharele de coniac și le împărți. Micky îl dădu pe gât pe al său dintr-odată. Coniacul era ieftin și tare.

Brusc, câinele începu să mârâie și să alerge ca turbat în cerc, trăgând de lanț, cu părul măciucă pe spinare. Micky se uita în jur și văzu doi oameni cărând o lada cu șobolani uriași. Șobolanii se agitau și mai frenetic decât câinele, alergând unii peste alții și chițăind înnebuniți. Toți câinii din încăpere începură să latre, și pentru o bucată de vreme locul fu cuprins de un vacarm îngrozitor, pentru că toți proprietarii strigau la animale ca să le potolească.

Intrarea fu încuiată și blocată pe dinăuntru, iar omul cu

haina slinoasă începu să noteze pariurile. Hugh Pilaster exclamă:

— Parol! N-am văzut guzgani atât de mari în viața mea! Unde i-o fi găsit?

— Sunt crescuți special pentru asta, îi răspunse Edward, și se întoarse către unul din bărbații care duceau lada ca să-l întrebe: Câți la lupta asta?

— Șase duzini, răspunse omul.

Edward lamuri:

— Asta înseamnă că pun șaptezeci și doi de șobolani în arenă.

Tonio întrebă:

— Cum e cu pariurile?

— Poți paria pe câine sau pe șobolani, și dacă tu crezi că șobolanii vor învinge, poți paria pe câți crezi că vor rămâne vii după ce moare câinele.

Slinosul anunța acum cotațiile și lua bani în schimbul unor fițuici pe care mâzgălea niște numere cu un creion gros.

Edward parie un galben pe câine, iar Micky un șiling pe șase șobolani supraviețuitori, pentru care pronosticul era de cinci la unu. Hugh refuză să joace – „Ca un prostănac ce e!" gândi Micky.

Arena era adâncă de mai bine de un metru și era împrejmuită cu un gard de lemn de încă vreun metru. Lămpi de petrol așezate din loc în loc în jurul gardului proiectau o lumină puternică în groapă. Câinelui i se luă botnița și i se dădu drumul în arena printr-o poartă de lemn care fu închisă bine în urma lui. Stătea înțepenit și cu părul de pe spinare zbârlit, privind în sus în așteptarea șobolanilor. Dresorii de șobolani ridicară lada. Sala amuți în expectativă.

Dintr-odată, Tonio strigă:

— Zece guinee pe câine!

Micky fu surprins. Tonio vorbise despre slujbă și condițiile ei ca și cum trebuia să își administreze cu băgare de seamă cheltuielile personale. Jucase teatru sau juca mai mult decât își permitea?

Bookmakerul șovăi. Era un pariu mare și pentru el. Cu toate acestea, după o clipă, mâzgăli un bilețel, i-l întinse și băgă în buzunar banii lui Tonio.

Dresorii legănară lada înainte și înapoi, ca și cum se pregăteau s-o arunce cu totul în arenă când, în ultima secunda, un capac prins în țâțâni la un capăt al lăzii se deschise și șobolanii fură aruncați prin aer, chițăind de spaimă. April țipă speriată, în timp ce Micky râdea.

Câinele își începu treaba cu o încordare ucigătoare. Se repezea ritmic cu fălcile la șobolanii care curgeau deasupra lui. Îi înșfăca unul câte unul și le rupea gâtul scuturându-și cu putere capul enorm o singură dată, apoi lua altul la rând.

Un miros greu de sânge se răspândi prin sală. Toți câinii lătrau acum asmuțiți, și spectatorii făceau și ei gălăgie – femeile țipau la vederea masacrului, iar bărbații strigau încurajări la adresa câinelui sau a șobolanilor. Micky râdea și râdea.

Șobolanilor le trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că nu aveau scăpare din arenă. Unii alergau pe margine, căutând o ieșire, alții săreau în sus, încercând în zadar să se agațe de pereții goi ai arenei, iar alții se îngrămădiră unii peste alții. Pentru câteva secunde, câinele făcu ce voia cu ei, și omorî mai bine de o duzină.

Apoi toți șobolanii se întoarseră asupra lui deodată, ca la comandă. Începură să sară la câine, mușcându-l de picioare, de crupă și de coada scurtă. Câțiva se suiseră pe spinarea lui și îl mușcau de ceafă și de urechi, iar unul își vârî dinții în buza de jos a câinelui, ținând de ea și legănându-se de falca lui ucigașă, până când animalul scoase un răget de furie și dădu cu șobolanul de pământ, iar acesta se desprinse din carnea sângerândă.

Câinele continua să se învârtă în cercuri amețitoare și să prindă șobolan după șobolan, răpunându-i, dar apăreau tot mai mulți. Omorâse cam jumătate din șobolani când începu să dea semne de oboseală. Oamenii care pariaseră pe treizeci și șase și care aveau pronosticuri slabe începură să-și mototolească și să-și arunce bilețelele, dar cei care pariaseră pe numere mai mici strigau și mai însuflețiți.

Câinele sângera din douăzeci sau treizeci de răni, iar pământul din arenă era acum alunecos de sânge și de hoiturile umede ale șobolanilor. Câinele continua să-și scuture capul uriaș și să sfărâme spinările guzganilor în colții lui înspăimântători, dar se mișca mai greoi, și picioarele nu-i mai

erau atât de sigure pe pământul înnoroit. „Acum devine mai interesant”, gândi Micky.

Simțind oboseala câinelui, șobolanii prinseră curaj. Când câinele prindea un șobolan în colți, un altul îi sărea la gât. Șobolanii se năpustiră între picioarele câinelui și sub burtă, sărind la părțile moi ale corpului. O dihanie enormă se înfipse într-unul din picioarele din spate ale câinelui și nu-i mai dădea drumul. Câinele se răsuci s-o prindă, dar un alt șobolan îi distrase atenția sărindu-i la bot. Apoi piciorul câinelui începu să cedeze – Micky socoti ca șobolanul îi secționase vreun tendon – și câinele începu să șchiopăteze.

Acum acesta se răsucea cu mult mai multă greutate. Ca și cum și-ar fi dar seama de acest lucru și ar fi urmat o strategie, cei doisprezece, treisprezece șobolani ramași în viața începură acum să-l atace pe câine din spate. Tot mai ostenit, câinele îi înșfăcă în colți; tot mai ostenit, le rupea gâtul; și tot mai ostenit îi zvârlea pe pământul însângerat. Dar spatele lui era numai carne vie și era clar că nu mai rezista mult. Micky se gândi ca poate pariase înțelept și că era într-adevăr posibil să rămână șase șobolani supraviețuitori.

Câinele se dezlănțui dintr-odată cu forțe noi. Rotindu-se în jur pe trei picioare, nimici încă patru șobolani în tot atâtea secunde. Dar era ultima lui zvâcnire. Mai omorî un șobolan și căzu cu picioarele strânse sub el. Își mai aruncă o dată capul la fiare, dar de data aceasta nu mai prinse niciuna, și capul i se prăvăli de oboseală.

Șobolanii începură să mănânce din el.

Micky îi numără: rămăseseră chiar șase.

Se uita la tovărășii lui. Hugh era palid. Edward îi spuse:

— Puțin prea tare pentru rânza ta, ha?!

— Câinele și șobolanii se poartă exact cum i-a făcut natura, replica Hugh. Pe mine oamenii mă scârbesc.

Edward mormăi ceva și se duse să mai cumpere un rând de băuturi.

Ochii lui April scânteiau admirându-l pe Tonio – „un bărbat care-și permite să piardă zece guinee la un pariu”, gândi ea. Dar Micky se uita mai atent la el și ghici pe chipul lui o umbra de panică. „Nu cred că-și permite să piardă acele zece guinee”, își spuse Micky.

Micky își primi câștigul de la bookmaker: șase șilingi. Îi ieșise deja un câștig în seara aceea. Dar avea sentimentul că ceea ce aflase despre Tonio ar putea să-i aducă la un moment dat un câștig mult mai mare.

4

Pe Hugh îl scârbise în special Micky. Pe tot parcursul luptei, Micky râsese isteric. La început Hugh nu înțelegea de ce râsul acela îi suna înspăimântător de cunoscut. Apoi își aminti de același râs al lui Micky în timp ce Edward îi arunca hainele lui Peter Middleton în apă. Îi aducea supărător aminte de acea cruntă întâmplare.

Edward se întoarse cu băuturile și spuse:

— Hai să mergem la Nellie's.

Dădură pe gât dușca de coniac și ieșiră. Ajunși în stradă, Tonio și April își luară rămas-bun de la ceilalți și se strecurară într-o clădire care arăta ca un hotel ieftin. Hugh presupuse ca cei doi aveau să ia o cameră pentru o oră, poate chiar pentru întreaga noapte. Se întrebă dacă ar trebui să meargă cu Edward și Micky. Nu se distra prea bine, dar era curios să vadă ce se petrece la Nellie's. Plecase de acasă cu gândul să vadă ce e acea destrăbălare, așa ca probabil trebuia să stea până la sfârșit, nu să se dea bătut la jumătatea nopții, socoti el în cele din urmă.

Nellie's se afla în Princes Street, în apropiere de Leicester Square. La ușă erau doi ușieri în uniformă. În momentul în care cei trei tineri se apropiau, ușierii tocmai îi refuzau accesul unui bărbat de vârstă medie cu melon.

— Numai cu ținută elegantă, spuse unul dintre ei, răspunzând la protestele omului.

Ușierii păreau să-i cunoască pe Micky și pe Edward, căci unul dintre ei își duse mâna la pălărie și celălalt le deschise ușa. Coborâră pe un coridor lung până ajunseră la o altă ușă. Fură cercetați printr-o ferestruică, apoi li se deschise ușa.

Era puțin ca și cum ai fi pășit în salonul unei case mari din Londra. Focul ardea cu flăcări mari în vetrele a două șemineuri, peste tot se aflau canapele, scaune și măsuțe, și încăperea era plină de femei și bărbați în ținute de gală.

Cu toate acestea, nu lua decât o clipă ca să-ți dai seama că

nu era vorba de un salon obișnuit. Majoritatea bărbaților aveau pălărie pe cap. Cam jumătate din ei fumau – un lucru nepermis într-un salon civilizat, iar unii erau fără veston și cu cravata desfăcută. Cele mai multe femei erau îmbrăcate complet, dar câteva păreau să fie numai în lenjerie intimă. Unele dintre ele stăteau în poala bărbaților, altele se sărutau cu bărbați, iar una sau două se lăsau pipăite în zonele intime.

Hugh se afla pentru prima oară în viață într-un bordel.

Era gălăgie: bărbații spuneau bancuri în gura mare, femeile râdeau, și pe undeva un scripcar cânta un vals. Hugh îi urmă pe Micky și pe Edward, care traversau odaia. Pe pereți erau tablouri cu femei goale și trupuri împreunate, și Hugh începu să se simtă ațâțat. În fundul camerei, sub un uriaș tablou în ulei reprezentând o orgie complicată în aer liber, Hugh zări cea mai grasă persoana pe care o văzuse el vreodată: o femeie cu pieptul enorm, sulimenită gros și îmbrăcată cu o pelerină ca un cort mov. Stătea așezată pe un jilț regesc și era înconjurată de fete. În spatele ei era o scară lată cu covor roșu care ducea, după toate aparențele, sus la camere.

Edward și Micky se apropiară de tron și se înclinară, iar Hugh le urmă exemplul.

Edward spuse:

— Nell, iepurica mea, permite-mi să ți-l prezint pe vărul meu, domnul Hugh Pilaster.

— Bine-ați venit, băieți, spuse Nell. Haideți să le întrețineți pe fetele astea frumoase.

— Mai încolo, Nell… Se joacă ceva astă-seară?

— La Nellie's se joacă întotdeauna ceva, spuse ea și făcu un semn cu mâna spre o ușă aflată la capătul încăperii.

Edward se înclină din nou și spuse:

— Ne-ntoarcem.

— Nu mă dezamăgiți, băieți!

Cei trei o părăsiră.

— Se poarta de parc-ar fi o regină! șopti Hugh.

Edward râse.

— Ăsta-i tractirul cel mai select din Londra. Unii dintre cei care i-au făcut reverențe lui Nellie astă-seară îi vor face reverențe reginei mâine-dimineața!

Trecură în încăperea de alături, unde vreo doisprezece,

cincisprezece bărbați stăteau în jurul a două mese de bacara. Fiecare masă era marcată cu o linie albă trasă la vreo trei palme de margine și peste care participanții la joc împingeau jetoane colorate pentru a ponta. Mulți dintre ei aveau ceva de băut alături, iar aerul era încărcat cu fum de trabuc.

La una dintre mese erau câteva scaune goale, iar Edward și Micky luară imediat loc. Un servitor le aduse câteva jetoane, și fiecare din ei semnă o chitanță. Hugh îl întrebă șoptit pe Edward:

— Care-i miza?

— Minim o liră.

Hugh se gândi că dacă joacă și câștigă, și-ar putea permite o fată din odaia alăturată. În buzunar nu avea de fapt chiar o liră, dar pentru așa ceva ar fi fost gata să-i ceară un împrumut lui Edward. Apoi își aminti că Tonio tocmai pierduse zece guinee la lupte.

— N-am să joc, spuse el.

Micky zise calm:

— Nici nu ne-am imaginat altceva.

Hugh se simți prost. Se întreba dacă să-și ia ceva de băut, dar apoi tot el se gândi că probabil avea să-l coste leafa pe o săptămână. Crupierul împărți cărțile dintr-o cutie în formă de potcoavă, iar Micky și Edward pontară. Hugh se hotărî s-o șteargă.

Se întoarse în încăperea principală. Uitându-se mai atent, observă că mobila era cam ponosită: tapițeria de catifea era plină de pete, furnirul lăcuit era ars cu țigara, iar covoarele erau roase și rupte. La doi pași de el, un bărbat beat îi cânta în genunchi unei târfe, în timp ce doi prieteni de-ai lui râdeau zgomotos. Pe o alta canapea, o pereche se săruta cu gura deschisă. Hugh auzise că lumea face așa, dar nu mai văzuse niciodată. Privi înmărmurit cum bărbatul îi descheie femeii rochia și ca începe să-i atingă sânii. Aceștia erau albi și fleșcăiți, cu sfârcuri purpurii și mari. Hugh fu deopotrivă aţâţat și revoltat de această scenă. Mădularul i se întări în ciuda scârbei pe care o simțea. Bărbatul de pe canapea se aplecă peste pieptul femeii și începu s-o sărute pe sâni. Hugh nu-și putea crede ochilor. Femeia se uita peste capul bărbatului și, prinzând privirea lui Hugh, îi făcu cu ochiul.

O voce șopti în urechea lui Hugh:

— Și tu mi-ai putea face același lucru mie, dac-ai vrea.

Hugh se răsuci cu un sentiment de vinovăție, ca și cum ar fi fost prins făcând lucruri rușinoase. Lângă el stătea o brunetică aproximativ de vârsta lui, rujată intens. Hugh nu se putu stăpâni să nu arunce o privire spre pieptul fetei. Apoi își mută privirea repede, jenat.

— Nu te sfii, spuse ea. Uită-te cât vrei. Sunt ai tăi, ca să te bucuri de ei.

Spre groaza lui, Hugh simți mâna fetei atingându-l între picioare. Fata îi simți mădularul întărit și-l strânse în mână:

— Oho, ești aprins bine! spuse ea.

Pe Hugh îl mistuia un chin sublim. Simțea că explodează. Fata dădu capul pe spate și-l sărută pe buze, frecându-i în același timp mădularul.

Era prea mult pentru Hugh. Nemaiputându-se stăpâni, Hugh ejaculă în pantaloni.

Fata simți. Pentru o clipă, păru doar surprinsă, apoi izbucni în râs.

— Doamne, dar chiar ai caș la gură! spuse ea tare.

Hugh se simți umilit.

Fata se uită în jur și îi spuse celei mai apropiate târfe.

— Numai ce l-am atins și s-a și slobozit!

Mai mulți oameni râseră.

Hugh se răsuci și se îndreptă spre ieșire. I se păru că râsetele îi urmau pașii. Trebui să se stăpânească pentru a nu o lua la fugă. În sfârșit, ajunse la ieșire și într-o clipă fu în stradă.

Noaptea era ceva mai răcoroasă. Hugh respiră adânc și se opri ca să se adune. Dacă asta însemna dezmățul, apoi nu-i plăcea. Zdreanța de Mollie fusese necuviincioasă față de tatăl lui, lupta dintre câine și șobolani fusese scandaloasă, iar târfele îl luaseră în râs. Se puteau duce toți dracului.

Unul dintre ușieri îl privi cu compasiune.

— Ați hotărât să mergeți devreme la culcare în seara asta, domnule?

— O idee excelentă, spuse Hugh și se îndepărtă.

Micky pierdea bani. Putea trișa la bacara dacă ținea el banca, dar în seara aceasta nu părea să aibă noroc. Fu ușurat

în sinea lui când Edward îi spuse:

— Hai să luăm niște fete.

— Du-te tu, răspunse el făcându-se că nu-i pasă, eu mai joc.

O străfulgerare de panică apăru în ochii lui Edward:

— Se face târziu.

— Încerc să-mi recuperez pierderile, se încăpățâna Micky.

Edward coborî vocea:

— Îți plătesc eu jetoanele.

Micky se prefăcu că șovăie, apoi se dădu bătut:

— Bine, haide.

Edward zâmbi.

Plăti și trecură în încăperea alăturată. Aproape în aceeași clipă o blondă cu sâni mari veni spre Edward. El își trecu brațul în jurul umerilor ei goi și-i strânse sânii spre pieptul lui.

Micky își trecu ochii peste fete. O femeie ceva mai coaptă cu luciri de desfrâu în ochi îi prinse privirea. Micky îi zâmbi și ea veni imediat spre el. Femeia își puse palma pe pieptul lui, își vârî unghiile în pielea lui și-l mușcă de buza de jos.

Micky îl văzu pe Edward privindu-i, ațâțat de dorința. Micky se înflăcără și el. Se uita la dama lui.

— Cum te cheamă? o întreba el.

— Alice.

— Hai sus, Alice, spuse el.

O luară cu toții spre scări. La capul scărilor se afla o statuie de marmură reprezentând un centaur cu penisul în erecție, pe care Alice îl atinse în trecere. Alături de statuie, un cuplu se împreuna de-a-n picioarelea, nepăsător la bărbatul beat care stătea pe podea și îi privea.

Femeile dădură s-o ia spre camere diferite, dar Edward le împinse în aceeași odaie.

— Ah, azi vreți împreună, băieți? spuse Alice.

— Economisim bani, replică Micky, și Edward râse.

— Ați fost colegi de școală, voi, nu-i așa? întrebă ea știutoare, în timp ce închidea ușa în urma lor. Vă mai făceați laba din când în când?

— Taci din gură, spuse Micky încolăcindu-și brațele în jurul ei.

În timp ce Micky o săruta pe Alice, Edward veni pe la spate,

își trecu brațele în jurul ei și îi prinse sânii în palme. Alice păru puțin surprinsă, dar nu se împotrivi. Micky simțea mâinile lui Edward mișcându-se între trapul lui și al femeii, și știa că Edward se freacă de șezutul ei.

La scurtă vreme, cealaltă fată spuse:

— Dar eu ce să fac? Mă cam simt lăsată pe dinafară.

Edward răspunse:

— Dă-ți jos pantalonașii, că urmezi.

CAPITOLUL TREI – IULIE

1

Când era copil, Hugh credea că proprietarii Băncii Pilaster sunt aprozii. Personajele acestea erau de fapt modești mesageri, dar erau cu toții destul de trupești, purtau redingote imaculate și ceasuri cu lanț peste vestele ample și circulau prin bancă cu o demnitate greoaie care îi putea da unui copil impresia că ei erau cele mai importante persoane de acolo.

Hugh fusese adus la bancă la vârsta de zece ani de bunicul lui, fratele bătrânului Seth. Sala mare cu pereți de marmură de la parter i se păruse băiatului ca o biserică: imensă, elegantă, silențioasă – un loc în care cei mai înalți prelați săvârșeau rituri tainice în slujba unei divinități numite Banul. Bunicul îl adusese la bancă și-i arătase totul: liniștea înfundată de la etajul al doilea, ocupat de asociați și de secretarii lor, și unde micuțului Hugh i se oferi un pahar de vin de Xeres și o farfurioara de biscuiți în Sala Asociaților, șefii de serviciu de la nivelul al treilea la mesele lor, lucrând îngândurați sub ochelari și înconjurați de teancuri de documente legate cu panglică precum cadourile, și funcționarii mărunți de la ultimul etaj, stând la birouri aliniați ca soldații de plumb ai lui Hugh, mâzgălind cu degete pline de cerneală în registre de contabilitate. Dar locul cel mai fascinant i se păru lui Hugh subsolul, unde se păstrau în seifuri contracte chiar mai vechi decât vârsta bunicului, unde mii de timbre așteptau să fie umezite și lipite pe plicuri, și unde mai era o cămară întreaga plină de recipiente uriașe de sticlă în care se afla depozitată cerneală. Hugh se gândea cu fascinație la întregul proces. Cerneala venea la bancă, era așternută pe hârtii de către funcționari, apoi hârtiile reveneau la subsol pentru a fi puse la păstrare pe veci, și nu se știe cum, acest proces producea bani.

Acum misterul era risipit. Acum Hugh știa că voluminoasele registre legate în piele nu erau texte ezoterice, ci simple liste de tranzacții financiare, compilate cu sârguință și puse la zi cu conștiinciozitate – el însuși avea degetele pline de cerneală și încordate de zile întregi de scris. O poliță nu mai era o vrajă tainică, ci doar o promisiune că banii vor fi plătiți la o anumită

dată, așternută pe o bucată de hârtie și garantată de o bancă. „A sconta” se dovedise că înseamnă a cumpăra polițe la o valoare mai mică decât cea adevărată, păstrându-le până la data scadentă și apoi încasându-le cu un mic profit, nu a scoate bani dintr-un cont, așa cum crezuse când era copil.

Hugh era secretarul-șef al lui Jonas Mulberry, administratorul-șef. Mulberry, un bărbat chel la vreo patruzeci de ani, era un om bun la suflet, dar puțin acru. Avea mare răbdare să-i explice lui Hugh totul, dar îi și găsea iute vină dacă acesta era puțin grăbit sau neglijent. Hugh lucrase ca subaltern al lui în ultimul an, dar ieri făcuse o greșeala gravă. Pierduse o factură de transport pentru o încărcătură de țesături Bradford cu destinația New York. Fabricantul venise la bancă să-și ceară banii, dar Mulberry trebuise să verifice factura înainte de a aproba plata, însă Hugh nu reuși să găsească documentul. Fuseseră nevoiți să-i ceară omului să vină a doua zi.

În cele din urma, Hugh găsi factura, dar pierduse noaptea bătându-și capul cu ea, așa că în această dimineață acesta născoci pentru Mulberry un sistem de a ține hârtiile în ordine.

Pe masa dinaintea lui avea două tăvi de lemn ieftine, două cartonașe dreptunghiulare, o pană și o călimară. Pe unul din cartonașe scrise încet și îngrijit:

În atenția administratorului-șef

Pe al doilea cartonaș scrise:

Rezolvate de administratorul-șef

Trecu sugativa cu grijă peste scris, apoi prinse cu piuneze câte un cartonaș pe fiecare tavă. Așeză tăvile pe biroul lui Jonas Mulberry și se dădu un pas înapoi ca să-și contemple opera. Domnul Mulberry intră chiar în acea clipă.

— Bună dimineața, domnule Hugh, spuse el.

Toți membrii familiei erau desemnați în acest fel, pentru că altfel s-ar fi făcut prea multă confuzie între diferiții domni Pilaster.

— Bună dimineața, domnule Mulberry.

— Ce drăcovenie mai e și asta? întrebă Mulberry ursuz, uitându-se la tăvi.

— Știți, începu Hugh, am găsit factura aceea de transport.

— Unde era?

— Rătăcită între niște scrisori pe care le-ați semnat.

Mulberry se încruntă.

— Vrei să spui c-a fost vina mea?

— Nu, nu, se grăbi Hugh să spună. Este de datoria mea să vă țin hârtiile în ordine. De aceea am introdus sistemul de tăvi, ca să separ documentele pe care le-ați rezolvat de documentele pe care încă nu le-ați văzut.

Mulberry mormăi ceva evaziv. Își puse melonul pe cuierul din spatele ușii și se așeză la birou. În cele din urmă zise:

— Să încercăm – s-ar putea să fie eficient. Dar data viitoare ai te rog amabilitatea să mă consulți înainte de a implementa ingenioasele dumitale idei. Acesta este biroul meu, și la urma urmei, eu sunt administratorul-șef.

— Negreșit, spuse Hugh. Vă rog să mă scuzați.

Știa că ar fi trebuit să-i ceară voie lui Mulberry, dar fusese atât de încântat de noua lui idee, încât nu avusese răbdare să aștepte.

— Subscripția pentru împrumutul rusesc s-a încheiat ieri, continuă Mulberry. Te rog să cobori în sala de corespondență ca să organizezi și să supraveghezi numărătoarea cererilor.

— Prea bine.

Banca emitea un împrumut de două milioane de lire pentru guvernul Rusiei. Scosese pe piață obligațiuni de 100 de lire care aduceau o dobândă de cinci lire pe an, dar vindea obligațiunile la 93 de lire, astfel încât adevărata rata a dobânzii era de peste cinci și trei optimi. Majoritatea obligațiunilor fuseseră cumpărate de alte bănci din Londra și Paris, dar câteva fuseseră oferite spre vânzare publicului larg, și acum trebuiau numărate cererile.

— Să sperăm că avem mai multe cereri decât putem să onorăm, spuse Mulberry.

— De ce?

— Pentru că astfel, candidații nenorocoși vor încerca să cumpere mâine obligațiunile de pe piață, și asta le va urca cursul până la 95 de lire, poate – și toți clienții noștri vor avea senzația că au făcut un chilipir.

Hugh dădu din cap afirmativ.

— Și dacă avem prea puține cereri?

— Atunci garantul emisiunii, adică banca, este obligat să

cumpere surplusul, la 93 de lire. Iar a doua zi prețul poate să scadă până la 92 sau 91 de lire, și atunci vom fi pierdut bani.

— Înțeleg.

— La muncă!

Hugh ieși din biroul lui Mulberry, care era la etajul trei, și se năpusti în jos pe scări. Era fericit că Mulberry acceptase ideea cu tăvile și mulțumit că nu fuseseră probleme mai mari din cauza acelei facturi de transport. Ajuns la etajul doi, unde se afla Sala Asociaților, îl zări pe Samuel Pilaster, care arăta foarte dichisit în redingota lui gri-argintie și cu cravata lui de satin bleumarin.

— Bună dimineața, unchiule Samuel, îi spuse Hugh.

— 'Neața, Hugh. Unde te grăbești?

Samuel arata mai mult interes pentru Hugh decât arăta oricare dintre ceilalți asociați.

— Mă duc să fac numărătoarea cererilor pentru împrumutul rusesc.

Samuel zâmbi, arătându-și dinții strâmbi.

— Cum poți fi așa vesel, la ce zi te așteaptă?!

Hugh își continuă drumul. În familie începuse să se vorbească pe șoptite despre unchiul Samuel și secretarul său. Lui Hugh nu i se părea atât de șocant că Samuel era ceea ce lumea numea „un efeminat". Femeile și preoții puteau spune oricât că relațiile sexuale între bărbați reprezentau o perversiune – ele aveau loc tot timpul în școli ca Windfield și nu făcuseră niciodată rău nimănui.

Hugh ajunse la parter și intră în impozanta sală a băncii. Era numai nouă și jumătate, și zecile de funcționari ai băncii se revărsau încă pe ușa cea mare de la stradă, mirosind a mic dejun cu șuncă prăjită și a metrou. Hugh o salută dând din cap pe domnișoara Greengrass, singura femeie care lucra la bancă. Cu un an în urmă, când fusese angajată, în bancă se declanșase o discuție aprinsă privind capacitatea unei femei de a face munca respectivă. Concret, domnișoara Greengrass rezolvase situația dovedindu-se extrem de competentă. Hugh presupunea că numărul angajatelor avea să crească în viitor.

Hugh o luă pe scările din spate spre subsol și se îndreptă spre sala de corespondență. Doi mesageri sortau corespondența, și umpluseră deja un sac mare cu cererile

pentru împrumutul rusesc. Hugh decise să ia doi funcționari subalterni ca să adune cererile și să le verifice astfel cunoștințele de aritmetică.

Munca aceasta îi luă aproape întreaga zi. Verifică ultimul teanc și adună ultima coloana de cifre la ora patru fără câteva minute. Emisiunea nu fusese subscrisă în întregime: rămâneau nevândute obligațiuni în valoare de puțin peste o sută de mii de lire. Nu era un deficit uriaș, raportat la o emisiune de două milioane de lire, dar era mare diferența din punct de vedere psihologic între o emisiune subscrisă sub ofertă și una subscrisă peste ofertă – și asociații aveau să fie dezamăgiți.

Trecu calculul pe curat și se duse în căutarea lui Mulberry. În sala băncii era acum liniște. Câțiva clienți stăteau la tejgheaua lustruită de la ghișee. În spatele ghișeelor, funcționarii scoteau și puneau la loc pe rafturi enormele registre de contabilitate. Banca Pilaster nu avea multe conturi personale. Era o banca de comerț, care împrumuta bani comercianților ca să-și poată finanța afacerile. Vorba bătrânului Seth, la Banca Pilaster nu stătea nimeni să numere bănuții soioși ai băcanului și nici bancnotele unsuroase al vreunui croitor – așa ceva n-aducea aproape niciun profit. Dar toți membrii familiei aveau conturi la bancă și acest privilegiu era oferit și unui număr redus de clienți foarte bogați. Hugh îl zări pe unul dintre ei chiar atunci: Sir John Cammel. Hugh îl cunoscuse pe fiul lui la Școala Windfield. Un om subțiratic și chel, Sir John obținea venituri enorme din minele de cărbuni și din docurile amplasate pe proprietățile lui din Yorkshire. Acum se plimba de colo, colo, măsurând cu pasul pardoseala de marmură și părând nerăbdător și prost dispus. Hugh îi spuse:

— Bună ziua, Sir John – sper că vă servește cineva?!

— Nu, băiete, nu mă servește nimeni. Nu se lucrează deloc pe aici?

Hugh își roti rapid privirea în jur. Nu văzu pe niciunul dintre asociați sau pe vreunul dintre șefii de serviciu. Hugh hotărî să dea curs spiritului său de inițiativă.

— N-ați dori să urcați în Sala Asociaților, domnule? Sunt sigur că asociaților le va face mare plăcere să vă vadă.

— Bine.

Hugh îl conduse sus. Asociații lucrau cu toții în aceeași încăpere, ca să poată sta cu ochii unul pe altul, conform tradiției. Sala era mobilată ca biblioteca unui club social al gentlemenilor, cu canapele de piele, rafturi de cărți și o masă centrală plină de ziare. Din portretele înrămate de pe pereți, strămoșii Pilaster îi priveau peste nasurile lor cocârjate pe descendenții lor.

Sala era goală.

— Sunt sigur că unul dintre ei va veni numaidecât, spuse Hugh. Pot să vă ofer un pahar de madera?

Se duse la bufet și turnă o porție generoasă într-un pahar, în timp ce Sir John se instala într-un fotoliu de piele.

— Apropo, eu sunt Hugh Pilaster.

— Ah, da? se îmbună Sir John, aflând că stă de vorbă cu un membru al familiei Pilaster, și nu cu un simplu angajat. Ați frecventat Școala Windfield?

— Da, domnule. Am fost coleg cu fiul dumneavoastră Albert. Îi spuneam Cocoașă.

— Tuturor din familia Cammel ni se spune Cocoașă.

— Nu l-am mai văzut de… de atunci.

— S-a dus în Colonia Capului și i-a plăcut atât de mult, încât s-a hotărât să rămână acolo. Acum se ocupă cu creșterea cailor.

Albert Cammel era și el la scaldă în acea zi fatală din 1866. Hugh nu auzise niciodată varianta lui cu privire la moartea lui Peter.

— Mi-ar plăcea să-i scriu, spuse Hugh.

— Mă gândesc că i-ar face mare plăcere să primească o scrisoare de la un vechi coleg de școală. Să îți dau adresa.

Sir John se mută la o masă, înmuie pana în călimară și mâzgăli ceva pe o hârtie:

— Iat-o.

— Vă mulțumesc.

„Sir John e îmbunat de-a binelea acum”, observă Hugh cu mulțumire.

— Pot să mai fac ceva pentru a vă scurta așteptarea?

— Uite, poate poți dumneata să te ocupi de asta.

Scoase un cec din buzunar. Hugh îl cercetă. Era un cec de o sută zece mii de lire – cel mai mare cec personal de care se

ocupase vreodată Hugh.

— Tocmai am vândut o mină de cărbune vecinului meu, explică Sir John.

— Sigur, pot să-l depun pentru dumneavoastră.

— Ce dobândă am?

— Patru la sută, în prezent.

— Bine, cred că merge.

Hugh șovăi. Se gândi că dacă Sir John ar fi putut fi convins să cumpere obligațiuni rusești, emisiunea de obligațiuni se putea transforma din subscrisă puțin sub ofertă la subscrisă puțin peste ofertă. „Oare să-i fac propunerea?" Hugh își depășise deja atribuțiunile aducând un client în Sala Asociaților, dar hotărî să-și asume riscul.

— Ați putea primi o dobândă de cinci și trei optimi cumpărând obligațiuni rusești.

Sir John își încruntă fruntea.

— Zău așa?

— Da. Subscripția s-a încheiat ieri, dar pentru dumneavoastră…

— Și sunt sigure'?

— Tot atât de sigure ca guvernul rus.

— Mă voi gândi.

Hugh era foarte entuziasmat de ideea sa, și ar fi vrut să încheie afacerea imediat.

— Rata dobânzii poate să nu mai fie aceeași mâine, după cum bine știți. Când obligațiunile ies pe piață, prețul lor poate urca sau scădea. Apoi se gândi că poate părea prea insistent, și bătu în retragere. Voi depune cecul acesta în contul dumneavoastră numaidecât, și dacă doriți, puteți vorbi cu unul din unchii mei despre obligațiuni.

— În regulă, tinere, așa să facem.

Hugh ieși și îl întâlni pe unchiul Samuel pe coridor.

— Sir John Cammel e aici, unchiule, spuse Hugh. L-am întâlnit jos în banca și era nemulțumit, așa că i-am oferit un pahar de madera – sper că am făcut lucrul potrivit.

— Sunt sigur de asta, spuse Samuel. Mă ocup eu de el.

— A adus cecul ăsta de o sută zece mii. I-am spus de împrumutul rusesc – e subscris sub ofertă cu o sută de mii.

Samuel ridică din sprâncene.

— Îndrăzneț din partea dumitale.

— I-am spus doar să se adreseze unuia dintre asociați cu privire la aceasta dacă dorește o dobândă mai mare.

— Bine. Nu-i o idee rea.

Hugh se întoarse în sala băncii, scoase din raft registrul de contabilitate al lui Sir John și trecu în el depunerea, apoi duse cecul la funcționarul autorizat să facă viramentul. Apoi urcă la etajul trei în biroul lui Mulberry. Îi înmână calculul obligațiunilor rusești, îi spuse de posibilitatea că Sir John Cammel ar putea cumpără soldul și se așeză la biroul lui.

Un aprod aduse o tavă cu ceai și pâine cu unt. Această gustare era servită tuturor funcționarilor care erau la birou după ora patru și jumătate. Când nu era mult de lucru, cei mai mulți plecau acasă la patru. Personalul băncilor reprezenta elita funcționărimii – era invidiat de funcționarii din comerț și din transporturi, care lucrau până târziu, iar câteodată până noaptea.

Ceva mai târziu, Samuel veni și-i dădu niște documente lui Mulberry.

— Sir John a cumpărat acțiunile, îi spuse el lui Hugh. Ai făcut o treabă foarte bună – o ocazie excelent exploatată.

— Mulțumesc.

Samuel observă tăvile cu etichete pe biroul lui Mulberry:

— Ce e asta? întrebă el. *În atenția administratorului-șef… Rezolvate de administratorul-șef?!*

Mulberry îl lamuri:

— Scopul este de a păstra separat documentele care intră și documentele care ies. Ca să evităm confuzia.

— Bună găselniță! Cred c-am s-o adopt și eu.

— De fapt, domnule Samuel, tânărul domn Hugh a fost cu ideea.

Samuel aruncă o privire amuzată către Hugh.

— Ei bine, dragă băiete, pot să spun că ești harnic.

Lui Hugh i se spunea uneori că e prea încrezut, așa că acum făcu pe modestul.

— Știu că mai am enorm de multe de învățat.

— Ei, să lăsăm falsa modestie. Dar ia spune-mi: dac-ar fi să nu mai lucrezi în subordinea domnului Mulberry, ce post ți-ar plăcea să ocupi?

Hugh nu trebui să se gândească prea mult la răspuns. Cea mai râvnita poziție era cea de funcționar responsabil cu corespondența. Majoritatea funcționarilor nu vedeau decât o parte din tranzacție – partea pe care o înregistrau, dar responsabilul cu corespondența, care redacta scrisorile către clienți, avea acces la toți termenii afacerii. Era cea mai bună poziție pentru a învăța, și cea mai bună poziție pentru a avansa. Iar Bill Rose, responsabilul de corespondență al unchiului Samuel, trebuia să se pensioneze în curând.

Hugh răspunse fără ezitare:

— Mi-ar plăcea să fiu responsabilul dumitale de corespondență.

— Ia te uită, chiar așa? Numai după un an la bancă?

— La vremea când domnul Rose se pensionează, vor fi optsprezece luni.

— Așa e.

Samuel părea încă amuzat, dar nu spusese nu.

— Mai vedem, mai vedem, spuse el și ieși.

Mulberry îl întreba pe Hugh:

— Dumneata l-ai sfătuit pe Sir John Cammel să cumpere surplusul de obligațiuni rusești?

— Doar i le-am pomenit, spuse Hugh

— Mai, măi, făcu Mulberry. Măi, măi.

Și îl privi pe Hugh meditativ minute în șir.

2

Era o după-amiază însorită de duminică, și toată Londra ieșise la plimbare în hainele cele mai bune. Pe vastul bulevard Piccadilly nu era deloc circulație, căci numai un olog s-ar fi gândit să ia trăsura în ziua Domnului. Maisie Robinson și April Tilsley se plimbau pe Piccadilly, privind la casele somptuoase ale bogaților și încercând să agațe bărbați.

Cele două tinere locuiau în Soho, împărțind o odaie într-o cocioabă pe Camaby Street, lângă azilul St James. Se trezeau pe la prânz, se dichiseau și ieșeau în stradă. În general, până la căderea serii găseau deja vreun bărbat, doi care să le plătească cina – dacă nu, rămâneau flămânde. Când trebuiau să plătească chiria, April îi cerea un „împrumut” vreunui iubit. Maisie purta mereu aceleași haine și-și spăla lenjeria în fiecare

seară. Tot avea ea să găsească cândva pe cineva care să-i cumpere o rochie nouă! Maisie mai spera și că mai devreme sau mai târziu unul dintre bărbații care-i oferea cina avea s-o ia de nevastă sau de amantă.

April era încântată de sud-americanul pe care-l întâlnise, Tonio Silva.

— Gândește-te numai că își permite să piardă zece guinee la un pariu! spuse ea. Plus ca mie mi-au plăcut întotdeauna roșcații.

— Celălalt sud-american, ăla brunet, nu mi-a plăcut deloc, spuse Maisie.

— Micky? Era superb.

— Da, dar mi s-a părut că are ceva perfid în el.

April arătă spre o casă enormă:

— Aia-i casa tatălui lui Solly.

Casa era retrasă de la stradă, cu o alee semicirculară înaintea ei. Semăna cu un templu grecesc, având în față un șir de coloane care urcau de jos până la acoperiș. Alama de pe intrarea somptuoasă strălucea în soare, iar la ferestre erau draperii de catifea roșie.

April spuse:

— Gândește-te că într-o bună zi ai putea locui acolo.

Maisie își scutură capul.

— Eu nu.

— S-a mai văzut, spuse April. Trebuie numai să fii mai focoasă decât fetele din înalta societate, și asta nu-i greu deloc. După ce te-ai căsătorit, poți învăța să le imiți accentul, și toate astea în scurt timp. Tu vorbești oricum frumos, în afară de atunci când te înfurii. Și Solly e un băiat drăguț.

— Un grăsan drăguț, spuse Maisie strâmbându-se.

— Dar putred de bogat! Lumea zice că taică-său ține o orchestră întreagă în casa lui de la țară, numai ca să-i aibă la dispoziție în caz că i se face chef s-asculte muzică după cină!

Maisie oftă. Nu voia să se gândească la Solly.

— Unde v-ați dus, după ce m-am răstit la Hugh ăla?

— La lupte de șobolani. Și-apoi eu cu Tonio ne-am dus la hotelul Batt.

— Te-ai culcat cu el?

— Ba bine că nu! De ce crezi că ne-am dus la Batt?

— Ca să jucați whist?!

Izbucniră în râs.

April se uita neîncrezătoare la Maisie.

— Și tu te-ai culcat cu Solly, nu?

— L-am făcut fericit, spuse Maisie.

— Ce vrei să spui?

Maisie făcu un gest cu mână și amândouă izbucniră din nou în râs.

— Ce, i-ai făcut numai o labă? De ce?

Maisie ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate, spuse April. Uneori e mai bine să nu le dai totul din prima. Dacă-i duci puțin de nas, devin mai doritori.

Maisie schimbă subiectul:

— Întâlnirea cu persoane din neamul Pilaster mi-a adus aminte de lucruri neplăcute.

April aprobă:

— Fac toți pe șefii, bulangii de căcat ce sunt! spuse ea cu năduf.

Limbajul lui April era și mai colorat decât cel pe care Maisie obișnuise să-l audă la circ.

— N-am să lucrez niciodată pentru unul dintre ei. De aia fac asta. Îmi fixez prețul și-mi primesc banii de la bun început, mai spuse April.

— Eu și frate-meu am fugit de-acasă în ziua în care Tobias Pilaster a dat faliment, zise Maisie zâmbind amar. S-ar putea spune ca am ajuns aici din cauza neamului Pilaster.

— Și ce-ai făcut după ce ai șters-o? Ai început la circ imediat după aia?

— Nu.

Maisie simți o strângere de inimă amintindu-și cât de speriată și de singură fusese atunci.

— Frate-meu s-a îmbarcat clandestin pe un vas cu destinația Boston. De-atunci nu l-am mai văzut și nu mai știu nimic de el. Eu am dormit la o groapă de gunoi timp de o săptămână. Mulțumesc lui Dumnezeu că vremea a fost blândă – era în mai. A plouat doar o singură noapte – m-am acoperit cu niște zdrențe și apoi n-am mai scăpat de purici ani de-a rândul… Îmi amintesc de-nmormântare…

— A cui?

— A lui Tobias Pilaster. Cortegiul a trecut pe străzi. Fusese un om însemnat în oraș... îmi amintesc de un puști, nu cu mult mai mare ca mine, cu haina neagră și joben, ținând-o de mână pe maică-sa. Trebuie să fi fost Hugh.

— Ca să vezi, spuse April.

— După aia am luat-o pe jos spre Newcastle. M-am dat drept băiat și am lucrat ca ajutor la grajduri. Îmi dădeau voie să dorm noaptea în fân, lângă cai. Trei ani am stat acolo.

— Și de ce-ai plecat?

— Au început să-mi crească ăștia, spuse Maisie și își scutură sânii.

Un om trecut de prima tinerețe care trecea pe lângă tinere o văzu și făcu ochii mari.

— ...Când grăjdarul-șef a aflat că sunt fată, a încercat să mă violeze. I-am tras una cu biciul peste ochi și așa s-a terminat cu slujba aia.

— Sper că i-ai brăzdat obrazul.

— Focul sigur i l-am potolit.

— Mai bine îi trăgeai una la ouă.

— S-ar fi putut să-i placă.

— Și unde te-ai dus după ce ai plecat de la grajduri?

— Atunci m-am pripășit la circ. Am început ca ajutor la grajduri și apoi am intrat la manej. Maisie ofta nostalgic: Mi-a plăcut la circ. Oamenii sunt prietenoși.

— Prea prietenoși, îmi închipui.

Maisie aproba:

— Cu directorul circului nu m-am înțeles niciodată bine, iar când mi-a cerut să-i fac chestii, mi-am dat seama că e vremea să plec. Am hotărât ca dacă tot trebuie s-o sug ca să-mi câștig existența, atunci vreau un salariu mai mare. Așa că uite-mă aici.

Maisie prindea trăsăturile de exprimare ale celor din jurul ei și adoptase și limbajul slobod al lui April.

April o priviri pătrunzător.

— Și câtora le-ai supt-o de atunci?

— Nici unuia, drept să-ți spun. Maisie era stânjenită: Nu te pot minți, April: nu cred că-s făcută pentru meseria asta.

— Ba ești desăvârșită! se împotrivi April. Ai în ochi

strălucirea aia care-i dă gata pe bărbați. Ascultă-mă! Ai răbdare cu Solly Greenbourne! Dă-i un pic mai mult de fiecare dată. Azi îi dai voie să ți-o pipăie, mâine să te vadă dezbrăcată… în vreo trei săptămâni e la picioarele tale. Și într-o seară, după ce i-ai dat jos pantalonii și îi iei scula-n gură, îi zici: „Dacă mi-ai cumpăra o căsuță în Chelsea, am putea face asta de fiecare dată când îți dorești”. Maisie, îți jur că dacă Solly spune nu, mă călugăresc.

Maisie știa că April are dreptate, dar sufletul ei se revolta împotriva acestui lucru. Nu știa prea bine de ce. În parte, și pentru că nu era atrasă de Solly. Și paradoxal, un alt motiv era tocmai că Solly era un băiat atât de cumsecade. Nu-i venea să-l manipuleze fără niciun fel de scrupul. Dar, lucru și mai grav, simțea că dacă ar fi făcut asta, ar fi renunțat definitiv la orice speranță de-a găsi dragostea adevărată și la o căsătorie adevărată, pe care și-o dorea din toată inima. Pe de altă parte, era nevoită să supraviețuiască într-un fel sau altul și era hotărâtă să nu trăiască la fel ca părinții ei, așteptând toată săptămâna ziua în care tăticul primea leafa aceea de pomană, mereu în primejdie de a-și pierde slujba din cauza vreunei crize financiare la sute de kilometri depărtare.

April întrebă:

— Dar ceilalți de-acolo? Ai fi putut agăța pe un altul.

— Hugh mi-a plăcut, dar l-am jignit.

— N-are bani, oricum.

— Edward e un porc, Micky mă sperie, iar Tonio e-al tău.

— Atunci Solly e omul tău.

— Nu știu.

— Ba eu știu. Dacă-l lași să-ți scape printre degete, o să-ți petreci restul vieții plimbându-te pe Piccadilly și spunându-ți: „Și când te gândești c-aș fi putut locui în casa aia…”

— Da, probabil.

— Și dacă nu Solly, atunci cine? Poate că ai să sfârșești cu un scârbos de băcan bătrâior care o să te țină din scurt cu banii și o să te pună să-ți speli singură cearșafurile.

Maisie se gândea cu tristețe la perspectiva aceasta, când ajunseră la capătul vestic al lui Piccadilly și o luară în sus pe Mayfair. Probabil că l-ar fi putut face pe Solly s-o ia de nevastă dacă și-ar fi pus lucrul ăsta în cap. Și chiar ar fi putut-o face pe

marea doamna fără prea multă greutate. Chestiunea limbajului era pe jumătate rezolvată și Maisie fusese întotdeauna o imitatoare nemaipomenită. Dar gândul de a-l atrage pe bunul Solly în capcana unei căsătorii din interes o scârbea.

Traversând o străduță, trecură pe lângă niște clădiri mari care adăposteau grajduri. Maisie își aminti cu nostalgie de circ și se opri să mângâie un armăsar roib. Calul își cuibări imediat botul în mâna ei. O voce de bărbat spuse:

— Redboy nu obișnuiește să se lase atins de necunoscuți!

Maisie se întoarse și văzu un bărbat trecut de prima tinerețe îmbrăcat în redingotă neagră și vestă galbenă. Hainele lui elegante contrastau cu fața arsă de soare și limbajul necizelat, și Maisie presupuse că are de-a face cu un fost grăjdar care își deschisese propria afacere și avusese succes. Fata zâmbi și spuse:

— Nu pare să fie deranjat – nu-i așa, Redboy?

— Dar de călărit nu cred că l-ați putea călări pe loc, ce ziceți?

— Să-l călăresc?! Cum să nu! Și încă fără șa! Sau aș putea sta în picioare pe spinarea lui. E al dumneavoastră?

Bărbatul se înclina ușor și se prezentă:

— George Sammles, la serviciile dumneavoastră, doamnelor. Proprietar, cum scrie aici.

Arătă cu degetul spre numele său vopsit pe ușă.

Maisie spuse:

— N-aș vrea să mă laud, domnule Sammles, dar am lucrat în ultimii patru ani la un circ, așa că probabil pot călări oricare dintre caii pe care îi aveți în grajd.

— Zău așa? spuse el meditativ. Mai, măi…

April se amestecă:

— La ce vă gândiți, domnule Sammles?

Bărbatul șovăi.

— Poate părea nițel cam brusc, dar mă întrebam dacă doamna ar fi interesată într-o propunere de afaceri.

Maisie se întreba ce avea să urmeze. Până acum considerase conversația doar o flecăreală glumeață.

— Spuneți.

April spuse cu tâlc:

— Suntem întotdeauna interesate de propuneri de afaceri.

Dar Maisie avea sentimentul că bărbatul se referise la altceva decât la ce se gândea April.

— Uitați, Redboy e de vânzare, începu omul. Însă caii nu se vând ținându-i în grajd. Dar dacă dumneavoastră v-ați plimba călare pe el o oră, două prin parc, o doamnă așa ca dumneavoastră, dacă-mi dați voie, frumușică precum o floare, ar atrage multe priviri, și mai devreme sau mai târziu poate c-ar veni cineva să vă-ntrebe cât cereți pe cal.

„Oare e rost de vreun gheșeft în afacerea asta?" se întrebă Maisie. Era oare aceasta o șansă să-și poată plăti chiria fără să-și vândă trupul sau sufletul? Dar Maisie nu puse întrebarea care o frământa. Spuse în schimb:

— Și-atunci i-aș spune persoanei respective: „Mergeți și-l întrebați pe domnul Sammles la Grajdurile Curzon, că-i gloaba lui". Asta vreți să ziceți?

— Întocmai asta – numai că în loc să va referiți la Redboy drept „gloabă", ați putea spune „acest frumos bidiviu", sau „acest exemplar cabalin ales", sau așa ceva.

— Poate, spuse Maisie gândindu-se că ar răspunde cu cuvintele ei, nu cu ce-i sugera Sammles. Să trecem la afaceri!

Nu se mai putea face că nu-i pasă de bani.

— …Cu cât m-ați plăti?

— Cât credeți că face?

Maisie alese o sumă exagerată.

— O liră pe zi.

— Prea mult, spuse omul iute. Vă dau jumătate.

Lui Maisie nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Zece șilingi pe zi era o leafă enormă: fetele de vârsta ei care lucrau ca servitoare abia dacă reușeau să câștige un șiling pe zi. Inima îi bătea cu putere.

— Batem palma! spuse ea repede, temătoare ca Sammles să nu se răzgândească cumva. Când încep?

— Veniți mâine la zece și jumătate.

— Negreșit.

Dădură mâna și tinerele plecară. Sammles strigă după Maisie:

— Vedeți să purtați rochia pe care o aveți azi – e arătoasă!

— N-aveți frică! spuse Maisie.

Era oricum singura pe care o avea. Dar asta nu i-o spuse lui Sammles.

3

CIRCULAȚIA ÎN PARC

Redactorului-șef al The Times

Stimate domn, în ultimele zile s-a observat zilnic în Hyde Park pe la orele unsprezece și jumătate o îmbulzeală atât de mare de trăsuri, încât oricui i-a fost imposibil să avanseze timp de aproape un ceas. S-au dat numeroase explicații, bunăoară că prea mulți locuitori din provincie vin acum în capitala pentru sezonul monden ori că Londra a devenit un oraș atât de prosper, încât chiar și soțiile comercianților au acum trăsuri și vin în parc – însă adevărul nu a ieșit la iveală nicăieri până acum. Vina este a unei doamne al cărei nume este necunoscut, dar pe care bărbații o numesc Leoaica, fără doar și poate din cauza părului ei roșcat – o făptura încântătoare, splendid îmbrăcată care călărește cu o grațioasă ușurință cai care le-ar da de furca chiar și multor bărbați și care mână cu aceeași îndemânare o trăsură trasă de perechi de cai potriviți perfect. Frumusețea și îndrăzneala ei ecvestră sunt atât de vestite, încât toată Londra migrează în parc la ora la care aceasta ar trebui să apară, și odată ajunși acolo, nimeni nu se mai poate mișca. N-ați putea oare afla dumneavoastră, domnule, a cărui meserie este de a ști pe toți și toate, adevărata identitate a Leoaicei și determina-o să renunțe la aceste plimbări, astfel încât parcul să-și poată recăpăta starea normală de cadru liniștit și circulație nestingheriă?

Rămân, stimate domn, credinciosul Dumneavoastră servitor,

UN OBSERVATOR

„Scrisoarea asta trebuie că e vreo gluma”, își spuse Hugh

punând ziarul pe masă. Leoaica era cât se poate de reală – îi auzise pe funcționarii de la bancă vorbind despre ea, dar nu era cauza blocajului din parc. Cu toate acestea, era contrariat. Privi pe fereastra compartimentata de la Whitehaven House spre parc. Era zi de sărbătoare. Soarele strălucea și în parc era deja multa lume – pe jos, călare și cu trăsura. Hugh se gândi să meargă și el în parc, sperând să vadă despre ce se făcea atâta zarvă.

Mătușa Augusta se pregătea să meargă și ea în parc. Trăsura ei era trasă în fața casei. Vizitiul purta perucă, iar lacheul era gata să se urce în spate. Augusta se plimba cu trăsura prin parc aproape în fiecare dimineață la ora aceasta, ca toate femeile din lumea bună și rentierii. Ei spuneau că o fac pentru aerul curat și mișcare, dar era mai ales o ocazie să vezi și să fii văzut. Adevăratul motiv al ambuteiajului era că lumea își oprea trăsurile ca să stea la bârfe, blocând drumul.

Hugh auzi vocea mătușii-sii. Se ridică de la masa la care luase micul dejun și se îndreptă către vestibul. Ca de obicei, mătușa Augusta era îmbrăcată superb. Astăzi purta o rochie liliachie cu un corsaj cu guler și coadă sub care cădeau valuri de pliseuri. Dar pălăria era o greșeală: o minusculă canotieră de pai care nu avea mai mult de opt centimetri lungime, cocoțată pe coafură, în față. Era ultima modă, și tinerelor drăguțe le stătea fermecător, dar Augusta nu era deloc drăguță și îi stătea pur și simplu ridicol. Aceasta nu făcea des greșeli de felul acesta, dar când i se întâmpla era din cauză că urma moda orbește.

Augusta vorbea cu unchiul Joseph. Joseph avea obișnuitul său aspect hăituit pe care-l avea deseori atunci când Augusta vorbea cu el. Stătea întors spre ea numai pe jumătate, mângâindu-și nervos favoriții stufoși. Hugh se întrebă dacă între cei doi exista vreo afecțiune. Trebuie să fi fost, cel puțin mai demult, gândea el, din moment ce i-au făcut pe Edward și pe Clementine. Rareori manifestau tandrețe unul pentru celălalt, chibzui Hugh mai departe, dar din când în când Augusta se dovedea foarte grijulie față de Joseph. „Da, gândi Hugh, probabil încă se mai iubesc.”

Augusta continua să vorbească ca și cum Hugh n-ar fi fost acolo, așa cum făcea de obicei:

— Toată familia e îngrijorată, spunea ea cu stăruință, ca și cum unchiul Joseph s-ar fi împotrivit. Ar putea ieși un scandal!

— Dar situația asta – oricare ar fi ea – durează de ani de zile și nimănui nu i s-a părut vreodată scandaloasă.

— Asta pentru că Samuel nu e președinte. Un om obișnuit poate face multe lucruri fără să atragă atenția. Dar președintele Băncii Pilaster este o persoană publică.

— În fine, problema nu pare a fi urgentă. Unchiul Seth este încă în viață și după toate aparențele se ține bine de ea.

— Da, știu, spuse Augusta, cu o vădită notă de ciudă în glas. Câteodată aș vrea... Dar se opri înainte de a lăsa să se înțeleagă prea multe. Dar mai devreme sau mai târziu va lăsa frâiele din mâna. S-ar putea întâmpla chiar mâine. Vărul Samuel nu poate pretinde că nu există niciun motiv de îngrijorare.

— Se poate, spuse Joseph. Dar dacă totuși ar pretinde așa ceva, nu văd ce am putea face noi.

— Cineva ar trebui poate să vorbească cu Seth.

Hugh se întreba oare ce știe Seth despre viața fiului sau. Poate că undeva în adâncul sufletului știa adevărul, dar poate că nu voise să-l recunoască niciodată, nici măcar în sinea lui.

Joseph arăta stânjenit:

— Doamne ferește!

— Ar fi cu siguranță regretabil, spuse Augusta cu vioiciune fățarnică. Dar trebuie să-l faci pe Samuel să înțeleagă că dacă nu se dă la o parte, tatăl său va trebui să afle, și dacă se ajunge la asta, Seth va trebui să cunoască toate datele problemei.

Hugh nu putea să nu admire viclenia și lipsa de scrupule ale mătușii Augusta. Practic, aceasta îi trimitea lui Samuel un mesaj: renunță la secretar, ori îl confruntăm pe tatăl dumitale cu realitatea că fiul lui este mai mult sau mai puțin căsătorit cu un bărbat.

Adevărul era că Augustei nu-i păsa câtuși de puțin de Samuel și de secretarul lui. Voia doar să elimine orice posibilitate ca acesta să devină președinte, astfel încât funcția să cadă pe umerii soțului ei. Era o josnicie, și Hugh se întreba dacă Joseph înțelegea pe de-a-ntregul intențiile Augustei.

Acum Joseph spuse stânjenit:

— Aș vrea să rezolv lucrurile fără astfel de măsuri radicale.

Augusta își coborî vocea până la un murmur tainic.

„Când face asta, gândi Hugh, lipsa ei de sinceritate bate la ochi – pare un tigru care încearcă să toarcă."

— Sunt sigură că vei găsi o modalitate, îi mai spuse Augusta lui Joseph. Apoi zâmbi rugător: N-ai vrea să mă însoțești astăzi? Mi-ar plăcea atât de mult să fiu în compania ta!

Joseph clatină din cap.

— Trebuie să mă duc la bancă.

— Ce păcat să stai închis într-un birou prăfuit într-o zi atât de frumoasă!

— A fost o panică la Bologna.

Hugh era intrigat. De la „krachul" vienez încoace, câteva bănci dăduseră faliment și câteva companii fuseseră lichidate în diferite părți ale Europei, dar acum era pentru prima oară când auzea de „panică". Londra nu suferise pierderi până atunci. Rata bancară, termometrul lumii financiare, crescuse la șapte la sută în iunie – un nivel care încă nu indica febră –, dar scăzuse din nou la șase la sută. Cu toate acestea, se anunța ceva agitație pentru ziua de azi.

Augusta spuse:

— Sper că panica nu ne va afecta.

— Nu, dacă suntem atenți, răspunse Joseph.

— Dar azi e zi de sărbătoare – nu va fi nimeni la bancă să-ți servească ceaiul!

— Cred că pot să spun că voi supraviețui o jumătate de zi fără ceai.

— O trimit pe Sara la bancă într-o oră. A făcut prăjitură cu cireșe, care-ți place ție cel mai mult – îți va aduce niște prăjitură și-ți va face ceaiul.

Hugh întrezări o ocazie.

— N-ați vrea să vin cu dumneata, unchiule? Poate ai nevoie de un funcționar pe acolo.

Joseph scutura din cap.

— N-am să am nevoie de dumneata.

Augusta spuse:

— Poate ai nevoie de el să facă vreun comision, dragă.

Hugh zise râzând:

— Sau poate să-mi ceară sfatul!

Joseph nu gustă gluma.

— N-am decât de citit mesajele care au venit prin telegraf ca să văd ce e de făcut mâine-dimineață la deschiderea pieței.

Hugh insistă prostește:

— Mi-ar plăcea să vin totuși cu dumneata, din pur interes!

Era întotdeauna o greșeală să-l bați la cap pe Joseph.

— Dacă îți spun că nu am nevoie de dumneata! spuse Joseph enervat. Mai bine te-ai duce în parc cu mătușa – are nevoie de un însoțitor.

Își puse pălăria pe cap și ieși.

— Hugh, dumneata ai un talent de a-i sâcâi pe oameni inutil. Ia-ți pălăria, sunt gata.

Hugh nu prea voia să meargă cu Augusta cu trăsura, dar îi poruncise unchiul, și era și curios s-o vadă pe Leoaica, așa că nu se împotrivi.

Clementine, fiica Augustei apăru și ea, îmbrăcată pentru plimbare. Când erau mici, ea și Hugh se jucau împreună. Clementine fusese întotdeauna o pârâcioasă. Când avea șapte ani îi ceruse lui Hugh să-i arate cocoșelul, apoi îl pârâse maică-sii, și lui Hugh i se aplicase o corecție. Acum că avea douăzeci de ani, Clementine semăna leit cu Augusta, dar Clementine făcea uz de viclenie acolo unde Augusta se impunea autoritar.

Merseră cu toții la plimbare. Lacheul îi ajută să urce în trăsură. Aceasta era un vehicul proaspăt vopsit în albastru-deschis și tras de o pereche superbă de cai suri – un echipaj demn de soția unui mare bancher. Augusta și Clementine se așezară în direcția de mers, iar Hugh se instala pe bancheta din fața lor. Cum soarele strălucea, acoperișul trăsurii era coborât, dar femeile își deschiseră umbrelele de soare. Vizitiul pocni din bici și trăsura porni.

Câteva clipe mai târziu erau deja pe aleea de sud a parcului. Aici era o aglomerație exact ca aceea descrisă de autorul scrisorii trimise la *The Times*. Erau sute de cai mânați de bărbați cu joben și de femei în șei laterale, zeci de atelaje de toate felurile – deschise, închise, cu două roți sau cu patru, la care se adăugau copii călărind ponei, perechi plimbându-se pe jos, bone cu cărucioare și oameni cu câini. Trăsurile proaspăt

vopsite străluceau în soare, caii erau pieptănați și țesălați, bărbații își etalau redingotele elegante, iar femeile afișau ținute de toate culorile pe care noile vopseluri chimice le puteau produce. Toată lumea mergea la pas agale, ca să poată observa mai bine caii și trăsurile, rochiile și pălăriile. Augusta stătea de vorbă cu fiica ei, și conversația nu cerea nicio altă contribuție din partea lui Hugh, afară de câte un semn de încuviințare din când în când.

— Uite-o pe Lady St Ann cu o pălărie Dolly Varden! exclamă Clementine.

— Au ieșit din modă de-acum un an, spuse Augusta.

— Așa… făcu Hugh.

O trăsură ajunse la nivelul trăsurii lor și Hugh o văzu pe mătușa lui, Madeleine Hartshorn. „Dac-ar avea favoriți, ar arăta întocmai ca frate-său Joseph", gândi Hugh. Madeleine era prietena cea mai bună a Augustei în familie. Împreună, cele două controlau viața socială a familiei. Augusta era forța promotoare, dar Madeleine era aliata ei preacredincioasă.

Cele două trăsuri se opriră, și doamnele schimbară saluturi. Blocau drumul, și alte două sau trei trăsuri se opriră în spatele lor. Augusta spuse:

— Vino în trăsură cu noi, Madeleine, vreau să vorbesc cu dumneata.

Lacheul lui Madeleine o ajută pe aceasta să coboare din trăsură și să urce în cea a Augustei, apoi trăsurile porniră din nou.

— Ai auzit că toți ceilalți din familie amenință să-i spună adevărul despre secretarul lui Samuel bătrânului Seth, începu Augusta.

— Vai, nu! exclamă Madeleine. Nu trebuie să-i spună!

— Am vorbit cu Joseph, dar se pare că sunt hotărâți, continuă Augusta.

Tonul de sinceră îngrijorare al Augustei îl lăsă pe Hugh cu gura căscată. Cum reușea? Poate că se convingea pe sine însăși că adevărul era cel care-i convenea ei la un moment dat.

— Voi vorbi cu George, spuse Madeleine. Un astfel de șoc l-ar putea ucide pe bietul unchi Seth.

Hugh cocheta în sinea lui cu ideea de a-i raporta toată această conversație unchiului Joseph. Cu siguranța Joseph ar

fi consternat să afle cum el și ceilalți asociați erau jucați pe degete de nevestele lor. Dar își dădu seama că nu l-ar crede nimeni. El era un nimeni – și tocmai de aceea Augusta nu se sfia să spună tot ce spunea de față cu el.

Trăsura lor încetini până aproape la pas. Undeva mai sus era un blocaj de cai și atelaje.

— Ce se întâmpla? întrebă Augusta enervată.

— Trebuie să fie Leoaica, spuse Clementine entuziasmată.

Hugh privi curios peste mulțime, dar nu reuși să vadă care era cauza blocajului. Erau mai multe trăsuri de tot felul, nouă sau zece cai și câțiva pietoni.

Augusta întrebă:

— Despre ce leoaică e vorba?

— Oh, mamă, dar e vestită!

Pe când trăsura Augustei se apropia, din îmbulzeală își făcu apariția o caleașca mică și elegantă, trasă de o pereche de ponei vioi și mânată de o femeie.

— Uite-o pe Leoaică! țipă Clementine.

Hugh se uită la femeia care mâna caleașca și fu uluit s-o recunoască.

Era Maisie Robinson.

Femeia pocni din bici și poneii o luară la galop. Purta un costum cafeniu de lână cu volănașe de mătase, și o eșarfă brună legată cu fundă la gât. Pe cap avea un mic joben vesel cu boruri îndoite.

Hugh simți că se înfurie din nou gândindu-se la ceea ce spusese fata aceasta despre tatăl lui. N-avea habar despre finanțe, dar n-avea niciun drept să acuze oamenii de necinste cu atâta ușurință. Cu toate acestea însă, Hugh nu putea să nu remarce că aceasta arăta absolut răpitor. Era ceva irezistibil de fermecător în felul în care trupul acela mărunt și desăvârșit stătea pe banchetă, în înclinarea pălăriei ei, chiar și în felul în care ținea biciul în mână și scutura hățurile.

Carevasăzică Leoaica era chiar Maisie Robinson! Dar cum ajunsese ea să aibă dintr-odată cai și trăsuri? Cum dăduse ea peste bani? Ce făcea de fapt?

Hugh se mai minuna la toate acestea, când se întâmplă un accident.

Un pursânge nervos trecu în trap pe lângă trăsura Augustei

și se sperie de un foxterier mic și gălăgios. Calul se dădu înapoi pe picioarele din spate, aruncându-l pe călăreț din șa, chiar în fața caleștii lui Maisie.

Maisie schimbă iute direcția, dovedindu-se impresionant de stăpână pe atelajul ei, și trase de-a latul drumului. Aceasta mișcare bruscă o aduse chiar în fața cailor Augustei, al cărui vizitiu fu nevoit să tragă de hățuri și scăpă o înjurătură.

Maisie reuși să oprească brusc caleașca. Toată lumea îl privi pe călărețul aruncat din șa. Acesta părea să nu fi pățit nimic. Se ridică în picioare fără niciun ajutor, se scutură de praf și plecă să-și caute calul, înjurând.

Maisie îl recunoscu pe Hugh:

— Ia te uită! Hugh Pilaster! strigă ea.

Hugh se înroși.

— Bună dimineața, spuse el, fără să știe ce să mai spună.

Hugh făcuse o gravă greșeală de etichetă. N-ar fi trebuit să recunoască în prezența mătușilor lui că o cunoaște pe Maisie, pentru că nu-i era cu putință să le prezinte o asemenea persoană. Ar fi trebuit s-o ignore complet.

Dar Maisie nu dădu nicio importanță doamnelor.

— Îți plac poneii ăștia? spuse ea.

Părea să fi dat uitării cearta lor.

Hugh era de-a dreptul răpit de uimitoarea și superba femeie din fața lui, de iscusința ei în a struni caii și de purtarea ei nonșalantă.

— Sunt frumoși, spuse el fără să se uite la ei.

— Sunt de vânzare.

Mătușă Augusta spuse cu un ton glacial:

— Hugh, roag-o frumos pe aceasta *persoană* să ne dea voie să trecem!

Maisie se uita la Augusta pentru întâia oară.

— Tacă-ți fleanca, babeta! îi aruncă ea flegmatic.

Lui Clementine i se tăie respirația, iar mătușa Madeleine scoase un mic țipăt de groază. Lui Hugh îi căzu falca. Hainele splendide ale lui Maisie și atelajul scump îl făcuseră să uite pe moment că avea de-a face cu o zdreanță de mahala.

Dar Maisie nu le dădu timp să se adune. Întorcându-se din nou spre Hugh, zise:

— Spune-i vărului dumitale Edward să-mi cumpere poneii!

Apoi pocni din bici și o lua din loc.

Augusta izbucni, adresându-i-se lui Hugh:

— Cum îndrăznești să mă expui unei asemenea persoane! Fierbea de mânie. Cum îndrăznești să-ți scoți pălăria în fața ei?

Hugh se zgâia după Maisie, privind spatele drept și jobenul fistichiu care se pierdeau pe alee.

Mătușa Madeleine se alătura Augustei:

— Cum de o cunoști pe fata aceea, Hugh? întrebă ea. Un tânăr bine-crescut n-are nimic de-a face cu o persoană de teapa aceea! Și se pare ca i-ai prezentat-o și lui Edward!

Edward fusese cel care i-o prezentase pe Maisie lui Hugh, și nu invers, dar Hugh nu avea să dea vina pe Edward. Oricum n-ar fi fost crezut.

— De fapt n-o cunosc atât de bine, spuse el.

Clementine era contrariată:

— Unde oare ai putut face cunoștința cu ea?

— Într-un loc care se numește Argyll Rooms.

Augusta se încruntă spre Clementine și spuse:

— Nu vreau să știu nimic despre lucrurile acestea. Hugh, spune-i lui Baxter să ne ducă acasă!

Hugh replică:

— Eu ies să mă plimb puțin.

Deschise ușa trăsurii.

— Te duci după femeia aia! zise Augusta. Îți interzic!

— Poți să pornești, Baxter, spuse Hugh coborând din trăsură.

Vizitiul scutură hățurile, roțile se puseră în mișcare, iar Hugh își scoase politicos pălăria spre mătușile furibunde care se îndepărtau în trăsură.

Știa că lucrurile nu se terminaseră aici și că avea să mai aibă necazuri și mai târziu. Unchiul Joseph avea să afle, și în curând toți asociații aveau să știe că Hugh se însoțea cu femei ușoare.

Dar astăzi era zi de sărbătoare, soarele strălucea și parcul era plin de oameni care se simțeau bine, așa că Hugh nu voia să-și facă griji pe seama furiei mătușii-sii.

O luă pe alee cu inima ușoară. Mergea în direcția opusă față de direcția pe care o luase Maisie. Lumea se plimba prin parc în cerc, așa că poate avea s-o reîntâlnească.

Își dorea mult să-i vorbească din nou. Voia să-i explice cum stătea situația cu tatăl lui. În mod curios, nu mai era supărat pe ea pentru ceea ce spusese. Maisie era pur și simplu prost informată, gândea Hugh, și cu siguranță ar fi înțeles dacă i-ar fi explicat. În orice caz, i-ar fi plăcut foarte mult doar să stea de vorba cu ea.

Ajunse la Hyde Park Corner și o luă spre nord pe Park Lane. Salută în trecere numeroase rude și cunoscuți: pe William cel tânăr și pe Beatrice în trăsură, pe unchiul Samuel călare pe o iapă roaibă, pe domnul Mulberry cu soția lui și copiii. Poate că Maisie se oprise în partea opusă, sau poate că plecase. Acum avea sentimentul că nu avea s-o mai întâlnească.

Dar se înșela.

Maisie tocmai pleca, traversând Park Lane. Ea era, negreșit, cu eșarfa aceea de mătase cafenie înnodată la gât. Ea nu-l observă.

Mânat de un impuls subit, Hugh o urmă de-a lungul străzii, pe Mayfair, și pe câteva străduțe, alergând ca să se țină după ea. Maisie opri caleașca în dreptul unui grajd și sări jos. Un băiat de la grajduri veni s-o ajute cu caii.

Hugh ajunse în dreptul ei, respirând greu. Se întreba și el de ce alergase după ea.

— Bună ziua, domnișoară Robinson, spuse el.

— Bună ziua din nou!

— V-am urmărit, spuse el inutil.

Ea îl privi drept în ochi.

— De ce?

Gura lui Hugh vorbi fără el:

— Mă întrebam dacă ați vrea să mergem undeva împreună într-o seară.

Maisie își lăsă capul într-o parte și se încruntă ușor, cântărind propunerea. Chipul ei arăta prietenos, ca și cum i-ar fi plăcut ideea, și Hugh se gândi ca are să spună da. Dar considerații de ordin practic păreau să vină în conflict cu preferințele ei. Întoarse capul, și sprânceana i se încruntă ușor, apoi păru să fi luat o hotărâre,

— N-ai avea dumneata banii ăștia, spuse ea ferm, și, întorcându-i spatele, intră în grajd.

4

Cammel Farm
Colonia Capului
Africa de Sud
14 iulie 1873

Dragă Hugh,

Ce bucurie să am veşti de la tine! Aici suntem destul de izolaţi, aşa că nici nu-ţi închipui ce plăcere ne produce o scrisoare lungă şi plină de veşti de acasă... Pe doamna Cammel – pe numele ei de fata Amelia Clapham până a se mărita cu mine – a amuzat-o îndeosebi povestea ta despre Leoaică...

E cam târziu să ţi-o spun, ştiu prea bine, dar am fost extrem de şocat de moartea tatălui tău. Băieţii de şcoală nu scriu note de condoleanţe. Şi tragedia prin care treceai tu a fost oarecum eclipsată de înecul lui Peter Middleton, care a avut loc în aceeaşi zi. Dar te rog să mă crezi că mulţi dintre noi ne-am gândit la tine şi am vorbit despre tine după ce ai fost luat de la şcoală atât de brusc...

Sunt bucuros că m-ai întrebat de Peter. M-am simţit mereu vinovat cu privire la el. Nu l-am văzut pe bietul băiat murind propriu-zis, dar am văzut destul ca să deduc ce s-a întâmplat după.

Varul tău Edward era într-adevăr, ca să folosesc expresiva ta formulă, o poamă mai putredă decât un măr stricat. Tu ai reuşit să-ţi scoţi majoritatea hainelor din apă şi s-o ştergi, dar Peter şi Tonio n-au fost aşa iuţi.

Eu eram în capătul celălalt al bălţii, şi cred că Edward şi Micky nici măcar nu m-au observat. Sau poate nu m-au recunoscut. În orice caz, n-au vorbit niciodată cu mine despre incident.

Oricum, după ce ai plecat tu, Edward a continuat să-l necăjească pe Peter şi mai mult, băgându-l cu capul sub apă şi împroşcându-l cu apă în faţa în timp ce bietul băiat se chinuia să-şi adune hainele.

Am văzut că gluma se îngroaşă, dar mă tem că am

fost un laș. Ar fi trebuit să sar în ajutorul lui Peter, dar nici eu nu eram cu mult mai mare decât voi, și sigur nu destul de mare ca să le țin piept lui Edward și lui Micky Miranda, și nu voiam ca și hainele mele să ajungă în apă. Mai știi care era pedeapsa pentru ieșirea nepermisă din incinta școlii? Oricum, mi-am înhățat hainele și am șters putina fără să atrag atenția.

M-am uitat înapoi o singura dată, de pe buza carierei. Nu știu ce se întâmplase între timp, dar l-am văzut pe Tonio în pielea goală și cu hainele în mâna fugind pe panta carierei. Edward o luase înot ca să-l ajungă, lăsându-l pe Peter gâfâind și dând din mâini în mijlocul bălții.

Am crezut că Peter avea să iasă din încurcătură, dar, evident, m-am înșelat. Trebuie că era la capătul puterilor. În timp ce Edward îl gonea pe Tonio și Micky se uita la ei, Peter s-a înecat fără să-l vadă nimeni.

Sigur, asta aveam s-o aflu mai târziu. Atunci m-am întors în școală și m-am furișat în cameră. Când profesorii începură să pună întrebări, m-am jurat că fusesem în cameră toată după-amiaza. Iar după ce îngrozitoarea poveste a început să iasă la suprafața, n-am mai avut deloc curaj să recunosc că fusesem de față la toată întâmplarea.

Nu sunt deloc mândru de toată povestea asta, Hugh. Dar mi-a făcut oarecum bine să mărturisesc în sfârșit cuiva adevărul…

Hugh puse pe masă scrisoarea lui Albert Cammel și își aruncă privirea pe fereastra dormitorului său. Scrisoarea explica deopotrivă mai mult și mai puțin decât își imagina Cammel.

Acum se explica, de exemplu, cum reușise Micky Miranda să se insinueze atât de mult în familia Pilaster, încât să ajungă să-și petreacă toate vacanțele cu Edward și să trăiască pe spezele părinților lui Edward. Fără îndoială că Micky îi spusese Augustei că practic Edward l-a omorât pe Peter. Dar la tribunal Micky spusese că Edward a încercat să-l salveze pe băiatul care se înneca. Și cu acea minciună, Micky a salvat

familia Pilaster de la oprobriul public. Pentru așa un lucru, Augusta trebuie să fi fost extrem de recunoscătoare – dar poate și temătoare că într-o bună zi Micky s-ar putea întoarce împotriva lor să dezvăluie adevărul. Gândindu-se la toate acestea, Hugh simți un gol în stomac. Fără s-o știe, Albert dăduse la iveală că relația dintre Augusta și Micky era adâncă, întunecată și depravată.

Dar tot mai rămânea un mister. Pentru că Hugh știa despre Peter Middleton un lucru pe care nu-l mai știa aproape nimeni. Peter fusese cam pirpiriu, și băieții îl necăjeau din aceasta cauză. Stânjenit de fizicul lui prizărit, Peter începuse un program de antrenament, și exercițiul lui de referință era înotul. Făcea ture de înot în baltă ore întregi, încercând să-și formeze fizicul. Toate acestea nu-l ajutaseră prea mult, pentru că un băiețel de treisprezece ani nu putea deveni lat în spate și în piept decât prin creștere – un proces care nu putea fi grăbit.

Singurul efect pe care îl avuseseră toate eforturile sale fusese că Peter se simțea ca peștele în apă. Putea să se scufunde până la fundul bălții, să-și țină respirația mai multe minute în șir, să facă pluta pe spate și să-și țină ochii deschiși sub apă. Edward Pilaster singur n-ar fi putut să-l înece.

Și atunci de ce murise?

Hugh era sigur că Albert Cammel spusese adevărul, în măsura în care îl cunoștea. Dar trebuia să fi fost mai mult la mijloc. Trebuie că s-a întâmplat și altceva în Bishop's Wood în acea după-amiază călduroasă. Cineva care nu știa să înoate bine ar fi putut fi ucis accidental, neputând rezista la hărțuiala lui Edward. Dar o simplă hârjoneală nu putea să-l omoare pe Peter. Și dacă moartea lui nu era accidentală, atunci era deliberată.

Și asta se chema omor.

Pe Hugh îl trecură fiorii.

Fuseseră numai trei persoane acolo: Edward, Micky și Peter. Peter trebuie să fi fost ucis de Edward ori de Micky.

Ori de amândoi.

5

Augusta era deja nemulțumită de decorul japonez din casa ei. Salonul era plin de paravane orientale, de mobile colțuroase

așezate pe picioare fragile și de evantaie și vaze japoneze puse în vitrine lăcuite cu negru. Erau lucruri foarte scumpe, dar apăruseră deja copii ieftine în magazinele din Oxford Street, și stilul nu mai era în exclusivitate propriu caselor celor mai alese. Din nefericire, Joseph nu avea să-i îngăduie să renoveze casa atât de curând, așa ca Augusta avea să fie nevoită să locuiască în următorii câțiva ani într-un decor din ce în ce mai comun.

Salonul era locul în care curtea Augustei venea la ceai în fiecare zi a săptămânii. De obicei primele ajungeau femeile: cumnatele ei Madeleine și Beatrice, și fiica Clementine. Asociații – Joseph, bătrânul Seth, George Hartshorn, soțul lui Madeleine, și câteodată Samuel – veneau de la banca pe la ora cinci. Dacă nu era prea multă treabă la bancă, veneau și băieții – Edward, Hugh și William cel tânăr. Singurul musafir regulat care nu făcea parte din familie era Micky Miranda, dar câteodată mai venea și vreun preot metodist, poate un misionar în căutare de fonduri pentru a converti păgânii din Mările Sudului, Malaysia, sau Japonia, care-și deschisese granițele de curând.

Augusta muncea din greu pentru a-i face pe membrii familiei să participe la ceai. Tot neamul Pilaster se dădea în vânt după dulciuri, iar Augusta oferea brioșe și prăjituri gustoase, precum și cele mai fine ceaiuri de Assam și Ceylon. Evenimentele importante precum vacanțele familiei și nunțile se puneau la cale în timpul acestor ceaiuri, astfel încât cei care renunțau să participe la ele se găseau în curând rupți de realitatea familiei.

Cu toate acestea, din când în când, se întâmpla ca unul dintre ei să vrea să ia puțina distanță. Cel mai recent caz fusese cel al soției lui William cel tânăr, Beatrice, acum vreun an, după ce Augusta insistase prea mult asupra unui material de rochie pe care îl alesese Beatrice și care nu-i stătea bine. În aceste cazuri, Augusta îi lăsa puțin în pace, după care îi recâștiga cu un gest de o generozitate exagerată. Pentru Beatrice, de exemplu. Augusta organizase o petrecere somptuoasă în cinstea aniversării mamei ei, deși aceasta era practic senilă și aproape de neprezentat în public. Beatrice îi fusese atât de recunoscătoare, încât dăduse uitării cu

desăvârșire povestea cu materialul de rochie – tocmai acesta fiind și scopul Augustei.

Cu ocazia acestor ceaiuri, Augusta afla tot ce mișca în familie și la bancă. În momentul de față era neliniștită din cauza bătrânului Seth. Cu multă grijă, începuse să insinueze în mintea membrilor familiei că Samuel nu putea fi următorul președinte, dar Seth nu dădea niciun semn că ar vrea să se retragă, în ciuda sănătății șubrede. Faptul că stăruința încăpățânată a unui moșneag îi strica planurile atent puse la cale o scotea din minți.

Era sfârșit de iulie, și atmosfera la Londra se mai liniștise. Era perioada anului în care aristocrații părăseau orașul și-și luau în stăpânire iahturile la Cowes sau cabanele de vânătoare din Scoția. Aveau să rămână la țară până după Crăciun, împușcând păsări, vânând vulpi și gonind căprioare, pentru ca să se reverse din nou asupra Londrei începând din februarie și până la Paște, iar din luna mai încolo, Londra era în plin sezon monden.

Familia Pilaster nu urma acest program. Deși erau cu mult mai înstăriți decât majoritatea aristocrației, ei erau oameni de afaceri și nici nu le-ar fi trecut prin gând să petreacă jumătate de an la țară hăituind fără noimă bietele animale. Cu toate acestea, asociații se lăsau convinși să petreacă aproape întreaga lună august în vilegiatură, în caz că nu era nicio agitație neobișnuită în lumea bancară.

În acest an însă, vacanța stătuse sub semnul întrebării întreaga vară, căci bubuituri de furtună în depărtări păreau să amenințe capitalele financiare ale Europei. Dar ce era mai rău păruse să fi trecut – rata bancară coborâse din nou la trei la sută, așa că Augusta închiriase un mic castel în Scoția. Ea și Madeleine plănuiau să plece peste cam o săptămână, urmând ca bărbații să vină și ei o zi sau două mai târziu.

La ora patru fără câteva minute, în timp ce Augusta stătea în salon gândindu-se cu nemulțumire la mobilele ei și la încăpățânarea bătrânului Seth, Samuel intră în odaie.

Toți cei din neamul Pilaster erau urâți, dar Samuel era cu adevărat cel mai urât, gândi Augusta. Avea nasul acela mare, dar pe lângă aceasta, mai avea și o gură muierească și dinți strâmbi. Era un tip pretențios, îmbrăcat ireproșabil, mofturos

la mâncare și care iubea pisicile și ura câinii.

Dar motivul pentru care Augusta nu-l avea deloc la inimă era faptul că dintre toți bărbații din familie, el era cel care se lăsa cel mai greu convins. Augustei nu-i era greu să-l vrăjească pe bătrânul Seth, care era sensibil la farmecele unei femei frumoase chiar și la vârsta lui, cu Joseph rezolva în general punându-i la încercare răbdarea, George Hartshorn era sub papucul lui Madeleine, putând fi astfel manipulat indirect, iar ceilalți erau atât de tineri, încât puteau fi ușor intimidați, deși Hugh îi dădea uneori de furcă.

Dar cu Samuel nu mergea nimic – cu atât mai puțin farmecele ei feminine. Samuel avea un mod exasperant de a râde de ea tocmai atunci când credea că e mai subtilă și mai isteață. Samuel o trata de parcă nu era demnă de a fi luată în serios – și asta o ofusca de moarte. Zeflemeaua mută a lui Samuel o jignea mult mai mult decât faptul ca o târâtură din parc o făcuse „babetă".

Dar azi Samuel nu afișa acel zâmbet amuzat și sceptic. Samuel părea furios, atât de furios, încât Augusta se neliniști pentru o clipă. Era clar că venise înadins mai devreme ca s-o găsească singură. Pe Augusta o surprinse gândul ca uneltea de două luni ca să-l distrugă, când alți oameni fuseseră uciși în mai puțin de atât. Samuel nu-i dădu mâna, ci se postă în fața ei, cu redingota lui gri și cravata de culoarea vinului, mirosind ușor a apă de colonie. Augusta își ridică mâinile într-un gest de apărare.

Samuel râse galben și se dădu la o parte.

— N-am să te lovesc, Augusta, spuse el. Deși cerul mi-e martor că meriți o bătaie bună.

Bineînțeles că Samuel n-avea s-o atingă. Era un om cu suflet blând care refuza să finanțeze exportul de arme. Augusta își recâștigă cumpătul într-o clipită și îi spuse cu dispreț:

— Cum îndrăznești să mă critici?

— Să te critic?! spuse el cu strălufgerări de mânie în ochi. Nu mă înjosesc să te critic. Se opri, apoi își reluă vorba, încercând să-și stăpânească mânia: Te disprețuiesc.

Augusta nu mai putea fi intimidată o a doua oară:

— Ai venit cumva să-mi spui că ești gata să abandonezi modul dumitale vicios de viață? spuse ea cu o voce

răsunătoare.

— Modul meu vicios de viață! repetă el. Ai fi gata să distrugi fericirea tatălui meu și să-mi faci viața un coșmar – totul de dragul ambiției dumitale – și mai vorbești de modul *meu* vicios de viață? Cred că ești atât de pătrunsă de rău, încât nici nu mai ești în stare să vezi ce e acela!

Samuel vorbea cu atâta convingere și năduf, încât Augusta se întrebă dacă era chiar de înțelept din partea ei să-l amenințe. Apoi își dădu seama că Samuel încerca s-o înduplece jucând pe coarda sensibilă.

— Sunt doar neliniștită de soarta băncii, spuse ea rece.

— Asta ți-e scuza? Asta-i ce-i vei spune Celui de Sus în Ziua Judecății de Apoi, când te va întreba de ce m-ai șantajat?

— Eu îmi fac datoria.

Acum că se simțea din nou stăpână pe situație, Augusta avu răgazul să se întrebe de ce venise Samuel de fapt. Era oare ca să se declare învins sau ca să o înfrunte? Dacă Samuel ceda, Augusta putea fi liniștită că în curând avea să fie soția președintelui băncii. Dar gândul la cealaltă posibilitate o făcea să-și roadă unghiile. Dacă Samuel venise să o înfrunte, atunci se anunța o bătălie lungă și grea, al cărei rezultat era greu de prevăzut.

Samuel se îndreptă spre fereastra și privi spre grădină.

— Îmi amintesc de dumneata când erai o fetița, spuse el gânditor.

Augusta scoase un mormăit de nerăbdare.

— Veneai la biserică într-o rochiță albă și aveai panglici albe în păr, continuă el. Dar panglicile nu păcăleau pe nimeni. Erai o tirană încă de pe atunci. După slujba toată lumea se plimba prin parc, iar ceilalți copii se temeau de dumneata, dar se jucau cu dumneata pentru că dumneata erai cea care organiza jocurile. Îi terorizai chiar și pe părinții dumitale. Dacă nu obțineai ce voiai, erai în stare să faci un scandal atât de mare, încât lumea își oprea trăsura să vadă ce se întâmplă. Tatăl dumitale, Dumnezeu să-l ierte, avea privirea hărțuită a unui om incapabil să înțeleagă cum adusese pe lume un asemenea monstru.

Vorbele lui Samuel erau aproape de adevăr și o făceau pe Augusta să se simtă prost.

— Asta era acum ani de zile, spuse ea, uitându-se în lături.

Samuel continuă ca și cum n-ar fi auzit spusele Augustei:

— Nu de mine-mi fac griji. Mi-ar plăcea să fiu președinte, dar pot trăi și fără asta. Aș fi un președinte bun – poate nu atât de dinamic ca tata, poate mai mult un adept al muncii de echipă. Dar Joseph nu e potrivit pentru funcția asta. Se enervează repede, este impulsiv și ia decizii proaste, iar dumneata îi potențezi aceste părți negative aprinzându-i ambiția și încurcându-i perspectivele. Joseph face treabă bună într-un grup în care alții pot să-l îndrume și să-l domolească. Dar nu poate fi lider – n-are judecata destul de lucidă. Pe termen lung, va aduce mai multe daune băncii. De asta îți pasă vreun pic?

Pentru o secundă, Augusta se întrebă dacă nu cumva Samuel are dreptate. Risca oare să ucidă cloșca cu ouăle de aur? Dar banca avea atâția bani încât familia întreagă n-ar fi fost vreodată în stare să-i cheltuiască, chiar de s-ar fi oprit pe loc din lucru cu toții. Oricum, ideea ca Joseph ar fi făcut rău băncii era de-a dreptul caraghioasă. Asociații nu făceau cine știe ce muncă grea: mergeau la bancă, citeau paginile financiare ale ziarelor, împrumutau bani la oameni și luau dobânda. Joseph putea face asta la fel de bine ca oricare altul.

— Voi, bărbații, susțineți că afacerile bancare sunt complexe și misterioase, spuse ea, dar nu mă păcăliți voi pe mine. Apoi își dădu seama că se plasase pe o poziție de apărare. Voi da seama lui Dumnezeu, nu dumitale, zise ea.

— Chiar ai fi în stare să-i spui lui tata, așa cum ai amenințat? spuse Samuel. Asta l-ar putea ucide.

Augusta avu numai o clipă de ezitare:

— Nu exista alternativă, replica ea cu tărie.

Samuel se uită lung la ea.

— Te cred, diavol ce ești!

Augusta își ținu respirația. Avea Samuel să cedeze? Simțea mirosul victoriei în aer, și în închipuirea ei auzi pe cineva spunând respectuos: „Dați-mi voie să v-o prezint pe doamna Joseph Pilaster, soția președintelui Băncii Pilaster…”

Samuel șovăi, apoi spuse, vădit scârbit:

— Foarte bine. Le voi spune celorlalți că nu vreau să devin președinte când se va retrage tata.

Augusta își reținu un zâmbet de biruință. Izbândise. Se întoarse ca să-și ascundă încântarea.

— Bucură-te de izbândă, spuse Samuel amar. Dar ține minte, Augusta, că toți avem secrete – chiar și dumneata. Și într-o bună zi cineva se va folosi în felul acesta de secretele dumitale împotriva dumitale, și-atunci îți vei aduce aminte de ce mi-ai făcut mie.

Augusta era nelămurită. La ce se referea Samuel? Fără vreun motiv anume, îi veni în minte Micky Miranda, dar înlătură gândul numaidecât.

— N-am niciun secret de care să-mi fie rușine, spuse ea.

— Zau așa?

— Da! spuse ea, dar siguranța lui Samuel o îngrijora.

Samuel o privi într-un fel aparte.

— Un tânăr avocat pe nume David Middleton a venit ieri să mă vadă.

Pentru o clipă, Augusta nu pricepu.

— Ar trebui să-l cunosc?

Numele îi suna cunoscut într-un mod supărător.

— L-ai întâlnit o dată, acum șapte ani, la o anchetă.

Augusta îngheță. Middleton era numele băiatului care se înecase.

Samuel spuse:

— David Middleton crede că fratele lui, Peter, nu s-a înecat, ci că a fost ucis. De Edward.

Augusta simțea cu disperare că trebuie să se așeze, dar nu voia să-i dea lui Samuel satisfacția de a o vedea tulburată.

— Ce naiba i-o fi venind să vină să tulbure apele după șapte ani?

— Mi-a spus că n-a fost niciodată mulțumit cu ancheta făcută, dar că a păstrat tăcerea, de frică să nu le cauzeze părinților și mai multă durere. Dar mama lui a murit la puțin timp după Peter, iar tatăl anul acesta.

— Și de ce a venit la dumneata, și nu la mine?

— Suntem colegi de club. În orice caz, spune că a recitit documentele de la anchetă și că au fost mai mulți martori oculari care n-au fost chemați să depună mărturie.

„Cu siguranța că au fost și alți martori, gândi Augusta speriată. Mai erau acolo și nesuferitul ăsta de Hugh Pilaster,

un băiat sud-american pe care-l chema Tony sau ceva de genul ăsta și o a treia persoană care nu fusese identificată." Dacă David Middleton intra în contact cu unul dintre ei, povestea putea să iasă la lumină.

Samuel o privea gânditor:

— Din punctul dumitale de vedere, se poate spune că e păcat că judecătorul de instrucție a spus lucrurile acelea despre eroismul lui Edward. Asta le-a dat oamenilor de gândit. Nimeni nu s-ar fi îndoit dacă s-ar fi spus că Edward stătea pe margine ezitând în timp ce băiatul se înneca. Dar oricine îl cunoaște pe Edward știe ca acesta n-ar traversa nici măcar strada ca să sară cuiva în ajutor, ca să nu mai vorbim de a sări într-un lac ca să salveze un băiat de la înec.

Vorbele acestea erau o idioțenie curată și o insultă.

— Cum îndrăznești! exclama Augusta fără a reuși însă să-și mobilizeze tonul autoritar obișnuit.

Samuel o ignoră din nou:

— Băieții de la școală n-au crezut niciodată povestea. David fusese la aceeași școala cu câțiva ani înainte și îi cunoștea pe mulți dintre băieții mai mari. Stând de vorbă cu ei, i s-au confirmat suspiciunile.

— Ideea e cu totul absurdă.

— Middleton e un tip bătăios, ca toți avocații, spuse Samuel, indiferent la protestele Augustei. Nu va lăsa lucrurile așa.

— Nu mă sperie câtuși de puțin.

— Asta-i bine, pentru că sunt sigur că vei primi în curând o vizită din partea lui. Se îndreptă către ușă. Nu rămân la ceai. O după-amiază plăcută, Augusta.

Augusta se prăbuși pe o canapea. Nu prevăzuse lucrul acesta – cum l-ar fi putut prevedea? Victoria ei asupra lui Samuel era acum umbrită! Povestea aceasta veche apăruse din nou pe tapet după șapte ani de zile, când ar fi trebuit să fie dată cu desăvârșire uitării! Îi era îngrozitor de frică pentru Edward. N-ar fi putut suferi să i se întâmple ceva rău. Își puse capul în palme ca să-și domolească zvâcnetul tâmplelor. Ce era de făcut?

Hastead, majordomul ei, intră în salon urmat de două servitoare care aduceau tăvi cu ceai și prăjituri.

— Cu permisiunea dumneavoastră, doamnă, rosti el cu

accentul său galez.

Ochii lui Hastead păreau să se uite în direcții diferite, și lumea nu era niciodată sigură la care să se uite. La început era derutant, dar Augusta era obișnuită cu el. Ea încuviință din cap.

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse el și începură să aranjeze serviciul de ceai.

Uneori slugărnicia lui Hastead și spectacolul servitorilor care-i îndeplineau poruncile reușeau s-o calmeze pe Augusta, dar astăzi nimic nu părea s-o ajute. Se ridică și merse spre ușile înalte care dădeau spre terasă. Nici vederea grădinii însorite nu ajuta. Ce putea face ca să-l oprească pe David Middleton?

Întrebarea continua s-o frământe pe Augusta în momentul în care apăru Micky Miranda.

Augusta se bucură să-l vadă. Acesta era chipeș ca întotdeauna – cu redingotă neagră și pantaloni cu dungi, un guler de un alb impecabil și cravată de satin negru înnodată la gât. Micky văzu că Augusta nu este în apele ei și se arătă imediat compătimitor. Traversă odaia cu grația și viteza unei pisici sălbatice și vocea îi era numai mângâiere:

— Doamnă Pilaster, ce v-a putut pricinui atâta supărare?

Augusta îi era recunoscătoare că venise primul. Îl apucă de brațe.

— S-a întâmplat un lucru îngrozitor.

Micky își ținea mâinile pe talia ei, ca și cum ar fi dansat, și Augusta simți un fior de plăcere simțind degetele lui Micky apăsându-i șoldurile.

— Nu vă neliniștiți, spuse el blând. Spuneți-mi ce e.

Augusta începu să se liniștească. În momente din acestea, Micky îi era nespus de drag. Acesta îi aducea aminte de ceea ce simțise în tinerețe față de contele de Strang. Micky îi amintea foarte mult de acesta prin comportamentul lui plin de grație, hainele lui fine și mai ales prin felul în care se mișca, prin mlădierea membrelor și mașinăria perfectă a trupului. Strang era englez și blond, pe când Micky era sud-american și brunet, dar amândoi aveau darul acela de a o face să se simtă feminină. Augustei îi venea să tragă trupul acela către al ei și să-și lase capul pe umărul lui.

O zări pe servitoare zgâindu-se la ei și își dădu seama că Micky se afla într-o poziție cam necuviincioasă, cu amândouă mâinile pe șoldurile sale. Se desprinse de el, îl luă de braț și-l conduse pe ușile cele înalte ale terasei în grădina, acolo unde servitorii nu-i puteau auzi. Aerul era cald și înmiresmat. Se așezară unul lângă altul pe o bancă de lemn la umbră, și Augusta se întoarse spre el și îl privi. Ar fi vrut să-l ia de mână, dar asta ar fi fost indecent.

Micky spuse:

— L-am văzut ieșind pe Samuel – tulburarea dumneavoastră are ceva de-a face cu el?

Augusta îi răspunse șoptit, iar Micky se aplecă spre ea s-o audă, apropiindu-se atât de mult, încât Augusta l-ar fi putut săruta aproape fără a face vreo mișcare.

— A venit să-mi spună că nu își dorește poziția de președinte.

— Vești bune!

— Da. Înseamnă că poziția îi va reveni cu siguranță soțului meu.

— Și că Papa își poate primi pușțile.

— De îndată ce se retrage Seth.

— Este exasperant cum se ține cu dinții de viață bătrânul Seth! exclamă Micky. Papa mă tot întreabă când are să se întâmple.

Augusta știa ce-l îngrijora într-atâta pe Micky: se temea că taică-său are să-l cheme înapoi în Cordoba.

— Socotesc că Seth n-o mai duce mult, spuse ea ca să-l liniștească.

Micky o privi în ochi:

— Dar nu asta este ceea ce v-a supărat.

— Nu. E vorba despre nenorocitul acela de băiat care s-a înecat la voi la școală – Peter Middleton. Samuel mi-a spus că fratele lui Peter, care e avocat, a început să-și pună întrebări asupra cazului.

Chipul lui Micky se întunecă.

— După atâția ani?

— Se pare că n-a zis nimic până acum de dragul părinților, dar acum amândoi au murit.

Micky se încruntă.

— În ce măsură e asta o problemă?

— Dumneata trebuie să știi mai bine decât mine.

Augusta ezita. Trebuia să-l întrebe ceva pe Micky, dar se temea de răspuns. Își luă inima în dinți:

— Micky… dumneata crezi ca băiatul a murit din cauza lui Edward?

— Păi…

— Răspunde cu da sau nu! porunci ea.

Micky se opri, și în cele din urmă spuse:

— Da.

Augusta închise ochii. „Dragul meu Teddy, gândi ea, de ce-ai făcut asta?”

Micky spuse încet:

— Peter nu înota bine. Edward nu l-a înecat, dar l-a epuizat. Peter era în viață când Edward l-a abandonat ca să se ia după Tonio. Dar cred că era prea obosit ca să iasă la margine și s-a înecat în timpul în care nu s-a uitat nimeni la el.

— Teddy n-a vrut să-l omoare pe Peter.

— De buna seamă că nu.

— Era doar o hârjoneală între băieți.

— Edward n-a vrut să-i facă niciun rău.

— Deci nu e omor.

— Ba mă tem că este, rosti Micky grav, iar Augustei îi sări inima din loc. Dacă un hoț aruncă un om la pământ cu intenția de a-l jefui, și omul face un atac de cord și moare, hoțul e vinovat de omor, chiar dacă n-a avut intenția să omoare.

— De unde știi?

— Am verificat cu un avocat cu ani în urmă.

— De ce?

— Am vrut să știu care e poziția lui Edward.

Augusta își îngropă fața în mâini. Era mai rău decât își închipuise.

Micky îi luă mâinile de pe față și i le sărută una după alta pe amândouă. Era un gest atât de tandru, încât Augustei îi veni să plângă. Micky continua să-i țină mâinile într-ale lui și îi spuse:

— Nicio persoană cu judecată nu l-ar incrimina pe Edward pentru ceva care s-a întâmplat când era copil.

— Dar este Peter Middleton o persoană cu judecată? izbucni

Augusta.

— Poate că nu. Se pare că și-a alimentat obsesia ani de-a rândul. Doamne ferește ca stăruința lui să-l ducă la aflarea adevărului.

Augusta se înfioră gândindu-se la consecințe. Ar fi un scandal; presa de senzație ar titra, *SECRETUL RUȘINOS AL UNUI MOȘTENITOR DE BANCĂ,* poliția s-ar amesteca și ea, dragul de Teddy ar fi dus la judecată, și dacă ar fi găsit vinovat…

— Micky, e mult prea îngrozitor să mă gândesc la asta! șopti ea.

— Atunci trebuie să facem ceva.

Augusta îi strânse mâinile cu putere, apoi i le eliberă și făcu bilanțul. Măsurase seriozitatea problemei. Văzuse umbra ștreangului întinzându-se asupra fiului ei. Era timpul să facă acum ceva concret, în loc să stea și să-și frângă mâinile. Slavă Domnului, Micky era un prieten adevărat.

— Trebuie să facem în așa fel încât investigațiile lui Peter Middleton să nu ducă la nimic. Câte persoane știu adevărul?

— Șase, spuse Micky numaidecât. Edward, eu și dumneavoastră, trei, dar noi n-o să-i spunem nimic. Apoi mai e Hugh.

— Hugh nu era acolo când a murit băiatul.

— Nu, dar a văzut suficient ca să știe că povestea pe care i-am spus-o judecătorului de instrucție era falsă. Și faptul că am mințit ne face să părem vinovați.

— Deci Hugh e o problemă. Cine sunt ceilalți?

— Tonio Silva a văzut tot.

— N-a spus nimic la vremea aceea.

— Atunci îi era mult prea frică de mine. Dar nu sunt sigur că îi mai este și acum.

— Iar cel de-al șaselea?

— N-am aflat niciodată cine era. Atunci nu l-am văzut la chip, și el nu a ieșit niciodată în față ca să anunțe drept martor. Mă tem că nu putem face nimic în privința lui. Dar dacă nimeni nu știe cine e, presupun că nu prezintă niciun pericol pentru noi.

Pe Augusta o trecu un nou fior de spaimă – de asta nu putea fi sigură. Pericolul ca martorul necunoscut să iasă la

suprafață exista, dar Micky avea dreptate spunând că nu puteau face nimic în această privință.

— Sunt deci două persoane de care ne putem ocupa: Hugh și Tonio.

Între cei doi se lăsă o tăcere meditativă.

„Hugh nu mai poate fi tratat ca o problemă neglijabilă", chibzui Augusta. Cu stilul lui băgăreț, începea să se facă apreciat la bancă, în timp ce Eddy părea să stea pe loc. Augusta reușise să compromită relația dintre Hugh și Lady Florence Stalworthy. Dar acum Hugh reprezenta o amenințare mult mai periculoasă pentru Teddy. Trebuia făcut ceva cu el. Dar ce? Era totuși un membru al familiei Pilaster, chiar dacă unul fără însemnătate. Augusta își frământa mintea, dar nu-i venea nicio idee.

Micky spuse gânditor:

— Tonio are o slăbiciune.

— Aha!?

— Are patima jocului – joacă mai mult decât își permite, și pierde.

— Poate ai putea aranja un joc?

— Poate.

Augusta se gândi că poate Micky știe să trișeze la jocul de cărți. Nu putea însă să-i pună întrebarea deschis – insinuarea ar fi jignit de moarte pe orice gentleman.

Micky spuse:

— S-ar putea să fie scump. M-ați sprijini?

— De cât ai avea nevoie?

— Mă tem ca e vorba de vreo sută de lire.

Augusta nu stătu pe gânduri – era în joc viața lui Teddy.

— Prea bine, spuse ea.

Auzi voci venind din casă: ajunseseră și alți musafiri la ceai. Se ridică.

— Nu prea știu cum să facem cu Hugh, spuse ea cu îngrijorare. Va trebui să mă mai gândesc. Acum trebuie să mergem înăuntru.

În salon o găsiră pe cumnata Madeleine, căreia începu să-i turuie gura de îndată ce Augusta păși în casă.

— Croitoreasa aia mă înnebunește, auzi dragă, două ore m-a ținut ca să prindă un tiv în ace – abia aștept să beau o ceașcă

de ceai, și... ah! uite că iar ai prăjitura aceea de migdale dumnezeiască! Doamne, nu-i așa că-i îngrozitor de cald?

Augusta îi strânse mâna lui Micky cu un gest complice și se așeză ca să toarne ceaiul.

CAPITOLUL PATRU – AUGUST

1

Atmosfera la Londra era caniculară și lipicioasă, și locuitorii orașului tânjeau după aer curat și verdeață. În prima zi din august toată lumea mergea la curse la Goodwood.

Se mergea cu trenuri speciale care plecau din sudul Londrei, de la Victoria Station. Diviziunile din sânul societății britanice se oglindeau perfect în felul în care era organizat transportul feroviar: înalta societate călătorea în luxul tapițat al vagoanelor de clasa întâi, negustorii și profesorii de școală mergeau înghesuiți, dar comod, cu clasa a doua, iar muncitorii și servitorii se îngrămădeau pe băncile tari de lemn de la clasa a treia. Când se dădeau jos din tren, aristocrații luau trăsura, clasa de mijloc se îmbarca în omnibuze trase de cai, iar muncitorii mergeau pe jos. Bogații își trimiseseră mâncarea în prealabil cu trenul – lachei vânjoși purtau pe umeri zeci de coșuri de picnic umplute cu veselă de porțelan și fețe de masă, pui fripți și castraveți, șampanie și piersici de seră. Pentru cei mai puțin bogați erau standuri care vindeau cârnați, scoici și bere. Săracii își aduceau pâine și brânză învelite în batiste.

Maisie Robinson și April Tilsley mergeau la curse cu Solly Greenbourne și Tonio Silva. Poziția lor pe scara sociala era incertă. Locul lui Solly și Tonio era clar la clasa întâi, dar Maisie și April ar fi trebuit să călătorească la a treia. Ca să facă un compromis, Solly cumpără bilete la clasa a doua și luară omnibuzul, care îi duse peste dealuri, de la gară la hipodrom.

Dar Solly ținea prea mult la mâncare ca să se mulțumească cu un prânz cumpărat de la tarabe, așa că trimisese înainte patru servitori cu un coș mare de picnic, încărcat cu somon rece și vin roșu pus la gheață. Așternură pe jos o față de masă albă ca neaua și se așezară în jurul ei pe iarba fragedă. Maisie îi făcea soldățel lui Solly. Ținea din ce în ce mai mult la el. Era drăguț cu toată lumea, plin de umor și spunea numai lucruri interesante. Lăcomia era singurul lui viciu. Maisie tot nu-i făcuse lui Solly voia, dar cu cât îl refuza mai mult, cu atât Solly părea mai devotat.

Cursele începură după prânz. În apropiere se afla un

bookmaker care, cocoțat pe o ladă, striga pariurile. Purta un costum în carouri mari, o cravată de mătase fluturând în vânt, un mănunchi enorm de flori la butonieră și pălărie albă. De umăr îi atârna o traistă plină de bani. Era postat sub un panou pe care scria: „William Tucker, King's Head, Chichester".

Tonio și Solly pariară la toate cursele. Maisie se plictisea: toate cursele semănau între ele dacă nu pariai ceva. April nu se dezlipea de Tonio, așa că Maisie se hotărî să îi lase pe ceilalți puțin și să meargă să se uite în jur.

Caii nu erau singura atracție din zonă. Dealurile din jurul câmpului erau ticsite cu corturi, standuri și tonete. Erau corturi cu jocuri de noroc, spectacole cu monștri și sluți, și țigănci brunete cu baticuri colorate care ghiceau viitorul. Se vindea gin, cidru, plăcintă cu carne, portocale și Biblii. Muzica flașnetelor și cea a orchestrelor se suprapuneau, iar prin mulțime circulau scamatori, jongleri și acrobați cerând câte un bănuț. Mai erau câției dansatori, pitici și uriași și oameni pe picioroange. Atmosfera gălăgioasă de carnaval îi aminti lui Maisie de circ, care avu o strângere de inimă nostalgică gândindu-se la viața pe care o lăsase în urmă. Artiștii se aflau aici ca să ia banii publicului cum puteau, și pe Maisie o încălzea la inimă să-i vadă reușind.

Știa că ea avea să ia mult mai mulți bani de la Solly. Era o nebunie să ieși în lume cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume, dar să locuiești într-o cămăruță în Soho. Deja la vremea aceasta ar fi trebuit să poarte numai diamante și blănuri și să aibă în vedere o căsuță în afara Londrei la St John's Wood sau Clapham. Slujba pe care o avea la Sammles, să iasă călare prin parc cu caii de vânzare, nu mai avea să țină mult timp: sezonul monden londonez se termina în curând, iar oamenii care-și permiteau să cumpere cai mergeau la țară. Dar pe Solly Maisie nu-l lăsa să-i cumpere decât flori. Asta o scotea din minți pe April.

Maisie trecu pe lângă un cort mare. La intrare erau două fete îmbrăcate ca bookmakeri și un bărbat în costum negru care striga: „Singurul lucru sigur pe care se poate paria astăzi la Goodwood este venirea Zilei de Apoi! Puneți-vă credința în Isus, iar răsplata va fi veșnică!" Interiorul cortului părea

răcoros și ferit de bătaia soarelui, și Maisie intră mai mult mânată de impuls. Majoritatea celor dinăuntru stăteau pe bănci și păreau deja convertiți. Maisie se așeză aproape de ieșire și luă în mână o carte de imnuri.

Maisie înțelegea de ce oamenii mergeau să se roage sau să țină predici la cursele de cai. Acest lucru le dădea impresia că au un loc al lor. Tocmai acest sentiment că ar avea un loc al ei era posibilitatea ispititoare pe care i-o oferea Solly – nu atât pietrele prețioase și blănurile, cât ideea de a fi amanta lui Solly Greenbourne, de a avea deci o casă, un venit regulat și o poziție în perspectiva mai largă a lucrurilor. Știa că nu era o poziție nici respectabiă, nici permanentă – căci totul s-ar sfârși în momentul în care Solly s-ar plictisi de ea dar era mult mai mult decât avea acum.

Adunarea se ridică în picioare ca să cânte un imn, în care era vorba exclusiv despre a fi spălat în sângele Mielului. Lui Maisie i se făcu rău și ieși.

Trecu pe lângă un teatru de marionete unde acțiunea se apropia de momentul culminant: supărăciosul domn Punch era vânturat de colo, colo pe scena cea mică de nevasta lui care ținea în mână o bâtă. Maisie examina mulțimea cu ochi de expertă. Un spectacol de marionete nu aducea prea mulți bani dacă funcționa cinstit: majoritatea publicului se eclipsa fără să dea vreun ban și restul dădeau acolo un bănuț sau mai puțin. Dar erau alte moduri de a jumuli publicul. După câteva clipe, Maisie reperă la margine un băiat care tocmai îl buzunărea pe un domn cu joben. Toată lumea în afară de Maisie privea spectacolul, și nimeni nu zări mânuța cea jegoasă strecurându-se în buzunarul de la vesta bărbatului.

Maisie n-avea nicio intenție să-l dea în vileag pe băiat. După părerea ei, tinerii bogați și neatenți meritau să-și piardă ceasurile de buzunar, iar hoții curajoși își meritau din plin câștigurile. Dar când Maisie se uită mai bine la victima, recunoscu părul negru și ochii albaștri ai lui Hugh Pilaster. Își aminti că April îi spusese că Hugh nu are bani. Cu siguranță nu-și permitea să-și piardă ceasul. Brusc se hotărî să-l salveze de propria neglijență.

Își făcu loc printre oameni până la marginea mulțimii. Hoțul de buzunare era un băiat zdrențuit cu părul șaten, de vreo

unsprezece ani – tocmai vârsta la care Maisie însăși fugise de acasă. Băiatul tocmai trăgea cu mare finețe lanțul ceasului din vesta lui Hugh. Publicul spectacolului izbucni într-un râs zgomotos, moment în care hoțul o luă din loc cu ceasul în mână.

Maisie îl apucă de încheietură.

Băiatul scoase un țipăt speriat și încercă să-și răsucească mâna ca să scape din strânsoare, dar Maisie era mai puternică.

— Dă-mi-l înapoi și nu spun nimic, șuieră ea.

Băiatul șovăi pentru moment. Maisie citi pe fața lui jegoasă că în el se dădea o luptă între frică și lăcomie. Apoi o resemnare istovită puse stăpânire pe fața lui, și băiatul lăsă ceasul din mână.

— Fugi de-aici și fură ceasul altcuiva, spuse ea.

Îi elibera mâna și băiatul se făcu nevăzut într-o clipită.

Maisie ridică ceasul. Era un ceas de aur cu capac. Deschise capacul și se uită ce oră era: trei și zece. Pe spatele ceasului stătea scris:

Tobias Pilaster
de la soția ta iubitoare
Lydia
23 mai 1851

Ceasul fusese deci un cadou de la mama lui Hugh pentru tatăl lui. Maisie era bucuroasă ca reușise să-l recupereze, închise capacul și-l bătu pe Hugh pe umăr.

Hugh se răsuci puțin supărat ca cineva îl deranjează de la spectacol, dar apoi în ochii lui albaștri apăru o expresie de surpriză:

— Domnișoară Robinson!

— Cât e ceasul? întrebă ea.

Hugh își duse automat mâna la buzunar și-l găsi gol.

— Ciudat… spuse el uitându-se în jur să vadă dacă nu l-a scăpat. Sper că nu l-am…

Maisie ridică ceasul spre el.

— Pe legea mea! spuse el. Cum l-ați găsit?

— Am observat când erai buzunărit și l-am recuperat.

— Și unde-i hoțul?

— I-am dat drumul. Era un biet puști.

— Dar… spuse el deconcertat.

— Chiar l-aș fi lăsat să plece cu ceasul dumitale, dar știu că nu-ți poți permite altul.

— Doar nu vorbiți serios.

— Ba da. Și eu furam când eram mică de fiecare dată când puteam.

— Teribil!

Maisie simți ca Hugh o agasează din nou. După părerea ei, Hugh avea ceva superior și moralizator în atitudinea lui. Maisie spuse:

— Îmi amintesc de înmormântarea tatălui dumitale. Era o zi friguroasă și ploua. Tatăl dumitale a murit datorând bani tatălui meu – și totuși dumneata aveai o haină în ziua aceea, iar eu nu. Crezi că asta e cinstit?

— Nu știu, spuse Hugh înfuriat dintr-odată. Aveam treisprezece ani când tata a dat faliment – dar asta nu înseamnă că toată viața mea trebuie să rămân indiferent la fărădelegi!

Maisie era uimită. Nu i se întâmpla des să fie jignită de bărbați, dar Hugh o făcea pentru a doua oară. Însă Maisie nu voia să se certe din nou cu el. Îi atinse brațul:

— Te rog să mă ierți, spuse ea. N-am vrut să-l critic pe tatăl dumitale. Am vrut doar să te fac să înțelegi ce-l poate face pe un copil să fure.

Hugh se îmbuna pe loc:

— I-ar eu nici nu v-am mulțumit pentru că mi-ați salvat ceasul. A fost cadoul de căsătorie al mamei pentru tata – dincolo de cât valorează, are o mare valoare sentimentală.

— Iar copilul va găsi un alt fraier pe care să-l buzunărească!

Hugh râse.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca dumneavoastră! spuse el. Ați dori să beți un pahar de bere? E atât de cald!

Era tocmai ceea ce își dorea Maisie.

— Da, mulțumesc.

La câțiva metri mai încolo se afla o căruță greoaie cu patru roți încărcată cu butoaie uriașe. Hugh cumpără două beri călâi, cu gust de malț, vărsate în căni de lut. Maisie bău cu

poftă: îi fusese foarte sete, și berea era mai bună decât vinul franțuzesc al lui Solly. Pe căruța cu butoaie era o pancartă bătută în cuie pe care cineva scrisese neîndemânatic cu creta, cu litere de tipar: „CINE PLEACĂ CU CANA IO SPARGEM DE CAP”.

Fața de obicei vesela a lui Hugh luă un aer meditativ. După câteva momente de gândire, Hugh spuse:

— Vă dați seama că am fost amândoi victimele aceleiași catastrofe?

Nu, nu-și dădea seama.

— Ce vrei să spui?

— În 1866 a fost o criză financiară. Când se întâmplă asta, companii cu desăvârșire cinstite dau faliment… ca un cal dintr-un echipaj care cade și îi trage și pe ceilalți cu sine. Afacerea tatei s-a prăbușit pentru că alți oameni îi datorau bani și nu i i-au plătit, iar tata a fost atât de disperat, încât și-a luat viața și a lăsat-o pe mama văduvă și pe mine orfan la vârsta de treisprezece ani. Tatăl dumneavoastră n-avea ce să vă dea de mâncare pentru că alți oameni îi datorau bani și nu i i-au putut plăti, iar dumneavoastră ați fugit de acasă la vârsta de treisprezece ani.

Maisie înțelegea raționamentul lui Hugh, dar în sufletul ei nu putea fi de acord: îl ura pe Tobias Pilaster de prea multa vreme.

— Nu e același lucru, se împotrivi ea. Lucrătorii nu au niciun control asupra acestor lucruri – ei doar urmează ordinele. Șefii au puterea. Este vina lor dacă lucrurile merg prost.

Hugh păru că se gândește la spusele lui Maisie.

— Nu știu, poate că aveți dreptate. E cert că șefii iau partea leului din câștiguri. Dar un lucru știu sigur: șefi sau simpli lucrători, copiii lor n-au nicio vină.

Maisie zâmbi.

— E greu de crezut că suntem de acord cu ceva.

Își terminară berile, dădură cănile înapoi și înaintară câțiva pași către un carusel cu cai de lemn.

— Ați vrea să vă dați o tură?

Maisie surâse.

— Nu.

— Sunteți singură pe aici?

— Nu, sunt cu… niște prieteni.

Nu era sigură de ce anume, dar Maisie nu voia să-i spună lui Hugh ca venise cu Solly.

— Dar dumneata? Ești pe aici cu nesuferita dumitale de mătușă?

Hugh strâmba din nas.

— Nu. Metodiștii nu sunt de acord cu cursele de cai. Ar fi indignată să știe că sunt aici.

— Ține mult la dumneata?

— Câtuși de puțin.

— Atunci de ce vă permite să locuiți la ea?

— Îi place să-i aibă pe oameni sub ochi, ca să-i poată controla.

— Și pe dumneata te controlează?

— Încearcă, spuse Hugh râzând. Câteodată îi mai scap.

— Trebuie să fie greu să locuiești cu ea.

— Acum nu-mi permit să locuiesc singur. Trebuie să am răbdare și să muncesc din greu la bancă. Mai devreme sau mai târziu voi fi promovat și atunci voi fi independent… Și-atunci îi voi putea spune și eu să-și țină fleanca, așa cum ați făcut dumneavoastră, mai spuse el râzând.

— Sper că n-ai avut neplăceri după aceea.

— Am avut, dar a meritat să-i văd expresia de pe chip când i v-ați adresat. Atunci ați început să-mi plăceți.

— De aceea m-ai invitat la cină?

— Da. De ce m-ați refuzat?

— Pentru că April mi-a spus că n-ai un sfanț.

— Cât să plătesc pentru două cotlete și o budincă de prune tot am.

— Cum ar putea rezista la așa ceva o fată? spuse ea ironic.

Hugh râse:

— Ieșiți cu mine astă-seară. Mergem la Grădina Cremorne să dansăm.

Maisie era tentată, dar se gândi la Solly și se simți vinovată.

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu?

Maisie își puse aceeași întrebare. Nu era îndrăgostită de Solly și nici nu primea bani de la el: de ce se păstra pentru el?

„Am optsprezece ani, gândi ea, pentru ce să trăiesc dacă nu pot nici măcar ieși la dans cu un băiat care-mi place?”

— Bine atunci.

— Acceptați?

— Da.

Hugh zâmbi. Maisie îl făcuse fericit.

— Să vin să vă iau?

Maisie nu voia ca Hugh să vadă dărăpănătura din Soho în care ea și April împărțeau o odaie.

— Nu, hai să ne întâlnim în altă parte.

— Bine – mergem la debarcaderul Westminster și luăm vaporașul spre Chelsea.

— Da!

Maisie era mai entuziasmată decât fusese vreodată în ultimul timp.

— La ce oră?

— La opt?

Maisie socoti repede în minte. Solly și Tonio sigur voiau să rămână până la ultima cursă. Apoi trebuiau să ia trenul înapoi spre Londra. Avea să-și ia rămas-bun de la Solly la Victoria Station și s-o ia pe jos către Westminster. Foarte probabil că putea ajunge la timp.

— Dar dacă întârzii puțin, mă aștepți?

— Toată noaptea, dacă-i necesar.

Se simțea vinovată gândindu-se la Solly.

— E timpul să mă întorc la prietenii mei.

— Vă conduc, propuse el imediat.

Maisie nu voia asta.

— Mai bine nu.

— Cum doriți.

Maisie îi dădu mâna, și Hugh i-o strânse. Părea ciudat de formal.

— Pe diseară, spuse ea.

— Voi fi acolo.

Maisie îi întoarse spatele și se îndepărta, dar simțea privirea lui Hugh ațintită asupra ei. „Oare de ce-am făcut asta? se întrebă ea. Vreau să ies cu el? Îl plac? Întâia dată când ne-am întâlnit ne-am luat la ceartă de-am spart cheful, și azi eram cât pe ce să ne luăm din nou la harță dacă n-aș fi îndreptat

lucrurile. Chiar nu ne înțelegem. N-o să fim niciodată în stare să dansăm împreună. Poate nici nu mă duc. Dar are niște ochi albaștri tare frumoși."

Se hotărî să nu se mai gândească la asta. Îi promisese să se întâlnească cu el, așa că avea să se țină de cuvânt. Poate avea să se simtă bine, poate nu, dar n-avea niciun rost să-și facă griji dinainte.

Trebuia să găsească un pretext ca să scape în seara aceea – Solly precis avea intenția să o scoată în oraș la cină. Dar acesta nu-i discuta niciodată deciziile, așa că avea să accepte orice scuză, chiar și pe cea mai neverosimilă. Cu toate acestea, Maisie voia să găsească o scuză plauzibilă, pentru că se simțea prost să profite de firea lui îngăduitoare.

Îi găsi pe ceilalți tot acolo unde îi lăsase. Petrecuseră toată după-amiaza între pistă și bookmakerul cu costum în carouri. April și Tonio aveau ochii luminoși și un aer victorios. Cum o văzu pe Maisie, April spuse:

— Am câștigat o sută zece lire – nu e minunat?

Maisie era bucuroasă pentru April. Atâția bani făcuți pe nimic! În timp ce Maisie îi felicita, Micky Miranda trecu pe lângă ei plimbându-se cu degetele mari agățate de buzunarele redingotei lui cenușii. Maisie nu fu surprinsă să-l vadă: toată lumea venea la Goodwood.

Cu toate că Micky era din cale afară de arătos, Maisie nu-l avea deloc la inimă. Îi aducea aminte de directorul circului, care credea ca toate femeile trebuie să fie măgulite de propunerile lui necuviincioase și era ofensat de moarte dacă vreuna îl respingea. Micky era cu Edward, ca întotdeauna. Maisie era curioasă de legătură dintre cei doi. Aceștia erau foarte diferiți unul de altul: Micky era zvelt, impecabil, sigur pe sine, iar Edward – mare, stângaci și greoi. Cum de erau mereu nedespărțiți? Dar majoritatea oamenilor îl plăceau pe Micky foarte mult. Tonio se uita la el cu un fel de venerație nervoasă, ca un cățel la un stăpân crud.

Cu ei mai era și un bărbat mai în vârstă și o femeie tânără. Micky îl prezentă pe bărbat drept tatăl lui. Maisie îl observă curioasă. Nu semăna deloc cu Micky. Era un bărbat scund, cu picioare arcuite, umeri foarte lați și fața arsă de soare. Spre deosebire de fiul lui, nu părea să se simtă bine cu guler scrobit

și cu joben. Femeia stătea agățată de el ca și cum ar fi fost îndrăgostită nebunește de el, deși trebuie că era mai tânără decât el cu vreo treizeci de ani. Micky o prezentă drept domnișoara Cox.

Vorbiră cu toții despre pariuri și câștiguri. Edward și Tonio câștigaseră bani mulți pe un cal numit Prince Charlie. Solly câștigase bani, apoi îi pierduse din nou, și ambele lucruri păreau să îi placă la fel demult. Micky nu dezvălui cât și cum pariase, și Maisie presupuse ca nu pariase la fel de mult ca restul – părea un tip prea prudent și calculat ca să aibă pasiunea jocului.

Cu toate astea, Micky o surprinse la următoarea mișcare, îi spuse lui Solly:

— Facem o partidă grea asta-seară, Greenbourne – minim o liră. Ce zici, vii și tu?

Maisie fu surprinsă să constate că alura relaxată a lui Micky putea ascunde emoții. Acesta nu era un om ușor de citit.

Solly era de acord cu orice.

— Vin, spuse el.

Micky se întoarse spre Tonio.

— Vrei să vii și tu?

Felul în care puse întrebarea – stil „totul sau nimic” – îi sună fals lui Maisie.

— Puteți conta pe mine! spuse Tonio încântat. Voi fi acolo!

Apriş se arătă supărată și spuse:

— Nu astă-seară, Tonio! Doar mi-ai promis!

Maisie bănuia că Tonio nu-și permitea să participe la un joc la care miza minimă era o liră.

— Ce ți-am promis? întrebă el trăgând cu ochiul către prieteni.

April îi șopti ceva la ureche și toți bărbații râseră.

Micky spuse:

— E ultima partidă importanta a sezonului, Silva. O să-ți pară rău c-ai ratat-o.

Asta o uimi pe Maisie. Da la Argyll Rooms rămăsese cu impresia că Micky nu-l simpatiza deloc pe Tonio. De ce să caute acum să-l convingă pe Tonio să joace cărți cu ei?

Tonio zise:

— Azi am o zi norocoasă – uite ce de bani am câștigat la

curse! Am să joc cărți astă-seară.

Micky se uită pe furiș la Edward, și Maisie prinse o nuanță de ușurare în privirile lor. Edward spuse:

— Deci cinăm cu toții împreună la club?

Solly se uită la Maisie, care își dădu seama că pretextul de a nu petrece seara cu el îi era servit pe tavă.

— Du-te la cina cu băieții, Solly – nu mă deranjează deloc.

— Precis?

— Da. Am avut o zi minunată. Du-te la club astă-seară.

— Ne-am înțeles atunci, spuse Micky.

O luă din loc împreună cu tatăl lui, cu domnișoara Cox și cu Edward.

Tonio și April merseră să parieze pe cursa următoare. Solly îi oferi lui Maisie brațul și spuse:

— N-ai vrea să ne plimbăm puțin?

O luară agale pe lângă bariera vopsită îl alb care marginea pista. Era cald și aerul de țară mirosea a proaspăt. După o vreme, Solly întrebă:

— Maisie, dumneata mă placi pe mine?

Maisie se opri, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— Te plac mult de tot.

Solly o privi în ochi, și Maisie fu surprinsă să vadă lacrimi în spatele lentilelor ochelarilor lui.

— Solly, dragul meu, ce e?

— Și eu te plac pe dumneata, spuse el. Mai mult decât pe oricine altcineva.

— Mulțumesc.

Maisie era sincer mișcată. Solly nu obișnuia să arate vreo emoție mai puternica decât un entuziasm moderat.

Apoi Solly întrebă:

— Vrei să fii soția mea?

Maisie rămase perplexă. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Bărbații din clasa socială a lui Solly nu făceau propuneri de căsătorie fetelor ca ea. Le seduceau, le dădeau bani, le aveau ca amante, făceau copii cu ele, dar în niciun caz nu se căsătoreau cu ele. Maisie era prea năucită ca să poată scoate vreun cuvânt.

Solly continua:

— Ți-aș oferi tot ce dorești. Te rog, spune da.

Să fie soția lui Solly! Maisie ar deveni incredibil de bogată, acum și în vecii vecilor. Un pat moale în fiecare noapte, foc duduind în fiecare odaie a casei, unt pe masă de să se sature! S-ar trezi când ar avea chef, nu când trebuie. Nu i-ar mai fi foame niciodată, și nici frig, n-ar mai fi niciodată jerpelită sau obosită moartă.

Cuvântul „da” îi tremura pe vârful limbii.

Se gândi la cămăruța lui April din Soho, cu un cuib de șoareci în perete, se gândi la mirosul îngrozitor emanat de toaletă când era cald, se gândi la serile în care rămâneau flămânde, se gândi la durerea de picioare pe care o simțea după o zi de bătut străzile.

Îl privi pe Solly. Cât de greu putea fi să se căsătorească cu omul ăsta?

Solly spuse:

— Te iubesc nespus demult, sunt disperat după dumneata.

Maisie înțelegea că Solly o iubește cu adevărat.

Și ăsta era necazul.

Ea nu îl iubea pe el.

Solly merita mai mult. Merita o soție care să-l iubească cu adevărat, nu o femeie de stradă cu inima împietrită care umblă după bani. Dacă se căsătorea cu el, avea să îl înșele. Or Solly nu merita așa ceva.

Lui Maisie îi veni să plângă. Spuse:

— Ești omul cel mai drăguț și tandru pe care l-am întâlnit vreodată…

— Te rog din suflet, nu spune nu, o întrerupse el. Dacă nu poți spune da, mai bine nu spune nimic. Mai gândește-te, cel puțin o zi, poate mai multe.

Maisie oftă. Știa că ar trebui să-l refuze, și că ar fi fost mai ușor s-o facă pe loc. Dar Solly o implora.

— Mă voi gândi.

Solly se lumină la față.

— Îți mulțumesc.

Maisie își scutură capul cu tristețe.

— Orice-ar fi, Solly, nu cred că voi fi cerută vreodată în căsătorie de un om mai bun decât dumneata.

2

Hugh și Maisie luară cursa de un ban cu vaporașul de agrement de la debarcaderul Westminster la Chelsea. Era o seară caldă și vaporoasă. Bărcile, șalupele și bacurile brăzdau apele mâloase și urcau râul pe sub noul pod de cale ferată care ducea la Victoria Station, lăsând în urmă spitalul Chelsea al arhitectului Christopher Wren pe malul drept și câmpurile înflorite Battersea, unde se desfășurau de obicei duelurile, pe malul stâng. Podul Battersea era o structură de lemn prăpădită care părea gata să se dărâme. La capătul de sud al podului se aflau fabricile chimice, dar pe cealaltă parte Biserica Veche din Chelsea era înconjurată de căsuțe cochete, și copii goi se bălăceau în apă.

Debarcară la mai puțin de doi kilometri după pod și o luară pe jos de-a lungul cheiului până la somptuoasa poartă aurită a Grădinii Cremorne. Grădina se întindea între râu și King's Road, pe cinci hectare amenajate cu desișuri și grote, straturi de flori și peluze, tufișuri de ferigi și boschete. La ora la care Hugh și Maisie ajunseră acolo, se lăsa seara. În copaci atârnau lampioane chinezești, iar aleile șerpuite erau mărginite de felinare cu gaz. Era aglomerație mare: mulți dintre tinerii care fuseseră la curse hotărâseră să-și încheie ziua aici. Lumea era trasă la patru ace și colinda fără griji prin grădină, râzând și cochetând, fetele două câte două, băieții în grupuri mai mari, iar perechile braț la braț.

Vremea fusese frumoasă întreaga zi – însorită și caldă, dar seara devenise sufocantă, și tunetele amenințătoare din depărtări anunțau furtună. Hugh era entuziasmat și emoționat deopotrivă. Era absolut încântat să o aibă pe Maisie la brațul său, dar avea și un sentiment de nesiguranță că nu știe regulile jocului pe care îl juca. La ce se aștepta oare Maisie? S-ar lăsa oare sărutată? Avea să-i dea voie să facă orice voia?

Hugh ardea de dorința de a o atinge, dar nu știa de unde să înceapă. Oare Maisie se aștepta ca Hugh să meargă până la capăt? El voia, dar nu mai făcuse asta niciodată și-i era frică să nu se facă de râs. Îi auzise deseori pe funcționarii de la banca vorbind despre prostituate, despre ce voiau să facă și ce nu, dar Hugh bănuia ca mulți doar se dădeau mari. Oricum, Maisie nu putea fi tratată ca o prostituata. Ea era mai complicată decât atât.

Hugh era neliniștit și pentru ca se temea să nu se întâlnească cu vreun cunoscut. Ai lui n-ar fi fost deloc de acord cu asta. Grădina Cremorne nu numai că era un loc pentru clasa de jos, dar metodiștii credeau și că încurajează desfrâul. Dacă ar fi fost descoperit, Augusta ar folosi imediat acest lucru împotriva lui. Una era ca Edward să iasă cu femei ușoare în locuri rău famate – el era fiul și moștenitorul. Cu totul altceva era ca acest lucru să vină din partea lui Hugh cel calic, neșcolit și care probabil că avea să devină un ratat ca taică-său: Augusta ar fi spus imediat că locurile de plăcere deocheate erau habitatul lui natural și că locul lui era într-adevăr printre funcționari, artizani și fete de teapa lui Maisie.

Hugh se afla într-un moment foarte important al carierei sale. Era pe punctul de a fi promovat funcționar responsabil cu corespondența – cu o leafa de 150 de lire pe an, adică de două ori mai mult decât ceea ce câștiga în prezent – și zvonuri despre un comportament desfrânat i-ar fi pus în pericol promovarea.

Privea neliniștit în jurul său la lumea care se plimba pe aleile șerpuinde printre straturi de flori, temându-se să nu recunoască pe cineva. Ici și colo mai era câte un bărbat din lumea bună, unii cu fete de braț, dar toți evitau cu grijă privirile lui Hugh, care își dădu seama că și lor le era teamă să nu fie văzuți în locul acela. Hugh hotărî ca dacă ar fi să întâlnească pe cineva cunoscut, respectiva persoana ar fi tot atât de interesată ca și el să păstreze tăcerea asupra întâlnirii. Se simți astfel mai liniștit.

Hugh era mândru de Maisie. Aceasta purta o rochie albastră-verzuie cu decolteu adânc și turnura la spate, și o pălărie de marinar așezată strengărește pe părul adunat sus. Atrăgea multe priviri admirative.

Trecură pe lângă un teatru-balet, un circ oriental, o pistă de popice pe iarbă și mai multe standuri unde se trăgea la tir, și intrară într-un restaurant ca să ia masa. Era o experiență nouă pentru Hugh: restaurantele, deși tot mai des întâlnite, erau frecventate mai ales de clasa de mijloc – lumea bună încă nu agrea ideea de a mânca în public. Tineri precum Edward și Micky mâncau în oraș destul de des, dar ei o luau drept o escapadă în viața claselor de jos, și când o făceau erau fie în căutare de dame, fie însoțiți de ele.

În timpul mesei, Hugh făcu mari eforturi să nu se gândească la sânii lui Maisie. Partea lor de sus se revărsa voluptuos din decolteul rochiei – erau albi și pistruiați. Hugh văzuse sâni goi o singură dată în viață, la bordelul lui Nellie, cu vreo două săptămâni în urmă. Dar nu pusese niciodată mâna. Erau oare tari precum mușchii sau moi? Când o femeie își dădea jos corsetul, sânii ei se mișcau când mergea sau rămâneau nemișcați? Dacă-i atingeai, cedau la apăsare, sau erau tari ca rotula genunchiului? Oare avea să-i dea voie să-i atingă? Din când în când se gândea chiar că-i sărută, așa cum îl văzuse pe bărbatul acela care săruta sânii unei prostituate la bordel, dar aceasta era o dorință tainică de care se simțea rușinat. I se părea animalic să stea față în față cu o femeie și să se gândească constant la cum ar arăta dezbrăcată, ca și cum nu-l interesa nimic altceva despre ea, decât să se folosească de ea. Și totuși, nu se putea abține, mai ales în fața lui Maisie, care era atât de ademenitoare.

În timp ce mâncau, într-un alt capăt al grădinii se lansară focuri de artificii. Pocniturile și fulgerele de lumină îi supărară pe leii și tigrii de la menajerie, care începură să-și ragă nemulțumirea. Hugh își reaminti că Maisie lucrase la un circ și o întrebă cum fusese.

— Ajungi să-i cunoști pe oameni foarte bine când locuiești atât de aproape de ei, spuse ea meditativ. Într-un fel e bine, în altul rău. Oamenii se ajuta între ei tot timpul. Se nasc povești de dragoste, foarte multe certuri, uneori încăierări – în cei patru ani cât am fost cu circul, au fost doua omoruri.

— Doamne, Dumnezeule!

— Și veniturile sunt nesigure.

— De ce?

— Când lumea n-are bani, primul lucru la care face economii e distracția.

— Nu m-aș fi gândit la asta. Trebuie să țin minte să nu investesc banii băncii în niciun fel de afaceri legate de divertisment.

Maisie zâmbi.

— Dumneata te gândești tot timpul la finanțe?

„Nu, își spuse Hugh în sinea lui, mă gândesc tot timpul la sâni.” Spuse:

— Trebuie să înțelegi că sunt fiul oii negre a familiei. Știu mai mult despre bănci și finanțe decât oricare alt tânăr din familia Pilaster, dar trebuie să lucrez de două ori mai mult ca să-mi dovedesc meritele.

— De ce ții dumneata atât de mult să-ți dovedești valoarea?

„Bună întrebare", gândi Hugh. Chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Cred că așa am fost eu dintotdeauna. La școală trebuia neapărat să fiu cel mai bun din clasă. Iar eșecul tatei a agravat lucrurile: toată lumea crede că am să-i calc pe urme, așa ca trebuie să le demonstrez că se înșală.

— Știi, într-un fel și eu simt la fel. Nu vreau să trăiesc niciodată ca mama mea, mereu la un pas de a cădea în cea mai neagră sărăcie. O să am bani, orice-ar presupune asta.

Hugh întrebă cu cea mai mare delicatețe de care fu în stare:

— Acesta e motivul pentru care umbli cu Solly?

Maisie se încruntă, și pentru o clipă Hugh crezu că fata se supărase pe el, dar ea zâmbi ironic:

— Presupun că e o întrebare cinstită. Dacă vrei să știi adevărul, află că nu sunt prea mândră de relația mea cu Solly. L-am indus în eroare creându-i anumite… așteptări.

Hugh era surprins. Însemna asta oare că Maisie nu mersese până la capăt cu Solly?

— Pare să te placă.

— Și eu îl plac pe el. Dar Solly nu-și dorește și nu și-a dorit niciodată o relație de camaraderie cu mine, și asta am știut-o de la bun început.

— Înțeleg ce spui.

Hugh decise în mintea lui că Maisie nu mersese până la capăt cu Solly, și asta însemna că era foarte posibil să nu vrea să meargă până la capăt nici cu el. Fu dezamăgit și ușurat deopotrivă – dezamăgit pentru că o dorea atât de mult și ușurat pentru că era atât de cuprins de emoție.

— Pari să fii bucuros, spuse Maisie.

— Presupun că sunt bucuros să aud că dumneata și Solly aveți doar o relație de camaraderie.

Maisie se întristă puțin, iar Hugh se întrebă dacă spusese un lucru nepotrivit.

Hugh plăti cina pentru amândoi. Era destul de scump, dar

adusese cu el banii pe care-i pusese deoparte pentru următorul lui rând de haine – nouăsprezece șilingi – așa că avea destul la el. Când părăsiră restaurantul, lumea din grădină părea și mai gălăgioasă decât înainte – fără îndoială pentru că între timp consumase cantități însemnate de bere și gin.

Ajunseră la un ring de dans. Hugh se simțea stăpân pe sine când venea vorba de dans, căci aceasta fusese singura materie predată temeinic la Academia Folkestone pentru Fiii Gentilomilor.

O conduse pe Maisie pe ringul de dans și o luă în brațe pentru întâia oară. Avea furnicături în buricele degetelor când își puse mâna dreaptă pe curbura spatelui ei, chiar deasupra turnurii rochiei. Simțea căldura trupului ei emanând prin rochie. Îi luă mâna în stânga lui, pe care ea o strânse puțin: senzația aceasta îl ameți de-a binelea.

La sfârșitul primului dans, Hugh îi zâmbi lui Maisie, simțindu-se mulțumit, și spre surprinderea lui, fata întinse mâna și-i atinse buzele cu vârful degetului.

— Îmi place când surâzi, spuse ea. Pari un băiețandru.

Hugh numai „băiețandru” nu încerca să pară, dar în acel moment ar fi fost de acord cu orice i-ar fi plăcut ei.

Dansară din nou. Făceau o pereche bună: Maisie era scundă, iar Hugh era numai cu puțin mai înalt, și amândoi aveau pasul ușor. Hugh dansase cu zeci de fete, dacă nu cu sute, dar niciodată nu se simțise atât de bine. I se părea că abia acum descoperă delicioasa plăcere de a ține o femeie în brațe, de a se mișca și a pluti în ritmul muzicii, de a executa la unison pași complicați.

— Ești obosită? o întreba el la sfârșitul dansului.

— Deloc!

Dansară din nou.

La balurile din înalta societate era necuviincios să dansezi cu aceeași fată de mai mult de două ori. La sfârșitul dansului, trebuia să o conduci de pe ring și să te oferi să-i aduci o cupă de șampanie sau șerbet. Pe Hugh îl enervaseră mereu aceste reguli și acum simțea un sentiment de ușurare veselă să poată fi un simplu participant anonim la acest bal.

Cei doi rămaseră pe ringul de dans până la miezul nopții,

când se opri muzica.

Toate perechile părăsiră ringul și se risipiră pe aleile grădinii. Hugh băgă de seamă că mulți bărbați continuau să-și țină brațele în jurul taliei partenerelor, cu toate că dansul se terminase, așa că, nu fără mari emoții, hotărî să facă și el la fel. Maisie nu păru deranjată de acest lucru.

Petrecerea devenea gălăgioasă. Pe marginea aleilor erau așezate din loc în loc niște cabine mici, ca niște loji la Operă, unde lumea putea sta și lua cina privind trecătorii. Unele cabine fuseseră închiriate de grupuri de studenți acum beți. Un glumeț îi zbură unui domn care mergea în fața lui Hugh jobenul de pe cap, iar Hugh trebui să-și lase capul în jos ca să se ferească din calea unui colț de pâine care zbura prin aer. O ținu pe Maisie mai strâns, protector, și, spre surpriza lui, aceasta își încolăci brațul de talia lui și-l strânse ușor.

Erau o mulțime de ascunzișuri și de bolți umbrite pe lângă aleea principală, și Hugh putea ghici prin întuneric siluetele perechilor așezate pe băncile de lemn, deși nu vedea dacă se îmbrățișau sau dacă doar stăteau și vorbeau. Fu uimit când perechea dinaintea lor se opri și se sărută pasional în mijlocul aleii. Hugh o conduse pe Maisie pe lângă ei, stânjenit. Dar după o vreme, își învinse sentimentul de stânjeneală și începu să-i placă. La câteva minute trecură din nou pe lângă o pereche care se săruta. Hugh îi prinse privirea lui Maisie. Ea îi zâmbi într-un fel despre care Hugh nu avu nicio îndoială că se voia încurajator. Dar tot nu reușea să-și ia inima în dinți și s-o sărute.

În gradină era hărmălaie tot mai mare. Trebuiră să ocolească o încăierare între șase sau șapte tineri, care țipau, beți, împingându-se și dându-și pumni. Hugh băgă de seamă că pe alei apăruseră și câteva femei neînsoțite și se întrebă dacă erau cumva prostituate. Atmosfera devenea amenințătoare, și Hugh simți nevoia s-o protejeze pe Maisie.

Dintr-odată, un grup de treizeci, patruzeci de tineri dădură buzna peste mulțime, smulgând pălăriile bărbaților, împingându-le pe femei la o parte și aruncându-i pe bărbați la pământ. Nu era loc de scăpare: dădeau năvală și pe peluze, de o parte și de alta a aleii. Hugh acționa rapid. Se așeză în fața lui Maisie cu spatele la atacatori, apoi își scoase pălăria și își

încolăci brațele în jurul lui Maisie, ținând-o strâns. Gloata dezlănțuită ajunse la ei. Spatele lui Hugh fu izbit puternic de un umăr. Hugh se clătină, dar continuă să o țină pe Maisie, și reuși să rămână în picioare. Lângă el, o fată fusese trântită la pământ și un bărbat primise un pumn în față. Apoi huliganii dispărură.

Hugh o eliberă pe Maisie din strânsoarea brațelor și o privi. Maisie îi întoarse privirea, vibrând de așteptare. Șovăitor, Hugh se aplecă și o sărută pe buze. Erau delicios de moi și de mobile. Își închise ochii. Așteptase ani întregi momentul acesta – primul său sărut! Și era la fel de încântător cum visase. Hugh respiră mireasma lui Maisie. Buzele ei se mișcau ușor pe ale lui. Hugh nu mai voia să se oprească.

Maisie fu cea care întrerupse sărutul. Se uită lung la el, apoi îl strânse la piept, trăgându-i trupul spre al ei.

— Mi-ai putea strica toate planurile, spuse ea încet.

Hugh nu pricepu ce voia să spună.

Privi într-o parte. Zări o boltă și o bancă liberă dedesubtul ei. Adunându-și tot curajul, spuse:

— Ai vrea să ne așezăm puțin?

— Bine.

Se înfundară în întuneric și se așezară pe banca de lemn. Hugh o sărută din nou.

De data aceasta se simțea mai sigur de sine. Își duse un braț în jurul umerilor ei și o trase spre sine, iar cu cealaltă mână îi aplecă ușor capul și o sărută cu și mai mult foc decât înainte, apăsându-și tare buzele de ale ei. Ea răspunse cu ardoare, arcuindu-și spatele astfel încât Hugh să-i simtă pieptul lipit de al său. Hugh fu uimit de înflăcărarea lui Maisie, deși nu cunoștea niciun motiv pentru care fetelor nu le-ar fi plăcut să sărute tot atât de mult ca bărbaților. Avântul ei dublă înflăcărarea lui Hugh.

O dezmierdă pe obraz și pe gât, apoi își coborî mâna pe umărul ei. Voia să-i atingă sânii, dar îi era frică să nu o supere, așa că șovăi. Maisie își duse buzele la urechea lui și îi adresă o șoaptă care era în același timp și un sărut:

— Poți să-i atingi.

Hugh fu uluit că Maisie îi citise gândurile, dar invitația ei îl ațâță chinuitor, nu numai pentru că Maisie îi dădea voie, ci

mai ales pentru că o spusese răspicat. „Poți să-i atingi.” Vârfurile degetelor lui traseră o linie de la umărul fetei, traversându-i clavicula până pe piept, atingându-i urcușul sânilor deasupra decolteului rochiei. Pielea ei era fină și caldă. Hugh nu știa precis ce avea de făcut de aici încolo. Oare ar trebui să-și strecoare mâna în rochie?

Maisie îi răspunse la întrebarea nerostită luându-i mâna și apăsându-i-o de rochie sub linia decolteului.

— Pipăie-i, dar ușor, șopti ea.

Hugh făcu întocmai. „Nu sunt ca niște mușchi sau niște rotule, gândi el, ci mai moi, cu excepția sfârcurilor, tari.” Mâna lui se plimba pe sânii lui Maisie, mângâindu-i și strângându-i ușor. Simțea respirația fierbinte a lui Maisie pe gât. Simțea că ar vrea să facă asta toată noaptea, dar se opri ca să-i sărute din nou buzele. De data aceasta, ea îl sărută scurt, apoi îl împinse ușor, îl sărută iar și iar îl împinse, și tot așa de mai multe ori, și asta era și mai încântător. Hugh își dădu seama că erau feluri și feluri de a săruta.

Dintr-odată, Maisie înmărmuri:

— Ia ascultă! spuse ea.

Lui Hugh i se păruse vag că grădina devenea din ce în ce mai zgomotoasă, dar acum auzea țipete și bubuituri. Privind spre alee, bagă de seamă ca lumea fugea care încotro.

— Trebuie să fie vreo încăierare, spuse el.

Apoi auzi fluierul unui polițist.

— Fir-ar să fie, spuse el. E bucluc.

— Hai mai bine să plecăm, zise Maisie.

— Hai să încercăm să găsim ieșirea dinspre King’s Road. Și să vedem dacă prindem de acolo o brișcă.

— Bine.

Șovăi, nevoind să se dea dus.

— Încă o sărutare.

— Da.

Hugh o sărută, și ea îl strânse la piept cu putere.

— Hugh, spuse ea, sunt fericită că te-am întâlnit.

Hugh socoti că acesta era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată.

Se îndreptară spre alee și o luară spre nord în pas grăbit. O clipă mai târziu, un tânăr care gonea și un altul care îl

urmarea le tăiară calea. Primul îl izbi pe Hugh și-l trânti la pământ. Până să se ridice Hugh, cei doi dispăruseră.

Maisie era îngrijorată:

— Ești teafăr?

Hugh se scutură de praf și-și ridică pălăria.

— Nicio stricăciune. Dar nu vreau să se întâmple așa ceva cu dumneata. Hai s-o luăm pe iarbă. Poate e mai puțin primejdios.

În momentul în care păși pe iarbă, se stinseră felinarele.

Înaintară în întuneric. Acum se auzea un vuiet constant de voci de bărbați și țipete de femei, punctat de fluierele polițiștilor. Hugh se gândi dintr-odată că ar putea fi arestat. Dacă s-ar fi întâmplat asta, toată lumea ar afla ce făcuse. Augusta ar spune ca Hugh e prea dezmățat ca să i se dea un post important la bancă. Scoase un geamăt. Apoi își aminti din nou senzația pe care o avusese pipăind sânii lui Maisie și hotărî că nu-i pasă de ce spune Augusta.

Maisie și Hugh mergeau spre ieșire printre copaci și desișuri, evitând aleile și spațiile deschise. Malul râului era mai înalt, așa că Hugh știa ca merg în direcția bună atâta vreme cât urcau.

Hugh văzu luminițe licărind în depărtare și o cotiră într-acolo. Acum întâlneau și alte perechi care mergeau în aceeași direcție. Hugh spera că poliția nu avea să-i ia la întrebări dacă se aflau într-un grup de oameni respectabili și sobri.

Dar în momentul în care se apropiau de ieșire, un grup de treizeci, patruzeci de polițiști dădură buzna în parc. Încercând să intre în parc împotriva valului de oameni care se grăbea să iasă, începură să păruiască lumea în dreapta și în stânga. Oamenii se răsuciră și începură să alerge în direcția opusă.

Hugh evaluă rapid situația.

— Lasă-mă să te iau în brațe, îi spuse el lui Maisie.

Ea se uita mirată la el, dar spuse:

— Bine.

Hugh se aplecă și o ridică, punându-și un braț sub genunchii ei și celălalt în jurul umerilor.

— Prefă-te ca ai leșinat, spuse el, iar ea închise ochii și se lăsă moale în brațele lui Hugh.

Hugh înainta împotriva mulțimii, strigând cu tonul cel mai

autoritar de care era în stare:

— Faceți loc! Faceți loc!

La vederea unei femei leșinate, chiar și mulțimea care fugea încercă să se dea la o parte. Hugh se trezi față în față cu polițiștii care veneau năvălind la fel ca vizitatorii grădinii.

— La o parte! Sergent, fă-i loc doamnei! strigă el la unul dintre ei.

Polițistul îl privi cu dușmănie, și Hugh crezu pentru o clipă că șiretlicul lui avea să fie descoperit. Apoi polițistul strigă:

— Lăsați-l pe domnul să treacă!

Hugh înaintă printre polițiști și dintr-odată se trezi în afara grădinii.

Maisie își deschise ochii și Hugh îi zâmbi. Îi plăcea s-o țină în brațe așa și nu se grăbea să se elibereze de dulcea povară.

— Te simți bine?

Ea încuviință. Avea lacrimi în ochi.

— Lasă-mă jos.

Hugh o dădu jos ușor și o strânse în brațe:

— Nu mai plânge, spuse el. Gata, s-a terminat…

Maisie clatină din cap.

— Nu, nu e din cauza scandalului, spuse ea. Am văzut multe încăierări la viața mea. Dar asta e prima oară când cineva are grijă de mine. Toată viața a trebuit să-mi port singură de grijă. E ceva nou pentru mine.

Hugh nu știa ce să spună. Faptul ca bărbatul trebuie să protejeze femeia era un fapt de la sine înțeles pentru toate fetele pe care le întâlnise el până atunci. Hugh descoperea mereu lucruri noi cu Maisie.

Se uitară în jur după o trăsură, dar nu se vedea niciuna.

— Mă tem că va trebui să mergem pe jos.

— La unsprezece ani am mers pe jos timp de patru zile ca să ajung la Newcastle, spuse ea. Cred că o să rezist să merg din Chelsea până în Soho.

3

Micky Miranda începuse să trișeze la cărți pe vremea când era elev la Școala Windfield, ca să suplimenteze suma insuficientă de bani de buzunar pe care o primea de acasă. Metodele pe care și le inventase el erau cam grosolane, dar

mergeau ca să-i tragă pe sfoară pe băieții de școală. Apoi, în timpul unui lung voiaj transatlantic de întoarcere în Europa dintr-o vacanță universitară, încercase să trișeze jucând cu un alt pasager, care se dovedise a fi trișor profesionist. Omul mai în vârstă fusese amuzat de încercarea lui Micky și îl luase pe acesta sub aripa lui, învățându-l toate principiile fundamentale ale meșteșugului.

Cel mai periculos era să trișezi când miza era mare. Când jucau pe două, trei parale, oamenilor nu le trecea prin minte că cineva ar putea trișa. Suspiciunile urcau odată cu miza.

Dacă era prins în seara aceasta, Micky nu-și compromitea numai planul de a-l mina pe Tonio. Trișatul la cărți era una dintre cele mai grave crime pe care un gentleman le putea comite în Anglia. Dacă se întâmpla una ca asta, Micky era obligat să-și dea demisia din toate cluburile sociale din care făcea parte, prietenii lui ar anunța că „nu sunt acasă" de fiecare dată când acesta ar bate la ușile lor și nimeni nu i-ar mai adresa vreun cuvânt pe stradă. Puținele povești despre englezii care fuseseră descoperiți trișând se terminau toate cu vinovatul părăsind Anglia pentru a-și reface viața în vreun colț uitat de lume cum ar fi Malaysia sau golful Hudson. Soarta lui Micky ar fi să se întoarcă în Cordoba, să îndure strâmbele lui frate-său și să fie crescător de vite tot restul vieții. Îi venea rău numai gândindu-se la asta.

Dar câștigurile din seara aceasta puteau să fie tot atât de spectaculoase pe cât riscurile pe care acestea le presupuneau.

Nu făcea asta numai de dragul Augustei, deși și acest lucra avea importanța lui, căci Augusta reprezenta pașaportul lui Micky în societatea oamenilor bogați și puternici din Londra. Pe lângă aceasta, Micky râvnea la slujba lui Tonio.

Papa spusese că Micky trebuia să înceapă să-și câștige existența la Londra și că nu mai avea să-i trimită bani de acasă. Slujba lui Tonio era perfectă. I-ar putea permite lui Micky să-și trăiască traiul precum un domn, nefăcând mai nimic în schimb. Și aceasta ar reprezenta și un pas în sus pe scara socială. Într-o buna zi, Micky ar putea deveni ambasador. Și-atunci ar putea ține capul sus în orice societate. Nici chiar frate-său nu l-ar mai putea lua în derâdere.

Micky, Edward, Solly și Tonio luară cina devreme la Cowes,

clubul lor favorit. La ora zece se aflau deja în sala de joc. Doi alți jucători din club, care auziseră de miza mare, veniră și li se alăturară la masa de bacara – căpitanul Carter și vicontele Montagne. Montagne era un prostănac, dar Carter era un tip ager la minte, așa că Micky trebuia să fie prudent.

În jurul mesei, la vreo douăzeci și cinci, treizeci de centimetri de margine, era desenata o linie albă. Fiecare jucător avea dinaintea să o grămăjoară de monede de aur, așezată în afara pătratului alb. Odată ce banii treceau linia, erau pariați.

Micky își petrecuse ziua prefăcându-se că bea. La prânz își înmuiase buzele în șampanie, apoi o vărsase în iarbă pe furiș. În timpul călătoriei de întoarcere spre Londra acceptase de mai multe ori sticla pe care i-o oferise Edward, dar își blocase gâtlejul cu limba, dând astfel impresia că dădea pe gât câte o dușcă bună. În fine, la cină luă în pahar puțin vin roșu, peste care își mai turnă de două ori fără să se atingă de el. Acum comandă discret o limonadă de ghimbir, care arăta precum coniacul cu sifon. Trebuia să fie perfect treaz ca să poată executa dibacele trucuri care aveau să-l ruineze pe Tonio Silva.

Își linse buzele emoționat, se adună și încercă să se destindă.

Dintre toate jocurile, jocul de bacara este preferatul trișorului. Micky gândea chiar că s-ar fi putut să fie inventat special pentru ca băieții deștepți să poată fura de la cei bogați.

În primul rând, era un joc de noroc pur, care nu cerea niciun fel de îndemânare sau de strategie. Jucătorul primea două cărți a căror valoare o aduna: un trei și un patru ar fi făcut șapte, un doi și un șase, opt. Dacă totalul era mai mult de nouă, se lua în considerație numai ultima cifră a totalului, astfel încât cincisprezece era cinci, douăzeci era zero, iar scorul maxim era nouă.

Un jucător care avea punctaj mic avea dreptul să tragă o a treia carte, care i se dădea pe față, astfel că toată lumea putea să o vadă.

Jucătorul care avea banca nu împărțea cărți decât la trei persoane: la stânga lui, la dreapta lui, și lui însuși. Jucătorii pariau fie pe partea stângă, fie pe partea dreaptă. Cel care ținea banca plătea bani oricărui jucător care avea mai multe puncte decât el.

Al doilea mare avantaj al jocului de bacara din punctul de

vedere al trișorului era că se foloseau cel puțin trei pachete de cărți. Asta însemna ca trișorul putea avea asupra lui un al patrulea pachet de cărți și scoate o carte din mânecă fără a-și face griji că unul dintre jucători avea deja respectiva carte în mână.

În timp ce ceilalți încă se făceau comozi în jurul mesei și-și aprindeau trabucurile, Micky ceru unui ospătar trei pachete noi de cărți. Ospătarul veni cu ele și i le înmână tot lui.

Pentru a putea controla jocul, Micky trebuia să împartă cărțile, și prima dificultate era deci să facă astfel încât să-i revină lui să țină banca. Asta presupunea două trucuri: să măsluiască tăiatul cărților și să împartă a doua carte. Ambele operațiuni erau destul de ușoare, dar Micky era crispat de emoție, și asta putea să-l facă să rateze cele mai simple manevre.

Rupse sigiliile pachetelor. Cărțile erau aproape întotdeauna împachetate în același fel, cu jokerii deasupra și asul de pică la spate. Micky scoase jokerii și începu să bată cărțile nou-nouțe, savurând lunecarea lor fină. Manevra de a aduce deasupra asul de la spatele pachetului era foarte simpla, dar acum trebuia ca un alt jucător să taie cărțile fără a muta asul de deasupra.

Micky îi dădu cărțile lui Solly, care stătea la dreapta lui. Punând cărțile pe masă, își contractă mâna pentru o fracțiune de secundă, astfel încât cartea de deasupra, asul de pica, îi rămase în palmă, ascuns de mâna lui lată. Solly taie cărțile. Ținându-și palma în jos ca să ascundă asul, Micky lua cărțile din nou, punând deasupra lor asul ascuns. Reușise să măsluiască tăiatul cărților.

— Cartea cea mai mare ține banca? propuse el, încercând să pară indiferent dacă ceilalți aveau să spună nu sau da.

Jucătorii își dădură acordul.

Ținând cărțile strâns în mâna, Micky dădu în spate cam cu un centimetru prima carte din pachet și începu să împartă cărțile cu viteză, păstrând prima carte și distribuind-o mereu pe cea de-a doua, până când ajunse la el și își dădu asul. Întoarseră cu toții cărțile. Micky avea singurul as, așa că el avea să țină banca.

Reuși să afișeze un zâmbet nonșalant.

— Cred că voi avea noroc astă-seară, spuse el.

Nimeni nu comentă.

Micky se destinse puțin.

Ascunzându-și sentimentul de ușurare, împărți prima mână.

Tonio juca la stânga lui, cu Edward și vicontele Montagne. La dreapta lui se aflau Solly și căpitanul Carter. Micky nu voia să câștige – nu acesta era scopul lui astă-seară. Doar voia ca Tonio să piardă.

Pentru o vreme, Micky jucă fără să trișeze, pierzând o parte din banii Augustei. Ceilalți se destinseră și comandară un alt rând de băuturi. La momentul potrivit, Micky își aprinse un trabuc.

În buzunarul fracului, chiar lângă tabacheră, avea un alt pachet de cărți, cumpărat de la papetăria din St James's Street, de unde proveneau și cărțile clubului, astfel încât pachetele erau identice.

Aranjase cărțile din pachetul cumpărat în perechi care dădeau fiecare nouă, adică punctajul maxim: patru și cinci, nouă și zece, nouă și valet, și așa mai departe. Lăsase acasă celelalte cărți, decarii, damele și popii.

Punându-și tabachera înapoi în buzunar, ascunse în palmă pachetul de cărți suplimentar. Apoi, luând cu cealaltă mână pachetul de pe masă, strecură cărțile noi la fundul pachetului, în timp ce ceilalți își amestecau băuturile în pahar, Micky bătu cărțile, aducând cu grijă deasupra pachetului o carte de la fund, două cărți la întâmplare, apoi o altă carte de la fund, și alte două la întâmplare. Apoi, împărțind cărțile întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi lui însuși, își distribui o pereche de cărți câștigătoare.

La runda următoare, Micky îi dădu lui Solly cărțile câștigătoare. Continuă așa o vreme, făcându-l pe Tonio să piardă și pe Solly să câștige. Micky plătea pe partea lui Solly banii pe care îi câștiga pe partea lui Tonio, astfel că asupra lui nu cădea nicio bănuială, din moment ce grămada de galbeni din fața lui nici nu se mărea, nici nu scădea.

Tonio începuse prin a pune pe masă mai toți banii pe care îi câștigase la curse – în jur de o sută de lire. Când nu mai avea decât vreo cincizeci, se ridică și spuse:

— Partea asta e cu ghinion – mă duc să stau lângă Solly.

Se muta de cealaltă parte a mesei.

„Crezi tu că asta te va ajuta mai mult", gândi Micky. Nu era cu nimic mai greu să facă astfel încât de acum încolo partea stângă să câștige și partea dreaptă să piardă. Dar îl neliniștea faptul că Tonio aducea vorba despre ghinion. Micky voia ca Tonio să aibă în continuare ideea că azi avea noroc, chiar dacă pierdea bani.

Din când în când, Tonio își mai schimba stilul și paria cinci sau zece galbeni pe o mână, în loc de doi sau trei. Atunci, Micky îi distribuia o mână câștigătoare. Tonio își trecea degetele printre banii câștigați și spunea radios „Azi am noroc, sunt sigur de asta!", deși grămada de monede dinaintea lui se micșora în ritm constant.

Micky se simțea mai relaxat. În timp ce manipula cu îndemânare cărțile, studia starea de spirit a victimei sale. Nu era suficient ca Tonio să-și piardă toți banii. Micky voia ca Tonio să joace pe bani pe care nu-i avea, să parieze cu bani împrumutați și să nu poată să-și plătească datoriile. Numai așa ar cădea de-a binelea în dizgrație.

Micky aștepta cu înfrigurare ca Tonio să piardă și mai mulți bani. Tonio era stăpânit de teamă și admirație față de Micky și ar fi făcut orice ar fi spus Micky, dar nu era chiar prost și încă mai exista o posibilitate ca Tonio să mai aibă un dram de judecată și să se retragă de pe marginea prăpastiei.

Când Tonio rămase aproape fără niciun ban, Micky purcese la mișcarea următoare. Își scoase din nou tabachera.

— Trabucurile astea sunt de acasă, îi spuse el lui Tonio. Încearcă unul.

Spre ușurarea lui, Tonio primi. Trabucurile erau lungi și se fumau în mai bine de o jumătate de oră. Tonio nu avea să vrea să plece până nu-și termina trabucul.

După ce își aprinseră trabucurile, Micky trecu la execuție.

Două partide mai târziu, Tonio nu mai avea niciun ban.

— Ei bine, ăștia sunt toți banii pe care i-am câștigat azi după-amiază la Goodwood, spuse el supărat.

— S-ar cuveni să-ți dăm șansa să-ți iei revanșa, zise Micky. Sunt sigur că Pilaster îți va da împrumut o sută de lire.

Edward fu puțin uimit, dar ar fi părut atât de lipsit de generozitate să refuze când avea o grămada uriașă de bani

dinaintea lui, așa că spuse:

— Fără doar și poate.

Solly interveni:

— Silva, poate ar fi mai bine să te retragi și să fii bucuros că ți-ai petrecut ziua jucând fără să te coste un ban.

Micky îl blestemă în gând pe Solly pentru firea lui enervant de binevoitoare. Dacă Tonio alegea acum să facă ceea ce era înțelept, ar fi stricat toate planurile lui Micky.

Tonio șovăi.

Micky își ținu respirația.

Dar prudența la jocuri nu era în firea lui Tonio, și acesta nu putu rezista tentației de a continua, așa cum prevăzuse și Micky.

— Bine, spuse el. De ce să nu continui până îmi termin trabucul…

Micky respiră discret, ușurat.

Tonio îi făcu semn unui chelner și ceru o pană, hârtie și cerneală. Edward numără o sută de bani de aur, iar Tonio iscăli recunoașterea datoriei. Micky știa că dacă Tonio urma să piardă acei bani, nu mai avea să fie niciodată în stare să-și plătească datoria.

Jocul continuă. Micky începu să transpire ușor, trebuind să controleze delicatul echilibru, asigurându-se că Tonio pierde constant, dar lăsându-l să câștige o sumă mare din când în când, ca să-i alimenteze optimismul. Dar de data asta, când văzu că nu mai avea decât cincizeci de lire, spuse:

— Câștig numai când pariez mult. Mizez totul pe mâna următoare.

Era un pariu mare chiar și pentru Cowes Club. Dacă Tonio pierdea, era terminat. Vreo doi membri ai clubului văzură miza enormă și se apropiară de masă ca să privească jocul.

Micky împărți cărțile.

Îl privi pe Edward, la stânga lui, care dădu din cap în semn ca nu mai voia altă carte.

La dreapta, Solly făcu la fel.

Micky puse cărțile pe masă. Își dăduse un optar și un as – nouă în total.

Edward întoarse și el cărțile de pe stânga. Micky nu știa ce cărți îi picaseră lui Edward: știa ce avea să-i pice lui însuși, dar

dădea cărțile celelalte la întâmplare. Edward avea un cinci și un doi, adică șapte puncte. Edward și căpitanul Carter își pierduseră banii.

Solly puse cărțile lui pe masă – cărțile pe care Tonio își pariase viitorul.

Avea un nouar și un decar, adică nouăsprezece, care era considerat nouă. Scorul băncii se egala, așa că nu câștiga și nici nu pierdea nimeni, iar Tonio își păstra cele cincizeci de lire.

Micky înjură printre dinți.

Voia ca Tonio să lase pe masă acei cincizeci de galbeni în acest moment. Adună repede cărțile de pe masă. Cu un ton sarcastic, întrebă:

— Ai de gând să reduci miza, Silva?

— Cu siguranță nu, replică Tonio. Împarte cărțile.

Micky îi mulțumi stelei lui norocoase și împărți cărțile, dându-și din nou o mâna câștigătoare.

De data aceasta Edward bătu ușor cărțile pe care le avea în mână, în semn ca mai voia o a treia. Micky îi dădu un patru de treflă și se întoarse spre Solly. Solly spuse pas.

Micky dădu cărțile pe față și arătă un cinci și un patru. Edward avea pe masă pătrarul, și mai întoarse un popă fără valoare și încă un patru – în total opt. Partea lui pierduse.

Solly întoarse un patru și un doi, adică șase. Și partea dreapta pierduse în favoarea celui care avea banca.

Iar Tonio era ruinat.

Se îngălbeni tot și păru că i se face rău, apoi bolborosi câteva cuvinte pe care Micky le recunoscu ca fiind o înjurătură în spaniolă.

Micky își suprimă un zâmbet de biruință și-și trecu mâinile prin banii câștigați. Apoi i se tăie respirația și inima îi stătu în loc.

Pe masă se aflau patru pătrari de treflă.

Iar ei jucau oficial cu trei pachete de cărți. Oricine ar fi observat cei patru pătrari identici și-ar fi dat seama numaidecât că cineva adăugase cumva cărți în plus.

Era unul dintre riscurile acestei metode de a trișa, iar probabilitatea ca acest lucru să se întâmple erau cam de unu la o suta de mii.

Dacă cineva observa anomalia, s-ar fi zis cu Micky, nu cu Tonio.

Până atunci nimeni nu băgase de seamă. Suitele n-aveau nicio semnificație în acest joc, așa că neregula nu sărea în ochi. Micky adună iute cărțile, în timp ce inima îi bătea cu putere. Îi mulțumea în gând cerului că scăpase basma curata, când Edward spuse:

— Ia stai – erau patru pătrari de treflă pe masă.

Micky blestemă în gând lipsa de finețe a acestui elefant în bocanci. Edward gândea cu voce tare. Evident, n-avea nicio idee despre uneltirile lui Micky.

— Imposibil, spuse vicontele Montagne. Jucăm cu trei pachete de cărți, așa că sunt numai trei pătrari de treflă.

— Pai tocmai asta e, replică Edward.

Micky trase un fum de trabuc.

— Ești beat, Pilaster. Era și un pătrar de pică.

— Oh, scuze.

Vicontele Montagne spuse:

— La ora asta din noapte cine mai face diferența între treflă și pică?

Micky crezu din nou că scăpase basma curată, și din nou se dovedi că se bucura prea devreme.

Tonio rosti cu arțag:

— Hai să ne uităm la cărți.

Inima lui Micky stătu în loc. Cărțile ultimei partide erau puse unele peste altele într-un pachet care se amesteca și se folosea din nou atunci când se terminau cărțile. În cazul în care ar fi început să verifice cărțile de jos, cei patru pătrari identici ar fi descoperiți, și Micky ar fi fost compromis.

Disperat, spuse:

— Sper că nu-mi puneți la îndoiala cuvântul.

Aceasta reprezenta o înfruntare serioasă într-un club de gentlemeni – cu numai câțiva ani înainte, asemenea cuvinte ar fi dus la un duel. Bărbații de la mesele învecinate începură să privească la masa lor. Toată lumea era cu ochii pe Tonio, ca să vadă ce avea să răspundă.

Micky își făcu socotelile în minte rapid. Spusese că unul dintre pătrari era de pică, nu de treflă. Dacă reușea să facă astfel încât prima carte de jos să fie un pătrar de pică, ar fi

dovedit că are dreptate, și cu puțin noroc, nimeni nu ar mai fi verificat cărțile următoare.

Dar mai întâi trebuia să găsească un pătrar de pică. Erau trei în total. Unii puteau să se afle între cărțile de jos, dar erau șanse ca măcar unul dintre ei să fie în pachetul cu care jucaseră și pe care Micky încă îl ținea în mâna.

Era singura lui șansă.

În timp ce toți ochii erau pe Tonio, Micky întoarse cărțile cu fața spre el. Cu mișcări nevăzute ale degetului mare, descoperi, rând pe rând, colțul fiecare cărți. Privirea îi era ațintita spre Antonio, dar ținea cărțile în câmpul său vizual, ca să poată citi cu coada ochiului, discret, literele și simbolurile de pe colțul cărților.

Tonio se încăpățâna:

— Să ne uitam la cărți.

Ceilalți se întoarseră spre Micky. Adunându-și curajul, Micky continuă să se joace cu cărțile, rugându-se pentru un pătrar de pică. Dat fiind dramatismul momentului, nimeni nu băgă de seamă ce făcea Micky. Cărțile asupra cărora planau bănuieli erau cele de pe masă, așa că nu avea nicio importanță ce făcea Micky cu cele pe care le ținea în mână. Lumea ar fi trebuit să se uite foarte atent ca să bage de seamă că Micky se uita pe furiș la cărțile pe care le mișca una câte una, și chiar dacă cineva ar fi observat acest lucru, tot nu și-ar fi dat imediat seama ce meșterea Micky.

Micky nu putea întinde coarda demnității la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu unul dintre ei tot și-ar fi pierdut răbdarea și, lăsând la o parte politețea, ar fi luat de pe masă cărțile. Ca să câștige câteva clipe prețioase, spuse:

— Dacă nu poți pierde ca un bărbat, poate că n-ar trebui să joci.

Simțea cum o dâră de sudoare i se ițește pe frunte. Se întreba dacă, din grabă, nu cumva i-o fi scăpat vreun pătrar de pică.

Solly spuse cu blândețe:

— Nu face nimănui rău să ne uitam, nu-i așa?

„Sa te ia naiba, Solly, cu înțelepciunea ta enervantă”, își spuse Micky în gând, disperat.

În cele din urmă, dădu peste un pătrar de pică.

Îl ascunse în palma.

— Mă rog, bine, spuse el cu o nepăsare prefăcută, care era tocmai opusul a ceea ce simțea cu adevărat.

Toți tăcură și rămaseră nemișcați.

Micky puse jos pachetul de cărți prin care se uitase pe furiș, păstrând pătrarul de pică ascuns în palmă. Luă în mână cărțile de pe masa, depunând pătrarul deasupra celorlalte cărți. Puse cărțile dinaintea lui Solly și spuse:

— Exista un patru de pică printre ele, garantat.

Solly întoarse prima carte, și văzură cu toții că era pătrarul de pică.

Un murmur de conversație se răspândi în sală, după momentul de încordare.

Micky era încă îngrozit că cineva ar fi putut verifica și următoarele cărți, descoperind astfel că erau patru pătrari de treflă dedesubt.

Vicontele Montagne spuse:

— Cred că asta încheie discuția, și vorbind în nume strict personal, Miranda, nu pot decât să-mi cer scuze că vi s-a pus la îndoială cuvântul.

— Sunteți foarte amabil, răspunse Micky.

Toate privirile se întoarseră spre Tonio. Acesta se ridică, cu fața crispată.

— Atunci să vă ia naiba pe toți, spuse el și ieși.

Micky aduna cărțile de pe masă. Nimeni nu avea să știe vreodată adevărul.

Avea palmele transpirate. Și le șterse de pantalon pe furiș.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul compatriotului meu, zise el. Dacă urâse ceva pe lumea asta, e un om care nu e în stare să joace cărți ca un domn.

4

La primele ore ale dimineții, Maisie și Hugh se îndreptau spre nord prin noile și neprietenoasele cartiere Fulham și South Kensington. Stelele dispăruseră și vremea devenea din ce în ce mai înăbușitoare. Se țineau de mână, deși aveau palmele transpirate de căldura nopții. Maisie se simțea zăpăcită, dar fericită.

Ceva ciudat se întâmplase în seara aceea. Nu pricepea ce,

dar îi plăcea. Înainte, când se lăsase sărutată și atinsă pe sâni de alți bărbați, simțise ca lucrurile acestea făceau parte din târg, că dădea ceva în schimbul unui alt lucru care-i făcea trebuință. Dar astă seară fusese altfel: își *dorise* ca Hugh s-o atingă, și Hugh fusese prea politicos ca să facă totuși ceva fără să i se ceară!

Totul începuse în timpul dansului. Înainte de dans, Maisie nu se gândise nicio clipă că aceasta întâlnire avea să fie cu desăvârșire diferită de alte seri pe care le petrecuse cu tineri din înalta societate. Hugh avea mai mult șarm decât cei mai mulți astfel de tineri, era chipeș în vesta aceea albă cu cravata lui de mătase, dar tot nu era decât un băiat drăguț. Apoi, pe ringul de dans Maisie începuse să se gândească la cât de mult i-ar plăcea să-l sărute. Dorința aceasta devenise și mai puternică în timp ce se plimbau prin grădină după dans, mai ales la vederea celorlalte perechi de îndrăgostiți. Sfiala lui era fermecătoare. Alți bărbați considerau cina și conversația drept niște preliminarii plictisitoare pentru partea de bază a serii, și abia așteptau s-o tragă într-un loc întunecat și să înceapă s-o pipăie. Dar Hugh se purtase cu timiditate.

Din alte puncte de vedere însă, Hugh era contrariul timidității. În momentul încăierării, fusese neînfricat. După ce fusese trântit la pământ, singurul lui gând fusese ca același lucru să nu i se întâmple și ei. Hugh era diferit de tinerii mondeni obișnuiți.

Când, în sfârșit, Maisie reușise să-l facă să înțeleagă că dorea să fie sărutată, sărutul fusese încântător și cu totul altfel decât ceea ce trăise Maisie vreodată. Și totuși, Hugh nu era priceput sau experimentat. Din contră, era naiv și nesigur. De ce îi plăcuse atunci atât de mult? Și de ce dintr-odată își dorise să-i simtă mâinile pe sâni?

Nu că aceste întrebări o chinuiau, dar ele o intrigau, totuși. Se simțea fericită mergând alături de Hugh prin întunericul străzilor londoneze. Din când în când simțea câte un picur de ploaie, dar furtuna care amenința întârzia să se dezlănțuie. Se gândi cât de mult i-ar plăcea să se sărute din nou.

Ajunseră la Kensington Gore și cotiră spre dreapta, mergând de-a lungul capătului sudic al parcului și îndreptându-se spre centrul orașului, unde locuia Maisie. Hugh se opri vizavi de o

casă uriașă a cărei fațadă era iluminată de două felinare cu gaz. Hugh o luă pe Maisie de umeri.

— Asta e casa mătușii Augusta, spuse el. Aici locuiesc eu.

Maisie își încolăci brațele de mijlocul lui Hugh și se uită lung la casă, întrebându-se cum o fi să locuiești într-un asemenea palat. Nu-și putea închipui ce poți să faci cu atâtea camere. La urma urmei, dacă ai o odaie în care să dormi și una în care să gătești, și eventual luxul unei alte încăperi unde să-ți primești oaspeții, de ce altceva ai mai avea nevoie? N-avea niciun sens să ai două bucătării și două saloane de zi, că doar nu poți fi în mai multe încăperi în același timp. Asta îi aminti că ea și Hugh locuiau pe insule separate în societate, despărțiți de un ocean de bani și privilegii. Gândul o tulbura.

— Eu m-am născut într-o colibă cu o singură încăpere, spuse ea.

— În nord-est?

— Nu, în Rusia.

— Serios? „Maisie Robinson” nu sună a nume rusesc.

— M-am născut Miriam Rabinowicz. Ne-am schimbat numele cu toții când am venit aici.

— Miriam, spuse el încet. Îmi place.

O trase spre el și o sărută. Îngrijorarea ei se risipi și Maisie se lăsă purtată de senzația plăcută a sărutului. Hugh devenise mai puțin șovăielnic: știa ce-i place. Maisie îi sorbea sărutul cu sete, ca pe un pahar de apă proaspătă într-o zi caniculară. Maisie spera că Hugh să-și ducă mâna din nou spre pieptul ei.

Hugh n-o dezamăgi. O clipă mai târziu, Maisie îi simți mâna prinzându-i ușor sânul stâng. Sfârcul ei se întări aproape imediat, iar degetele lui îl explorară prin mătasea rochiei. Maisie se simți rușinată că dorința ei era atât de evidentă, dar asta îl atâță și mai mult pe Hugh.

După câtva timp, Maisie simți dorința de a-i atinge corpul. Își vârî mâinile pe sub fracul lui și le plimbă în sus și în jos pe spatele lui, simțindu-i pielea caldă prin bumbacul subțire al cămășii. Maisie își spuse că se comporta ca un bărbat, luând inițiativa. Se întreba dacă asta îl deranja pe Hugh. Dar se simțea prea bine ca să se oprească.

Apoi începu să ploua.

Ploaia se dezlănțui dintr-odată – cu un fulger urmat de o

bubuitură de tunet, după care începu imediat să curgă torențial. Fețele lor șiroiau deja de apă când întrerupseră sărutul.

Hugh o prinse de mâna și o trase cu el.

— Să ne adăpostim în casă! spuse el.

Traversară strada în fugă. Hugh o luă pe Maisie și coborâră la subsol pe niște scări lângă care stătea scris „Intrarea furnizorilor". Pe când ajunseră la ușă, Maisie era deja uda până la piele. Hugh descuie ușa. Punându-și degetul pe buze în semn de liniște, o împinse pe Maisie înăuntru.

Maisie ezită pentru o fracțiune de secundă, întrebându-se dacă n-ar fi bine să-l întrebe pe Hugh ce anume avea de gând să facă, dar gândul îi fugi din minte și ea păși în casă.

Traversară în vârful picioarelor o bucătărie de dimensiunile unei biserici mai mici, spre o scară îngustă. Hugh își duse gura la urechea lui Maisie și-i spuse:

— Sus sunt prosoape curate. Mergem pe scara de serviciu.

Maisie urcă cele trei rânduri lungi de scări în urma lui, apoi intrară pe o altă ușa și dădură pe un palier. Hugh aruncă o privire spre ușa deschisa a unei camere unde ardea o lumina de veghe. Spuse cu voce tare:

— Edward n-a venit încă. La etajul acesta nu mai locuiește nimeni. Odăile mătușii și ale unchiului sunt la etajul de jos, iar servitorii locuiesc sus. Hai.

O conduse în camera lui și aprinse lampa de gaz.

— Mă duc să aduc prosoape, spuse el și ieși.

Maisie își scoase pălăria și-și roti privirea prin cameră. Aceasta era surprinzător de mică și mobilată simplu, cu un pat de o persoană, un scrin, un dulap foarte simplu și o măsuță de scris. Maisie se așteptase la ceva mult mai somptuos – dar Hugh era ruda cea săracă, și asta se oglindea și în odaia pe care o avea.

Maisie se uita curioasă la lucrurile lui. Avea o pereche de perii de păr cu mâner de argint, pe care erau gravate inițialele „T.P." – o altă moștenire de la tatăl lui. Citea o carte intitulată *Manualul bunelor practici comerciale.* Pe masa de scris se afla fotografia înrămată a unei femei cu o fetiță de vreo șase ani. Maisie întredeschise sertarul noptierei, în care văzu o Biblie și o altă carte dedesubt. Dădu Biblia puțin la o parte și citi titlul

cărții ascunse: se numea *Ducesa din Sodoma.* Maisie își dădu seama că era indiscretă. Rușinată, închise iute sertarul.

Hugh se întoarse cu un teanc de prosoape. Maisie luă unul. Prosopul era cald, proaspăt scos din dulapul de uscat, iar Maisie își îngropa fața udă în el, recunoscătoare. „Asta înseamnă să fii bogat, gândi ea – mormane întregi de prosoape calde oricând ai nevoie.” Își șterse brațele goale și pieptul.

— Cine-i în poză? întreba ea.

— Mama și sora mea. Sora mea s-a născut după moartea tatei.

— Cum o cheamă?

— Dorothy, dar eu îi spun Dotty. Mi-e foarte dragă.

— Și unde locuiesc?

— În Folkestone, pe malul mării.

Maisie se întrebă dacă avea să le întâlnească vreodată.

Hugh scoase scaunul mesei de scris și o pofti să stea jos. Apoi îngenunche în fața ei, îi scoase pantofii și îi șterse picioarele ude cu un prosop curat. Maisie închise ochii, desfătată de senzația pe care i-o dădea prosopul cald și moale pe tălpile picioarelor.

Dar rochia îi era udă leoarcă, și Maisie tremura. Hugh își scoase haina și încălțările. Maisie știa ca nu are cum să se usuce fără să-și dea jos rochia. Era destul de decentă pe dedesubt. Nu purta chiloți – doar femeile bogate purtau – dar avea pe ea un combinezon lung și un furou. Se ridică subit, se întoarse cu spatele către Hugh și îi spuse:

— Mă ajuți, te rog?

Maisie simțea mâinile tremurânde ale lui Hugh încurcându-se în copcile care-i strângeau rochia. Și ea era cuprinsă de emoție, dar acum nu mai putea da înapoi. Când Hugh termină, ea îi mulțumi și păși afară din rochie.

Se întoarse către el.

Înfățișarea lui Hugh exprima jena și dorința deopotrivă. Se holba ca un Ali Baba în fața comorii hoților. Inițial, Maisie avusese de gând doar să se usuce cu un prosop și să-și pună rochia din nou după ce aceasta se zvânta, dar acum înțelese că lucrurile aveau să fie altminteri, și era bucuroasă.

Maisie își puse mâinile pe obrajii lui, îi trase capul în jos și îl sărută. De data aceasta, își deschise gura și se aștepta ca și el

să facă la fel, dar Hugh nu o făcu. Maisie ghici că Hugh nu mai sărutase așa niciodată. Îi gâdila buzele cu vârful limbii. Simțea că Hugh era năucit, dar și ațâțat, și după o clipă Hugh își deschise puțin gura și îi răspunse timid cu limba. Respirația lui Hugh se întețea.

După o vreme, Hugh întrerupse sărutul, își duse mâinile la decolteul furoului și încercă să desfacă năsturașii. Bâjbâi înfrigurat pentru o secundă, apoi apucă veșmântul cu amândouă mâinile și-l sfâșie, zburându-i bumbii. Palmele lui cuprinseră sânii goi ai lui Maisie, și Hugh închise ochii, mormăind de plăcere. Maisie simțea că se topește pe dinăuntru. Își dorea mai mult, acum și pe veci.

— Maisie… spuse el.

Ea îl privi.

— Vreau…

Maisie zâmbi:

— Și eu…

De îndată ce le pronunță, Maisie se întrebă de unde îi veniseră aceste cuvinte. Vorbise fără să se gândească. Dar n-avea nicio îndoială. Îl dorea pe Hugh mai mult decât își dorise orice vreodată pe lume.

Hugh o mângâie pe păr.

— N-am mai făcut-o niciodată, spuse el.

— Nici eu.

Hugh o privi uimit.

— Am crezut că…

Apoi se opri.

Maisie se umplu de mânie, apoi se stăpâni. Era vina ei dacă Hugh credea ca era o destrăbălată.

— Hai să ne întindem, spuse ea.

Hugh scoase un oftat de fericire, apoi întrebă:

— Ești sigură?

— Dacă sunt sigură? repetă Maisie.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Nu întâlnise în viața ei vreun bărbat care să-i fi pus o asemenea întrebare. Bărbații nu se gândeau niciodată la ce simțea ea. Maisie îi lua mâna lui Hugh într-a ei și-l sărută pe palmă.

— Nu eram total sigură înainte, dar acum sunt.

Maisie se întinse pe patul îngust. Salteaua era tare, dar

lenjeria era răcoroasă. Hugh se întinse alături de ea și spuse:

— Și acum?

Se cam apropiau de limitele experienței lui Maisie, dar aceasta știa care era pasul următor.

— Atinge-mă, spuse ea.

El o mângâie timid prin combinezon. Maisie simți un imbold subit. Își scoase combinezonul – pe dedesubtul căruia nu mai avea nimic – și-i apăsă mâna lui Hugh între picioarele ei.

El o mângâia, sărutând-o pe față, cu respirația caldă și accelerată. Maisie știa că ar trebui să aibă grijă să nu rămână însărcinată, dar nu se putea concentra asupra pericolului. Nu se mai stăpânea – plăcerea era prea intensă ca să mai poată gândi, în experiența ei cu bărbații, Maisie nu ajunsese mai departe de acest punct, dar cu toate acestea, știa exact ce își dorea ca Hugh să facă. Își duse buzele la urechea lui și îi murmură:

— Vâră-ți degetul acolo.

Hugh făcu întocmai.

— E udă, spuse el uimit.

— Asta-i ca să te ajute.

Degetele lui o explorară blând.

— Pare atât de mică!

— Va trebui să te porți cu grijă, spuse ea, deși o parte din ea își dorea ca Hugh să fie sălbatic.

— S-o facem acum?

Maisie nu mai avea răbdare.

— Da, te rog, acum.

Maisie simți mâinile lui Hugh umblând cu înfrigurare la pantaloni, apoi Hugh se întinse între picioarele ei. Maisie era speriată – știa din povești cât de tare doare prima oară, dar era și posedată de dorința.

Maisie simți cum Hugh își făcea loc în ea. După o clipa, Hugh simți ca ceva i se opune. Împinse cu grija – Maisie simți durere.

— Oprește-te! spuse Maisie.

Hugh o privi îngrijorat.

— Iartă-mă…

— Nu-i nimic. Sărută-mă.

Hugh își apropie chipul de al ei și o sărută pe buze, întâi cu

blândețe, apoi pasional. Maisie își puse mâinile în jurul mijlocului lui Hugh, își ridică puțin șoldurile de pe pat și-l trase pe Hugh înspre ea. Simți o durere care o făcu să țipe, apoi ceva se rupse în ea și Maisie simți o eliberare de tensiune extraordinară. Întrerupse sărutul și îl privi pe Hugh:

— Ești bine? întrebă el.

Ea încuviință și întrebă:

— Am făcut zgomot?

— Da, dar nu cred că a auzit nimeni.

— Nu te opri, spuse ea.

Hugh avu un moment de șovăială.

— Maisie, murmură el, ăsta e un vis?

— Dacă e, să nu ne trezim încă.

Maisie se mișcă din nou sub el, împingându-i șoldurile cu mâinile. Hugh îi urmă gesturile. Maisie își aminti cum dansaseră numai cu câteva ore mai înainte. Se abandonă senzației, iar Hugh începu să gâfâie.

Departe, dincolo de zgomotul respirației lui și al ei, Maisie auzi o ușă.

Dar era atât de absorbită de propriile senzații și de trupul lui Hugh, încât zgomotul nu-i dădu alarma.

Dintr-odată, o voce aspră răsună, spulberând atmosfera, ca o piatră care trece printr-un geam:

— Ia te uită, ia te uită! Hugh, ce-i asta?

Maisie împietri.

Hugh scoase un mormăit disperat, și Maisie îi simți sămânța caldă împroșcând-o pe dinăuntru.

Lui Maisie îi veni să plângă.

Apoi vocea rânjită răsună din nou:

— Ce crezi că e casa asta – bordel?

Maisie șopti:

— Hugh, dă-te jos.

Hugh se retrase din ea și se rostogoli de pe pat. Maisie îl văzu pe vărul lui Hugh, Edward, care stătea în pragul ușii cu un trabuc între dinți și îi țintea din ochi. Hugh aruncă repede un prosop mare peste Maisie. Maisie se ridică în capul oaselor și și-l trase în sus, până la gât.

Edward rânji cu răutate.

— Păi dac-ai terminat, aș putea s-o iau eu la rând!

Hugh își puse un prosop în jurul taliei. Stăpânindu-și furia cu un efort vizibil, spuse:

— Ești beat, Edward – du-te în camera ta înainte să spui ceva absolut de neiertat.

Edward nu-l băgă în seama și se apropie de pat.

— Ohohoo, asta e dama lui Solly Greenbourne! Dar n-o să-i spun nimic – dacă te porți frumos!

Maisie văzu că Edward vorbea serios și se înfioră de dezgust. Știa că există bărbați cărora li se trezea dorința la vederea unei femei care tocmai fusese cu un altul – April îi spusese cum se numește o femeie în acea stare – „o chiflă cu unt" – și instinctul îi spunea că Edward era un astfel de bărbat.

Hugh își ieși din fire:

— Ieși afara de-aici, cretin împuțit! strigă el.

— Hai, fii băiat de treaba, insistă Edward. La urma urmei, nu-i decât o târfă.

Spunând asta, se aplecă și smulse prosopul de pe trupul lui Maisie.

Maisie sări de cealaltă parte a patului, acoperindu-se cu brațele, dar nici măcar nu trebui să facă asta. Hugh traversă cămăruța din doi pași și-i dădu un pumn puternic în nas lui Edward. Sângele țâșni și Edward scoase un răget de agonie.

Pumnul îl neutraliză pe Edward pe loc, dar Hugh era încă furios, așa că-l lovi din nou.

Edward scoase un țipăt de spaimă și de durere și se îndreptă către ușă, împleticindu-se. Hugh se luă după el, cărându-i pumni în ceafă. Edward începu să strige:

— Oprește-te, te rog, lasă-mă în pace!

Căzu în pragul ușii.

Maisie îi urmă pe hol. Edward stătea întins pe podea cu Hugh deasupra, care încă îl mai lovea. Maisie strigă:

— Hugh, oprește-te, ai să-l omori!

Încerca să-l prindă pe Hugh de brațe, dar acesta vedea negru dinaintea ochilor și cu greu putea fi controlat.

O secundă mai târziu, Maisie prinse o mișcare cu coada ochiului. Își ridică privirea și o văzu pe mătușa lui Hugh, Augusta, care stătea în capul scărilor într-un halat de mătase neagră și se uita la ea.

În pâlpâirea lămpii de gaz, Augusta arăta ca o stafie

voluptuoasă.

Avea o privire ciudată în ochi. La început Maisie nu reuși să-i citească expresia, dar după o clipă pricepu, și se înspăimântă.

Era o privire de biruință.

5

În momentul în care Augusta o zări pe femeia în pielea goală, își dădu seama că aceasta era șansa ei de a se descotorosi de Hugh o dată pentru totdeauna.

O recunoscu dintr-o ochire. Era stricata care o insultase în parc, cea căreia lumea îi spune Leoaica. Chiar și atunci, în parc, Augustei îi trecuse prin minte ideea că fâșneața asta l-ar putea vârî într-o bună zi în bucluc pe Hugh: avea ceva arogant și intransigent în felul în care își ținea capul și în lumina din priviri. Chiar și acum, când ar fi trebuit să fie moartă de rușine, stătea așa, goală-pușcă, privind-o liniștită pe Augusta. Avea un trup superb, mic dar curbat, cu sâni albi și rotunzi, și cu un smoc răscolit de păr de culoarea nisipului între picioare. Privirea îi era atât de semeață încât aproape că o făcu pe Augusta să se simtă ca o intrusă. Dar ea avea să reprezinte pierzania lui Hugh.

Augusta creiona în minte conturile unui plan, când îl zări pe Edward întins pe jos, cu fața scăldată în sânge.

Toate vechile spaime din adâncul sufletului îi reînviară și o purtară din nou în timp cu douăzeci și trei de ani în urmă, când Edward, bebeluș, fusese pe moarte. O cuprinse o panică oarbă.

— Teddy! țipă ea. Ce s-a întâmplat cu Teddy?

Căzu în genunchi lângă el.

— Spune ceva, spune ceva! răcni ea.

Era stăpânită de o groază fără margini, ca și atunci când copilașul ei slăbea văzând cu ochii și doctorii nu înțelegeau de ce.

Edward se ridica cu un mormăit de durere.

— Spune ceva! imploră ea.

— Nu-mi spune Teddy, zise el.

Spaima Augustei se risipi puțin. Teddy era conștient și putea vorbi. Dar vocea îi era înfundată și nasul lui părea deformat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— L-am prins pe Hugh cu târfa lui, și și-a pierdut mințile, răspunse Edward.

Calmându-și furia și frica, Augusta întinse mâna încet și-i atinse nasul lui Edward. Acesta scoase un răcnet puternic, dar o lăsă să-l apese ușor. Augusta socoti că nu era rupt, ci că era doar umflat.

Augusta auzi vocea soțului ei:

— Ce naiba se petrece?

Augusta se ridica.

— Hugh a tăbărât pe Edward, spuse ea.

— Băiatul e teafăr?

— Așa cred.

Joseph se întoarse către Hugh.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, ce înseamnă asta?

— Imbecilul a căutat-o cu lumânarea, replică Hugh sfidător.

„Așa, Hugh, înrăutățește lucrurile! gândi Augusta. Fă ce faci, dar nu-ți cere iertare. Vreau ca unchiu-tău să rămână supărat pe tine."

Dar atenția lui Joseph era împărțită între băieți și tânără, și ochii îi alunecau constant către trupul gol al acesteia. Un junghi de gelozie trecu prin Augusta, ca o lamă de cuțit.

Asta o calmă. Edward nu păți̦se mare lucru. Începu să calculeze rapid în minte. Cum putea să exploateze cel mai bine situația? Hugh era absolut vulnerabil în momentul de față: ar fi putut face orice cu el. Se gândi imediat la discuția ei cu Micky Miranda. Hugh trebuia redus la tăcere, pentru că știa prea multe despre moartea lui Peter Middleton. Acum era momentul să lovească.

Mai întâi trebuia să-l despartă de fată.

Câțiva servitori apăruseră în ușa care ducea la scările de serviciu și se foiau în cămăși de noapte, privind înspăimântați, dar fascinați scena de pe palier. Augusta îl văzu pe majordomul ei, Hastead, într-un halat de mătase galbenă pe care Joseph îl abandonase cu câțiva ani în urmă, și pe Williams, unul dintre lachei, într-un cămeșoi cu dungi.

— Hastead și Williams, ajutați-l pe domnul Edward până în pat, vă rog.

Cei doi se năpustiră cu grăbire pe scări și îl puseră pe Teddy pe picioare.

Apoi Augusta se adresă slujnicei:

— Doamna Merton, vă rog s-o acoperiți pe fata asta cu un cearșaf sau ceva, duceți-o la mine în cameră și îmbrăcați-o.

Doamna Merton își scoase capotul de pe ea și îl înfășură în jurul umerilor fetei. Maisie își ascunse goliciunea în capot, dar nu schiță nicio mișcare.

Augusta spuse:

— Hugh, fugi acasă la doctorul Humbold, în Church Street și adu-l să se uite la nasul bietului Teddy.

— N-o las pe Maisie singură, spuse Hugh.

Augusta ceru sever:

— Din moment ce dumneata l-ai bătut, măcar atâta poți face – să aduci doctorul!

Maisie interveni:

— Nu-ți face griji pentru mine, Hugh. Adu doctorul. Voi fi aici când te întorci.

Hugh rămase pe poziții.

Doamna Merton spuse:

— Pe aici, va rog! și indică scara de serviciu.

Maisie replica:

— Oh, cred că vom merge pe scara principală.

Și, pășind ca o regină, traversă palierul și o luă în jos, urmată de doamna Merton.

Augusta spuse:

— Hugh?!

Augusta vedea ca Hugh se codește în continuare, dar pe de altă parte acestuia nu-i venea în minte niciun motiv bun ca să poată refuza. După o clipa cedă:

— Mă duc să mă încalț.

Augusta își ascunse ușurarea. Izbutise să-i separe. Acum, dacă norocul avea să-i surâdă în continuare, urma să-i pecetluiască soarta lui Hugh. Se întoarse către soțul ei:

— Hai să mergem în camera ta ca să discutam despre toate acestea.

Coborâră pe scări și intrară în dormitorul lui. De îndată ce închiseră ușa după ei, Joseph o lua în brațe și începu să o sărute. Augusta înțelese că Joseph voia să facă dragoste.

Era un fapt neobișnuit. Făceau dragoste o dată sau de doua ori pe săptămână, dar întotdeauna din inițiativa Augustei, care

intra în camera lui și se strecura în pat. Augusta considera aceasta parte din îndatorirea ei de nevastă de a-și ține soțul satisfăcut, dar îi plăcea să controleze situația, așa ca îl descuraja pe Joseph să vina în camera ei. Chiar la începutul căsătoriei, Joseph fusese mai greu de reținut. Ținea morțiș să-și facă voia cu ea ori de câte ori avea chef, și pentru o bună bucată de vreme Augusta trebui să lase după el, dar în cele din urma Joseph se conformă dorinței ei. Apoi, după o vreme, Joseph începu s-o bată la cap cu propuneri necuviincioase, ca de exemplu să facă dragoste cu lumina aprinsă sau ca ea să fie deasupra lui și chiar ca ea să-i facă cu gura niște lucruri de negrăit. Dar Augusta se împotrivise ferm și Joseph încetase demult să-și mai exprime asemenea gânduri.

Dar acum iată că strica rânduiala. Augusta știa de ce – Joseph fusese aţâţat la vederea trupului gol al lui Maisie, cu sânii aceia tineri și tari și tufa aceea de păr nisipiu. Gândul acesta îi lăsă Augustei un gust amar: Augusta îl respinse pe Joseph.

El o privi cu resentiment. Augusta voia ca Joseph să fie supărat pe Hugh, nu pe ea, așa că îi atinse brațul cu un gest împăciuitor.

— Mai târziu, spuse ea, voi veni la tine mai târziu.

Joseph acceptă.

— Hugh are apucături proaste, spuse el. Îl moștenește pe frate-meu.

— Nu mai poate locui aici după ceea ce a făcut, zise Augusta cu un ton care nu lăsa prea mult loc de discuții.

Joseph nu era dispus să o contrazică cu privire la acest subiect.

— Într-adevăr.

— Trebuie să-l dai afară de la bancă.

Joseph păru impasibil.

— Te rog să nu faci comentarii despre ce ar trebui să se întâmple la bancă.

— Joseph, Hugh te-a insultat aducând-o în casă pe femeia aceea nenorocită, spuse ea, folosindu-se de un eufemism pentru „prostituată”.

Joseph se așează la masa de scris.

— Știu prea bine ce-a făcut Hugh. Dar te rog să păstrezi

ceea ce se întâmpla în casă separat de ceea ce se întâmplă la bancă.

Augusta se hotărî să bată puțin în retragere.

— Foarte bine. Sunt sigură că tu știi cel mai bine.

Lui Joseph i se tăia avântul când Augusta se dădea bătută.

— Probabil c-ar trebui să-l dau afară, zise după o clipă. Bănuiesc că s-ar întoarce înapoi la mamă-sa în Folkestone.

Augusta nu era chiar sigură de asta. Nu-și făcuse încă o strategie și gândea în timp ce vorbea.

— Ce fel de muncă ar putea face în acest caz?

— Nu știu.

Augusta își dădu seama că făcuse o greșeală. Hugh ar reprezenta un pericol și mai mare dacă ar fi fără slujbă, plin de resentiment, umblând de colo, colo fără nicio ocupație. David Middleton nu îl contactase încă – era posibil ca David să nu fi aflat încă de faptul că Hugh era la lac în ziua fatidică, dar mai devreme sau mai târziu avea să-l caute. Se neliniști și regretă că nu se gândise mai bine înainte de a susține cu atâta tărie concedierea lui Hugh. Augusta era furioasă pe ea însăși.

Putea oare să-l facă pe Joseph să se răzgândească din nou?

Trebuia să încerce.

— Poate că suntem prea severi, spuse ea.

Joseph își ridică o sprânceană, surprins de subitul ei acces de compasiune.

Augusta continuă:

— Tot spui tu mereu că băiatul are potențial ca om de finanțe. Poate e lipsit de înțelepciune să te descotorosești de el.

Joseph începea să-și iasă din fire:

— Augusta, hotărăște odată ce vrei!

Augusta se așeză pe un scăunel lângă biroul lui Joseph. Își lăsa cămașa de noapte să-i alunece în sus și își întinse picioarele. Avea încă picioare frumoase. Joseph se uită la ele și se îmbună.

Augusta profită de acest moment ca să chibzuiască. Dintr-odată îi veni o idee.

— Trimite-l în străinătate, spuse ea.

— Poftim?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea mai mult. Așa, Hugh ar fi departe de David Middleton, dar tot în sfera de

influența a Augustei.

— …undeva în Orientul îndepărtat sau în America de Sud, continua ea, însuflețită de propria idee. Undeva unde purtarea lui proastă nu are consecințe directe asupra casei mele.

Joseph uită ca prin farmec că Augusta îl enervase.

— Nu-i o idee rea, spuse el chibzuind. Exista un post în Statele Unite. Băiatul care administrează sediul nostru la Boston are nevoie de un asistent.

„America ar fi locul perfect", gândi Augusta. Era încântată de ideea ei genială.

Dar deocamdată Joseph doar cocheta cu aceasta idee. Augusta voia ca acesta să se angajeze că avea să o ducă la realizare.

— Trimite-l pe Hugh cât mai repede posibil, spuse ea. Nu mai vreau să stea la noi nicio zi în plus.

— Poate să-și facă rezervare la vapor mâine-dimineață, spuse Joseph. După aceea nu mai are de ce rămâne la Londra. Poate merge la Folkestone să-și ia rămas-bun de la maică-sa și rămâne acolo până când trebuie să se îmbarce.

„Și astfel va sta departe de David Middleton ani de zile", gândi Augusta cu satisfacție.

— Splendid. Atunci treaba e rezolvată.

Mai erau oare alte piedici? Augusta își aminti de Maisie. Oare Hugh ținea la ea? Părea de necrezut, dar orice era posibil. Exista posibilitatea ca Hugh să refuze să se despartă de ea. Aceasta eventualitate, deși improbabilă, o îngrijora pe Augusta. Hugh n-o putea duce pe stricată cu el la Boston, dar pe de altă parte putea refuza să părăsească Londra fără ea. Augusta se întrebă dacă putea omorî povestea de dragoste în față, numai așa, pentru orice eventualitate.

Se ridică și se îndreptă spre ușa care dădea spre dormitorul ei. Joseph se arătă dezamăgit.

— Trebuie să mă debarasez de fata aia, spuse ea.

— Pot să fac ceva?

Întrebarea o uimi pe Augusta. Lui Joseph nu îi stătea în fire să-și ofere ajutorul. „Vrea s-o vadă din nou pe târfa aia", gândi Augusta cu amărăciune. Își scutură capul:

— Vin înapoi. Bagă-te în pat.

— Prea bine, spuse el de nevoie.

Augusta intră în camera ei și închise ușa bine după sine.

Maisie era îmbrăcata și își prindea pălăria în păr. Doamna Merton împăturea o rochie albastră-verzuie cam țipătoare și o punea într-un sac ieftin.

— I-am împrumutat o rochie de-a mea, căci a ei e udă, doamnă, spuse slujnica.

Asta răspundea unei întrebări care o sâcâia pe Augusta. Știa că era imposibil ca Hugh să facă pur și simplu prostia de a aduce acasă o târfă. Acum pricepea cum se putuse întâmpla, îi prinsese furtuna, iar Hugh o adusese pe femeie înăuntru ca să se usuce și, dintr-una într-alta, ajunseseră unde ajunseseră.

— Cum te cheamă? o întrebă pe fată.

— Maisie Robinson. Eu vă cunosc numele.

Augusta își dădu seama că o ura pe Maisie Robinson. Nu știa nici ea de ce – fata nu merita niciun fel de sentiment din partea ei, nici măcar de ura. Cu siguranță, ceea ce simțea avea legătură cu felul în care Maisie arătase în pielea goală: atât de semeață, atât de senzuală, atât de independentă.

— Bănuiesc că vrei bani, spuse Augusta cu dispreț.

— Vacă fătarnică ce ești! răspunse Maisie. De parcă tu te-ai căsătorit din dragoste cu urâtanul ăla de soț bogat al tău.

Acesta era adevărul, și Augustei i se taie respirația. Își dădea seama că o subestimase pe tânără. Începuse discuția cu stângul, și acum trebuia să iasă din încurcătura. Trebuia să se poarte atent cu Maisie. Aceasta era o ocazie extraordinară, pe care nu trebuia s-o risipească.

Augusta își înghiți saliva și se forța să aibă un ton firesc:

— Vrei să stai jos o clipă? spuse, arătând un scaun.

Maisie rămase uimită, dar după o clipa de șovăială se așeză.

Augusta luă loc în fața ei.

Trebuia s-o facă pe fată să renunțe la Hugh. Maisie o tratase cu dispreț când îi propusese bani, și Augusta nu mai voia să repete oferta: simțea că nu avea să meargă așa ceva cu fata asta... Dar în mod evident nu era nici tipul de fată care să se lase intimidată.

Augusta trebuia s-o facă să creadă că despărțirea era cel mai bun lucru pentru amândoi. Cel mai bine era ca Maisie să sfârșească prin a crede că ea însăși avusese ideea de a renunța la Hugh. Și acest lucru se putea poate obține cel mai ușor dacă

Augusta susținea contrariul. „Asta da, idee bună…”

Augusta spuse:

— Dacă vrei să te căsătorești cu el, eu nu te pot opri.

Fata rămase surprinsă, iar Augusta se felicită în gând că o luase așa, pe nepregătite.

— Și ce va face să credeți c-aș vrea să mă căsătoresc cu el?

Augustei îi veni să râdă. Îi venea să-i răspundă: „Faptul că ești o scormonitoare de aur uneltitoare”, dar spuse:

— Dar cine n-ar vrea să se căsătorească cu el? E un tânăr plăcut și chipeș și vine dintr-o familie dintre cele mai bune. Nu prea are bani, dar are perspective extraordinare.

Maisie se încrunta și spuse:

— Mai, mai că păreți că vă doriți să mă căsătoresc cu el!

Tocmai acea impresie voia Augusta să i-o dea lui Maisie, dar trebuia să mânuiască situația cu mare băgare de seamă. Maisie era suspicioasa și părea prea deșteaptă ca să poată fi prinsa ușor în plasa.

— Să nu ne facem iluzii, Maisie, spuse Augusta. Iartă-mă ca ți-o spun în față, dar nicio femeie din clasa mea sociala n-ar dori ca unul dintre bărbații din familia ei să se căsătorească atât de jos sub condiția lui.

Maisie nu manifesta niciun sentiment negativ, în schimb spuse:

— Poate că ar dori, dacă l-ar urî îndeajuns de tare.

Încurajată, Augusta continua s-o ducă de nas:

— Dar eu nu-l urăsc pe Hugh, zise ea. Cine ți-a băgat așa ceva în cap?

— El. Mi-a spus că-l tratați ca pe o rudă săracă și ca faceți tot posibilul ca și ceilalți să-l trateze la fel.

— Cât de nerecunoscători pot fi unii oameni! Dar de ce să vreau eu să-i distrug cariera?

— Pentru că îl pune în umbra pe mocofanul ăla de fiu al dumneavoastră, Edward.

Un val de mânie năvăli în sufletul Augustei. Maisie se apropiase din nou mult prea mult de adevăr. Era adevărat că Edward n-avea viclenia aceea josnică a lui Hugh, dar era un băiat bun și de familie bună, iar Hugh era un prost-crescut.

— Cred că ar fi o idee bună să nu aduci în discuție numele fiului meu, rosti Augusta printre dinți.

Maisie râse:

— Cred ca am atins un punct sensibil. Redeveni imediat serioasă. Deci ăsta vă e jocul. Ei bine, n-am să-l joc.

— Ce vrei să spui? întrebă Augusta.

Dintr-odată, ochii lui Maisie se umplură de lacrimi.

— Țin prea mult la Hugh ca să îl distrug.

Augusta rămasă surprinsă și încântată de forța pasiunii lui Maisie. Totul era perfect, în ciuda începutului prost.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Augusta.

Maisie își reținu lacrimile.

— N-am să-l mai văd. Dumneavoastră tot îl veți distruge, poate, dar nu veți avea ajutorul meu.

— Ar putea veni după tine.

— Voi dispărea. Nu știe unde locuiesc. Am să evit locurile în care ar putea să mă caute.

„Excelentă hotărâre – nu trebuie să te ții de ea decât pentru scurtă vreme, apoi Hugh va pleca în străinătate și nu se va mai întoarce ani de zile, poate niciodată", gândi Augusta. Dar nu spuse nimic. O condusese pe Maisie la concluzia pe care o voia ea, și acum fata nu mai avea nevoie de niciun ajutor.

Maisie își șterse fața cu mâneca.

— Mai bine aș pleca, înainte ca Hugh să vină înapoi cu doctorul. Se ridică. Vă mulțumesc că mi-ați împrumutat rochia dumneavoastră, doamnă Merton.

Slujnica deschise ușa.

— Vă conduc.

— Să luăm scara de serviciu de data aceasta, vă rog, spuse Maisie. Nu vreau să… Se opri și înghiți nodul care-i stătea în gât și continuă aproape șoptit: Nu vreau să-l mai văd pe Hugh.

Apoi ieși.

Doamna Merton o urmă și închise ușa.

Augusta răsuflă lung. Reușise. Curmase cariera lui Hugh, o anihilase pe Maisie Robinson și îndepărtase pericolul David Middleton, toate într-o singură noapte. Maisie fusese un adversar greu de învins, dar în cele din urmă se dovedise prea sentimentală.

Augusta își savura izbânda pentru câteva momente, apoi se duse în odaia lui Edward.

Edward stătea în pat, sorbind coniac dintr-un pahar. Nasul

îi era vânăt, cu urme de sânge uscat. Edward părea să-și plângă de milă.

— Iubitul meu băiețaș, spuse Augusta.

Se apropie de noptiera de lângă patul lui Edward, luă un prosop căruia-i umezi colțul și, așezându-se pe marginea patului, începu să tamponeze ușor sângele de pe buza de sus a lui Edward. Acesta se strâmbă de durere.

— Iartă-mă, spuse ea.

Edward îi zâmbi.

— Nu e nimic, mama. Continua, te rog – mă alină.

În timp ce Augusta îl curăța, doctorul Humbold intră în odaie, urmat de Hugh.

— Te-ai bătut, tinere? întrebă vesel doctorul.

Augusta se ofuscă la sugestia doctorului.

— Cu siguranță nu, spuse ea – a fost atacat.

Humbold fu redus la tăcere.

— Așa, așa… bolborosi el.

Hugh întrebă:

— Unde e Maisie?

Augusta nu voia să vorbească despre Maisie de fața cu doctorul. Se ridică și îl conduse pe Hugh afară.

— A plecat.

— I-ați cerut să plece? întrebă Hugh.

Augusta era pe cale să-i spună lui Hugh să nu vorbească cu ea pe acel ton, dar hotărî că nu avea nimic de câștigat înfuriindu-l – izbânda ei asupra lui era oricum totală, cu toate că Hugh încă habar nu avea. Augusta spuse împăciuitor:

— Dacă aș fi dat-o eu afară, nu crezi că te-ar fi așteptat în fața ușii ca să-ți spună? Nu, a plecat de bunăvoie și a zis că-ți va scrie mâine.

— Dar a spus că va fi aici când mă întorc cu doctorul.

— De bună seamă că s-a răzgândit. N-ai mai văzut fete de vârsta ei care să se răzgândească?

Hugh era năucit și nu știu ce să mai răspundă.

Augusta adăugă:

— Fără îndoială că voia să scape cât mai repede din situația jenantă în care ai pus-o.

Explicația i se păru plauzibilă lui Hugh.

— Bănuiesc că ați făcut-o să se simtă atât de prost, încât n-

a mai suportat să stea, spuse Hugh.

— Destul! îi răspunse Augusta sever. N-am nicio dorință să aud părerile dumitale. Unchiul dumitale Joseph va veni să vorbească cu dumneata de dimineață, înainte să pleci la bancă. Noapte bună.

Pentru o clipă Hugh păru gata să se ia la ceartă cu ea. Dar chiar nu mai avea ce spune.

— Prea bine, mormăi el în cele din urmă, și se întoarse în odaia lui.

Augusta reveni în odaia lui Edward. Doctorul tocmai își închidea geanta.

— Nimic rupt, spuse el. O să-l mai doară nasul câteva zile, și pe mâine s-ar putea să i se învinețească ochiul. Dar e tânăr și va fi ca nou în curând.

— Mulțumesc, doctore. Hastead vă va conduce.

— Noapte bună.

Augusta se aplecă peste pat și îl sărută pe Edward:

— Noapte bună, iubitul meu Teddy. Încearcă să dormi.

— Bine, mamă dragă. Noapte bună.

Augusta mai avea de îndeplinit o sarcină.

Coborî scările și intră în camera lui Joseph. Spera că acesta adormise așteptând-o, dar îl găsi în pat, citind *Pall Mall Gazette.* Joseph dădu imediat ziarul la o parte și ridică plapuma ca Augusta să poată intra în așternut.

Joseph o cuprinse cu brațele imediat. Era deja puțină lumină în cameră: Augusta nici nu observase că începuse să se lumineze de ziuă. Își închise ochii.

Joseph o pătrunse repede. Augusta își încolăci brațele în jurul lui, răspunzând la mișcările lui. Se revedea la șaisprezece ani, întinsă pe malul unui râu într-o rochiță roz zmeură și cu o pălărioară de pai, sărutându-se cu tânărul conte de Strang… Numai că în închipuirea ei, contele de Strang nu se mărginea numai la a o săruta, ci îi ridica fustele și făcea dragoste cu ea sub soarele fierbinte, în timp ce râul clipocea la picioarele lor…

Când terminară, Augusta stătu întinsă lângă Joseph pentru un timp, gândindu-se la izbânda ei.

— Ciudată noapte, murmură el somnoros.

— Da, răspunse ea. Fata aceea îngrozitoare…

— Mmm, mormăi el… Aspect surprinzător… arogantă și

încăpățânată… se crede cine știe ce… un corp splendid… exact ca tine la vârsta aceea.

Augusta fu jignită de moarte.

— Joseph! spuse ea. Cum poți să spui un lucru atât de oribil?

Joseph nu-i mai răspunse, și Augusta văzu că adormise.

Înfuriată, aceasta dădu la o parte plapuma, sări din pat și părăsi odaia călcând greu.

Nu se mai duse la culcare în acea noapte.

6

Locuința lui Micky Miranda din Camberwell consta din două camere în casa unei văduve care avea un fiu la casa lui. Niciunul dintre prietenii lui din lumea bună nu îi făcuse vreodată o vizită acolo, nici măcar Edward Pilaster. Micky își juca rolul de june monden cu un buget foarte mic, cazarea elegantă fiind unul dintre lucrurile de care se putea lipsi.

În fiecare dimineață la ora nouă, gazda aducea cafea și chifle calde pentru el și Papa. În timpul micului dejun, Micky îi explică lui Papa cum îl făcuse pe Tonio Silva să piardă o sută de lire pe care nu le avea. Nu se aștepta ca taică-său să îl ridice în slavi pentru ceea ce făcuse, dar se aștepta ca măcar să-i aprecieze cât de puțin iscusința. Cu toate acestea, Papa nu se arătă impresionat. Suflă în cafea și sorbi cu zgomot.

— Ei, și s-a întors deja în Cordoba?

— Încă nu, dar se va întoarce.

— Așa speri tu. Te-ai dat atâta de ceasul morții și încă numai *speri* că se va întoarce.

Micky se simți jignit.

— Dar azi îi pecetluiesc soarta, protestă el.

— Când aveam vârsta ta…

— …I-ai fi tăiat beregata, știu. Dar aici suntem la Londra, nu în provincia Santamaria, și dacă tai beregata cuiva, voi fi spânzurat.

— Uneori n-ai de ales.

— Dar uneori e mai bine s-o iei cu ușurelul, Papa. Gândește-te la Samuel Pilaster și la protestele lui insipide de a exporta arme. Am scăpat de el fără vărsare de sânge, nu-i așa?

De fapt, Augusta fusese cea care scăpase de el, dar Micky

nu-i spusese asta lui Papa.

— Nu știu, spuse Papa cu încăpățânare. Când îmi primesc pușțile?

Acesta era un subiect delicat. Bătrânul Seth încă trăia și era în continuare președintele Băncii Pilaster. Era luna august. În septembrie, zăpada iernii începea să se topească în munții din Santamaria. Papa voia să se întoarcă acasă – cu armele. De îndată ce Joseph devenea președinte, Edward avea să pornească afacerea și armele aveau să fie trimise. Dar bătrânul Seth se ținea cu dinții, exasperant, de post și de viață.

— Le vei primi curând, Papa, spuse Micky. Seth nu mai poate avea multe zile.

— Bun, făcu Papa, cu satisfacția celui care a învins într-o discuție.

Micky luă o chiflă și începu să o ungă cu unt. Așa fusese mereu. Nu putea să-l mulțumească pe taică-său, oricât demult ar fi încercat.

Își îndreptă gândurile spre ziua care urma. Acum Tonio datora bani pe care nu avea să-i poată restitui niciodată. Următorul pas era să transforme problema în criză. Voia ca Edward și Tonio să se certe în public. Dacă putea aranja asta, toată lumea ar afla de căderea în dizgrație a lui Tonio, iar acesta ar fi obligat să-și dea demisia și să se întoarcă la Cordoba. Ceea ce l-ar pune la o distanță serioasă și de David Middleton.

Micky voia să înfăptuiască toate acestea fără să și-l facă dușman pe Tonio. Căci urmărea încă un scop: acela de a obține postul lui Tonio. Tonio putea îngreuna lucrurile dacă voia, vorbindu-l de rău pe Micky ambasadorului. Micky dorea de fapt să-l convingă pe Tonio să-i ușureze calea.

Întreaga situație era complicată din cauza relației din trecut dintre Micky și Tonio. La școală, Tonio îl urâse și se temuse de Micky. În ultimul timp, începuse să-l admire. Acum Micky trebuia să devină cel mai bun prieten al lui Tonio și în același timp să-i distrugă viața.

În timp ce Micky era cu gândul la ziua grea care-l aștepta, se auzi o bătaie în ușă, și gazda anunță un musafir. După o clipa, Tonio intră în odaie.

Micky avea intenția să treacă pe la el după micul dejun. Asta

îl scutea de o oboseală.

— Ia loc, servește niște cafea, spuse el vesel. Ce ghinion aseară! Dar așa e la cărți – mai câștigi, mai pierzi…

Tonio se înclină în fața lui Papa și luă loc. Părea că nu închisese ochii toată noaptea.

— Am pierdut mai mult decât îmi permit, spuse el.

Papa mârâi nerăbdător. Nu avea deloc răbdare cu oamenii care-și plângeau de milă și avea numai dispreț fața de familia Silva – orășeni slabi de înger care trăiau din protecția mai-marilor și din corupție.

Micky făcu o mutră plină de compasiune și spuse solemn:

— Îmi pare rău să aud așa ceva.

— Știi ce înseamnă asta. În această țară, un om care nu-și plătește datoriile la joc nu este un gentleman. Și un om care nu este un gentleman nu poate fi diplomat. S-ar putea să trebuiască să îmi dau demisia și să mă întorc acasă.

„Exact”, se gândi Micky, dar spuse cu o voce îndurerată:

— Înțeleg care e problema.

Tonio continuă:

— Știi cum sunt oamenii în această privința – dacă nu-ți plătești datoria a doua zi, te iau deja la ochi. Dar mie mi-ar lua ani de zile ca să pot restitui o sută de lire. De aceea am venit la tine.

— Nu pricep, spuse Micky, deși pricepea perfect.

— Ai putea să-mi dai tu banii? se rugă Tonio. Ești din Cordoba, nu ca englezii ăștia – nu îi judeci pe oameni după o singură greșeală. Ți i-aș restitui mai târziu.

— Dacă i-aș avea, ți i-aș da, spuse Micky. Aș vrea eu să fiu atât de înstărit.

Tonio își îndreptă privirea spre Papa, care se uită la el cu răceală și rosti simplu:

— Nu.

Tonio își lăsă capul în jos.

— Sunt atât de idiot că joc, spuse el cu o voce sleită. Nu știu ce-am să mă fac. N-am să pot da ochii cu ai mei dacă mă întorc acasă căzut în dizgrație.

Micky spuse meditativ:

— Poate ca aș putea face ceva, totuși…

Fața lui Tonio se lumină.

— Oh, da, te rog! Orice!

— După cum știi, sunt prieten bun cu Edward. Aș putea vorbi cu el pentru tine, să-i explic situația și să-l rog să dea dovada de îngăduință, așa, ca o favoare pentru mine.

— Oh, ai face asta?

Chipul lui Tonio se umplu de speranță.

— Am să-l rog să aibă răbdare cu banii și să nu spună nimănui. Ia aminte, nu garantez că va și fi de acord. Familia Pilaster are bani cu carul, dar sunt cu toții niște tipi pragmatici. Eu o să încerc, oricum.

Tonio îi strânse mâna lui Micky.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse el cu ardoare. Nu voi uita niciodată.

— Nu-ți face prea multe iluzii…

— Nu mă pot abține. Eram disperat, și tu mi-ai dat un motiv să rezist. Tonio adăugă, rușinat: M-am gândit la sinucidere azi-dimineață. Am luat-o pe London Bridge și aveam de gând să mă arunc în râu.

Papa scoase un mormăit ușor, fiind de părere că acesta ar fi fost clar lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face Tonio.

— Slavă Domnului că te-ai răzgândit. Acum mai bine m-aș duce până la Banca Pilaster ca să vorbesc cu Edward.

— Când ne putem vedea?

— Vei fi la club la ora prânzului?

— Sigur, dacă vrei să vin.

— Atunci ne vedem acolo.

— Bine, spuse Tonio ridicându-se. Vă las să vă terminați micul dejun. Și…

— Nu-mi mulțumi, spuse Micky, ridicând mâna ca să-l împiedice să continue. Aduce ghinion. Așteaptă și speră.

— Da. Bine. Tonio se înclină din nou în fața lui Papa. La revedere, Señor Miranda.

Ieși.

— Băiat prost, bolborosi Papa.

— Mare bou, fu de acord Micky.

Micky se duse în cealaltă odaie și-și puse hainele de zi: cămașă albă cu guler drept foarte rigid și manșete scrobite, pantaloni gălbui, cravată neagră de satin, căreia avu grijă să-i facă un nod desăvârșit, și redingotă neagră la două rânduri.

Pantofii îi erau impecabil văcsuiți, iar părul îi era dat cu briantină. Micky se îmbrăca întotdeauna elegant, dar conservator – n-ar fi purtat pentru nimic în lume un guler din acela modern, lăsat în jos, sau monoclu, ca un dandy. Englezii erau întotdeauna gata să-i considere pe străini drept canalii, și Micky avea grijă să nu le dea niciun motiv.

Lăsându-l pe Papa cu treburile lui, Micky ieși și traversă podul spre cartierul financiar, care era numit The City pentru că era construit pe cei doi kilometri pătrați unde se aflase vechea cetatea a Londrei de pe timpul romanilor. Circulația era blocată cu desăvârșire în jurul catedralei St Paul, deoarece trăsurile, omnibuzele cu cai, căruțele berarilor, bristile și cărucioarele negustorilor ambulanți împărțeau drumul cu o turmă enormă de oi care erau mânate spre piața de carne Smithfield.

Banca Pilaster era o clădire nouă cu o fațadă mare, clasică și cu o intrare impunătoare, de o parte și de alta căreia se înălțau două coloane cu caneluri. Micky împinse ușile duble ale băncii pe la douăsprezece și câteva minute. Deși rareori se întâmpla ca Edward să ajungă la muncă înainte de zece, în general se lăsa convins cu ușurință să meargă la prânz oricând după ora douăsprezece.

Micky se apropie de unul dintre aprozi și spuse:

— Fiți bun și spuneți-i domnului Edward Pilaster că este căutat de domnul Miranda.

— Prea bine, domnule.

Aici era locul în care Micky îi invidia mai mult decât oriunde pe cei din familia Pilaster. Cele mai mici detalii vorbeau despre bunăstarea și puterea acestora: podeaua de marmură strălucitoare, lambriurile impunătoare, vocile șoptite, scârțâitul penelor de scris pe registre și poate, mai cu seamă, mesagerii aceștia prea îndestulați și prea bine îmbrăcați. Tot acest spațiu și tot acest personal serveau de fapt la numărarea banilor familiei Pilaster. Aici nimeni nu creștea vite, nu exploata nitrat și nu construia căi ferate: munca aceasta era făcuta de alți oameni, departe. Familia Pilaster nu avea altceva de făcut decât să privească banii înmulțindu-se. Lui Micky i se părea cel mai bun mod de viață posibil, acum ca sclavagismul fusese abolit.

Era și ceva artificial în atmosfera aceasta. Era o atmosferă solemnă și măreață, ca într-o biserică, sau un palat prezidențial, sau un muzeu. Ei erau la urma urmei cămătari, dar se purtau ca și cum a da bani cu dobândă era o vocație nobilă, precum preoția.

Edward apăru după câteva minute – avea nasul lovit și ochiul învinețit. Micky ridică din sprânceană.

— Ce-ai pățit, prietene?

— M-am bătut cu Hugh.

— Din ce motiv?

— L-am mustruluit că a adus o târfă acasă și și-a ieșit din fire.

Micky se gândi imediat că aceasta putea fi ocazia demult căutată ca Augusta să se poată descotorosi de Hugh.

— Și ce s-a întâmplat cu Hugh?

— N-ai să-l mai vezi pentru multă vreme. A fost trimis la Boston.

„Bine jucat, Augusta", își spuse Micky. Ar fi nemaipomenit dacă Hugh și Tonio puteau fi rezolvați în aceeași zi. Micky spuse:

— Mi se pare ca nu ți-ar strica niște șampanie și ceva de mâncare la cum arăți.

— Excelentă idee.

Ieșiră din bancă și se îndreptară spre vest. Nu avea niciun rost să ia o brișcă, deoarece străzile erau blocate de turma de oi și trăsurile erau toate oprite în trafic. Trecură pe lângă piața de carne, care era destinația turmei. Duhoarea care venea de la abatoare era insuportabilă. Oile erau aruncate printr-o trapă, direct din stradă, jos, în abatorul subteran. Prin cădere își rupeau picioarele, astfel încât rămâneau nemișcate până când măcelarul venea și le lua la tăiere.

— Asta-ți taie pofta de carne de oaie pentru toată viața, spuse Edward acoperindu-și fața cu batista.

Micky se gândi că lui Edward nu i-ar trebui mai mult ca să-și piardă pofta de mâncare.

De îndată ce părăsiră cartierul financiar, opriră o brișcă și îi spuseră birjarului să-i ducă la Pall Mall. Imediat ce porniră, Micky se apucă să-și debiteze cuvântarea pregătită dinainte; începu prin a spune:

— Nu pot să sufăr persoanele care răspândesc bârfe despre proasta purtare a altor persoane.

— Aha, făcu Edward vag.

— Dar când o persoană spune așa ceva despre prietenii cuiva, cred că acel cineva are obligația de a spune ceva.

— Hmm…

Era clar că Edward habar nu avea ce voia să spună Micky.

— Și nu mi-ar plăcea să crezi că n-am spus nimic doar pentru că era vorba de un compatriot de-al meu.

După un moment de liniște, Edward recunoscu:

— Mă tem că nu am înțeles ce vrei să spui.

— Vorbesc de Tonio Silva.

— Ah, da. Îmi închipui că n-are de unde-mi da banii pe care mi-i datorează.

— Total greșit. Îi știu familia. Sunt aproape tot atât de bogați ca voi.

Micky spuse aceasta minciună fără să clipească, știind că la Londra nu se putea ști cât de înstărită era sau nu era lumea în America de Sud.

Edward rămase uimit.

— Doamne, eu credeam tocmai contrariul.

— Ba deloc. Are de unde să-ți dea banii – ceea ce e și mai rău.

— Ce? Ce e și mai rău?

Micky scoase un suspin adânc:

— Mă tem că nu are nicio intenție să-ți plătească datoria. Și mai și umblă prin oraș lăudându-se cu asta și spunând că nu ai destulă vână ca să-l faci să-ți dea banii înapoi.

Lui Edward i se urcă sângele la cap.

— Al dracului, a zis el asta?! N-am destulă vână! Mai vedem noi!

— Eu i-am atras atenția să nu te subestimeze. I-am spus că s-ar putea să nu te lași batjocorit. Dar el a ales să-mi nesocotească sfatul.

— Ticălosul! Ei bine, dacă nu vrea să plece urechea la sfaturile înțelepte, s-ar putea să fie nevoit să afle adevărul cu metode mai dure.

— Mare păcat, spuse Micky.

Edward tăcea, spumegând de furie.

Micky fremăta de nerăbdare în timp ce brișca se târa de-a lungul râului. Tonio trebuia să fi ajuns deja la club. Edward părea să aibă starea de spirit perfectă pentru a se lua la ceartă. Până acum, totul ieșise de minune.

În sfârșit, brișca se opri la club. Micky așteptă cât timp Edward plăti birjarului. Intrară. La garderoba îl văzură pe Tonio într-un grup de bărbați care-și agățau pălăriile.

Micky era încordat. Pregătise totul – acum nu putea decât să țină pumnii și să spere că drama pe care o urzise avea să se desfășoare așa cum plănuise.

Tonio îl privi pe Edward și spuse stânjenit:

— Oh, ia te uită… Bună dimineața…

Micky se uită la Edward. Chipul acestuia se înroși și ochii i se bulbucară.

— Ia ascultă, Silva, începu acesta.

Tonio se uită la el speriat.

— Da, Pilaster?!

Edward spuse cu voce tare:

— Cu privire la acele o sută de lire.

Toți cei din încăpere amuțiră. Câțiva schimbară priviri între ei și doi bărbați care tocmai ieșeau se opriră în pragul ușii și se întoarseră ca să privească. A vorbi despre bani era un lucru foarte necuviincios, și un gentleman făcea lucrul acesta numai în situații extreme. Toată lumea știa că Edward Pilaster avea la bani de nici nu știa ce să facă cu ei, și deci era evident că avea alte motive de a pomeni în gura mare și în public de datoria lui Tonio. Privitorii presimțeau un scandal.

Tonio se albi.

— Da?

Edward spuse aspru.

— Mi-i poți restitui astăzi, dacă îți convine.

Provocarea fusese aruncată. Multă lume știa de existența datoriei – discuția era așadar inutilă. Ca gentleman, Tonio n-avea decât o singură opțiune, aceea de a spune: „Sigur că da. Dacă este atât de important, îți vei primi banii imediat. Hai să mergem sus, și îți voi scrie un cec, sau dorești să mergem numaidecât la bancă?” Dacă Tonio nu făcea întocmai, toată lumea avea să înțeleagă că nu are de unde plăti și prin urmare Tonio ar fi exclus din societate.

Micky privea scena cu oroare și fascinație. Chipul lui Tonio fu cuprins de panică și pentru o clipă Micky se întrebă dacă nu avea să facă vreo nebunie. Apoi panica făcu loc furiei, și Tonio își deschise gura să spună ceva, dar era mut. Își întinse brațele într-un gest de implorare, dar renunță imediat. În cele din urmă, chipul i se schimonosi ca fața unui copil gata să izbucnească în plâns. În acel moment, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă. Cei doi bărbați din pragul ușii se dădură la o parte din calea lui, și Tonio trecu ca o săgeată prin antreu și fugi în stradă, lăsându-și pălăria la club.

Micky era în extaz: totul mersese perfect.

Bărbații care se aflau în garderobă începură să tușească și să se foiască, ascunzându-și stânjeneala. Un membru mai în vârstă al clubului mormăi:

— Ai fost cam dur, Pilaster.

Micky se grăbi să spună:

— A meritat-o.

— Desigur, desigur, zise bătrânul.

— Vreau să beau ceva, zise Edward.

— Comandă și pentru mine un coniac, te rog, îi ceru lui Edward. Ar trebui să mă duc după Silva – nu cumva să se arunce sub roțile unui omnibuz.

Ieși afară în fugă.

Acum urma cea mai delicată parte a planului: trebuia să-l convingă pe omul pe care îl distrusese că era cel mai bun prieten al său.

Tonio mergea grăbit spre St James, lovindu-se de trecători. Micky alergă și îl ajunse din urmă.

— Ascultă, Silva, îmi pare nespus de rău, spuse el.

Tonio se opri. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Sunt terminat, zise el. S-a isprăvit.

— Pilaster m-a refuzat categoric, spuse Micky. Am făcut tot ce mi-a stat în putință…

— Știu. Îți mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi – am dat greș.

— Dar ai încercat. Aș vrea să pot face ceva ca dovadă de apreciere.

Micky șovăi, întrebându-se: „Să îndrăznesc oare să aduc vorba despre post chiar în momentul ăsta?” Se hotărî să fie

îndrăzneț:

— De fapt, poți face ceva… – dar mai bine vorbim despre asta altădată.

— Nu, spune-mi acum.

— Mă simt prost. S-o lăsăm pe altă zi.

— Nu știu câte zile voi mai fi pe aici. Despre ce este vorba?

— Păi… începu Micky prefăcându-se a fi jenat. Bănuiesc că la un moment dat ambasadorul Cordobei va căuta pe cineva care să te înlocuiască.

— Va avea nevoie de cineva numaidecât. O expresie de revelație apăru pe chipul scăldat de lacrimi al lui Tonio. Absolut! Tu ar trebui să primești postul! Ai fi perfect!

— Dac-ai putea pune o vorbă bună…

— Voi face mai mult decât atât: îi voi povesti cât m-ai ajutat și cum ai încercat să mă scoți din beleaua în care singur m-am vârât. Sunt sigur că va fi de acord să te angajeze.

— Îmi pare rău că par să trag foloase de pe urma necazurilor tale, spuse Micky. Simt că mă comport ca un nemernic.

— Dar deloc! îl contrazise Tonio și, luând mâna lui Micky într-ale sale, adăugă: Ești un prieten adevărat!

CAPITOLUL CINCI – SEPTEMBRIE

1

Dorothy, surioara de șase ani a lui Hugh, împăturea cămășile acestuia și i le împacheta în cufăr. Hugh știa că, imediat ce Dorothy avea să meargă la culcare, trebuia să le scoată de acolo și să le împăturească din nou, pentru că Dorothy le împăturise nespus de dezordonat, dar Hugh se prefăcea a gândi că face treaba foarte bine, și asta o încuraja.

— Mai spune-mi despre America, îl rugă ea.

— America este atât de departe, că soarelui îi ia patru ore dimineața ca să ajungă acolo.

— Și lumea stă în pat toată dimineața acolo?

— Da, se trezesc la ora prânzului ca să mănânce de dimineața!

Dorothy chicoti:

— Sunt leneși!

— Nu chiar. Cum acolo nu se face întuneric până după miezul nopții, trebuie să muncească toată seara, înțelegi?

— Așa că se duc târziu la culcare. Și mie îmi place să mă duc târziu la culcare. Mi-ar plăcea în America. De ce nu pot să vin cu tine?

— Eu tare aș vrea să poți veni cu mine, Dotty.

Hugh era cam trist: n-avea s-o revadă pe surioara lui ani de-a rândul. Dorothy se va fi schimbat când avea el să se întoarcă. Va fi învățat deja cum e cu fusul orar.

Ploaia de septembrie bătea în geamuri, iar jos în golf vântul arunca valurile pe faleză, dar aici în casă ardea un foc de cărbuni și în fața șemineului era un covor moale. Hugh puse în cufăr câteva cărți: *Metode moderne de afaceri, Funcționarul comercial de succes, Bogățiile națiunilor, Robinson Crusoe.* Funcționarii mai în vârstă disprețuiau ceea ce numeau „învățatul din cărți”, insistând că mama învățării este experiența, cum le plăcea lor să spună, dar se înșelau: Hugh reușise să înțeleagă mai repede mecanismul diferitelor birouri pentru că studiase teoria înainte.

Hugh traversa oceanul tocmai când America trecea printr-un moment de criză. La începutul anilor 1870, mai multe

bănci făcuseră enorme împrumuturi garantate de acțiuni în domeniul căilor ferate, iar când construcția de noi linii de tren intră în criză la mijlocul lui 1873, băncile începură să se clatine. Cu doar câteva zile înainte, Jay Cooke Co., agentul guvernului american, dăduse faliment, provocând și colapsul băncii First National din Washington – știrea ajunsese la Londra în aceeași zi prin telegraf. Acum cinci bănci din New York, printre care Union Trust Company, o bancă dintre cele mai importante, și Mechanics' Banking Association, o instituție cu vechime, își suspendaseră orice activitate. Bursa de valori își închisese ușile. Multe companii urmau să cadă, mii de oameni aveau să fie puși pe liber, comerțul avea să aibă de suferit, iar Banca Pilaster urma să-și reducă numărul și amploarea operațiunilor pe piața americană, astfel încât lui Hugh avea să-i fie cu atât mai greu să se afirme.

Până atunci criza nu avusese efecte majore în Londra. Rata bancară urcase cu un punct până la patru la sută, iar o bancă mică din Londra cu strânse legături cu America dăduse faliment, dar nu era nicio panică. Cu toate acestea, bătrânul Seth insista că aveau să vină vremuri grele. Acesta era deja destul de slăbit. Se mutase în casa Augustei și-și petrecea majoritatea zilelor în pat. Dar refuza cu încăpățânare să se retragă de la cârma băncii până când nu era asigurat că instituția depășise furtuna.

Hugh începu să-și împăturească hainele. Banca îi plătise doua rânduri noi de haine: Hugh avea o bănuială că maică-sa insistase pe lângă bunicul său să autorizeze aceasta cheltuială. Bătrânul Seth era la fel de zgârcit ca restul neamului Pilaster, dar avea o slăbiciune pentru mama lui Hugh: de fapt, aceasta trăise în toți acești ani din mica pensie pe care i-o alocase Seth.

Mama lui Hugh stăruise și ca lui Hugh să i se dea câteva săptămâni libere înainte de plecare, pentru ca acesta să aibă timp să se pregătească și să-și ia rămas-bun. Mamă-sa nu prea îl mai văzuse de când acesta plecase să lucreze la bancă – Hugh nu-și putea permite prea des prețul biletului până la Folkestone – și voia să petreacă puțin timp cu el înainte ca acesta să ia drumul străinătății. Hugh-petrecuse așadar cea mai mare parte a lunii august aici la mare, în timp ce Augusta

și familia ei își petreceau vacanța în Scoția. Acum vacanța de vară se terminase și venise timpul ca Hugh să-și ia rămas-bun de la maică-sa și să plece.

Hugh se gândea la ea când aceasta intră în odaie. Era în al optulea an de văduvie, dar încă mai purta straie negre. Nu părea că avea gânduri de a se recăsători, deși ar fi putut foarte bine – era încă frumoasă, cu ochi mari și cenușii și cu un păr blond și des.

Hugh știa că mama lui era tristă că nu mai avea să-l vadă ani de-a rândul. Dar ea nu scosese nicio vorbă despre tristețea ei, ci dimpotrivă, împărtășise entuziasmul și emoțiile fiului său de a lua în piept provocările vieții într-o țară străină.

— E ora de culcare, Dorothy, spuse ea. Du-te și pune-ți cămașa de noapte.

De îndată ce Dotty ieși din cameră, mama lor începu să împăturească din nou cămășile lui Hugh.

Hugh voia să-i vorbească despre Maisie, dar se simțea stânjenit. Știa că Augusta îi scrisese maică-sii despre ea. Poate că avusese vești și de la alți membri ai familiei, sau poate chiar îi văzuse într-una dintre rarele ei călătorii pe care le făcea la Londra pentru cumpărături. Povestea pe care o auzise ea putea fi foarte departe de adevăr. După un lung moment de tăcere, Hugh începu:

— Mamă…

— Ce e, dragul meu?

— Mătușă Augusta nu spune întotdeauna întocmai adevărul.

— Nu trebuie să fii atât de politicos, spuse ea cu un zâmbet amar. Augusta spune minciuni despre tatăl tău de ani de zile.

Hugh rămase uimit de sinceritatea ei.

— Crezi că ea le-a spus părinților lui Florence Stalworthy că tata era cartofor?

— Sunt chiar sigură, din păcate.

— De ce se poartă așa?

Mama lui Hugh lăsă din mâini cămașa pe care o împăturea și chibzui o clipă:

— Augusta era o fată foarte frumoasă, spuse ea. Familia ei mergea la biserică la Sala Parohiala Metodistă Kensington, unde i-am cunoscut și noi, de altfel. Era singură la părinți – o

fată încăpățânată și răsfățată. Părinții ei nu erau cine știe ce: tatăl ei fusese vânzător și-și începuse propria afacere, ajungând să aibă trei băcănii în suburbia de vest a Londrei. Dar Augusta era clar destinată pentru ceva mai măreț.

Se îndreptă spre fereastra udă de ploaie și privi în depărtare, contemplând nu Canalul Mânecii, ci trecutul.

— Când avea șaptesprezece ani, contele de Strang s-a îndrăgostit de ea. Era un băiat fermecător – frumos, drăguț, de familie foarte bună și bogat. Firește, părinții lui erau îngroziți la perspectiva căsătoriei fiului lor cu fiica unui băcan. Dar ea era foarte frumoasă și chiar și atunci, la vârsta aceea, era de o semeție cu care ar fi putut să treacă prin aproape orice situație socială.

— S-au logodit? întreba Hugh.

— Oficial nu, dar toată lumea se aștepta la asta dintr-un moment în altul. Apoi a izbucnit un scandal monstru. Tatăl ei a fost acuzat că înșela sistematic la cântar în băcăniile lui. Un angajat pe care îl dăduse afară l-a denunțat la Camera de Comerț. S-a spus că înșelase chiar și biserica, aceasta cumpărând de la el ceaiul pentru întâlnirile de marți seara pentru studiul Bibliei, și așa mai departe. Îl păștea închisoarea. Dar el a negat vehement toate acuzațiile, și în final nu s-a ajuns la nicio concluzie. Dar Strang a părăsit-o pe Augusta.

— Probabil că mătușa Augusta a rămas cu inima frântă.

— Nu, îi răspunse maică-sa, nu cu inima frânta, ci plină de mânie. Toată viața fusese obișnuită să-și impună vrerea. Acum îl voia înapoi pe Strang mai mult decât orice pe lumea asta – dar nu putea.

— Așa că s-a căsătorit cu unchiul Joseph ca să se consoleze, cum se spune.

— Aș zice mai degrabă că s-a căsătorit cu el într-un acces de furie. El era cu șapte ani mai în vârstă decât ea – ceea ce e mult când ai șaptesprezece ani, și nici atunci nu era cu mult mai arătos decât e acum, dar era foarte bogat – chiar mai bogat decât Strang. Dar trebuie să-i recunoaștem un merit Augustei – a făcut tot ce i-a stat în putință să fie o soție bună. Însă Joseph nu va fi niciodată Strang, și Augusta mai poartă mânie în suflet până în ziua de azi.

— Ce soartă a avut Strang?

— S-a însurat cu o contesă, o franțuzoaică, și a murit într-un accident de vânătoare.

— Mi-e aproape milă de mătușa Augusta.

— Oricât ar avea, vrea mereu mai mult: mai mulți bani, o poziție mai importanta pentru soțul ei, o poziție socială mai înaltă pentru ea însăși. Motivul pentru care are ambiții atât de mari – pentru sine, pentru Joseph și pentru Edward – este că încă tânjește după ce i-ar fi putut da Strang: un titlu, un palat ancestral, o viață de huzur infinit, avere fără muncă. Dar nu asta este ceea ce îi oferea Strang, de fapt. Strang îi oferea dragoste. Și asta a pierdut ea cu adevărat. Și nimic, în veci, nu va compensa acest lucru.

Hugh nu avusese niciodată o discuție atât de personală cu mama lui. Se simți încurajat să-și deschidă inima.

— Mamă, începu el. În legătură cu Maisie…

Ea păru surprinsă:

— Maisie?

— Fata din cauza căreia a pornit totul… Maisie Robinson.

Chipul ei se destinse.

— Augusta nu i-a pomenit nimănui numele.

Hugh șovăi, apoi spuse dintr-o suflare:

— Nu-i o „nenorocită”.

Mama lui era stânjenită: bărbații nu vorbeau niciodată despre lucruri precum prostituția cu mamele lor.

— Înțeleg, spuse ea, privind într-o parte.

Hugh continua căznit:

— E de condiție joasă, asta e drept. Și e evreică.

Hugh o privi pe maică-sa și văzu că era surprinsă, dar nu îngrozită.

— Nimic mai rău de atât. De fapt…

Aici se opri puțin.

Maică-sa se uită la el:

— Continuă.

— De fapt, era fata mare.

Maică-sa roși.

— Iartă-mă că vorbesc despre asemenea lucruri, mamă, zise el. Dar dacă nu-ți spun, vei ști numai versiunea mătușii Augusta.

Maică-sa înghiți nodul care-i stătea în gât.

— Țineai la ea, Hugh?

— Cam da, spuse el, simțind că-l podidesc lacrimile. Nu înțeleg de ce-a dispărut. N-am idee unde s-a dus. N-am știut niciodată unde locuiește. M-am interesat la grajdurile la care lucrase, și la Argyll Rooms, unde am întâlnit-o. Și Solly Greenbourne ținea mult la ea, și și el este tot atât de derutat ca și mine. Tonio Silva o cunoștea pe prietena ei April, dar Tonio s-a întors în America de Sud și nu reușesc să dau de April.

— Ce ciudat!

— Sunt sigura ca mătușă Augusta și-a vârât coada aici.

— N-am nicio îndoială. Nu-mi dau seama cum, dar este îngrozitor de diabolică. Dar acum trebuie să privești spre viitor, Hugh. Bostonul va fi o ocazie extraordinara pentru tine. Trebuie să fii muncitor și conștiincios.

— E o fată extraordinară, mamă.

Hugh simțea că maică-sa nu-l crede. Ea îi răspunse:

— Dar o vei uita.

— Mă întreb dac-o voi putea uita vreodată.

Maică-sa îl sărută pe frunte.

— Vei putea. Îți promit eu.

2

Pe peretele mansardei pe care Maisie o împărțea cu April se afla un singur element decorativ. Era un afiș cu culori țipătoare reprezentând-o pe Maisie în colanți cu paiete, stând în picioare pe spinarea unui cal în galop. Dedesubt stătea scris cu litere roșii „Fantastica Maisie”. Imaginea nu avea prea mult în comun cu realitatea: circul nu avusese niciodată cai albi, iar Maisie nu avusese niciodată picioare atât de lungi. Cu toate acestea, Maisie ținea la afiș. Era singura ei amintire din perioada aceea.

În rest, în cameră nu se mai aflau decât un pat strâmt, o masă pentru lighean, un scaun și un taburet. Hainele fetelor atârnau de cuie bătute în perete. Murdăria de pe geamuri ținea loc de perdele. Fetele se căzneau să păstreze curățenia, dar era cu neputință. Din horn cădea funingine, prin crăpăturile din scândurile dușumelelor veneau șoareci, iar printre găurile dintre tocurile ferestrelor și zid intrau gângănii și mizerie. Astăzi ploua, și apa picura de pe pervaz și dintr-o crăpătură în

tavan.

Maisie se îmbrăcă. Era Roș Hașana, când se deschidea Cartea Vieții, și Maisie se întreba întotdeauna la vremea aceasta a anului ce era scris pentru ea. Maisie nu se ruga niciodată, dar spera, într-un mod solemn, că pe pagina ei în Carte vor fi scrise lucruri bune.

April ieșise să facă niște ceai în bucătăria comună, dar acum năvăli în cameră cu un ziar în mână:

— Asta tu ești, Maisie, asta tu ești!

— Ce?

— În *Lloyd's Weekly News!* Fii atentă: „Domnișoara Maisie Robinson, fosta Miriam Rabinowiez. Dacă domnișoara Robinson ar avea bunăvoința să-i caute pe domnii Goldman și Jay, avocați, la Gray's Inn, va afla ceva în folosul ei". Despre tine e vorba!

Inima lui Maisie începu să bată cu putere, dar Maisie adoptă o înfățișare severă și o voce rece:

— E Hugh, spuse ea. Nu merg.

April o privi dezamăgită.

— Poate că ai o moștenire de la o rudă îndepărtată.

— Sau poate ca sunt regina Mongoliei!... Oricum n-am de gând să merg pe jos tocmai până la Gray's Inn, așa, la întâmplare.

Maisie reușea să simuleze nepăsarea, dar avea inima îndurerată. Se gândea la Hugh zi și noapte și era nefericită. Deși de-abia îl cunoștea, nu-l putea da uitării.

Cu toate acestea, era ferm hotărâtă să încerce. Știa că Hugh încercase să o găsească. Trecuse pe la Argyll Rooms în fiecare seară, îl bătuse la cap pe Sammles, proprietarul grajdului, și întrebase de ea pe la jumătate din pensiunile ieftine din Londra. Apoi căutările încetară, și Maisie presupuse că Hugh renunțase. Dar se părea că Hugh doar schimbase tactica, și iată ca acum încerca să dea de ea prin mica publicitate. Era greu să tot fugă de el când el o căuta cu atâta insistență, și Maisie își dorea foarte mult să-l revadă. Dar luase o hotărâre. Îl iubea prea mult ca să-l distrugă.

Maisie își puse corsetul.

— Ajută-mă să mă închei, îi spuse ea lui April.

April începu să tragă de șireturi.

— Mie nu mi-a apărut niciodată numele în ziar, spuse ea cu invidie. Ție ți-a apărut de două ori, dacă socotești și numele „Leoaica”.

— Și ce mare lucru am rezolvat cu asta?! Doamne, m-am îngrășat!

April legă panglicile și o ajută pe Maisie să-și pună rochia. În seara aceasta urmau să iasă în oraș. April avea un nou iubit – un gazetar trecut de prima tinerețe din Clapham, cu nevastă și șase copii. Astă-seară el și cu un prieten aveau să le scoată pe April și pe Maisie la music-hall.

Până atunci fetele urmau să se plimbe pe Bond Street și să se uite la vitrinele magazinelor scumpe. N-aveau să cumpere nimic. Ca să se ascundă de Hugh, Maisie fusese nevoită să renunțe la slujba pentru Sammles – spre regretul acestuia, căci Maisie reușise să îi vândă cinci cai și un ponei cu șaretă – și banii pe care-i economisise se împuținau pe zi ce trecea. Dar trebuiau să iasă, în ciuda vremii – era mult prea deprimant să rămână în cameră.

Maisie simțea ca rochia îi era strâmtă peste piept și se strâmbă de durere când April i-o încheie. April se uită iscoditor la ea și o întrebă:

— Te dor sfârcurile?

— Da, și mă întreb de ce oare.

— Maisie, spuse April îngrijorată, de când nu ți-a mai venit chestia?

— Nu țin socoteala.

Maisie se gândi puțin, apoi o trecu un fior.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, spuse ea.

— De când?

— Cred că ultima oară a fost înainte să mergem la curse la Goodwood. Crezi că sunt însărcinată?

— Te-ai îngroșat la talie, te dor sfârcurile și nu ți-a mai venit chestia de două luni – da, ești însărcinată, spuse April cu enervare. Nu pot să cred c-ai fost atât de proastă! Cu cine s-a întâmplat?

— Cu Hugh, bineînțeles. Dar n-am făcut-o decât o singură dată. Cum să rămâi însărcinată așa, din prima?

— Din prima se rămâne *mereu* însărcinată.

— Oh, Dumnezeule!

Maisie se simțea de parcă o lovise un tren. Șocată, năucită și speriată, se așeză pe pat și începu să plângă.

— Ce mă fac? se întrebă ea neajutorată.

— Pentru început, ne-am putea duce la biroul avocatului ăluia.

Dintr-odată, nimic nu mai era la fel.

La început, Maisie fusese speriată și furioasă. Apoi își dădu seama că acum era obligată să ia legătura cu Hugh, de dragul copilului pe care îl purta. Și în momentul în care recunoscu acest lucru, se simți mai degrabă fericită decât speriată, îi era dor de el. Înainte, încercase să se convingă că era greșit să-i fie dor. Dar copilul schimba totul. Acum era de datoria ei să-l caute pe Hugh și, gândindu-se la asta, se simțea ușurată.

În același timp, Maisie avea mari emoții când, însoțită de April, urcă scările abrupte care duceau către biroul avocatului din Gray's Inn. Poate că anunțul nu fusese pus de Hugh. Nu ar fi fost de mirare ca Hugh să fi renunțat la căutare. Maisie făcuse tot ce poate face o fată să-l descurajeze, și nimeni nu putea continua căutând la nesfârșit. Anunțul putea avea de-a face cu părinții ei, dacă mai erau încă în viață. Poate că în sfârșit lucrurile luaseră o întorsătură bună pentru ei și acum avuseseră bani s-o caute pe fiica lor. Maisie nu era sigură ce sentimente îi provoca acest gând. Îi fusese dor de mămica și tăticul de multe ori și și-ar fi dorit să-i revadă, dar se temea că acestora avea să le fie rușine de modul ei de viață.

Maisie și April ajunseră în capul scărilor și intrară în anticameră. Asistentul avocatului era un tânăr cu redingotă de culoarea mușstarului și cu un zâmbet amabil:

— Doamnelor! spuse el. Cum ar putea avea aceste două zeițe trebuință de serviciile domnilor Goldman și Jay? Ce pot face pentru dumneavoastră?

April îi răspunse pe loc:

— Ați putea să vă dați jos redingota aia – îmi face rău s-o văd, spuse ea.

Maisie nu avea răbdare pentru politețuri.

— Numele meu este Maisie Robinson, spuse ea.

— Aha! Anunțul! Printr-o fericită coincidență, domnul în chestiune este chiar acum în biroul domnului Jay.

Lui Maisie îi venea să leșine de emoție.

— Spuneți-mi, vă rog... Domnul în chestiune... este cumva domnul Hugh Pilaster? rosti ea cu șovăială în glas și implorându-l pe asistent din ochi.

Acesta nu îi observă privirea și îi răspunse pe același ton tumultuos:

— Ah, nu, deloc!

Speranțele lui Maisie se prăbușiră. Se lăsă pe o bancă de lemn de lângă ușă, încercând să-și rețină lacrimile.

— Nu e el, spuse Maisie.

— Nu, răspunse asistentul. De fapt chiar îl cunosc pe Hugh Pilaster – am fost colegi de școală la Folkestone. A plecat în America.

Maisie se dădu de perete ca și cum ar fi primit un pumn în față.

— America? șopti ea.

— Da, Boston, Massachusetts. A luat vaporul acum vreo două săptămâni. Îl cunoașteți, vasăzică?

Maisie nu răspunse la întrebare. Își simțea inima ca un bolovan, grea și rece. Plecase în America. Și ea purta în pântec copilul lui. Era prea îngrozită ca să poată plânge.

April întreba cu arțag:

— Atunci cine e?

Asistentul începea să se simtă depășit de situație. Își pierdu aerul de superioritate și spuse încurcat:

— Mai bine vă spune el însuși. Scuzați-mă o clipa.

Și dispăru pe o ușă.

Maisie se uita fix la cutiile cu hârtii stivuite lângă perete, citind titlurile scrise pe margine: *Succesiunea Blenkinsop, Regina împotriva Morii Wiltshire, Căile Ferate de Sud, Dna. Stanley Evans (decedată).* Tot ce se întâmpla în acest birou reprezenta o tragedie pentru cineva, chibzui ea: moarte, faliment, divorț, proces.

Când ușa se deschise, în prag apăru un alt bărbat – un bărbat cu o înfățișare surprinzătoare. Nu cu mult mai în vârsta decât Maisie, bărbatul avea chipul unui profet biblic, cu ochi mari și întunecați scrutând de sub sprâncenele negre, cu un nas cu nări ridicate și o barbă stufoasă. Bărbatul îi părea cunoscut lui Maisie, și după o clipă de gândire aceasta hotărî

că îi amintea vag de tatăl ei, deși tăticul nu avusese niciodată aspectul acela fioros.

— Maisie? întrebă el. Maisie Robinson?

Hainele bărbatului erau puțin ciudate, ca și cum ar fi fost cumpărate în altă țară, și acesta avea accent american.

— Da, sunt Maisie Robinson. Dumneata cine naiba ești?

— Nu mă recunoști?

Dintr-odată Maisie își aminti de un băiat slăbănog, îmbrăcat în zdrențe și desculț, cu o umbră de mustața mijindu-i pe buza de sus și cu o privire aprigă în ochi.

— Oh, Doamne! țipă ea. Danny!

Pentru o clipa, Maisie uită de necazuri și sări în brațele lui.

— Danny, ești chiar tu?

El o strânse la piept atât de tare încât o duru.

— Chiar eu, da, spuse el.

— Cine e? întrebă April. Cine e?

— Fratele meu! spuse Maisie. Acela care a fugit în America! S-a întors!

Danny o lăsă din brațe ca s-o privească.

— Cum te-ai făcut atât de frumoasa? spuse el. Erai o sfrijita prăpădită!

Maisie îi atinse barba.

— Te-aș fi recunoscut fără tufa asta…

Din spatele lui Danny veni un tușit discret. Maisie își ridică privirea și văzu un bărbat în vârstă pe al cărui chip se citea o ușoară umbră de dispreț.

— Se pare că am reușit, spuse el.

Danny spuse:

— Domnule Jay, dați-mi voie să v-o prezint pe sora mea, domnișoara Robinson.

— Servitorul dumneavoastră, domnișoara Robinson. Dacă îmi dați voie să vă dau o sugestie…

— De ce nu? spuse Danny.

— Exista o cafenea chiar la doi pași de aici, în Theobald's Road. Sunt sigur că aveți foarte multe de povestit.

Era evident că domnul Jay voia să-i facă să plece, dar lui Danny nu părea să-i pese de ce dorea avocatul. Nu se știe prin ce trecuse acesta în toți acești ani, dar era clar că nu învățase să fie respectuos.

— Ce ziceți, fetelor? Ați vrea să stăm de vorbă aici sau să mergem să bem o cafea?

— Să mergem, spuse Maisie.

Domnul Jay adăugă:

— Și poate puteți trece puțin mai târziu ca să aranjăm cu plata, domnule Robinson?

— N-am să uit. Haideți, fetelor.

Părăsiră biroul și coborâră. Maisie avea mii de întrebări, dar făcu un efort pentru a-și stăpâni curiozitatea până când găsiră cafeneaua și se instalară la o masă. În cele din urmă spuse:

— Ce-ai făcut în toți acești șapte ani?

— Am construit căi ferate. S-a întâmplat să ajung în America la timpul potrivit. Războiul între state tocmai se terminase și construcția de căi ferate luase avânt extraordinar. Aveau nevoie în disperare de muncitori, de îi importau din Europa. Chiar și un băiat pricăjit de treisprezece ani își putea găsi de lucru. Am lucrat la primul pod de oțel care s-a construit vreodată, peste Mississippi la St. Louis, și apoi am lucrat la construirea căii ferate Union Pacific în Utah. La nouăsprezece ani eram șef de echipă – e muncă de oameni tineri. Apoi m-am înscris în sindicat și am condus o grevă.

— De ce te-ai întors?

— A fost un crah la bursă. Căile ferate nu mai aveau bani, iar băncile care le finanțau au luat-o la vale. Sunt mii, sute de mii de oameni care-și caută de lucru. Așa că am hotărât să vin acasă și s-o iau de la capăt.

— Și aici ce-o să faci, o să lucrezi tot la căile ferate?

Danny dădu din cap.

— Am o idee nouă. Vezi tu, mi s-a întâmplat deja de două ori ca viața să-mi fie zguduită de crahuri financiare. Bancherii sunt cei mai idioți oameni de pe pământul ăsta. Nu învață din greșelile lor și le fac iar și iar. Și cei care suferă sunt muncitorii. Pe ei nu-i ajută nimeni niciodată, și nici nu îi va ajuta. Ei trebuie să se ajute unii pe alții.

April spuse:

— Nimeni nu ajută pe nimeni. Toată lumea își urmărește propriul interes pe lumea asta. Trebuie să fii egoist.

„April mereu spune asta, gândi Maisie, deși în realitate e o persoană generoasă și ar face orice pentru prietenii ei.”

Danny spuse:

— Voi începe un fel de club pentru muncitori. Aceștia vor plăti șase bănuți pe săptămână și dacă își pierd slujba fără ca ei să aibă vreo vină, clubul le va plăti câte o liră pe săptămână în timpul în care-și caută altceva de lucru.

Maisie îl privi pe frate-său cu admirație. Planul era formidabil de ambițios – dar același lucru îl gândise și atunci când Danny îi spuse la vârsta de treisprezece ani: „În port e un vapor care pleacă spre Boston de dimineață când se ridică mareea – în noaptea asta mă cațăr pe o frânghie și mă ascund într-una dintre bărcile de pe punte". Danny făcuse exact ceea ce spusese și probabil că așa avea să se întâmple și acum. Spusese și că organizase o grevă. Danny părea să fi devenit un om pe care ceilalți îl urmează cu încredere.

— Ce mai știi de tăticul și mămica? întreba el. Ții legătura cu ei?

Maisie își scutură capul și, spre surprinderea ei, începu să plângă. Dintr-odată simți durerea de a-și fi pierdut familia, o durere pe care o refuzase și o refulase în toți acești ani.

Danny îi puse o mână pe umăr.

— Mă voi duce în nord să văd dacă le pot da de urmă.

— Sper să-i găsești, spuse Maisie. Mi-e atât de dor de ei.

Maisie o observa pe April, care o privea cu ochii mari.

— …Mi-e atât de teamă că le va fi rușine cu mine.

— De ce să le fie rușine? întreba el.

— Sunt însărcinată.

Chipul lui Danny se înroși:

— Și nemăritată?

— Da.

— Pe cale să te măriți?

— Nu.

Danny se înfurie.

— Cine-i porcul?

Maisie își ridică vocea:

— Scutește-mă de scena fratelui ofensat, te rog.

— O să-i rup gâtul!

— Taci din gură, Danny, spuse Maisie furioasă. M-ai abandonat acum șapte ani, așa că n-ai niciun drept să vii acum și să te porți de parcă aș fi proprietatea ta.

Danny fu stânjenit, și Maisie continuă cu o voce mai temperată:

— Nu contează. S-ar fi căsătorit cu mine, cred, dar eu nu am vrut, așa că ia-ți gândul de la asta. Oricum, acum a plecat în America.

Danny se calmă.

— Dacă nu ți-aș fi frate, te-aș lua chiar eu! Frumoasă ești destul! Oricum, puținii bani care mi-au mai rămas îți stau la dispoziție.

— Nu-i vreau.

Maisie știa că pare lipsită de gratitudine, dar nu se putea abține.

— Nu trebuie să ai grijă de mine, Danny. Folosește-ți banii pentru clubul muncitorilor. Îmi pot purta singură de grijă. M-am descurcat când aveam unsprezece ani, așa că am să pot și acum.

3

Micky Miranda și Papa se aflau într-un mic restaurant din Soho și luau masa de prânz, compusă din tocană de stridii – felul cel mai ieftin de pe meniu – și bere tare. Restaurantul era numai la câțiva pași de Ambasada Cordobei, aflată în Portland Place și unde Micky stătea acum la un birou timp de o oră, două în fiecare dimineață, ocupându-se de corespondența ambasadorului. Își terminase treaba pe ziua de azi și se întâlnise cu Papa să ia prânzul împreună. Cei doi stăteau față în față pe bănci tari de lemn cu spătar înalt. Pe podea era rumeguș, iar pe tavanul scund, straturi suprapuse de grăsime.

Micky detesta să mănânce în asemenea locuri, dar o făcea destul de des, ca să economisească bani. La Cowes Club mânca numai când plătea Edward. De altfel, era o adevărată aventură să-l ducă pe Papa la club: lui Micky îi era mereu teamă ca nu cumva bătrânul să iște vreun scandal, să scoată vreun pistol sau să scuipe pe covor.

Papa își șterse farfuria cu o bucată de pâine și o împinse deoparte.

— Trebuie să-ți explic ceva, spuse el.

Micky puse jos lingura.

Papa continuă:

— Am nevoie de pușți ca să ne batem cu familia Delabarca. După ce îi distrug, pun stăpânire pe minele lor de nitrat. Familia noastră o să se îmbogățească din aceste mine.

Micky încuviință. Auzise deja toate lucrurile acestea, dar n-ar fi avut îndrăzneala să-i spună așa ceva lui Papa.

— Minele de nitrat sunt numai începutul – primul pas, continuă Papa. Când o să avem mai mulți bani, o să cumpărăm și mai multe pușți. Diferiții membrii ai familiei vor deveni oameni importanți în provincie.

Micky își ciuli urechile. Asta era ceva nou.

— Varul tău Jorge va fi colonel de armată. Fratele tău Paulo va deveni șeful poliției din provincia Santamaria.

„Ca să fie bătăuș profesionist, nu amator, cum era până acum”, gândi Micky.

Papa spuse:

— Iar eu voi fi guvernatorul provinciei.

Guvernator! Micky habar nu avusese că Papa avea aspirații atât de înalte.

Dar acesta nu terminase de vorbit.

— Iar când provincia va fi sub controlul nostru, ne vom axa pe nivelul național. Vom deveni susținători fervenți ai președintelui Garcia. Tu vei fi trimisul său la Londra. Fratele tău va deveni ministrul justiției, poate. Unchii tăi vor fi generali. Fratele tău vitreg, Dominic, preotul, va deveni arhiepiscop de Palma.

Micky rămase uimit: habar n-avusese că avea un frate vitreg. Dar nu spuse nimic, ca să nu-l întrerupă pe Papa.

— Și apoi, spuse acesta, la momentul potrivit, îi vom înlătura pe cei din familia Garcia și le vom lua locul.

— Vrei să spui că vom răsturna guvernul? întrebă Micky căscând ochii.

Micky era uluit de îndrăzneala și de încrederea lui Papa.

— Da. În douăzeci de ani de aici încolo, fiule, președintele Cordobei va fi… ori eu, ori tu!

Micky încerca să digere toate lucrurile pe care le auzise. Cordoba avea o constituție care prevedea alegeri democratice, dar ele nu avuseseră loc niciodată. Președintele Garcia preluase puterea printr-o lovitură de stat cu zece ani în urmă. Înainte de aceasta, fusese comandantul-șef al forțelor armate

sub președintele Lopez, care condusese rebeliunea împotriva dominației spaniole, în care luptase și Papa cu cowboy-ii lui.

Micky era uimit de subtilitatea strategiei lui Papa: avea de gând să devină mai întâi susținător fervent al conducătorului actual, ca mai târziu să-l trădeze. Dar care era rolul lui Micky? Trebuia să devină ambasadorul Cordobei la Londra. Făcuse deja primul pas scoțându-l pe Tonio Silva din joc și luându-i slujba. Avea să trebuiască să găsească o metodă de a face același lucru cu ambasadorul.

Și după aceea? Dacă Papa avea să fie președinte, Micky putea să fie ministrul afacerilor externe și să călătorească astfel prin lume ca reprezentant al țării sale. Dar Papa spusese că Micky însuși putea deveni președinte – nu Paulo, nu unchiul Rico, ci chiar Micky? Era asta cu putință?

De ce? Micky era isteț, fără milă și avea relații – ce altceva îi mai trebuia? Gândul de a conduce o țară îl îmbăta. Toți i-ar face plecăciuni, cele mai frumoase femei din țară ar putea fi ale lui, cu sau fără voia lor, și, în fine, ar deveni la fel de bogat ca și cei din familia Pilaster.

— Președinte… spuse el meditativ. Îmi place ideea.

Papa își întinse brațul nonșalant și îi trase o palmă.

Bătrânul avea brațele puternice și palmele bătătorite, și Micky se clătină sub lovitură. Țipă, șocat și îndurerat, și sări în picioare. În gură simțea gust de sânge. Lumea din local amuțise și privea.

— Stai jos, spuse Papa.

De voie, de nevoie, Micky se supuse cu mișcări lente.

Papa se întinse peste masă și-l luă pe Micky de guler cu amândouă mâinile. Cu o voce plină de dispreț, îi spuse:

— Tot planul ăsta este pus în primejdie pentru că tu ai dat chix cu sarcina măruntă și simplă pe care ți-am dat-o!

Lui Micky îi era frică de taică-său când acesta era într-o asemenea dispoziție.

— Papa, o să-ți primești pușt ile!

— Într-o lună vine primăvara în Cordoba. Trebuie să punem mâna pe minele Delabarca în sezonul ăsta – la anul va fi prea târziu. Am rezervat un loc pe un cargou cu destinația Panama. L-am mituit pe căpitan să mă lase la mal cu arme cu tot pe coasta de est în Santamaria.

Papa se ridică, forțându-l și pe Micky să se ridice, și rupându-i cămașa în strânsoarea mâinilor. Chipul îi era pătruns de furie.

— Vasul pleacă peste cinci zile, spuse el cu o voce care-l băgă pe Micky în sperieți. Acum marș și cumpără pușțile alea!

Hastead, slugarnicul majordom al Augustei, luă haina udă a lui Micky și o atârnă lângă focul care duduia în antreu. Micky nu îi mulțumi. Nu se simpatizau deloc. Hastead era gelos pe oricine intra în grațiile Augustei, iar Micky îl disprețuia pe acesta pentru stilul său lingușitor. Și în afară de aceasta, Micky nu știa niciodată în ce direcție priveau ochii lui Hastead, ceea ce îi dădea un sentiment de neliniște.

Micky intră în salon și o găsi pe Augusta singură. Augusta păru bucuroasă să îl vadă. Îi luă mâna în mâinile ei și spuse:

— Ești înghețat!

— Am venit pe jos prin parc.

— Băiat nerod, trebuia să fi luat o brișcă!

Micky nu-și permitea să ia o brișcă, dar Augusta nu știa acest lucru. Ea îi apăsă mâinile pe pieptul ei și zâmbi. Aceasta putea părea o invitație sexuală, dar Augusta făcu ca și cum era un gest nevinovat de a-i încălzi degetele înghețate.

Făcea des astfel de lucruri atunci când se aflau doar ei în aceeași încăpere, și lui Micky îi plăcea. Câteodată Augusta îi lua mâna și îl atingea pe șold, iar el îi punea mâna pe braț sau pe umăr și se uita în ochii ei, și amândoi vorbeau șoptit, ca îndrăgostiții, fără să recunoască faptul că de fapt flirtau. Lui Micky i se părea palpitant, și ei la fel. Dar astăzi era prea disperat de îngrijorare ca să stea să-i facă ochi dulci.

— Ce mai face bătrânul Seth? întreba el, sperând să audă de o înrăutățire bruscă a sănătății lui.

Augusta simți că Micky era prost dispus și îi lăsă mâna să-i alunece dintr-a ei fără să se împotrivească, cu toate că pe față i se citea dezamăgirea.

— Hai lângă foc, spuse ea, așezându-se pe canapea și bătând ușor cu palma pe locul de lângă ea. Seth se simte mult mai bine.

Inima lui Micky stătu în loc.

Augusta continuă:

— Mai poate trăi ani de zile.

Nu-și putea ascunde iritarea din voce. Era și ea nerăbdătoare ca soțul ei să ia conducerea băncii.

— Știi că acum locuiește aici. Ar trebui să mergi să-i faci o vizită după ce ai băut niște ceai.

— Cu siguranță se va retrage curând, nu-i așa?

— Din păcate, nu dă niciun semn în acest sens. Chiar azi-dimineață s-a opus unei noi emisiuni de acțiuni pentru căile ferate rusești. Augusta îl bătu ușor pe genunchi. Ai răbdare. Tatăl dumitale va avea armele în curând.

— Nu mai poate aștepta prea mult, rosti Micky îngrijorat. Trebuie să plece săptămâna viitoare.

— De aceea ești atât de neliniștit, spuse ea. Bietul meu băiat! Aș vrea să pot face ceva ca să te ajut.

— Nu-l cunoașteți pe tata, zise Micky fără să-și poată ascunde disperarea din voce. Când stă față în față cu oamenii, se preface a fi civilizat, dar în realitate e o brută. Dumnezeu știe ce-o să-mi facă dacă îl dezamăgesc.

În antreu se auziră voci.

— Trebuie să-ți spun ceva înainte ca ceilalți să intre, spuse Augusta grăbită. L-am întâlnit în sfârșit pe domnul David Middleton.

Micky dădu din cap.

— Și ce-a spus?

— A fost politicos, dar sincer. A spus că nu crede că s-a făcut lumină asupra întregului adevăr privind moartea fratelui său și m-a întrebat dacă pot să-l pun în legătură cu Hugh Pilaster sau cu Tonio Silva. I-am spus că ambii sunt în străinătate și că-și pierde timpul.

— Aș vrea să putem rezolva problema cu bătrânul Seth la fel de elegant cum am rezolvat-o pe aceasta, spuse Micky în momentul în care se deschidea ușa.

Edward intră în salon, urmat de sora lui, Clementine. Aceasta semăna cu Augusta, dar nu avea aceeași personalitate puternică și nici senzualitatea maică-sii. Augusta turnă ceaiul în cești. Micky și Edward purtau o discuție dezlânată despre planurile lor pentru seara respectivă. În septembrie nu erau nici petreceri, nici baluri – aristocrații nu se întorceau la Londra decât după Crăciun, și numai oamenii politici și

nevestele lor erau în oraș. Dar în lumea burgheziei nu se ducea lipsă de distracții, și Edward avea bilete pentru un spectacol de teatru. Micky se prefăcu foarte interesat, dar gândul îi stătea la Papa.

Hastead aduse o tava cu brioșe calde cu unt. Edward mâncă mai multe, dar Micky nu avea poftă de mâncare. Apoi sosiră și alți membri ai familiei: William cel tânăr, fratele lui Joseph, Madeleine, sora cea urâtă a lui Joseph și maiorul Hartshorn, soțul lui Madeleine cel cu cicatrice pe frunte. Toți vorbeau despre criza financiară, dar Micky vedea clar că nu erau speriați: bătrânul Seth o intuise și se asigurase ca Banca Pilaster să nu fie expusă. Titlurile de valoare cu risc ridicat scăzuseră mult – obligațiunile egiptene, peruviene și turcești se prăbușiseră, dar titlurile de valoare ale guvernului britanic și acțiunile căilor ferate britanice nu suferiseră decât scăderi ușoare.

Unul câte unul, se duseră cu toții sus să-l viziteze pe Seth, și unul câte unul coborâră spunând cât de minunat părea să se simtă bătrânul. Micky se duse ultimul. Îi veni rândul, în sfârșit, pe la cinci și jumătate.

Seth ocupa fosta cameră a lui Hugh. O infirmieră veghea pe coridor, cu ușa întredeschisă, în caz că Seth ar avea nevoie de ceva. Micky intră în cameră și închise ușa.

Seth stătea în capul oaselor în pat și citea *The Economist.* Micky spuse:

— Bună ziua, domnule Pilaster. Cum vă mai simțiți?

Bătrânul puse ziarul la o parte evident deranjat.

— Mă simt bine, mulțumesc. Ce mai face tatăl dumitale?

— Nerăbdător să ajungă acasă.

Micky se uita la bătrânul firav din așternuturile albe. Pielea de pe chipul lui părea transparentă, și lama încovoiată a nasului tipic Pilaster părea mai ascuțita ca niciodată, dar ochii îi licăreau cu inteligență vioaie. Părea că putea trăi și conduce banca încă zece ani.

Lui Micky îi răsună în urechi vocea tatălui său: „Dar cine ne stă în cale?”

Bătrânul era slăbit și neajutorat, și în cameră se afla numai Micky, iar infirmiera era afară.

Micky își dădu seama că trebuie să-l ucidă pe Seth.

Vocea tatălui sau îi șopti: „Fă-o acum”.

Putea să-l sufoce pe bătrân cu perna fără să lase vreo urmă. Toată lumea ar crede că a murit din cauze naturale.

Inima i se umplu de ură și i se făcu rău.

— Ce-i cu dumneata? întrebă Seth. Pari mai bolnav decât mine.

— Stați comod, domnule? spuse Micky. Permiteți-mi să vă aranjez pernele.

— Te rog nu te deranja, stau bine, replică Seth, dar Micky întinse mâinile în spatele lui și scoase o perna de pene mare.

Micky se uită la bătrân și șovăi.

În ochii lui Seth apăru un fulger de teamă, și bătrânul deschise gura după ajutor.

Dar înainte ca acesta să apuce să scoată vreun sunet, Micky îi acoperi fața cu perna și îi împinse capul în jos.

Din păcate, brațele lui Seth se aflau peste așternut, și Seth îl prinse pe Micky de antebrațe, strângându-l cu o forța surprinzătoare. Micky privi îngrozit la ghearele acelea bătrâne încleștate pe mânecile redingotei sale, dar continuă să apese perna cât de tare putea. Seth își înfipse degetele cu disperare în brațele lui Micky, dar tânărul era mai tare.

Când nici așa nu reuși, Seth începu să dea din picioare și să se zbată. Nu putu să scape din strânsoarea lui Micky, dar patul cel vechi al lui Hugh începu să scârțâie, și Micky era îngrozit că infirmiera avea să audă și să intre în cameră să vadă ce se petrece. Singura soluție care îi veni în minte lui Micky pentru a-l face să tacă pe bătrân era să se urce peste el. Ținând în continuare perna peste fața lui Seth, Micky se urcă în pat și se lungi peste corpul crispat al bătrânului. Micky se gândi că imaginea amintea în mod grotesc de o scenă de sex cu o femeie care încearcă să scape și își suprimă râsul isteric care-i urca pe buze. Seth continuă să se zbată, dar mișcările lui erau anihilate sub greutatea lui Micky, și patul încetă să mai scârțâie. Micky apăsă cu putere.

În sfârșit, orice mișcare încetă. Micky mai rămase întins peste bătrân un timp, ca să fie sigur că acesta își dăduse duhul, apoi îndepărta perna cu atenție și se uită la chipul acela palid și nemișcat. Ochii erau închiși, iar trăsăturile liniștite. Bătrânul părea mort. Micky trebuia să-i verifice bătăile inimii.

Încet și temător, își lăsă capul pe pieptul lui Seth.

Dintr-odată, ochii bătrânului se deschiseră larg și acesta inspiră adânc, hodorogit.

Lui Micky mai că-i scăpă un țipăt de groază. Dar peste o clipă deja, acesta își recâștigase stăpânirea de sine și îndesă din nou perna peste fața lui Seth. În timp ce apăsa, Micky își simțea trupul tremurând ușor de spaimă și scârbă, dar după o vreme acesta nu mai simți nicio rezistență din partea lui Seth.

Micky știa că ar trebui să țină perna așa câteva minute bune ca să fie sigur că de data aceasta bătrânul era mort de-a binelea, dar era neliniștit din cauza infirmierei. Aceasta putea observa că e tăcere. Micky trebuia să vorbească pentru a da impresia de normalitate. Dar nu găsea nimic de spus unui mort. „Spune orice, nu contează ce, numai să audă vorbind", își spuse el.

— Mie-mi merge binișor, bombăni el disperat. Da, binișor, binișor… Și dumneavoastră ce mai faceți? Bine, bine. Mă bucur să aud că vă simțiți mai bine. Minunat, domnule Pilaster. Mă bucur nespus să văd că arătați atât de bine, atât de minunat, mult mai bine, oh Doamne, nu mai pot s-o țin așa, foarte bine, minunat, minunat…

Nu mai suporta. Încetă să mai apese perna. Strâmbându-se de scârbă, Micky puse mâna pe pieptul lui Seth, unde socotea el c-ar trebui să-i fie inima. Pe pielea palidă a bătrânului erau peri răzleți și albi. Sub cămașa de noapte, trupul acestuia era cald, dar inima încetase să-i bată. „Ai murit oare de-a binelea de data asta?" se întrebă Micky. Și apoi i se păru că aude vocea lui Papa, furios și nerăbdător, spunând: „Da, nerodule, e mort, șterge-o odată de acolo!"

Lăsând perna pe fața lui Seth, se dădu jos de pe cadavru și se ridică.

Îl cuprinse o greață profundă. Picioarele i se înmuiară și îi veni să leșine – trebui să se țină de stâlpul patului ca să nu cadă. „L-am ucis, își spuse el. L-am ucis."

Pe scări se auzi o voce.

Micky privi trupul întins în pat. Perna era încă pe fața lui Seth. Micky o înșfacă rapid. Ochii lui Seth erau deschiși și holbați.

Ușa se deschise.

Augusta intră în odaie.

Aceasta rămase în pragul ușii privind la așternuturile mototolite, la chipul lui Seth cu ochii ieșiți din orbite, și la perna din mâinile lui Micky.

Se făcu albă ca varul.

Micky se uită la ea, mut și neajutorat, așteptând ca ea să spună ceva.

Augusta stătu țintuită locului pentru mult timp, mutându-și privirea de la Seth la Micky.

Apoi, fără un cuvânt, închise ușa încet.

Luă perna din mâinile lui Micky. Ridica ușor capul lipsit de viață al lui Seth și așeză perna la locul ei, apoi netezi așternutul. Luă *The Economist,* care căzuse pe jos, îl așeză pe pieptul lui Seth, și încrucișă mâinile bătrânului deasupra, ca și cum acesta ar fi adormit cu ziarul în mână.

Apoi îi închise ochii.

Se apropie de Micky.

— Tremuri, spuse ea, cuprinzându-i chipul în mâini și sărutându-l pe gură.

Pentru o clipă, Micky fu prea surprins ca să reacționeze. Dar trecerea de la groază la dorință se petrecu fulgerător. Micky o cuprinse cu brațele și o îmbrățișă, simțind pieptul Augustei strivindu-se de al lui. Ea deschise gura și limbile lor se întâlniră. Micky îi cuprinse sânii cu amândouă mâinile și îi strânse tare. Ea trase adânc aer în piept. Micky fu atâțat într-o clipită. Augusta începu să-și împingă pelvisul către al lui, frecându-se de mădularul lui întărit. Gâfâiau amândoi. Augusta luă mâna lui Micky și și-o vârî în gură, mușcând-o ca să nu țipe. Închise ochii strâns și corpul i se cutremură. Micky înțelese că Augusta avea un orgasm și el însuși era atât de înfierbântat încât se slobozi și el imediat.

Totul durase numai câteva clipe. Cei doi rămaseră încă puțin agățați unul de altul, respirând greu. Micky era prea năucit ca să gândească.

După ce își trase sufletul, Augusta se eliberă din îmbrățișare.

— Mă duc în camera mea, spuse ea încet. Ar trebui să părăsești casa imediat.

— Augusta…

— Spune-mi doamna Pilaster!

— Prea bine…

— Asta nu a avut loc niciodată, șopti ea încrâncenat. M-ai înțeles? *Nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată!*

— Prea bine, repetă Micky.

Augusta își netezi rochia și își aranjă părul. Micky o privea neajutorat, paralizat de forța voinței ei. Ea se întoarse și se îndreptă spre ușă. Micky i-o deschise mașinal. Ieși în urma ei. Infirmiera se uită la ei întrebător. Augusta își duse degetul la gură în semn de liniște.

— A ațipit puțin, rosti ea încet.

Micky era uluit și șocat de calmul Augustei.

— Asta-i face cel mai bine, spuse infirmiera. Îl las să doarmă liniștit o oră…

Augusta dădu din cap, încuviințând.

— Așa aș face și eu dac-aș fi în locul dumneavoastră. Credeți-mă, acum îi e bine.

PARTEA A DOUA 1879

CAPITOLUL ÎNTÂI – IANUARIE

1

Hugh se întoarse la Londra după șase ani.

În această perioadă, averea familiei Pilaster se dublase, în parte mulțumită lui Hugh.

Hugh se descurcase nemaipomenit de bine în Boston – mai bine decât visase vreodată.

Comerțul transatlantic era în plină expansiune, Statele Unite se refăceau după războiul civil, iar Hugh se îngrijise ca Banca Pilaster să finanțeze o bună parte din afacerile respective.

În afară de aceasta, Hugh îi orientase pe asociați să inițieze o serie de emisiuni de acțiuni și de titluri lucrative pe piața nord-americană. După război, guvernul și companiile americane aveau nevoie de capital, și Banca Pilaster strângea aceste fonduri.

În sfârșit, Hugh devenise expert în haotica piață a acțiunilor pe căile ferate, căpătând abilitatea să prevadă care dintre căile ferate în construcție aveau să aducă profit și care aveau să fie abandonate la primul lanț muntos. Unchiul Joseph se arătase precaut, amintindu-și de crahul financiar din 1873 de la New York, dar Hugh moștenise prudența conservatoare a neamului Pilaster, astfel încât recomandase numai acțiunile sigure, evitând cu multă grijă tot ce mirosea a speculație – și judecata lui se dovedise a fi bună. Acum Banca Pilaster era prima bancă din lume în afacerile de strângeri de fonduri destinate dezvoltării industriale a Americii de Nord. Hugh era plătit cu o mie de lire pe an, deși știa că merită mult mai mult.

La debarcare în Liverpool, Hugh fu întâmpinat pe chei de conducătorul filialei locale a Băncii Pilaster, cu care de altfel schimbase telegrame cel puțin o dată pe săptămână de când plecase la Boston. Nu se văzuseră niciodată, iar când se întâlniră, omul îi spuse:

— Pe legea mea, nu mi-am dat seama că sunteți atât de tânăr, domnule!

Hugh se bucura să audă aceste cuvinte, mai ales că în acea dimineața își găsise un fir alb în părul lui negru ca smoala. Avea douăzeci și șase de ani.

Hugh lua trenul către Folkestone fără a se opri la Londra. Probabil că asociații Băncii Pilaster considerau că ar fi trebuit să treacă să-i vadă pe ei înainte de a se duce s-o vadă pe maică-sa, dar Hugh era de alta părere: lor le dăduse șase ani din viață, așa ca îi datora maică-sii măcar o zi.

Femeia îi apăru lui Hugh de o frumusețe mai senină decât oricând, dar continua să poarte negru în amintirea tatălui lui. Sora lui, Dotty, avea acum doisprezece ani. Abia își mai amintea de fratele ei și se purta cu timiditate până când Hugh o așeză pe genunchii lui și îi aminti cât de rău îi împăturise cămășile.

Hugh o imploră pe maica-sa să se mute într-o casă mai mare – Hugh ar fi avut bani destui pentru a plăti chiria. Aceasta refuză, spunându-i să-și păstreze banii ca să-și facă un capital. Hugh reuși totuși s-o convingă să mai ia o servitoare care s-o ajute pe doamna Builth, slujnica ei, care era deja cam în vârstă.

A doua zi, Hugh luă trenul pe linia Londra-Chatham-Dover și ajunse la Londra la gara Holbom Viaduct. Un hotel uriaș se construise lângă aceasta gară de către niște întreprinzători care credeau ca Holbom avea să devină o haltă importantă pentru englezii care mergeau la Nisa sau la Sankt-Petersburg. Hugh n-ar fi investit niciun ban în el: el considera că gara aceea avea să fie folosita în principal de lumea care lucra în cartierul financiar și care locuia în suburbiile în plină expansiune din sud-estul Londrei.

Era o dimineață luminoasă de primăvară. Hugh o luă pe jos spre Banca Pilaster. Uitase de gustul afumat al aerului Londrei – cu mult mai neplăcut decât aerul de la Boston sau New York. Se opri pentru o clipă în fața băncii, contemplându-i fațada grandioasă.

Le spusese asociaților că voia să vină acasă într-un concediu ca să-și revadă mama și surioara, dar și țara natală. Însă adevăratul motiv de a veni la Londra era altul.

Avea de gând să arunce o bombă.

Venea la Londra cu propunerea de a realiza o fuziune a

operațiunilor nord-americane ale Băncii Pilaster cu banca newyorkeză Madler and Bell, în vederea formării unui nou parteneriat care s-ar numi Madler, Bell and Pilaster. Era o mișcare care ar fi adus bani foarte mulți băncii și care ar fi încoronat în același timp realizările din Statele Unite ale lui Hugh. Acesta ar fi putut astfel să se întoarcă la Londra și să promoveze de la poziția de „cercetaș" la cea de „comandant". Ar fi însemnat și sfârșitul perioadei lui de exil.

Gâtuit de emoție, își aranjă cravata și intră.

Sala băncii, ale cărei dușumele și aprozi greoi îl impresionaseră atât de mult cu ani în urmă, i se păru austeră. Pe scări îl întâlni pe Jonas Mulberry, fostul său superior. Mulberry fu surprins și bucuros să-l vadă.

— Domnule Hugh! spuse el, strângându-i mâna cu căldură. Ați revenit de tot?

— Eu așa sper. Ce mai face doamna Mulberry?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Transmiteți-i complimentele mele. Și cei trei copilași?

— Acum sunt cinci. Sănătoși, mulțumesc lui Dumnezeu.

Hugh își dădu seama că era posibil ca administratorul-șef să-i poată răspunde la întrebarea care-l frământa:

— Mulberry, dumneavoastră lucrați aici când domnul Joseph a devenit asociat al băncii?

— Eram un funcționar mărunt începător. În iunie se fac douăzeci și cinci de ani de atunci.

— Asta înseamnă că domnul Joseph avea vreo…

— Douăzeci și nouă de ani.

— Mulțumesc.

Hugh urcă la Sala Asociaților, bătu la ușă și intră. Toți cei patru asociați erau acolo: unchiul Joseph – mai bătrân și mai chel decât în urmă cu șase ani și semănând tot mai mult cu bătrânul Seth, așezat la biroul președintelui, maiorul Hartshorn, soțul mătușii Madeleine – cu nasul mai înroșit, asortându-i-se cu cicatricea de pe frunte, citind *The Times* lângă foc, unchiul Samuel – îmbrăcat elegant ca-ntotdeauna, cu o redingotă de culoarea cărbunelui la două rânduri și vestă gri perlă, cufundat în lectura unui contract, și noul asociat, William cel tânăr, care acum avea treizeci și unu de ani – stând la biroul său și scriind ceva într-un caiet.

Samuel fu primul care îl salută pe Hugh.

— Băiete dragă! spuse el, ridicându-se și strângându-i mâna. Dar ce bine arăți!

Hugh dădu mâna cu toți asociații și primi un pahar de vin de Xeres. Se uită la portretele foștilor președinți ai băncii, atârnate pe pereți.

— În încăperea aceasta i-am vândut acum șase ani lui Sir John Cammel obligațiuni de o sută de mii de lire pentru împrumutul rusesc, își aminti el.

— Într-adevăr, spuse Samuel.

— Comisionul pe care l-a încasat banca pentru acea vânzare, calculat la cinci la sută, tot reprezintă mai mult decât am fost plătit eu în toți acești opt ani de când lucrez la bancă, spuse Hugh zâmbind.

Joseph răspunse cu țâfnă:

— Sper că n-ai venit să ceri o mărire de salariu. Ești deja oricum funcționarul cel mai bine plătit din firmă.

— Cu excepția asociaților, spuse Hugh.

— Firește, clănțăni Joseph.

Hugh își dădu seama că începuse prost discuția. „Prea nerăbdător, ca de obicei, își reproșă el în gând. Ia-o încet."

— Nu, n-am venit să cer o mărire de salariu, spuse el. Dar am venit cu o propunere pentru asociați.

Samuel spuse:

— De ce nu stai jos să ne spui despre ce este vorba?

Hugh puse pe masă paharul neatins și își adună gândurile.

Își dorea cu disperare ca propunerea lui să fie acceptată de asociați. Ar fi reprezentat deopotrivă punctul culminant și dovada izbânzii lui asupra situației potrivnice. Ar fi furnizat băncii dintr-o singură lovitură mai multe posibilități de afaceri decât ar fi putut furniza cei mai mulți asociați într-un an întreg. Și dacă acceptau, ar cam fi fost obligați să-l facă asociat și pe el.

— Boston nu mai reprezintă centrul financiar al Statelor Unite, începu el. Acum New Yorkul i-a luat locul. Neapărat ar trebui să ne mutăm sediul. Dar avem o problemă. Foarte multe dintre afacerile de care m-am ocupat în ultimii șase ani au fost făcute în colaborare cu instituția newyorkeză Madler and Bell. Se poate spune că Sidney Madler m-a luat sub aripa lui când

eram începător. Dacă ne mutăm la New York, le-am face concurență.

— Nu-i nimic rău în a face concurență, când împrejurările sunt de natura respectivă, spuse maiorul Hartshorn.

Rareori se întâmpla ca acesta să aibă ceva interesant de spus, dar în loc să tacă, îi plăcea să facă afirmații evidente pe un ton sentențios.

— Se poate. Dar am o idee mai bună. De ce să nu fuzionăm operațiunile noastre nord-americane cu Madler and Bell?

— Să fuzionăm? făcu Hartshorn. Ce vrei să spui?

— Să punem pe picioare împreună cu ei o firmă în parteneriat, pe care s-o numim Madler, Bell and Pilaster și care să aibă un sediu la New York și unul la Boston.

— Și cum ar funcționa aceasta?

— Noua companie s-ar ocupa de toate finanțările de export-import de care cele două firme se ocupă în prezent separat, iar profitul ar fi împărțit. Pilaster ar avea astfel șansa să participe la toate emisiunile noi de obligațiuni și acțiuni puse pe piața de Madler and Bell. Eu m-aș ocupa de această afacere de aici din Londra.

— Nu-mi place, spuse Joseph. Asta nu înseamnă decât să ne dăm afacerile pe mâna altora.

— Dar partea interesantă de-abia acum urmează, continuă Hugh. Toate afacerile lui Madler and Bell de pe piața europeană, de care în prezent se ocupă diferite agenții, ar fi încredințate Băncii Pilaster.

Joseph mormăi curios.

— Și asta reprezintă probabil…

— …comisioane de mai bine de cincizeci de mii de lire pe an!

Hartshorn exclamă:

— Dumnezeule!

Erau cu toții uimiți. Nu mai făcuseră niciodată afaceri în parteneriat și nu se așteptau la o propunere atât de inovatoare din partea cuiva care nu era nici măcar asociat. Dar perspectiva a cincizeci de mii de lire din comisioane era irezistibilă.

Samuel spuse:

— Se vede treaba că ai discutat despre asta cu ei.

— Da, Madler este foarte entuziasmat, la fel și asociatul lui,

John James Bell.

William cel tânăr spuse:

— Și dumneata ar urma să conduci parteneriatul de aici, din Londra.

Hugh înțelese că William îl privea ca pe un rival care era mult mai puțin primejdios la cinci mii de kilometri depărtare.

— De ce nu? răspunse Hugh. La urma urmei, fondurile sunt strânse la Londra.

— Și care ar fi statutul dumitale?

Era o întrebare la care Hugh ar fi preferat să nu dea răspuns imediat. Viclean, William întrebase despre asta ca să-l pună în încurcătură. Acum Hugh era obligat să ia taurul de coame.

— Cred că domnul Madler și domnul Bell s-ar aștepta să trateze cu un asociat.

— Ești prea tânăr ca să devii asociat, spuse Joseph numaidecât.

— Am douăzeci și șase de ani, unchiule, spuse Hugh. Dumneavoastră ați devenit asociat la douăzeci și nouă.

— Trei ani înseamnă foarte mult timp.

— Și cincizeci de mii de lire înseamnă foarte mulți bani.

Hugh își dădu seama că părea prea îngâmfat – defect spre care avea o înclinație – și dădu înapoi imediat. Știa că dacă le forța mâna, l-ar fi refuzat pur și simplu din conservatorism.

— Dar sunt multe lucruri de luat în considerație. Știu că doriți să discutați despre asta între voi. Poate ar fi mai bine să vă las?

Samuel dădu din cap discret, iar Hugh se îndreptă spre ieșire.

Samuel spuse:

— Fie că această propunere se va concretiza sau nu, Hugh, meriți felicitări pentru nemaipomenitul spirit de inițiativă de care dai dovadă – sunt sigur că toată lumea este de acord cu acest lucru.

Se uită întrebător la asociații lui, care dădură din cap a încuviințare.

— Neîndoios, neîndoios, mormăi Joseph.

Hugh nu știa dacă ar trebui să-i fie necaz pentru că nu spuseseră da imediat sau să se bucure pentru ca nu

refuzaseră propunerea lui din capul locului. I se tăiase tot avântul și era profund dezamăgit. Dar nu mai putea face nimic.

— Mulțumesc, spuse el și ieși.

La ora patru după-amiaza, Hugh stătea în fața enormei și sofisticatei case a Augustei din Kensington Gore.

Șase ani de smog londonez înnegriseră cărămizile roșii și murdăriseră piatra albă, dar statuile de păsări și jivine erau tot acolo, pe frontonul în formă de trepte, la fel ca și corabia cu pânzele umflate de pe vârful acoperișului. „Și tot ei spun că americanii au gusturi proaste!" gândi Hugh.

Știa din scrisorile maică-sii că Joseph și Augusta își cheltuiseră parte din averea lor crescândă pe două alte locuințe – un castel în Scoția și o un conac la țară în Buckinghamshire. Augusta dorise să vândă casa din Kensington și să cumpere o alta în Mayfair, dar Joseph pusese piciorul în prag – lui îi plăcea aici.

Casa era încă relativ nouă când Hugh o părăsise, dar cu toate acestea, era plină de amintiri pentru el. Aici suferise persecuțiile Augustei, aici îi făcuse curte lui Florence Stalworthy, aici îl pocnise în nas pe Edward și făcuse dragoste cu Maisie Robinson. Dintre toate, cea mai tulburătoare era amintirea lui Maisie. Ceea ce îi rămăsese în minte nu erau atât umilința și dizgrația pe care le suferise în urma acelui episod, ci pasiunea și emoția momentului. Nu o mai văzuse și nu mai auzise nimic despre Maisie din noapte aceea, dar nu era zi în care să nu se gândească la ea.

Familia probabil că-și amintea de scandal așa cum îl relatase Augusta, și anume cum ca destrăbălatul de fiu al lui Tobias Pilaster adusese o târfă acasă și cum că, fiind prins, se năpustise cu furie asupra bietului și nevinovatului Edward. Puteau gândi ce le plăcea, dar trebuiau să-l recunoască pe Hugh ca membru plin al familiei Pilaster și ca bancher, și în curând, cu puțin noroc, trebuiau să-l facă asociat.

Hugh se întreba cât de mult de schimbase familia în acești șase ani. Maică-sa îl ținuse la curent cu evenimentele din familie prin scrisori lunare. Verișoara Clementine era acum logodită și urma să se căsătorească – nu și Edward, în ciuda eforturilor Augustei, iar William cel tânăr și Beatrice aveau

acum o fetiță. Dar maică-sa nu-i scrisese despre schimbările ascunse. Unchiul Samuel mai trăia oare cu „secretarul” său? Era Augusta la fel de neînduplecată sau se mai muiase cu vremea? Devenise Edward serios și mai așezat? Se însurase Micky Miranda cu vreo fată din cetele de fete care se îndrăgosteau de el în fiecare sezon?

Era timpul să afle răspunsul la toate aceste întrebări. Traversă strada și bătu la ușă.

Cel care îi deschise ușa fu Hastead, mierosul majordom al Augustei. Nu părea deloc schimbat – ochii lui priveau și acum în direcții diferite.

— Buna ziua, domnule Hugh, spuse el, dar vocea lui cu accent galez era glacială, ceea ce însemna că Hugh tot nu intrase în favorurile celor din casă.

Felul în care Hastead dădea bună ziua cuiva reflecta fidel sentimentele Augustei față de acea persoană.

Hugh trecu din vestibul în antreul casei. Acolo stăteau, ca un comitet de primire, cele trei zgripțuroaice ale familiei: Augusta, cumnata ei Madeleine și fiica ei Clementine. La cei patruzeci și șapte de ani ai săi, Augusta avea aceeași înfățișare surprinzătoare: avea același chip clasic cu sprâncene negre și privire semeață, iar cele câteva kilograme în plus erau de neobservat la înălțimea ei. Clementine era o versiune mai subțire a aceleiași lucrări, dar îi lipsea aspectul impunător al maică-sii și mai ales frumusețea. Mătușa Madeleine era familia Pilaster din cap până în picioare – de la nasul încovoiat la chipul subțire și colțuros și până la panglica de dantelă scumpă de pe tivul rochiei albastre ca gheața.

Hugh le sărută pe toate trei, scrâșnind din dinți.

Augusta spuse:

— Ei, Hugh, nădăjduiesc că experiența vieții în străinătate te-a făcut mai înțelept decât înainte?

Augusta nu avea de gând să lase pe nimeni să uite de faptul că Hugh părăsise țara căzut în dizgrație.

— Nădăjduiesc că devenim cu toții mai înțelepți pe măsură ce îmbătrânim, mătușă dragă, răspunse Hugh, gustând satisfacția de a vedea cum chipul Augustei se întunecă de mânie.

— Într-adevăr, rosti ea cu răceală.

Clementine spuse:

— Hugh, permite-mi să ți-l prezint pe logodnicul meu, Sir Harry Tonks.

Hugh îi dădu mâna. Harry era prea tânăr pentru a fi cavaler, așa ca titulatura de „sir” trebuia să indice ca era un baronet, un fel de aristocrat de categoria a doua. Hugh nu-l invidia pentru căsătoria cu Clementine. Aceasta nu era atât de îngrozitoare ca maică-sa, dar fusese mereu o ființă haină.

Harry îl întrebă pe Hugh:

— Cum a fost călătoria peste ocean?

— Foarte rapidă, spuse Hugh. Am venit cu unul dintre vapoarele acestea noi, cu elice. A durat numai șapte zile.

— Pe legea mea! Minunat, minunat!

— Din ce parte a Angliei sunteți, Sir Harry? întreba Hugh, încercând să-i iscodească situația.

— Am o proprietate în Dorsetshire. Mai toți arendașii mei cultivă hamei.

„Boiernaș de țară, conchise Hugh – dacă are minte, își va vinde pământurile și-și va pune banii în Banca Pilaster. De fapt, Harry nu părea prea cine știe cât de isteț, dar părea a fi un om maleabil. Femeilor din familia Pilaster le plăcea să-și aleagă bărbați care să facă ce spun ele, și Harry era o versiune mai tânără a lui George, soțul lui Madeleine. Pe măsură ce îmbătrâneau, aceștia deveneau mai acri și pizmași, dar rareori se răzvrăteau.

— Intră în salon, ordonă Augusta. Toată lumea te așteaptă.

Hugh o urmă în salon, dar se opri imediat ce trecu pragul.

Vasta încăpere familiară, cu șemineurile ei mari de o parte și de alta și ușile cele înalte care dădeau spre grădina cea lungă fusese radical transformată. Toată mobila și decorațiunile japoneze dispăruseră, și încăperea fusese renovată într-o bogată revărsare de motive în culori îndrăznețe. Uitându-se mai atent, Hugh observa că erau toate motive florale: uriașe margarete galbene pe covor, trandafiri roșii cățărători pe tapet, crizanteme roz în mătasea care înconjura picioarele scaunelor, oglinzile, diferitele mese și pianul.

— Ați făcut transformări în camera asta, mătușă, afirmă el inutil.

Clementine spuse:

— Totul a fost comandat de la noul magazin William Morris din Oxford Street – e ultimul răcnet.

Augusta completă:

— Trebuie însă să schimbăm covorul – culoarea nu se potrivește.

Hugh își aminti că Augusta nu era niciodată mulțumită.

Cea mai mare parte a familiei Pilaster era acolo. Erau cu toții curioși să-l vadă pe Hugh, firește. Acesta părăsise țara căzut în dizgrație și unii dintre ei chiar gândiseră poate că nici nu mai aveau să-l revadă vreodată, dar aceștia îl subestimaseră, și iată-l că se întorcea ca un erou victorios. Erau cu toții nerăbdători să îl privească mai îndeaproape.

Prima persoană cu care Hugh dădu mâna fu vărul său Edward. Acesta avea douăzeci și nouă de ani, dar arăta mai în vârstă: era deja rotofei și avea chipul congestionat al unui om lacom.

— Deci te-ai întors, spuse Edward, încercând un zâmbet care se transformă într-un rânjet ranchiunos.

Hugh nici nu-l învinovățea. Cei doi veri erau mereu comparați unul cu altul. Acum succesul lui Hugh atrăgea atenția asupra faptului că Edward nu înfăptuise nimic la bancă.

Lângă Edward era Micky Miranda. La fel de chipeș și de impecabil în ținută, Micky părea și mai dichisit și sigur de sine. Hugh spuse:

— Salut, Miranda, tot pentru ambasadorul Cordobei lucrezi?

— *Sunt* ambasadorul Cordobei.

Hugh nu fu din cale-afară de surprins.

Se bucură de asemenea să o vadă pe vechea lui prietenă Rachel Bodwin.

— Buna Rachel, ce mai faci? i se adresă el.

Rachel nu fusese niciodată o fată drăgălașă, dar acum Hugh își dădea seama ca aceasta se transformase într-o femeie atrăgătoare. Trăsăturile ei colțuroase și ochii prea apropiați, care acum șase ani i se păruseră comuni, îi treziră acum interesul în mod ciudat.

— Ce se mai întâmplă cu dumneata în ultima vreme?

— Conduc o campanie pentru modificarea legii privind drepturile femeii la proprietate, spuse ea, apoi, râzând,

adăugă: Spre disperarea părinților mei, care ar prefera să mă vadă conducând o campanie ca să-mi găsesc un soț.

Hugh își aminti ca Rachel era întotdeauna stânjenitor de sinceră. Tocmai din acest motiv i se părea atât de interesantă, dar Hugh își închipuia că asta îi intimida pe mulți dintre bărbații cu care aceasta s-ar fi putut mărita. Bărbații preferau ca femeile să fie puțin timide și nu prea deștepte.

Vorbind cu Rachel, Hugh se întreba dacă Augusta mai avea intenția să-i căsătorească. Dar asta nu conta, oricum: singurul bărbat de care Rachel fusese vreodată interesată cu adevărat era Micky Miranda. Chiar și acum, aceasta făcea tot posibilul să-l includă pe Micky în conversația cu Hugh. Hugh nu reușise niciodată să priceapă de ce fetele îl găseau pe Micky irezistibil, și Rachel îl surprindea cel mai mult în acesta privință, pentru că era destul de deșteaptă ca să-și dea seama că Micky e o lichea – dar se părea că tocmai asta le vrăjea pe femei.

Hugh merse mai departe și dădu mâna cu William cel tânăr și cu soția acestuia. Beatrice îl saluta călduros pe Hugh, care conchise ca aceasta nu era atât de influențată de Augusta ca restul femeilor din familie.

Hastead îi întrerupse pentru a-i înmâna lui Hugh un plic:

— Un mesager tocmai a sosit cu asta, spuse el.

Plicul conținea un carton cu un mesaj care lui Hugh i se păru caligrafiat de mâna unui secretar:

Piccadilly, 123
Londra, W.
Marți
Doamna Solomon Greenbourne va roagă să-i faceți onoarea de a cina în compania să în aceasta seară.

Puțin mai jos, Hugh citi un rând cu un scris mâzgălit pe care îl recunoscu:

Bine-ai venit acasă!
Solly

Hugh se bucură. Solly era mereu cordial și cald. Oare de ce nu puteau și cei din familia Pilaster să fie atât de destinși? Să

fie metodiștii în mod natural mai crispați decât evreii? Dar poate că și în sânul familiei Greenbourne existau tensiuni de care el nu putea ști.

Hastead zise:

— Mesagerul așteaptă un răspuns, domnule Hugh!

Hugh transmise:

— Complimentele mele doamnei Greenbourne, și sunt încântat să cinez cu dânșii.

Hastead se înclină și se retrase.

— Dumnezeule, cinezi cu familia Solomon Greenbourne? Ce splendid!

Hugh rămase surprins:

— Nu mă aștept să fie splendid în mod special, spuse el. Am fost coleg de școală cu Solly – e un băiat care mi-a plăcut dintotdeauna, dar o invitație la cină din partea lui n-a fost niciodată neapărat un privilegiu râvnit.

— Acum este, zise Beatrice.

— Solly s-a însurat cu o femeie care zbârnâie de energie, explică William. Doamna Greenbourne adoră să organizeze serate și petrecerile ei sunt cele mai reușite din Londra.

— Fac parte din grupul Marlborough, rosti Beatrice pe un ton respectuos. Sunt prieteni cu Prințul de Wales.

Harry, logodnicul lui Clementine, auzi discuția și spuse cu ciudă în glas:

— Nu știu ce se va alege de societatea britanică dacă însuși moștenitorul tronului îi preferă pe evrei creștinilor.

— Zău? întrebă Hugh. Trebuie să mărturisesc că nu am înțeles niciodată de ce oamenii îi antipatizează pe evrei.

— Nici eu nu-i pot suferi, spuse Harry.

— Ei bine, va însurați într-o familie de bancheri, așa că veți avea ocazia să întâlniți foarte mulți în viitor.

Harry păru ușor jignit.

— Augusta dezaprobă întregul grup Marlborough, evrei și ne-evrei, afirmă William. Se pare că moravurile lor nu sunt ceea ce s-ar cuveni să fie.

— Și fac prinsoare că n-o invită pe Augusta la petrecerile lor.

Beatrice chicoti, iar William spuse:

— Cu siguranța că nu!

— Ei bine, făcu Hugh, sunt nerăbdător s-o întâlnesc pe

doamna Greenbourne.

Piccadilly era o strada mărginită de case impunătoare. Într-o seară friguroasă de ianuarie pe la ora opt, aceasta era plină de oameni – pe stradă era un trafic haotic de trăsuri și briști, iar pe trotuarele luminate de felinare se îmbulzeau bărbați îmbrăcați în frac, precum Hugh, femei cu pelerine de catifea și gulere de blană și persoane boite violent, de ambele sexe, care-și vindeau trupul pe bani.

Hugh mergea cufundat în gânduri. Augusta îl trata cu aceeași dușmănie implacabilă pe care o știa. Hugh nutrise în secret o slabă speranță că aceasta se mai înmuiase, dar nu era așa. În plus, continua să joace rolul de matroană, astfel încât cine se dușmănea cu ea se punea rău cu toată familia.

Situația la bancă era în schimb mai bună. Afacerile îi obligau pe bărbați să fie mai obiectivi. Cu siguranță, Augusta avea să încerce să-i împiedice avansarea și acolo, dar Hugh simțea că avea mai multe șanse să se apere pe acest teren. Augusta știa să manipuleze oameni, dar era complet neștiutoare în ale finanțelor.

Trăgând linie, ziua nu mersese chiar atât de prost, așa că acum Hugh era nerăbdător să petreacă o seară relaxantă în compania prietenilor.

Când Hugh plecase în America, Solly Greenbourne locuia cu tatăl său, Ben, într-o casă enormă vizavi de Green Park. Acum Solly locuia într-o casă a lui, nu cu mult mai mică decât casa lui taică-său și care de altfel se afla nu prea departe, pe aceeași strada. Hugh intră pe o ușa impunătoare și ajunse într-un antreu spațios cu pereți de marmură verde, iar aici se opri ca să admire extravagantul șir de trepte de marmură neagră și portocalie. Se părea că doamna Greenbourne avea ceva în comun cu Augusta Pilaster: niciuna din ele nu credea în puterea de sugestie a stilului discret.

În antreu se aflau un majordom și doi lachei. Majordomul luă pălăria lui Hugh, numai ca s-o dea mai departe lacheului, apoi cel de-al doilea lacheu îl conduse în sus pe scări. Ajuns la capul scărilor, Hugh întrevăzu printr-o ușă deschisă dușumeaua lustruită a unei săli de dans cu un lung șir de ferestre cu perdele, înainte de a fi condus în salon.

Hugh nu era expert în decorații interioare, dar recunoscu imediat splendidul și extravagantul stil Ludovic al XVI-lea. Tavanul era o încrengătură de muluri din tencuială, pe pereți erau panouri cu tapet velurat, și toate scaunele și mesele erau cocoțate pe picioare subțiri aurite care păreau gata să se frângă, încăperea era armonizată în galben, roșu-portocaliu, auriu și verde. Hugh își putea închipui că unele persoane mai rigide ar fi spus că e vulgar, ascunzându-și invidia sub o aparență de dezgust. De fapt decorația era foarte senzuală. Era o încăpere unde oameni imposibili de bogați făceau ceea ce voiau.

Câțiva musafiri ajunși înaintea lui Hugh stăteau și discutau bând șampanie și fumând țigări. Asta era ceva nou pentru Hugh: nu mai văzuse niciodată lume fumând în salon. Solly îl observă pe Hugh și se desprinse dintr-un grup de oameni care râdeau pentru a veni lângă el.

— Pilaster, ce drăguț din partea ta că ai venit! Cum o mai duci, omule?

Hugh observă că Solly devenise ceva mai extravertit. Era tot gras și ochelarist și avea deja o pată pe vesta cea albă, dar era mai jovial ca niciodată și – Hugh își dădu seama de asta imediat – mai fericit.

— O duc foarte bine, mulțumesc, Greenbourne, spuse Hugh.

— Știu! Ți-am urmărit evoluția. Aș vrea ca și banca noastră să aibă pe cineva ca tine în America. Sper că Banca Pilaster te plătește o avere – meriți!

— Iar tu ai devenit un om de lume, zice-se.

— N-am nicio contribuție la asta. M-am căsătorit, știi.

Se întoarse și bătu ușor umărul gol și alb al unei femei scunde îmbrăcate într-o rochie galbenă-verzuie. Aceasta era întoarsă în cealaltă direcție, dar spatele ei îi părea lui Hugh cunoscut într-un mod ciudat, și acesta avu un sentiment de déjà-vu care-i produse o tristețe inexplicabilă. Solly îi spuse femeii:

— Draga mea, îți mai aduci aminte de vechiul meu prieten Hugh Pilaster?

Femeia rămase o clipă pe loc pentru a termina de vorbit cu lumea din grupul în care se afla, iar Hugh se întrebă în sinea lui: „De ce oare mi se taie respirația văzând-o pe femeia

aceasta?” Apoi ea se întoarse spre ei foarte încet, ca o ușă deschizându-se spre trecut, și inima lui Hugh stătu în loc când o văzu.

— Sigur ca-mi aduc aminte, spuse ea. Ce mai faceți, domnule Pilaster?

Hugh făcu ochii mari și rămase mut la vederea celei care devenise doamna Solomon Greenbourne.

Era Maisie.

2

Augusta se așeză la masa de toaletă și își puse șiragul simplu de perle pe care-l purta întotdeauna la serate. Era bijuteria ei cea mai scumpă. Metodiștii nu credeau în podoabele scumpe, iar Joseph, economul ei soț, folosea acest lucru ca scuză pentru a nu-i cumpăra bijuterii. El ar fi vrut s-o oprească pe Augusta și să redecoreze casa atât de des, dar aceasta făcea acest lucrul fără să-l mai întrebe – dacă ar fi fost după Joseph, familia ar fi avut nivelul de viață al funcționarilor. Joseph accepta renovările bombănind, insistând doar ca nimeni să nu se atingă de dormitorul său.

Augusta scoase din cutia deschisă de giuvaiere inelul pe care i-l dăruise Strang cu treizeci de ani în urmă. Reprezenta un șarpe de aur cu cap de diamant și ochi de rubine. Și-l puse pe deget și își lipi de buze capul ridicat, așa cum făcuse de mii de ori înainte, cufundându-se în amintiri.

Mama ei îi spusese:

— Trimite inelul înapoi și încearcă să-l dai uitării.

Fata de șaptesprezece ani îi răspunsese maică-sii:

— L-am trimis deja înapoi, și îl voi da uitării.

Dar mințise. Ascunsese inelul în cotorul Bibliei ei și nu-l dăduse niciodată uitării pe Strang. Își promisese ca dacă nu putea avea dragostea lui, atunci într-o bună zi avea să aibă toate celelalte lucruri pe care el i le-ar fi putut da.

N-avea să devină niciodată contesă de Strang – Augusta acceptase acest lucru demult. Dar era hotărâtă să aibă un titlu. Și, din moment ce Joseph nu avea unul, Augusta trebuia să i-l obțină.

Chibzuise la această problemă ani de-a rândul, studiind mecanismele prin care oamenii obțineau titluri, și petrecuse

multe nopți albe jinduind și punând la cale strategii. Acum era pregătită și era timpul potrivit.

Avea să-și înceapă campania chiar în seara aceea, la cină. Trei dintre musafirii pe care îi invitase la cină aveau să joace un rol crucial în obținerea titlului de conte pentru Joseph.

„Joseph ar putea lua titlul de conte de Whitehaven", socotise Augusta. Whitehaven era portul în care familia Pilaster se lansase în afaceri cu patru generații în urmă. Amos Pilaster, străbunicul lui Joseph, făcuse avere printr-un pariu legendar, punându-și toți banii într-un vas cu sclavi. Dar apoi își investise banii în domenii mai sigure, cumpărând serj și stambă imprimată de la filaturile din Lancashire și trimițându-le în Americi. Casa lor din Londra fusese deja numita Whitehaven House în cinstea locului de naștere al afacerii. Dacă lucrurile aveau să iasă așa cum punea ea la cale, Augusta avea să fie contesă de Whitehaven.

Se închipuia deja pe ea și pe Joseph făcându-și intrarea într-un salon somptuos, în timp ce majordomul anunța: „Contele și contesa de Whitehaven". Augusta nu-și putea ascunde un zâmbet gândindu-se la asta. Îl și vedea pe Joseph ținându-și discursul inaugural la Camera Lorzilor pe un subiect despre înalte finanțe, iar pe ceilalți membri ascultându-l cu atenție și respect. Negustorii aveau să i se adreseze cu „Lady Whitehaven" cu voce tare, iar lumea avea să se uite în jur să vadă cine este.

Cu toate acestea, tot ea își spunea ca cel mai mult și mai mult își dorea titlul pentru Edward. Într-o bună zi acesta avea să moștenească titlul de la taică-său, iar până atunci putea să scrie pe cartea de vizită „Onorabilul Edward Pilaster".

Augusta știa exact ce avea de făcut, dar avea totuși emoții. Un titlu de noblețe nu se obținea ca și cum ai cumpăra un covor, ducându-te la negustor și spunându-i: „Pe acesta l-aș vrea. Cât face?" Trebuia lucrat din apropouri. Astă-seară trebuia să dea dovadă de multă stăpânire de sine. O singură mișcare greșită – și planurile ei bine ticluite se puteau duce imediat pe apa sâmbetei. Dacă își judecase greșit oamenii, era pierdută.

O slujnică bătu la ușă și spuse:

— A sosit domnul Hobbes, doamnă.

„În curând va trebui să-mi spui «lady»”, gândi Augusta.

Puse la loc inelul de la Strang, se ridică de la masa de toaletă și intră în camera lui Joseph. Acesta era îmbrăcat pentru cină, și stătea lângă vitrina în care-și păstra colecția de cutii prețioase de tutun, uitându-se la una dintre cutii în lumina lămpii de gaz. Augusta se întrebă dacă acesta era un moment potrivit să-i vorbească despre Hugh.

Hugh continua să fie o pacoste. Cu șase ani în urmă, Augusta crezuse că rezolvase problema o dată pentru totdeauna, dar acum Hugh amenința din nou să-l pună în umbră pe Edward. Se vorbea că Hugh ar putea deveni asociat: Augusta nu putea accepta așa ceva. Augusta era decisă că Edward trebuia să devină președintele băncii într-o bună zi, și nu putea să-l lase pe Hugh să i-o ia înainte fiului ei.

Dar avea oare motive să fie atât de neliniștită? Poate că nu era atât de rău să-l lase pe Hugh să conducă afacerea. Edward putea face altceva, de exemplu să intre în politică. Dar banca era sufletul acestei familii. Cei care ieșeau din afacere, ca Tobias, tatăl lui Hugh, nu ajungeau nicăieri în cele din urmă. La bancă erau și banii, și puterea. Familia Pilaster putea detrona un monarh refuzându-i un împrumut, pe când puțini politicieni ar fi putut face acest lucru. Augusta nu putea suferi ideea ca într-o buna zi Hugh ar fi putut fi președintele băncii, întreținându-se cu ambasadori, bând cafea cu ministrul de finanțe și stând în capul mesei la reuniunile de familie, dându-i cu tifla Augustei și alor ei.

De data aceasta însă, avea să fie greu să scape de Hugh. Acesta era acum mai matur și mai înțelept și își făcuse o poziție la bancă. Nenorocitul de băiat muncise din greu și cu multă răbdare pentru a-și reface reputația. Putea oare Augusta să desfacă tot ce reușise să facă Hugh?

Dar acesta nu era momentul potrivit pentru a-l confrunta pe Joseph cu privire la Hugh. Augusta voia ca Joseph să fie binedispus la cină.

— Mai poți rămâne aici câteva minute, dacă vrei, îi zise ea. Arnold Hobbes e singurul care a sosit deja.

— Foarte bine, dacă nu te deranjează, spuse el.

Augusta avea nevoie de câteva momente singură cu Hobbes.

Hobbes era redactorul gazetei politice numite *The Forum.*

Ziarul se plasa în general de partea conservatorilor, care apărau interesele aristocrației și ale bisericii oficiale, și împotriva liberalilor – partidul oamenilor de afaceri și al metodiștilor. Familia Pilaster era și o familie de oameni de afaceri, și o familie metodistă, dar în momentul de față cei care se aflau la putere erau conservatorii.

Augusta nu-l mai întâlnise pe Hobbes decât o dată sau de două ori și își închipuia că invitația ei la cină îl surprinsese. Cu toate acestea, fusese încredințată că Hobbes avea să accepte, deoarece nu se întâmpla prea des ca acesta să primească invitații în case atât de înstărite ca aceea a Augustei.

Hobbes era într-o poziție ciudată. Era puternic, pentru că ziarul lui era citit și respectat, dar în același timp era sărac, pentru că scrisul la gazetă nu-i aducea prea mulți bani. Această combinație era jenantă pentru el și perfect potrivită pentru scopurile Augustei. Hobbes avea puterea de a o ajuta pe Augusta și putea fi cumpărat.

O singură problemă putea să existe. Augusta spera ca Hobbes să nu fie un om cu principii, căci acest lucru l-ar fi făcut imposibil de folosit. Dar dacă îl judecase corect, Hobbes era un om coruptibil.

Augusta tremura de emoție. Se opri o clipă la ușa salonului, spunându-și: „Calm, doamnă Pilaster, ești foarte bună la asta". Se liniști puțin și intră în salon.

Hobbes țâșni în picioare ca s-o salute. Era un om agitat și iute, cu mișcări de vrabie. Augusta se uită la fracul lui și socoti că acesta era vechi de cel puțin zece ani. Îl conduse pe Hobbes la fotoliul de lângă fereastră ca să dea o aparență de intimitate conversației, deși nu erau deloc prieteni vechi.

— Ia spuneți-mi ce răutăți ați făcut astăzi? întrebă ea pe un ton glumeț. L-ați zdrobit pe domnul Gladstone?{2} Ați subminat politica noastră față de India? I-ați persecutat pe catolici?

Hobbes se chiorî la ea prin ochelarii unsuroși.

— Am scris despre Banca City of Glasgow, spuse el.

Augusta se încruntă.

— E banca aceea care a dat faliment nu demult.

— Exact. Multe sindicate scoțiene au fost ruinate, știți…

— Mi se pare ca am auzit vorbind despre asta, spuse Augusta. Soțul meu spunea ca Banca City of Glasgow era

cunoscută de mai mult timp ca fiind nesigură.

— Nu pricep chestia asta, spuse el însufleţit. Lumea ştie că banca cutare nu este solidă, dar totuşi aceasta are voie să continue afacerile până când dă faliment şi mii de oameni îşi pierd economiile de-o viaţă!

Nici Augusta nu pricepea acest lucru. Nu ştia mai nimic despre afaceri. Dar acum i se arătă ocazia de a duce discuţia în sensul în care voia.

— Poate că lumea comerţului şi cea a guvernării sunt mult prea separate, spuse ea.

— Aşa e. O comunicare mai bună între oamenii de afaceri şi oamenii de stat ar putea preveni asemenea catastrofe.

— Mă întreb… şovăi Augusta ca şi cum ideea îi venise chiar atunci, mă întreb dacă cineva ca dumneavoastră s-ar gândi să se implice în conducerea unei companii, două…

Hobbes rămase surprins.

— Este foarte posibil.

— Vedeţi dumneavoastră, experienţa directă în administrarea unei întreprinderi de comerţ v-ar putea ajuta în comentariile dumneavoastră de la gazetă despre lumea comerciala.

— Fără îndoială.

— Câştigurile nu sunt cine ştie ce – o sută, hai două, pe an.

Augusta văzu licărirea din ochii lui Hobbes: pentru el erau mulţi bani.

— …dar obligaţiile sunt minime, continuă ea.

— O idee foarte interesantă, spuse el.

Augusta vedea că Hobbes se căznea să-şi ascundă entuziasmul.

— Soţul meu ar putea aranja asta, dacă aţi fi interesat. I se cere mereu să recomande administratori pentru consiliile de administraţie ale întreprinderilor cu care face afaceri. Gândiţi-vă la asta şi spuneţi-mi dacă aţi dori să-i pomenesc soţului meu chestiunea.

— Prea bine, aşa voi face.

„Până aici, totul bine”, gândi Augusta. Dar să-i fluture momeala pe la nas fusese partea cea mai uşoară. Acum trebuia să-l prindă în plasă. Gânditoare, spuse:

— Sigur, şi lumea comerţului ar trebui să facă la fel. Eu sunt

de părere ca ar trebui să fie mai mulți oameni de afaceri care servesc patria în Camera Lorzilor.

Hobbes își miji ochii și Augusta ghici că mintea lui ageră începea să înțeleagă târgul care i se propunea.

— Fără îndoială, zise el pe un ton neutru.

Augusta începu să elaboreze pe marginea temei:

— Ambele Camere ale parlamentului ar putea beneficia de cunoștințele și înțelepciunea oamenilor de afaceri cu vechime, mai ales în dezbaterile privitoare la finanțele țării. Cu toate acestea, exista o prejudecată bizară care pare să împiedice oamenii de afaceri să acceadă la statutul de pair[3].

— Așa este, și este destul de ilogic, recunoscu Hobbes. Negustorii, industriașii și bancherii noștri au o contribuție mult mai însemnată la prosperitatea națiunii decât proprietarii de pământuri și clerul. Și totuși, aceștia din urmă sunt cei înnobilați pentru serviciile aduse națiunii, iar cei care fac și dreg cu adevărat sunt trecuți cu vederea.

— Ar trebui să scrieți un articol despre această chestiune. Este tocmai tipul de cauză pentru care ziarul dumneavoastră a făcut campanie în trecut – modernizarea instituțiilor noastre tradiționale.

Augusta îl învălui în cel mai călduros zâmbet al ei. Acum pusese cărțile pe masă. Era imposibil ca Hobbes să nu înțeleagă că această campanie era prețul pe care trebuia să-l plătească în schimbul posturilor în consiliile de administrație pe care i le propusese Augusta. Ce atitudine avea oare să adopte? Avea oare să se crispeze, să se arate jignit și să-și exprime elegant dezacordul? Urma să părăsească salonul pufnind din nas? Avea să îi zâmbească și s-o refuze politicos? Dacă Hobbes adopta unul dintre aceste comportamente, Augusta avea să fie nevoită să ia totul de la capăt cu altcineva.

După o lungă tăcere, Hobbes spuse:

— Poate că aveți dreptate.

Augusta se destinse.

— ...Poate că ar trebui să punem acest lucru în discuție, continuă el – legături mai strânse între lumea comerțului și guvernare.

— Titluri nobiliare pentru oamenii de afaceri, spuse Augusta.

— …Și posturi în consiliile de administrație pentru gazetari, adăugă el.

Augusta simți că merseseră până la capăt în ceea ce privește sinceritatea, deci era timpul să dea înapoi. Dacă reieșea prea clar că îl mituia, Hobbes s-ar fi putut simți umilit și refuza. Augusta era întru totul mulțumită de ceea ce obținuse și se pregătea să schimbe subiectul, când în ușă apărură alți musafiri, ceea ce o scuti de efort.

Restul invitaților sosiră în grup, și Joseph apăru și el în același moment. Câteva momente mai târziu, Hastead intră în salon și spuse:

— Domnule, cina este servită.

Augusta abia aștepta să-l audă adresându-i-se cu „lord” în loc de „domnule”.

Ieșiră din salon și traversară antreul pentru a intra în sufragerie. Această scurtă procesiune o enervă pe Augusta.

Casele aristocratice aveau de cele mai multe ori o lungă și elegantă sală de trecere în sufragerie, a cărei traversare era un punct important din ritualul cinei. În mod tradițional, familia Pilaster nu se înjosea să copieze manierele aristocraților, dar Augusta simțea altceva: această casă i se părea iremediabil provincială. Până acum nu izbutise însă să-l convingă pe Joseph să se mute.

Augusta aranjase ca la cina de astă-seară Edward să fie însoțitorul lui Emily Maple, o tânăra timidă și drăguță de nouăsprezece ani, care venise la cină cu tatăl ei, preot metodist, și cu mama ei. Aceștia erau cu totul copleșiți de casa în care se aflau și de calitatea oaspeților, și nu prea-și găseau locul în acea companie, dar Augusta nu știa ce să mai facă să-i găsească lui Edward o fată potrivita. Băiatul avea deja douăzeci și nouă de ani și nu arătase vreodată o urma de interes pentru vreo fată acceptabilă, spre disperarea maică-sii. Pe Emily n-avea cum să n-o găsească atrăgătoare, cu ochii ei mari și albaștri și surâsul acela drăgălaș. Părinții fetei ar fi absolut încântați de o asemenea partidă. Cât despre fată, aceasta trebuia să facă exact cum i se spunea. Dar era posibil ca Edward să trebuiască să fie împins de la spate. Marea problema era că Edward nu vedea niciun motiv să se însoare. Era mulțumit de viața alături de prietenii lui burlaci, îi plăcea

să se ducă la club și așa mai departe, și ideea de a se așeza la casa lui nu-l prea atrăgea. Pentru o vreme, maică-sa presupusese cu seninătate că aceasta era doar o fază firească în viața unui tânăr, dar aceasta dura prea mult, și în ultima vreme Augusta începuse să se întrebe cu îngrijorare dacă Edward avea s-o depășească vreodată. Acum simțea că trebuia să facă presiuni asupra lui.

Augusta îl așezase la masă pe locul din stânga ei pe Michael Fortescue, un tânăr foarte plăcut și care avea aspirații politice. Se spunea că era prieten apropiat cu prim-ministrul Benjamin Disraeli care fusese înnobilat și era acum Lord Beaconsfield. Fortescue era cel de-al doilea dintre cei trei oameni de ajutorul cărora avea nevoie Augusta pentru a-i obține lui Joseph un titlu nobiliar. Pe Hobbes izbutise să-l impresioneze, dar pe Fortescue trebuia să-l seducă.

Diaconul Maple dădu binecuvântarea și Hastead turnă vin în pahare. Joseph și Augusta nu beau vin, dar îl serveau musafirilor. În timp ce mâncau supa de carne, Augusta îi zâmbi prietenos lui Fortescue și îl întrebă cu o voce domoală și intimă:

— Și când vă vom vedea în parlament?

— Aș vrea s-o știu și eu, spuse el.

— După cum probabil știți, toată lumea spune despre dumneavoastră că sunteți un tânăr strălucit.

Măguleala Augustei îi făcu plăcere tânărului și îl stingheri în același timp.

— Nu sunt sigur că știu.

— Și sunteți și foarte chipeș – ceea ce nu strică niciodată.

Tânărul rămase foarte uimit. Nu se așteptase ca Augusta să cocheteze cu el – dar nici nu avea ceva împotrivă.

— N-ar trebui să așteptați alegerile generale, continuă ea. De ce nu vă depuneți candidatura pentru un post la alegerile parțiale? N-ar trebui să fie prea greu de aranjat, mai ales că se spune că aveți trecere la prim-ministru.

— Sunteți foarte amabilă, dar alegerile parțiale sunt scumpe, doamnă Pilaster.

Era tocmai răspunsul la care spera Augusta, dar nu i-o arătă tânărului.

— Zău așa? făcu ea.

— Iar eu nu sunt un om înstărit.

— N-am știut, minți ea. Atunci ar trebui să găsiți un sponsor.

— Un bancher, de pildă? întrebă el jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Nu e imposibil. Domnul Pilaster este foarte doritor să aibă un rol mai activ în guvernarea națiunii…

„Ar fi, dacă i s-ar oferi un titlu nobiliar", preciză Augusta în sinea ei.

— …și nu vede de ce oamenii de afaceri ar trebui să fie obligați să fie liberali. Între noi fie spus, deseori se simte mai în acord cu tinerii conservatori…

Tonul confidențial al Augustei îl încuraja pe Fortescue să fie sincer – ceea ce urmărea și ea – așa că acesta o întrebă fără înconjur:

— În ce fel ar fi domnul Pilaster doritor de a servi națiunea, în afară de a sponsoriza un candidat la alegerile parțiale?

Aceasta era o provocare. Trebuia Augusta să răspundă la întrebare sau trebuia să continue să vorbească voalat? Augusta hotărî să răspundă sinceității lui tot cu sinceritate.

— Poate în Camera Lorzilor. Credeți că ar fi posibil?

Augusta se simțea bine în această situație – la fel ca el.

— Dacă ar fi posibil? Cu siguranță. Dacă ar fi realizabil, asta e o altă chestiune. Ați dori să mă interesez?

Discuția era mai directă decât își imaginase Augusta.

— Ați putea, așa, discret?

El șovăi.

— Cred că da.

— Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse ea cu satisfacție.

Reușise să-l facă părtaș în conspirație.

— Vă voi anunța ce aflu.

— Și dacă se anunță alegeri parțiale interesante…

— Sunteți foarte amabilă.

Augusta îi atinse brațul. Îl găsea un tânăr fermecător. Îi plăcea să țeasă intrigi cu el.

— Cred că ne înțelegem de minune noi doi, îi șopti ea.

Augusta observă și că tânărul avea mâini neobișnuit de mari. Își ținu mâna pe brațul lui încă o clipă privindu-l în ochi,

apoi întoarse capul.

Se simțea bine. Rezolvase cu doi dintre cei trei oameni-cheie și încă nu dăduse greș. În timpul felului următor, se întreținu cu Lord Morte, care stătea la dreapta ei. Cu el avu o conversație politicoasă și goală, căci intenția ei era s-o influențeze pe soția acestuia, dar pentru aceasta trebuia să aștepte până după cină.

Bărbații rămaseră în sufragerie ca să fumeze, iar Augusta le luă pe doamne sus, în odaia ei. Acolo reuși să o prindă pe Lady Morte câteva minute pentru o conversație între patru ochi. Cu cincisprezece ani mai în vârsta decât Augusta, Lady Morte era doamna de onoare a reginei Victoria. Avea părul cărunt oțel și un aer superior. Lady Morte era o persoană cu influență, la fel ca Arnold Hobbes și Michael Fortescue, iar Augusta spera și că aceasta mai era, tot la fel ca și cei doi, și o persoană coruptibilă. Hobbes și Fortescue erau vulnerabili pentru ca erau săraci. Lord și Lady Morte nu erau atât de săraci, pe cât erau de risipitori: aveau foarte mulți bani, dar cheltuiau mai mult decât aveau. Rochiile doamnei Morte erau superbe, iar bijuteriile ei fabuloase, iar Lord Morte era convins ca avea fler la cursele de cai, în pofida a patruzeci de ani de dovezi contrare.

Augusta avea emoții mai mari cu Lady Morte decât avusese cu cei doi bărbați. Femeile erau mai dificile. Nu dădeau crezare atât de ușor aparențelor și își dădeau seama când erau manipulate. Cei treizeci de ani pe care Lady Morte îi petrecuse la curte îi rafinaseră fără doar și poate sensibilitatea atât de mult încât nu-i scăpa nimic.

Augusta începu prin a spune:

— Domnul Pilaster și eu însămi suntem mari admiratori ai reginei noastre dragi.

Lady Morte dădu din cap, în semn de „evident”. Cu toate acestea, nu era nimic evident – mare parte a poporului n-o plăcea pe regina Victoria pentru că era retrasă, austeră, distantă și inflexibilă.

Augusta continuă:

— Dacă v-am putea ajuta vreodată cu ceva în nobilele dumneavoastră sarcini, am fi absolut încântați.

— Cât de amabil!

Lady Morte părea puțin uimită. Ezita, apoi se hotărî să întrebe:

— Dar ce-ați putea face?

— Ce fac bancherii? Împrumută! spuse Augusta, iar apoi adăugă, coborând vocea: Viața la curte trebuie să fie zdrobitor de scumpă, îmi închipui!

Lady Morte se îmbățoșă. În clasa ei socială subiectul banilor era un tabu pe care Augusta îl încălca acum în mod flagrant.

Dar aceasta dădu înainte.

— Dac-ar fi să vă deschideți un cont la Banca Pilaster n-ați întâmpina nicio problemă în acest sens…

Lady Morte se simțea jignită, dar în același timp i se oferea extraordinarul privilegiu de a avea credit nelimitat la una dintre cele mai mari bănci din lume. Instinctul îi spunea că ar fi mai bine s-o refuze pe Augusta, dar lăcomia o ținea în loc. Augusta putea citi pe fața lui Lady Morte lupta care se dădea în sufletul acesteia.

Dar Augusta nu-i dădu timp de gândire.

— Vă rog să-mi iertați îngrozitoarea naivitate, spuse ea, aceasta vine doar din dorința de a vă aduce un serviciu.

Lady Morte nu credea așa ceva, dar presupunea că Augusta voia doar să se pună bine pe lângă familia regală. Nu avea să caute un motiv mai precis, iar Augusta nu avea să-i dea nicio indicație în plus în aceasta seară.

Lady Morte mai șovăi câteva clipe, apoi spuse:

— Sunteți foarte amabilă.

Doamna Maple, mama lui Emily, se întoarse din baie și Lady Morte îi luă imediat locul. Aceasta ieși cu o expresie de jenă înghețată pe chip. Augusta știa că Lady și Lord Morte aveau să cadă de acord, discutând în trăsura care avea să-i ducă acasă, că acești comercianți erau îngrozitor de vulgari și de lipsiți de maniere. Dar într-o bună zi el avea să piardă o sută de guinee pe un cal și în aceeași zi croitorul ei avea să-i ceară plata unei facturi de trei sute de lire pe care i-o datora de șase luni, și atunci amândoi aveau să-și amintească de oferta Augustei și aveau să decidă că vulgarii comercianți aveau totuși un rost.

Augusta trecuse și de cel de-al treilea obstacol. Dacă o judecase corect pe Lady Morte, aceasta avea să fie datoare vânduta Băncii Pilaster în șase luni – după care avea să afle ce

voia de fapt Augusta de la ea.

Femeile coborâră în salonul de la parter ca să bea cafeaua. Lady Morte continua să fie distantă, dar nu depăși niciodată limita politeții. Bărbații veniră și ei după câteva minute. Joseph îl luă pe diaconul Maple sus ca să-i arate colecția lui de cutii de tutun. Augusta era mulțumită: Joseph făcea acest lucru numai când simpatiza pe cineva. Emily interpreta câteva cântece la pian. Doamna Maple o rugă să cânte și din gură, dar Emily spuse că e răcită și rămase fermă în refuzul ei, dând dovada de multă încăpățânare, în ciuda rugăminților maică-sii, ceea ce o făcu pe Augusta să se gândească cu îngrijorare că fata nu era chiar atât de supusă precum părea. Augusta simțea că își făcuse treaba pentru seara aceea, și acum voia ca musafirii să plece acasă pentru ca să poată trece mintal în revistă seara și să-și evalueze realizările. De fapt, nu-i simpatiza pe niciunul dintre musafirii prezenți, în afară de Michael Fortescue. Cu toate acestea, se sili să fie politicoasă și să facă timp de încă o oră conversație. Socotea că Hobbes era prins în plasă, cu Fortescue făcuse o înțelegere de care el avea să se țină, iar lui Lady Morte îi arătase alunecoasa cale spre pierzanie, și era doar o chestiune de timp până când aceasta avea s-o ia în direcția respectivă. Augusta se simțea ușurată și mulțumită.

Când musafirii plecară, Edward era gata să iasă și el pe ușă ca să meargă la club, dar Augusta îl opri.

— Stai jos și ascultă-mă o clipă, spuse ea. Aș vrea să vorbesc cu tine și cu tatăl tău.

Joseph, care se pregătea să meargă la culcare, luă loc. Augusta îl întrebă:

— Când ai de gând să-l faci pe Edward asociat la bancă?

Joseph se întunecă imediat.

— Când va fi mai în vârstă.

— Dar aud că e posibil ca Hugh să devină asociat, deși e cu trei ani mai tânăr decât Edward.

Deși Augusta habar n-avea cum se făceau afacerile, era mereu la curent cu ceea ce se întâmpla la bancă în materie de promovări sau orice altceva privitor la membrii familiei. Bărbații nu obișnuiau să vorbească despre afaceri în prezența doamnelor, dar Augusta scotea totul de la ei cu ocazia

ceaiurilor.

— Vârsta este numai unul dintre factorii care se iau în considerație în momentul în care cineva este propus ca asociat, rosti Joseph enervat. Un alt factor este capacitatea de a atrage noi afaceri, pe care Hugh o are într-o măsură absolut ieșită din comun pentru vârsta lui. Alte condiții ar putea fi o investiție mare de capital în bancă, o înaltă poziție socială sau influență politică. Mă tem că Edward n-are nimic din toate acestea.

— Dar este fiul tău.

— O bancă e o afacere, nu o serată mondenă! rosti Joseph și mai furios. Nu putea suferi când Augusta îl confrunta astfel. O poziție nu e doar o chestiune de rang sau de prioritate. Adevăratul test este capacitatea de a face bani!

Augusta avu un moment de îndoială. Să mai facă oare presiuni pentru avansarea lui Edward, chiar dacă acesta nu era pur și simplu priceput? Dar asta era o prostie. Edward era perfect priceput. Poate că nu era la fel de iute la adunatul unei coloane de cifre ca Hugh, dar în cele din urma educația avea să-și spună cuvântul. Augusta spuse:

— Edward ar putea face o investiție mare de capital în bancă, dacă ai vrea tu. Ai putea transfera o suma bună de bani pe numele lui oricând ai binevoi.

Chipul lui Joseph luă un aspect îndârjit pe care Augusta îl cunoștea prea bine. Era aceeași privire pe care o avea când refuza să se mute sau când îi interzicea Augustei să-i renoveze și să-i redecoreze dormitorul.

— Nu înainte ca băiatul să se însoare! spuse el și părăsi camera.

Edward zise:

— Ei bine, acum l-ai înfuriat.

— E spre binele tău, Teddy iubitule.

— Dar n-ai făcut decât să înrăutățești situația.

— Nu-i adevărat, spuse Augusta suspinând. Câteodată generozitatea te împiedica să vezi ce se întâmpla cu adevărat. Poate că tatăl tău gândește că a fost aspru cu tine, dar dacă stai să te gândești la spusele lui, îți vei da seama că ți-a promis de fapt să transfere o sumă mare de bani pe numele tău și să te facă asociat la banca de îndată ce te însori.

— Doamne, așa e! spuse Edward surprins. Nu vedeam deloc

așa lucrurile.

— Ăsta-i necazul, iubitule. Nu ai șiretenia lui Hugh.

— Hugh a avut un noroc extraordinar în America.

— Bineînțeles că a avut. Ai vrea să te însori, nu-i așa?

Edward se așează lângă maică-sa și îi luă mâna:

— De ce-aș vrea, când te am pe dumneata să ai grija de mine?

— Dar cine va avea grijă de tine când nu mai sunt eu? Nu ți-a plăcut micuța Emily Maple? Mie mi s-a părut fermecătoare.

— Mi-a spus că vânătoarea e o cruzime față de vulpi, spuse Edward cu dispreț în glas.

— Tatăl tău îți va da cel puțin o sută de mii – poate chiar mai mult, poate un sfert de milion.

Edward nu era impresionat.

— Am tot ce-mi trebuie, și-mi place să locuiesc cu voi, replică el.

— Iar mie îmi place să te am alături de mine. Dar aș vrea să te văd însurat și fericit, cu o nevastă drăgălașă, cu propria avere și cu un post de asociat la bancă. Promite-mi să te gândești la asta.

— Promit, spuse el sărutând-o pe obraz. Acum chiar ca trebuie să plec, mama. Trebuia să mă întâlnesc cu niște prieteni acum o jumătate de oră.

— Fugi atunci.

Edward se ridică și se îndreptă spre ușă:

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună! răspunse ea. Și gândește-te la Emily!

3

Kingsbridge Manor era unul dintre cele mai mari conace din Anglia. Maisie fusese invitată acolo în trei sau patru rânduri și nu văzuse încă nici jumătate din el. Casa avea douăzeci de odăi principale, fără a mai pune la socoteală odăile celor aproximativ cincizeci de servitori. Conacul era încălzit cu focuri de cărbuni și iluminat cu lumânări și avea o singură baie, dar lipsa de confort modern era compensată din plin de luxul de modă veche: paturi cu stâlpi înalți la cele patru colțuri și cu baldachin de mătase grea, delicioase vinuri vechi din pivnițele vaste, cai, pușți, cărți și jocuri la nesfârșit.

Tânărul duce de Kingsbridge fusese odată proprietarul a mai bine de patruzeci de mii de hectare din cele mai bune terenuri arabile ale ținutului Wiltshire, dar, sfătuit de Solly, vânduse jumătate din ele, iar din câștig cumpărase o buna bucata din South Kensington. Ca urmare, „Kingo" fusese neatins de criza din agricultură care sărăcise multe familii însemnate, și astfel putea să continue să-și întrețină prietenii în stil mare.

Prințul de Wales petrecuse cu ei prima săptămână. Solly. Kingo și prințul împărtășeau același gust pentru glume și farse, iar Maisie contribuise și ea la buna dispoziție generală. Aceasta înlocuise frișca de pe desertul lui Kingo cu clăbuci de săpun, descheiase bretelele lui Solly în timp ce acesta moțăia în bibliotecă, astfel că atunci când se ridicase din fotoliu rămăsese cu pantalonii în vine, și lipise una de alta paginile ziarului *The Times* ca să nu se poată deschide. Din întâmplare, cel care se nimerise să ia primul ziarul în mână fusese chiar prințul și, în timp ce acesta freca paginile ziarului între degete, fusese un moment de suspans în care toată lumea se întrebase cum avea să ia prințul gluma – căci deși moștenitorului tronului îi plăceau festele, el nu era niciodată victima. Dar apoi acesta începuse să râdă înfundat când își dăduse seama ce se întâmplase, și toată lumea începuse să râdă în hohote, și de ușurare, și de amuzament.

După ce plecase prințul, venise Hugh Pilaster, și de atunci începuseră necazurile.

Solly fusese cel care venise cu ideea de a-l invita pe Hugh la Kingsbridge. Solly îl simpatiza pe Hugh. Maisie nu reușise să găsească niciun motiv plauzibil ca să se împotrivească. Tot Solly fusese și cel care-l invitase pe Hugh la cină la Londra.

Hugh se adunase destul de rapid din șoc în seara aceea și se dovedise un musafir perfect la locul lui. Poate că manierele lui ar fi fost ceva mai rafinate dacă și-ar fi petrecut ultimii șase ani în saloane londoneze, și nu în depozite de mărfuri la Boston, dar farmecul lui natural compensa orice neajunsuri din punct de vedere social. În cele două zile de când se afla la Kingsbridge, Hugh îi întreținuse pe toți cu povești despre viața lui din America, un loc în care niciunul dintre ei nu fusese vreodată.

Era chiar ironic că acum Maisie era cea care-l găsea ușor

necizelat pe Hugh. Cu șase ani înainte, fusese chiar invers. Dar Maisie învățase repede. Adoptase accentul lumii bune fără niciun fel de greutate. Gramatica îi luase puțintel mai mult. Cel mai greu îi fusese să prindă subtilitățile de comportament, nuanțele care indicau superioritatea socială: felul în care ieșeau sau intrau pe o ușă, felul în care vorbeau cu câinele de companie, felul în care schimbau subiectul unei conversații sau felul în care ignorau un bețiv. Maisie muncise din greu, dar acum aceste gesturi îi deveniseră reflexe naturale.

Hugh își revenise din șocul întâlnirii, dar nu același lucru se întâmplase cu Maisie. Aceasta nu putea să uite expresia de pe fața lui Hugh când se revăzuseră. Maisie fusese pregătită, dar pentru Hugh întâlnirea fusese o surpriză totală. Din aceasta cauză, fața lui exprimase în mod vădit sentimentele care îl încercau, și Maisie observase cu strângere de inimă durerea din ochii lui. Îl rănise profund în urmă cu șase ani, și Hugh încă nu reușise să treacă peste asta.

De când se revăzuseră, Maisie nu-și putea scoate din minte privirea aceea a lui Hugh. Se supărase când aflase că Hugh avea să vina la Kingsbridge. Nu voia să-l vadă. Acum era căsătorită cu Solly, care era un soț cumsecade, și nici nu se putea gândi să-l facă să sufere. Și-apoi mai era Bertie, rațiunea ei de a trăi.

Copilul se chema Hubert, dar ei îi spuneau Bertie, care era și numele prințului de Wales. Bertie Greenbourne împlinea cinci ani la întâi mai, dar asta era un secret – ziua lui de naștere era serbată în septembrie, pentru a ascunde faptul că se născuse numai la șase luni după căsătorie. Nimeni, în afară de familia lui Solly, nu cunoștea adevărul: Bertie se născuse în Elveția, în timpul lunii de miere, în care Solly și Maisie făcuseră un tur al lumii. De atunci Maisie fusese fericită.

Părinții lui Solly nu o primiseră pe Maisie cu brațele deschise. Aceștia erau evrei de origine germană, bățoși și snobi, care locuiau în Anglia de generații și care îi priveau cu dispreț pe evreii ruși vorbitori de idiș care tocmai se dăduseră jos de pe vas. Faptul că Maisie purta copilul unui alt bărbat le confirmase prejudecățile și le dăduse un motiv în plus să o respingă. Cu toate acestea, sora lui Solly, Kate, care avea cam vârsta lui Maisie și o fetiță de șapte ani, era drăguță cu Maisie

în absența părinților.

Solly o iubea pe Maisie și îl iubea și pe Bertie, deși nu știa cine este tatăl copilului. Și asta îi era destul lui Maisie – până în ziua în care Hugh se întorsese.

Maisie se trezi devreme, ca întotdeauna, și se duse în aripa casei unde erau îngrijiți copiii. Bertie își lua micul dejun în sufrageria de acolo împreună cu copiii lui Kingo, Anne și Alfred, supravegheați de trei bone. Îl sărută pe Bertie pe obrazul lipicios și îl întrebă:

— Ce mâncați?

— Porridge cu miere.

Băiatul vorbea cu accentul tărăgănat al clasei de sus pe care Maisie se chinuise atâta să-l învețe și care-i mai scăpa din când în când de sub control.

— E bun?

— Mierea e bună.

— Cred că voi mânca și eu puțin, spuse Maisie așezându-se.

Porridge-ul era mai bun decât scrumbia afumata și rinichii picanți care constituiau micul dejun al adulților.

Bertie nu semăna cu Hugh. La început semănase cu Solly, pentru că toți copiii mici semănau cu Solly, dar acum semăna mai mult cu tatăl lui Maisie, având păr negru și ochi căprui. Maisie vedea în el din când în când câte ceva din Hugh, mai ales atunci când râdea strengărește, dar din fericire nu exista o asemănare evidentă între ei.

Una dintre bone îi aduse lui Maisie o farfurie cu porridge și miere și aceasta gustă puțin.

— Îți place, mami? întreba Bertie.

Anne spuse:

— Nu se vorbește cu gura plină, Bertie.

Anne Kingsbridge era o fetiță de șapte ani plină de aere superioare care își exercita autoritatea asupra lui Bertie și Freddy, frățiorul ei de cinci ani.

— E foarte gustos, spuse Maisie.

O alta bonă întrebă:

— Ați dori niște pâine prăjită cu unt, copii? la care copiii răspunseră „da” în cor.

La început, lui Maisie i se păruse nefiresc ca un copil să crească înconjurat de servitori și se temuse ca Bertie să nu

crească mult prea protejat, dar apoi aflase că odraslele bogaților se jucau în murdărie, se cățărau pe ziduri și se băteau la fel demult ca și cei ai săracilor, singura diferență fiind că cei care strângeau după ei aveau o leafă.

Lui Maisie i-ar fi plăcut să aibă copii mai mulți – cu Solly – dar ceva nu mersese bine la nașterea lui Bertie și doctorii elvețieni îi spuseseră că nu va mai avea copii niciodată. Se vedea că avuseseră dreptate, căci Maisie se culca cu Solly de cinci ani de zile fără să i se întâmple vreodată să nu-i vină chestia lunară. Bertie era și avea să fie singurul ei copil. Maisie era foarte mâhnită din această cauza pentru Solly, care nu avea să aibă niciodată un copil al lui, cu toate că acesta spunea că avea deja parte de mai multă fericire decât ar merita oricine pe lume.

Ducesa, soția lui Kingo, căreia prietenii îi spuneau Liz, veni și ea la masa de dimineață a copiilor la puțin timp după Maisie. În timp ce cele două femei îi spălau pe copii pe față și pe mâini, Liz spuse:

— Știi, mama mea n-ar fi făcut asta niciodată. Ne vedea numai când ni se făcea baie și eram îmbrăcați. Atât de nenatural!

Maisie zâmbi. Liz se considera o mamă foarte naturală pentru că îi spăla pe copii pe față.

Stătură cu copiii până la ora zece, când sosi guvernanta și îi puse pe copii să deseneze și să picteze. Maisie și Liz se întoarseră în odăile lor. Astăzi era o zi liniștită, fără vânătoare. Unii dintre bărbați aveau să meargă la pescuit, iar alții aveau să se plimbe prin pădure cu un câine sau doi și să împuște iepuri. Doamnele și bărbații care preferau doamnele câinilor aveau să iasă la plimbare prin parc înainte de prânz.

Solly servise micul dejun și se pregătea să iasă. Purta un costum maro de tweed cu haină scurtă. Maisie îl sărută și îl ajută să-și pună ghetele: dacă ea n-ar fi fost acolo, Solly l-ar fi chemat pe valetul său, căci nu se putea apleca să ajungă să își lege șireturile. Maisie își puse o haină de blană și o pălărie, iar Solly îmbrăcă o haină de ecosez de Inverness cu pelerină și cu melon asortat, și amândoi coborâră în antreu ca să se întâlnească cu ceilalți.

Era o dimineață luminoasă și friguroasă, foarte plăcută dacă

aveai o haină de blană, dar chinuitoare dacă locuiai în mahalalele bătute de vânt și n-aveai încălțări în picioare. Lui Maisie îi plăcea să-și amintească de lipsurile în care trăise în copilărie, pentru că asta îi înzecea plăcerea de a fi soția unuia dintre cei mai bogați oameni din lume.

Maisie se plimba cu Kingo de o parte și cu Solly de alta. Hugh era mai în spate cu Liz. Deși nu-l vedea, Maisie îi simțea prezența, îl auzea pălăvrăgind cu Liz și făcând-o să chicotească și își închipuia licărirea din ochii lui albaștri. După aproape un kilometru, ajunseră la poarta principală. Cum coteau ca s-o ia spre livadă, Maisie zări o siluetă familiară, înaltă și cu barbă neagră, venind dinspre sat. Pentru o clipa se gândi că era tatăl ei, dar imediat îl recunoscu pe fratele ei Danny.

Danny se întorsese în orașul lor în urmă cu șase ani numai ca să afle că părinții lor nu mai locuiau în casa aceea și că plecaseră fără a lăsa vreo adresă. Dezamăgit, călătorise mai departe spre nord și ajunsese la Glasgow, unde fondase Asociația de Ajutor al Muncitorilor, care nu numai că îi asigura pe muncitori în caz de șomaj, dar ducea și campanii pentru instaurarea regulilor de siguranță a muncii în fabrici, pentru dreptul muncitorilor de a se înscrie în sindicate și pentru instaurarea unor regulamente financiare în întreprinderi. Numele lui începu să apară prin ziare – Dan Robinson, nu Danny, pentru că acum era prea important ca să-l cheme Danny. Tăticul citise despre el și-l căutase la birou, și astfel se regăsiseră după atâția ani.

După cum aflară Danny și Maisie mai târziu, tăticul și mămica întâlniseră în sfârșit alți evrei imediat după fuga copiilor. Împrumutaseră bani ca să se mute la Manchester, unde tăticul găsise o altă slujbă, și niciodată nu mai avuseseră dificultăți atât de mari. Mămica supraviețuise bolii și era acum destul de sănătoasă.

Maisie era deja căsătorită cu Solly în momentul în care familia se regăsise. Solly i-ar fi dat bucuros lui tăticul o casă și un venit din care să trăiască întreaga viață, dar acesta nu voia să se pensioneze. Îi ceruse în schimb lui Solly un împrumut ca să deschidă o prăvălie. Acum mămica și tăticul vindeau caviar și alte delicatese locuitorilor înstăriți din Manchester. Când Maisie mergea să îi vadă, își scotea bijuteriile cu diamante, își

punea un șorț și servea la tejghea, convinsă fiind că cei din grupul Marlborough nu aveau de ce să vină la Manchester, și dacă totuși veneau, oricum nu-și făceau singuri cumpărăturile.

Văzându-l pe Danny apărând aici la Kingsbridge, Maisie se temu imediat că se întâmplase ceva cu părinții lor și alergă spre el cu inima cât un purice, spunând:

— Danny! Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva cu mămica?

— Tăticul și mămică sunt bine, ca și ceilalți de altfel.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Cum de-ai știut că sunt aici?

— Tu mi-ai scris.

— Ah, da!

Danny arata ca un războinic turc cu barba lui cârlionțată și ochii focoși, dar era îmbrăcat ca un funcționar, într-un costum negru ros și cu melon pe cap și părea să fi mers drum lung pe jos, căci avea ghetele pline de noroi și arăta obosit. Kingo îl măsură din cap până în picioare, dar Solly interveni imediat cu obișnuita lui eleganță socială:

— Ce mai faci, Robinson? Acesta este prietenul meu, ducele de Kingsbridge. Kingo, dă-mi voie să ți-l prezint pe cumnatul meu Dan Robinson, secretar general al Asociației de Ajutor al Muncitorilor.

Mulți oameni s-ar fi fâstâcit fiind prezentați unui duce, dar nu și Danny:

— Îmi pare bine de cunoștință, domnule duce, spuse el cu politețe dezinvoltă.

Kingo îi strânse mâna fără entuziasm. Maisie gândi că acesta considera că e foarte bine să fii politicos cu clasele inferioare până la un punct, dar că nu trebuia exagerat.

Apoi Solly spuse:

— Iar acesta este prietenul nostru Hugh Pilaster.

Maisie se crispă. În îngrijorarea ei pentru mămica și tăticul, uitase de Hugh. Danny cunoștea secretul despre acesta, secretul pe care Maisie nu-l mărturisise niciodată soțului ei. Știa că Hugh este tatăl lui Bertie. Danny voise mai demult să-i rupă gâtul lui Hugh. Cei doi nu se întâlniseră niciodată, dar Danny nu uitase. Ce avea oare de gând să facă?

Dar și Danny era cu șase ani mai în vârstă acum. Îi aruncă lui Hugh o privire plină de răceală, însă îi dădu mâna în mod civilizat.

Hugh, care nu știa că e tată și nu avea niciun habar despre aceste nuanțe, i se adresa lui Danny cu prietenie:

— Dumneavoastră sunteți fratele care a fugit de acasă și a plecat la Boston?

— Chiar eu.

Solly spuse:

— Ca să vezi ce chestii știe Hugh!

Solly n-avea nicio idee despre cât de bine se cunoșteau Hugh și Maisie: nu știa că petrecuseră împreună o întreagă noapte spunându-și poveștile vieților lor.

Maisie era zăpăcită de conversația care avea loc: aceasta plana asupra prea multor secrete, și gheața de sub picioare era subțire. Se grăbi să se întoarcă pe un teren sigur:

— Danny, ce te aduce aici?

Chipul obosit al lui Danny se umplu de mâhnire.

— Nu mai sunt secretarul Asociației de Ajutor al Muncitorilor, spuse el. Sunt ruinat pentru a treia oară în viață din cauza incompetenței unor bancheri.

— Danny, te rog! îi atrase atenția Maisie.

Danny știa prea bine că și Solly și Hugh erau bancheri.

— Nu va faceți griji! zise Hugh. Nici noi nu-i putem suferi pe bancherii incompetenți. Reprezintă un pericol pentru toată lumea. Dar ce anume s-a întâmplat, domnule Robinson?

— Am petrecut cinci ani construind Asociația de Ajutor, spuse Danny. A fost un succes extraordinar. Plăteam săptămânal sute de lire ca ajutor și încasam mii din înscrieri. Dar ce era să facem cu banii în plus?

Solly spuse:

— Bănuiesc că i-ați pus deoparte în eventualitatea unui an rău.

— Și unde credeți că i-am pus deoparte?

— Îmi închipui că într-o bancă.

— În Banca City of Glasgow, ca să fiu mai exact.

— Of, Doamne! exclama Solly.

Maisie interveni:

— Nu pricep.

Solly explică:

— Banca City of Glasgow a dat faliment.

— Oh, nu! strigă Maisie și îi veni să plângă.

Danny clatină din cap.

— Toți șilingii aceia plătiți de oameni care muncesc din greu – pierduți de niște idioți cu joben. Și lumea se mai întreabă de ce se vorbește despre revoluție. Suspină adânc, apoi adăugă: De când s-a întâmplat, mă tot chinui să salvez asociația, dar misiunea este imposibilă, și m-am dat bătut.

Kingo rosti brusc:

— Domnule Robinson, îmi pare rău pentru dumneavoastră și membrii asociației dumneavoastră. N-ați vrea să serviți ceva răcoritor? Ați mers pe jos mai bine de unsprezece kilometri dacă veniți de la tren.

— Cu plăcere, vă mulțumesc.

— Eu merg cu Danny în casă, și va lăsăm să vă terminați plimbarea, zise Maisie.

Maisie simțea că Danny era supărat și voia să rămână singură cu el ca să vadă ce putea face ca să-l aline.

Era clar că și ceilalți simțeau dimensiunile tragediei. Kingo spuse:

— Doriți să rămâneți aici peste noapte, domnule Robinson?

Maisie tresări. Kingo era prea mărinimos. Una era să-l trateze pe Danny cu politețe preț de câteva minute, aici în parc, și alta era ca Danny să rămână peste noapte, caz în care Kingo și prietenii lui de huzur s-ar fi săturat repede de hainele grosolane ale lui Danny și de preocupările lui pentru clasa muncitoare și i-ar fi dat peste nas, jignindu-l.

Dar Danny spuse:

— Trebuie să mă întorc la Londra astă-seară. Am venit doar ca să petrec câteva ore cu sora mea.

— În acest caz, permiteți-mi să-l rog pe vizitiul nostru să vă ducă la gară cu trăsura, oricând veți dori, zise Kingo.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Maisie îl luă pe fratele ei de braț.

— Hai cu mine să-ți găsesc ceva ca să mănânci de prânz.

După ce Danny pleca la Londra, Maisie veni în cameră pentru o siestă alături de Solly.

Solly stătea întins pe pat, îmbrăcat într-un halat de mătase roșie, și o privea pe Maisie cum se dezbrăcă.

— N-am cum să salvez Asociația de Ajutor a lui Dan, spuse

el. Chiar dacă mie mi s-ar părea logic din punct de vedere financiar – și nu mi se pare, tot nu i-aș putea convinge pe ceilalți asociați.

Maisie simți un val de iubire pentru el. Nu îi ceruse lui Solly să îl ajute pe Danny.

— Ești un om atât de bun, spuse ea, deschizându-i halatul și sărutându-l pe burta enormă. Nu trebuie să te scuzi – ai făcut deja atât de mult pentru familia mea! Și în plus, Danny nu ar accepta ajutorul tău, știi bine asta – e mult prea orgolios.

— Dar ce va face?

Maisie ieși din jupoane și își scoase ciorapii.

— Mâine are o întâlnire cu Societatea Unită a Inginerilor. Vrea să-și depună candidatura la parlament și speră că aceasta îl va sponsoriza.

— Și presupun că are de gând să pledeze pentru reguli guvernamentale mai stricte pentru bănci.

— Ai avea ceva împotriva?

— Nouă nu ne place să ne dicteze guvernul. Este adevărat, se întâmpla prea multe falimente, dar ar putea fi și mai multe dacă băncile ar fi conduse de oameni politici.

Solly se rostogoli pe partea lui de pat și-și sprijini capul de braț ca s-o vadă mai bine pe Maisie scoțându-și lenjeria.

— Îmi pare rău ca trebuie să plec în seara asta.

Și lui Maisie îi părea rău. Era Paștele evreiesc. Solly avea să sărbătorească ritualul sederului cu părinții lui. Maisie nu era invitată. Aceasta putea înțelege de ce Ben Greenbourne nu o plăcea și pe undeva simțea că merita să fie tratată astfel, dar Solly era adânc jignit de acest lucru. Ar fi mers chiar până acolo încât să se certe cu taică-sau dacă l-ar fi lăsat Maisie, dar aceasta nu voia să poarte pe conștiința și acest lucru, și insista ca Solly să se vadă în continuare cu ai săi.

— Ești sigură că nu te deranjează?

— Sunt sigură. Uite ce e, dacă mi-ar păsa prea mult, aș putea merge la Manchester și aș petrece Paștele cu ai mei, spuse ea, apoi rămase pe gânduri. Fapt este că nu m-am simțit niciodată parte din toată chestia asta evreiască, cel puțin nu de când am plecat din Rusia. Când am venit în Anglia cu ai mei, nu era niciun evreu în oraș. Tovărășii mei de la circ nu aveau nicio religie, majoritatea. Și chiar când m-am măritat cu

un evreu, familia ta m-a făcut să mă simt prost. Sunt sortită să fiu o străină, dar să-ți spun sincer nu mă deranjează. Dumnezeu n-a făcut niciodată nimic pentru mine. Mămică spune că tu ești darul pe care mi l-a făcut Dumnezeu, mai spuse ea zâmbind, dar nu e adevărat: eu te-am găsit singură.

Solly era acum liniștit.

— O să-mi fie dor de tine astă-seară.

Maisie se așeza pe marginea patului și se apleca peste el, astfel încât Solly să-și poată vârî nasul în pieptul ei.

— Și mie de tine.

— Mmm…

După o clipă, se întinseră unul lângă altul, unul cu capul la picioarele celuilalt, și Solly începu s-o mângâie între picioare, în timp ce ea îi săruta, îi lingea și îi sugea mădularul.

Lui Solly îi plăcea la nebunie să facă lucrul acesta după-amiază, și scoase un geamăt ușor când se slobozi în gura ei.

Maisie își schimba poziția și veni să se cuibărească în brațele lui.

— Ce gust are? întreba el somnoros.

Maisie plescăi din buze.

— De caviar.

Solly chicoti și își închise ochii.

Maisie începu să se mângâie. Solly sforăia deja. Nu se clinti din loc când Maisie atinse punctul culminant.

— Cei din conducerea Băncii City of Glasgow ar trebui închiși, spuse Maisie puțin după cină.

— Ar fi puțin cam dur, replică Hugh.

Cuvintele lui Hugh i se părură pline de îngâmfare lui Maisie.

— Dur? făcu ea mâniată. Nici pe departe, în comparație cu toți muncitorii aceia ai căror bani s-au dus pe apa sâmbetei!

— Și totuși, nimeni nu este perfect, nici chiar muncitorii aceia, stărui Hugh. Dacă un dulgher greșește ceva și casa se prăbușește, ar trebui dulgherul să fie închis?

— Dar nu-i același lucru!

— De ce, mă rog?

— Pentru că dulgherul este plătit cu treizeci de șilingi pe săptămână și este obligat să urmeze ordinele unui șef de șantier, pe când un bancher câștiga mii și se justifică spunând

că are responsabilități enorme.

— E adevărat. Dar și bancherul e om, și trebuie să-și întrețină și el soția și copiii.

— S-ar putea spune același lucru și despre ucigași, dar cu toate astea, îi trimitem la spânzurătoare fără să ne gândim atâta la soarta copiilor care rămân orfani.

— Dar dacă un om omoară din greșeală un alt om, de pildă trăgând într-un iepure și nimerind un om după o tufă, nu-l trimitem la închisoare. Prin urmare de ce ar trebui să-i închidem pe bancherii care pierd banii oamenilor?

— Ca să-i facem mai prudenți pe ceilalți bancheri!

— Dar prin aceeași logica ar trebui să-l spânzuram pe omul care a tras în iepure ca să-i facem pe ceilalți vânători mai atenți.

— Hugh, ceea ce spui dumneata e pervers.

— Nu, nu e deloc. Dar de ce să-i tratăm pe bancherii iresponsabili mai sever decât pe vânătorii iresponsabili?

— Diferența este ca vânătorii iresponsabili nu arunca mii de muncitori în sărăcie lucie tot la câțiva ani, spre deosebire de bancherii iresponsabili.

Kingo interveni în discuție flegmatic:

— Am auzit că directorii Băncii City of Glasgow vor fi probabil închiși, la fel și președintele.

— Așa cred și eu, întări Hugh.

Maisie sări în sus exasperata.

— Și atunci de ce m-ai contrazis?

Hugh râse:

— Ca să văd dacă-ți poți argumenta punctul de vedere.

Maisie își aminti ca Hugh fusese mereu capabil s-o necăjească așa și-și mușcă limba. Maisie îi fermeca pe cei din grupul Marlborough în parte cu personalitatea ei vulcanică, și tot acesta era unul dintre motivele pentru care aceștia o acceptau, în ciuda originii ei. Dar s-ar fi plictisit imediat de ea dacă ar fi insistat prea mult cu crizele ei de mânie. Dispoziția lui Maisie se schimbă cât ai clipi.

— Domnule, m-ați insultat, strigă ea teatral. Vă provoc la duel!

— Cu ce arme se duelează doamnele? întreba Hugh râzând.

— Cu ace de croșetat, în zori!

Toată lumea râse cu poftă, după care o servitoare veni să anunțe că cina era servită.

Erau întotdeauna optsprezece, douăzeci de persoane în jurul mesei lungi. Lui Maisie îi plăcea mult să privească fața de masă scrobită și porțelanul fin, sutele de lumânări reflectate în paharele lucitoare, ținutele de seară impecabile ale bărbaților și culorile splendide și bijuteriile prețioase ale femeilor. Se servea șampanie în fiecare seară, dar lui Maisie i se părea ca o îngrașă, așa ca nu-și dădea voie să bea mai mult de o gură, două.

Maisie se trezi așezată lângă Hugh. Ducesa o așeza de obicei lângă Kingo, pentru ca acestuia îi plăceau femeile frumoase și ducesa era tolerantă, dar astă-seară se părea că hotărâse să schimbe formula. Nimeni nu spuse rugăciunea de mulțumire, pentru că în acest grup religia era păstrată doar pentru duminică. Sosi supa, în timpul căreia Maisie pălăvrăgi veselă cu cei doi bărbați de lângă ea. Dar gândul îi stătea la fratele ei. Bietul Danny! Un băiat atât de deștept, atât de sufletist, un îndrumător atât de priceput – și atât de ghinionist! Se întrebă dacă Danny avea să izbutească în noul lui vis de a deveni membru al parlamentului. Ea spera foarte mult. Tăticul ar fi atât de mândru!

Astăzi, ca niciodată, originea și familia ei năvăliseră puternic în viața ei de zi cu zi. Era uluitor ce puțin schimba acest fapt situația. Ca și ea, Danny nu apărea ca aparținând în mod clar vreunei clase sociale. Era un reprezentant al muncitorilor și era îmbrăcat cuviincios, dar obișnuit, însă cu toate acestea, avea același comportament sigur de sine și ușor arogant precum Kingo și prietenii acestuia. Nu se putea ghici cu ușurință dacă era un fiu de burghezi care alesese martiriul alături de muncitori sau un fiu de proletar care scăpătase în viață.

Același lucru era valabil și pentru Maisie. Orice persoană cu un minim simț pentru diferențele de clasă putea ghici că nu era o doamnă din naștere. Cu toate acestea, Maisie juca rolul respectiv atât de bine și era atât de drăgălașă și de fermecătoare, încât nimeni nu putea da crezare complet persistentului zvon potrivit căruia Solly o culesese dintr-o sală de bal. Dacă plutise vreodată vreo umbră de îndoială asupra acceptării ei de către societatea londoneză, aceasta fusese

spulberata în momentul în care Prințul de Wales, fiul reginei Victoria și viitor rege, se declarase „captivat” de Maisie și îi trimisese în dar un portțigaret de aur cu închizătoare de diamant.

Pe măsură ce felurile de mâncare se succedau, Maisie era tot mai pătrunsă de prezența lui Hugh alături de ea. Se forță să păstreze tonul conversației superficial și avu grijă să vorbească cu bărbatul care stătea de cealaltă parte tot atât de mult, dar avea impresia că simte pe umăr răsuflarea trecutului care așteaptă să fie luat în seamă, ca un reclamant obosit, dar stăruitor.

Hugh și Maisie se văzuseră de vreo trei sau patru ori de când acesta se întorsese la Londra, iar acum petreceau patruzeci și opt de ore sub același acoperiș, dar nu vorbiseră niciodată despre ceea ce se petrecuse în urmă cu șase ani. Tot ce știa Hugh era că Maisie dispăruse fără urmă, numai ca să reapară ca doamna Solomon Greenbourne. Mai devreme sau mai târziu, Maisie trebuia să îi dea o explicație. Dar acesteia îi era teamă să vorbească despre acele lucruri ca nu cumva amintirile să aducă înapoi vechile sentimente în sufletului lui, dar și al ei. Cu toate acestea, lucrurile tot trebuiau clarificate, și poate acum, că Solly era plecat, era cea mai potrivită ocazie.

La un moment dat, lumea începu să fie gălăgioasă în jurul lor. Maisie hotărî că era momentul potrivit pentru a vorbi. Se întoarse către Hugh și dintr-odată o năpădi emoția. Își începu fraza de trei sau patru ori fără să poată continua. În cele din urmă, izbuti să scoată câteva cuvinte:

— Știi, ți-aș fi ruinat cariera.

Apoi trebui să facă un efort enorm ca să nu plângă, și nu mai putu continua.

Hugh înțelese pe loc despre ce vorbea Maisie.

— Cine ți-a spus că mi-ai fi ruinat cariera?

Dacă Hugh ar fi vorbit cu compasiune, Maisie are fi putut izbucni în plâns, dar, din fericire, acesta avu un ton agresiv, care îi permise lui Maisie să răspundă:

— Mătușa dumitale Augusta.

— Am bănuit eu că și-a băgat ea coada.

— Dar avea dreptate.

— Nu cred, spuse el, mâniindu-se imediat. Lui Solly nu i-ai

ruinat cariera.

— Liniștește-te. Solly nu era deja oaia neagră a familiei. Chiar și așa, a fost destul de greu. Familia lui încă mă urăște.

— Cu toate că ești evreică?

— Da. Evreii pot fi la fel de snobi ca oricare alți oameni.

Hugh n-avea să cunoască niciodată adevăratul motivul pentru care nu era agreată de familia lui Solly – acela că Bertie nu era copilul lui Solly.

— De ce nu m-ai anunțat ce făceai de fapt, și de ce?

— N-am putut.

Amintindu-și de zilele acelea îngrozitoare, lui Maisie îi veni din nou un nod în gât și respiră adânc pentru a se calma.

— …Mi-a fost foarte greu să tai așa, orice legătură – mi s-a rupt sufletul. N-aș fi putut s-o fac dacă mai trebuia să mă mai justific și în fața dumitale.

Hugh tot nu-i dădea drumul:

— Mi-ai fi putut trimite un bilet.

De emoție, Maisie își coborî vocea la o șoaptă:

— N-am putut pur și simplu să-l scriu.

În cele din urmă, Hugh păru să cedeze. Luă o înghițitură de vin și își întoarse privirea în altă direcție.

— A fost îngrozitor să nu înțeleg, nici măcar să nu știu dacă mai trăiești.

Hugh vorbea cu asprime, dar Maisie îi vedea în ochi amintirile dureroase.

— Îmi pare rău, rosti ea cu voce stinsă. Îmi pare atât de rău că te-am făcut să suferi. Dar voiam să te salvez de nefericire. Am făcut-o din iubire.

Maisie regretă în momentul în care pronunță cuvântul „iubire”.

Hugh se agăță de el imediat:

— Și acum îl iubești pe Solly? întrebă el brusc.

— Da.

— Păreți bine așezați.

— Felul în care trăim nu e greu de satisfăcut.

Dar Hugh era furios în continuare:

— Ai obținut ceea ce ai vrut dintotdeauna.

Asta era puțin cam dur, dar Maisie simțea că poate o merita, așa că dădu din cap.

— Ce mai face April?

Maisie ezită. Hugh mergea prea departe.

— Așadar, mă pui în aceeași categorie cu April, nu-i așa? întrebă ea jignită.

Întrebarea lui Maisie îi mai domoli mânia. Hugh zâmbi melancolic și spuse:

— Nu, dumneata n-ai fost niciodată ca April. Știu asta. Cu toate acestea, aș vrea să știu ce s-a ales de ea. Vă mai vedeți?

— Da – discret.

April era un subiect neutru care-i îndepărta de periculosul și sensibilul teren emoțional. Maisie se hotărî să-i răspundă ia întrebare:

— Cunoști un loc numit Nellie's?

Hugh coborî vocea:

— E un bordel.

Maisie nu se putu abține să întrebe:

— Ai fost vreodată acolo?

Hugh păru jenat:

— Da, o singură dată. A fost un fiasco.

Maisie nu fu surprinsă – își amintea ce naiv și lipsit de experiență era Hugh la douăzeci și unu de ani.

— Ei bine, April este acum patroană acolo.

— Dumnezeule! Cum a ajuns să fie asta?

— Întâi a devenit amanta unui scriitor renumit și a locuit în cea mai cochetă căsuță din suburbii, în Clapham. Scriitorul s-a plictisit de April cam în momentul în care Nell se gândea să se pensioneze. Așa că April a vândut căsuța și a cumpărat afacerea lui Nell.

— Ca să vezi! spuse Hugh. N-am s-o uit niciodată pe Nell. A fost cea mai grasă femeie pe care am văzut-o în viața mea.

La masă se făcuse dintr-odată liniște și ultima propoziție rostita de Hugh fu auzită de mai multă lume din jur. Răsună un râset general, și cineva întrebă:

— Cine era doamna aceea grasă?

Hugh se mulțumi să râdă și nu răspunse nimic.

După aceea se feriră să mai atingă subiecte periculoase, dar Maisie se simțea copleșită și ușor vulnerabilă, ca și cum ar fi căzut și s-ar fi lovit.

Când se ridicară de la masă și bărbații își terminară de fumat

trabucurile, Kingo anunță că avea poftă de dans. Covorul din salon fu rulat și dat la o parte, iar un lacheu care știa să cânte polci la pian fu chemat și pus numaidecât la treabă.

Maisie dansă cu toți bărbații în afară de Hugh, dar cum devenea evident că îl evita, fu nevoita să danseze și cu el, și timpul se dădu înapoi cu șase ani și se aflară din nou în Grădina Cremorne. Hugh aproape că nici nu trebuia s-o conducă: amândoi făceau instinctiv aceeași pași. Maisie nu-și putu reprima gândul neloial că Solly era un dansator cam împiedicat.

După Hugh, Maisie dansă cu altcineva, dar de la un moment dat ceilalți bărbați n-o mai invitară la dans. După ce bătu ora unsprezece și se aduse coniacul, convenienţele fură abandonate: nodurile papioanelor albe fură lărgite, câteva dintre doamne își dădură jos pantofii, iar Maisie dansă fiecare dans cu Hugh. Știa ca ar trebui să se simtă vinovată, dar nu se pricepuse niciodată prea bine la asta – se simțea bine și n-avea de gând să se oprească.

Când lacheul-pianist fu epuizat, ducesa ceru să iasă puțin la aer, și slujnicele fură trimise în fuga mare să aducă hainele și pelerinele, ca să poată face cu toții o plimbare prin gradină. Afară, în întuneric, Maisie îl luă de braț pe Hugh.

— Întreaga lume știe ce am făcut eu în ultimii șase ani. Dar dumneata ce ai făcut?

— Îmi place America, răspunse el. Nu există sistem de clase sociale. Sunt săraci și bogați, dar nu există aristocrație și toate absurditățile acestea privitoare la rang și protocol. Ceea ce ai făcut dumneata, căsătorindu-te cu Solly și devenind prietena mai marilor din țară, e destul de neobișnuit aici în Anglia, și fac prinsoare că de fapt nu spui niciodată adevărul despre originile dumitale…

— Au ei bănuielile lor, cred – dar așa este, nu bat toba.

— În America te-ai lăuda cu începuturile dumitale umile la fel cum Kingo se laudă cu strămoșii lui care au luptat la Agincourt.

Dar pe Maisie o interesa Hugh, nu America.

— Nu te-ai însurat.

— Nu.

— La Boston… n-ai întâlnit nicio fată care să-ți placă?

— Am încercat, Maisie, spuse el.

Brusc Maisie regretă că-l întrebă pe Hugh despre asta, pentru că avea o presimțire că răspunsul lui avea să-i distrugă toată fericirea, dar era prea târziu – întrebarea fusese pusă și Hugh răspundea deja la ea:

— Am întâlnit la Boston fete frumoase, și fete plăcute, și fete istețe, și fete care ar fi neveste și mame minunate. Unora dintre ele le-am acordat mai multă atenție, și ele păreau să mă placă. Dar de fiecare dată când venea momentul să fac o propunere serioasă sau să mă retrag, îmi dădeam seama că ceea ce simțeam nu era suficient. Nu era ceea ce simțeam pentru dumneata. Nu era iubire.

Acum o spusese.

— Taci, șopti Maisie.

— Două sau trei mame chiar s-au supărat rău pe mine și a început să mi se ducă vestea cum că sunt neserios, iar fetele au început să se ferească. Erau drăguțe cu mine, dar știau că e ceva cu mine, că nu eram serios, nu eram tipul care să se însoare. Hugh Pilaster, bancherul englez și zdrobitorul de inimi! Și dacă vreo fată părea totuși atrasă, în ciuda reputației mele, o descurajam eu. Nu-mi place să zdrobesc inimi. Știu prea bine cum este…

Fața lui Maisie era scăldată în lacrimi, așa că fu fericită de complicitatea întunericului.

— Îmi pare nespus de rău, spuse ea, dar vocea îi era atât de stinsă încât Maisie însăși abia reuși să-și audă cuvintele.

— Oricum, acum știu ce e cu mine. De fapt cred c-am știut dintotdeauna, dar ultimele două zile au îndepărtat orice îndoială.

Hugh și Maisie rămaseră în urma celorlalți, iar acum Hugh se opri și se întoarse cu fața spre ea.

Maisie spuse:

— Hugh, te rog n-o spune!

— Încă te mai iubesc. Asta e.

Acum cuvintele erau rostite și totul era distrus.

— Și cred că și dumneata mă mai iubești, continuă el fără milă. Nu-i așa?

Maisie își ridică privirea către el. Vedea, oglindite în ochii lui, luminile casei de peste grădină, dar fața lui era în umbră. El se

aplecă asupra ei și o sărută pe buze, iar ea nu se feri.

— Lacrimi sărate, spuse el după un timp. Și dumneata mă iubești. Știam eu.

Hugh scoase o batista împăturită din buzunar și îi șterse cu grija lacrimile de pe obraji.

Maisie simțea ca trebuia să pună punct acestei situații.

— Trebuie să-i ajungem pe ceilalți, spuse ea. O să ne iasă vorbe.

Se răsuci și începu să meargă, astfel încât Hugh fie să-i elibereze brațul, fie să meargă cu ea. Acesta merse cu ea.

— Mă surprinde că îți faci griji că o să ne iasă vorbe, spuse el. Grupul vostru este renumit cum ca nu s-ar crampona de chestii din astea.

Lui Maisie nu-i păsa chiar atât de mult de lume. Îi păsa mai mult de ea însăși. Grăbi pasul până îi ajunseră din urma pe ceilalți, apoi se desprinse de brațul lui Hugh și începu să vorbească cu ducesa.

Era ușor deranjată de faptul ca Hugh spusese că grupul Marlborough era faimos pentru toleranța sa. Era adevărat, dar lui Maisie nu-i plăcu expresia „chestii din astea”, nici ea nu știa de ce.

Ceasul înalt din antreu bătea douăsprezece când intrară din nou în casă. Maisie se simți dintr-odată vlăguită din cauza momentelor tensionate din acea zi.

— Eu merg la culcare, anunța ea.

O zări pe ducesă mutându-și privirea gânditoare de la Hugh la ea și reprimându-și un surâs, și își dădu seama că toți cei de acolo credeau ca Hugh are să doarmă cu ea în acea noapte.

Doamnele urcară treptele împreună, lăsându-i pe bărbați să joace biliard sau să mai bea un pahar înainte de culcare. Când femeile se îmbrățișară urându-și noapte buna, Maisie zări în ochii fiecăreia dintre ele aceeași privire, aceeași lucire de emoție cu o tentă de invidie.

Maisie se duse în odaia ei și închise ușa. Un foc de cărbuni ardea cu vioiciune în vatră, iar pe șemineu și pe masa de toaletă ardeau lumânări. Pe noptieră se aflau, ca de obicei, un platou cu sendvișuri și o sticlă de vin de Xeres, în caz că i s-ar fi făcut foame. Maisie nu se atingea niciodată de ele, dar slujitorii ireproșabil antrenați de la Kingsbridge Manor puneau

o tavă alături seară de seară.

Începu să se dezbrace. Poate ca se înșelau cu toții – poate Hugh nu avea să vina la ea în noapte aceea. Gândul acesta o duru ca o înjunghiere, căci Maisie tânjea ca Hugh să treacă pragul odăii și ea să-l ia în brațele ei și să-l sărute, să-l sărute cu adevărat, nu cu acel sentiment de vinovăție ca în gradină, ci cu sete și nerușinat. Gândul îi readuse în minte amintirea copleșitoare a nopții de după cursele de la Goodwood, cu șase ani în urmă, a patului strâmt din casa mătușii lui, și expresia de pe chipul lui când își scosese rochia.

Maisie își privi trupul în oglinda cea lungă. Hugh ar observa cum s-a schimbat. Acum șase ani avea sfârcurile mici, roze și băgate înăuntru ca niște gropițe, dar acum, după ce-l alăptase pe Bertie, sfârcurile îi erau mărite, de culoarea căpșunilor și scoase în afară. Când era fată, n-avea nevoie de corset, pentru că avea talia ca o viespe de la mama natură, dar după sarcină mijlocul ei nu mai revenise la dimensiunile inițiale.

Auzi bărbații urcând scările cu pasul greu și râzând la vreo glumă. Hugh avusese dreptate: nimeni dintre cei de aici nu ar fi șocat de un adulter mărunt la o petrecere la țară. „Oare nu s-ar simți neloiali fața de prietenul lor Solly?” gândi ea cu un surâs ironic. Dar ideea ca ea ar fi cea care ar trebui să se simtă neloială o lovi ca o palmă.

Maisie și-l scosese din minte pe Solly toată seara, dar acum acesta îi revenea în minte – inofensivul, prietenosul Solly, amabilul, generosul Solly – omul care o iubea la nebunie, omul care-l iubea pe Bertie, știind că acesta e copilul unui alt bărbat. Numai la câteva ore după plecarea lui Solly, Maisie era gata să-l lase pe un alt bărbat să i se strecoare în pat. „Ce fel de femeie sunt?” se întrebă ea.

Se duse mașinal la ușă și o încuie cu cheia.

Acum înțelegea de ce o deranjase că Hugh spusese că „grupul vostru este renumit cum că nu s-ar crampona de chestii din astea”. Aceasta conferea sentimentelor ei față de Hugh un caracter banal, înscriindu-le în lungul șir de frivolități, aventuri și infidelități care le dădeau doamnelor din înalta societate un prilej de bârfă. Solly merita o soartă mai bună decât să fie trădat pentru o aventură banală.

„Dar îl doresc pe Hugh”, gândi ea în același timp.

Îi venea să plângă la gândul de a renunța la această noapte cu el. Maisie se gândea la zâmbetul lui de băiețandru, la pieptul lui cu oase proeminente, la ochii lui albaștri și la pielea lui netedă și albă. Își aminti de expresia de pe chipul lui când acesta îi privi trupul, acea expresie de mirare și fericire, de dorință și încântare, și simțea că-i vine greu să renunțe la așa ceva.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

Maisie stătea goală în mijlocul camerei, paralizată și mută.

Clanța ușii se roti și cineva încercă să intre, dar ușa nu se deschise.

Maisie își auzi numele rostit în șoaptă.

Se duse la ușă și puse mâna pe cheie.

— Maisie, șopti el. Sunt eu, Hugh.

Maisie îl dorea atât de tare, încât se ațâță numai la auzul vocii lui. Își mușcă cu putere degetul, dar dorința era tot mai mare decât durerea.

Hugh bătu ușor din nou.

— Maisie! Te rog, deschide-mi!

Maisie se sprijini cu spatele de perete și lacrimile îi șiroiră pe obraji, cazându-i de pe bărbie pe piept.

— Hai să stăm măcar de vorbă!

Maisie știa că dacă deschidea ușa n-ar rosti niciunul nicio vorbă – l-ar lua în brațele ei și ar cădea amândoi pe podea mistuiți de o dorință frenetică.

— Spune ceva! Ești acolo? Știu că ești acolo.

Maisie nu spuse nimic, plângând încetișor.

— Te rog? insistă el. Te rog?

După o vreme, plecă.

Maisie dormi rău și se trezi devreme, dar dispoziția ei se mai lumină odată cu zorii. Se duse în aripa casei unde erau îngrijiți copiii înainte ca restul musafirilor să se trezească. Se opri brusc la ușa sufrageriei copiilor: nu ea era totuși primul musafir care se trezise. Auzi o voce de bărbat. Maisie își ciuli urechea. Era Hugh.

Acesta spunea:

— Și chiar în acel moment, uriașul se trezi din somn.

Se auzi un țipăt copilăresc de emoție amestecată cu groază,

și Maisie recunoscu vocea lui Bertie.

Hugh continuă:

— Jack coborî pe vrej cât putu de repede, dar uriașul o porni după el.

Anne, fiica lui Kingo, spuse cu o vocea plină de superioritate a unui copil de șapte ani atotștiutor:

— Bertie se ascunde după scaun pentru că-i e frică. Mie nu mi-e frică.

Lui Maisie îi venea și ei să se ascundă ca Bertie, așa că se răsuci și o luă înapoi spre odaia ei, dar apoi se opri din nou. Oricum la un moment dat trebuia să stea față în fața cu Hugh, și aici, în odăile copiilor, era poate cel mai ușor. Se adună și intră.

Copiii stăteau și-l ascultau vrăjiți pe Hugh. Bertie abia o privi pe maică-sa când aceasta intră. Hugh se uită la Maisie cu durere în privire.

— Nu te opri, spuse Maisie și se așeză lângă Bertie, îmbrățișându-l.

Hugh își îndreptă atenția către copii.

— Și ce credeți c-a făcut Jack?

— Știu eu, spuse Anne. A luat o secure!

— Exact!

Maisie îl ținea pe Bertie în brațe, în timp ce acesta făcea ochii mari spre omul care era adevăratul lui tată. „Dacă pot suporta asta, pot suporta orice", gândi Maisie.

Hugh continua:

— Și pe când uriașul era pe la jumătatea vrejului, Jack îl taie cu securea, și uriașul căzu până jos pe pământ… și muri. Iar Jack și mama lui trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Bertie strigă:

— Încă o dată!

4

Ambasadorul Cordobei era foarte ocupat. A doua zi urma să fie Ziua Independenței, în cinstea căreia avea loc în acea după-amiază o recepție pentru membri ai parlamentului, oficiali ai ambasadelor, diplomați și gazetari. Și ca și cum n-ar fi fost destul de ocupat, chiar în dimineața aceea, Micky Miranda mai primise și un comunicat cam înțepat de la Ministerul Afacerilor

Externe britanic cu privire la doi turiști englezi care fuseseră asasinați în timpul unei drumeții prin Anzi. Dar în momentul în care sosi Edward, Micky lăsă totul la o parte, căci ceea ce avea să-i spună lui Edward era mult mai important și decât recepția și decât comunicatul. Micky avea nevoie de o jumătate de milion de lire și spera să obțină banii de la Edward.

Micky era ambasadorul Cordobei de un an de zile. Pentru a obține postul, trebuise să-și folosească toată șiretenia de care era în stare, iar familia lui trebuise să cheltuiască o grămadă de bani mituind pe cine trebuia la ei în țară. Micky îi promisese lui Papa că întreaga sumă avea să se întoarcă înapoi în familie, și acum trebuia să se țină de cuvânt. Prefera să moară decât să-l dezamăgească pe tatăl său.

Ambasadorul îl aduse pe Edward în cabinetul său, o încăpere mare dominată de un enorm drapel al Cordobei. Se duse la biroul său cel mare și desfășură pe el o hartă a Cordobei, fixându-i colțurile cu tabachera, cu carafa de vin de Xeres, cu un pahar și cu jobenul gri al lui Edward. Apoi șovăi. Nu mai ceruse nimănui niciodată o jumătate de milion de lire.

— Aici este provincia Santamaria, în nordul țării, începu el.

— Cunosc geografia Cordobei, spuse Edward posac.

— Sigur că o cunoști, zise Micky împăciuitor.

Adevărul acesta era. Banca Pilaster făcea un volum serios de afaceri cu Cordoba, finanțând exporturile de nitrat, de carne de vită în saramură și de argint ale țării, precum și importurile de echipament minier, arme și bunuri de lux. Edward coordona toate aceste afaceri mulțumită lui Micky Miranda, care, în calitate mai întâi de atașat și mai apoi de ambasador, le punea bețe în roate tuturor celor care nu voiau să folosească Banca Pilaster pentru a finanța operațiunile comerciale cu țara lui. Ca urmare, Edward trecea acum drept cel mai de seamă expert pe Cordoba din Londra.

— ...sigur că o cunoști, repetă Micky. Și știi și că tot nitratul scos din minele tatei trebuie transportat cu catâri din Santamaria până la Palma. Dar ceea ce s-ar putea să nu știi este că realizarea unei căi ferate de-a lungul acelui drum ar fi perfect posibilă.

— Cum poți fi sigur? Construcția unei căi ferate este lucru complicat.

Micky puse mâna pe un volum legat care stătea pe biroul lui.

— Pentru că tata a comandat unui inginer scoțian pe nume Gordon Halfpenny un studiu de fezabilitate. Toate detaliile sunt aici, inclusiv costurile. Uită-te puțin peste el.

— Cât? întreba Edward.

— Cinci sute de mii de lire.

Edward frunzări paginile raportului.

— Dar din punct de vedere politic?!

Micky își aruncă privirea în sus pe perete, la portretul uriaș al președintelui Garcia în uniforma de comandant suprem. De fiecare dată când se uita la tablou, Micky jura că într-o buna zi locul acela de pe perete avea să fie ocupat de propriul portret.

— Președintele sprijină ideea, pentru că este de părere că asta îl va ajuta să controleze mai bine provincia din punct de vedere militar.

Garcia avea încredere în Papa. De când Papa devenise guvernatorul provinciei Santamaria – cu ajutorul a două mii de carabine cu țeavă scurtă Westley-Richards fabricate la Birmingham, membrii familiei Miranda erau susținătorii fervenți ai președintelui și aliații lui cei mai apropiați. Garcia nu bănuia adevăratul motiv pentru care Papa dorea o cale ferată spre Palma: aceasta i-ar fi permis familiei Miranda să atace capitala în doua zile, în loc de două săptămâni.

— Cum se va finanța?

— Vom aduna fondurile pe piața londoneza, spuse Micky degajat. De fapt, mă gândeam că poate Banca Pilaster ar fi interesată de afacere.

Micky încercă să-și regleze respirația la un ritm normal. Momentul acesta reprezenta punctul culminant al lungilor și trudnicelor lui eforturi de a menține relații strânse cu familia Pilaster: aceasta avea să fie recompensa lui după ani de pregătire.

Dar Edward dădu din cap negativ și spuse:

— Nu prea cred.

Micky era uluit și consternat. Crezuse că în cel mai rău caz Edward avea să spună ca se va mai gândi.

— Dar adunați fonduri pentru construirea de căi ferate în permanență, și credeam că v-ați bucura să puneți mâna pe

această afacere!

— Cordoba nu e Canada sau Rusia, spuse Edward. Investitorilor nu le place situația voastră politică, unde în fiecare provincie este câte un caudillo care are armata lui personală. E un stil medieval.

Micky nu se gândise la asta.

— Dar ai finanțat mina de argint a lui Papa.

Asta se întâmpla cu trei ani în urmă, și atunci Papa beneficiase de o foarte folositoare sumă de o sută de mii de lire.

— Tocmai! Și s-a dovedit a fi singura mină de argint din America de Sud care abia dacă reușește să facă vreun profit!

În realitate mina era foarte bogată, dar Papa smântânea cea mai mare parte din profituri, nelăsându-le acționarilor mai nimic. Măcar dacă ar fi lăsat o crustă de profit și celorlalți de dragul aparențelor! Dar Papa nu apleca niciodată urechea la asemenea sfaturi.

Micky încercă să-și reprime panica, dar se pare că sentimentele lui i se citiră pe față, căci Edward spuse îngrijorat:

— Ia zi-mi, bătrâne, e chiar atât de important? Pari foarte supărat.

— Ca să-ți spun adevărul, ar însemna foarte mult pentru familia mea, recunoscu Micky.

Acesta avea impresia clară că Edward putea aduna aceste fonduri dacă voia, și că nu era deloc imposibil.

— Și desigur, dacă o bancă cu prestigiul Băncii Pilaster ar sprijini proiectul, oamenii ar deduce că țara mea e un loc bun de investiții.

— Spui tu ceva acolo, zise Edward. Dacă vreunul dintre asociați ar fi dispus să prezinte ideea și s-o împingă spre rezolvare, probabil că s-ar putea rezolva. Dar eu nu sunt asociat.

Micky subestimase greutățile în a aduna un capital de o jumătate de milion de lire. Dar nu se dădea bătut. Avea el să găsească o soluție.

— Ei, va trebui să mă mai gândesc, spuse el cu veselie prefăcută.

Edward își goli paharul de vin de Xeres și se ridică.

— Mergem la masă?

În seara aceea, Micky și familia Pilaster merseră să vadă *H.M.S. Pinafore* la Opera Comică. Micky ajunse acolo cu câteva minute mai devreme. Așteptând în foaier, se întâlni cu familia Bodwin, care se cam ținea după familia Pilaster: Albert Bodwin era un avocat care lucra destul demult cu banca, iar Augusta încercase la un moment dat din răsputeri să-l însoare pe Hugh cu fiica lui, Rachel Bodwin.

Micky era cu gândul la strângerea de capital pentru calea ferată, dar începu să cocheteze cu Rachel din reflex, așa cum făcea cu toate fetele și femeile măritate.

— Și cum mai merge cu mișcarea de emancipare a femeilor, domnișoara Bodwin?

Mama lui Rachel roși și spuse:

— Aș vrea să nu vorbiți despre asta, Señor Miranda.

— Atunci nu voi vorbi despre asta, doamna Bodwin, pentru că dorințele dumneavoastră sunt pentru mine ca hotărârile parlamentului – obligații legale.

Se întoarse din nou spre Rachel. Aceasta nu era tocmai frumoasă – avea ochii puțin cam apropiați – dar avea un aspect plăcut: picioare lungi, mijloc subțire, piept impunător. Pentru o fracțiune de secundă, Micky și-o închipui cu mâinile legate de capul patului și cu picioarele desfăcute, și imaginea îi plăcu. Luându-și ochii de la pieptul ei, Micky îi întâlni privirea. Cele mai multe fete ar fi roșit și și-ar fi întors privirile, dar Rachel se uita la el cu o sinceritate impresionanta și îi zâmbi, astfel încât Micky fu cel care se intimidă puțin. Căutând un subiect de conversație, acesta spuse:

— Știți ca vechiul nostru prieten Hugh Pilaster s-a întors din colonii?

— Da, l-am văzut la Whitehaven House. Erai și dumneata acolo.

— Ah, da, așa este! Uitasem.

— L-am simpatizat întotdeauna pe Hugh.

„Dar n-ai vrut să te măriți cu el”, gândi Micky. Acesta mai avu un gând lipsit de amabilitate la adresa Rachel: își spuse ca aceasta era deja de ani buni candidată la măritiș și începea să pară o marfa perimată. Și totuși instinctul îi spunea lui Micky

că Rachel era o persoana foarte sexuală. Fără doar și poate, problema ei era că era prea puternică. Îi speria pe bărbați. Dar probabil că începea să dispere. Apropiindu-se de treizeci de ani și tot nemăritată, Rachel avea în mod sigur momente de deznădejde în care se întreba dacă era sortită să rămână fata bătrână. Existau poate femei care priveau această perspectiva cu o oarecare indiferență, dar Micky simțea ca Rachel nu era așa.

Rachel îl găsea fermecător pe Micky, la fel ca oricine, de altfel – tineri și bătrâni, femei și bărbați. Lui Micky îi plăcea să fie simpatizat de oameni bogați și influenți, căci i se părea că asta îi da mai multă putere, dar Rachel era o nimeni și interesul pe care aceasta i-l purta nu valora nimic.

În sfârșit, sosi și familia Pilaster și Micky își îndreptă atenția spre Augusta. Aceasta purta o rochie splendidă de culoare zmeurii coapte.

— Arătați… delicios, doamnă Pilaster, îi spuse el încet, iar Augusta zâmbi de plăcere.

Cele doua familii mai schimbară câteva cuvinte, apoi se îndreptară către locurile lor.

Familia Bodwin avea locuri în sală la parter, iar familia Pilaster avea o lojă. În momentul în care se despărțeau, Rachel îi zâmbi călduros lui Micky și spuse domol:

— Poate vă vedem mai târziu. Señor Miranda.

Tatăl ei o auzi și o privi cu reproș, apoi o luă de braț îndepărtându-se în grabă, dar doamna Bodwin îi zâmbi lui Micky. „Domnul Bodwin n-ar vrea să-și dea fiica după un străin, gândi Micky, dar se vede că doamna Bodwin nu mai face atâtea mofturi.”

Micky nu-și putu lua gândul de la calea ferată tot actul întâi. Până atunci nu-i trecuse prin minte că investitorii ar putea considera situația politică primitivă din Cordoba, care îi permisese familiei Miranda să obțină avere și putere prin luptă, ca fiind nesigură. Asta însemna probabil că n-ar fi putut obține finanțarea căii ferate la nicio altă bancă. Singurul fel în care putea obține banii era să-și folosească influența de culise pe care o avea în familia Pilaster. Și singurele persoane pe care le-ar fi putut poate influența erau Edward și Augusta.

În timpul pauzei, Micky se nimeri preț de câteva minute

singur în lojă cu Augusta și îi prezentă problema imediat, știind că Augustei îi plăceau abordările directe.

— Când va deveni Edward asociat la banca?

— E un subiect sensibil, spuse ea cu amărăciune. De ce întrebi?

Micky îi expuse pe scurt problema cu calea ferată, fără să scoată vreun cuvânt despre planurile de viitor ale lui Papa de a ataca Palma.

— Nu pot obține banii de la nicio altă bancă, fiindcă niciuna nu știe nimic despre Cordoba. Le-am ținut pe toate la distanță de dragul lui Edward.

Acesta nu era motivul real, dar Augusta nu putea ști acest lucru – nu se pricepea deloc la afaceri.

— Dar ar fi un succes dacă Edward ar putea împinge afacerea spre aprobare.

Augusta încuviință:

— Soțul meu i-a promis lui Edward să-l facă asociat de îndată ce se însoară, spuse ea.

Micky rămase uluit. Edward să se însoare! Ideea era uimitoare – și totuși, de ce-ar fi?

Augusta continuă:

— Ne-am înțeles chiar și asupra fetei: Emily Maple, fiica diaconului.

— Cum e fata?

— Drăguță, tânără – are numai nouăsprezece ani – și cu judecată. Părinții ei sunt de acord cu căsătoria.

„Exact ce-i trebuie lui Edward”, gândi Micky. Lui Edward îi plăceau fetele drăguțe, dar îi trebuia una pe care s-o domine.

— Și care-i obstacolul aici?

Augusta se întunecă.

— Pur și simplu nu știu. Dar dintr-un motiv sau altul Edward nu se mai hotărăște s-o ceară.

Asta nu-l surprindea pe Micky: nu și-l putea închipui pe Edward însurat, oricât de bună ar fi fost partida. Ce avea el de câștigat dintr-o căsătorie? Edward n-avea nicio dorință să aibă copii. Dar ăsta da premiu de stimulare: să fie făcut asociat! Poate că lui Edward asta îi era indiferent, dar lui Micky nu îi era.

— Ce putem face să-l încurajăm?

Augusta îi aruncă lui Micky o privire pătrunzătoare și spuse:

— Am eu senzația ca s-ar lua după dumneata, dacă dumneata te-ai însura.

Micky întoarse privirea. Augusta era cu adevărat perspicace. Poate că nu știa ea ce se întâmpla în saloanele private ale bordelului Nellie's, dar avea o intuiție de mamă. Și el simțea că dacă s-ar fi însurat primul, Edward ar fi putut fi și el mai interesat.

— Eu, să mă-nsor? spuse el râzând reținut.

Firește, avea să se însoare mai devreme sau mai târziu, ca toată lumea, dar nu vedea niciun motiv să se însoare deja.

Și totuși, dacă acesta era prețul pentru a finanța calea ferată…

„Dar nu e vorba numai de calea ferată, socoti el. Un împrumut reușit ar aduce un altul." Țări precum Rusia și Canada adunau împrumuturi noi în fiecare an de pe piața londoneză pentru căi ferate, porturi, companii de distribuție a apelor și finanțe pentru guvern. Micky avea să ia un comision, oficial sau neoficial, pe fiecare bănuț strâns, dar mai ales banii ar fi canalizați spre interesele familiei lui, făcându-i acolo acasă încă și mai bogați și mai puternici.

Iar alternativa era de neconceput. Taică-său n-avea să-l ierte în veci dacă-l dezamăgea. S-ar fi însurat și de trei ori ca să evite mânia lui taică-său.

Micky își întoarse privirea către Augusta. Nu mai pomeniseră niciodată nimic despre ceea ce se întâmplase în odaia bătrânul Seth în septembrie 1873, dar nu era cu putință ca ea să fi uitat. Făcuseră sex fără penetrare, infidelitate fără adulter, ceva și nimic. Rămăseseră complet îmbrăcați, durase numai câteva secunde, dar cu toate acestea, fusese mai pasional, mai emoționant și mai torid decât tot ce făcuse Micky vreodată cu prostituatele de la Nellie's, și era sigur că momentul fusese foarte însemnat și pentru Augusta. Oare cum i se părea acesteia perspectiva ca Micky să se însoare? Jumătate din femeile din Londra ar fi invidioase, dar era atât de greu de aflat ce simțea Augusta în adâncul sufletului ei. Micky se hotărî să o întrebe direct. O privi drept în ochi și spuse:

— Dumneavoastră ați dori ca eu să mă însor?

Augusta ezită. Micky zări o umbră de regret pe chipul ei. Dar apoi acesta căpătă un aspect sever, și Augusta răspunse cu tărie:

— Da.

Micky o privi. Augusta îi susținu privirea. El înțelese că aceasta vorbea cât se poate de serios, și simți o ciudată dezamăgire.

Augusta spuse:

— Trebuie rezolvat cât de repede. Emily Maple și părinții ei nu pot fi lăsați să aștepte la nesfârșit.

„Cu alte cuvinte mai bine aș face să mă căsătoresc cât mai repede, gândi Micky. Bine, atunci. Fie."

Joseph și Edward se întoarseră în lojă și începură să vorbească despre altceva.

Tot actul al doilea, Micky nu-și putu luă gândurile de la Edward. Erau prieteni de cincisprezece ani. Edward era slab și nesigur pe el, voia să se facă pe placul celor din jur, dar era lipsit de inițiativă și de elan. Singurul lui scop în viață era să obțină încurajările sau aprobarea altora, și Micky îi satisfăcuse această nevoie de când începuse să-i facă lui Edward temele la latină. Acum Edward trebuia împins de la spate spre căsătoria de care avea nevoie ca să avanseze în carieră – și Micky într-a lui.

În timpul celei de-a doua pauze, Micky îi spuse Augustei:

— Edward are nevoie de un ajutor la bancă – un funcționar inteligent care să-i fie fidel și să-i apere interesele.

Augusta chibzui o clipă.

— Uite o idee foarte bună, într-adevăr, spuse ea. Cineva în care eu și dumneata să avem încredere.

— Exact.

Augusta întrebă:

— Te gândești la cineva anume?

— Am un văr care lucrează pentru mine la ambasadă. Numele lui este Simon Oliver. Era Olivera, de fapt, dar l-a anglicizat. E un băiat isteț și complet de încredere.

— Adu-ni-l la ceai, spuse Augusta. Și dacă îmi place, îi voi vorbi lui Joseph.

— Prea bine.

Începu ultimul act. Micky cugeta la cât de mult el și Augusta

gândeau la fel. Cu Augusta ar fi trebuit să se însoare: împreună ar fi cucerit lumea. Cu cine să se căsătorească el? Nu trebuia să fie vreo fată cu avere, căci el n-avea nimic de oferit unei asemenea fete. Erau mai multe fete cu avere pe care le-ar fi putut cuceri fără nicio dificultate, dar a le câștiga inimile n-ar fi fost decât începutul: apoi ar fi urmat îndelungi lupte cu părinții și nicio garanție că rezultatul ar fi fost pozitiv. Nu, avea nevoie de o fata de condiție mai modestă care îl plăcea deja și care l-ar fi acceptat cu mare bucurie. Ochii lui rătăciră peste sala de teatru și i se aprinseră când o zări pe Rachel Bodwin.

Rachel îndeplinea perfect condițiile. Era deja pe jumătate îndrăgostită de el. Își căuta cu disperare un soț. Tatăl ei nu-l prea simpatiza pe Micky, dar mama ei da, iar mama cu fiica împreuna aveau să izbândească repede peste împotrivirile tatălui.

Și mai era un lucru încă și mai important: Rachel îl aștâța.

Rachel era probabil virgină, inocentă și temătoare. Micky avea să-i facă lucruri care aveau s-o zăpăcească și s-o dezguste în același timp. Poate că fata avea să se împotrivească, ceea ce avea să facă lucrurile și mai plăcute. Dar în final soția trebuia să cedeze poruncilor de ordin sexual ale soțului, oricât de bizare sau de dezgustătoare ar fi acestea, pentru că oricum n-avea cui se plânge. Micky și-o mai închipui o dată legata de pat, dar de data aceasta fata se zbătea de durere sau de plăcere, sau poate de amândouă...

Spectacolul se termină. La ieșire, Micky se uită după familia Bodwin. Se întâlniră pe trotuar, în timp ce familia Pilaster își aștepta trăsură, iar Albert Bodwin încerca să prindă o brișcă. Micky îi zâmbi larg doamnei Bodwin și o întreba:

— Ați binevoi să-mi acordați onoarea de a vă face o vizita mâine după-amiază?

— Onoarea ar fi de partea mea, Señor Miranda.

— Sunteți prea amabilă.

Micky îi strânse mâna lui Rachel, o privi în ochi și spuse:

— Pe mâine, atunci.

— Cu mare plăcere, răspunse ea.

Când sosi trăsura Augustei, Micky deschise portiera.

— Ce credeți despre ea? șopti el.

— Are ochii prea apropiați, spuse Augusta urcând în trăsură. Se instală pe banchetă și îi spuse prin portiera deschisă: în afară de asta, seamănă cu mine.

Augusta trânti portiera trăsurii și trăsura o lua din loc.

O oră mai târziu, Micky și Edward cinau într-un salon privat la Nellie's. În afară de masă, în cameră se mai aflau o canapea, un șifonier, o masă pentru lighean și un pat mare. April Tilsey renovase întregul local, iar acest salon era decorat cu țesături moderne William Morris și o serie de desene înrămate reprezentând oameni în diferite ipostaze sexuale cu tot felul de fructe și legume. Însă prin natura activității care se desfășura în acel loc, lumea se îmbăta și se purta necivilizat, așa că tapetul era deja sfâșiat, perdelele pătate și covorul rupt. Dar lumina slabă a lumânărilor ascundea decorațiile ieftine și scădea ani din vârsta reală a femeilor.

Cei doi bărbați erau serviți de două dintre fetele lor preferate, Muriel și Lily. Acestea purtau pantofi de mătase roșie și pălării enorme foarte complicate, dar erau complet dezbrăcate în rest. De afară se auzeau voci groase lălăind un cântec și o ceartă aprinsă, dar aici era pace, focul de cărbune pârâia ușor și fetele șușoteau între ele servind cina. Atmosfera îl destinse pe Micky, și acesta începu să se simtă mai puțin neliniștit din cauza împrumutului pentru calea ferată. Cel puțin avea un plan. N-avea de făcut decât să-l încerce. Îl privi pe Edward peste masă, chibzuind la prietenia fructuoasă pe care o avuseseră și o aveau. Fuseseră momente când aproape că-l îndrăgise pe Edward. Dependența acestuia era obositoare, dar ea îi permitea lui Micky să-l domine. Micky îl ajutase pe Edward și Edward îl ajutase pe Micky, și împreună gustaseră toate viciile celui mai sofisticat oraș din lume.

După ce terminară de mâncat, Micky turnă din nou vin în pahare și spuse:

— Mă însor cu Rachel Bodwin.

Muriel și Lily chicotiră.

Edward rămase cu gura căscată timp îndelungat, apoi spuse:

— Nu te cred.

Micky ridica din umeri.

— Crezi ce vrei. Cu toate acestea, ăsta-i adevărul.

— Vorbești serios?

— Da!

— Porcule!

Micky se uită la prietenul lui cu surprindere.

— Ce? De ce să nu mă însor?

Edward se ridică și se aplecă peste masă, amenințător.

— Ești un porc împuțit, Miranda, asta-i tot ce pot să-ți spun.

Micky nu prevăzuse o asemenea reacție.

— Ce dracu te-a apucat? întrebă el. Ce, tu nu te însori cu Emily Maple?

— Cine ți-a spus așa ceva?

— Maică-ta.

— Ei bine, nu mă-nsor cu nimeni.

— De ce nu? Ai douăzeci și nouă de ani. La fel și eu. Oricărui bărbat îi vine timpul să-și procure aparența unei vieți de familie respectabilă.

— La dracu' cu viața de familie respectabila! urlă Edward și răsturnă masa.

Micky sări în lături ca să se ferească de vesela spartă și de vinul șiroind. Cele două femei dezbrăcate se strânseră speriate într-un colț.

— Potolește-te! strigă Micky.

— După atâția ani! urlă Edward ca scos din minți. După tot ce-am făcut pentru tine!

Micky era năucit de furia lui Edward. Trebuia să-l liniștească. O asemenea scenă l-ar fi putut face și mai refractar ideii de căsătorie, și asta era exact opusul scopului lui Micky.

— Doar nu e un dezastru, spuse el pe un ton foarte rațional. Asta n-are să schimbe nimic pentru noi.

— Cum să nu schimbe!

— Nu, n-are să se schimbe nimic. Vom continua să venim aici.

Edward îl privi neîncrezător. Mai potolit, întrebă:

— Serios?

— Da. Și vom continua să mergem la club. De aia avem cluburi. Bărbații merg la club ca să scape de neveste.

— Probabil că așa e.

Ușa se deschise și April intră în trombă.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? întrebă ea. Edward, mi-ai spart porțelanurile?

— Iartă-mă, April. Plătesc pentru tot.

Micky i se adresă lui April:

— Tocmai îi explicam lui Edward că putem continua să venim aici și după ce se însoară.

— Oh, Doamne, eu așa sper! spuse April. Dacă niciun bărbat căsătorit nu mi-ar trece pragul, ar trebui să închid localul. Și, răsucindu-se spre coridor, strigă: Sid! Adu o mătură!

Spre ușurarea lui Micky, Edward își recăpătă calmul rapid. Micky spuse:

— La începutul căsătoriei va trebui probabil să stăm câteva seri acasă și să dăm din când în când câte o serată. Dar după o vreme vom reveni la normal.

Edward se încruntă.

— Și pe neveste nu le deranjează?

Micky dădu din umeri.

— Cui îi pasă dacă le deranjează sau nu? Ce poate să facă o nevastă?

— Dacă e nemulțumită, bănuiesc că-i poate face zile negre soțului ei.

Micky își dădu seama că Edward o lua pe maică-sa drept nevasta tipică. Din fericire, puține femei erau la fel de ambițioase sau de deștepte ca Augusta.

— Chestia e să nu fii prea bun cu ele, spuse Micky, vorbind pe baza celor observate la amicii lui căsătoriți de la Cowes Club. Dacă te porți bine cu nevasta, ea va vrea să rămâi tot timpul lângă ea. Poarta-te dur cu ea și se va bucura să te vadă plecat seara la club și s-o lași în pace.

Muriel își încolăci brațele în jurul gâtului lui Edward.

— Totul va fi la fel când vei fi însurat, Edward, îți promit eu, spuse ea. Și atunci ți-o voi suge în timp ce îl privești pe Micky cum i-o trage lui Lily, exact așa cum îți place.

— Serios? întreba Edward cu un rânjet prostesc.

— Normal.

— Deci nu se va schimba chiar nimic, spuse el, privindu-l pe Micky.

— Oh, ba da, zise acesta. Un singur lucru se va schimba –

vei fi asociat la bancă!

CAPITOLUL DOI – APRILIE

1

În sala de bal era o zăpușeală de baie turcească. Aerul mirosea a bere, a fructe de mare și a oameni nespălați. Pe scenă, o tânără îmbrăcată studiat în zdrențe stătea în fața unui panou pictat care se voia a reprezenta o cârciumă. În mână ținea o păpușă în chip de prunc nou-născut și cânta despre cum fusese sedusă și abandonată. Publicul, stând la mese lungi de lemn, se legăna braț la braț și i se alătura la refren: „Și n-a fost nevoie decât de-un piculeț de gin!"

Hugh cânta și el cât îl țineau bojocii. Se simțea bine. Mâncase două litre de melci de mare, băuse câteva halbe de bere caldă cu gust de malț și stătea înghesuit lângă Nora Dempster, o persoană pe lângă care să te tot înghesui. Aceasta avea un trup moale și plin de rotunjimi și un zâmbet fermecător, și se poate spune ca-i salvase viața lui Hugh.

După vizita lui la Kingsbridge Manor, acesta căzuse în cea mai neagră depresie. Revăzând-o pe Maisie, fantomele trecutului i se treziră în suflet, și de când aceasta îl respinsese, aceste fantome îl hărțuiau zi și noapte.

Hugh reușea să supraviețuiască în timpul zilei pentru că la muncă erau provocări și probleme care-l făceau să nu se mai gândească la durerea lui – era ocupat cu organizarea parteneriatului cu Madler and Bell, pe care asociații îl aprobaseră în cele din urma. Și în curând avea să devină el însuși asociat, împlinindu-i-se astfel un vis. Dar seara nu avea tragere de inimă pentru nimic. Era invitat la numeroase petreceri, baluri și cine, căci acum era și el un membru al grupului Marlborough în virtutea prieteniei sale cu Solly, și deseori participa la acestea, dar dacă Maisie nu era acolo, se plictisea, iar dacă era și ea acolo, era nefericit. Așa că de cele mai multe ori, seara, rămânea în odaia lui gândindu-se la ea sau se plimba pe străzi în absurda speranță de a o întâlni din întâmplare.

Tot pe stradă o întâlnise și pe Nora. O pornise spre Oxford Street, ca să intre la Peter Robinson – o prăvălie care mai demult vindea textile, dar care acum se numea „magazin universal" – ca să-i cumpere un cadou soră-sii Dotty, și avea de

gând să ia trenul spre Folkestone imediat după aceea. Dar era atât de nefericit că nu-și închipuia cum avea să dea ochii cu familia lui, și dintr-un fel de paralizie a minții, era absolut incapabil de a alege un cadou. Ieșise din magazin cu mâna goală aproape de lăsarea serii, și în stradă se ciocnise pur și simplu de Nora. Aceasta se împiedicase, și Hugh o prinsese în brațe.

Hugh n-avea să uite niciodată ce simțise ținând-o în brațe. Deși era înfofolită în haine, trupul ei era moale și mlădios, iar ea era înmiresmată și caldă. Pentru o clipă, acea întunecată stradă londoneză dispăru și Hugh alunecă într-o lume închisă de încântare subită. Fata scăpă din mână cumpărătura împachetată, o vază de ceramică, și aceasta se zdrobi de trotuar. Ea scoase un țipat de deznădejde și părea să izbucnească în plâns. Firește, Hugh insistă să îi cumpere altă vază.

Fata avea douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani – cu un an sau doi mai tânără decât el. Avea un chip rotund și drăgălaș, și cârlionți blonzi-nisipii îi ieșeau din bonetă. Era îmbrăcată cu haine ieftine, dar frumoase: avea o rochie de lână trandafirie cu flori brodate purtata peste o turnură, și o jacheta albastră de catifea, tivită cu blană de iepure. Vorbea cu accent cockney{4} tărăgănat.

În timp ce cumpărau o alta vază, dintr-o vorbă în alta, Hugh ajunse să îi spună că nu se putea hotărî ce cadou să îi cumpere soră-sii. Nora îi sugeră să îi cumpere o umbrelă colorată, apoi stăruise să-l ajute pe Hugh să aleagă una.

În cele din urmă, Hugh o conduse acasă cu o brișcă. Ea îi spusese că locuia cu tatăl ei, care era comerciant ambulant de medicamente brevetate. Mama ei murise. Nora locuia într-un cartier mai puțin bun decât își închipuise Hugh – un cartier mai degrabă muncitoresc decât mic-burghez.

Hugh presupunea că nu avea s-o mai vadă niciodată pe fata respectivă, iar la Folkestone petrecuse toată duminica gândindu-se la Maisie, ca de obicei. Luni primi la bancă un bilețel de la Nora, care îi mulțumea pentru amabilitate: Hugh îi observă scrisul de mână feminin, mărunt și îngrijit înainte să mototolească biletul și să-l arunce în coșul de gunoi.

A doua zi, ieșind din bancă la ora prânzului pentru a merge

la un bistrou să mănânce o porție de cotlet de miel, Hugh o zărise pe stradă îndreptându-se către el. La început nu o recunoscuse, ci doar se gândise ce drăguță este, dar ea îi zâmbise și el își adusese aminte de ea. Hugh își scosese pălăria, iar ea se oprise să vorbească. Îi spusese, înroșindu-se puțin, că lucra ca ajutor la un fabricant de corsete și că trecuse pe la un client și acum se întorcea la magazin. Împins de un impuls subit, Hugh o invitase să meargă la dans cu el în seara aceea.

Ea spusese că i-ar fi plăcut să meargă, dar că nu avea nicio pălărie decentă, așa că el o luase imediat la un magazin de pălării și îi cumpărase una, rezolvând astfel problema numaidecât.

O bună parte din aventura lor se desfășură mai apoi la cumpărături. Nora nu avusese niciodată mai nimic și își exprima fără rezerve bucuria pentru darea de mână a lui Hugh. Acesta, la rândul lui, era încântat să-i cumpere mănuși, pantofi, o haină, brățări și orice voia ea. Sora lui, cu înțelepciunea celor doisprezece ani ai săi, proclamase că Nora îl place numai pentru că are bani. Hugh râse și spuse:

— Dar cine m-ar iubi pe mine pentru cum arăt?

Nu și-o scosese încă pe Maisie din minte – ba din contra, se gândea la ea în fiecare zi – dar amintirile nu-l mai aruncau în profunde stări de deznădejde. Dar acum avea un motiv să privească înainte – la următoarea întâlnire pe care o avea cu Nora. În câteva săptămâni, aceasta îi dăduse din nou pofta de viață.

În timpul uneia dintre ieșirile lor la cumpărături o întâlniră pe Maisie într-un magazin de blănuri din Bond Street. Hugh le prezentă pe cele două femei cam stânjenit. Nora fu din cale-afară de încântată s-o cunoască pe doamna Solomon Greenbourne. Maisie îi invită la ceai acasă la ea în Piccadilly. În aceeași seara, Hugh se întâlni cu Maisie la un bal și, spre surprinderea lui, aceasta se arătă destul de lipsită de amabilitate fața de Nora.

— Îmi pare rău, dar chiar nu îmi place, spuse Maisie. Îmi dă impresia unui persoane lacome și fără inimă și nu cred că te iubește câtuși de puțin. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva s-o iei de nevastă!

Hugh fu rănit și jignit. Hotărî că de fapt Maisie era doar

geloasă. În orice caz, nu avea niciun gând să se însoare.

Când spectacolul de music-hall se termină, Hugh și Nora ieșiră afară în ceața groasă îmbibată de funingine care se rostogolea pe străzi. Își înfășurară fularele în jurul gâtului și pe gură și o porniră spre casa Norei în Camden Town.

Atmosfera era ca sub apă. Toate sunetele erau înăbușite, și oamenii și lucrurile apăreau brusc din ceață: o prostituată stând sub un felinar, un bețivan clătinându-se în pragul unui local, un polițist patrulând, un maturator de stradă traversând, o trăsura cu felinar dispărând pe drum, un câine plouat la marginea drumului, o pisică cu ochii lucitori în fundul unei străduțe. Hugh și Nora se țineau de mână și se opreau din când în când unde era mai întuneric, își coborau fularele și se sărutau. Buzele Norei erau moi și primitoare, și fata îl lăsă pe Hugh să-și strecoare mâinile în haină și să-i mângâie sânii. Ceața crea o atmosferă capitonată, secretă și romantică.

De obicei, Hugh se despărțea de ea la colțul străzii, dar astă-seară, din cauza ceții, o conduse până la ușă. Vru s-o mai sărute și acolo, dar îi era teamă ca tatăl ei să nu deschidă dintr-odată ușa și să-i prindă. Dar Nora îl surprinse spunând:

— N-ai vrea să vii înăuntru?

Hugh nu fusese niciodată în casa Norei.

— Dar ce va gândi tatăl dumitale?

— E dus la Huddersfield, spuse ea deschizând ușa.

Inima lui Hugh începu să bată mai tare când acesta pătrunse înăuntru. Nu știa sigur ce avea să se întâmple, dar cu siguranță avea să fie palpitant. O ajută pe Nora să-și dea jos pelerina, dar ochii i se țintuiră cu jind pe curbele fetei, care se ascundeau sub rochia ei albastră precum cerul.

Casa era mică, și mai mică decât casa maică-sii de la Folkestone. Scările ocupau cea mai mare parte din antreul strâmt. În antreu erau doua uși, care dădeau probabil într-o cameră de zi și o bucătărie în fundul casei. La etaj erau probabil două dormitoare, iar în bucătărie o cadă de tinichea și o toaletă în fundul curții.

Hugh își puse pălăria și haina în cuier. Un cățel lătră în bucătărie, și Nora deschise ușa, lăsând în hol un terier scoțian negru cu o panglică albastră la gât. Cățelul o salută bucuros

pe Nora, apoi îl înconjură pe Hugh circumspect.

— Blackie are grijă de mine când tăticul e plecat, spuse ea, iar Hugh prinse cele două sensuri ale spuselor ei.

O urmă pe Nora în camera de zi. Mobila era veche și roasă, dar Nora înveselise camera cu lucruri pe care le cumpăraseră împreună: perne vesele, un preș colorat și un tablou reprezentând castelul Balmoral. Nora aprinse o lumânare și trase perdelele.

Hugh stătea în mijlocul camerei, neștiind ce să facă, până când ea îl scoase din încurcătură spunând:

— Vezi dacă poți aprinde focul.

În vatra căminului mai erau câțiva tăciuni aprinși și Hugh puse peste ei niște surcele și însufleți focul cu ajutorul unor foale mici.

Când termină, se întoarse și o văzu pe Nora stând pe canapea. Aceasta își scosese pălăria și își lăsase părul pe spate. Nora bătu ușor cu palma pe perna de alături, iar Hugh se așeză ascultător. Blackie îl privi cu invidie și Hugh se întreba în cât timp putea scoate cățelul din cameră.

Hugh și Nora se luară de mână și stătura așa, privind focul. Hugh se simțea liniștit. Nu-și putea închipui că ar vrea să facă altceva întreaga viață. După o vreme începu să o sărute pe Nora din nou. Șovăitor, îi puse mâna pe piept. Acesta era tare și îi umplea palma lui Hugh. Îl strânse ușor în mână și Nora respiră adânc. Hugh nu se simțise atât de bine de ani de zile, și-și dorea mai mult. O sărută și mai aprins, mângâindu-i sânii.

Încet, încet, Nora alunecă pe spate până când Hugh era pe jumătate lungit peste ea. Amândoi începură să respire adânc. Hugh era sigur că Nora îi simțea mădularul apăsat de coapsa ei rotundă. Undeva în minte auzea vocea conștiinței spunându-i că profita de o tânără în absența tatălui ei, dar vocea aceea era slabă și nu putea învinge dorința care se ridica în el ca lava unui vulcan.

Hugh voia s-o atingă în locurile cele mai intime. Își puse mâna între picioarele ei. Ea se încorda imediat și cățelul începu să latre, simțind atmosfera încărcată. Hugh se dădu puțin la o parte și spuse:

— Hai să scoatem cățelul afară.

Nora părea tulburata:

— Poate c-ar fi mai bine să ne oprim.

Hugh nu putea suferi ideea de a se opri. Dar cuvântul „poate” îi dădu speranțe.

— Nu mă pot opri acum, spuse el. Scoate cățelul afară.

— Dar… nici măcar nu suntem logodiți, sau ceva de genul ăsta.

— Ne-am putea logodi, spuse el fără să gândească.

Ea păli ușor.

— Vorbești serios?

Hugh își puse aceeași întrebare. Privise această relație de la bun început ca un amuzament, nu ca pe o curte serioasă. Cu toate acestea, numai cu câteva clipe înainte se gândise cât de mult i-ar plăcea să-și petreacă restul vieții ținând-o de mână pe Nora în fața focului. Chiar voia s-o ia de nevastă? Își dădu seama că își dorea acest lucru – de altfel, nu-și dorea nimic mai mult pe lume. Aveau să fie probleme, cu siguranță. Familia ar spune că această căsătorie este sub condiția lui. Puteau merge la dracu' cu toții. Avea douăzeci și șase de ani, câștiga o mie de lire pe an și era pe cale de a deveni asociat la una dintre cele mai renumite bănci din lume – putea să se însoare cu cine îi plăcea. Maică-sa avea să fie tulburată de această decizie, dar urma să-l susțină: avea să-și facă griji, dar și să fie bucuroasă să-și vadă fiul fericit. Iar ceilalți puteau spune ce pofteau. Oricum nu îl ajutaseră pe Hugh cu nimic niciodată.

Hugh o privi pe Nora, trandafirie și drăgălașă și dulce, sprijinită pe canapeaua ponosită, cu părul desfăcut pe umerii goi. O dorea din toată ființa lui, aici, numaidecât. Fusese singur prea mult timp. Maisie era de-acum stabilită la casa ei împreuna cu Solly și nu avea să fie a lui niciodată. Era timpul să aibă și el pe cineva cald și moale cu care să-și împartă viața și patul. De ce nu pe Nora?

Pocni din degete către cățel:

— Hai aici, Blackie!

Cățelul se apropie prudent. Hugh îl mângâie pe cap și prinse în mână panglica din jurul gâtului.

— Hai și păzește antreul, spuse el și scoase cățelul afară, închizând apoi ușa.

Acesta lătră de două ori, după care se lasă tăcerea.

Hugh se așeză lângă Nora și îi luă mâna. Ea îl privi

circumspectă. Hugh spuse:

— Nora, vrei să fii soția mea?

Nora se înroși toată.

— Da, vreau.

Hugh o sărută. Ea își deschise gura și îi răspunse pasional. El o atinse pe genunchi. Ea îi luă mâna și i-o conduse pe sub jupoanele rochiei în sus, printre picioare, până la încheietura coapselor. Prin flanela lenjeriei ei intime, Hugh îi simțea părul aspru și carnea moale a sexului. Buzele ei alunecară peste obrazul lui până la ureche, și Nora șopti:

— Hugh, dragul meu, iubește-mă în seara aceasta, acum.

— Da, spuse el cu voce răgușită, da...

2

Balul mascat al ducesei de Tenbigh fu primul mare eveniment al sezonului monden londonez din 1879. Toată lumea vorbea despre el deja cu luni înainte. Lumea cheltuia averi pe costume și se preta la orice pentru a obține o invitație.

Augusta și Joseph Pilaster nu erau invitați. Lucrul acesta nu era deloc surprinzător: cei doi nu făceau parte din cel mai înalt eșalon al societății londoneze. Dar Augusta își dorea să meargă, și își pusese în minte că avea să fie acolo.

De îndată ce află despre bal, îi pomeni despre el lui Harriet Morte, al cărei răspuns fu o privire jenată, și în rest, tăcere. În calitate de doamnă de onoare a reginei, Lady Morte avea o mare putere socială, și pe deasupra mai era și verișoară îndepărtată cu ducesa de Tenbigh. Dar nu se oferi să-i procure Augustei o invitație.

Augusta verifică imediat contul lui Lord Morte la Banca Pilaster și descoperi că acesta avea un minus de o mie de lire. A doua zi, lordul primi o scrisoare din partea băncii, care îl întreba când credea că-și putea regulariza situația.

Augusta îi făcu o vizită lui Lady Morte în aceeași zi. Se scuză, spunând ca scrisoarea fusese o eroare și că funcționarul care o trimisese fusese concediat. Apoi pomeni iar de bal.

Chipul de obicei impasibil al lui Lady Morte fu animat timp de o clipa de un străfulger de ură curată în momentul în care aceasta înțelese târgul care i se propunea. Augusta nu se crampona deloc. N-avea nicio dorință ca Lady Morte s-o placă

– voia doar să se folosească de ea. Iar Lady Morte se afla în fața unei alegeri simple: să-și folosească influența pentru a-i face rost Augustei de o invitație sau să găsească o mie de lire pentru a-și regulariza contul. Aceasta alese soluția cea mai simpla, și invitațiile la bal sosiră la casa Augustei a doua zi.

Augusta era acum nemulțumită ca Lady Morte n-o ajutase de bunăvoie. Era jignitor ca trebuise să-i forțeze mâna. Plină de ciudă, Augusta îi ceru o invitație și pentru Edward.

Augusta avea să se deghizeze în regina Elisabeta, iar Joseph în contele de Leicester. În seara balului cinară acasă, apoi se schimbară. Când fu gata cu îmbrăcatul. Augusta trecu în camera lui Joseph ca să-l ajute cu costumul și să stea de vorba cu el despre nepotul Hugh.

Era exasperată că acesta avea să fie investit ca asociat în același timp cu Edward. Dar și mai grav era faptul că toată lumea știa că Edward devenea asociat numai pentru că se căsătorise și primise 250 000 de lire pe care să-i investească în bancă, pe când Hugh devenea asociat pentru ca adusese profituri spectaculoase prin afacerea cu Madler and Bell din New York. Ba lumea vorbea deja chiar de posibilitatea ca Hugh să devină într-o bună zi președinte al băncii. Augusta scrâșnea din dinți la aceasta idee.

Promovarea celor doi avea să aibă loc la sfârșitul lui aprilie, când contractul anual de asociere era înnoit oficial. Dar la începutul acelei luni, spre încântarea Augustei, Hugh făcu incredibila prostie de a se însura cu o mică muncitoare rotofeie din Camden Town.

Episodul cu Maisie petrecut cu șase ani înainte era un semn că lui Hugh îi plăceau fetele de mahala, dar Augusta nu îndrăznise să se gândească niciodată că acesta avea să se însoare cu una. Hugh se însurase fără să bată toba, la Folkestone, numai în prezența mamei, a surorii lui și a tatălui miresei, și apoi puse întreaga familie în fața faptului împlinit.

Aranjându-i gulerul elisabetan lui Joseph, Augusta spuse:

— Presupun că va trebui să reconsideri numirea lui Edward ca asociat, acum că s-a căsătorit cu o slujnică.

— Nu e slujnică, ci corsetieră. Sau mai bine zis, era. Acum e doamna Pilaster.

— Cu toate acestea, un asociat la Banca Pilaster nu poate fi

însurat cu o fată de prăvălie.

— Trebuie să spun că sunt de părere că poate fi însurat cu cine vrea el.

Augusta se temuse că Joseph avea să adopte această poziție.

— N-ai spune asta dacă ar fi vorba despre o urâtă, o ciolănoasă sau o ursuză. Ești atât de îngăduitor pentru că e drăguță și cochetă.

— Pur și simplu nu văd unde e problema.

— Un asociat se întâlnește cu șefi de cabinet, diplomați, oameni însemnați de afaceri. Nora nu va ști cum să se poarte. Ar putea face ceva stânjenitor în orice clipă.

— Aceste lucruri se învață. Joseph șovăi, apoi continuă: Mi se pare câteodată că uiți de unde vii tu însăți, draga mea.

Augusta se îmbățoșă numaidecât, ofensată:

— Tatăl meu a avut trei prăvălii! spuse ea cu tărie. Cum îndrăznești să mă compari cu târâtura aceea!?

Joseph bătu imediat în retragere:

— Bine, îmi cer scuze.

Augusta era absolut jignită:

— În afară de aceasta, eu n-am lucrat niciodată în prăvăliile tatei, spuse ea. Am fost crescută să devin o doamnă.

— Mi-am cerut scuze, hai să nu mai vorbim despre asta. Acum trebuie să plecăm.

Augusta strânse din dinți și tăcu, dar înlăuntrul ei continua să fiarbă.

Edward și Emily îi așteptau în verandă, costumați în Henric al II-lea și Alienor de Aquitania. Edward avea probleme cu jartierele din șnur aurit, și spuse:

— Duceți-vă înainte, mamă, și trimite trăsura înapoi după noi.

Dar Emily interveni imediat:

— Ah, nu! Vreau să plec acum! Îți aranjezi jartierele pe drum.

Emily avea ochi mari, albaștri, și un chip drăgălaș de fetiță. Arăta fermecător în rochia ei de secolul al XII-lea, brodată, peste care purta o pelerină, iar pe cap, un voal lung. Cu toate acestea, Augusta avusese surpriza să descopere că Emily nu era atât de timidă precum părea. În timpul pregătirilor de nuntă, se dovedise clar că aceasta avea propriile dorințe. Emily

îi acordase cu bucurie mână liberă Augustei în ceea ce privea organizarea mesei, dar stăruise, și chiar cu destulă de încăpățânare, să aranjeze lucrurile așa cum voia ea în privința rochiei de mireasă și a domnișoarelor de onoare.

Luându-și locul în trăsura care o porni spre bal, Augusta își aduse aminte vag că mariajul dintre Henric al II-lea și Alienor fusese agitat. Augusta spera că Emily n-avea să-i dea prea multă bătaie de cap lui Edward. Acesta era prost dispus de la nuntă încoace, și Augusta bănuia că nu mergea ceva bine. Încercase să afle trăgându-l ușor de limbă pe Edward, dar acesta nu dorise să spună nimic.

În orice caz, ceea ce conta era că se însurase și că avea să devină asociat la bancă. Era așadar rezolvat. Restul se putea aranja.

Balul începu la zece și jumătate, iar familia Pilaster sosi la timp. Luminile se revărsau de la toate ferestrele Casei Tenbigh. Afară se afla deja o ceată de curioși, iar în Park Lane un șir de trăsuri așteptau să intre în curte. Mulțimea aplauda fiecare costum când invitații coborau din trăsuri și urcau scările către ușa casei. Privind peste mulțime în timpul așteptării, Augusta văzu intrând în casa pe Antoniu și Cleopatra, mai multe „capete rotunde” și „cavaleri”[5], două zeițe grecești și trei Napoleoni.

În cele din urmă și trăsura lor ajunse la ușă și ieșiră. Odată ajunși în casă, trebuiră să stea la o alta coadă, care se întindea de jos din antreu, de-a lungul curbei scărilor, până sus în capul treptelor, unde ducele și ducesa de Tenbigh, costumați ca Solomon și regina din Saba, îi întâmpinau pe musafiri. Holul era împânzit cu flori, iar un grup de muzicieni cântau ca să-i întrețină pe cei care așteptau.

În urma familia Pilaster veneau Micky Miranda – care fusese invitat grație statutului său de diplomat – și proaspăta lui soție Rachel. Micky arata mai chipeș ca niciodată înfășurat în mătasea roșie a costumului său, care-l reprezenta pe cardinalul Wolseley. În momentul în care îl văzu, Augusta simți că inima începe să îi bată cu putere. O măsură cu un ochi critic pe soția lui Micky. Aceasta alesese, în mod surprinzător, să se deghizeze în tânără sclavă. Augusta îl încurajase pe Micky să se căsătorească, dar nu-și putea reprima un

sentiment de gelozie față de fata aceasta comună care-i câștigase mâna lui Micky. Rachel îi întoarse privirea cu calm și îl luă pe Micky de braț cu un gest posesiv după ce acesta sărută mâna Augustei.

Urcând încet scările, Micky îi spuse lui Rachel:

— Ambasadorul spaniol e și el aici – să fii neapărat drăguță cu el.

— Fii tu drăguț cu el, spuse Rachel pe un ton sec – mie-mi pare cleios ca un melc.

Micky se încruntă, dar nu mai zise nimic. Cu punctele ei de vedere extreme și cu felul ei de a și le exprima, Rachel ar fi fost o soție mai potrivita pentru un gazetar care se ocupă de campanii de presă sau pentru un membru radical al parlamentului. Augusta simțea că Micky ar fi meritat o soție mai frumoasă și mai puțin excentrică.

Mai sus pe scări, Augusta zări o altă pereche de proaspăt căsătoriți: Hugh și Nora. Hugh era membru al grupului Marlborough pentru că era prieten cu familia Greenbourne și, spre marea supărare a Augustei, acesta era invitat peste tot. Hugh era costumat în rajah indian, iar Nora părea să fie un îmblânzitor de șerpi, purtând o rochie cu paiete crăpata ca să lase la vedere niște șalvari. Niște șerpi artificiali i se încolăceau pe brațe și pe picioare, în timp ce un altul își odihnea capul din *papier mâché* pe generosul ei piept. Pe Augusta o trecură fiorii.

— Soția lui Hugh este de o vulgaritate imposibilă, îi șopti ea lui Joseph.

Joseph avea tendința de a fi îngăduitor.

— E doar un costum de bal mascat, la urma urmei.

— Niciuna dintre femeile de aici nu a avut prostul gust de a-și arăta picioarele.

— Nu văd nicio diferență între niște pantaloni largi și o rochie.

Augusta se gândi scârbită că lui Joseph îi plăcea probabil să se uite la picioarele Norei. O asemenea femeie putea să întunece mințile unui bărbat atât de ușor!

— Pur și simplu nu cred că este demnă de a fi soția unui asociat al Băncii Pilaster.

— Nora nu va avea de luat nicio hotărâre financiară.

Augustei îi venea să urle de ciudă. Faptul că Nora provenea

din clasa de jos nu constituia o vină în ochii lui Joseph, era limpede. Trebuia ca aceasta să facă ceva de neiertat înainte ca acesta și asociații să se întoarcă împotriva lui Hugh.

Iată o idee…

Mânia Augustei se stinse tot atât de repede pe cât se aprinsese. Augusta se gândea acum ca poate exista totuși vreo posibilitate de a o vârî pe Nora în necaz. Se uita din nou în sus pentru a-și studia prada.

Nora și Hugh stăteau de vorbă cu atașatul diplomatic maghiar, contele de Tokoly, un om cu moravuri îndoielnice, care era deghizat, în mod grăitor, în Henric al VIII-lea. Augusta chibzui cu răutate că Nora era exact tipul de fată care l-ar fi putut seduce pe conte. Doamnele respectabile ar fi fost în stare să se refugieze în celălalt capăt al odăii numai ca să evite să stea de vorba cu acesta, dar, cu toate acestea, contele trebuia invitat peste tot pentru că era un diplomat cu vechime. Hugh nu arăta niciun semn de dezaprobare văzând-o pe soția lui clipind din gene la bătrânul desfrânat. Ba din contră, chipul lui Hugh exprima numai iubire. Era încă prea îndrăgostit ca să-i găsească Norei vreun cusur. Aceasta situație nu avea să dureze mult timp.

— Nora stă de vorbă cu de Tokoly, șopti Augusta la urechea lui Joseph. Ar face mai bine să fie atentă la reputația ei!

— Să nu fii nepoliticoasă cu el, răspunse Joseph tăios. Sperăm să adunăm doua milioane de lire pentru guvernul lui.

Augustei nu-i păsa câtuși de puțin de Tokoly. Își bătea în continuare capul cu Nora. Fata era extrem de vulnerabilă acum, când totul îi era încă necunoscut și nu avusese încă timp să-și însușească manierele clasei de sus. Dacă ar fi putut fi adusă într-o situație dezonorantă cumva astă-seară, de preferat în fața Prințului de Wales…

Tocmai în timp ce Augusta se gândea la prinț, afară se auziră urale, semn că alaiul regal sosise.

O clipă mai târziu, prințul și prințesa Alexandra își făcură apariția, costumați ca regele Arthur și regina Guenievra, urmați de cei din anturajul lor, deghizați în cavaleri cu armuri și domnițe medievale. Muzicienii întrerupseră abrupt valsul de Strauss și începură să cânte imnul național. Toți invitații din verandă se înclinară și făcură reverențe, iar lumea care stătea

la coadă pe scări se dădu la o parte ca un val când alaiul regal urcă scările. Făcându-i o reverență, Augusta își spuse în gând ca prințul se îngrașă pe an ce trecea. Augusta nu vedea exact dacă în barba prințului apăruseră fire albe, dar cu siguranță părul de pe cap îi era tot mai răsfirat. Se gândea mereu cu compasiune la prințesa aceea drăgălașă, care trebuia să înghită atâtea din partea risipitorului și afemeiatului ei de soț.

La capul scărilor, ducele și ducesa le urară bun venit musafirilor lor regali și îi invitară în sala de bal. Invitații de pe trepte urcară mai sus ca să-i urmeze.

În lunga sală de bal, de-a lungul pereților, erau aranjate grămezi de flori de la serele reședinței de țară a familiei Tenbigh, iar luminile miilor de lumânări străluceau reflectate în oglinzile înalte dintre ferestre. Lacheii care ofereau șampanie invitaților erau îmbrăcați precum curtenii elisabetani, în vestă de epocă și pantaloni colanți. Prințul și prințesa fură invitați să se așeze pe o estradă la capătul sălii. Fusese stabilit ca unele dintre cele mai spectaculoase costume să defileze prin fața invitaților regali, așa că de îndată ce aceștia se așezară, primul grup își făcu intrarea dinspre salon.

Un grup de oameni se adună în jurul estradei, iar Augusta se trezi umăr la umăr cu contele de Tokoly.

— Ce fată încântătoare, soția nepotului dumneavoastră, doamna Pilaster! spuse acesta.

Augusta îi oferi un surâs rece.

— Ce generos din partea dumneavoastră să spuneți asta, domnule conte!

Acesta își ridică o sprânceană.

— Îmi pare ca ghicesc un ușor dezacord pe chipul dumneavoastră?! Cu siguranța dumneavoastră v-ați fi dorit ca Hugh să-și aleagă o soție de condiția lui.

— Cunoașteți răspunsul fără să vi-l dau eu.

— Dar fata este de un farmec irezistibil!

— Fără îndoială.

— O voi invita la dans mai târziu. Credeți ca va primi?

Augusta nu-și putu reține o replica acidă:

— Sunt sigură. Nu e prea pretențioasă.

Îi întoarse spatele contelui. Cu siguranțță era prea mult să spere că Nora ar putea pricinui vreun incident cu contele…

Augustei îi veni dintr-odată o idee.

Contele era factorul cel mai important. Dacă reușea să îl aducă în preajma Norei, combinația putea fi explozivă.

Augusta nu-și putea opri năvala gândurilor. Astă-seară era ocazia ideală. Trebuia să facă ceva acum.

Puțin gâtuită de emoție, Augusta se uită în jur, îl reperă pe Micky și se duse la el.

— Aș vrea să te rog să îmi faci un serviciu, chiar acum, cât mai repede, spuse ea.

Micky o privi complice.

— Orice, șopti el.

Augusta se făcu a nu înțelege insinuarea din cuvintele lui Micky.

— Îl cunoști pe contele de Tokoly?

— Desigur. Noi diplomații ne cunoaștem cu toții între noi.

— Spune-i că Nora nu e cu nimic mai bună decât cum ar trebui să fie.

Gura lui Micky se strâmbă într-o jumătate de zâmbet.

— Doar atât?

— Poți să dai detalii, dacă dorești.

— Să sugerez că știu lucrul acesta din... să spunem... experiența personală?

Discuția începea să depășească limitele decenței, dar ideea lui Micky era bună, așa că Augusta dădu din cap a încuviințare:

— Chiar mai bine.

— Știți ce va face? întreba Micky.

— Nădăjduiesc că îi va face o propunere indecentă.

— Dacă asta doriți...

— Da.

Micky se înclină.

— Sunt sclavul dumneavoastră, în aceasta și în toate.

Augusta alungă efectul complimentului cu un gest de nerăbdare – era prea emoționată ca să stea s-asculte glumițe galante. Se uită după Nora și o văzu holbându-se cu mirare la decorul luxos și la costumele extravagante: fata nu mai văzuse așa ceva în viața ei. Era cu totul nepregătită. Fără a mai sta să chibzuiască, Augusta își făcu imediat loc prin mulțime și se îndreptă spre Nora.

Îi spuse la ureche:

— Un sfat…

— …pentru care vă voi fi recunoscătoare, sunt sigură, spuse Nora.

Precis ca Hugh avusese grija să i-o descrie Norei pe Augusta în termeni răutăcioși, dar, spre meritul fetei, aceasta nu arăta niciun semn de ostilitate. Nu părea să-și fi format încă vreo părere despre Augusta, și nu era nici amabilă, nici rece cu aceasta.

Augusta zise:

— Am observat ca vorbeai cu contele de Tokoly.

— Un boșorog libidinos, spuse Nora imediat.

Augusta tresări la aceasta grosolănie, dar continuă:

— Ai grija cu el, dacă îți pasă de reputația dumitale.

— Să am grijă? întrebă Nora. Ce vreți să spuneți mai exact?

— Rămâi politicoasă cu el, bineînțeles, dar orice s-ar întâmpla, nu-l lăsa să-și ia nasul la purtare. Cel mai mic semn de încurajare îi e de ajuns, și dacă nu e pus la punct imediat, poate deveni foarte jenant.

Nora dădu din cap a înțelegere.

— Nu vă faceți griji, știu eu cum să mă port cu bărbații de genul asta.

Hugh stătea de vorba în apropiere cu ducele de Kingsbridge. Deveni suspicios de îndată ce o observă pe Augusta, și veni imediat lângă soția lui. Dar Augusta spusese deja ce avusese de spus și se îndepărta ca să privească parada de costume. Își făcuse treaba, și semințele erau sădite. Acum nu avea decât să aștepte cu sufletul la gură și să spere că totul avea să se desfășoare așa cum voia.

Prin fața prinților tocmai treceau câțiva membri ai grupului Marlborough, printre care și ducele și ducesa de Kingsbridge și Solly și Maisie Greenbourne. Aceștia erau îmbrăcați ca potentați orientali – șahi, pașale și sultane – și, în loc să se încline și să facă reverențe, îngenuncheară și făcură temenele, spre hazul rotofeiului prinț și a mulțimii care îi aplauda. Augusta o ura pe Maisie Greenbourne, dar acum aproape că nici n-o observă. Mintea ei învârtea fără încetare zecile de posibilități. Micul ei complot putea fi compromis în mii de feluri: Tokoly ar putea fi sedus de exemplu de o altă mutrișoară drăgălașă, Nora putea

să se comporte cu el politicos sau Hugh putea să se țină prea aproape de Nora pentru ca de Tokoly să facă ceva necuviincios. Dar cu puțin noroc, drama pe care o urzise avea să-și urmeze cursul scontat – și atunci avea să iasă cu scandal.

Parada era pe sfârșite când, spre marea ei supărare, Augusta îl văzu pe David Middleton făcându-și loc prin mulțime în direcția ei.

Augusta îl văzuse ultima dată cu șase ani în urmă, când acesta o întrebase despre moartea fratelui său mai mic Peter la Școala Windfield, și când Augusta îi spusese că cei doi martori, Hugh Pilaster și Antonio Silva, erau în străinătate.

Dar acum Hugh se întorsese și Middleton era din nou la fața locului. Cum ajunsese un simplu avocat să fie invitat la o asemenea petrecere măreață? Augusta își aminti vag că Middleton era o rudă îndepărtată a ducelui de Tenbigh. Nu avusese cum să prevadă așa ceva. Situația se putea transforma într-un dezastru. „Nu mă pot gândi la toate!" își spuse ea înnebunită.

Spre disperarea Augustei, Middleton se duse întins la Hugh.

Augusta se dădu mai aproape. Îl auzi pe Middleton spunând:

— Bună, Pilaster, am auzit că te-ai întors în Anglia. Mă mai ții minte? Sunt fratele lui Peter Middleton.

Augusta se întoarse cu spatele pentru ca cei doi să nu o observe și își ciuli urechea ca să audă discuția peste zumzetul de conversații din jurul ei.

— Da, te mai țin minte – ai fost la anchetă, spuse Hugh. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea.

— Încântat de cunoștință, doamnă Pilaster, spuse Middleton mai mult de formă, apoi se întoarse din nou către Hugh. Știi, n-am fost niciodată convins de rezultatul acelei anchete.

Augustei îi îngheță sângele în vine. Middleton trebuia să fie de-a dreptul obsedat ca să aducă atât de brusc vorba de un subiect atât de nepotrivit la un bal mascat. Era insuportabil. Bietul Teddy n-avea să scape niciodată de bănuielile acelea din trecut?

Nu putu auzi ce îi răspunse Hugh, dar acesta vorbise cu un ton neutru și precaut.

Vocea lui Middleton era mai puternică, așa că Augusta îi

putu discerne vorbele:

— Trebuie să știi ca nimeni din școală n-a dat crezare poveștii lui Edward cum că acesta a încercat să-l salveze pe fratele meu de la înec.

Augusta era paralizată de frică pentru ce avea să-i răspundă Hugh, dar acesta continua să fie circumspect și spuse ceva cum că erau mulți ani de atunci.

Augusta se pomeni dintr-odată cu Micky lângă ea. Chipul lui exprima politețea cea mai detașată, dar Augusta îi observă crisparea din trup.

— Tipul ala nu e Middleton? o întreba el la ureche.

Aceasta dădu din cap.

— Mi s-a părut ca-l recunosc.

— Ssst, ia ascultă.

Middleton devenise ușor agresiv:

— Eu cred că dumneata știi adevărul despre ce s-a întâmplat, spuse el cu o intenție provocatoare.

— Chiar așa?

Vorbele lui Hugh se auzeau mai bine acum că acesta devenise mai puțin amabil.

— Iartă-mi tonul brutal, Pilaster. Este vorba de fratele meu. Ani de zile m-am întrebat ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu crezi că am dreptul să știu?

Se lăsă un moment de tăcere. Augusta știa că astfel de referiri la bunele și relele anchetei erau exact genul de lucruri care-l puteau mișca pe sfântul de Hugh. Îi venea să se amestece, să-i facă pe amândoi să tacă, să schimbe subiectul sau să îi despartă, dar asta ar fi dovedit ca are ceva de ascuns, așa că rămase înțepenită locului, îngrozită și neajutorată, ciulindu-și urechile ca să audă peste murmurul mulțimii.

În cele din urmă, Hugh răspunse:

— Nu l-am văzut pe Peter murind, Middleton. N-am cum să-ți spun ce s-a întâmplat, pentru ca nu știu sigur, și ar fi greșit să speculez.

— Deci ai bănuielile dumitale? Poți să-ți dai poate cu presupusul despre cum s-au întâmplat lucrurile?

— Nu există loc de presupusuri într-un caz ca acesta. Aș da dovadă de iresponsabilitate. Spui că vrei să știi adevărul. Sunt complet alături de dumneata în asta. Dacă aș cunoaște

adevărul, aș considera că e de datoria mea să-l dezvălui. Dar nu îl știu.

— Cred că îl aperi pe vărul dumitale.

Asta îl jigni pe Hugh.

— La naiba, Middleton, mergi prea departe. Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu-mi pune la îndoială cuvântul.

— Ei bine, cineva minte în toată afacerea asta, spuse Middleton cu brutalitate, și plecă.

Augusta luă aer în piept. Sentimentul de ușurare îi muie genunchii și trebui să se sprijine pe ascuns de Micky. Avusese noroc cu principialitatea lui Hugh. Acesta bănuia că Edward contribuise la moartea lui Peter, dar pentru că nu era decât o bănuială, refuzase să o enunțe. Iar acum Middleton îl supărase pe Hugh. Un gentleman n-ar fi spus niciodată, sub nicio formă, o minciună, și a sugera unui tânăr ca Hugh că nu spune adevărul era o insultă serioasă. Era puțin probabil ca Middleton și Hugh să mai schimbe vreo vorbă.

Momentul de criză izbucnise din senin, ca o furtună de vară, băgând-o pe Augusta în sperieți, dar se risipise tot atât de repede, lăsând-o pe aceasta puțin tulburată, dar sigură pe sine.

Parada se termină. Muzicanții începură un cadril. Prințul o conduse pe ducesă pe ringul de dans, iar ducele o luă pe prințesă ca să formeze primul grup de patru. Alte grupuri îi urmară numaidecât. Dansul era destul de lânced, probabil din cauza costumelor greoaie și a podoabelor de cap incomode pe care le purtau mulți dansatori.

Augusta îi spuse lui Micky:

— Poate că domnul Middleton nu mai reprezintă un pericol pentru noi.

— Nu atâta timp cât Hugh își ține gura.

— Și atâta vreme cât prietenul dumitale Silva rămâne în Cordoba.

— Pe an ce trece, familia lui este tot mai puțin influentă. Nu mă aștept să revină în Europa.

— Bun, spuse Augusta și gândurile i se întoarseră la complotul ei. Ai vorbit cu de Tokoly?

— Am vorbit.

— Bine.

— Sper că știți ce faceți.

Augusta îi aruncă o privire plină de reproș.

— Ce prostie am spus, zise Micky. Dumneavoastră știți întotdeauna ce faceți.

Al doilea dans fu un vals, și Micky îi ceru Augustei să-l onoreze prin a-i acorda un dans. Pe vremea când Augusta era copilă, valsul era considerat indecent, pentru ca partenerii de dans trebuiau să stea atât de aproape unul de altul, iar brațul bărbatului înconjura talia femeii, ca într-o îmbrățișare. Dar în ziua de azi, până și membrii monarhiei dansau vals.

De îndată ce Micky o luă în brațele sale, Augusta se simți altfel. I se părea că are din nou șaptesprezece ani și că dansează cu Strang. Când Strang dansa, se gândea la perechea lui, nu la picioare, și Micky avea același dar. O făcea pe Augusta să se simtă tânără și frumoasa și fără griji. Aceasta îi simțea finețea mâinilor, mirosul masculin de tutun și briantină și căldura trupului lipit de trupul ei. Augusta simți un junghi de gelozie împotriva lui Rachel, care împărțea patul cu el. Pentru o clipă, își aminti scena care avusese loc cu șase ani în urmă în dormitorul bătrânului Seth, dar aceasta i se păru ireală, ca un vis pe care l-a avut, și nu îi venea să creadă că se întâmplase cu adevărat.

În locul ei, alte femei ar fi avut o aventura clandestină, dar deși uneori visa cu ochii deschiși la întâlniri secrete cu Micky, în realitate Augusta n-ar fi putut suporta ideea de a se furișa pe străduțe lăturalnice sau de a avea rendez-vous-uri secrete, de a se îmbrățișa pe furiș, de a trebui să găsească mereu scuze și metode de a scăpa pentru câteva ceasuri. Și pe lângă aceasta, asemenea aventuri erau de obicei descoperite. Ar fi fost mai degrabă în stare să-l părăsească pe Joseph și să fugă cu Micky. Și era posibil ca el să accepte. În orice caz, Augusta l-ar fi putut face să accepte dacă și-ar fi pus asta în minte. Dar de câte ori cocheta cu acest vis, Augusta se gândea la toate lucrurile la care ar fi trebuit să renunțe – la cele trei case ale ei, la trăsură, la banii de rochii, la poziția ei socială, la invitațiile la baluri și la toate lucrurile de acest fel. Strang i-ar fi putut oferi toate aceste lucruri, dar Micky n-avea nimic de oferit în afară de persoana lui seducătoare, și asta nu era de ajuns.

— Ia priviți acolo, spuse Micky.

Augusta se uita în direcția în care arătase Micky din cap și o văzu pe Nora dansând cu contele de Tokoly. Augusta se încordă.

— Să ne apropiem puțin de ei, spuse ea.

Nu era prea ușor, pentru că perechea princiară era chiar în colțul acela, și toată lumea încerca să fie aproape de ei, dar Micky o conduse pe Augusta cu îndemânare prin mulțime până când ajunseră foarte aproape de ei.

Valsul se întindea la nesfârșit, repetând iar și iar aceeași melodie banală. Deocamdată Nora și contele arătau ca orice altă pereche de pe ringul de dans. Contele îi spunea din când în când câte ceva cu voce coborâtă Norei, care dădea din cap și zâmbea. Poate că dansau puțin prea aproape, dar nu atât de aproape încât să le iasă vorbe. În timp ce orchestra continua să cânte, Augusta se întrebă dacă își judecase greșit cele două victime. De griji, era toată crispată și dansa prost.

Valsul se apropia de punctul culminant. Augusta continua să-i privească pe Nora și pe conte. Dintr-odată, avu loc o schimbare. Chipul Norei îngheță într-o expresie de consternare rece: contele spusese probabil ceva ce nu îi plăcuse. Speranțele Augustei renăscură. Dar orice spusese contele, se vădi că vorbele lui nu fuseseră îndeajuns de jignitoare încât Nora să facă o scenă, și cei doi își continuară dansul.

Speranțele Augustei păliră din nou, iar valsul era pe terminate, când situația explodă.

Augusta fu singura persoană care văzu cum începu totul. Contele își apropiase buzele de urechea Norei și îi spuse ceva. Aceasta se înroși toată, se opri brusc din dans și îl împinse la o parte, dar nimeni în afară de Augusta nu observă acest lucru, pentru că dansul tocmai se termina. Cu toate acestea, contele se vede că depășise măsura, pentru că se apropie și-i vorbi din nou, cu fața schimonosită într-un rânjet libidinos care-i era tipic. În acea secundă muzica se opri, și în scurtul moment de liniște care urmă, Nora îi trase o palmă contelui.

Palma răsună în sala de bal ca o împușcătură. Nu era o palmă de doamnă, destinată pentru uzul de salon, ci o scatoalcă menită să-i descurajeze pe bețivanii care nu-și țineau mâinile acasă într-un bar. Contele se clătină pe picioare și se lovi de Prințul de Wales.

Lumea scoase un țipăt colectiv de uimire. Prințul se dezechilibră și fu prins în brațe de ducele de Tenbigh. În liniștea aceea de teroare, accentul muncitoresc al Norei răsună tare și răspicat:

— Da' nici să-ndrăznești să te mai apropii de mine, porc bătrân și depravat ce ești!

Cei trei mai rămaseră o clipă în acea formațiune de tablou de teatru: femeia ultragiată, contele umilit și prințul năucit. Augusta jubila. Îi ieșise – îi ieșise mai bine decât ar fi putut visa vreodată!

Hugh apăru lângă Nora și o luă de braț, contele se îndreptă de spate și ieși, în timp ce un grup de oameni îngrijorați se îngrămădiră grijulii în jurul prințului, acoperindu-l cu totul. Discuția izbucni din nou în salon ca un tunet de furtună.

Augusta îi aruncă lui Micky o privire victorioasă.

— Genial, șopti el cu vădită admirație. Sunteți genială!

Augusta îl strânse de braț, iar Micky o conduse de pe ringul de dans.

Joseph o aștepta.

— Nenorocita aia de fată! se revoltă el. Să faci o asemenea scenă sub nasul prințului! A aruncat în dizgrație întreaga familie, și fără îndoiala că ne-a pricinuit și pierderea unui contract major!

Era tocmai reacția pe care o spera Augusta.

— Acum poate ți-ai dat seama că Hugh nu poate deveni asociat, spuse ea triumfătoare.

Joseph o măsură din priviri. Pentru o clipă, Augusta fu cuprinsa de groază că mersese prea departe și ca Joseph ghicise că ea fusese cea care orchestrase incidentul. Dar dacă acest gând îi trecu prin minte lui Joseph, acesta îl abandonă, pentru că spuse:

— Ai dreptate, draga mea. Ai avut dreptate de la bun început.

Hugh o conducea pe Nora spre ușă.

— Noi plecăm, firește, spuse el pe un ton neutru trecând pe lângă ei.

— Va trebui să plecam cu toții, spuse Augusta.

Cu toate acestea, nu voia ca ei să plece imediat. Trebuia să bată fierul cât era cald: dacă nu se mai discuta nimic despre

eveniment în seara aceasta, exista pericolul ca a doua zi lumea să se fi calmat și să spună că incidentul nu fusese atât de grav pe cât păruse. Ca să preîntâmpine așa ceva, Augusta își dorea mai multe disensiuni chiar astă-seară – nervi înfierbântați, cuvinte de mânie, acuzații care nu se uitau ușor. Puse mâna pe brațul Norei, reținând-o:

— Am încercat să te previn cu privire la contele de Tokoly.

— Când un asemenea om insultă o doamnă pe ringul de dans, aceasta nu prea are ca alternativă decât să facă o scena, zise Hugh.

— Nu fi ridicol, se răsti Augusta la el. Orice fată educată ar fi știut precis ce să facă. Ar fi trebuit să spună ca nu se simte bine și să trimită după trăsură.

Hugh știa că așa era și nu încercă s-o contrazică pe Augusta. Din nou, aceasta se îngrijoră că toată lumea s-ar fi putut calma și ca gravitatea incidentului se putea estompa. Dar Joseph era încă furios, și îi spuse lui Hugh:

— Dumnezeu știe cât rău ai făcut băncii și familiei astă-seară!

Hugh se schimbă la față.

— Ce vreți să spuneți mai exact?

Augusta gândi cu bucurie că înfruntându-l pe Joseph și cerându-i să-și justifice afirmația, Hugh își făcea mai mult rău. Era prea tânăr ca să știe că era timpul să-și țină gura și să meargă acasă.

Joseph se înfurie și mai tare.

— Cu siguranță am pierdut împrumutul unguresc și nu vom mai fi invitați niciodată la vreun eveniment regal!

— Îmi dau seama perfect, spuse Hugh. Ceea ce voiam să întreb este de ce ați spus că răul l-am făcut *eu.*

— Pentru că ai adus în familie o femeie care nu știe să se poarte!

„Din ce în ce mai bine”, gândi Augusta cu încântare răutăcioasă.

Hugh era deja roșu ca focul, dar vorbea cu furie controlată:

— Stați puțin să înțeleg și eu. O soție din familia Pilaster ar trebui mai degrabă să se lase jignită și umilită la dans decât să facă ceva care ar pune în pericol o afacere – asta este filosofia dumneavoastră?

Joseph era din cale-afară de jignit.

— Cățelandru obraznic, urlă el. Ceea ce voiam să spun este că însurându-te sub condiția dumitale, ți-ai compromis orice șansă de a deveni vreodată asociat la bancă!

„A zis-o! A zis-o!", gândi Augusta jubilând.

Șocat, Hugh fu redus la tăcere. Spre deosebire de Augusta, acesta nu chibzuise dinainte și nici nu ghicise consecințele certei. Acum începea să priceapă semnificația celor întâmplate și Augusta îi urmări expresia chipului schimbându-se din mânie în neliniște, apoi în înțelegere și disperare.

Augusta făcu o sforțare să-și suprime un zâmbet de izbândă. Obținuse ceea ce dorea – câștigase. Poate că mai târziu Joseph avea să regrete cele spuse, dar era foarte puțin probabil să-și retragă cuvintele – era prea mândru pentru asta.

— Deci asta este, spuse Hugh privind mai mult către Augusta decât către Joseph.

Spre surprinderea ei, aceasta observă că Hugh era gata, gata să izbucnească în plâns.

— Prea bine, mătușă Augusta. Ați câștigat. Nu știu cum ați făcut, dar n-am nicio îndoială că dumneavoastră ați provocat cumva acest incident. Apoi se întoarse spre Joseph: Dar trebuie să vă gândiți bine la asta, unchiule Joseph. Ar trebui să vă gândiți bine cui îi pasă cu adevărat de bancă! Și, privind-o din nou pe Augusta, adăugă:... Și cine sunt adevărații ei dușmani!

3

Vestea despre decăderea lui Hugh se răspândi prin districtul financiar al Londrei în câteva ore. A doua zi, oamenii care insistaseră să fie primiți ca să-i propună afaceri mirifice cu căi ferate, oțelării, șantiere navale și proiecte imobiliare își anulau întâlnirile. La bancă, funcționarii care îl idolatrizaseră îl priveau acum ca pe un oarecare șef de serviciu. Hugh descoperi că putea intra într-o cafenea din zona Băncii Angliei fără ca asupra lui să se năpustească un cârd de oameni interesați să-i afle părerea despre calea ferată Grand Trunk, despre prețul obligațiunilor pentru Louisiana și despre datoria națională a Americii.

În Sala Asociaților era ceartă. Unchiul Samuel fu de-a

dreptul indignat când Joseph anunță că Hugh nu putea deveni asociat. Dar William cel tânăr îi luă partea fratelui său Joseph, iar maiorul Hartshorn făcu la fel, așa că Samuel pierdu cauza.

Jonas Mulberry, chelul și lugubrul administrator-șef, fu cel care îi spuse mai târziu lui Hugh ce se întâmplase în Sala Asociaților.

— Trebuie să spun că regret foarte mult hotărârea luată, domnule Hugh, spuse el cu sinceritate. Când ați lucrat sub conducerea mea ca începător, nu ați încercat niciodată să dați vina pe mine pentru greșelile dumneavoastră, spre deosebire de alți membri ai familiei cu care am avut de-a face în trecut.

— N-aș fi îndrăznit, domnule Mulberry, spuse Hugh zâmbind.

Nora plânse o săptămână întreaga. Hugh refuza să dea vina pe ea pentru cele întâmplate. Nimeni nu-l forțase să se însoare, așa că trebuia să își asume responsabilitatea pentru propriile hotărâri. Dacă familia lui ar fi avut câtuși de puțină bună-cuviință, i-ar fi stat alături într-un asemenea moment, dar Hugh nu putuse niciodată să conteze pe ei pentru așa ceva.

Când Nora trecu peste supărare, se arătă destul de lipsită de compasiune, dând dovadă de o insensibilitate sufletească de care Hugh fu surprins. Nora nu putea înțelege de ce era atât de important pentru Hugh să devină asociat. Hugh își dădu seama, dezamăgit, că Nora nu era în stare să se pună în locul altuia. Se gândea că poate era din cauza că Nora crescuse săracă și fără mamă, într-o lume în care, pentru a supraviețui, fusese nevoită toată viața să dea prioritate intereselor personale. Deși era foarte tulburat de această atitudine, Hugh o dădea uitării în fiecare seară când se cuibăreau împreună în patul cel mare și moale, îmbrăcați în cămășile lor de noapte, și făceau dragoste.

Resentimentele creșteau în Hugh ca un ulcer, dar acum avea nevastă, o casă mare și nouă, precum și șase servitori de întreținut, așa că era nevoit să rămână la bancă. I se dăduse propriul birou, la etajul de deasupra Sălii Asociaților, în care pusese pe perete o hartă mare a Americii. În fiecare luni, Hugh scria un raport despre tranzacțiile cu America de Nord care fuseseră efectuate în cursul săptămânii precedente și i-l trimitea prin telegraf lui Sidney Madler la New York. În a doua

zi de luni de după balul ducesei de Tenbigh, Hugh coborî la parter în biroul de telegraf și întâlni un necunoscut – un băiat cu păr negru, de vreo douăzeci și unu de ani. Hugh îi zâmbi și îi spuse:

— Bună, dumneata cine ești?

— Simon Oliver, spuse băiatul cu un accent vag spaniol.

— Trebuie că ești nou aici, spuse Hugh și îi întinse mâna. Eu sunt Hugh Pilaster.

— Încântat, spuse Oliver.

Părea destul de morocănos.

— Eu lucrez cu împrumuturile nord-americane, spuse Hugh. Dumneata ce faci?

— Sunt secretarul domnului Edward.

Hugh făcu legătura.

— Ești sud-american?

— Da, din Cordoba.

Era logic. Cum Edward era expertul în afacerile cu America de Sud în general și cu Cordoba în special, putea fi util să aibă un om din acea țară care să lucreze pentru el, mai ales că Edward nu vorbea spaniola.

— Am fost coleg de școală cu ambasadorul cordobez, Micky Miranda, spuse Hugh. Precis îl cunoști.

— E vărul meu.

— Aha.

Nu semănau deloc unul cu altul, dar Oliver era și el perfect dichisit, hainele lui bine croite erau călcate și periate, părul dat cu ulei și pieptănat, pantofii strălucitori – fără îndoială că îl imita pe prosperul său văr mai mare.

— Ei bine, sper că te vei simți bine în mijlocul nostru.

— Mulțumesc.

Hugh urcă gânditor scările, întorcându-se în biroul său de la etajul superior. Edward avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obține, dar pe Hugh îl deranja oarecum că un văr de-al lui Micky ocupa o poziție cu potențial de influență atât de mare în bancă.

Neliniștile lui își găsiră justificare câteva zile mai târziu.

Jonas Mulberry fu din nou cel care îi spuse ce se petrecea în Sala Asociaților. Mulberry veni în biroul lui Hugh cu un plan al plăților pe care banca trebuia să le facă la Londra în numele

guvernului Statelor Unite, dar motivul lui principal era că voia să stea de vorbă cu Hugh. Fața lui de prepelicar deveni mai lungă ca niciodată atunci când spuse:

— Nu-mi place lucrul ăsta, domnule Hugh. Obligațiunile sud-americane n-au fost niciodată avantajoase.

— Doar nu lansăm o emisiune de obligațiuni sud-americane, nu-i așa?

Mulberry dădu din cap:

— Domnul Edward a propus-o și asociații au acceptat-o.

— Care anume e finalitatea?

— Construirea unei căi ferate din capitala Palma până în provincia Santamaria.

— Unde guvernatorul provinciei este Papa Miranda…

— Tatăl lui Señor Miranda, prietenul domnului Edward.

— Și unchiul lui Simon Oliver, secretarul lui Edward.

Mulberry își scutură capul a nemulțumire.

— Lucram aici ca funcționar la vremea când guvernul Venezuelei nu și-a onorat plățile pe obligațiuni, acum cincisprezece ani. Tatăl meu, Dumnezeu să-l odihnească, ținea minte neplata guvernului argentinian din 1828. Și dacă te uiți la obligațiunile mexicane, acestea aduc dividende doar din când în când. Cine a mai auzit de obligațiuni care să aducă profituri numai din când în când?

Hugh dădu din cap aprobator.

— În orice caz, investitorii care vor să-și pună banii în căi ferate pot obține cinci sau șase la sută pentru investițiile lor în Statele Unite – de ce s-ar uita la Cordoba?

— Exact.

Hugh se scarpină în cap.

— Ei bine, o să încerc să aflu care le sunt intențiile.

Mulberry flutură un teanc de hârtii.

— Domnul Samuel a cerut un raport despre creanțele din Orientul îndepărtat. Ați putea să-i duceți rezultatele.

Hugh râse.

— Vă gândiți la toate!

Luă hârtiile și ieși ca să se ducă la Sala Asociaților.

Acolo îi găsi numai pe Samuel și pe Joseph. Joseph dicta o scrisoare unui stenograf, iar Samuel era cufundat într-o hartă a Chinei. Hugh puse raportul pe biroul lui Samuel și spuse:

— Mulberry m-a rugat să vă aduc asta.

— Mulțumesc, spuse Samuel, privindu-l zâmbitor. Mai voiai să spui ceva?

— Da. Mă întrebam de ce susținem calea ferată spre Santamaria.

Hugh îl auzi pe Joseph oprindu-se din dictare, apoi reluând-o.

Samuel spuse:

— Nu este cea mai atractivă investiție pe care am lansat-o vreodată, sunt de acord cu tine. Dar cu susținerea băncii noastre, ca instituție financiară de prestigiu, cred că se va dovedi a fi o investiție fără prea multe probleme.

— Același lucru s-ar putea spune despre orice emisiune care ni se propune, obiectă Hugh. Motivul pentru care ne bucurăm de un asemenea prestigiu este tocmai ca nu oferim niciodată investitorilor obligațiuni care sunt doar „fără prea multe probleme".

— Unchiul dumitale Joseph simte că America de Sud ar putea fi în pragul unei renașteri.

Auzindu-și numele, Joseph interveni în discuție:

— Cu investiția aceasta vrem numai să sondăm terenul.

— În acest caz, e o investiție riscantă.

— Dacă străbunicul meu nu și-ar fi asumat niciun risc, nu și-ar fi investit banii într-un singur vas de sclavi și n-am fi avut nicio Bancă Pilaster astăzi.

— Dar de atunci strategia Băncii Pilaster a fost mereu să lase instituțiile mai mici și mai speculative să sondeze terenul pe teritorii necunoscute, replică Hugh.

Unchiului Joseph nu îi plăcea să fie contrazis și răspunse pe un ton iritat:

— O excepție nu ne va face niciun rău.

— Dar faptul că suntem dispuși să facem excepții ne poate afecta grav.

— Asta nu dumneata trebuie să judeci.

Hugh se încruntă. Instinctul său nu îl înșelase: investiția nu avea nicio logică din punct de vedere comercial, iar Joseph nu o putea justifica. Atunci de ce o acceptaseră? De îndată ce își formulă întrebarea astfel în sinea lui, găsi și răspunsul:

— Ați făcut asta de dragul lui Edward, nu-i așa? Vreți să-l

încurajați, și aceasta este prima afacere pe care a adus-o băncii de când a devenit asociat, așa că îl lăsați s-o încheie, cu toate că perspectivele nu sunt prea promițătoare.

— Dumneata n-ai niciun drept să chestionezi motivele pe care le-aș putea avea!

— Iar dumneavoastră n-aveți niciun drept să puneți în pericol banii oamenilor pentru a-i face o favoare fiului dumneavoastră. Micii investitori din Brighton și Harrogate vor aduna bani pentru această cale ferată și vor pierde tot dacă proiectul cade.

— Nu ești asociat, și nimeni nu ți-a cerut părerea în această problemă.

Hugh nu suferea oamenii care schimbau natura argumentului în timpul unei discuții și răspunse tăios:

— Dar și eu port numele Pilaster, și prejudiciile pe care dumneavoastră le aduceți bunului renume al băncii mă afectează și pe mine!

Samuel interveni:

— Probabil că ai spus destul, Hugh…

Hugh știa că ar fi trebuit să tacă, dar nu se putea abține.

— Ba mă tem că n-am spus, zise el și, auzindu-se ridicând vocea, încercă să se potolească. Distrugeți reputația băncii făcând asta. Bunul nostru renume este atuul nostru cel mai prețios. A-l risipi în felul asta e ca și cum ți-ai risipi capitalul.

Unchiul Joseph trecuse de limita politeții:

— Cum îndrăznești să vii aici în banca mea și să-mi ții lecții despre cum să fac investiții, mucos obraznic ce ești! Ieși afara de aici!

Hugh se uită lung la unchiul lui. Era mânios și descurajat. Edward cel slab de minte și din fire era acum asociat la bancă și, cu ajutorul nechibzuitului de taică-său, antrena banca în afaceri păguboase, și nimeni nu putea face nimic. Fierbând de ciudă, Hugh se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea trântind ușa.

Zece minute mai târziu, Hugh se ducea la Solly Greenbourne să-i ceară o slujbă.

Hugh nu era deloc sigur că Banca Greenbourne avea să îl ia. Era adevărat că reprezenta un atu pe care orice bancă și l-ar fi

dorit, datorită contactelor pe care le avea cu Statele Unite și cu Canada, dar bancherii considerau că a-și fura unul altuia cadrele superioare nu reprezenta o purtare de gentleman. Mai mult decât atât, familia Greenbourne putea să se teamă că Hugh ar fi divulgat informații confidențiale familiei lui la cină, iar faptul că nu era evreu putea să sporească aceste temeri.

Cu toate acestea, Banca Pilaster devenise pentru el o fundătura. Trebuia să iasă.

Plouase puțin mai devreme, dar spre mijlocul dimineții ieșise soarele, și aburii se ridicau din balega care tapisa străzile Londrei. Arhitectura cartierului financiar era reprezentată de un amestec de clădiri grandioase în stil clasic și de clădiri vechi și ponosite: clădirea Băncii Pilaster aparținea primului tip, cea a Băncii Greenbourne celui de-al doilea. După aspectul sediului central, nimeni nu și-ar fi dat seama că Banca Greenbourne era mai mare și mai importantă decât Banca Pilaster. Familia Greenbourne își începuse afacerile cu trei generații înainte în două odăi ale unei case vechi din Thames Street, împrumutând bani importatorilor de blănuri. Când avuseseră nevoie de mai mult spațiu, cumpăraseră pur și simplu casele învecinate, și acum banca ocupa patru clădiri adiacente și altele trei în apropiere. Dar înlăuntrul acestor clădiri dărăpănate se învârteau mai mulți bani decât în splendoarea ostentativă a clădirii Pilaster.

Interiorul nu era dominat de acea liniște de biserică precum în sala Băncii Pilaster. Hugh trebui să-și facă loc prin mulțimea de oameni din holul clădirii, care așteptau ca niște jeluitori sosirea unui rege medieval, convinși fiind că dacă reușeau să schimbe o vorbă cu Ben Greenbourne, să-și expună cazul sau să-și prezinte propunerea, ar fi făcut avere. Coridoarele întortocheate și scările strâmte din interior erau obstrucționate de cutii de metal cu dosare vechi, de cutii de carton cu produse de papetărie și damigene de cerneală, și orice colțișor liber fusese transformat într-un birou pentru un funcționar. Hugh îl găsi pe Solly într-o odaie mare cu podea strâmbă și cu ferestre deformate care dădeau spre râu. Trupul mătăhălos al lui Solly era pe jumătate ascuns după un birou încărcat cu teancuri de hârtii.

— Locuiesc într-un palat și muncesc într-o șandrama, făcu

Solly trist. Tot încerc să-l conving pe tata să ne facem o clădire construită special pentru natura afacerilor noastre, ca a voastră, dar el o ține una și bună că proprietatea imobiliară nu aduce profit.

Hugh se așeză pe o canapea plină de ridicături și acceptă un pahar de vin de Xeres scump. Se simțea stânjenit, pentru că în adâncul sufletului se gândea la Maisie. O sedusese înainte ca aceasta să devină soția lui Solly, și ar fi făcut-o din nou dacă ea i-ar fi permis. În același timp, își spunea că toate acestea se sfârșiseră acum. Maisie încuiase ușa odăii la Kingsbridge Manor, iar el se însurase cu Nora. N-avea de gând să fie un soț necredincios.

Cu toate acestea, Hugh se simțea jenat.

— Am venit să te văd pentru că vreau să-ți propun o afacere.

Solly făcu un gest larg cu mâna.

— Ai cuvântul.

— Domeniul meu de specialitate este America de Nord, după câte probabil că știi.

— Ba bine că nu știu! Și ești atât de stăpân pe domeniul tău, încât noi ceilalți nu ne putem vârî nici măcar vârful nasului.

— Exact. Și ca urmare, pierdeți o grămadă de afaceri profitabile.

— Nu-mi învârti cuțitul în rană. Tata mă întreabă mereu de ce nu semăn mai mult cu tine.

— Ceea ce vă trebuie este o persoană cu experiență pe piața nord-americană care să pună pe picioare un sediu la New York și care să vă aducă posibilități de afaceri.

— Asta, și o zână bună.

— Vorbesc serios, Greenbourne. Sunt omul vostru.

— Tu!?

— Vreau să lucrez pentru voi.

Solly era de-a dreptul zguduit. Se chiorî peste ochelari, ca și cum ar fi vrut să verifice că se afla chiar în fața lui Hugh. După o clipă, spuse:

— Asta din cauza incidentului aceluia de la ducesa de Tenbigh, bănuiesc?!

— Au spus ca nu vor să mă facă asociat din cauza soției mele.

Hugh se gândi ca Solly avea să aibă compătimire față de el,

căci și el se însurase cu o fată de condiție modestă.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Solly.

Hugh continuă:

— Dar nu am venit să-ți solicit amabilitatea. Știu cât valorez și va trebui să plătiți prețul dacă mă vreți. În prezent câștig o mie de lire pe an și mă aștept să câștig mai mult de la an la an, atâta vreme cât aduc tot mai mulți bani băncii.

— Asta nu-i o problemă, spuse Solly, apoi rămase gânditor pentru o clipă. Știi, am putea da o lovitură nemaipomenită cu asta. Și îți mulțumesc pentru ofertă. Ești un prieten bun și un om de afaceri extraordinar.

Gândindu-se din nou la Maisie, pe Hugh îl trecu un junghi de vinovăție la auzul cuvintelor „prieten bun". Solly continuă:

— Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să lucrăm împreuna.

— Ghicesc un „dar" nerostit, spuse Hugh cu sufletul tremurând.

— Din partea mea nu este niciun „dar". Sigur, pe tine nu te pot angaja așa cum aș angaja un funcționar la registre. Va trebui să discut cu tata. Și știi cum e în lumea băncilor: profitul este argumentul care cântărește mai greu decât orice alt argument. Nu-l văd pe tata refuzând posibilitatea de a pune mâna pe o bucata din piața nord-americană.

Hugh nu voia să pară mult prea grăbit, dar nu se putu abține să nu întrebe:

— Când vei vorbi cu el?

— De ce nu acum? răspunse Solly, ridicându-se. Nu durează mai mult de un minut. Servește-te cu un alt pahar de vin de Xeres.

Și ieși.

Hugh sorbi din vinul de Xeres, dar abia putu înghiți de încordat ce era. Era prima oară în viață când se prezenta pentru a cere o slujbă. I se părea înfiorător că viitorul lui depindea de toanele în care se afla Ben Greenbourne. Și pentru prima oară în viață, înțelese sentimentele tinerilor dichisiți și cu gulere scrobite pe care avusese ocazia să îi intervieveze în vederea obținerii vreunui post de funcționar. Agitat, se ridică și se duse la fereastră. Pe celălalt mal al râului, o barjă descărca baloți de tutun într-un depozit: era tutun de Virginia – probabil că tocmai el fusese cel care finanțase tranzacția.

Un sentiment de fatalitate îi apăsa inima – un simțământ pe care-l avusese și în momentul în care se îmbarca pe vasul de Boston cu șase ani în urmă: sentimentul ca nimic nu mai avea să fie la fel ca înainte.

Solly reveni cu taică-său. Ben Greenbourne avea statura mândră și capul ca de ghiulea al unui general prusac. Hugh se ridică ca să dea mâna cu el și se uită îngrijorat la el. Bărbatul părea foarte solemn. Însemna asta un refuz?

Ben spuse:

— Solly îmi spune că familia dumneavoastră a decis să nu vă ofere un post de asociat la bancă.

Vorba îi era exactă și rece, iar tonul puțin sacadat.

— Mai precis, l-au oferit, și apoi au retras oferta, spuse Hugh.

Ben dădu din cap. Era un om căruia îi plăcea precizia.

— Nu e de datoria mea să le critic decizia. Dar dacă priceperea dumneavoastră în domeniul nord-american este de vânzare, ca să spun așa, atunci cu siguranță sunt un cumpărător interesat.

Sufletul lui Hugh sălta de bucurie. Asta suna ca o ofertă de lucru.

— Vă mulțumesc, spuse el.

— …Dar n-aș vrea să va iau la noi oferindu-vă iluzii false, așa că aș vrea să lămuresc ceva de la bun început. Este extrem de puțin probabil că ați deveni vreodată asociat la banca noastră.

Hugh nici nu se gândise de fapt atât de departe, dar cuvintele lui Ben Greenbourne veniră totuși ca o lovitură.

— Înțeleg, spuse el.

— Spun asta ca să nu luați acest fapt ca o critică față de munca dumneavoastră. Mulți dintre excelenții noștri colegi și dragii noștri prieteni sunt creștini, dar asociații băncii au fost întotdeauna evrei, și așa va fi și de acum încolo.

— Vă apreciez sinceritatea, spuse Hugh, dar în gândul lui își spunea: „Pe legea mea, ce inimă împietrită are bătrânul!”

— Sunteți în continuare interesat de a lucra la noi?

— Da.

Ben Greenbourne îi strânse mâna din nou:

— Atunci sunt bucuros că vom lucra împreună, spuse el și

părăsi biroul.

Solly zâmbi larg.

— Bine-ai venit la bord!

Hugh se așeză.

— Mulțumesc, spuse el.

Sentimentul de ușurare și de plăcere era oarecum umbrit de gândul că nu avea să aibă posibilitatea de a deveni asociat, dar se sforță să vadă partea buna a lucrurilor. Avea să aibă un salariu bun și să aibă o existență confortabilă. Doar că nu avea să devină niciodată milionar – ca să faci atâția bani, trebuia să fii asociat.

— Când poți începe? întrebă Solly nerăbdător.

Hugh nu se gândise la asta.

— Probabil că trebuie să dau preaviz de nouăzeci de zile.

— Fă-o mai repede, dacă poți.

— Bineînțeles. Solly, e grozav! Nici nu pot să-ți spun cât sunt de încântat!

— Și eu la fel!

Hugh nu mai știa ce să zică, așa că se ridică să plece, dar Solly spuse:

— Pot să-ți mai sugerez ceva?

— Negreșit, spuse el și se așeză din nou.

— Despre Nora. Sper că nu te vei simți jignit.

Hugh șovăi. Erau ei prieteni vechi, dar nu avea nicio dorință să discute cu Solly despre nevasta lui. Propriile sentimente erau prea confuze în această privință. Era foarte jenat de scena pe care o făcuse Nora, dar în același timp simțea și că aceasta fusese justificată. Accentul, manierele și originea sociala inferioară a Norei îl puneau pe Hugh pe poziții de apărare, dar în același timp, acesta era mândru de drăgălășenia și farmecul ei.

Cu toate acestea, nu putea face prea multe mofturi în fața omului care tocmai îi salvase cariera, așa că spuse:

— Dă-i drumul.

— După cum știi, și eu m-am însurat cu o fată care… nu era obișnuita cu înalta societate.

Hugh încuviință. Știa asta foarte bine, dar nu știa cum făcuseră Solly și Maisie față situației, pentru că el era în străinătate când aceștia se căsătoriseră. Dar se vedea treaba că

se descurcaseră foarte bine, căci Maisie devenise una dintre figurile cele mai de seamă ale înaltei societăți londoneze și nimeni nu vorbea niciodată de originile ei umile, dacă cumva cineva își amintea de ele. Acesta era un fapt neobișnuit, dar nu unic: Hugh mai auzise de două sau trei renumite frumuseți de origine inferioară pe care lumea bună le acceptase în sânul ei.

Solly continuă:

— Maisie știe foarte bine prin ce trece Nora. Ar putea să o ajute mult, să o învețe ce să spună și ce să facă, ce greșeli să evite, unde să-și cumpere rochii și pălării, cum să vorbească cu majordomul și cu slujnica, toate lucrurile de genul ăsta. Maisie a ținut întotdeauna la tine, Hugh, așa că sunt sigur că i-ar face plăcere să vă ajute. Iar Nora nu are niciun motiv să nu reușească la fel cum a reușit Maisie și să nu devină un stâlp al societății.

Hugh fu mișcat aproape până la lacrimi. Gestul acesta de sprijin din partea unui prieten vechi îi merse direct la inimă.

— Îi voi spune Norei, spuse el scurt, ca să-și ascundă sentimentele.

— Sper că nu am depășit limitele, spuse Solly puțin îngrijorat în timp ce-i dădea mâna lui Hugh.

Hugh se îndreptă spre ușă.

— Ba din contră. Al naibii, Greenbourne, ești un prieten mai bun decât merit!

Când Hugh se întoarse la Banca Pilaster, găsi un bilet. În acesta scria:

10.30 dimineața

Dragul meu Pilaster,

Trebuie să te văd numaidecât. Mă găsești la cafeneaua Plage's, după colț. Te aștept acolo.

Vechiul tău prieten,
Antonio Silva

Așadar Tonio se întorsese! Cariera lui fusese distrusă când acesta pierduse mai mulți bani decât putea să plătească la un joc de cărți cu Edward și Micky. Părăsise țara căzut în dizgrație cam în același timp cu Hugh. Ce se întâmplase cu el de atunci?

Mânat de curiozitate, Hugh se duse direct la cafenea.

Acolo găsi un Tonio mai în vârstă, mai jerpelit și mai domolit, stând în colțul cafenelei și citind *The Times.* Avea aceeași căpiță de păr roșcovan, dar în afara de aceasta nu se mai ghicea nimic din băiatul de școală neastâmpărat sau din tânărul nechibzuit. Deși nu avea decât douăzeci și șase de ani, ca Hugh, în jurul ochilor i se vedeau deja ușoare riduri de îngrijorare.

— Am reușit foarte bine la Boston, spuse Hugh, răspunzând la prima întrebare pe care i-o puse Tonio. M-am întors în ianuarie. Dar acum am iar probleme cu blestemata mea de familie. Dar tu?

— La mine în țară au avut loc mari schimbări. Familia mea nu mai este atât de puternică precum era înainte. Încă mai controlăm Milpita, orașul de provincie din care ne tragem, dar în capitală au apărut alții între noi și președintele Garcia.

— Cine?

— Facțiunea Miranda.

— Familia lui Micky?

— Exact. Au pus stăpânire pe minele de nitrat din nordul țării și s-au îmbogățit. Tot ei au monopolul comerțului cu Europa, datorită relațiilor pe care le au cu banca familiei tale.

Hugh era surprins:

— Știam că Edward face o mulțime de afaceri cu Cordoba, dar nu mi-am dat seama că ele trec toate prin Micky. Oricum, bănuiesc că nu contează.

— Ba contează, spuse Tonio, scoțând un mănunchi de hârtie din haină. Fii bun și citește asta. E un articol pe care l-am scris pentru *The Times.*

Hugh luă manuscrisul și începu să citească. Era o descriere a condițiilor din minele de nitrat ale familiei Miranda. Și cum afacerea era finanțată de Banca Pilaster, Tonio considera banca responsabilă pentru abuzurile asupra minerilor. La început, Hugh nu fu impresionat: zile lungi de lucru, salarii mizerabile și exploatarea copiilor erau lucruri care se întâmplau peste tot în lume. Dar citind mai departe, Hugh își dădea seama că era și mai rău. La minele Miranda supraveghetorii erau înarmați cu bice sau puști, folosindu-se de ele după bunul plac ca să impună disciplina. Muncitorii,

inclusiv femeile și copii erau biciuiți dacă nu munceau destul de repede, iar dacă încercau să plece înainte de a le expira contractele, puteau fi împușcați. Tonio poseda mărturii ale unor martori oculari despre câteva asemenea „execuții".

Hugh era îngrozit.

— Dar asta înseamnă crimă! spuse el.

— Exact.

— Președintele nu are cunoștință de aceste lucruri?

— Ba da. Dar în ziua de azi cei din familia Miranda sunt favoriții lui.

— Iar familia ta…

— Mai demult am fi putut opri asta. Dar acum ne cheltuim toate energiile pentru a păstra controlul în propria noastră provincie.

Hugh era de-a dreptul zguduit de faptul că propria lui familie și banca lor finanțau o industrie atât de violentă, dar pentru o clipă încercă să-și pună deoparte propriile sentimente și să se gândească cu calm la consecințe. Articolul pe care îl scrisese Tonio era tocmai tipul de material pe placul celor de la *The Times.* Acesta ar provoca discursuri în parlament și scrisori de opinie în săptămânale. Conștiința socială a oamenilor de afaceri, dintre care mulți erau metodiști, i-ar face să se gândească de două ori înainte de a se asocia cu Banca Pilaster. Toate acestea ar face extrem de mult rău băncii.

„Chiar îmi pasă?" se întreba Hugh. Banca se purtase cu el urât, iar el era pe cale să plece. Cu toate acestea, nu putea ignora problema. Era încă angajat al băncii, banca avea să îi plătească un salariu la sfârșitul lunii, așa că și el era dator să rămână loial cel puțin până atunci. Trebuia să facă ceva.

Ce voia Tonio? Faptul că acesta îi arăta articolul lui Hugh înainte de a-l trimite la ziar sugera că dorea să ajungă la o înțelegere.

— Care e scopul tău? întreba Hugh. Vrei ca banca să oprească finanțarea distribuției de nitrat?

Tonio dădu din cap negativ.

— Dacă s-ar retrage Banca Pilaster, s-ar găsi alții să-i ia locul – o alta bancă cu pielea și mai groasă. Nu, trebuie să fim mai subtili.

— Te gândești la ceva anume?

— Clanul Miranda plănuiește construcția unei căi ferate.

— Ah, da. Calea ferată Santamaria.

— Acea cale ferată îl va face pe Papa Miranda cel mai bogat și cel mai puternic om din țară, în afară doar de președinte. Iar Papa Miranda e o brută. Vreau să opresc construcția căii ferate.

— Și de aceea vrei să publici acest articol.

— Mai multe articole. Voi organiza întâlniri, voi ține cuvântări, voi mobiliza membri ai parlamentului și voi încerca să obțin o întâlnire cu ministrul de externe – orice ca să împiedic finanțarea acestei căi ferate.

„Și poate cu succes", gândi Hugh. Investitorii s-ar ține departe de un proiect controversat. Hugh era surprins de cât de mult se schimbase Tonio, devenind, din tânărul nesăbuit care nu se putea abține de la joc, un om mare care făcea campanie împotriva abuzurilor pe care le suportau minerii.

— Și de ce ai venit la mine?

— Am putea găsi o cale convenabila. Dacă banca renunță la a emite obligațiunile pentru finanțarea căii ferate, atunci renunț și eu la publicarea articolului. În acest fel, voi ați evita toată această publicitate în defavoarea voastră, iar eu aș obține ce vreau. Sper că nu consideri asta ca șantaj, spuse Tonio cu un surâs jenat. Sună puțin brutal, dar nu e nici pe departe atât de brutal ca biciuirea copiilor într-o mină de nitrat.

Hugh își scutura capul.

— Nu e brutal deloc. Îți admir spiritul de luptător. Consecințele pe care le va suferi banca nu mă afectează direct: sunt pe cale să îmi dau demisia.

— Serios! spuse Tonio cu surprindere. De ce?

— E o poveste lungă. Ți-o voi spune altădată. Oricum, ideea este că tot ce pot face eu este să le spun asociaților că m-ai abordat cu aceasta propunere. Ei pot hotărî ce părere au și ce vor să facă. Sunt convins că mie nu-mi vor cere părerea. Hugh rămăsese cu manuscrisul lui Tonio în mână: Pot să păstrez asta?

— Da, am o copie.

Foile de hârtie purtau antetul hotelului Russe din Berwick Street, în Soho. Hugh nu mai auzise niciodată de el: nu era unul dintre stabilimentele cele mai luxoase din Londra.

— Te voi anunța ce spun asociații.

— Mulțumesc, spuse el și schimbă subiectul. Îmi pare rău că până acum am discutat numai despre afaceri. Hai să ne vedem și să vorbim și despre vremurile bune…

— Trebuie neapărat s-o întâlnești pe soția mea.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Te voi căuta.

Hugh părăsi cafeneaua și se întoarse la bancă. Rămase surprins când se uită la orologiul din sala băncii și văzu că nu era trecut de ora unu – câte lucruri se întâmplaseră de azi-dimineață! Hugh se duse direct la Sala Asociaților, unde îi găsi pe Samuel, pe Joseph și pe Edward. Îi dădu articolul lui Tonio lui Samuel, care îl citi și i-l dădu mai departe lui Edward.

Pe Edward îl lovi damblaua de nervi și nu fu în stare să-l citească până la capăt. Se roși la față, ținti cu degetul către Hugh și spuse:

— Asta ai copt-o tu cu vechiul tău prieten de școală! Încerci să subminezi toată implicarea noastră în America de Sud! Ești invidios pe mine pentru că n-ai fost făcut asociat!

Hugh înțelegea de ce era Edward atât de isteric. Afacerea cu America de Sud era singura contribuție semnificativă a lui Edward la afacerile băncii. Dacă aceasta se ducea de râpă, Edward devenea inutil. Hugh oftă.

— La școală erai Ned{6} prostănacul – și tot asta ești și acum, spuse el. Întrebarea care se pune este dacă banca vrea să se facă responsabilă de sporirea puterii și influenței lui Papa Miranda, un om care se pare că nu are nimic de spus despre biciuirea femeilor sau despre uciderea copiilor.

— Nu cred nimic din toate astea! spuse Edward. Cei din familia Silva sunt dușmanii familiei Miranda. Asta nu e decât propaganda răuvoitoare.

— Sunt sigur că asta va spune și prietenul tău Micky. Dar este oare adevărat?

Unchiul Joseph se uită bănuitor la Hugh.

— Acum câteva ore ai venit aici ca să încerci să mă convingi să renunțăm la această afacere. Nu pot să nu-mi pun întrebarea dacă toate astea nu reprezintă un șiretlic ca să compromiți prima mare afacere pe care o aduce Edward în calitate de asociat.

Hugh se ridică.

— Dacă puneți la îndoială buna mea credința, plec imediat.

Unchiul Samuel interveni:

— Stai jos, Hugh. Noi n-avem nevoie să aflăm dacă povestea asta e adevărată sau nu. Noi suntem bancheri, nu judecători. Dacă finanțarea căii ferate Santamaria iscă o controversă, atunci emisiunea de obligațiuni va fi mai riscantă, și asta înseamnă că va trebui să reconsiderăm situația.

Unchiul Joseph spuse cu un ton războinic:

— Nu sunt dispus să mă las intimidat. Papițoiul ăla sud-american n-are decât să-și publice articolul și să se ducă dracului!

— Asta e o metodă, cugetă Samuel, luând tonul de harță al lui Joseph mai în serios decât ar fi meritat. Putem aștepta și vedea ce efect are articolul asupra prețului obligațiunilor sud-americane lansate deja pe piață – nu sunt multe, dar sunt destule ca să ne facem o părere. Dacă se prăbușesc, anulăm finanțarea căii ferate Santamaria. Dacă nu, mergem înainte.

Oarecum domolit, Joseph spuse:

— Nu mă deranjează să mă supun la ce hotărăște piața.

— Mai este o metodă pe care am putea-o lua în considerație, continua Samuel. Am putea propune unei alte bănci să ni se asocieze la emisiunea de obligațiuni și să lansăm obligațiunile în parteneriat. În acest fel, efectul unei eventuale publicități de defăimare ar fi înjumătățit, dacă aceasta ar avea ținta dublă.

„Nu-i deloc o idee proastă”, chibzui Hugh. Cu toate acestea, nu era soluția pe care ar fi ales-o el: el ar fi preferat să anuleze cu totul emisiunea de obligațiuni. Dar strategia născocită de Samuel ar minimiza riscurile, și asta era principiul de bază în finanțe. Samuel se pricepea mult mai bine ca Joseph în ale finanțelor.

— Bine, spuse Joseph cu obișnuita lui impulsivitate. Edward, vezi dacă poți găsi o bancă parteneră.

— Pe cine ar trebui să abordez? întreba Edward cu teamă în glas.

Hugh își dădu seama că Edward habar nu avea cum să procedeze într-o asemenea problemă.

Samuel îi răspunse:

— E vorba de o emisiune mare. Dacă stau să mă gândesc,

nu multe bănci ar dori să se implice în așa măsură în America de Sud. Ai putea încerca Banca Greenbourne: s-ar putea să fie singura bancă destul de mare încât să fie dispusă să-și asume riscul. Îl cunoști pe Solly Greenbourne, nu-i așa?

— Da. Îl voi căuta.

Hugh se întreba dacă ar trebui să-l sfătuiască pe Solly să îl refuze pe Edward, dar se răzgândi imediat: el era angajat ca expert în domeniul Americii de Nord și ar fi părut arogant să înceapă să emită judecați de valoare despre un domeniu cu care nu avea de-a face. Se hotărî să mai facă o încercare de a-l convinge pe unchiul Joseph să anuleze pe de-a-ntregul emiterea obligațiunilor.

— De ce nu ne spălăm pur și simplu pe mâini de calea ferata Santamaria? spuse el. Nu e oricum o afacere extraordinară – riscurile sunt mari și pe de-asupra acum mai suntem amenințați și de publicitate proastă. Chiar avem nevoie de asta?

Edward spuse enervat:

— Asociații au luat o hotărâre și nu e treaba ta să le chestionezi decizia!

Hugh se dădu bătut.

— Ai absolută dreptate, spuse el. Nu sunt asociat, și în curând nu voi fi nici angajat al băncii.

Unchiul Joseph se încruntă la el.

— Ce înseamnă asta?

— Îmi dau demisia de la bancă.

Joseph era zguduit.

— Nu poți face așa ceva.

— Ba cu siguranță pot. Sunt un simplu angajat, și m-ați tratat ca atare. Și, ca un simplu angajat, plec de aici pentru o slujbă mai buna în alta parte.

— Unde?

— Da fapt, voi lucra chiar la Banca Greenbourne.

Ochii unchiului Joseph păreau gata să iasă din orbite.

— Dar dumneata ești singurul care îi cunoaște pe toți cei din America de Nord!

— Probabil că de aceea a fost Ben Greenbourne atât de interesat să mă angajeze, spuse Hugh.

Nu putea să nu privească plin de satisfacție starea de iritare

a unchiului Joseph.

— Dar ne vei fura afacerile!

— Ar fi trebuit să va gândiți la asta când ați decis să vă retrageți oferta de a mă face asociat.

— Cât te plătesc?

Hugh se ridica să plece.

— Nu este treaba dumneavoastră să mă întrebați asta! răspunse el hotărât.

Edward scrâșni din dinți.

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu tata!

Indignarea lui Joseph explodă ca o bășică și, spre surprinderea lui Hugh, acesta se calmă dintr-odată.

— Oh, taci din gura, Edward, spuse el blând. Ca să fii bun bancher trebuie să ai o anumită doza de șiretenie. Câteodată aș vrea să semeni și tu puțin cu Hugh. O fi el oaia neagră a familiei, dar cel puțin are vână. Și, întorcându-se către Hugh, îi spuse fără răutate: Du-te, fugi. Sper că-ți vei frânge gâtul, dar n-aș paria pe asta.

— Cu siguranță că asta e cea mai călduroasă urare pe care aș putea-o primi din ramura dumneavoastră a familiei, spuse Hugh. Să aveți o zi bună.

4

— Și ce mai face drăguța de Rachel? îl întrebă Augusta pe Micky, turnând ceaiul.

— Bine, spuse Micky. S-ar putea să vină și ea mai târziu.

De fapt, Micky nu reușea deloc s-o înțeleagă pe nevastă-sa.

Când se însurase cu ea, aceasta era virgină, dar se purta ca o târfă. I se supunea dorințelor lui oricând, oriunde și întotdeauna cu entuziasm. Unul dintre primele lucruri pe care Micky le încercă fu să o lege de pat, ca să recreeze viziunea cu care se desfătase când o privise pentru întâia oară cu interes și, oarecum spre dezamăgirea lui, aceasta se supuse de bunăvoie. Micky nu întâmpinase rezistență din partea ei în niciunul dintre lucrurile pe care le încercase cu ea. I-o trăsese chiar și în salon, unde riscau în orice moment să fie surprinși de servitori, și aceasta păru să-i placă lui Rachel mai mult decât orice.

Pe de altă parte, Rachel era orice, numai supusă nu, în orice

alt aspect al existenței. Se certa cu Micky despre casă, servitori, bani, politică și religie. Când se sătura s-o contrazică, acesta încerca să n-o bage în seamă, apoi să o insulte, dar nimic nu părea să nu aibă vreun efect. Rachel trăia cu iluzia ca avea aceleași drepturi să-și exprime punctul de vedere la fel ca un bărbat.

— Sper ca te ajută în munca dumitale, spuse Augusta.

Micky încuviință:

— E o amfitrioană bună la recepții, spuse el. Atentă și amabilă.

— Mi s-a părut ca s-a descurcat foarte bine la petrecerea pe care ai dat-o în cinstea ambasadorului Portillo, spuse Augusta.

Portillo era ambasadorul portughez, iar Augusta și Joseph fuseseră invitați la cină.

— Are niște planuri idioate de a deschide un spital-maternitate pentru femei care n-au soți, spuse Micky, arătându-și iritarea.

Augusta își scutura capul dezaprobator.

— E ceva imposibil pentru o femeie cu poziția ei în societate. Și în plus, există deja unul sau doua spitale de genul acesta.

— Ea spune că sunt toate instituții religioase în care femeilor li se spune mereu cât sunt de păcătoase. Instituția ei le-ar ajuta fără să li se facă morală.

— Și mai rău, spuse Augusta. Gândește-te ce ar spune ziarele despre asta!

— Întocmai. Am fost foarte ferm cu ea în aceasta privință.

— E o fata norocoasă, spuse Augusta și îl cadorisi pe Micky cu un zâmbet călduros.

Acesta își dădu seama ca Augusta cocheta cu el, dar Micky nu reușea să fie receptiv. Adevărul era ca era prea preocupat de Rachel. Cu siguranță că nu o iubea, dar aceasta îi absorbea toate energiile sexuale, așa că era pe de-a-ntregul acaparat de relația cu ea. Ca să compenseze pentru această lipsă de implicare, Micky o prinse pe Augusta de mâna în timp ce aceasta îi întindea ceașca de ceai.

— Mă măguliți, spuse el blând.

— Fără îndoială. Dar văd că e ceva care te preocupă.

— Draga de doamnă Pilaster – intuitivă ca de obicei! De ce oare îmi închipui c-aș putea să ascund ceva în fața

dumneavoastră? Micky îi eliberă mâna și își luă ceaiul. Da, sunt puțin îngrijorat de calea ferată Santamaria.

— Credeam că asociații au luat deja o hotărâre în această privință.

— Da, așa este, dar organizarea acestor lucruri ia atâta timp!

— Lumea finanțelor se mișcă greu.

— Eu înțeleg asta, dar familia mea nu înțelege. Papa, îmi trimite telegrame săptămânal. Blestem ziua în care s-a instalat telegraful în Santamaria.

Edward dădu buzna înăuntru cu vestea cea mare.

— S-a întors Antonio Silva! spuse el înainte să închidă ușa după sine.

Augusta păli.

— De unde știi?

— L-a văzut Hugh.

— Asta da lovitură! spuse ea, și Micky fu surprins să-i vadă mâna tremurândă când puse pe masă ceașca și farfurioara.

— Și David Middleton încă tot ne mai iscodește cu întrebări, spuse Micky, amintindu-și de conversația dintre Middleton și Hugh la balul ducesei de Tenbigh.

Micky se prefăcea a fi îngrijorat, dar în realitate nu era cu desăvârșire nemulțumit. Îi plăceau situațiile care le aminteau din când în când Augustei și lui Edward despre secretul pe care îl împărțeau toți trei.

— Asta nu-i tot, spuse Edward. Antonio încearcă să saboteze emiterea obligațiunilor pentru calea ferată Santamaria.

Micky se încruntă. Familia lui Tonio se împotrivise planului de cale ferată acolo în Cordoba, dar președintele Garcia avusese câștig de cauză. Ce putea să facă Tonio aici la Londra?

Aceeași întrebare și-o puse și Augusta:

— Dar ce poate face el?

Edward îi dădu maică-sii un teanc de hârtii.

— Citește asta.

— Ce e acolo? întreba Micky.

— Un articol despre minele de nitrat ale familiei tale, pe care Tonio are de gând să-l publice în *The Times.*

Augusta răsfoi paginile rapid.

— Susține că viața de miner într-o mină de nitrat este neplăcută și periculoasă, spuse ea în derâdere. Oare cine s-a gândit vreodată că e o petrecere în aer liber?

Edward zise:

— Mai spune și că femeile sunt biciuite și copiii împușcați pentru indisciplină.

— Dar ce are asta de-a face cu emisiunea de obligații? întrebă Augusta.

— Calea ferată se construiește pentru transportul nitratului în capitală. Investitorilor nu le place să-și pună banii în afaceri controversate. Mulți dintre ei vor fi precauți deja pentru că este vorba de America de Sud. Așa ceva i-ar putea pune pe fugă.

Micky era zguduit de veștile rele. Îl întrebă pe Edward:

— Tatăl tău ce spune despre toate acestea?

— Încercam să convingem încă o bancă să ni se asocieze în afacerea asta, dar ceea ce vom face în fond este să-l lăsăm pe Tonio să-și publice articolul și să vedem ce se întâmplă. Dacă valoarea obligațiunilor sud-americane se prăbușește ca urmare a articolului, atunci va trebui să renunțăm la calea ferată.

„Să-l ia dracu pe Tonio!" Nu era prost – dar Papa fusese un idiot să-și administreze minele ca pe niște lagăre de sclavi și apoi să spere că va primi finanțare din lumea civilizată.

Dar ce era de făcut? Micky își frământa creierii. Tonio trebuia redus la tăcere, dar mai mult ca sigur că nu s-ar fi lăsat nici convins, nici mituit. Pe Micky îl trecu un fior rece pe șira spinării când își dădu seama ca avea să fie nevoit să folosească metode mai brutale și mai riscante.

Micky se prefăcu a rămâne calm:

— Pot să văd articolul, vă rog?

Augusta i-l întinse.

Primul lucru pe care Micky îl observa fu adresa hotelului de pe antetul hârtiei. Afișând un aer de nepăsare care în realitate nu-l stăpânea deloc, spuse:

— Păi asta nu e nicio problemă.

Edward protestă:

— Dar nici măcar n-ai citit!

— N-am nevoie. Am văzut adresa.

— Ei, și?

— Acum știm unde să dăm de el și putem să tratăm direct cu

el, spuse Micky. Lasă pe mine!

CAPITOLUL TREI – MAI

1

Lui Solly îi plăcea la nebunie s-o privească pe Maisie îmbrăcându-se.

În fiecare seară, aceasta își punea capotul și le chema pe slujnicele ei să o coafeze și să-i prindă în păr flori, pene sau mărgele, după care le trimitea pe slujnice din cameră și îl aștepta pe soțul ei.

Astă-seară urmau să iasă, ca de altfel mai în toate serile. Singurele ocazii când stăteau acasă în timpul sezonului monden erau când ei înșiși dădeau o petrecere. Între Paște și sfârșitul lui iulie nu cinau niciodată singuri.

Solly intră în odaia lui Maisie la șase și jumătate, în pantaloni de gală și vestă albă și cu un pahar mare de șampanie în mână. În seara aceasta Maisie își pusese flori galbene de mătase în păr. Lăsă halatul să-i alunece de pe trup și se așeza goală în fața oglinzii. Făcu o piruetă pentru Solly și începu să se îmbrace.

Întâi trase pe ea o cămășuță cu floricele brodate pe tivul decolteului. Aceasta avea panglici de mătase la umeri ca să poată fi legată de rochie ca să nu se vadă. Apoi Maisie trase pe ea niște ciorapi albi de lână fină pe care îi fixă deasupra genunchilor cu jartiere elastice. Îmbrăcă o pereche de pantalonași de bumbac subțire până la genunchi cu bentițe frumoase la tivuri și care se strângea cu un șiret la talie, apoi își puse în picioare escarpeni de seară din mătase galbenă.

Solly lua corsetul de pe suportul pe care stătea și o ajută pe Maisie să intre în el, apoi legă șireturile strâns la spate. Majoritatea femeilor erau ajutate la îmbrăcat de una sau două slujnice, pentru că le era imposibil să se descurce singure cu complicațiile corsetului și ale rochiei. Cu toate acestea, Solly ajunsese să învețe să facă toate lucrurile ca să nu trebuiască să renunțe la plăcerea de a privi.

Crinolinele și turnurile nu mai erau la modă, dar Maisie puse pe ea un jupon de bumbac cu trenă din volane și cu tiv plisat care să-i susțină trena rochiei. Juponul era fixat la spate cu nod, pe care îl legă tot Solly.

În fine, Maisie era acum gata să îmbrace rochia, care era din tafta de mătase cu dungi galbene și albe. Partea de sus a rochiei era ușor drapată, ceea ce îi punea în evidența pieptul planturos, și prinsă pe umăr cu o fundă. Restul rochiei era drapată la fel, și prinsă la nivelul taliei, al genunchilor și la tiv. Îi lua o zi întreagă unei slujnice să calce o astfel de rochie.

Maisie se așeză jos și Solly ridică rochia pe deasupra capului ei, astfel încât Maisie stătea ca într-un cort. Apoi aceasta se ridică cu grijă, vârându-și mâinile în mâneci și capul prin despărțitura decolteului. Împreună cu Solly, aranjară pliurile rochiei până când li se părură desăvârșite.

Maisie își deschise cutia cu bijuterii și scoase din ea un colier cu diamante și smaralde, împreună cu cerceii asortați, pe care Solly i-l dăduse la împlinirea unui an de căsătorie. Maisie își punea bijuteriile, când Solly spuse:

— Vom avea ocazia să-l vedem pe vechiul nostru prieten Hugh Pilaster mult mai des de acum înainte.

Maisie își înăbuși un oftat. Buna-credință a lui Solly era câteodată obositoare. Un soț normal, bănuitor, ar fi ghicit atracția dintre Maisie și Hugh și s-ar fi înfuriat de fiecare dată când se pronunța numele celuilalt bărbat, dar Solly era prea inocent. N-avea nicio idee ca aducea ispita în calea ei.

— De ce, ce s-a întâmplat? întrebă Maisie pe un ton neutru.

— Vine să lucreze la noi la bancă.

— De ce pleacă de la Banca Pilaster? Credeam că îi merge foarte bine.

— Au refuzat să îl facă asociat.

— Oh, nu!

Maisie îl cunoștea pe Hugh mai bine ca oricine și înțelegea cât de mult suferise din cauza falimentului și sinuciderii tatălui lui. Își dădea seama cât de rănit trebuie să fi fost de acest refuz.

— Meschini mai sunt cei din familia Pilaster! spuse ea cu foc.

— Este din cauza soției lui.

Maisie dădu din cap.

— Nu mă surprinde.

Fusese martoră la incidentul petrecut la balul ducesei de Tenbigh. Cunoscându-i pe cei din familia Pilaster din

împrejurările din care îi cunoștea, Maisie nu se putea abține să nu se gândească dacă nu cumva Augusta regizase cumva întreaga întâmplare ca să-l compromită pe Hugh.

— Trebuie să recunoaștem că situația Norei nu e ușoară.

— Hmm…

Maisie o întâlnise pe Nora cu câteva săptămâni înainte de căsătorie și o antipatizase de la bun început. Ba chiar îl jignise pe Hugh spunându-i că aceasta îi părea o scormonitoare de aur fără inimă și îl sfătuise să nu se însoare cu ea.

— În orice caz, i-am sugerat lui Hugh ca ai putea s-o ajuți.

— Ce?! spuse Maisie cu asprime, ducându-și privirea de la oglindă. S-o ajut pe ea?

— Da, să se reabiliteze. Tu știi cum e să fii privit rău din cauza originii modeste, și ai învins toate acele prejudecăți.

— Și acum ar trebui să înfăptuiesc aceeași transformare în orice haimana care se căsătorește în lumea bună? se oțărî Maisie.

— Se vede treaba că am făcut ceva ce nu trebuia, spuse Solly îngrijorat. Am crezut că ai fi bucuroasă să o ajuți – tu ai ținut întotdeauna mult la Hugh.

Maisie se duse să-și caute mănușile în dulap.

— Aș vrea să mă întrebi înainte de a promite, spuse ea, deschizând dulapul.

Pe interiorul ușii dulapului atârna, înrămat în lemn, vechiul afiș pe care Maisie îl luase cu ea de la circ, reprezentând-o îmbrăcată în colanți și stând în picioare pe spinarea unui cal alb, cu înscrisul „Fantastica Maisie”. Văzând imaginea, Maisie căzu brusc din înălțimile crizei ei de superioritate și se rușină de sine însăși. Alergă la Solly și își încolăci brațele în jurul lui.

— Oh, Solly, cum pot fi atât de nerecunoscătoare?

— Hai, liniștește-te, șopti Solly mângâindu-i umerii goi.

— Tu ai fost atât de drăguț și de generos cu mine și familia mea! Sigur că voi face asta pentru tine dacă dorești!

— N-aș vrea să te forțez să faci ceva care…

— Nu, nu mă forțezi! De ce n-aș ajuta-o să aibă și ea ce am eu?

Maisie privi chipul dolofan al soțului ei, încrețit acum și de riduri de îngrijorare. Îl mângâie pe obraji.

— Gata, nu-ți mai face griji. Am fost îngrozitor de egoistă

pentru o clipă, dar acum mi-a trecut. Du-te și pune-ți haina. Sunt gata.

Se ridică pe vârfurile picioarelor și îl sărută pe buze, apoi se întoarse și își trase mănușile.

Maisie își dădea seama perfect ce o supărase într-atât. Situația era de o ironie mușcătoare. I se cerea s-o pregătească pe Nora pentru rolul de doamna Hugh Pilaster – o poziție la care aspirase ea însăși. În adâncul sufletului, Maisie încă își mai dorea să fie soția lui Hugh și o ura pe Nora pentru că aceasta câștigase, și ea pierduse. Dar aceasta era o atitudine rușinoasă, și Maisie hotărî să o abandoneze imediat. Mai degrabă ar fi trebuit să se bucure că Hugh se însurase. Fusese foarte nefericit destul și, cel puțin în parte, din vina ei. Acum putea în sfârșit să nu-și mai facă griji pentru el. Avea un sentiment de pierdere, dacă nu cumva chiar de durere, dar trebuia să-și păstreze sentimentele acelea ferecate într-o odaie a sufletului în care nu intra nimeni. Acum avea să se implice cu multă însuflețire în sarcina de a o readuce pe Nora Pilaster în grațiile înaltei societăți londoneze.

Solly se întoarse îmbrăcat și merseră amândoi în camera copilului. Bertie era deja în cămașă de noapte și se juca cu un trenuleț de lemn. Lui Bertie îi plăcea foarte mult s-o vadă pe Maisie în rochie de seară și ar fi fost foarte dezamăgit dacă, pentru un motiv sau altul, Maisie ar fi ieșit în acea seară fără să-i arate cu ce era îmbrăcată. Bertie îi povesti ce se întâmplase în parc în acea după-amiază – se împrietenise cu un câine mare – și Solly se așeză pe dușumea și se jucă puțin cu trenul împreună cu Bertie. Imediat după aceea, Bertie trebui să se ducă la culcare, iar Maisie și Solly coborâră scările și se urcară în trăsură.

Se duceau la o cină, și de acolo, la un bal. Ambele evenimente aveau loc la vreo cinci sute de metri de casa lor din Piccadilly, dar Maisie nu se putea plimba pe stradă în rochia ei sofisticată: tivul și trena, precum și pantofii ei de mătase s-ar fi murdărit până să ajungă la locul evenimentelor. Cu toate acestea, zâmbi gândindu-se că fata care mersese odată pe jos patru zile la rând ca să ajungă la Newcastle nu se putea deplasa acum nici măcar cinci sute de metri fără trăsură.

Maisie avu ocazia să-și înceapă campania în sprijinul Norei

chiar din acea seară. Când ajunseră la destinație și intrară în salonul marchizului de Hatchford, prima persoană cu care Maisie dădu ochii fu contele de Tokoly. Maisie îl cunoștea destul de bine și contele îi făcea întotdeauna ochi dulci, așa că aceasta nu se sfii să-i spună pe șleau:

— Vreau s-o iertați pe Nora Pilaster pentru că v-a pălmuit, spuse ea.

— S-o iert?! întreba contele. Dar sunt măgulit! Când te gândești că la vârsta mea încă mai sunt în stare să fac o femeie tânără să mă pălmuiască – acesta e un compliment extraordinar!

„Nu asta ați simțit atunci pe loc", gândi Maisie, însă era bucuroasă că diplomatul hotărâse să nu ia incidentul prea în serios.

Contele spuse mai departe:

— Ei, dacă ar fi refuzat să mă ia în serios, atunci m-ar fi jignit!

Era exact ce-ar fi trebuit să facă Nora, după părerea lui Maisie.

— Spuneți-mi ceva, zise ea. V-a încurajat cumva Augusta Pilaster să-i faceți propuneri indecente cu nora ei?

— Îngrozitoare sugestie! Doamna Joseph Pilaster pe post de codiță! Nu, n-a făcut nimic de genul acesta.

— V-a încurajat cineva?

De Tokoly își miji ochii la Maisie.

— Sunteți isteață, doamnă Greenbourne, întotdeauna v-am respectat pentru asta. Mult mai isteață decât Nora Pilaster. Ea nu va fi niciodată ce sunteți dumneavoastră.

— Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Vă voi spune adevărul, pentru că va admir atât de mult. Ambasadorul Cordobei, Señor Miranda, mi-a spus ca Nora ar fi… cum să vă spun… că s-ar preta…

Deci asta era.

— Iar Micky Miranda a fost pus să facă asta de către Augusta, sunt sigură. Cei doi sunt prieteni la cataramă.

De Tokoly era jignit.

— Sper că n-am fost folosit ca marionetă.

— Ăsta-i pericolul când ești atât de previzibil, șuieră Maisie.

A doua zi, Maisie o luă pe Nora la croitoreasa ei.

În timp ce Nora încerca diferite modele și materiale, Maisie mai afla câte ceva despre incidentul petrecut la balul ducesei de Tenbigh.

— Augusta ți-a spus ceva dinainte despre conte? întrebă ea.

— M-a avertizat să nu-i permit să-și ia nicio libertate, răspunse Nora.

— Deci erai pregătită, ca să zicem așa.

— Da.

— Și dacă Augusta nu ți-ar fi spus nimic, ai fi procedat la fel?

Nora chibzui puțin.

— Probabil că nu l-aș fi pălmuit – n-aș fi avut tupeul. Dar Augusta m-a făcut să cred ca era important să iau o poziție fermă.

Maisie dădu din cap.

— Deci așa e. Augusta voia să se întâmple asta. În plus, a aranjat cu cineva să-i spună contelui ca ești o femeie ușoară.

Nora era uimită.

— Ești sigură?

— Mi-a spus mie. Augusta e o cutră a dracului și fără scrupule.

Maisie își dădu seama că vorbea cu accentul ei de Newcastle, ceea ce se întâmpla foarte rar în ultima vreme. Se întoarse la vorbirea normală:

— Nu trebuie să subestimezi niciodată capacitatea de înșelăciune a Augustei.

— Nu mă sperie ea pe mine, spuse Nora cu dispreț. Nici eu nu sunt o fată care să-și facă prea multe scrupule.

Maisie o crezu pe cuvânt – și îi păru rău pentru Hugh.

O rochie *á la polonaise* – iată modelul care i se potrivea cel mai bine Norei, fu de părere Maisie, privind cum croitoreasa prindea în ace o rochie în jurul siluetei planturoase a Norei. Detaliile sofisticate se potriveau cu aspectul ei drăgălaș: volănașele plisate, butonierele de la piept ornate cu noduri, jupa cu volane la spate îi veneau toate adorabil. Poate că Nora era puțin prea planturoasă, dar un corset lung putea rezolvat tendința acesteia de a merge clătinat.

— Dacă arăți bine, bătălia e pe jumătate câștigată, spuse Maisie în timp ce Nora se admira în oglindă. Asta e tot ce

contează cu adevărat, în ceea ce privește bărbații. Dar ca să fii acceptată de femei trebuie să faci un efort în plus.

— Întotdeauna m-am înțeles mai bine cu bărbații decât cu femeile, zise Nora.

Maisie nu era surprinsă de așa ceva – Nora era tocmai acel gen de femeie.

— Precis că și dumneata ești la fel. De aceea am ajuns amândouă unde suntem, continuă Nora.

„Suntem oare la fel?!" se întrebă Maisie.

— Nu că mă pun la același nivel cu dumneata. Orice fată ambițioasă din Londra te invidiază.

Maisie tresări la gândul că era privită cu admirație de femeile care vânau averi, dar nu spuse nimic, gândindu-se probabil că o merita. Nora se măritase pentru bani, și o mărturisea fără jenă, pentru că presupunea că și Maisie făcuse același lucru. Ceea ce era adevărat.

Nora spuse:

— Nu mă plâng, dar eu m-am măritat într-adevăr cu oaia neagră a familiei, cu cel fără bani. Dumneata te-ai măritat cu unul dintre cei mai înstăriți bărbați din lume.

„Ce te-ar mai surprinde dacă ai ști cât de bucuroasă aș fi să facem schimb!" gândi Maisie.

Dar alungă acest gând din minte imediat. Fie, Nora și cu ea erau de aceeași teapă. Așa că Maisie avea s-o ajute cu plăcere pe Nora să câștige recunoașterea snobilor și scorpiilor care făceau jocurile în societate.

— Nu vorbi niciodată despre bani și prețuri, începu Maisie, amintindu-și de propriile greșeli de început. Rămâi întotdeauna calmă și neșifonată, orice s-ar întâmpla. Dacă vizitiul are un atac de cord și trăsura se face praf, iar dumitale îți zboară pălăria de pe cap și îți pierzi pantalonașii, spune doar „Vai de mine, prin ce emoții am trecut!" și ia o brișcă. Amintește-ți că la țară e mai bine decât la oraș, că a nu face nimic este mai bine decât a munci, că orice e vechi e preferabil noului și că rangul e mai important decât banii. Trebuie să știi câte puțin din toate, dar nu te arăta expertă în ceva anume. Exersează să vorbești fără să-ți miști gura – asta îți va îmbunătăți accentul. Povestește lumii că străbunicul dumitale a fost țăran în Yorkshire – Yorkshire e un ținut prea mare ca să se poată

verifica, iar agricultura este privită ca un mod onorabil de a sărăci.

Nora adoptă o poză, prefăcându-se puțin distrată și spuse pe un ton tărăgănat:

— *Vai de mine,* dar *câte* lucruri de reținut! *Cum* mă voi descurca oare?

— Perfect, spuse Maisie. Te vei descurca excelent!

2

Micky Miranda stătea în pragul unei uși din Berwick Street, îmbrăcat într-o haină ușoară care să-l apere de răcoarea serii de primăvara. În apropiere se afla un felinar, dar Micky stătea în umbră, astfel încât trecătorii să nu-i poată ghici cu ușurința trăsăturile chipului. Se simțea nervos, nemulțumit de sine, josnic. Nu-i plăcea violența. Aceasta era metoda lui Papa și a lui Paulo. Lui Micky violența i se părea că înseamnă recunoașterea unui eșec.

Berwick Street era un pasaj îngust și jegos, plin de localuri și pensiuni ieftine. Mai mulți câini scormoneau prin canale, iar niște copii se jucau la lumina felinarului. Micky aștepta acolo de la căderea serii și nu văzuse nici urmă de jandarm. Acum era aproape miezul nopții.

Hotelul Russe se afla vizavi. Era clar că acesta cunoscuse și vremuri mai bune, dar arăta totuși mult mai bine decât clădirile din vecinătate. Un bec lumina intrarea, iar în interior Micky putea zări un hol și tejgheaua recepției. Cu toate acestea, acolo nu părea să fie nimeni.

Alți doi oameni se plimbau de colo, colo pe trotuarul opus, unul de fiecare parte a intrării hotelului. Toți trei îl așteptau pe Antonio Silva.

Micky se prefăcuse a fi calm în fața lui Edward și a Augustei, dar în realitate era disperat de îngrijorat de apariția articolului lui Tonio în *The Times.* Pusese atâta efort în a-i convinge pe cei de la Banca Pilaster să lanseze împrumutul pentru calea ferata Santamaria! Se însurase chiar cu afurisita aia de Rachel de dragul blestematelor de obligațiuni. Întreaga lui carieră depindea de succesul acestui împrumut. Dacă își dezamăgea familia cu asta, taică-său avea să fie nu numai extrem de mânios, ci de-a dreptul răzbunător. Papa avea puterea să-l dea

jos pe Micky din postul de ambasador. Fără bani și fără o poziție, acestuia avea să îi fie aproape imposibil să rămână la Londra, și atunci ar trebui să se întoarcă acasă, unde l-ar aștepta umiliri și dezonoare. În orice caz, viața de care se bucura de atâția ani ar fi pierdută.

Rachel dorise să știe unde avea Micky intenția să-și petreacă seara. Acesta îi răsese în nas:

— Să nu încerci vreodată să mă iscodești!

Rachel îl surprinse răspunzându-i:

— Atunci voi ieși și eu astă-seară.

— Unde?

— Să nu încerci vreodată să mă iscodești!

Micky o închisese în cameră.

Știa că atunci când va ajunge acasă, Rachel avea să fie mânioasă foc și pară, dar asta se mai întâmplase și înainte. În alte dăți când Rachel era furioasă pe el, Micky o aruncase pe pat și îi smulsese hainele, iar ea i se supusese cu entuziasm. Era sigur că așa avea să se întâmple și astă-seară.

Micky ar fi vrut să fie la fel de sigur și în privința lui Tonio.

Nu era nici măcar sigur că omul mai locuia la hotelul respectiv, dar nu se putea duce și întreba la recepție fără să ridice suspiciuni.

Se mișcase cât de repede putuse, însă îi luase totuși patruzeci și opt de ore să găsească și să tocmească două brute neîndurătoare, să meargă în recunoaștere în zonă și să organizeze ambuscada. Tonio putea să se fi mutat între timp, caz în care Micky ar fi fost cu adevărat în încurcătură.

Un om precaut s-ar muta de la un hotel la altul tot la câteva zile. Dar un om precaut n-ar folosi o hârtie de scris cu antet. Tonio nu era tipul de om precaut. Ba din contră, fusese mereu un nechibzuit. Micky se gândi că era foarte probabil ca Tonio să locuiască la același hotel.

Și avea dreptate.

Tonio apăru la câteva minute după miezul nopții.

Lui Micky i se păru că recunoaște pasul acestuia când silueta o coti în capătul îndepărtat al străzii, venind dinspre Leicester Square. Se încordă, dar rezistă tentației de a ieși din umbră imediat. Rămânând pe loc cu un efort, așteptă până când bărbatul trecu prin dreptul unui felinar, moment în care

chipul acestuia se văzu bine pentru o clipă. Nu mai era nicio îndoială: era Tonio. Micky îi observă chiar și culoarea roșcată a favoriților. Simți ușurare și mari emoții în același timp: ușurare pentru că îl detectase pe Tonio, și emoții din cauza brutalului și periculosului atac pe care era pe cale să-l facă.

Apoi îi văzu pe polițiști.

Ăsta da, ghinion. Erau doi – veneau pe Berwick Street din direcție opusă, cu căștile și pelerinele lor, cu bastoanele atârnându-le de la centură și luminând cu lanternele lor colțurile întunecate ale străzii. Micky rămase țintuit locului. Nu putea face nimic. Polițiștii îl văzură pe Micky, îi observară jobenul și trabucul și îi făcură un semn respectuos cu capul: nu îi privea pe ei de ce stătea un domn din lumea bună fără rost în pragul unei intrări – treaba lor era să se ocupe de nelegiuiți, nu de gentlemeni. Îl depășiră pe Tonio la vreo cincisprezece, douăzeci de metri de intrarea hotelului. Micky tremura de neastâmpăr. Dacă mai treceau câteva momente, Tonio ajungea la adăpost în hotel.

Apoi cei doi polițiști dădură colțul, dispărând din câmpul vizual al lui Micky.

Micky le făcu semn celor doi complici ai lui.

Aceștia se mișcară repede.

Înainte ca Tonio să ajungă la intrarea hotelului, cei doi săriră pe el și îl târâră pe aleea de lângă clădire. Tonio strigă o singură dată, după care țipetele lui fură înăbușite.

Aruncând ce-i mai rămânea din trabuc, Micky traversă strada și intră pe alee. Cei doi îndesaseră o batistă în gura lui Tonio, astfel încât acesta să nu facă zgomot, și îl băteau cu răngi de fier. Tonio își pierduse pălăria, iar fața și capul îi erau deja pline de sânge. Trupul îi era protejat de o haină, dar bătăușii îl loveau în genunchi și în fluierele picioarelor, precum și pe mâini, pe care nu și le putea feri.

Imaginea îi făcu rău lui Micky.

— Opriți-vă, nebunilor! șuieră el la ei. Nu vedeți că e destul?

Micky nu voia ca Tonio să fie omorât. După cum stăteau lucrurile acum, incidentul părea o tâlhărie obișnuită însoțită de o bătaie violentă. O crimă ar fi făcut mult mai multe valuri, iar polițiștii zăriseră chipul lui Micky, chiar dacă numai pentru o clipă.

Cu vădită reticență, cele două brute încetară să dea în Tonio, care căzu grămadă pe jos și rămase nemișcat.

— Goliți-i buzunarele! șopti Micky.

Tonio nu se mișcă în timp ce cei doi îi luară ceasul și lanțul, un carnețel, ceva mărunțiș, o batistă de mătase și o cheie.

— Dați-mi cheia, spuse Micky. Restul e-al vostru.

Cel mai vârstnic dintre cei doi, Barker – căruia i se mai spunea și „Câine”[7] – spuse:

— Banii.

Micky îi dădu fiecăruia din ei zece lire în monede de aur.

Câine îi dădu cheia. De cheie era prinsă cu un șnuruleț o bucățică de carton pe care era mâzgălit numărul 11. Micky avea tot ce-i trebuia.

Se întoarse ca să iasă de pe alee și văzu că erau observați. Un bărbat se holba la ei din stradă. Inima lui Micky începu să bată cu putere.

Câine îl văzu și el pe bărbat în secunda următoare. Mormăi o înjurătură și își ridică ranga să-l doboare. Dintr-odată, Micky își dădu seama despre ce era vorba și puse mâna pe brațul lui Câine:

— Nu! spuse el. Nu e necesar – uită-te la el.

Omul stătea cu gura căscată și cu o privire goală în ochi – era nebun.

Câine își lăsă arma în jos.

— N-o să ne facă niciun rău, spuse. Nu-i cu toate alea.

Micky trecu pe lângă el pe stradă, îmbrâncindu-l. Privind înapoi, îi văzu pe Câine și pe tovarășul său luându-i ghetele din picioare lui Tonio.

Micky se îndepărtă, sperând să nu-i revadă niciodată.

Intră în hotelul Russe. Spre ușurarea lui, tot nu era țipenie de om în micul hol. Urcă scările.

Hotelul era alcătuit din trei clădiri separate care fuseseră unite, așa că lui Micky îi luă ceva timp să se orienteze, dar două, trei minute mai târziu deschidea deja ușa camerei numărul 11.

Era o cameră strâmta și jegoasă, sufocată de mobile care odată fuseseră deosebite, dar care acum erau doar jerpelite. Micky își lăsă pălăria și bastonul pe un scaun și începu să caute prin cameră repede și metodic. În birou găsi o copie a

articolului pentru *The Times,* pe care o luă. Dar asta nu valora prea mult. Tonio avea probabil și alte exemplare, sau îl putea rescrie din memorie. Dar ca să poată publica articolul, Tonio avea să trebuiască să aducă dovezi în sprijinul celor scrise, și Micky căută aceste dovezi.

În sertarul comodei găsi un roman numit *Ducesa din Sodoma* pe care fu tentat să-l fure, dar apoi își dădu seama că acesta era un risc inutil. Răsturnă pe jos sertarele cu cămășile și lenjeria lui Tonio. Nu găsi nimic.

Nu se aștepta să găsească ceea ce căuta într-un loc ușor de găsit.

Se uită în spatele și dedesubtul comodei, al patului și al dulapului. Se urca pe masă ca să se uite pe dulap: acolo nu găsi decât un strat gros de praf.

Trase lenjeria de pe pat, pipăi pernele să vadă dacă era ceva ascuns în ele și cercetă saltelele. În sfârșit, găsi ceea ce căuta sub saltea.

Acolo era un plic care conținea un teanc de hârtii legate cu panglică.

Înainte de a avea timp să cerceteze hârtiile, auzi pași pe coridor.

Abandonă legătură și se ascunse după ușa.

Pașii se apropiară, apoi se îndepărtară.

Micky dezlegă panglicile și răsfoi documentele. Acestea erau în limba spaniola și erau ștampilate de un avocat din Palma.

Erau declarațiile depuse sub jurământ ale celor care fuseseră martori la bătăile și execuțiile de la minele de nitrat ale familiei lui Micky.

Micky ridică mănunchiul de hârtii la buze și îl sărută. Acesta era răspunsul la rugăciunile lui.

Vârî hârtiile în buzunarul de la piept al hainei. Înainte de a le distruge, trebuia să noteze numele și adresele martorilor. Avocații aveau probabil copii ale declarațiilor, dar acestea erau nule fără martori. Și acum că Micky știa cine erau martorii, zilele acestora erau numărate. Avea să le trimită adresele lui Papa, și Papa avea să-i reducă la tăcere.

Mai era oare ceva? Micky se uită în jur. Camera era cu fundul în sus. Nu mai era nimic de căutat. Micky avea ce-i trebuia. Fără dovezi, articolul lui Tonio era lipsit de orice

valoare.

Micky părăsi camera și coborî scările.

Spre surprinderea lui, acum era un funcționar la recepție. Acesta privi peste tejghea și întrebă ferm:

— Pot să vă întreb ce căutați?

Micky lua o hotărâre imediat. Dacă nu-l băga în seamă pe recepționer, acesta avea să creadă că vizitatorul e doar nepoliticos. Dacă s-ar opri să de vreo explicație, recepționerul ar avea ocazia să-i vadă mai bine chipul. Micky nu răspunse nimic și ieși afară. Recepționerul nu veni după el.

Trecând pe lângă aleea de lângă hotel, Micky auzi un strigăt stins de ajutor. Tonio se târa spre stradă, lăsând o dâră de sânge în urmă. Văzându-l, lui Micky îi veni să vomite. Se strâmbă scârbit, se uita în altă parte și merse mai departe.

3

Doamnele înstărite și domnii fără ocupație își petreceau după-amiezile făcându-și vizite. Era un obicei istovitor, așa că de patru ori pe săptămână, Maisie le dădea dispoziție servitorilor să spună că nu este acasă. Primea numai vinerea, și atunci douăzeci sau treizeci de persoane se puteau perinda pe la ea în cursul unei singure după-amiezi. Era vorba cam de aceeași oameni: grupul Marlborough, grupul evreilor, femei cu vederi „înaintate” precum Rachel Bodwin și câteva dintre soțiile celor mai importanți parteneri de afaceri ai lui Solly.

Emily Pilaster făcea parte din această ultimă categorie. Soțul ei Edward și Solly erau parteneri într-o afacere privind construirea unei căi ferate în Cordoba, și Maisie presupuse că acesta era motivul pentru care Emily venise să îi facă o vizită. Dar aceasta stătuse toată după-amiaza, și la cinci și jumătate, când toată lumea plecase deja, ea era tot acolo.

Era o fată cu ochi mari și albaștri, de numai vreo douăzeci și trei de ani, și privind-o, oricine și-ar fi dat seama ca era nefericită, așa că Maisie nu rămase surprinsă când aceasta zise:

— Vă rog, pot să vorbesc cu dumneavoastră despre o chestiune personală?

— Sigur că da, despre ce este vorba?

— Sper din toată inima să nu fiți jignită, dar nu am cu cine

vorbi despre asta.

Părea să fie vorba de o problema sexuală. Se mai întâmplase ca fete cu educație aleasă să vină să-i ceară lui Maisie sfaturi cu privire la lucruri pe care nu le puteau discuta cu mamele lor. Poate că auziseră zvonuri despre trecutul ei deocheat, sau poate pur și simplu Maisie li se părea o persoană mai abordabilă.

— Nu mă las eu jignită atât de ușor, spuse Maisie. Despre ce ați vrea să vorbiți?

— Soțul meu mă urăște, spuse Emily și izbucni în lacrimi.

Lui Maisie i se făcu milă de ea. Îl știa pe Edward de demult, din perioada de la Argyll Rooms, și și atunci Edward se purta ca un porc. Cu siguranță că odată cu trecerea timpului devenise și mai rău. Maisie ar fi compătimit pe oricine care avusese nefericirea de a se căsători cu el.

— Știți, spuse Emily printre suspine, părinții lui țineau ca el să se însoare, dar el nu voia, așa că i-au oferit o sumă enormă de bani și un post de asociat la bancă, și asta l-a convins. Iar eu am fost de acord pentru că părinții mei voiau asta și el mi s-a părut la fel de bun ca oricare altul și doream să am copii. Dar el nu m-a plăcut niciodată și acum, că a obținut banii și postul de asociat, nu mă mai poate suferi.

Maisie oftă.

— Poate să pară brutal, dar sunteți în aceeași poziție ca alte mii de femei.

Emily își șterse ochii cu o batistă și se sforță să se oprească din plâns.

— Știu, și nu vreau să vă dau impresia că-mi plâng de milă. Trebuie să mă bucur de ceea ce pot. Și știu ca aș putea face față situației dacă aș avea un copil. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată cu adevărat.

„Copiii sunt consolarea celor mai multe soții nefericite”, își spuse Maisie în gând.

— Exista vreun motiv care v-ar împiedica să aveți copii?

Emily se foia neliniștită pe canapea, chircindu-se aproape de rușine, dar pe chipul ei copilăros se citea hotărârea:

— Suntem căsătoriți de doua luni și *nu s-a întâmplat încă nimic.*

— E încă devreme…

— Nu, nu vreau să spun ca mă așteptam să rămân deja însărcinată…

Maisie știa că fetelor ca Emily le venea greu să fie mai exacte, așa că puse ea întrebările.

— Vine în patul dumneavoastră?

— A venit la început, dar acum nu mai vine.

— Și când a venit, ce n-a mers?

— Problema este ca nu sunt prea sigură de ce ar trebui să se întâmple…

Maisie oftă. Cum puteau mamele să le lase pe fetele lor să meargă la altar atât de neștiutoare'? Își aminti că tatăl lui Emily era preot metodist, ceea ce nu ajuta prea mult.

— Iată ce ar trebui să se întâmple, începu ea. Soțul dumneavoastră vă sărută și vă atinge, cocoșelul lui devine mai lung și tare, iar el și-l vâră în păsărică dumneavoastră. Celor mai multe femei le place.

Emily se făcu stacojie.

— Asta cu sărutatul și atinsul s-a întâmplat, dar nimic mai mult.

— I s-a întărit cocoșelul?

— Era întuneric.

— Nu l-ați pipăit?

— M-a pus o dată să i-l frec.

— Și cum era? Tare, ca o lumânare, sau moale, ca o râmă? Sau între, ca un cârnat negătit?

— Moale.

— Și când l-ați frecat, s-a întărit?

— Nu. Edward s-a înfuriat foarte tare și mi-a tras o palmă și mi-a spus că nu sunt bună de nimic. Este oare greșeala mea, doamnă Greenbourne?

— Nu, nu e greșeala dumneavoastră, deși de obicei bărbații dau vina pe femei. Este o problema obișnuită și se numește impotență.

— Și ce o cauzează?

— Diverse lucruri.

— Și asta înseamnă că nu o să pot avea copii?

— Nu, până nu reușiți să-i faceți cocoșelul să se întărească.

Emily părea că avea să izbucnească în plâns din nou.

— Îmi doresc atât de mult un copil! mă simt atât de singură

și de nefericită, dar dacă aș avea un copil aș putea ține piept oricărei situații.

Maisie se întreba care era problema lui Edward. Cu siguranță că în trecut nu fusese impotent. Putea oare face ceva s-o ajute pe Emily? Putea afla probabil dacă Edward era impotent tot timpul sau numai cu nevasta lui. April Tilsley precis știa. Edward mai era încă client regulat la bordelul Nellie's ultima dată când Maisie vorbise cu April, dar asta se întâmpla acum câțiva ani – era greu pentru o doamnă din lumea buna să rămână prietenă apropiată cu madama cea mai de seamă din Londra.

— Știu pe cineva care-l cunoaște bine pe Edward, spuse ea cu prudență. E posibil ca ea să poată lămuri într-o anumită măsură problema.

Emily înghiți adânc.

— Vreți să spuneți că are o amantă? Vă rog, spuneți-mi – trebuie să înfrunt adevărul!

„Uite o fată hotărâtă! Poate că e neștiutoare și naivă, dar va obține ceea ce vrea", gândi Maisie.

— Persoana aceasta nu este amanta lui, dar s-ar putea să știe dacă are una.

Emily dădu din cap.

— Aș dori s-o întâlnesc pe prietena dumneavoastră.

— Nu cred c-ar trebui să vă întâlniți personal…

— Insist. Este vorba de soțul meu, și dacă e să fie ceva rău de spus, vreau s-o aud cu urechile mele.

Pe chipul lui Emily apărură din nou acea hotărâre și acea încăpățânare, în timp ce aceasta spunea:

— Aș face orice, credeți-mă – orice! Întreaga mea viață va fi un pustiu dacă nu mă salvez.

Maisie se hotărî să-i pună la încercare neînduplecarea.

— Numele prietenei mele este April. Este patroana unui bordel în apropiere de Leicester Square. E la două minute de aici. Sunteți gata să mergeți cu mine acolo?

— Ce este un bordel? spuse Emily.

Brișca se opri în față la Nellie's. Maisie aruncă o privire afară, scrutând strada. Nu voia să fie văzută de vreun cunoscut intrând într-un bordel. Dar la ora aceasta majoritatea celor din lumea ei se îmbrăcau pentru cină, și pe

stradă erau numai câțiva oameni săraci. Coborî din trăsură împreună cu Emily. Îi plătise vizitiului dinainte. Ușa bordelului nu era încuiata. Cele două femei intrară înăuntru.

Lumina zilei nu constituia un avantaj pentru Nellie's. Maisie chibzui că poate noaptea locul avea un anumit farmec de ponosit, dar acum arăta pur și simplu jerpelit și jegos. Tapițeria de catifea era decolorată, mesele erau pline de arsuri de țigară și urme de pahare, tapetul de mătase era scorojit, iar tablourile erotice erau pur și simplu vulgare. O femeie în vârstă mătura podeaua fumând o pipă. Nu păru prea surprinsă să le vadă pe cele două doamne din înalta societate îmbrăcate în rochii elegante. Când Maisie întrebă de April, bătrâna arătă cu degetul mare spre trepte.

O găsiră pe April sus, în bucătărie, stând la masă și bând ceai cu câteva femei îmbrăcate în halate și capoate, semn că programul de lucru nu avea să înceapă decât peste câteva ore. La început April n-o recunoscu pe Maisie, și cele două femei se priviră câteva momente bune. Maisie n-o găsi pe vechea ei prietenă prea schimbată: tot așa de subțirică, cu chipul dârz, și privirea ageră, mai obosită, poate, din cauza a prea multor nopți albe și a prea multă șampanie ieftină – dar cu aspectul încrezător și hotărât al unei femei de afaceri de succes.

— Cu ce vă putem ajuta? spuse ea.

— Nu mă mai recunoști, April? întrebă Maisie, moment în care April scoase un țipăt de încântare, sări în sus și își încolăci brațele în jurul ei.

După câteva îmbrățișări și sărutări, April se întoarse către celelalte femei din bucătărie și spuse:

— Fetelor, priviți o femeie care a reușit ceea ce visăm cu toate. Fostă Miriam Rabinowicz, apoi Maisie Robinson, în prezent doamna Solomon Greenbourne!

Femeile chiuiră de parcă Maisie era vreo eroină. Aceasta se rușină: nu se așteptase ca April să dea un rezumat atât de sincer al poveștii vieții ei – mai ales de față cu Emily Pilaster – dar acum era prea târziu.

— Hai să bem niște gin să sărbătorim, spuse April.

Se așezară, iar una dintre femei aduse o sticlă și câteva pahare și începu să toarne băutură. Lui Maisie nu-i plăcuse niciodată prea mult ginul, și acum, că se obișnuise cu cea mai

bună șampanie, îi plăcea cu atât mai puțin, dar îl dădu pe gât ca să fie prietenoasă. O văzu pe Emily sorbindu-și ginul cu o grimasă. Paharele lor fură umplute din nou imediat.

— Ei, ce te aduce pe la noi? întrebă April.

— O problemă maritală, spuse Maisie. Prietena mea aici de față are un soț impotent.

— Adu-l aici, iubito, îi spuse April lui Emily. Îl rezolvăm noi.

— Este deja client, bănuiesc, spuse Maisie.

— Cum îl cheamă?

— Edward Pilaster.

April era de-a dreptul uimită.

— Oh, Doamne, spuse ea, uitându-se lung la Emily. Deci tu ești Emily. Biata de tine!

— Îmi știți numele, spuse Emily îngrozită. Asta înseamnă că vă vorbește de mine.

Emily mai bău puțin gin.

Una dintre femei spuse:

— Edward nu e impotent.

Emily roși.

— Îmi pare rău, spuse femeia, dar de obicei Edward mă cere pe mine.

Era o fată înaltă cu păr negru și cu piept generos. Lui Maisie nu i se păru că arată prea impunătoare în halatul ei pătat și fumând din țigară ca un bărbat, dar poate că arăta bine când era îmbrăcată.

Emily se liniști.

— Ce straniu, spuse ea. Edward e soțul meu, dar dumneata știi mai multe despre el decât mine. Și nici nu știu cum te cheamă.

— Lily.

Urmă un moment de liniște stânjenitoare. Maisie sorbi din gin: a doua dușcă avea gust mai bun decât prima. Era o scenă foarte ciudată: bucătăria, femeile în neglijeu, țigările și ginul, și Emily, care cu o oră înainte nici nu știa prea bine în ce constă un raport sexual, discutând despre impotența soțului ei cu târfa favorită a acestuia.

— Ei bine, spuse April cu vioiciune, acum știi răspunsul la întrebare. De ce e Edward impotent cu soția lui? Pentru că nu-l are pe Micky lângă el. Dacă e singur cu o femeie, pur și simplu

nu i se scoală.

— Micky? întrebă Emily neîncrezătoare. Micky Miranda, ambasadorul Cordobei?

April încuviință:

— Fac totul împreună, mai ales aici. Edward a venit singur o dată sau de două ori, dar n-a mers.

Emily era stupefiată. Maisie puse întrebarea firească:

— Ce fac, mai exact?

Lily dădu răspunsul la întrebare:

— Nimic din cale-afară de complicat. Cu anii, au încercat tot felul de variațiuni. În prezent ceea ce le place este să se culce amândoi cu o fată – de obicei cu mine sau cu Muriel.

— Dar Edward o face cum trebuie, nu? Adică i se scoală, și tot restul?! întrebă Maisie.

Lily dădu din cap afirmativ.

— Nu se pune problema.

— Credeți că ăsta e singurul fel în care va reuși vreodată s-o facă?

Lily se încruntă.

— Nu cred că contează prea mult ce se întâmplă exact, câte fete sunt, și așa mai departe. Dacă Micky e acolo, merge, dacă nu, nu.

Maisie spuse:

— Ca și cum lui Edward i-ar plăcea de fapt Micky.

Emily spuse stins:

— Mă simt de parcă aș fi într-un vis, sau așa ceva, spuse ea luând o înghițitură de gin. Se poate cumva să fie într-adevăr așa? Lucrurile acestea chiar se întâmplă cu adevărat?

April replică:

— Ha! Dac-ai ști… Edward și Micky sunt mici copii pe lângă alți clienți pe care-i avem…

Chiar și Maisie era surprinsă. Gândul la Edward și Micky în pat împreună cu o femeie era atât de bizar, încât îi venea să râdă în hohote, și trebui să se forțeze să-și înfunde chicotelile care îi urcau în piept.

Își aminti de seara în care Edward îi surprinse pe ea și pe Hugh făcând dragoste. Edward se ațâțase în mod nestăpânit, și Maisie simțise intuitiv că ceea ce îl aprinsese era ideea de a i-o trage imediat după Hugh.

— O chiflă cu unt! exclamă Maisie.

Câteva femei râseră înfundat.

— Corect! spuse April.

Emily zâmbi, intrigată.

— Nu înțeleg.

— Unora dintre bărbați le plac chiflele cu unt, explică April.

Prostituatele râdeau și mai tare.

— Adică o femeie căreia tocmai i-a tras-o un alt bărbat.

Emily începu să chicotească și ea, și peste o secundă râdeau toate isteric. Maisie se gândi că era o combinație între gin, situația ciudată și discuția despre preferințele sexuale neobișnuite ale bărbaților. Expresia vulgară pe care o rostise risipise tensiunea. De fiecare dată când râsetele se mai domoleau, una dintre ele spunea „chifla cu unt!" și toate se tăvăleau din nou în hohote.

În fine, obosiră de atâta râs. Când se liniștiră, Maisie spuse:

— Dar ce poate face Emily? Ea își dorește foarte mult un copil. Totuși, nu-l poate invita pe Micky în pat cu ea și soțul ei!

Emily era mâhnită.

April se uita fix în ochii ei.

— Cât de hotărâtă ești, Emily? întrebă ea.

— Aș face orice, spuse Emily. Dar chiar orice pe lumea asta!

— Dacă vorbești serios, spuse April încet, am putea încerca ceva.

4

Joseph Pilaster termină din farfurie rinichii de miel prăjiți și omleta și începu să ungă cu unt o felie de pâine prăjită. Augusta se întrebase deseori dacă obișnuita proastă dispoziție a bărbaților între două vârste are vreo legătură cu cantitatea de carne pe care aceștia o mănâncă. Ideea de rinichi la micul dejun îi întorcea stomacul pe dos.

— Sidney Madler a venit la Londra, spuse el. Trebuie să mă întâlnesc cu el în aceasta dimineața.

Augusta nu își dădu seama imediat despre cine era vorba.

— Madler?!

— Madler din New York. Este supărat că Hugh nu a fost făcut asociat.

— Dar ce are el de-a face cu asta? întrebă Augusta. Ce

insolență!

Vorbea cu un ton disprețuitor, dar în realitate era îngrijorată.

— Știu ce va spune, zise Joseph. Când am făcut parteneriatul cu Madler and Bell, a fost o înțelegere tacită că operațiunile de la Londra vor fi conduse de Hugh. Dar acum Hugh și-a dat demisia, după cum știi.

— Dar tu nu ai vrut ca Hugh să-și dea demisia.

— Nu, dar aș fi putut să-l opresc la noi oferindu-i un post de asociat.

Augusta își dădu seama că exista un mic risc ca Joseph să se înmoaie. Gândul acesta o speria. Trebuia să-i întărească hotărârea.

— Sper că nu vei permite unor oameni străini de Banca Pilaster să decidă cine să fie și cine să nu fie asociat!

— Cu siguranță că nu.

Augustei îi răsări în minte o idee.

— Domnul Madler poate să pună punct acestui parteneriat?

— Ar putea, deși nu ne-a amenințat până acum cu asta.

— Valorează mulți bani?

— Valora. Dar când Hugh va pleca la Banca Greenbourne, probabil că va lua majoritatea afacerilor cu el.

— Așa că nu contează prea mult ce crede domnul Madler.

— Poate că nu. Dar va trebui să-i dau o explicație. A venit tocmai de la New York numai ca să facă gălăgie despre asta.

— Spune-i că Hugh s-a căsătorit cu o femeie imposibilă. Nu se poate să nu înțeleagă așa ceva.

— Sigur, spuse Joseph ridicându-se. La revedere, draga mea.

Augusta se ridică și-l sărută pe soțul ei pe buze.

— Nu te lăsa intimidat, spuse ea.

El se îndreptă din umeri și își strânse buzele cu o expresie de încăpățânare.

— N-am să mă las.

După ce Joseph plecă, Augusta mai stătu la masă o vreme, sorbindu-și cafeaua și întrebându-se cât de serioasă era aceasta amenințare. Încercase să-i susțină neînduplecarea lui Joseph, dar ceea ce putea face ea avea o limită. Trebuia să țină sub ochi situația.

Fusese surprinsă să audă ca plecarea lui Hugh avea să coste banca mulți bani. Nu se gândise că împingându-l în față pe Edward și punându-i bețe în roate lui Hugh, pierdea și ea bani. Pentru o clipă chiar se întreba dacă punea în pericol banca, adică baza însăși a tuturor speranțelor și urzelilor ei. Dar asta era ridicol. Banca Pilaster era enorm de bogată – nimic din ceea ce putea face ea nu constituia o amenințare în acest sens.

În timp ce Augusta își termina micul dejun, Hastead se strecură înăuntru ca să o anunțe ca venise domnul Fortescue. Augusta și-l scoase imediat pe Sidney Madler din minte. Asta era cu mult mai important. Inima începu să-i bată cu putere.

Michael Fortescue era omul ei politic dresat. Câștigând alegerile parțiale pentru Deaconridge cu ajutorul financiar al lui Joseph, acesta era acum membru al parlamentului și profund îndatorat Augustei. Aceasta îi indicase în mod clar cum putea să se revanșeze de datorie, și anume ajutând-o să-i obțină lui Joseph un titlu nobiliar. Alegerile parțiale costaseră cinci mii de lire, adică prețul unei case dintre cele mai bune în Londra, dar un preț de nimic pentru obținerea unui titlu. De obicei vizitele se făceau după-amiaza; în general dimineața veneau numai cei care aveau o treabă urgentă. Augusta era sigură că Fortescue n-ar fi venit atât de devreme decât dacă ar fi avut știri proaspete despre titlul de noblețe, și inima ei începu să bată mai tare.

— Condu-l pe domnul Fortescue în observator, îi spuse ea majordomului. Vin în câteva clipe.

Rămase locului puțin, încercând să se liniștească.

Până acum, campania ei mersese conform planului. Arnold Hobbes publicase în gazeta sa, *The Forum,* o serie de articole pledând pentru acordarea statutului de pair oamenilor de afaceri. Lady Morte îi vorbise reginei despre acest lucru și îl ridicase în slavi pe Joseph, și spusese ca Maiestatea sa păruse impresionată. Iar Fortescue îi spusese prim-ministrului Disraeli că în sânul opiniei publice exista un val de păreri în favoarea acestei idei. Acum poate că întregul efort era pe cale să dea roade.

Augusta aproape că nu putea face față încordării și, grăbindu-se pe scări în sus, simți ca i se taie respirația, în timp

ce în cap i se învârteau cuvinte pe care spera să le audă în curând: *Lady Whitehaven… contele și contesa Whitehaven… desigur, contesă… cum binevoiește doamna contesă…*

Observatorul era o încăpere curioasă. Se afla deasupra holului de la intrare al casei, iar accesul se făcea printr-o ușă aflată la jumătatea scărilor. Avea o fereastră arcuită care dădea spre stradă, dar nu aceasta dădea numele încăperii. Ceea ce era deosebit în încăpere era o fereastră interioară de unde se vedea în antreul casei. Augusta văzuse câteva scene ciudate din acest punct de observație. Odaia era intimă, mică și confortabilă, cu un tavan coborât și cu un șemineu. Aici își primea Augusta musafirii dimineața.

Fortescue părea și el puțin încordat. Augusta se așeză aproape de el pe canapeaua de lângă fereastră și îi zâmbi cald și liniștitor.

— Tocmai l-am văzut pe prim-ministru, spuse el.

— Ați vorbit despre statutul de pair? întrebă Augusta gâtuita de emoție.

— Am vorbit. Am reușit să îl conving că este timpul ca industria bancară să fie reprezentata în Camera Lorzilor, și acum are de gând să înnobileze pe cineva din City.

— Minunat! exclamă Augusta.

Dar Fortescue părea mai degrabă jenat și nu semăna deloc cu un sol care aduce vești bune.

— De ce sunteți așa de mohorât? întreba ea neliniștită.

— Am și o veste proastă, spuse Fortescue și păru brusc puțin speriat.

— Ce veste?

— Mă tem ca vrea să-l facă pair pe Ben Greenbourne.

— Nu!

Augusta se simțea ca și cum ar fi primit un pumn.

— Cum se poate una ca asta?

Fortescue luă o poziție de apărare.

— Presupun că poate să înnobileze pe cine vrea. E prim-ministru.

— Doar nu m-am dat atâta peste cap ca să profite Ben Greenbourne!

— Sunt de acord că e ironic, spuse Fortescue tărăgănat. Dar am făcut tot ce-am putut.

— Nu fiți atât de mulțumit de dumneavoastră, spuse Augusta tăios. Nu dacă aveți nevoie de ajutorul meu la următoarele alegeri!

Un fulger de revoltă străluci în ochii bărbatului, și Augusta crezu că îl pierdu ca aliat și că acesta avea să-i spună că se achitase de datorie și că nu mai avea nevoie de ea. Dar apoi acesta lăsă privirea în jos și spuse:

— Vă asigur că am fost consternat la auzirea veștii…

— Tăceți, lăsați-mă să mă gândesc, spuse ea, și începu să se plimbe dintr-un capăt în altul al micii încăperi. Trebuie să găsim o modalitate de a-l face pe prim-ministru să se răzgândească… Trebuie să creăm un scandal. Care sunt punctele slabe ale lui Ben Greenbourne? Fiu-său s-a căsătorit cu o haimana, dar asta nu-i destul…

Apoi își dădu seama că dacă Greenbourne primea un titlu de noblețe, acesta ar fi moștenit de fiul lui, ceea ce ar fi însemnat că Maisie ar fi devenit în cele din urmă contesă. Numai gândul îi făcea rău.

— Ce poziție are familia Greenbourne, din punct de vedere politic?

— Niciuna, din câte se știe.

Augusta îl privi pe tânăr și văzu că acesta era bosumflat, îi vorbise prea aspru. Se așeză lângă el și îi luă cu amândouă palmele mâna lui mare.

— Aveți un instinct politic ieșit din comun – de fapt de asta v-am și remarcat. Spuneți-mi cam care e părerea dumneavoastră.

Fortescue se înmuie imediat, așa cum făceau de obicei toți bărbații când Augusta se obosea să fie drăguță cu ei.

— Dacă ar trebui să se declare, Greenbourne s-ar declara probabil liberal. Majoritatea oamenilor de afaceri sunt liberali, la fel și majoritatea evreilor. Dar cum nu și-a exprimat niciodată părerea public, ar fi greu să-l scoatem dușman al guvernării conservatoare…

— E evreu, spuse Augusta. Iată lucrul cel mai important.

Fortescue păru intrigat.

— Prim-ministrul este și el evreu din naștere, și a fost făcut nu demult Lord Beaconsfield.

— Știu, dar e creștin practicant. Și în afară de asta…

Fortescue ridică sprânceana întrebător.

— Am și eu intuiție, și aceasta îmi spune că faptul că Ben Greenbourne e evreu este cheia întregii situații.

— Dacă pot face ceva…

— Ați fost nemaipomenit. Nu e nimic de făcut deocamdată. Dar când prim-ministrul începe să aibă îndoieli asupra lui Ben Greenbourne, amintiți-i că Joseph Pilaster este o alternativă mai puțin riscantă.

— Puteți conta pe mine, doamnă Pilaster.

Lady Morte și soțul ei locuiau pe Curzon Street, într-o casă pe care nu și-o puteau permite. Ușa fu deschisă de un lacheu în livrea și cu perucă pudrată. Augusta fu condusă într-un salon de zi ticsit cu obiecte decorative scumpe cumpărate din prăvăliile de pe Bond Street: sfeșnice aurite, rame argintii, bibelouri, vaze de cristal și o cutie pentru călimări antică și încrustată cu pietre de cea mai mare finețe, care probabil costase cât un cal de curse. Augusta o disprețuia pe Harriet Morte pentru slăbiciunea ei de a cheltui bani pe care nu îi avea, dar în același timp aceste obiecte o linișteau, constituind o dovadă clară că femeia era la fel de nechibzuită ca întotdeauna.

Așteptând, Augusta se plimba dintr-un capăt în altul al încăperii. O cuprindea panica de fiecare dată când se gândea că Ben Greenbourne ar putea fi înnobilat în locul lui Joseph. Nu credea că ar mai fi putut organiza a doua oară o asemenea mobilizare. O treceau toți fiorii la gândul că rezultatul străduințelor sale ar fi putut fi în cele din urmă titlul de contesă pentru târâtura aia de Maisie Greenbourne…

Lady Morte intră în odaie, spunând cu răceală:

— Ce surpriză plăcută să vă văd la ora aceasta!

Era un reproș că Augusta venea înainte de ora prânzului. Părul cărunt-oțel al lui Lady Morte părea pieptănat în grabă, și Augusta ghici că aceasta nu-și terminase încă toaleta când venise ea.

„Ei, dar a trebuit să mă primești, nu-i așa? Îți era teamă că vin să te văd în legătură cu contul bancar, și n-ai avut de ales”, gândi Augusta.

Dar când deschise gura, Augusta vorbi cu un ton umil care

s-o măgulească:

— Am venit să vă cer sfatul despre ceva urgent.

— Dacă pot face ceva…

— Prim-ministrul a fost de acord să-l înnobileze pe un om de finanțe…

— Splendid! I-am pomenit lucrul acesta Maiestății Sale, după cum știți. Cu siguranța că a avut efect.

— Din păcate, are intenția să-i dea titlul lui Ben Greenbourne.

— Vai de mine! E un fapt regretabil.

Augustei îi era clar că vestea o bucura în secret pe Lady Morte. Aceasta o ura pe Augusta.

— Este mai mult decât regretabil, spuse Augusta. Mi-am dat foarte mult osteneala pentru acest lucru și acum se pare că folosul îl trage cel mai important rival al soțului meu!

— Înțeleg.

— Aș vrea să putem împiedica acest lucru.

— Nu sunt sigură că am putea face ceva.

Augusta se prefăcu că gândește cu voce tare:

— Titlurile de noblețe trebuie aprobate de regină, nu-i așa?

— Într-adevăr. Tehnic vorbind, ea este cea care le acordă.

— Atunci Maiestatea să ar putea face ceva, dacă ați ruga-o dumneavoastră.

Lady Morte râse galben.

— Draga mea doamnă Pilaster, îmi supraestimați puterea.

Augusta alese să ignore tonul superior și își ținu gura.

Lady Morte continuă:

— Maiestatea să cu siguranță nu va urma sfatul meu contra celui al prim-ministrului. Și de altfel, care ar putea fi motivele obiecției mele?

— Greenbourne este evreu.

Lady Morte încuviință:

— Au fost vremuri când așa ceva ar fi rezolvat situația. Îmi amintesc când Gladstone a vrut să-i acorde statutul de pair lui Lionel Rothschild: regina l-a refuzat din capul locului. Dar asta a fost acum zece ani. De atunci a apărut Disraeli.

— Dar Disraeli e creștin. Greenbourne e evreu practicant.

— Mă întreb dacă asta ar face vreo diferență, chibzui Lady Morte. S-ar putea, să știți. Maiestatea să îi reproșează în

permanența Prințului de Wales că are atâția prieteni evrei.

— Deci dacă ai fi să-i pomeniți că prim-ministrul are de gând să-l înnobileze pe unul…

— Pot să aduc vorba într-o conversație. Nu sunt sigură că va fi destul ca să aibă efectul pe care îl vizați.

Augusta se gândi bine.

— Putem face oare ceva care să stârnească mai multă preocupare din partea Maiestății Sale în aceasta chestiune?

— Dacă ar fi vreun protest public – întrebări în parlament, sau poate, articole în presă…

— Presa! spuse Augusta, gândindu-se la Arnold Hobbes. Da! Cred că asta se poate aranja.

Reacția zăpăcită a lui Hobbes la prezența Augustei în biroul lui înghesuit și plin de pete de cerneală era de-a dreptul comică. Acesta nu se putea hotărî dacă să facă ordine, să se pună la dispoziția ei sau să scape de ea. Ca urmare, făcea toate aceste lucruri într-o învălmășeala isterică: muta foi de hârtie și teancuri de probe de tipar de pe jos pe masă și înapoi, îi aduse un scaun, un pahar de vin de Xeres și o farfurie cu prăjiturele, și în același timp îi propuse să meargă să vorbească altundeva. Augusta îl lăsă să alerge înnebunit de colo, colo pentru un minut, două, apoi spuse:

— Domnule Hobbes, vă rog stați jos și ascultă-mă.

— Desigur, desigur, spuse el și se lăsă într-un scaun, privind-o prin ochelarii lui soioși.

Augusta îi explică în câteva propoziții clare povestea despre înnobilarea lui Ben Greenbourne.

— Foarte regretabil, foarte regretabil, bălmăji Hobbes agitat. Cu toate acestea, nu cred că *The Forum* ar putea fi acuzat de lipsă de entuziasm în promovarea cauzei pe care mi-ați sugerat-o cu atâta amabilitate.

„… pentru care ai obținut două posturi bănoase de administrator în companii controlate de soțul meu”, gândi Augusta.

— Știu că nu este vina dumneavoastră, spuse Augusta ușor iritată. Întrebarea mea este ce puteți face în aceasta privința?

— Gazeta mea e într-o poziție delicată, spuse el îngrijorat. După ce am susținut sus și tare acordarea statului de pair

unui om de finanțe, e cam greu să facem o piruetă și să protestăm în momentul în care se întâmplă acest lucru.

— Dar n-ați avut intenția ca un evreu să aibă onoarea aceasta.

— E adevărat, dar atâția bancheri sunt evrei…

— N-ați putea scrie că sunt destui bancheri creștini din care prim-ministrul ar putea alege?

Hobbes nu fu încântat:

— Am putea…

— Atunci faceți-o!

— Mă iertați, doamnă Pilaster, dar asta nu-i deloc destul.

— Nu va înțeleg, spuse Augusta pierzându-și răbdarea.

— E o observație profesională, dar am avea nevoie de ceea ce noi, gazetarii, numim un unghi. De exemplu, l-am putea acuza pe Disraeli – sau pe Lordul Beaconsfield, cum îl mai cheamă acum – că îi favorizează pe membrii rasei sale. Uite, ăsta ar fi un unghi. Cu toate acestea, este un om atât de integru în general încât aceasta acuzație s-ar putea să nu prindă.

Augusta nu suferea ca lucrurile să tergiverseze, dar își stăpâni nerăbdarea pentru că înțelegea că aici era o problemă. Se gândi puțin, apoi îi veni o idee.

— Când Disraeli a intrat în Camera Lorzilor, a fost o ceremonie normală?

— În toate privințele, cred.

— A depus jurământul de credință pe Biblia creștină?

— Exact.

— Pe Vechiul *și* pe Noul Testament?

— Încep să înțeleg ce insinuați, doamnă Pilaster. Ar depune Ben Greenbourne jurământ pe o Biblie creștină? Din câte știu eu, m-aș îndoi.

Augusta își scutură capul în semn de îndoială.

— Și totuși ar putea, dacă nu i s-ar spune nimic. Nu e omul care să caute confruntări. În schimb, devine foarte încăpățânat când este provocat. Dacă opinia publică ar face presiuni puternice asupra lui să depună jurământ la fel ca oricare altul, ar putea să se împotrivească. N-ar accepta ca lumea să spună că a fost forțat să facă ceva.

— Presiuni puternice asupra lui… chibzui Hobbes. Mda…

— Ați putea crea așa ceva?

Hobbes se însufleți la această idee.

— Văd deja titlul în fața ochilor! spuse el entuziasmat. *Blasfemie în Camera Lorzilor!* Ei, doamnă Pilaster, asta numesc eu unghi! Sunteți fenomenală. Ar trebui să fiți gazetar!

— Sunt de-a dreptul măgulită.

Hobbes nu remarcă sarcasmul frazei.

Căzu dintr-odată pe gânduri.

— Domnul Greenbourne este un om foarte influent.

— La fel și domnul Pilaster.

— Desigur, desigur.

— Atunci, pot să mă bazez pe dumneavoastră?

Hobbes își făcu rapid în minte un calcul estimativ al riscurilor și hotărî să sprijine cauza lui Pilaster.

— Lăsați totul pe mine.

Augusta dădu din cap. Începea să se simtă mai bine. Lady Morte avea s-o întoarcă pe regina împotriva lui Greenbourne, Hobbes avea să facă din toată situația un subiect de presă, iar Fortescue era gata să-i șoptească în ureche prim-ministrului numele unei alternative ireproșabile: Joseph. Din nou toate perspectivele păreau bune.

Se ridică să plece, dar Hobbes mai avea ceva de spus:

— Vă rog, cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să vă pun o întrebare cu privire la un alt subiect…

— Sigur că da, spuse Augusta nerăbdătoare.

— Mă întrebam dacă aș putea convinge Banca Pilaster să-mi acorde un împrumut comercial?!

Era prețul pentru a continua să-i sprijine.

— Ce sumă?

— O sută șaizeci de lire.

O nimica toată. Și dacă Hobbes avea să pledeze împotriva înnobilării evreilor cu tot atâta energie și năduf cu cât pledase și în campania lui pentru înnobilarea bancherilor, atunci investiția merita pe deplin.

Hobbes spuse:

— O afacere extraordinara, vă jur…

— Voi vorbi cu domnul Pilaster.

Joseph avea să fie de acord, dar Augusta nu voia să-i dea împrumutul prea ușor. Hobbes avea să-l aprecieze mai mult dacă acesta era acordat cu puțina reticență.

— Va mulțumesc! De fiecare dată este o mare plăcere să vă văd, doamna Pilaster.

— Desigur, spuse ea ieșind.

CAPITOLUL PATRU – IUNIE

1

La Ambasada Cordobei era liniște. Birourile de la parter erau pustii – cei trei funcționari plecaseră acasă cu câteva ore bune înainte. Micky și Rachel dăduseră o cină în sufrageria de la etaj pentru o societate restrânsă – Sir Peter Mountjoy, subsecretar în Ministerul Afacerilor Externe, ambasadorul danez și cavalerul Michele de la Ambasada Italiei – dar acum musafirii plecaseră și servitorii strânseseră masa. Micky se pregătea să iasă.

Entuziasmul de a fi proaspăt căsătorit începea să se tocească. Micky încercase, fără să izbutească, s-o șocheze sau s-o scârbească pe soția lui cea lipsita de experiență din punct de vedere sexual. Dar pasiunea neobosită cu care aceasta accepta orice perversiune pe care i-o propunea începea să-l neliniștească. Rachel părea să fi luat hotărârea de a fi de acord cu orice ar fi vrut el, și când lua asemenea decizii, rămânea neînduplecată. Micky nu mai întâlnise niciodată o femeie cu o logică atât de implacabilă.

Rachel era gata să facă orice i se cerea în pat, dar credea cu tărie că în afara dormitorului o femeie nu trebuia să fie sclava bărbatului, și era tot la fel de neînduplecată și cu una, și cu cealaltă din aceste reguli. Prin urmare, cei doi aveau mereu certuri cu privire la chestiunile casnice. Uneori Micky putea transforma o situație în alta. De pildă, în mijlocul unei discuții aprinse despre servitori sau despre bani, putea să spună „Ridică-ți rochia și întinde-te pe jos”, și cearta sfârșea într-o îmbrățișare pasională. Dar asta nu mai mergea de fiecare dată: uneori ea relua cearta imediat ce Micky se dădea jos de pe ea.

În ultima vreme, el și Edward petreceau din ce în ce mai multe seri în vechile lor vizuini. Astă-seară la bordelul Nellie’s era Noaptea Măștilor. Era una dintre inovațiile lui April. Toate femeile aveau să poarte mască. April pretindea că în Noaptea Măștilor doamne nesatisfăcute sexual din înalta societate veneau la bordel și se amestecau printre fetele obișnuite de acolo. Cu siguranță nu toate fetele care aveau să se afle acolo erau obișnuite ale bordelului, dar Micky bănuia ca fetele

străine erau de fapt femei din clasa de mijloc la mare strâmtoare financiară, nu aristocrate plictisite în căutare de senzații tari. Oricare ar fi fost adevărul, Noaptea Măștilor se dovedea întotdeauna interesantă.

Micky se pieptănă și își umplu tabachera, apoi coborî. Spre marea lui surprindere, Rachel era în antreu și bloca accesul spre uşă. Stătea cu brațele încrucișate, și pe chipul ei se citea o expresie de hotărâre. Micky se încordă, pregătindu-se pentru o confruntare.

— E ora unsprezece seara, spuse ea. Unde mergi?

— La dracu', răspunse el. Dă-te la o parte din calea mea.

Își lua pălăria și bastonul.

— Mergi cumva la un bordel numit Nellie's?

Micky fu atât de surprins, încât îi pieri glasul pentru o clipă.

— Înțeleg ca da, spuse ea.

— Cine ți-a spus? zise el.

Rachel șovăi, apoi spuse:

— Emily Pilaster. Mi-a spus că tu și Edward mergeți acolo în mod regulat.

— N-ar trebui să pleci urechea la bârfele femeilor.

Rachel era complet palidă. Era speriată. Asta era neobișnuit. Poate că aceasta avea să fie o altfel de ceartă.

— Trebuie să încetezi să mergi acolo, spuse ea.

— Ți-am mai spus, nu încerca să-i porunceşti stăpânului tău.

— Nu e o poruncă. E un ultimatum.

— Nu fi prostuță. Dă-te la o parte.

— Dacă nu îmi promiți că nu mai mergi acolo, te părăsesc. Voi părăsi această casă astă-seară și nu mă voi mai întoarce.

Micky vedea că Rachel vorbea serios. De aceea părea atât de speriată. Avea deja și botinele în picioare, ca să fie gata.

— Nu te duci nicăieri, spuse el. Te închid în camera ta.

— Va fi cam greu, spuse ea. Am strâns toate cheile odăilor și le-am aruncat. Nu se mai găsește nicio odaie în casa asta care să poată fi închisă cu cheia.

Fusese o mișcare inteligentă din partea ei. Astă-seară se anunța o confruntare mai interesanta. Micky râse și spuse:

— Dă-ți jos pantalonașii.

— N-o să meargă astă-seară, Micky, spuse Rachel. Credeam

că lucrul acesta înseamnă că mă iubești. Dar mi-am dat seama că pentru tine sexul este doar o modalitate de control. Chiar mă îndoiesc că-ți place cu adevărat.

Micky întinse mâna și o puse pe pieptul lui Rachel. Îl simțea fierbinte și greu în mână, în ciuda straturilor de îmbrăcăminte. Micky îl mângâie, privind-o pe Rachel în ochi, dar trăsăturile acesteia nu se schimbară. Nu avea de gând să cedeze pasiunii în această seară. Micky îi strânse sânul în mână, provocându-i durere, apoi îl lăsă.

— Ce te-a apucat? întreba el sincer curios.

— Bărbații iau boli infecțioase în locuri ca Nellie's.

— Fetele de acolo sunt foarte curate…

— Te rog, Micky, nu face pe prostul.

Rachel avea dreptate. Prostituate curate nu există. De fapt, fusese foarte norocos: nu luase decât o formă ușoară de verolă în toți anii aceștia în care frecventase bordeluri.

— Da, recunoscu el, s-ar putea să iau o boală infecțioasă.

— Și să mi-o transmiți mie.

Micky dădu din umeri.

— Ăsta-i unul dintre riscurile de a fi nevastă. Tot așa de bine ți-aș putea transmite și pojar, dac-aș fi bolnav.

— Dar sifilisul poate fi ereditar.

— Unde vrei să ajungi?

— L-aș putea transmite copiilor noștri, dac-am avea copii. Și nu vreau să fac asta. Nu voi aduce pe lume un copil cu o boală cumplită.

Rachel respira scurt, semn că era foarte tulburată. „Vorbește serios", gândi Micky. Rachel încheie:

— Așa că am să te părăsesc, în cazul în care nu accepți să încetezi orice contact cu prostituatele.

Nu avea rost să mai discute.

— Să vedem dacă poți pleca cu nasul spart! spuse el și ridică bastonul asupra ei s-o lovească.

Rachel era pregătită. Se feri de lovitură și o zbughi pe ușă afară. Spre surprinderea lui Micky, ușa era întredeschisă – și acesta se gândi că Rachel o deschisese probabil dinainte, prevăzând actul de violență, iar Rachel se strecurase afară ca o săgeată.

Micky fugi după ea. Dar afară îl aștepta o altă surpriză: la

bordură aștepta o trăsură. Rachel sări în ea. Micky era uimit cât de meticulos fusese pregătit totul. Era pe cale să sară în trăsură după ea, dar o umbră impunătoare cu joben îi aținu calea. Era tatăl lui Rachel, domnul Bodwin, avocatul.

— Înțeleg că refuzi să-ți schimbi comportamentul, spuse el.

— Îmi răpiți soția? răspunse Micky, furios că fusese păcălit.

— Rachel pleacă de bunăvoie.

Vocea lui Bodwin tremura puțin, dar acesta se ținea tare pe poziții.

— Se va întoarce la dumneata când vei accepta să renunți la obiceiurile dumitale vicioase. Și cu condiția unui examen medical satisfăcător, bineînțeles.

Lui Micky îi veni să-l lovească, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Avocatul l-ar fi învinuit de ultraj, și un asemenea scandal i-ar fi putut prejudicia cariera diplomatică. Rachel nu valora atât de mult.

Micky se afla într-un impas. „Oare pentru ce mă lupt?" se întrebă el.

— Puteți s-o păstrați, spuse el. Am terminat cu ea.

Se întoarse în casă și trânti ușa în urma lui.

Auzi trăsura îndepărtându-se. Spre surprinderea lui, îi părea rău de plecarea lui Rachel. Sigur, se însurase cu ea din pură conveniență – ca să-l convingă pe Edward să se însoare – și în multe privințe viața ar fi fost mai simplă fără ea. Dar, într-un mod ciudat, acele schimburi zilnice de replici tăioase nu-i displăcuseră. Nu mai încercase asta cu nicio altă femeie. Oricum, de multe ori era și obositor, și Micky sfârși prin a-și spune că, dacă era să pună în balanță, avea să-i fie mult mai bine singur.

După ce își trase sufletul, își puse pălăria și ieși. Era o noapte blândă de vară cu cer senin și stele strălucitoare. Aerul Londrei mirosea întotdeauna mai bine vara, când lumea nu trebuia să ardă cărbuni ca să-și încălzească locuințele.

Mergând în jos pe Regent Street, Micky își îndreptă gândurile spre afaceri. De când aranjase ca Tonio Silva să fie bătut, cu o lună în urmă, nu mai auzise nimic despre articolul acestuia cu privire la minele de nitrați. Probabil că Tonio se refăcea încă în urma loviturilor primite. Micky îi trimisese lui Papa o telegramă codată cu numele și adresele martorilor care

semnaseră declarațiile, și probabil că aceștia erau deja morți. Hugh se pusese într-o situație ridicolă, stârnind panică degeaba, iar Edward era încântat.

Între timp, Edward îl convinsese pe Solly Greenbourne să-și dea consimțământul, în principiu, pentru lansarea în parteneriat cu Banca Pilaster a obligațiunilor pentru calea ferată Santamaria. Nu fusese deloc ușor: Solly era la fel de suspicios asupra Americii de Sud ca majoritatea celorlalți investitori. Edward fusese nevoit să ofere un comision mai mare decât intenționase la început și să investească într-o operațiune speculativă a lui Solly înainte să poată încheia afacerea. Edward jucase și pe ideea că erau vechi colegi de școala și Micky bănuia că ceea ce înclinase balanța spre rezultatul final era sufletul cel bun al lui Solly.

Acum se redactau contractele. Era un proces dureros de lent. Ceea ce îi făcea viața grea lui Micky era faptul că Papa nu putea pricepe de ce lucrurile acestea nu se puteau face în câteva ore. Acesta cerea banii imediat.

Cu toate acestea, gândindu-se la toate obstacolele pe care le depășise deja, Micky se simți mulțumit. După ce Edward îl refuzase din capul locului, misiunea păruse imposibila. Dar cu ajutorul Augustei, îl împinsese pe Edward într-o căsătorie și implicit în poziția de asociat la bancă. Apoi se ocupase de împotrivirea lui Hugh Pilaster și a lui Tonio Silva. Acum roadele eforturilor lui erau pe cale să-i cadă în mâini. Acasă în America de Sud, calea ferata Santamaria avea să fie considerată pentru totdeauna calea ferată a lui Micky. O jumătate de milion de lire era o sumă enormă, mai mare decât bugetul militar al întregii țări. Numai această realizare singură avea să conteze mai mult decât tot ceea ce făcuse frate-său Paulo vreodată.

După câteva minute, Micky intră în bordelul Nellie's. Petrecerea era în toi: toate mesele erau ocupate, fumul de țigară din aer era gros de să-l tai cu cuțitul, iar peste zgomotoasele acorduri ale melodiile de dans cântate de o mică orchestră se auzeau schimburi de replici nerușinate și râsete răgușite. Toate femeile purtau măști. Unele măști erau simple dominouri, dar cele mai multe erau ceva mai sofisticate, și câteva acopereau întregul cap, în afară de ochi și gură.

Micky își făcu loc prin înghesuială, salutând din cap pe cunoscuți și sărutând câteva fete. Edward era în sala de joc, dar se ridică de îndată ce intră Micky.

— April are o virgină pentru noi, spuse el răgușit.

Era deja târziu, și băuse mult.

Micky nu fusese niciodată obsedat de virginitate în special, dar frica unei fete i se păruse mereu un lucru incitant, așa că era totuși foarte curios.

— Câți ani?

— Șaptesprezece.

Ceea ce însemna probabil vreo douăzeci și trei, după părerea lui Micky și luând în considerație felul în care aproxima April vârsta fetelor ei. Cu toate acestea, era intrigat.

— Ai văzut-o?

— Da. E mascată, normal.

— Normal.

Micky se întrebă ce era cu fata asta. Putea fi o fată din provincie care fugise de acasă și devenise muritoare de foame la Londra, putea fi o fată răpită de la o fermă sau pur și simplu vreo slujnicuță sătulă să robească șaisprezece ore pe zi pentru șase șilingi pe săptămână.

O femeie într-un domino negru sumar îl atinse pe umăr. Masca era mai degrabă simbolică, și sub ea Micky o recunoscu pe April.

— O virgină adevărată, spuse April.

Fără îndoială că îi cerea lui Edward o mică avere pentru privilegiul de a lua fecioria fetei.

— Ți-ai vârât tu însăți mâna, să-i simți himenul? întrebă Micky sceptic.

April scutură din cap.

— Nu e nevoie. Eu știu precis când o fată spune adevărul.

— Dacă nu-l simt plesnind nu primești niciun ban, spuse el, deși amândoi știau că cel care avea să plătească era Edward.

— Ne-am înțeles.

— Ce e cu fata asta?

— E orfana, crescută de un unchi. Acesta era nerăbdător să scape de ea cât putea de repede și a aranjat s-o mărite cu un moș. Când ea a refuzat, unchiul a aruncat-o în stradă. Am salvat-o de la o viață de corvoadă.

— Ești un înger, spuse Micky sarcastic.

Nu credea niciun cuvințel. Deși nu putea vedea chipul lui April sub mască, Micky era absolut convins că aceasta punea ceva la cale. O privi neîncrezător.

— Spune-mi adevărul, zise el.

— Ți l-am spus, răspunse April. Și dacă nu o vreți, sunt alți șase bărbați gata să plătească același preț ca voi.

Edward spuse nerăbdător:

— O vrem. Termina cu cearta, Micky. Hai s-o vedem!

— Camera trei, zise April. Vă așteaptă.

Micky și Edward se îndreptară către scări, care erau pline de perechi îmbrățișate, și intrară în camera trei.

Fata stătea într-un colț. Purta o pelerina simplă de muselină, iar capul îi era acoperit cu o glugă, care avea fante tăiate numai pentru ochi și pentru gură. Încă o dată, Micky intră la bănuieli. Nu puteau vedea deloc chipul și capul fetei: poate că aceasta era hidos de urâtă, sau poate deformată. Era oare vorba de vreo farsă?

Uitându-se la ea, Micky își dădu seama că aceasta tremura de frică, dar, simțindu-și dorința ridicându-i-se în viscere, lăsă imediat bănuielile la o parte. Ca s-o sperie și mai tare, traversă odaia cu pași mari, îi deschise pelerina la piept și-și vârî mâna în sânii ei. Fata tresări. În ochi ei albaștri se citea groaza, dar nu se clinti din loc. Avea sânii mici și tari.

Frica fetei stârnea în Micky dorința de a fi brutal. De obicei, el și cu Edward se hârjoneau puțin cu fata, dar cu aceasta se hotărî să-și facă voia imediat.

— Îngenunchează pe pat, îi spuse el.

Fata se supuse. Micky se așeză în spatele ei și îi trase fusta în sus. Fata scoase un țipăt înăbușit de groază. Nu avea nimic pe dedesubt.

Lui Micky îi fu mai ușor s-o penetreze decât s-ar fi așteptat: April îi dăduse probabil niște cremă. Îi simți stavila fecioriei. O apucă de șolduri și o trase violent către el, înfigându-se adânc în ea și rupând membrana. Ea începu să plângă, ceea ce îl ațâță atât de tare pe Micky, încât acesta ajunse la punctul culminant imediat.

Se retrase să-i facă loc lui Edward. Avea urme de sânge pe penis. Acum că terminase, Micky se simți nemulțumit și își

dorea să fi stat acasă și să se fi culcat cu Rachel. Apoi își aminti că aceasta îl părăsise și se simți și mai rău.

Edward o întoarse pe fată pe spate. Aceasta căzu aproape din pat, așa că Edward o prinse de gleznă și o trase în mijlocul patului. Din această cauza, gluga aluneca puțin de pe chipul fetei.

Edward exclamă:

— Dumnezeule!

— Ce e? întreba Micky plictisit.

Edward stătea în genunchi între coapsele fetei, cu penisul în mână și holbându-se la chipul pe jumătate descoperit al fetei. Micky deduse că trebuia să fie vorba de vreo fată pe care o cunoșteau. O privi fascinat cum încerca să-și tragă gluga peste chip. Edward o împiedică, smulgându-i-o.

În acel moment, Micky văzu ochii mari și albaștri și chipul copilăresc al lui Emily, soția lui Edward.

— Așa ceva n-am mai pomenit! spuse el și începu să râdă.

Edward scoase un răget de furie.

— Vacă nenorocită! urlă el. Ai făcut asta ca să mă faci de rușine!

— Nu, Edward, nu, scânci ea – ca să te ajut, ca să ne ajut!

— Acum știe toată lumea! strigă el și o lovi peste față.

Emily țipă și încercă să scape, dar el o lovi din nou.

Micky râdea și mai tare. Era lucrul cel mai distractiv pe care-l văzuse vreodată – un bărbat care se duce la bordel și o întâlnește pe propria lui nevastă!

Auzind strigătele, April dădu buzna în camera.

— Las-o în pace! strigă ea și încercă să-l îndepărteze pe Edward.

Acesta o împinse la o parte.

— O pedepsesc pe propria nevastă dacă așa am chef! răcni el.

— Mare prostănac mai ești – vrea numai să aibă copii!

— O să aibă palme!

Se încăierară din nou pentru o clipă. Edward o lovi pe Emily din nou, după care April îi trase un pumn în ureche. Edward scoase un țipăt de durere și surpriză, făcându-l pe Micky să se tăvălească pe jos de râs.

În cele din urmă, April reuși să-l despartă pe Edward de

soția lui.

În mod surprinzător, aceasta nu fugi din odaie. Se opri și i se adresă soțului ei:

— Te rog nu te da bătut, Edward! Fac orice vrei, orice! Edward se năpusti din nou asupra ei. April se aruncă la picioarele lui, făcându-l să se clatine și să cadă în genunchi. April spuse:

— Emily, ieși de aici, înainte să te omoare!

Emily fugi afară, plângând.

Edward încă tuna și fulgera.

— Nu mai vin niciodată în tractirul ăsta împuțit! țipă el, amenințând-o pe April cu degetul.

Micky se prăvăli pe canapea, ținându-se de burtă, râzând în hohote.

2

Balul de vară al lui Maisie Greenbourne era una dintre datele de referința ale sezonului monden londonez. Maisie avea întotdeauna cea mai buna orchestră, cea mai delicioasă mâncare, decorațiunile cele mai ieșite din comun, iar șampania curgea în valuri. Dar motivul principal pentru care toată lumea voia să fie invitată era că Prințul de Wales venea întotdeauna la acest bal.

Anul acesta Maisie hotărî să folosească ocazia pentru a o lansa în societate pe noua Nora Pilaster.

Era o strategie cu grad înalt de risc, pentru că dacă dădea greș, și Nora, și Maisie ar fi fost umilite.

În seara balului, Maisie dădu o cina restrânsă pentru douăzeci și patru de persoane. Prințul nu putu veni la cină. Hugh și Nora erau însă acolo, iar Nora arăta de-a dreptul încântător în vaporoasa ei rochie azurie ornată cu fundițe de satin. Decolteul care-i lăsa umerii descoperiți îi punea în evidența pielea rozalie și curbele voluptuoase.

Ceilalți musafiri fură surprinși să o vadă la masă, dar presupuseră că Maisie știa ce face. Și aceasta spera la fel. Înțelegea psihologia prințului, și era destul de sigură că putea prevedea reacțiile acestuia, dar din când în când prințul făcea lucruri împotriva așteptărilor și se supăra pe prieteni, mai ales dacă simțea că aceștia se foloseau de el. Dacă se întâmpla așa

ceva, Maisie avea să sfârșească la fel ca Nora, tratată cu răceală de societatea londoneză. Când se gândi la asta, se minună cum de își îngăduise să-și asume un asemenea risc numai de dragul Norei. Dar n-o făcea de dragul Norei, ci de dragul lui Hugh.

Hugh își onora încă perioada de preaviz la Banca Pilaster. Erau două luni de când anunțase ca își da demisia. Solly era nerăbdător ca Hugh să înceapă munca la Banca Greenbourne, dar asociații de la Pilaster insistaseră ca Hugh să rămână la ei cele trei luni regulamentare. Fără îndoială, voiau să amâne cât de mult puteau momentul în care Hugh avea să înceapă să lucreze pentru concurenții lor.

După cină, Maisie îi vorbi scurt lui Nora, în timp ce doamnele erau la toaletă:

— Stai pe lângă mine pe cât posibil, spuse ea. Când se va arăta momentul potrivit să te prezint prințului, nu voi putea alerga să te caut – va trebui să fii chiar acolo.

— Mă voi ține de dumneata ca scoțianul de-o bancnotă de cinci, spuse Nora cu accentul ei cockney, după care trecu la accentul tărăgănat al înaltei societăți și spuse: Fii fără teamă! Voi fi chiar aici!

Musafirii începură să sosească pe la zece și jumătate. În mod normal, Augusta Pilaster nu se afla printre invitații lui Maisie, dar anul acesta fusese invitată pentru că Maisie voia ca Augusta să vadă triumful Norei, dacă de triumf avea să fie vorba. Într-un fel, se așteptase ca Augusta să refuze invitația, dar de fapt aceasta sosi printre primii. Maisie îl invitase și pe mentorul newyorkez al lui Hugh, Sidney Madler, un domn fermecător de vreo șaizeci de ani cu barba albă. Acesta își făcu apariția într-o versiune foarte americană a ținutei bărbătești de gală – îmbrăcat într-o jachetă scurtă și cu cravată neagră.

Maisie și Solly dădeau mâna cu musafirii de o oră, când în sfârșit sosi prințul. Aceștia îl conduseră în sala de bal și i-l prezentară pe tatăl lui Solly. Ben Greenbourne se plecă din mijloc, foarte țeapăn și ținându-și spatele drept ca un ofițer prusac. Apoi Maisie dansă cu prințul.

— Am o mică bârfă splendidă pentru dumneavoastră, sire, spuse ea în timpul valsului. Deși sper din toată inima să nu vă supere.

Prințul o ținu mai aproape și îi șopti la ureche:

— Ce interesant, doamnă Greenbourne – spuneți, spuneți…

— Este despre incidentul de la balul ducesei de Tenbigh.

Maisie simți că prințul se îndreaptă de spate, puțin încordat.

— Oh, da. Puțin cam stânjenitor, trebuie să mărturisesc, spuse el și își coborî vocea: Când fata aceea l-a numit pe de Tokoly porc bătrân și depravat, am crezut pentru o clipă că mi se adresa mie!

Maisie râse vesel, ca și cum ideea ar fi fost absurdă, deși știa că multă lume făcuse aceeași presupunere.

— Dar continuați! spuse prințul. Era ceva mai mult la mijloc decât s-a văzut cu ochiul liber?

— Așa se pare. Lui de Tokoly i se dăduse informația, absolut falsă de altfel, cum că tânără ar fi fost, cum să spun… deschisa unor invitații.

— Deschisa unor invitații! chicoti prințul sonor. Trebuie s-o țin minte pe aceasta!

— Iar ea, de partea ei, fusese sfătuită să îl pălmuiască pe loc pe conte dacă acesta avea vreo tentativă de a-și lua libertăți.

— Deci era aproape sigur că avea să aibă loc o scenă. Ce viclenie! Și cine a aranjat totul?

Maisie șovăi pentru o clipa. Nu își folosise niciodată prietenia cu prințul în scopul de a discredita pe cineva. Dar Augusta era destul de nemernică s-o merite.

— Știți la cine mă refer dacă spun Augusta Pilaster?

— Desigur. Matroana familiei *celeilalte* bănci.

— Ea a fost. Fata respectivă, Nora, este căsătorită cu Hugh, nepotul Augustei. Augusta a pus totul la cale ca să-i facă rău lui Hugh, pe care îl urăște.

— Trebuie să fie o viperă! Dar nu se cade să cauzeze asemenea scene cu mine de față. Îmi vine s-o pedepsesc.

Acesta era momentul pe care îl urmărise Maisie:

— Ar fi suficient să vorbiți puțin cu Nora, ca să arătați că e iertata, spuse ea și își ținu respirația așteptând răspunsul prințului.

— Și s-o ignor pe Augusta. Da, aș putea face asta.

Dansul se sfârși. Maisie spuse:

— Ați dori să v-o prezint pe Nora? E și ea aici astă-seară.

Prințul o privi viclean.

— Ai pus toate acestea la cale, sfârlează mică?

Tocmai de asta se temuse Maisie. Prințul nu era prost și își dăduse seama că Maisie urzise această situație. Era mai bine să nu nege. Se rușină și se strădui să roșească:

— M-ați prins. Ce nebunie din partea mea să îmi închipui că v-aș putea înșela tocmai dumneavoastră privirea de vultur!

Maisie își schimbă expresia chipului și îi dărui prințului o privire directă și inocentă:

— Ce să fac pentru iertăciune?

Un surâs voluptos trecu peste chipul acestuia.

— Nu mă ispitiți! Haideți, vă iert.

Maisie respiră ușurată: reușise să scape din situație. Acum era treaba Norei să-l farmece.

— Unde este această Nora? întrebă el.

Nora stătea pe aproape, după cum fusese instruită. Maisie o privi și aceasta se apropie imediat. Maisie spuse:

— Alteța Voastră Regală, dați-mi voie să v-o prezint pe doamna Hugh Pilaster.

Nora făcu o reverență și clipi din gene.

Prințul își trecu privirea peste umerii ei goi și peste pieptul ei rotund și diafan.

— Șarmant, spuse el cu încântare. Absolut șarmant.

Hugh privea uimit și încântat cum Nora pălăvrăgea relaxata cu Prințul de Wales.

Mai ieri era exclusă din societate și arătată cu degetul ca dovadă că nu se poate pune brânză bună în burduf de câine. Din cauza ei banca pierduse un contract major și cariera lui Hugh fusese compromisă. Iar acum era invidiată de toate femeile din sală: straiele ei erau perfecte, manierele ei încântătoare, și cocheta cu moștenitorul tronului. Și toată această transformare era opera lui Maisie.

Hugh îi aruncă o privire mătușii Augusta, care se afla aproape de el, alături de unchiul Joseph. Augusta se holba la Nora și la prinț. Încerca să pară nepăsătoare, dar Hugh vedea că de fapt era îngrozită. Hugh se gândi că trebuia să fie absolut otrăvită la ideea ca Maisie, fata simplă pe care o luase în râs cu șase ani în urmă, era acum mai influentă decât ea.

Sidney Madler veni spre Joseph la momentul perfect. Neîncrezător, îl întreba pe Joseph:

— *Aceea* este femeia despre care spuneți că este cu totul și cu totul nepotrivită să fie soția unui bancher?

Augusta răspunse înainte ca Joseph să poată căsca gura. Spuse, cu o voce mieroasă:

— Adevărul este că a cauzat băncii pierderea unui contract major.

— De fapt, nu e adevărat, replică Hugh. Împrumutul este în curs de desfășurare.

Augusta se întoarse către Joseph.

— Așadar contele de Tokoly nu s-a amestecat?

— Se pare că a trecut peste criza lui de ranchiună destul de repede, răspunse Joseph.

Augusta fu nevoită să se prefacă a fi bucuroasă.

— Ce noroc! exclamă ea, cu vădită lipsă de sinceritate.

— În general, nevoile financiare atârnă până la urmă mai greu în balanță decât prejudecățile sociale, spuse Madler.

— Da, răspunse Joseph. Așa este. Cred că m-am pripit puțin când am refuzat să-l fac asociat pe Hugh.

Augusta îl întrerupse cu blândețe înveninată în glas:

— Joseph, dar ce spui?

— Astea sunt afaceri, draga mea, discuții între bărbați, rosti el hotărât. N-ai tu treabă să-ți faci griji pentru asta. Și întorcându-se către Hugh, spuse: Cu siguranță nu vrem să mergi să lucrezi pentru Greenbourne.

Hugh nu știa ce să zică. Știa ca Steve Madler făcuse gălăgie și că unchiul Samuel îl susținuse – dar nu se mai pomenise aproape niciodată ca unchiul Joseph să-și recunoască o greșeală. „Dar totuși, se întreba Hugh cu emoție crescândă, de ce aduce Joseph vorba despre asta acum?”

— Știți prea bine de ce mă mut la Greenbourne, unchiule, spuse el.

— N-ai să devii niciodată asociat acolo, știi asta, zise Joseph. Pentru asta trebuie să fii evreu.

— Sunt pe deplin conștient de acest lucru.

— Și atunci n-ai prefera să rămâi să lucrezi pentru familie?

Hugh se dezumflă: Joseph încerca numai să-l convingă să rămână ca simplu angajat.

— Nu, n-aș prefera să rămân să lucrez pentru familie, rosti el indignat. Văzu că unchiul Joseph era surprins de cu cât

năduf vorbea și continuă: Ca să fiu sincer, aș prefera să lucrez pentru Greenbourne, unde aș scăpa de intrigile de familie – și o săgetă pe Augusta cu o privire îndrăzneață – și unde responsabilitățile și recompensele mele ar depinde numai și numai de competențele mele ca om de finanțe!

Augusta întrebă scandalizată:

— Deci îi preferi pe evrei propriei dumitale familii?

— Nu te amesteca, îi spuse Joseph tăios Augustei. Știi de ce spun asta, Hugh. Domnul Madler simte că i-am înșelat așteptările, și toți asociații sunt îngrijorați că ne vei lua toate afacerile cu America de Nord când pleci de la noi.

Hugh încerca să-și stăpânească nervii. Venise momentul să negocieze la sânge.

— N-aș veni înapoi nici dacă mi-ați dubla salariul, spuse el, tăindu-și craca de sub picioare. Un singur lucru m-ar putea face să mă răzgândesc, și anume un post de asociat.

Joseph oftă:

— Ești dracul însuși când vine vorba de negocieri.

— Așa cum ar trebui să fie orice om de finanțe priceput, interveni Madler.

— Prea bine, făcu Joseph în cele din urma. Îți ofer un post de asociat.

Lui Hugh i se muiară genunchii. „Au dat înapoi. Au cedat. Am câștigat", gândi el. Aproape că nu-i venea să creadă.

Se uită la Augusta. Chipul acesteia era o mască rigidă de stăpânire de sine, dar nu scoase nicio vorbă: știa că pierduse.

— În acest caz… spuse el și se opri, savurând momentul. Apoi respiră adânc și adăugă: în acest caz, accept.

Augusta își pierdu în cele din urmă stăpânirea de sine. Era stacojie și cu ochii ieșiți din orbite.

— O să vă pară rău câte zile veți avea! împroșcă ea și le întoarse spatele.

Augusta își tăie cale prin mulțimea adunată în sala de bal, îndreptându-se către ușă. Lumea se uită lung la ea, neliniștită. Augusta își dădu seama că furia i se vedea pe chip și ar fi vrut să-și poată ascundă sentimentele, dar era prea deznădăjduită. Toți oamenii pe care îi ura și îi disprețuia triumfaseră. Târâtura de Maisie, prost-crescutul de Hugh și oribila Nora îi dejucaseră planurile și obținuseră toți ceea ce își doreau. Augusta își simțea

stomacul strâns în noduri de ciudă și îi veni rău.

În sfârșit, ajunse la ușă și trecu pe palierul scărilor, unde era mai puțină lume. Îl opri pe un lacheu care trecea pe acolo.

— Cheamă imediat trăsura doamnei Pilaster! porunci ea.

Lacheul porni fugind. Cel puțin încă îi mai intimida pe lachei.

Augusta pleca de la petrecere fără să spună nimănui nimic. Soțul ei putea veni acasă cu o brișcă. Tună și fulgeră tot drumul până la Kensington.

Ajunsă acasă, îl găsi pe Hastead, majordomul ei, așteptând în antreu.

— Domnul Hobbes este în salon, doamna, spuse el somnoros. I-am spus că s-ar putea să veniți numai în zori, dar a insistat să vă aștepte.

— Ce naiba vrea?

— N-a spus.

Augusta n-avea nicio dispoziție să-l vadă pe redactorul de la *The Forum.* Ce făcea el aici la orele acestea mici din noapte? Fu tentată să-l ignore și să se ducă direct în odaia ei, dar apoi se gândi la titlul de noblețe și hotărî ca era mai bine să se ducă să-l vadă.

Intră în salon. Hobbes moțăia lângă focul aproape stins.

— Bună dimineața, spuse Augusta cu voce tare.

Hobbes tresări și sări în picioare, uitându-se la ea prin ochelarii lui mânjiți.

— Doamna Pilaster! Bună… da, ăăă, dimineața!

— Ce vă aduce aici atât de târziu?

— Am crezut ca ați vrea să fiți prima care vedeți asta, spuse el și îi întinse un ziar.

Era noul număr al ziarului *The Forum,* mirosind încă a cerneala tipografică. Augusta îl deschise la prima pagina și citi titlul articolului de fond:

POATE FI UN EVREU LORD?

Dispoziția Augustei se schimbă pe loc. Își spuse în gând că eșecul din seara aceea era doar o bătălie pierdută. Dar mai erau și alte bătălii de purtat.

Citi primele rânduri:

Sperăm că nu exista nicio fărâmă de adevăr în zvonurile care circula în prezent la Westminster și prin cluburile londoneze, potrivit cărora prim-ministrul ar avea de gând să-i acorde statutul de pair unui om de finanțe de rasă și credința evreiască.

Nu am fost niciodată în favoarea persecuției religiilor păgâne. Credem totuși că toleranța poate merge prea departe. A acorda cea mai înaltă distincție unei persoane care respinge în mod deschis noțiunea de mântuire creștină ar fi un lucru care s-ar apropia periculos demult de blasfemie.

Desigur, prim-ministrul este el însuși de rasă evreiască.

Dar dumnealui s-a convertit și a depus jurământul de credința Maiestății Sale pe Biblia creștină. Înnobilarea dumnealui nu a ridicat prin urmare nicio chestiune constituțională. Dar avem datoria să ne întrebăm dacă omul de finanțe nebotezat al cărui nume este vehiculat în zvonuri ar fi pregătit să facă un asemenea compromis cu propria credință, încât să depună jurământ pe Vechiul și pe Noul Testament reunite. Dacă ar fi să insiste să depună jurământ numai pe Vechiul Testament, cum ar putea episcopii din Camera Lorzilor sta pe margine și privi acest lucru fără a protesta?

Nu avem nicio îndoială că persoana în chestiune este un cetățean cinstit și un loial om de afaceri…

Articolul continua pe aceeași notă. Augusta era mulțumită. Privi toată pagina.

— Excelentă treabă, spuse ea. Asta ar trebui să creeze ceva agitație,

— Eu așa sper.

Cu un gest iute, ca de vrabie, Hobbes își vârî mâna în buzunar și scoase o foaie de hârtie.

— Mi-am luat libertatea să semnez contractul de cumpărare a presei tipografice de care v-am spus. Actul de vânzare…

— Mergeți la bancă mâine-dimineață, îi tăie Augusta vorba,

ignorând hârtia pe care Hobbes i-o întindea.

Dintr-un motiv sau altul, Augusta nu reușea niciodată să fie politicoasă cu Hobbes pentru prea mult timp, deși acesta îi făcuse un asemenea serviciu. Ceva în comportamentul lui o enerva. Făcu o sforțare să fie mai amabilă. Spuse cu o voce mai blândă:

— Soțul meu vă va da un cec.

Hobbes se înclină.

— În acest caz, mă voi retrage, spuse el și ieși.

Augusta scoase un oftat de mulțumire. Avea să le arate ea tuturor. Maisie Greenbourne se credea regina societății londoneze. Ei bine, putea ea dansa și toată noaptea cu Prințul de Wales, dar nu se putea opune puterii presei. Avea să-i ia mult timp familiei Greenbourne să-și revină după un asemenea atac. Și între timp Joseph avea să obțină statutul de pair.

Acum că se simțea mai bine, Augusta se așeză să recitească articolul.

3

În dimineața de după bal, Hugh se trezi jubilând de bucurie. Soția lui fusese acceptată de înalta societate, iar el avea să devină asociat la Banca Pilaster. Postul de asociat avea să-i permită nu numai să câștige câteva mii de lire pe an, ci sute de mii de lire de-a lungul anilor. Într-o zi avea să fie bogat.

Solly urma să fie dezamăgit că până la urmă Hugh nu avea să lucreze la el. Dar dacă Solly nu era o persoană înțelegătoare, nimeni nu era: Hugh era sigur că Solly avea să înțeleagă.

Hugh își puse halatul. Scoase din sertarul noptierei o cutiuță frumos împachetată și și-o vârî în buzunar. Apoi intră în dormitorul soției lui.

Camera Norei era mare, dar dădea mereu senzația de înghesuială. Ferestrele, oglinzile și patul erau drapate cu mătase în diferite motive, podeaua era acoperită cu câte două sau trei straturi de covoare, pe scaune erau îngrămădite grămezi de pernițe brodate, iar pe fiecare raft și masă erau îngrămădite fotografii înrămate, păpuși de porțelan, cutiuțe de porțelan în miniatură și alte mărunțișuri. Culorile care predominau erau culorile preferate ale Norei – roz și albastru dar întregul spectru de culori se afla reprezentat undeva în

cameră – pe tapet, pe lenjeria de pat, pe perdele sau pe tapiserie.

Nora ședea în pat, înconjurată de perne de dantelă, și sorbea ceai dintr-o ceașcă. Hugh se așeza pe marginea patului și spuse:

— Ai fost minunata aseară.

— Le-am demonstrat tuturor! rosti ea, mulțumită de sine. Am dansat cu Prințul de Wales.

— Nu-și putea desprinde ochii de la pieptul tău, spuse Hugh.

Întinse mâna și îi mângâie sânii prin mătasea cămășuței de noapte cu nasturi a Norei.

Aceasta îi dădu mâna la o parte enervată:

— Hugh! Nu acum!

Hugh fu jignit.

— De ce nu acum?

— Ea doua oară săptămâna asta.

— La începutul căsătoriei făceam asta mereu.

— Tocmai – la începutul căsătoriei. O femeie nu se așteaptă să trebuiască să facă asta toată viața în fiecare zi.

Hugh se încruntă. Lui i-ar fi plăcut foarte mult să facă asta toată viața în fiecare zi – nu asta însemna să fii căsătorit? Dar nu știa ce era normal. Poate ca era prea activ.

— Cât de des crezi c-ar trebui s-o facem, atunci? întrebă el, nesigur.

Nora păru mulțumită că Hugh îi pune întrebarea aceasta, ca și cum ar fi așteptat demult ocazia să se explice asupra acestor lucruri.

— Nu mai mult de o dată pe săptămână, spuse ea hotărât.

— Serios?

Sentimentul de bucurie i se risipi și Hugh se simți brusc foarte mohorât. O săptămână i se părea o perioada îngrozitor de lungă. Îi dezmierdă coapsa prin lenjeria de pat.

— Poate puțin mai des decât atât…

— Nu! spuse ea retrăgându-și piciorul.

Hugh era supărat. Mai demult i se părea că Nora făcea dragoste cu entuziasm. Era ceva ce le plăcea amândurora. Cum devenise asta pentru ea o datorie de care se achita numai ca să-i facă lui plăcere? Nu-i plăcuse cu adevărat niciodată, ci

doar se prefăcuse? Ideea i se păru îngrozitor de deprimantă.

Îi pierise tot cheful de a-i da cadoul, dar acum îl avea cumpărat și nu voia să-l ducă înapoi la giuvaiergiu.

— În fine, oricum, îți cumpărasem asta, ca să-ți amintească de triumful de la balul lui Maisie Greenbourne, spuse el cam posomorât și îi dădu cutiuța.

Expresia Norei se schimba instantaneu.

— Oh, Hugh, știi cât îmi plac cadourile! exclamă ea.

Rupse panglica și deschise cutia. Acesta conținea un medalion în forma unui cunune de flori, făcut din rubine și safire pe tulpini de aur. Medalionul era prins pe un lanț fin de aur.

— E superb, spuse ea.

— Atunci puneți-l la gât.

Nora și-l duse peste cap.

Medalionul nu era cel mai bine pus în evidența pe fondul cămășii de noapte.

— Ar arăta mai bine cu o rochie de seară decoltată, zise Hugh.

Nora îi aruncă o privire plină de cochetărie și începu să-și descheie cămașa de noapte. Hugh se uită cu jind cum Nora își arăta din ce în ce mai mult pieptul. Medalionul atârna pe umflătură decolteului ei ca un strop de ploaie pe un boboc de trandafir. Nora îi zâmbi lui Hugh și continuă să-și descheie nasturii, apoi își deschise cămașa de noapte, arătându-i sânii goi.

— Vrei să-i săruți? întreba ea.

Hugh nu mai știa ce să creadă. Se juca numai cu el sau voia să facă dragoste? Hugh se aplecă asupra ei și îi sărută sânii între care se cuibărise bijuteria. Îi luă sfârcul în gură și i-l supse ușor.

— Hai în pat, spuse ea.

— Am crezut că ai spus…

— Ei… o fată trebuie să arate că e recunoscătoare, nu-i așa?

Împinse așternuturile ca să-i facă loc.

Lui Hugh i se făcu rău. Așadar, giuvaierul o făcuse să se răzgândească. Cu toate acestea, Hugh nu putu rezista invitației. Își dădu jos halatul, reproșându-și slăbiciunea, și se urcă în pat lângă ea.

Când termină, îi veni să plângă.

În corespondența de dimineața, Hugh găsi o scrisoare de la Tonio Silva.

Tonio dispăruse la scurt timp după ce Hugh îl întâlnise în cafenea. În *The Times* nu apăruse niciun articol. Hugh se pusese într-o situație destul de ridicola făcând atâta caz despre pericolul asupra băncii. Edward profita de orice ocazie să le reamintească asociaților de alarma falsa a lui Hugh. Cu toate acestea, incidentul fusese eclipsat de dramatica perspectiva cu care amenința Hugh de a se muta la Banca Greenbourne.

Hugh îi scrisese lui Tonio la hotelul Russe, dar nu primise niciun răspuns. Fusese îngrijorat de prietenul lui, dar nu mai avusese ce face.

Hugh deschise scrisoarea cu emoție. Era scrisă de la spital. Tonio îi cerea lui Hugh să vina să îl vadă. Scrisoarea se încheia astfel: „Orice ar fi, *nu spune nimănui unde mă aflu”.*

Oare ce se întâmplase? Tonio era perfect sănătos cu două luni în urmă. Și de ce era oare într-un spital public? Hugh era consternat. Numai săracii se tratau în spitale, care erau locuri sinistre și neigienice: oricine își permitea, chema doctorii și infirmierele acasă, chiar și pentru operații.

Intrigat și îngrijorat, Hugh se duse imediat la spital. Îl găsi pe Tonio într-un salon întunecos și mizer în care se aflau treizeci de paturi înghesuite. Părul roșcat îi fusese ras și era plin de cicatrice pe cap și pe față.

— Dumnezeule! spuse Hugh. Te-a călcat vreo trăsură?

— Am fost bătut.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost atacat în strada în fața hotelului Russe acum vreo două luni.

— Ai fost jefuit, bănuiesc.

— Da.

— Arăți îngrozitor!

— Nu e atât de rău precum pare. Am avut un deget rupt și o glezna fisurată, în rest am avut numai răni și vânătăi, dar foarte multe. Oricum, acum sunt mai bine.

— Ar fi trebuit să-mi scrii mai devreme. Trebuie să te scoatem de aici. Ți-l voi trimite pe doctorul meu și vom aranja

cu o infirmieră…

— Nu, mulțumesc, bătrâne. Îți mulțumesc pentru generozitate. Dar banii nu-s singurul motiv pentru care am ales să rămân aici. E și mai sigur. În afară de tine, numai o singura persoană mai știe unde sunt: un coleg de nădejde care îmi aduce plăcintă cu carne și coniac și mesaje din Cordoba. Sper că n-ai spus nimănui unde te duceai.

— Nici măcar nevesti-mii, spuse Hugh.

— Bine.

Lipsa de chibzuință a lui Tonio părea a se fi risipit, după câte vedea Hugh, și acum acesta părea chiar să fi trecut în cealaltă extremă.

— Dar nu poți rămâne la spital toată viața ca să te aperi de vagabonzii de pe stradă!

— Cei care m-au atacat nu erau simpli tâlhari, Pilaster.

Hugh își scoase pălăria și se așează pe marginea patului.

Încercă să nu bage în seamă gemetele intermitente ale bărbatului din patul vecin.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse el.

— N-a fost o tâlhărie obișnuită. Tâlharii mi-au luat cheia și au folosit-o ca să intre în camera unde stăteam. N-au furat nimic de valoare, dar au luat toate hârtiile care țineau de articolul pentru *The Times,* inclusiv declarațiile cu semnăturile martorilor.

Hugh era îngrozit. Îl treceau fiorii gândindu-se că imaculatele tranzacții perfect respectabile care aveau loc în liniștea capitonată a sălilor din Banca Pilaster puteau avea vreo legătură cu violențele de pe stradă și cu chipul învinețit din fața lui.

— Sună ca și cum ar trebui să bănuim banca!

— Nu banca, spuse Tonio. Banca Pilaster e o instituție puternică, dar nu cred că ar putea aranja crime în Cordoba.

— Crime?

Era din ce în ce mai râu.

— Cine a fost omorât?

— Toți martorii ale căror nume și adrese se aflau pe declarațiile furate din camera mea de hotel.

— Nici nu-mi vine să cred!

— Eu însumi sunt norocos că sunt în viață. Cred că m-ar fi

omorât și pe mine, dar cazurile de omor sunt cercetate mai atent aici la Londra decât în Cordoba, și cred că s-au temut de complicații.

Hugh era în continuare năucit și scârbit de descoperirea faptului că fuseseră omorâți oameni din cauza unei emisiuni de obligațiuni ale Băncii Pilaster.

— Dar cine e în spatele acestor lucruri?

— Micky Miranda.

Hugh își scutură capul neîncrezător.

— Nu-l simpatizez deloc pe Micky, după cum știi, dar nu pot să cred că ar face asta.

— Calea ferată Santamaria este extrem de importantă pentru el. Cu ea, familia lui ar deveni a doua ca putere în țară.

— Înțeleg asta, și nu mă îndoiesc că Micky ar fenta multe legi ca să-și atingă scopul. Dar nu e un ucigaș.

— Ba da, este, spuse Tonio.

— Hai, te rog!

— Știu sigur. Nu m-am purtat mereu ca și cum aș fi știut – de fapt, am fost al naibii de prost cu privire la Miranda. Dar asta pentru ca are un șarm diavolesc. O vreme m-a făcut să cred ca îmi e prieten. Adevărul e că este și a fost mereu hain, și am știut asta încă din școală.

— Cum așa?

Tonio se foi în pat.

— Știu ce s-a întâmplat cu adevărat acum treisprezece ani, în după-amiaza când Peter Middleton s-a înecat în balta din Bishop's Wood.

Hugh era siderat. Își pusese întrebări asupra acestui lucru ani la rând. Peter Middleton era un înotător bun: era foarte puțin probabil să fi murit accidental. Hugh fusese întotdeauna convins că la mijloc fusese, într-un fel sau altul, o acțiune condamnabilă. Poate acum avea să afle, în sfârșit, adevărul.

— Spune, prietene, zise el. Abia aștept să aud.

Tonio șovăi.

— Ai putea să-mi dai, te rog, puțin vin? întreba el.

Pe podea, lângă pat, se afla o sticlă de madera. Hugh turnă puțin într-un pahar. În timp ce Antonio își bea vinul, Hugh își aminti de ziua aceea călduroasă, de nemișcarea aerului în Bishop's Wood, de pereții abrupți de piatră ai lacului și de apa

rece ca gheața.

— Judecătorului de instrucție i s-a spus că lui Peter i s-a făcut rău în baltă. Dar nu i s-a spus că Edward l-a băgat cu capul sub apă în mod repetat.

— Asta știu și eu, îl întrerupse Hugh. Am primit o scrisoare de la Hugh Cammel din Colonia Capului. El a văzut scena din celălalt capăt al lacului. Dar n-a rămas până la sfârșit.

— Așa este. Tu ai fugit și Cocoașă a plecat și el. Așa că am rămas numai eu, Peter, Edward și Micky.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat eu? întreba Hugh nerăbdător.

— Eu am ieșit din apă și am azvârlit o piatră spre Edward. Am țintit bine: l-a nimerit drept în mijlocul frunții și a început să-i curgă sânge. Asta l-a determinat să înceteze să-l necăjească pe Peter și să se ia după mine. M-am cățărat pe peretele carierei, încercând să scap de el.

— Edward n-a fost niciodată prea iute de picior, nici chiar la vremea aceea, remarcă Hugh.

— Așa e. Am ajuns destul de departe de el, și la jumătatea urcușului m-am uitat înapoi. Micky continua să-l necăjească pe Peter. Peter înotase spre margine și încerca să iasă din apă, dar Micky continua să-l bage cu capul sub apă. M-am uitat la ei doar o clipă, dar am văzut foarte clar ce se întâmpla. Apoi mi-am reluat urcușul.

Tonio sorbi din nou din vin.

— Când am ajuns pe buza carierei m-am uitat iar înapoi. Edward fugea încă după mine, dar era mult în urmă, așa că am avut timp să mă opresc să-mi trag sufletul.

Tonio se opri, și o expresie de scârbă îi străfulgeră chipul plin de cicatrice.

— În acel moment, Micky era în apă cu Peter. Ceea ce am văzut – am văzut absolut clar, și îmi amintesc de asta ca și cum ar fi fost ieri – era că Micky îl ținea pe Peter cu capul sub apă. Peter se zbătea, dar Micky îi ținea capul sub braț și Peter nu se putea elibera din strânsoare. Micky îl îneca. Nu exista niciun fel de dubiu. A fost o crimă pur și simplu.

— Dumnezeule! murmura Hugh.

Tonio încuviință.

— Chiar și acum mi se face rău gândindu-mă la asta. M-am

uitat la ei nu știu cât timp. Edward aproape că m-a ajuns. Peter încetase să se zbată puternic și nu se mai mișca decât încet când Edward a ajuns și el pe marginea carierei și a trebuit s-o iau la fugă.

— Deci așa a murit Peter… spuse Hugh năucit și îngrozii.

— Edward a mai fugit după mine puțin prin pădure, dar nu mai putea și m-a pierdut. Atunci te-am găsit pe tine.

Hugh își aduse aminte de Tonio la treisprezece ani rătăcind prin Bishop's Wood gol și ud, cu hainele în mâna și plângând. Această amintire îi readuse în minte și șocul și durerea pe care le simțise mai târziu în acea zi, la primirea veștii despre moartea tatălui său.

— Dar de ce n-ai spus nimănui niciodată ce-ai văzut?

— Mi-a fost teamă de Micky, teamă că o să-mi facă și mie ce i-a făcut lui Peter. Încă mi-e teamă de Micky – uită-te la mine. Și ție ar trebui să-ți fie.

— Mi-este, nu-ți face griji, spuse Hugh gânditor. Știi, nu cred că Edward și mama lui știu lucrurile acestea.

— De ce crezi asta?

— Nu aveau niciun motiv să-l acopere pe Micky.

Tonio se arătă neîncrezător.

— Edward ar putea avea, din prietenie.

— Poate, deși mă îndoiesc că ar fi fost în stare să păstreze secretul mai mult de o zi, două. Oricum, Augusta știe că povestea pe care au spus-o, cum că Edward a încercat să-l salveze pe Peter, a fost o minciună.

— Cum așa?

— Eu i-am spus mamei mele, și mama i-a spus Augustei. Ceea ce înseamnă că Augusta a fost implicată în ascunderea adevărului. Ei bine, eu o cred în stare pe Augusta să spună oricâte minciuni ar fi nevoie de dragul fiului ei – dar nu de dragul lui Micky. La vremea aceea nici măcar nu-l cunoștea.

— Deci ce crezi că s-a întâmplat?

Hugh se încruntă:

— Ce zici de asta: Edward renunță la a mai fugi după tine și se întoarce la baltă. Îl găsește pe Micky trăgând corpul lui Peter din apa. Când îl vede pe Edward, Micky strigă: „Idiotule, l-ai omorât!" Adu-ți aminte că Edward nu l-a văzut pe Micky băgându-l pe Peter cu capul sub apă. Micky pretinde că Peter

a fost atât de epuizat de băgatul cu capul sub apă la care l-a supus Edward, încât n-a mai putut înota și s-a înecat. „Ce mă fac?” întreabă Edward. Micky îi zice: „Nu-ți face griji. O să spunem ca a fost un accident. De fapt, o să spunem ca ai sărit să-l salvezi”. Astfel Micky își acoperă propria crimă și câștiga veșnica recunoștință a lui Edward și a Augustei. Ți se pare plauzibil?

Tonio încuviință.

— Pe legea mea, cred că ai dreptate.

— Trebuie să mergem la poliție, spuse Hugh furios.

— În ce scop?

— Ai fost martor la un asasinat. Faptul ca s-a întâmplat acum treisprezece ani n-are nicio importanță. Micky trebuie adus în fața instanței.

— Uiți un lucru. Micky are imunitate diplomatică.

Hugh nu se gândise la asta. În calitate de ambasador al Cordobei, Micky nu putea fi pus sub acuzare în Marea Britanie.

— Tot ar putea fi dizgrațiat și trimis acasă.

Tonio scutura din cap.

— Eu sunt singurul martor. Iar Micky și Edward vor da o alta versiune. Și este bine știut că familia mea și a lui Micky sunt în mare dușmănie acasă în Cordoba. Chiar dacă s-ar fi întâmplat ieri, tot ne-ar fi greu să convingem pe cineva, spuse Tonio și se opri puțin, după care continuă: Dar poate ar trebui să-i spui lui Edward ca nu el e ucigașul.

— Nu cred că m-ar crede. M-ar acuza că vreau să semăn zâzanie între el și Micky. Dar tot este o persoană căreia trebuie să-i spun.

— Cine?

— David Middleton.

— De ce?

— Cred că are dreptul să știe cum a murit fratele lui, spuse Hugh. M-a chestionat despre acest subiect la balul ducesei de Tenbigh. A fost destul de nepoliticos, de fapt. Dar i-am spus că dacă aș ști adevărul, mi-aș face o datorie de onoare să i-l spun. Voi merge să-l văd chiar astăzi.

— Crezi ca se va duce la poliție?

— Presupun că își va da seama că nu are niciun rost, cum

ți-ai dat seama și tu.

Dintr-odată, Hugh se simți sufocat de cenușiul salonului de spital și de discuția macabră despre acea crimă din trecut.

— Trebuie să fug la muncă, spuse el ridicându-se. Voi deveni asociat la bancă.

— Felicitări! Sunt sigur c-o meriți din plin. Un fulger de speranță lumină dintr-odată chipul lui Tonio. Vei putea opri calea ferata Santamaria?

Hugh clătină din cap.

— Îmi pare rău, Tonio. Oricât demult îmi displace mie acest proiect, tot nu pot face nimic. Edward a bătut palma cu Banca Greenbourne să lanseze obligațiunile în parteneriat. Asociații ambelor bănci au aprobat emisiunea, iar acum sunt deja în faza de redactare a contractelor. Mă tem că am pierdut această bătălie.

— Fir-ar al naibii!

Tonio era dărâmat.

— Familia ta va trebui să găsească alte metode să-i combată pe cei din clanul Miranda.

— Mi-e teama că sunt de nestăvilit.

— Îmi pare rău, spuse Hugh din nou. Un gând îi răsări în minte și se opri, încruntat și nedumerit. Știi, mi-ai dezlegat un mister. Nu puteam pricepe cum se înecase Peter, care înota atât de bine. Dar răspunsul tău a deschis un mister și mai adânc.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Gândește-te. Peter înota văzându-și de treaba lui. Edward l-a băgat cu capul sub apă pur și simplu din răutate, noi am luat-o cu toții la fugă, Edward s-a luat după tine, și atunci Micky l-a ucis cu sânge-rece pe Peter. *N-are nimic de a face cu ce se întâmplase imediat înainte.* De ce s-a întâmplat asta? Ce făcuse Peter?

— Înțeleg ce vrei să spui. Da, și eu mi-am pus întrebarea ani de-a rândul.

— Micky Miranda l-a ucis pe Peter Middleton… dar de ce?

CAPITOLUL CINCI – IULIE

1

Augusta se umfla în pene ca o găină care făcuse un ou în ziua în care se anunță înnobilarea lui Joseph. Micky se duse la ei la ora ceaiului, ca de obicei, și găsi salonul plin de lume care o felicita pentru că devenise contesa Whitehaven. Majordomul Augustei, Hastead, zâmbea îngâmfat și spunea „lady” și „contesă” cum prindea ocazia.

„E fantastică!” gândi Micky, privind la lumea care roia în jurul ei ca albinele dintr-o grădină însorită în fața ferestrelor deschise. La un moment dat se zvonise că Ben Greenbourne avea să fie cel care urma să primească statutul de pair, dar aceasta intenție fusese zădărnicită de erupția unui val de sentimente antisemite în presă. Augusta nu voia să recunoască nici măcar față de Micky că ea fusese în spatele acestei campanii, dar acesta era sigur. Într-un fel, Augusta îi amintea de Papa, care avea aceeași determinare lipsită de remușcări. Dar Augusta era mai deșteaptă. Admirația lui Micky pentru ea crescuse cu anii.

Singura persoană care dejucase vreodată măiestria Augustei fusese Hugh Pilaster. Acesta era uimitor de greu de distrus. Ca o buruiană rezistentă, putea fi călcat în picioare iar și iar și creștea înapoi mai drept și mai tare ca niciodată.

Din fericire, Hugh nu putuse opri finanțarea căii ferate Santamaria. Micky și Edward se dovediseră a fi prea puternici pentru Hugh și Tonio.

— Apropo, îi aruncă Micky lui Edward peste cești le de ceai, când semnați contractul cu Banca Greenbourne?

— Mâine.

— Excelent!

Micky avea să se simtă ușurat când afacerea urma să fie bătută în cuie. Treaba se lungise aproape o jumătate de an, și Papa trimitea acum telegrame de doua ori pe săptămână întrebând furios dacă banii aveau vreodată să ajungă la el.

Micky și Edward cinară în acea seară la Cowes Club. La fiecare câteva minute erau întrerupți de cineva care venea să-l felicite pe Edward. Firește, într-o bună zi, acesta avea să

moștenească titlul. Micky era mulțumit. Apropierea lui de Edward și de familia Pilaster jucase un rol cheie în tot ceea ce înfăptuise, și mai mult prestigiu pentru familia Pilaster avea să însemne mai multă putere pentru el însuși.

După cină, se mutară în fumoar. Erau printre primii oaspeți și pentru o vreme fură singuri în salon.

— Am ajuns la concluzia că bărbaților englezi le e foarte frică de nevestele lor, spuse Micky în timp ce își aprindeau trabucurile. E singura explicație pentru fenomenul cluburilor londoneze.

— Despre ce dracu' vorbești? întrebă Edward.

— Uită-te în jur, zise Micky. Locul ăsta este exact ca la tine sau la mine acasă. Mobile scumpe, slujitori peste tot, mâncare neinteresantă și băuturi la discreție. Putem mânca aici, ne putem primi corespondența, putem citi ziarul sau trage un pui de somn, și dacă ne îmbătăm prea tare să nimerim într-o brișcă, putem chiar să luăm un pat pentru o noapte. Singura diferență dintre clubul unei gentleman englez și casa lui este că la club nu sunt femei.

— Deci în Cordoba nu aveți cluburi?

— Firește că nu. Nimeni nu le-ar frecventa. Dacă un cordobez are chef să se îmbete, să joace cărți, să audă bârfe politice, să vorbească despre târfele lui, să fumeze și să râgâie și să se pârțâie în tot confortul, o face acasă la el, iar dacă nevasta lui face nebunia de a protesta, o bate până o face să înțeleagă. Dar unui gentleman englez îi este atât de frică de nevasta lui, încât trebuie să plece de acasă ca să se poată simți bine. De aceea există cluburi.

— Ție nu pare să-ți fie teamă de Rachel. Te-ai descotorosit de ea, nu-i așa?

— Am trimis-o înapoi la maică-sa, răspunse Micky nepăsător.

Lucrurile nu se petrecuseră tocmai așa, dar Micky nu avea de gând să-i spună lui Edward adevărul.

— Precis că lumea observă că nu mai apare la recepțiile de la ambasadă. Nu comentează nimic?

— Spun tuturor că nu se simte bine.

— Dar toată lumea știe că încearcă să pună pe picioare un spital unde femeile necăsătorite să poată nască. E un scandal

public.

— Nu contează. Lumea mă compătimește pe mine pentru că am o nevastă dificilă.

— Ai să divorțezi de ea?

— Nu. Asta ar fi un adevărat scandal. Un diplomat nu poate divorța. Mă tem că trebuie să rămân cu ea pe cap atâta vreme cât sunt ambasadorul Cordobei. Slava Domnului că nu a rămas însărcinată înainte de a pleca!

„E un miracol că n-a rămas, gândi tot el. Poate că e stearpă." Îi făcu semn ospătarului și mai comandă un coniac.

— Apropo de neveste, cu Emily ce-ai făcut?

Edward era vizibil jenat.

— O văd tot atât de puțin cum o vezi tu pe Rachel, spuse el. Știi că am cumpărat acum câtva timp o casă la țară în Leicestershire – își petrece acolo tot timpul.

— Deci suntem amândoi din nou burlaci.

Edward rânji.

— Nici n-am fost vreodată altceva, nu-i așa?

Micky își aruncă privirea peste salonul gol și zări în ușă forma mătăhăloasă a lui Solly Greenbourne. Dintr-un motiv sau altul, Micky avu un sentiment de neliniște la vederea lui, ceea ce era ciudat, pentru că Solly era omul cel mai inofensiv din Londra.

— Uite un alt prieten care vine să te felicite, îi spuse Micky lui Edward, în timp ce Solly se apropia de ei.

Când Solly ajunse lângă ei, Micky își dădu seama că pe chipul acestuia nu era întipărit obișnuitul lui zâmbet prietenos. Din contră, Solly părea de-a dreptul supărat. Acesta era un lucru rar. Intuitiv, Micky simți că se ivise o problemă cu afacerea de finanțare a căii ferate. Apoi își spuse că se îngrijorează ca o babă. Dar Solly nu se înfuria niciodată…

Îngrijorarea îl făcu să fie prostesc de prietenos:

— Salut, Solly, bătrâne – ce mai face geniul districtului financiar?

Dar lui Solly nu-i păsa de Micky. Nerăspunzându-i nici măcar la salut, îi întoarse nepoliticos spatele cel lat și se postă în fața lui Edward.

— Pilaster, ești un nemernic nenorocit! spuse el.

Micky era uimit și îngrozit. Solly și Edward erau pe punctul

de a bate palma. Asta era extrem de grav – Solly nu se certa niciodată cu lumea. Ce naiba se întâmplase?

Edward era la fel de nedumerit.

— Despre ce dracu' vorbești, Greenbourne?

Solly se înroși tot și abia mai putu vorbi:

— Tocmai am aflat că tu și zgripțuroaica aia căreia îi spui mamă sunteți în spatele acelor articole infecte din *The Forum.*

„Oh, nu!" își spuse Micky deznădăjduit. Asta era o catastrofă. Deși nu avea nicio dovadă, bănuise că Augusta era amestecată în asta – dar cum naiba aflase Solly?

Aceeași întrebare și-o puse și Edward:

— Cine ți-a băgat în capul ăla gras asemenea tâmpenii?

— Una dintre amicele maică-tii e doamna de onoare a reginei, răspunse Solly.

Micky își dădu seama că era vorba de Harriet Morte – Augusta părea să aibă o anumită influență asupra acesteia. Solly continuă:

— Ea a dat totul în vileag: i-a spus Prințului de Wales. Tocmai m-am întâlnit cu el.

„Solly trebuie să fie orbit de furie să vorbească cu atâta indiscreție despre o discuție privată cu un membru al familiei regale", se gândi Micky. Așa se întâmpla cu oamenii blânzi care erau împinși prea departe. Micky nu vedea cum o asemenea ceartă putea fi reparată, în orice caz, nu la timp pentru semnarea contractului a doua zi.

Micky încercă cu disperare să calmeze spiritele:

— Solly, bătrâne, n-ai cum să fii sigur că povestea asta e adevărată.

Solly se întoarse spre el. Ochii îi erau ieșiți din orbite și fața îi era asudată.

— N-am cum să fiu sigur?! Când citesc azi în ziar că titlul care trebuia să-i revină lui Ben Greenbourne i-a revenit lui Joseph Pilaster?

— Și totuși…

— Poți să-ți închipui ce înseamnă asta pentru tatăl meu?

Micky pricepea în sfârșit cum se rupsese stăvilarul de amabilitate al lui Solly. Acesta era supărat nu pentru el însuși, ci pentru taică-său. Bunicul lui Ben Greenbourne venise la Londra cu un balot de piei rusești, o bancnotă de cinci lire și o

pereche de ghete găurite. Un loc în Camera Lorzilor ar fi însemnat pentru Ben semnul suprem al acceptării lui în societatea engleză. Fără îndoială că și Joseph era mândru de a-și încununa cariera cu un titlu nobiliar – căci și familia lui se ridicase prin eforturi proprii, dar pentru un evreu aceasta ar fi reprezentat o împlinire și mai importantă. Înnobilarea lui Greenbourne ar fi reprezentat o victorie nu numai pentru el însuși și pentru familia lui, ci și pentru întreaga comunitate evreiască din Marea Britanie.

Edward spuse:

— Nu-s eu de vină că ești evreu.

Micky se grăbi să intervină:

— N-ar trebui să-i lăsați pe părinții voștri să se pună între voi. La urma urmei, sunteți parteneri într-o afacere majoră…

— Nu fi tâmpit, Miranda, spuse Solly cu o înverșunare care-l făcu pe Micky să tresară. Poți să uiți de calea ferată Santamaria sau de orice parteneriat cu Banca Greenbourne. După ce asociații noștri vor auzi aceasta poveste, nu vor mai face niciodată afaceri cu familia Pilaster!

Micky îl privi pe Solly părăsind încăperea și simți un gust amar urcându-i în gât. Era ușor să uiți ce putere extraordinară aveau acești oameni de finanțe – mai ales când aveai de-a face cu urâțelul de Solly. Și totuși, într-un moment de furie, ei puteau risipi toate speranțele lui Micky cu un singur cuvânt.

— Al dracului nesimțit, spuse Edward cu voce stinsă. Evreu tipic.

Lui Micky îi venea să-i spună să-și țină gura. Edward avea să supraviețuiască dacă afacerea cădea, dar poate că nu și Micky. Papa avea să fie dezamăgit și furios și urma să caute un vinovat pe care să-l pedepsească, și furia lui avea să se abată asupra lui Micky.

Chiar nu era nicio speranță? Micky încercă să dea la o parte gândurile negre și să se gândească la ce era de făcut. Putea face oare ceva să-l împiedice pe Solly să anuleze semnarea contractului? În acest caz, trebuia să acționeze rapid, căci odată ce Solly le spunea asociaților de la Greenbourne ceea ce aflase, s-ar fi opus cu toții parteneriatului.

Oare îl putea face pe Solly să se răzgândească?

Micky avea datoria să încerce.

Se ridică brusc.

— Unde mergi? îl întrebă Edward.

Micky hotărî să nu-i spună lui Edward ce avea de gând.

— În sala de joc, răspunse el. N-ai chef de o partidă?

— Ba da, sigur.

Edward se ridică din scaun și ieșiră împreună din fumoar.

În josul scărilor, Micky se întoarse spre toaletă și spuse:

— Du-te sus – vin și eu imediat.

Edward urca scările. Micky se duse la garderobă, își înșfăcă bastonul și pălăria și ieși pe uşă grăbit.

Scrută Pall Mall în ambele direcții, îngrozit la gândul că Solly dispăruse din câmpul vizual. Cădea seara și se aprindeau felinarele. Micky nu-l vedea pe Solly nicăieri. Apoi, la vreo sută de metri, îl zări – o silueta mare în haine de gală și joben, care se îndrepta cu pași mari și legănați spre St James's.

Micky alergă după el.

Avea de gând să-i explice lui Solly cât de importantă era calea ferata pentru el și pentru Cordoba. Avea să spună că Solly pedepsea milioane de țărani săraci pentru ceva ce făcuse Augusta. Solly avea suflet bun: dacă se potolea puțin, s-ar putea lăsa înduplecat.

Solly spusese că tocmai îl văzuse pe Prințul de Wales. Asta însemna că probabil nu avusese timp să spună nimănui secretul pe care îl aflase de la prinț, cum că Augusta aranjase campania de propaganda antisemită în presă. Nimeni nu auzise cearta din club – în fumoar nu se aflau decât ei trei. Era foarte probabil că Ben Greenbourne nu știa încă cine îi furase statutul de pair.

Sigur, era posibil ca în cele din urmă adevărul să iasă la lumină. Prințul putea să spună secretul și altora. Dar contractul urma să fie semnat a doua zi. Dacă secretul putea fi păstrat până atunci, totul s-ar fi aranjat. După aceea, familia Pilaster se putea certa cu familia Greenbourne până la sfârșitul lumii – important era ca Papa să aibă calea ferată pe care o voia.

Pe Pall Mall roiau prostituate plimbându-se pe trotuar, bărbați ieșind și intrând în cluburi, lampagii care aprindeau felinarele și trăsuri și briști gonind pe drum. Micky nu reușea

să-l ajungă pe Solly din urma. Îl cuprinse panica. Apoi Solly o coti pe o strada laterală, îndreptându-se spre casa lui din Piccadilly.

Micky îl urmă. Strada laterală nu era așa de aglomerată. Micky o luă la fugă.

— Greenbourne! striga el. Așteaptă!

Solly se opri și se întoarse. Îl recunoscu pe Micky și îi întoarse din nou spatele.

Micky îl prinse de braț.

— Trebuie să vorbesc cu tine!

Solly sufla atât de greu, că abia putea vorbi.

— Dă-ți jos labele de pe mine, gâfâi el.

Se desprinse de Micky și o luă din loc.

Micky îl urmă și îl prinse din nou de braț. Solly încerca să-și tragă brațul, dar de data aceasta Micky continuă să-l țină strâns.

— Ascultă-mă!

— Ți-am spus să mă lași în pace! rosti Solly înverșunat.

— O secundă, ce naiba!

Micky începea să se enerveze.

Dar Solly nici nu voia să-l audă. Se zbătu furios, se smulse violent din strânsoarea lui Micky și îi întoarse spatele.

Doi pași mai încolo, trebui să se oprească la o intersecție și să aștepte ca să lase să treacă o trăsură care trecea în viteză. Micky profita de ocazie ca să încerce să-i vorbească din nou.

— Solly, potolește-te! spuse el. Vreau doar să te fac să gândești logic.

— Du-te dracului! strigă Solly.

Intersecția era liberă. Ca să-l facă să stea pe loc, Micky îl prinse pe Solly de rever. Solly se zbătu să se elibereze, dar Micky îl ținea bine.

— Asculta-mă! țipă acesta.

— Dă-mi drumul!

Cu mâna libera, Solly îi dădu un pumn în nas lui Micky.

Micky simți o durere ascuțită și îi veni gust de sânge în gură. Își pierdu firea.

— Nenorocitule! strigă el.

Lăsă din mâna reverul hainei lui Solly și îi trase și el un pumn, nimerindu-l în obraz.

Solly se întoarse și puse piciorul pe carosabil. În acel moment, văzură amândoi trăsura care venea în viteza către ei. Solly făcu un salt în spate ca să nu fie lovit.

Micky văzu momentul favorabil.

Dacă Solly murea, Micky n-ar mai fi avut niciun necaz.

N-avea răgazul să calculeze riscurile, nici timp de șovăit sau de chibzuit.

Micky îl îmbrânci pe Solly cu putere, împingându-l în strada în fața cailor.

Vizitiul scoase un strigăt și trase cu putere de frâie. Solly se împiedică, văzu caii aproape deasupra lui și căzu la pământ cu un țipăt.

Într-o fracțiune de secunda, Micky văzu caii venind în viteză, roțile grele ale trăsurii, chipul îngrozit al vizitiului și corpul enorm și neajutorat al lui Solly, întins pe spate în stradă.

Apoi caii trecură peste Solly. Micky îi văzu trupul gras contorsionându-se și chircindu-se sub copitele potcovite ale cailor. Apoi roata din față de pe partea lui Micky îl lovi pe Solly puternic, și acesta se prăbuși leșinat. La o clipită după aceea, roata din spate a trăsurii trecu peste fața lui Solly și îi zdrobi capul ca pe o găoace de ou.

Micky își întoarse privirea. Îi venea să verse, dar reuși să se stăpânească. Apoi începu să tremure. I se muiaseră genunchii și îi era rău, așa că trebui să se sprijine de un zid.

Se forță să privească la trupul nemișcat din stradă. Capul lui Solly era complet zdrobit, chipul lui era de nerecunoscut, iar din corpul lui curgea sânge și încă ceva. Era mort.

Iar Micky salvat.

Acum nu mai era nevoie ca Ben Greenbourne să afle vreodată ce-i făcuse Augusta, contractul putea fi semnat, calea ferată avea să fie construită, iar Micky urma să fie un erou în Cordoba.

Simți o gâdilare călduță pe buze. Îi curgea sânge din nas. Își scoase batista din buzunar și își tamponă nasul.

Îl mai privi o clipa pe Solly. „O singura dată în viață ți-ai ieșit din fire, și asta te-a ucis”, gândi Micky.

Se uita în sus pe strada luminată de felinare. Nu era nimeni în jur. Numai vizitiul văzuse ce se întâmplase.

Trăsura se opri zgâlțâindu-se la vreo treizeci de metri

depărtare. Vizitiul sări de pe banchetă și o femeie își scoase capul pe fereastră. Micky se întoarse și o luă iute din loc, întorcându-se spre Pall Mall.

Câteva secunde mai târziu, auzi vocea vizitiului care striga după el:

— Hei! Tu cel de-acolo!

Micky grăbi pasul și o coti spre Pall Mall fără a se uita în urmă. Peste câteva momente se pierdea în mulțime.

„Pe legea mea, am făcut-o", gândi el. Acum, că nu mai avea trupul acela zdrobit în fața ochilor, nu îi mai era rău, și începu să se simtă victorios. Reușise să depășească încă un obstacol datorita rapidității sale de gândire și a spiritului său îndrăzneț de inițiativă.

Micky urcă grăbit treptele clubului. Cu puțin noroc, spera că nimeni nu îi observase scurta absența, dar în pragul ușii avu ghinionul să dea nas în nas cu Hugh Pilaster, care tocmai ieșea.

Hugh dădu din cap și spuse:

— Bună seara, Miranda.

— Bună seara, Pilaster, îi răspunse Micky și intră în club, înjurându-l pe Hugh printre dinți.

Micky intră în garderobă. Avea nasul roșu de la pumnul lui Solly, dar în rest părea numai puțin mototolit. Își netezi hainele și își perie părul cu gândul la Hugh Pilaster. Dacă Hugh n-ar fi apărut în pragul ușii tocmai la momentul nepotrivit, nimeni n-ar fi știut vreodată ca Micky părăsise clubul – lipsise numai câteva momente. Dar chiar conta? Nimeni nu avea să-l bănuiască pe Micky de uciderea lui Solly, și dacă cineva l-ar fi bănuit, faptul că ieșise din club pentru câteva momente n-ar fi dovedit nimic. Cu toate acestea, acum nu mai avea un alibi absolut solid, și asta îl îngrijora.

Se spălă bine pe mâini și se grăbi în sus pe scări spre sala de joc.

Edward juca deja bacara. La masă era un scaun liber. Micky se așeză. Nimeni nu comentă nimic despre absența lui.

Se împărțiră cărțile.

— Pari puțin bolnav, spuse Edward.

— Da, răspunse el calm. Cred că supa de pește nu a fost perfect proaspăta astă-seară.

Edward îi făcu semn unui ospătar.

— Adu-i omului un pahar de coniac.

Micky se uită la cărți. Avea un nouar și un decar, mâna perfectă. Parie o moneda de aur.

N-avea cum să piardă în seara aceasta.

2

Hugh merse s-o vadă pe Maisie la două zile după moartea lui Solly.

O găsi singură, stând tăcută și nemișcată pe o canapea, îmbrăcată îngrijit într-o rochie neagră. Părea măruntă și nesemnificativa în splendoarea salonului din somptuoasa casa din Piccadilly. Pe chipul ei era întipărită durerea și părea nedormită. Lui Hugh i se strânse inima de milă.

Maisie se aruncă în brațele lui și spuse:

— Oh, Hugh, era cel mai bun om de pe pământ!

Auzind-o, Hugh nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Până în acel moment fusese prea năucit să poată plânge. Era o soartă oribilă să mori cum murise Solly, și acesta meritase așa ceva mai puțin decât oricine.

— Nu știa ce e aceea răutate, spuse el. Părea incapabil de așa ceva. Mi-a fost prieten cincisprezece ani și nu îmi amintesc o singură ocazie în care să fi fost neprietenos cu cineva.

— De ce se întâmplă asemenea lucruri? întrebă Maisie tristă.

Hugh șovăi. Numai cu câteva zile înainte aflase de la Tonio Silva că Micky Miranda îl omorâse pe Peter Middleton cu atâția ani în urmă. Din această cauză, Hugh nu putea să nu se întrebe dacă Micky nu avea cumva de-a face cu moartea lui Solly. Poliția căuta un bărbat cu haine elegante care se certase cu Solly cu câteva momente înainte ca acesta să fie călcat de trăsură. Hugh îl văzuse pe Micky intrând în Cowes Club cam în momentul în care murise Solly, deci cu siguranță Micky fusese prin apropiere.

Dar nu exista niciun motiv, ba dimpotrivă. Solly era pe punctul de a încheia contractul pentru calea ferată Santamaria, la care Micky ținea atât de mult. Ce motiv ar fi avut acesta să-l omoare pe binefăcătorul său? Hugh se hotărî să nu-i spună nimic lui Maisie despre presupunerile lui

neîntemeiate.

— Se pare că a fost un accident tragic, spuse el.

— Vizitiul crede că Solly a fost împins. De ce ar fugi un martor de la fața locului dacă n-ar fi vinovat?

— Poate că încerca să-l tâlhărească pe Solly. Cel puțin așa scriu ziarele.

Povestea era în toate gazetele. Era un caz senzațional: cumplita moarte a unui cunoscut bancher, unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

— Hoții poartă haine de gală?

— Era aproape întuneric. Poate că vizitiul s-a înșelat asupra hainelor bărbatului.

Maisie se desprinse de Hugh și se așeză din nou.

— Și dacă ai fi așteptat puțin, te-ai fi putut căsători cu mine, în locul Norei, spuse ea.

Hugh fu uimit de sinceritatea ei. Același gând îl avusese și el la câteva secunde după ce auzise de moartea lui Solly dar se rușinase de el. Ca de obicei, Maisie spunea verde în față ce gândeau amândoi. Hugh nu prea știu cum să răspundă, așa că făcu o glumă prostească:

— Dacă un membru al familiei Pilaster s-ar căsători cu un membru al familiei Greenbourne, nici nu ar trebui să se cheme căsătorie, ci fuziune.

Maisie scutură din cap.

— Nu sunt o membră a familiei Greenbourne. Familia lui Solly nu m-a acceptat niciodată cu adevărat.

— Trebuie totuși să fi moștenit o bună parte din bancă.

— N-am moștenit nimic, Hugh.

— Dar asta este cu neputință!

— Totuși, așa este. Solly nu avea niciun ban al lui. Taică-său îi dădea lunar o sumă, dar nu a trecut niciodată vreun ban pe numele lui din cauza mea. Până și casa asta o închiriem. Sunt proprietara propriilor mele haine, a mobilelor și a bijuteriilor, așa că n-o să mor niciodată de foame. Dar nu sunt parte moștenitoare a băncii, și nici micuțul Bertie.

Hugh era uimit și furios că cineva putuse să fie atât de meschin cu Maisie.

— Bătrânul nu va contribui cu nimic nici măcar la întreținerea fiului vostru?

— Niciun bănuț. Am vorbit cu socrul meu chiar azi-dimineață.

Aceasta era o purtare josnică. În calitate de prieten al lui Maisie, Hugh o simțea ca pe un afront personal.

— Este rușinos! exclamă el.

— Nu chiar, zise Maisie. Eu i-am oferit lui Solly cinci ani de fericire și în schimb am avut cinci ani de trai domnesc. Acum mă voi întoarce la normal. Îmi voi vinde bijuteriile, voi investi banii și voi trăi liniștita din venituri.

Așa ceva era greu de acceptat.

— Te vei întoarce să locuiești cu părinții dumitale?

— La Manchester? Nu, nu cred că pot merge înapoi atât de departe. Voi rămâne la Londra. Rachel Bodwin deschide un spital pentru mame necăsătorite: s-ar putea să lucrez pentru ea.

— E multa zarvă în jurul spitalului lui Rachel. Lumea crede ca este scandalos.

— Atunci mi se potrivește foarte bine!

Hugh era încă jignit și îngrijorat de felul în care o tratase Ben Greenbourne pe propria noră. Se hotărî să meargă să vorbească cu Greenbourne și să încerce să-l facă să se răzgândească. Dar nu voia să-i spună lui Maisie despre intenția lui. Nu voia să-i dea speranțe și apoi s-o dezamăgească.

— Nu lua decizii pripite, te rog! o sfătui el.

— Cum ar fi...?

— Nu te muta din casă, de exemplu. S-ar putea ca Greenbourne să încerce să confișteze mobilele.

— Nu mă voi muta.

— Și îți trebuie un avocat care să-ți apere interesele.

Maisie își scutură capul.

— Nu mai fac parte din clasa oamenilor care solicită un avocat ca și cum ar chema un lacheu. Trebuie să îmi chibzuiesc cheltuielile. Nu voi solicita un avocat decât dacă simt că sunt păcălită. Și nu cred că va fi cazul. Ben Greenbourne nu e necinstit. E doar dur: dur ca oțelul, și tot atât de rece. E surprinzător că din el a ieșit un om atât de sufletist ca Solly.

— Ești foarte filosofică, îi spuse Hugh.

Îi admira curajul.

Maisie dădu din umeri.

— Am avut o viața extraordinara, Hugh. La unsprezece ani eram săracă lipită, iar la nouăsprezece putred de bogată.

Își atinse unul dintre inelele de pe degete.

— Diamantul asta face probabil mai mulți bani decât a văzut vreodată mama mea. Am dat cele mai bune petreceri din Londra, i-am cunoscut pe toți cei care sunt cineva, am dansat cu Prințul de Wales. N-am niciun regret. În afară de faptul ca te-ai căsătorit cu Nora.

— Țin foarte mult la ea, spuse Hugh neconvingător.

— Erai supărat pentru că nu am vrut să am o legătură cu dumneata, spuse Maisie brutal. Erai disperat după eliberare sexuală. Și ai ales-o pe Nora pentru că îți aducea aminte de mine. Dar ea nu sunt eu, și acum ești nefericit.

Hugh tresări ca și cum l-ar fi lovit cineva. Toate aceste lucruri erau dureros de aproape de adevăr.

— Nu ți-a fost niciodată simpatică, spuse el.

— S-ar putea să crezi că sunt geloasă, și ai dreptate, dar tot susțin ca Nora nu te-a iubit niciodată și ca s-a măritat cu dumneata pentru bani. Sunt sigură că ți-ai dat seama de asta de când sunteți căsătoriți, nu-i așa?

Hugh se gândi la faptul că Nora refuza să facă dragoste mai mult de o dată pe săptămână și la cum se răzgândea dacă Hugh îi cumpăra cadouri. Se simți nefericit și își întoarse privirea.

— A fost mereu săracă, spuse el. Nu e de mirare că a devenit atât de materialistă.

— N-a fost atât de săracă cum am fost eu, rosti Maisie cu dispreț. Chiar și dumneata ai fost luat de la școala din lipsă de bani, Hugh. Asta nu-i o scuză pentru valori greșite. Lumea e plină de oameni săraci care consideră că iubirea și prietenia sunt mai importante decât bogățiile.

Disprețul lui Maisie îl puse pe Hugh în poziție de apărare.

— Nu-i atât de rea cum încerci s-o scoți.

— Oricum, nu ești fericit.

Deconcertat, Hugh se întoarse la argumentele pe care le știa corecte.

— Oricum, acum sunt însurat și n-am s-o părăsesc, spuse el. Asta e semnificația jurământului de căsătorie.

Maisie zâmbi înlăcrimată.

— Știam că ai să spui asta.

Lui Hugh îi apăru dintr-odată în minte imaginea lui Maisie goală, cu sânii ei rotunzi și pistruiați și cu tufa ei de păr roșu-auriu între picioare, și ar fi vrut să-și poată lua îndărăt frazele acelea pline de principii. Dar se ridică în picioare să plece.

Maisie se ridică și ea.

— Mulțumesc că ai venit, dragă Hugh, spuse ea.

Hugh se pregătea să-i strângă mâna, dar în cele din urma se aplecă s-o sărute pe obraz, și, nu se știe cum, se trezi sărutând-o pe buze. Fu un sărut moale și tandru care dură puțin și care aproape că distruse hotărârea lui Hugh, dar, în cele din urmă, se smulse de lângă ea și părăsi încăperea fără un cuvânt.

Casa lui Ben Greenbourne era la fel de impunătoare și se afla doar la câțiva metri în jos pe Piccadilly. După ce ieși de la Maisie, Hugh se duse direct acolo. Era bucuros că avea ceva de făcut care să-i deturneze gândurile de la zbuciumul inimii. Întrebă de Ben Greenbourne.

— Spuneți-i că e o chestiune urgentă, îi zise majordomului.

Așteptând, observă că toate oglinzile din hol erau acoperite și presupuse ca aceasta făcea parte din ritualurile de doliu evreiești.

Maisie îl dezechilibrase cu desăvârșire. În momentul în care o văzu, inima i se umplu de iubire și dor. Știa că nu va putea fi vreodată fericit fără ea. Dar acum soția lui era Nora. Aceasta îi oferise căldură și iubire când Maisie îl respinsese, și de aceea se și însurase cu ea. Ce rost aveau toate promisiunile din ceremonia de căsătorie dacă aveai să te răzgândești mai târziu?

Majordomul îl conduse pe Hugh în bibliotecă. Șase, șapte persoane tocmai plecau, lăsându-l pe Ben Greenbourne singur. Acesta era desculț și stătea pe un scaun de lemn. Pe o masă erau fructe și fursecuri pentru vizitatori.

Greenbourne avea peste șaizeci de ani – îl făcuse pe Solly la bătrânețe – și arăta bătrân și obosit, dar nu părea plâns. Ședea cu spatele drept și formal ca de obicei. Dădu mâna cu Hugh și îi făcu semn să se așeze pe un alt scaun.

Greenbourne ținea în mâna o scrisoare veche.

— Ascultă, spuse el, și începu să citească. „Dragă tată, avem un nou profesor de latina, reverendul Green, și acum mă descurc mult mai bine: zece din zece la test în fiecare zi săptămâna trecută. Waterford a prins un șobolan în dulapul unde se țin măturile și încearcă să-l dreseze să-i mănânce din mână. Nu ni se da prea multa mâncare aici, ai putea să-mi trimiți niște prăjitură? Iubitorul dumitale fiu, Solomon."

Bătrânul împături scrisoarea.

— Avea paisprezece ani când a scris-o.

Hugh vedea că Greenbourne suferă, în ciuda severei sale stăpâniri de sine.

— Îmi amintesc de șobolanul acela, zise Hugh. L-a mușcat pe Waterford de vârful degetului.

— Cât aș vrea să pot da înapoi timpul! rosti Greenbourne, și Hugh văzu că stăpânirea de sine a bătrânului se înmuia.

— Cred că sunt unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Solly, spuse Hugh.

— Așa este. Întotdeauna te-a admirat, deși erai mai tânăr.

— Nu prea înțeleg de ce. Dar el era întotdeauna dispus să gândească cele mai bune lucruri despre oameni.

— Era prea blând.

Hugh nu voia ca discuția s-o ia în acea direcție.

— Am venit aici nu numai în calitate de prieten al lui Solly, ci și în calitate de prieten al lui Maisie.

Greenbourne se încordă imediat. Privirea tristă îi dispăru de pe față, iar el deveni din nou imaginea prusacului țeapăn. Hugh se întreba cum putea cineva să urască atât de mult o femeie atât de frumoasă și de plină de viață ca Maisie.

Hugh continuă:

— Am cunoscut-o la puțin timp după ce a cunoscut-o Solly. M-am îndrăgostit eu însămi de ea, dar Solly a câștigat-o.

— Era mai bogat.

— Domnule Greenbourne, sper că îmi permiteți să fiu sincer cu dumneavoastră. Maisie era o fată nevoiașă în căutare de un soț bogat. Dar după ce s-a căsătorit cu Solly și-a respectat partea ei de datorie. I-a fost o soție bună.

— Și și-a primit răsplata, spuse Greenbourne. S-a bucurat de o viață îndestulata timp de cinci ani.

— Ciudat – asta a spus și ea. Dar nu cred că asta este de

ajuns. Ce se va întâmpla cu micuțul Bertie? Cu siguranță nu vreți să vă lăsați nepotul calic.

— Nepotul?! spuse Greenbourne. Hubert nu are nicio legătură de sânge cu mine.

Hugh avu o presimțire ciudată că ceva important era pe cale să se întâmple. Era ca un coșmar în care ceva groaznic, dar indefinit avea să lovească.

— Nu pricep, îi spuse el lui Greenbourne. Ce vreți să spuneți?

— Femeia aceea era deja însărcinată când s-a măritat cu fiul meu.

Lui Hugh i se tăie răsuflarea.

— Solly știa, și știa și ca nu era copilul lui, continuă Greenbourne, cu toate acestea, s-a însurat cu ea – împotriva dorinței mele, dacă mai e necesar să precizez. De bună seama, lumea nu știe acest lucru: ne-am dat peste cap cu toții să păstrăm secretul; dar nu mai e nevoie, acum ca…

Bătrânul se opri, își înghiți nodul din gât și continuă:

— După nuntă au mers în străinătate. Copilul s-a născut în Elveția, i s-a eliberat un certificat de naștere fals, iar când s-au întors acasă, cum trecuseră aproape doi ani, era greu să se ghicească faptul că copilul era cu patru luni mai în vârstă decât ce spuneau ei.

Lui Hugh îi stătu inima în loc. Trebuia să pună întrebarea, dar era îngrozit de răspuns:

— Cine… cine e tatăl copilului?

— N-a vrut să spună niciodată, zise Greenbourne. Solly n-a știut niciodată.

Dar Hugh știa.

Copilul era al lui.

Rămase holbându-se la Greenbourne, incapabil să scoată un cuvânt.

Trebuia să vorbească cu Maisie, s-o facă să spună adevărul, dar știa ca aceasta avea să-i confirme bănuiala. Maisie nu era o fată de moravuri ușoare, în ciuda aparențelor. Era virgină atunci când o sedusese el. O lăsase gravidă atunci, în acea prima noapte. Apoi Augusta complotase să-i despartă, și Maisie se căsătorise cu Solly.

Mai mult decât atât, aceasta îi pusese copilului numele de

Hubert, un nume care suna foarte asemănător cu Hugh.

— E îngrozitor, într-adevăr, spuse Greenbourne, observând consternarea de pe chipul lui Hugh și înțelegând greșit motivul acesteia.

„Am un copil, gândi Hugh. Un fiu. Hubert. Zis Bertie." Gândul îi chinuia inima.

— În orice caz, acum sunt sigur că înțelegi de ce nu mai vreau să am nimic de a face cu femeia aceea sau cu copilul ei, acum, că fiul meu drag s-a dus.

— Oh, nu va faceți griji, spuse Hugh distrat. Mă voi îngriji eu de ei.

— Dumneata? întreba Greenbourne uimit. De ce ar trebui să te intereseze pe dumneata de ei?

— Pai… bănuiesc că nu mă au decât pe mine, spuse Hugh.

— Nu te lăsa dus, tinere Pilaster, îi spuse Greenbourne prietenos. Ai dumneata o nevastă de care să te îngrijești.

Hugh nu avea chef de explicații și era prea zăpăcit ca să poată inventa o poveste. Trebuia să scape. Se ridică de pe scaun.

— Trebuie să plec. Cele mai sincere condoleanțe, domnule Greenbourne. Solly a fost omul cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată.

Greenbourne își înclină capul. Hugh plecă.

Majordomul îi dădu pălăria în holul cu oglinzi învăluite și Hugh ieși în razele de soare din Piccadilly. O luă pe jos către vest și intră în Hyde Park, îndreptându-se spre casă, în Kensington.

Totul era diferit acum. În mod legal, Nora era soția lui, dar Maisie era mama fiului său. Nora era în stare să-și poarte singură de grijă, ceea ce putea și Maisie de altfel – însă un copil avea nevoie de un tată. Dintr-odată, viitorul era din nou o chestiune deschisă.

Fără îndoială că un om al bisericii ar fi spus ca situația nu se schimbase cu nimic și că Hugh ar trebui să rămână cu Nora, femeia cu care se căsătorise în fața lui Dumnezeu. Dar oamenii bisericii nu știau prea multe. Strictețea metodistă din familia Pilaster îl ocolise pe Hugh: acesta nu putuse crede niciodată ca Biblia conținea răspunsul la orice dilemă morală modernă. Nora îl sedusese și se căsătorise cu el din pure

calcule materiale – Maisie avea dreptate asupra acestui lucru – și tot ce îi lega era o bucată de hârtie. Asta nu valora nimic, în comparație cu un copil – un copil dintr-o dragoste atât de mare, încât rezistase peste ani și la multe încercări.

„Oare încerc doar să-mi găsesc scuze? Sunt acestea numai încercări amăgitoare de a-mi justifica o dorință care știu din capul locului că este greșită?”

Se simțea sfâșiat.

Încercă să se gândească la partea practică a lucrurilor. Nu avea motive să divorțeze de Nora, dar era sigur că aceasta urma să fie de acord să divorțeze de el, dacă primea destui bani. Dar Banca Pilaster avea să-l forțeze să-și dea demisia de la bancă: divorțul era un stigmat social prea serios ca să i se permită în continuare să fie asociat. Putea să își găsească o altă slujbă, dar nicio persoană respectabilă nu i-ar fi primit în casă ca pereche, chiar și după ce s-ar fi căsătorit. Era aproape sigur că ar fi nevoiți să meargă în străinătate. Perspectiva aceasta îl atrăgea și știa că i-ar fi plăcut și lui Maisie. S-ar putea întoarce la Boston, sau, chiar mai bine, ar putea merge la New York. S-ar putea să nu devină niciodată milionar, dar ce însemna asta, în comparație cu bucuria de a fi alături de femeia pe care o iubise mereu?

Hugh se trezi în fața casei. Aceasta făcea parte dintr-un șir de case noi de cărămidă roșie din Kensington, cam la un kilometru de casa mult mai extravagantă a mătușii Augusta din Kensington Gore. Cu siguranța, Nora era în dormitorul ei prea împopoțonat, îmbrăcându-se pentru prânz. Ce îl oprea să intre și să o anunțe că o părăsea?

Asta era ceea ce voia, de acest lucru își dăduse deja seama. Dar era corect?

Copilul era cel care înclina balanța într-o parte. Nu era drept s-o părăsească pe Nora pentru Maisie, dar era drept s-o părăsească pe Nora pentru Bertie.

Hugh se întrebă cum ar reacționa Nora când i-ar spune toate lucrurile acestea, și închipuirea lui îi dădu răspunsul. Nora îi apăru în fața ochilor cu o hotărâre nemiloasă întipărită pe față, și Hugh auzea deja în urechi tonul neplăcut al vocii ei și răspunsul pe care avea să i-l dea: „Te va costa până la ultimul bănuț pe care-l ai”.

Ciudat, tocmai acest lucru îl făcu să se hotărască. Dacă și-ar fi imaginat-o izbucnind în lacrimi de durere, i-ar fi fost cu neputința să-și ducă hotărârea până la capăt, dar știa că prima imagine a Norei era cea adevărată.

Intra în casă și urca în fugă scările.

Nora se afla în fața oglinzii, punându-și medalionul pe care i-l dăduse Hugh. Asta îi aduse aminte din nou lui Hugh că trebuia să-i cumpere bijuterii ca s-o înduplece să facă dragoste.

Nora deschise gura înaintea lui.

— Am o veste, spuse ea.

— Las-o acum…

Dar n-o putu opri. Nora avea o expresie bizară pe chip: pe jumătate victorioasă, pe jumătate bosumflată.

— …În orice caz, va trebui să te ții departe de patul meu o vreme.

Hugh înțelese că nu putea vorbi până când nu termina ea de vorbit.

— Ce naiba tot spui acolo? întrebă el nerăbdător.

— S-a întâmplat inevitabilul.

Dintr-odată, Hugh ghici despre ce era vorba. Se simți ca lovit de tren. Era prea târziu: acum nu mai putea s-o părăsească. Își simți sufletul plin de revoltă și de durerea pierderii – a lui Maisie și a fiului său.

Hugh privi în ochii Norei. I se păru că vede în ei sfidare, ca și cum Nora presimțise ce plănuia Hugh. Și poate că așa și era.

Hugh se sili să zâmbească.

— Inevitabilul?

Apoi Nora rosti acele cuvinte:

— Aștept un copil.

PARTEA A TREIA 1890

CAPITOLUL ÎNTÂI – SEPTEMBRIE

1

Joseph Pilaster se stinse în luna septembrie a anului 1890, după ce ocupase postul de director al Băncii Pilaster timp de șaptesprezece ani. În acea perioada, Marea Britanie se îmbogățise continuu, la fel ca familia Pilaster, de altfel. Acum aceasta era aproape la fel de înstărită ca familia Greenbourne. Moștenirea lăsata de Joseph se ridica la peste doua milioane de lire, inclusiv colecția lui de șaizeci și cinci de tabachere vechi bătute în pietre prețioase – o tabacheră pentru fiecare an de viață – colecție care singura valora o suta de mii de lire, și pe care Joseph i-o lăsă fiului său Edward.

Toată familia își investea capitalul în afacerea de familie, ceea ce aducea negreșit fiecărui membru o dobânda de cinci la sută, când clienții obișnuiți primeau de cele mai multe ori cam unu și jumătate la sută. Asociații primeau chiar mai mult. În afară de cei cinci la sută primiți pe capitalul învestit, aceștia își împărțeau între ei profiturile, după formule complicate. După zece ani de profituri astfel împărțite, Hugh era la jumătatea drumului spre a deveni milionar.

În dimineața înmormântării, acesta își cercetă chipul în oglinda de ras pentru a detecta pe chipul său semne ale vremelniciei umane. Avea treizeci și șapte de ani. Începuse să încărunțească, dar miriștea care cădea sub lama de ras era încă neagră. Se întreba dacă n-ar trebui să-și lase și el mustață cu vârfurile ridicate, așa cum era moda, ca să-l facă să pară mai tânăr.

Hugh se gândi că unchiul Joseph fusese norocos. Prinsese o perioadă de stabilitate în lumea financiară cât timp fusese director. Fuseseră doar două crize minore: falimentul Băncii City of Glasgow în 1878 și căderea băncii franțuzești Union Générale în 1882. În ambele cazuri, Banca Angliei redusese efectele crizei majorând temporar dobânzile la șase la sută, o cifră încă departe de un nivel alarmant. După părerea lui Hugh, unchiul Joseph implicase mult prea mult banca în

investiții în America de Sud, dar crahul de care Hugh se temuse tot timpul nu se produsese niciodată, și, cel puțin din punctul de vedere al unchiului Joseph, acesta nici nu avea să se mai producă vreodată. Cu toate acestea, să fii posesorul unei investiții riscante era ca și cum ai fi posesorul unei case în stare proastă pe care o dai în chirie: chiria ți-o primești până la sfârșit, dar când casa are să se prăbușească, vei rămâne și fără chirie, și fără casă. Acum că Joseph nu mai era, Hugh voia să pună banca pe o poziție mai stabilă, vânzând sau consolidând câteva dintre acele investiții nesigure din America de Sud.

După ce se spălă și se rase, își puse halatul și se duse în camera Norei. Aceasta îl aștepta: era vineri dimineața, adică ziua lor de făcut dragoste. Hugh se supusese demult regulii impuse de Nora de a face dragoste o dată pe săptămână. Nora se făcuse foarte rotofeie – fața ei era mai rotundă ca niciodată, dar asta o făcea să aibă foarte puține riduri și un chip încă drăgălaș.

Cu toate acestea, când făcea dragoste cu ea, Hugh își închidea ochii și își închipuia că este cu Maisie.

Uneori îi venea să renunțe la tot. Dar aceste întâlniri de vineri dimineața îi aduseseră până atunci trei fii pe care îi iubea nebunește: Tobias, numit după tatăl lui Hugh, Samuel, după unchiul lui, și Solomon, după Solly Greenbourne. Cel mai mare, Toby, avea să înceapă la Școala Windfield anul care urma. Nora făcea copii destul de ușor, dar de îndată ce îi năștea, își pierdea interesul în ei, și Hugh trebuise să le dea multă atenție ca să compenseze pentru atitudinea rece a mamei lor.

Bertie, fiul lui Maisie și copilul secret al lui Hugh, care avea acum șaisprezece ani, mergea de ani buni la Windfield, unde era premiant și vedeta echipei de crichet. Hugh îi plătea taxele de școlarizare, mergea la școală la serbarea de sfârșit de an, când se distribuiau premiile și se purta ca un fel de naș. Poate că din această cauză unele guri rele trăseseră concluzia că Hugh era tatăl adevărat al lui Bertie. Dar Hugh fusese prietenul lui Solly, și toată lumea știa că tatăl lui Solly refuzase să îl ajute financiar pe băiat, așa că lumea în general presupunea ca Hugh se purta așa pur și simplu din fidela generozitate pentru amintirea lui Solly.

Dându-se jos de pe Nora, Hugh întrebă:

— La ce ora e înmormântarea?

— La ora unsprezece la Sala Parohială Metodistă Kensington. Apoi prânz la Whitehaven House.

Hugh și Nora locuiau tot în Kensington, dar se mutaseră într-o casă mai mare când veniseră copiii. Hugh o lăsase pe Nora să hotărască asupra casei, și aceasta alesese o casă mare în același stil încărcat, vag flamand, ca și casa Augustei – un stil care, de când își construise Augusta casa, devenise foarte la modă – în orice caz foarte la modă în cartierele rezidențiale noi de la marginea orașului.

Augusta nu fusese niciodată mulțumită de Whitehaven House. Și-ar fi dorit o casă mare în Piccadilly, la fel ca reședința familiei Greenbourne. Dar puritanismul metodist al familiei Pilaster nu le îngăduia încă să întreacă o anumită măsură, și Joseph susținuse cu stăruință că Whitehaven House era o casă destul de luxoasă pentru oricine, oricât de înstărit. Acum casa aparținea de drept lui Edward. Poate că Augusta avea să-l convingă să o vândă și să cumpere ceva mai măreț.

Când Hugh coborî să-și ia micul dejun, o găsi pe maică-sa acolo. Ea și Dotty veniseră de la Folkestone cu o zi înainte. Hugh o sărută pe maică-sa și se așeză, iar aceasta întreba fără nicio introducere:

— Crezi ca o iubește cu adevărat, Hugh?

Hugh nu trebui s-o întrebe la ce se referea. Dotty, care avea acum douăzeci și trei de ani, era logodita cu Lord Ipswich, fiul cel mai mare al ducelui de Norwich. Nick Ipswich era moștenitorul unui ducat falimentar și mama lor se temea ca acesta voia să se însoare cu Dotty numai pentru banii ei, sau mai bine zis, pentru banii fratelui ei.

Hugh o privi cu drag pe mamă-sa. Aceasta mai purta încă doliu, la douăzeci și patru de ani de la moartea soțului ei. Părul îi era albit, dar ochii îi erau la fel de frumoși ca întotdeauna.

— O iubește, mama, spuse el.

Cum Dotty era orfană de tată, Nick venise la Hugh să ceară oficial mâna lui Dotty. În asemenea cazuri, obiceiul era ca avocații celor două părți să stabilească termenii căsătoriei înainte de confirmarea logodnei, dar Nick insistase să facă lucrurile în ordine inversă.

— I-am spus doamnei Pilaster că sunt sărac, îi spusese el lui Hugh. Dumneaei mi-a zis că a cunoscut și bunăstare, și sărăcie, și crede că fericirea ți-o aduc oamenii pe care îi ai alături, nu banii.

Era un gând foarte idealist, și Hugh intenționa oricum să-i dea surorii lui o zestre generoasă, dar era fericit să știe că Nick o iubea pe Dotty cu adevărat, fie că era bogată sau săracă.

Augusta era furioasă foc că Dotty găsise o partidă atât de bună. Când tatăl lui Nick avea să moară, Dotty avea să devină ducesă – un rang mult mai presus decât rangul ei de contesă.

Dotty coborî și ea câteva minute mai târziu. Crescând, aceasta devenise cu totul altfel decât își închipuise Hugh. Fetița cea timidă care chicotea tot timpul se transformase într-o femeie seducătoare, brunetă și senzuală, hotărâtă și iute la mânie. Hugh înțelegea că mulți tineri se simțeau intimidați în fața ei, și acesta era probabil și motivul pentru care Dotty nu era încă măritată la vârsta de douăzeci și trei de ani. Dar Nick Ipswich dădea dovadă că este un om de o forță liniștită care nu avea nevoie de sprijinul unei neveste supuse. Hugh credea că cei doi aveau să aibă o căsătorie pasională și tumultoasă – la polul opus fața de propriul mariaj.

Nick sosi, așa cum era hotărât, la ora zece, când cei trei erau încă strânși în jurul micului dejun. Hugh îl rugase să vină. Nick se așeză lângă Dotty și luă o ceașcă de cafea. Era un tânăr inteligent de vreo douăzeci și doi de ani, proaspăt întors de la Oxford, unde, spre deosebire de alți aristocrați, își trecuse examenele și obținuse o diplomă. Avea o înfățișare plăcută tipic englezească: păr blond, ochi albaștri și trăsături regulate, iar Dotty îl mânca din ochi. Hugh invidia iubirea simplă și pasională care îi lega pe cei doi.

Hugh se simțea prea tânăr ca să joace rolul de cap al familiei, dar el fusese cel care convocase această întâlnire, așa că atacă problema direct.

— Dotty, eu și logodnicul tău am avut mai multe discuții în ceea ce privește partea financiară.

Mama se ridică să plece, dar Hugh o opri:

— În ziua de azi femeile trebuie și ele să se priceapă la bani, mamă – așa e modern.

Ea îi zâmbi ca unui băiețel prostuț, dar se așeză din nou.

Hugh continuă:

— După cum știți amândouă, Nick are intenția să se pregătească pentru o carieră profesională și se gândea să intre în barou, căci ducatul nu mai reprezintă o sursă din care se poate trăi.

Ca bancher, Hugh înțelegea perfect cum pierduse tatăl lui Nick totul. Ducele fusese un proprietar de pământuri cu vederi avansate, și în mijlocul exploziei industriei agricole de la jumătatea secolului făcuse credite bancare pentru îmbunătățiri: pentru sisteme de irigare, pentru smulgerea a kilometri de garduri vii și pentru cumpărarea unor mașini cu aburi scumpe pentru treierat, secerat și recoltat. Apoi, prin anii 1870, venise marea criză din agricultură, care continua și acum, în 1890. Prețul pământului arabil se prăbușise și dintr-odată pământurile ducelui valorau mai puțin decât împrumuturile ipotecare pe care le făcuse pentru ele.

— Cu toate acestea, dacă Nick ar putea scăpa de datoriile pe care le are pe umeri și ar raționaliza ducatul, acesta ar putea aduce încă un profit considerabil. Trebuie doar bine administrat, ca orice afacere.

Nick adăugă:

— Am de gând să vând câteva ferme izolate și câteva alte proprietăți, și mă voi concentra să rentabilizez la maximum restul. Și voi construi locuințe pe pământurile pe care le avem la Sydenham, în sudul Londrei.

Hugh spuse:

— Am calculat că finanțele ducatului ar putea fi repuse pe picioare o dată pentru totdeauna cu o sută de mii de lire. Așa că atâta îți voi da zestre.

Dotty făcu ochii mari, iar mama izbucni în lacrimi. Nick, care știa dinainte cifra, spuse:

— Este extrem de generos din partea dumitale.

Dotty își încolăci brațele în jurul logodnicului ei și îl sărută, apoi înconjură masa și îl sărută pe Hugh. Acesta se simți puțin jenat, dar era mulțumit să-i poată face pe cei doi atât de fericiți. Și era convins că Nick avea să folosească banii cu cap și să-i asigure lui Dotty un trai sigur.

Nora coborî, îmbrăcata în negru și violet pentru înmormântare. Își luase micul dejun în camera, ca

întotdeauna.

— Dar unde sunt băieții? întrebă ea enervată, uitându-se la ceas. I-am spus nenorocitei de guvernante să-i pregătească…

Fu întreruptă de sosirea guvernantei și a copiilor: Toby, de unsprezece ani, Sam, de șase ani, și Sol, de patru. Toți trei purtau redingote negre cu papion și jobenuri miniaturale. Un val de mândrie îl invadă pe Hugh.

— Soldățeii mei! spuse el. Toby, care era rata de actualizare la Banca Angliei aseară?

— Doi și jumătate la sută, neschimbată, tata, spuse Tobias, care avea sarcina de a o verifica în fiecare dimineață în *The Times.*

Sam, băiatul cel mijlociu, nu-și mai încăpea în piele de nerăbdare să facă un anunț:

— Mămico, am un animal de companie, spuse el încântat.

Guvernanta părea neliniștită.

— Nu mi-ai spus nimic…

Sam scoase din buzunar o cutie de chibrituri, o întinse maică-sii și o deschise:

— Păianjenul Bill! spuse el mândru.

Nora țipă, lovi cutia pe care copilul o ținea în mână și sări un pas înapoi.

— Copil rău! strigă ea.

Sam se năpusti pe jos după cutie,

— L-am pierdut pe Bill! spuse el izbucnind în lacrimi.

Nora se întoarse spre guvernantă:

— Cum i-ați dat voie să facă așa ceva!? strigă ea.

— Va rog să mă iertați, n-am știut…

Hugh interveni:

— Nu face nimic, spuse el, încercând să calmeze spiritele. Poate ai fost numai puțin surprinsă, îi spuse el Norei, cuprinzându-i umerii. O conduse în hol spunând: Haideți, toată lumea, e timpul să mergem.

Ieșind din casă, Hugh puse o mâna pe umărul lui Sam:

— Ei, Sam, sper că ai învățat că trebuie să ai grijă să nu sperii doamnele.

— L-am pierdut pe Bill! repetă Sam nefericit.

— Păianjenilor nu le place să locuiască în cutii de chibrituri, oricum. Poate ar trebui să te gândești la un alt animal de

companie. Ce zici de un canar?

Sam se lumină la față pe loc.

— Mi-ai da voie?

— Asta ar presupune că te-ai îngriji să primească mâncare și apă în fiecare zi, altfel ar muri.

— Promit!

— Atunci o să ieșim să căutăm unul mâine.

— Uraaa!

Merseră cu toții la Sala Parohială Metodistă Kensington în trăsuri acoperite. Ploua torențial. Băieții nu mai fuseseră niciodată la o înmormântare. Toby, care era un copil destul de serios, întrebă:

— Va trebui să plângem?

— Nu fi prost! replica Nora.

Hugh și-ar fi dorit ca Nora să fie mai drăgăstoasă cu băieții. Mama Norei murise când aceasta era foarte mică, și Hugh presupunea că acesta era motivul pentru care îi era atât de greu să se poarte matern cu propriii copii – nu învățase niciodată cum se face. Dar Hugh gândea și că Nora ar fi putut face mai multe eforturi. Îi spuse lui Toby:

— Dar poți plânge, dacă așa îți vine. E permis la înmormântări.

— Nu cred că voi plânge. Nu l-am iubit prea tare pe unchiul Joseph.

— Eu l-am iubit pe păianjenul Bill, spuse Sam.

— Eu sunt băiat prea mare ca să plâng, zise mezinul, Sol.

Sala Parohială Metodistă Kensington constituia o reprezentare în piatră a sentimentelor contradictorii ale metodiștilor bogați, care credeau în simplitate religioasă, dar care nutreau în același timp, în taină, dorința de a-și etala bogăția. Deși se numea simplu „sală parohială”, aceasta era la fel de decorată ca orice biserică anglicană sau catolică. Nu avea altar, dar avea o orgă impunătoare. Picturile și statuile erau interzise, dar arhitectura era barocă, mulurile extravagante, iar decorul, sofisticat.

În acea dimineața, sala parohială era plina ochi până sus la galerie, iar oamenii stăteau inclusiv pe intervale și în fundul sălii. Angajaților băncii li se dăduse zi liberă ca să poată veni la înmormântare, și fiecare instituție importantă din cartierul

financiar își trimise câte un reprezentant. Hugh îl salută din cap pe guvernatorul Băncii Angliei, pe Prim-Lordul Trezoreriei, și pe Ben Greenbourne, care avea mai mult de șaptezeci de ani, dar care se ținea în continuare drept ca un tânăr ofițer.

Familia fu condusă spre locurile rezervate din primul rând. Hugh stătea lângă unchiul Samuel, care era ferchezuit ca întotdeauna, îmbrăcat într-o redingotă neagră, cămaşă cu guler scurt și cu o cravată de mătase înnodată modern. Ca și Greenbourne, Samuel avea acum vreo șaptezeci de ani și era vioi și în formă.

Acum că Joseph murise, Samuel ar fi fost alegerea firească în postul de director al băncii. El era cel mai în vârsta și cel mai experimentat dintre parteneri. Dar Augusta și Samuel se urau, așa ca Augusta avea să se opună cu înverșunare alegerii lui ca director. Probabil ca aceasta avea să îl susțină pe William cel tânăr, fratele lui Joseph, care avea acum patruzeci și doi de ani.

Dintre ceilalți asociați, doi nu aveau să intre în calcule oricum pentru că nu purtau numele de Pilaster: maiorul Hartshorn și Sir Harry Tonks, soțul fiicei lui Joseph, Clementine. Ceilalți doi asociați erau Hugh și Edward.

Hugh își dorea postul de director al băncii – și și-l dorea din toată inima. Deși era cel mai tânăr dintre asociați, era bancherul cel mai capabil dintre toți. Știa că putea face banca mai puternică și mai mare ca niciodată, și în același timp putea reduce vulnerabilitatea ei la împrumuturile riscante pe care se bazase Joseph. Însă Augusta avea să se opună alegerii lui Hugh cu mult mai multă îndârjire decât i s-ar opune lui Samuel. Dar Hugh nu putea aștepta să preia controlul băncii până când Augusta îmbătrânea sau murea. Aceasta avea numai cincizeci și opt de ani: o mai putea duce bine încă vreo cincisprezece ani de-atunci înainte, la fel de puternică și plină de venin ca întotdeauna.

Celălalt asociat era Edward. Acesta stătea așezat alături de Augusta în primul rând. Edward era deja între două vârste, greoi și roșu la față, iar de câtăva vreme avea o erupție de piele foarte neplăcută la vedere. Nu era nici deștept, nici harnic, și în șaptesprezece ani nu se prinsese mare lucru de el în ale finanțelor. Ajungea la bancă în jur de zece și pleca din nou pe

la douăsprezece pentru prânz, și se întâmpla destul de des să nu mai apară deloc după-amiaza. La micul dejun bea vin de Xeres și nu avea mintea limpede niciodată întreaga zi, bizuindu-se pe secretarul lui, Simon Oliver, să-l țină departe de probleme. Era de neconceput ca Edward să devină directorul băncii.

Lângă Edward – eveniment rar – se afla soția acestuia. Cei doi duceau vieți separate. Edward locuia la Whitehaven House cu mama lui, iar Emily își petrecea cea mai mare parte a timpului în casa lor de la țară, și venea la Londra numai pentru ocazii oficiale, de exemplu la înmormântări. Emily fusese odată foarte drăguță, cu ochi mari și albaștri și surâs copilăros, dar cu anii, linii de dezamăgire i se întipăriseră pe chip. Emily și Edward nu aveau copii, și lui Hugh i se părea că cei doi se urau.

Lângă Emily se afla Micky Miranda, de o vioiciune satanică, într-un costum gri-cenușiu cu guler negru de nurcă. De când aflase că Micky îl ucisese pe Peter Middleton, lui Hugh îi era frică de el. Edward și Micky erau prieteni la cataramă. Micky era implicat în multe dintre investițiile din America de Sud pe care banca le sprijinise în ultimii zece ani și mai bine.

Slujba fu lungă și plictisitoare, apoi marșul cortegiului funerar de la Sala Parohiala la cimitir, sub stăruitoarea ploaie de septembrie, luă mai mult de o oră, din cauza sutelor de trăsuri care urmau dricul.

Hugh o privi pe Augusta în timp ce coșciugul soțului ei era coborât în groapă. Aceasta stătea sub umbrela mare pe care o ținea Edward. Avea părul argintiu și un aspect măreț sub uriașa ei pălărie neagră. Cu siguranță, acum că își pierduse tovarășul de-o viață, Augusta trebuia să pară mai umană și mai vrednică de compătimire. Dar chipul acesteia era săpat în linii severe precum portretul de marmură al unui senator roman și nu dădea niciun semn de suferință.

După înmormântare, la Whitehaven House avu loc un prânz la care fusese invitată întreaga familie Pilaster, inclusiv rudele mai îndepărtate, asociații cu soțiile lor și cu copiii, plus partenerii de afaceri importanți și câțiva trepăduși cu vechime cum era Micky Miranda. Ca să poată mânca cu toții la aceeași masă, Augusta pusese două mese cap la cap în salonul cel

lung.

Hugh nu mai fusese în casa Augustei de un an sau doi, și de atunci casa fusese din nou renovată, de data aceasta după moda cea mai recentă, în stil arăbesc. În tocurile ușilor fuseseră inserate arce maure, toate mobilele aveau ornamente traforate, tapiseriile aveau modele islamice abstracte viu colorate, iar în salon se aflau expuse un paravan egiptean și un pupitru pentru Coran.

Augusta îl așeză pe Edward pe locul tatălui lui. Asta i se păru lui Hugh cam lipsit de tact. A-l pune pe Edward în capul mesei nu făcea decât să atragă nemilos atenția asupra neputinței acestuia de a-i lua locul lui taică-său. Joseph fusese un director imprevizibil, dar nu un prost.

Augusta urmărea însă un scop, ca întotdeauna. Spre sfârșitul mesei, aceasta spuse cu bruschețea ei obișnuită:

— Banca trebuie să aibă un nou director cât de repede posibil, și evident că acesta va fi Edward.

Hugh era îngrozit. Augusta avusese întotdeauna o slăbiciune pentru fiul ei, dar asta era cu totul neașteptat. Hugh era încredințat că Augusta nu putea avea câștig de cauză în această problemă, dar numai faptul că aceasta își permisese să facă o sugestie era alarmant.

Se făcu liniște, și Hugh își dădu seama că toată lumea aștepta ca el să spună ceva. Familia îl considera pe Hugh adversarul Augustei.

Hugh șovăi, chibzuind cum să procedeze. Hotărî să încerce să obțină o remiză.

— Cred că asociații ar trebui să discute acest lucru mâine, spuse el.

Dar Augusta nu se lăsa atât de ușor.

— Ți-aș fi recunoscătoare să nu îmi dictezi dumneata ce pot și ce nu pot discuta în propria casa, tinere Hugh, spuse ea.

— Dacă insistați… Apoi Hugh își adună iute gândurile: Decizia nu e deloc evidentă, chiar dacă dumneavoastră, dragă mătușă, este clar ca nu înțelegeți subtilitățile chestiunii, poate pentru n-ați lucrat niciodată nici la bancă, și nici altundeva…

— Cum îndrăznești să…

Hugh își ridica vocea și o acoperi pe Augusta:

— Cel mai în vârstă asociat în viață este unchiul Samuel,

spuse el. Hugh își dădu seama ca avea un ton prea agresiv și își înmuie din nou vocea. Sunt sigur că vom fi cu toții de acord că dânsul ar reprezenta o alegere înțeleaptă, pentru că este un om matur și experimentat și foarte bine văzut în lumea finanțelor.

Unchiul Samuel își înclină capul în semn de mulțumire pentru compliment, dar nu spuse nimic.

Nimeni nu-l contrazise pe Hugh – dar nici nu-și exprimă susținerea. Hugh presupuse că nimeni nu voia să se împotrivească Augustei, preferând cu toții să lase sarcina în cârca lui, după cum gândi Hugh cinic.

Fie. Așa că Hugh continuă:

— Cu toate acestea, unchiul Samuel a mai refuzat o dată această onoare în trecut. Dacă ar fi s-o facă din nou, următorul asociat ca vârstă care poartă numele de Pilaster ar fi William cel tânăr, care este de asemenea foarte respectat în cartierul financiar.

Augusta spuse cu nerăbdare:

— Nu cartierul financiar hotărăște, ci familia Pilaster.

— Asociații Băncii Pilaster, ca să fim mai exacți, o corectă Hugh. Dar la fel cum asociații au nevoie de încrederea restului familiei, așa și banca are nevoie de încrederea lumii finanțelor. Dacă pierdem acea încredere, suntem terminați.

Augusta părea că începe să se înfurie.

— Avem dreptul să alegem pe cine vrem!

Hugh își scutură capul cu convingere. Nimic nu-l enerva mai mult decât asemenea vorbe lipsite de responsabilitate.

— N-avem niciun drept, doar obligații, spuse el categoric. Avem pe mâini milioane de lire din banii altora. Nu putem face ceea ce ne place: avem obligația de a face ceea ce trebuie să facem.

Augusta încercă pe altă cale:

— Edward este fiul și moștenitorul lui Joseph!

— Acesta nu e un titlu ereditar! spuse Hugh indignat. Trebuie dat celui mai capabil!

Fu rândul Augustei să se arate indignată:

— Edward e la fel de bun ca oricare altul!

Hugh se uită în jurul mesei, susținând dramatic privirea fiecărui bărbat pentru o clipă:

— Este cineva aici gata să declare cu mâna pe inimă că

Edward este cel mai capabil om de finanțe dintre noi?

Nimeni nu spuse nimic pentru un timp îndelungat.

Augusta spuse:

— Obligațiunile sud-americane ale lui Edward au adus un profit enorm băncii.

Hugh încuviință.

— Este adevărat că am făcut vânzări de obligațiuni sud-americane de multe milioane de lire în ultimii zece ani și că Edward s-a ocupat de toate acele afaceri. Dar e o afacere riscantă. Lumea a cumpărat obligațiunile pentru că are încredere în Banca Pilaster. Dacă unul dintre acele guverne ar intra în incapacitate de plată a dobânzilor, prețul acestor obligațiuni sud-americane s-ar prăbuși imediat – și vina ar fi a băncii. Din cauza succesului pe care l-a avut Edward cu vânzarea obligațiunilor sud-americane reputația noastră, care este cel mai puternic atu al nostru, este acum pe mâinile unor despoți sălbătici și a unor generali analfabeți.

Spunând asta, Hugh simți că devine emoțional: și el contribuise, cu mintea lui și prin muncă grea, la construirea bunului renume al băncii, și faptul că Augusta era gata să-l pună în pericol îl scotea din minți.

— Dumneata vinzi obligațiuni nord-americane, spuse Augusta. Și acolo e un risc. Asta înseamnă afacerile bancare! spuse ea cu un ton victorios, de parcă l-ar fi prins pe Hugh pe picior greșit.

— Statele Unite ale Americii au un guvern modern și democratic, mari bogății naturale și nu au dușmani. Acum că au abolit sclavagismul, nu există niciun motiv pentru care țara să nu fie stabilă vreo sută de ani. Spre deosebire de Statele Unite, America de Sud este o mână de dictaturi care se războiesc, din care multe ar putea să nici nu mai existe peste zece ani. În ambele cazuri există riscuri, dar ele sunt mai mici în cazul nordului. Afacerile bancare înseamnă *a calcula* riscurile.

— Ești doar invidios pe Edward, așa ai fost mereu, spuse ea.

Hugh se întreba de ce niciunul dintre ceilalți asociați nu spunea nimic. De îndată ce își puse întrebarea, își dădu seama că Augusta vorbise cu siguranță cu ei dinainte. Dar de bună seamă că nu reușise să-i convingă să-l accepte pe Edward în

postul de director?! Hugh începu să se îngrijoreze serios.

— Ce-a vorbit Augusta cu voi? întrebă el dintr-odată. Îi privi rând pe rând pe fiecare. William? George? Harry? Hai, spuneți. Ați vorbit despre asta mai devreme și Augusta v-a momit!

Aveau cu toții o expresie prostească. În cele din urmă, William spuse:

— Nu ne-a momit nimeni, Hugh. Dar Augusta și Edward ne-au dat clar de înțeles ca dacă Edward nu devine director…

William era jenat.

— Spune! zise Hugh.

— …își vor retrage capitalul din afacere.

— *Poftim?*

Hugh era absolut năucit. A-ți retrage capitalul era un păcat de moarte în această familie: însuși tatăl lui o făcuse și nu fusese iertat niciodată. Faptul în sine că Augusta amenința să facă un asemenea pas era uimitor, și asta demonstra că vorbea cum nu se poate mai serios.

Ea și Edward împreună controlau cam patruzeci la sută din capitalul băncii, adică peste două milioane de lire. Dacă aveau să-și retragă capitalul la sfârșitul anului financiar, atunci când aveau, din punct de vedere legal, dreptul s-o facă, banca ar fi fost serios afectată.

Era surprinzător că Augusta făcea o asemenea amenințare – dar și mai rău ca asociații erau gata să cedeze în fața ei.

— Capitulați în fața ei! exclama el. Dacă va lăsați duși după cum vrea ea de data asta, o va face din nou. De câte ori va vrea să obțină ceva, vă va amenința că-și retrage capitalul și voi o să cedați. De ce n-o puneți direct *pe ea* ca director al băncii?!

Edward mugi:

— Cum îndrăznești să vorbești așa despre mama?! Fii politicos!

— La dracu cu politețea! replică Hugh brutal.

Știa că nu era în folosul lui să se piardă cu firea, dar era prea furios ca să se poată stăpâni.

— Sunteți pe cale să distrugeți o bancă excelentă! Augusta e oarbă, Edward e prost, și voi restul sunteți prea lași ca să puneți piciorul în prag.

Își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare, aruncându-și șervețelul pe masă, ca un semn de provocare.

— Ei bine, eu nu vreau să mă las intimidat!

Se opri și respiră adânc, dându-și seama că era pe cale să spună ceva care avea să-i schimbe cursul vieții. Toată lumea de la masă îl privea. Hugh nu avea de ales.

— Demisionez, spuse el.

Întorcând spatele mesenilor, prinse cu colțul ochiului privirea Augustei și îi zări pe față un surâs de izbândă.

Unchiul Samuel veni să-l vadă pe Hugh în seara aceea.

Acesta era acum în vârstă, dar nu mai puțin cochet decât cum fusese cu douăzeci de ani în urmă. Locuia tot cu Stephen Caine, „secretarul" său. Hugh era singurul din familia Pilaster care îi trecea pragul casei aflată în boemul cartier Chelsea, decorată în stil rafaelit, cum era la modă, și plină de pisici. După o jumătate de sticlă de vin de porto, Stephen spusese într-o zi ca el era singura nevastă din familia Pilaster care nu era o scorpie.

Samuel îl găsi pe Hugh în bibliotecă, unde acesta se retrăgea de obicei după cină. Hugh stătea cu o carte pe genunchi, dar nu citea. Se uita la foc, chibzuind asupra viitorului. Avea bani mulți, destui să trăiască în bunăstare tot restul vieții, dar acum nu mai avea niciodată să fie directorul băncii.

Unchiul Samuel părea ostenit și trist.

— Aproape toată viața am fost în dezacord cu Joseph, spuse el. Mi-aș fi dorit să fie altfel.

Hugh îi oferi ceva de băut, iar Samuel ceru vin de porto. Hugh îl chemă pe majordom și îi spuse să aducă o carafă de vin limpede.

— Cum te simți după tot ce s-a întâmplat?

— La început am fost furios, dar acum sunt doar abătut. Edward este cum nu se poate mai nepotrivit pentru postul de director, dar nu se poate face nimic. Dumneavoastră ce sentimente aveți?

— La fel ca dumneata. Și eu îmi voi da demisia. Nu îmi voi retrage capitalul, cel puțin nu pe moment, dar voi părăsi banca la sfârșitul anului. I-am anunțat despre asta după ce ți-ai făcut ieșirea dramatică din încăpere. Nu știu dacă ar fi trebuit poate să spun ceva mai devreme. N-ar fi făcut nicio diferență.

— Au mai spus ceva?

— Ei bine, de asta am și venit de fapt, băiete dragă. Îmi pare rău că trebuie să mărturisesc ca sunt un fel de trimis al dușmanului. M-au rugat să te conving să renunți la demisie.

— Sunt niște idioți.

— Cu siguranță. Dar ar trebui să te gândești la un lucru: dacă îți dai demisia imediat, în toată lumea financiară se va ști de ce. Lumea va spune că dacă Hugh Pilaster crede că Edward nu e în stare să conducă banca, probabil că este adevărat. Asta ar cauza pierderea încrederii în banca noastră.

— Da, dar dacă banca are o conducere slabă, lumea este absolut îndreptățită să-și piardă încrederea în ea. Altfel își pierde banii.

— Dar dacă demisia dumitale declanșează o criză financiară?

Hugh nu se gândise la asta.

— E posibil așa ceva?

— Cred ca da.

— N-aș vrea să se întâmple asta, inutil s-o spun.

O criza financiară putea antrena prăbușirea altor afaceri, perfect funcționale, așa cum falimentul companiei Overend Gurney provocase falimentul firmei tatălui lui Hugh, în 1866.

— Poate ar trebui să rămâi până la sfârșitul anului financiar, ca și mine, spuse Samuel. E vorba numai de câteva luni. După care poți pleca fără să creezi vâlvă, căci Edward va fi fost deja director de câtva timp și lumea se va fi obișnuit.

Majordomul intră cu vinul de porto. Hugh sorbi din pahar îngândurat. Simțea că ar trebui să facă cum spunea Samuel, oricât demult îi displăcea ideea. Dăduse în fața tuturor lecții despre obligațiile pe care le aveau față de clienți și față de lumea financiara în general și trebuia să se țină de cuvânt. Dacă banca avea să fie afectată numai pentru că Hugh se simțea jignit, atunci nici acesta nu era cu nimic mai bun decât Augusta. În afară de aceasta, o amânare i-ar da mai mult timp să se gândească la ceea ce voia să facă după aceea.

Oftă.

— Bine, spuse el în cele din urma. Voi rămâne până la sfârșitul anului financiar.

Samuel încuviință.

— Mă gândeam eu că vei fi de acord, spuse el. Este decizia cea mai bună și trebuie să iei mereu decizia cea mai bună, în cele din urmă.

2

Cu unsprezece ani în urmă, înainte de a-și lua rămas-bun de la înalta societate, Maisie Greenbourne trecuse pe la toate prietenele ei, care erau multe și înstărite, și le convinsese să doneze bani pentru Spitalul de Femei Southwark înființat de Rachel. Ca urmare, costurile de funcționare ale spitalului erau acoperite din profiturile din investiții.

Banii erau administrați de tatăl lui Rachel, care era de altfel și singurul bărbat implicat în administrarea spitalului. La început, Maisie intenționase să se ocupe personal de investiții, dar descoperise ca bancherii și agenții de schimb nu o luau în serios. Ba nu țineau cont de instrucțiunile ei, ba îi cereau să aibă autorizație de la soț ca să se poată ocupa de afaceri, ba îi ascundeau informații. Ar fi putut să îi înfrunte, dar organizarea spitalului presupunea deja prea multe alte înfruntări din partea lui Maisie și a lui Rachel, așa că acestea îl lăsaseră pe domnul Bodwin să preia partea financiară.

Maisie era văduvă, iar Rachel era în continuare căsătorită cu Micky Miranda. Rachel nu-l vedea niciodată pe soțul ei, dar acesta refuza să divorțeze. Rachel avea de zece ani o relație discretă cu fratele lui Maisie, Dan Robinson, care era membru al parlamentului. Cei trei locuiau împreună în casa lui Maisie, în suburbie, la Walworth.

Spitalul se afla într-un cartier muncitoresc, în inima orașului. Luaseră în chirie pe termen lung un șir de patru case lângă catedrala Southwark și, ca să facă spitalul, făcuseră uși în pereții despărțitori de la fiecare nivel. În loc de saloane întunecoase cu șiruri întregi de paturi, spitalul avea cămăruțe mici și comode, fiecare cu numai două sau trei paturi.

În biroul lui Maisie, un sanctuar prietenos lângă intrarea principală, se aflau doua scaune confortabile, o vază cu flori, un covor decolorat și perdele viu colorate. Pe perete se afla afișul înrămat cu „Fantastica Maisie”. Masa de scris era modestă, iar registrele de evidență erau așezate într-un dulap.

În fața lui Maisie stătea o femeie desculță, zdrențuită, cu

burta la gură. În ochii acesteia se citea oboseala și disperarea unei pisici lihnite care intră într-o casă sperând să i se dea ceva de mâncare. Maisie întrebă:

— Cum te cheamă, draga mea?

— Rose Porter, doamnă.

Femeile acestea i se adresau lui Maisie numai cu „doamnă”, de parcă aceasta ar fi fost mare cucoană. Dar renunțase demult la a mai încerca să le convingă să-i spună simplu Maisie.

— Ai dori o ceașca de ceai?

— Da, săru’mâna, doamnă.

Maisie turnă ceai într-o ceașcă simplă de porțelan, apoi puse și lapte și zahăr.

— Pari obosită.

— Am venit pe jos tocmai de la Bath, doamnă.

Asta era la mai mult de două sute cincizeci de kilometri.

— Trebuie să-ți fi luat o săptămână! spuse Maisie. Sărăcuța de tine!

Rose izbucni în lacrimi.

Era firesc, și Maisie era obișnuită cu așa ceva. Cel mai bine era să le lase să plângă cât voiau. Maisie se așeză pe brațul scaunului în care era așezata Rose și o îmbrățișă.

— Știu că sunt o păcătoasă, suspina Rose.

— Nu ești o păcătoasă, spuse Maisie. Aici lucrăm numai femei, și înțelegem. Nu vorbim despre păcate. Asta e pentru preoți și oameni politici.

După o vreme, Rose se liniști și începu să-și bea ceaiul. Maisie scoase din raft registrul curent de evidență și începu să scrie ceva la birou. Lua notițe despre fiecare femeie care se interna în spital. Aceste informații erau deseori utile. Dacă vreun conservator fățarnic se ridica în parlament să spună că majoritatea mamelor necăsătorite erau prostituate, Maisie îi scria o scrisoare politicoasă, dar bine ticluită și cu informații precise, ca să-l combată, și aceleași argumente le folosea și în cuvântările pe care le ținea prin țară.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi spuse ei lui Rose. Unde locuiai înainte de a rămâne gravida?

— Eram bucătăreasă în casa unei doamne Freeman, la Bath.

— Și cum l-ai întâlnit pe tânărul respectiv?

— Eram pe stradă și a venit la mine și mi-a vorbit. Era după-amiaza mea libera, și tocmai îmi cumpărasem o umbrelă de soare galbenă. Arătam să mă mănânci din ochi, știu asta. Umbrela aia de soare galbenă m-a dus la pierzanie.

Maisie reuși să scoată întreaga poveste de la Rose. Poveste tipică. El era un muncitor respectabil și prosper – tapițer. Îi făcuse curte fetei și îi vorbise de căsătorie. În nopțile calde de vară, după căderea serii, se pipăiau pe băncile din parc, înconjurați de alte cupluri care făceau același lucru. Ocaziile de a se culca împreuna erau rare, dar reușiră totuși s-o facă de vreo patru, cinci ori, fie când stăpână fetei era plecată sau când proprietăreasa lui era beată. Apoi el își pierdu slujba. Se mutase în alt oraș în căutare de lucru, îi scrisese lui Rose o dată sau de două ori, apoi dispăruse din viața ei. Apoi ea își dăduse seama că era însărcinată.

— Vom încerca să luăm legătura cu el, spuse Maisie.

— Nu cred că mă mai iubește.

— O să vedem.

Era totuși surprinzător câți bărbați din aceștia acceptau să se căsătorească în cele din urmă cu fata. Chiar dacă dădeau bir cu fugiții în momentul în care aflau de sarcină, era posibil să regrete primul moment de panică. În cazul lui Rose, era foarte probabil ca bărbatul să se întoarcă la ea. Acesta o părăsise pentru ca își pierduse slujba, nu pentru că nu mai era îndrăgostit de ea, și nu știa că avea să fie tată. Maisie încerca întotdeauna să-i convingă pe tați să vină la spital să-și vadă copilul și pe mama acestuia. Uneori, vederea bebelușului acela neajutorat, sânge din sângele lor, aducea la suprafață tot ce era mai bun în ei.

Chipul lui Rose se schimonosi, iar Maisie întrebă:

— Ce e?

— Mă doare spatele. Cred că de la atâta mers.

Maisie zâmbi.

— Nu e o durere de spate. Vine copilul. Hai să te așezam într-un pat.

O conduse pe Rose la etaj și o dădu pe mâna unei infirmiere.

— Totul se va aranja, spuse ea. O să ai un bebeluș de toată frumusețea.

Maisie se îndreptă spre o altă încăpere și se așeză pe marginea patului unei femei căreia îi spuneau Domnișoara Nimeni, și care nu dorise în ruptul capului să divulge vreo informație despre ea, nici măcar numele. Era o fata brunetă de vreo optsprezece ani. Se ghicea după accentul ei și după lenjeria intimă scumpa că era o fată din lumea bună, și Maisie era sigură că e evreică.

— Cum te mai simți, draga mea?

— Mă simt bine, și vă sunt atât de recunoscătoare, doamna Greenbourne.

Fata era cât se poate de diferită de Rose, dar chiar dacă ar fi venit din colțuri opuse ale lumii, acum erau în aceeași situație delicată și amândouă urmau să treacă prin dureroasa și dificila experiență a nașterii.

Întoarsă în biroul ei, Maisie continua scrisoarea pe care începuse s-o scrie către redactorul ziarului *The Times.*

Spitalul de Femei
Bridge Street
Southwark
Londra, S.E.
10 septembrie 1890

Redactorului ziarului *The Times*

Stimate domn,

Am citit cu interes scrisoarea doctorului Charles Wickham cu privire la inferioritatea fizică a femeilor fața de bărbați.

Maisie nu fusese sigură ce ar trebui să scrie mai departe, dar sosirea lui Rose Porter o inspirase.

Tocmai am primit în spitalul nostru o femeie într-o anumita condiție, care a venit pe jos de la Bath până aici.

Redacția avea probabil să considere cuvintele „într-o anumită condiție" prea vulgare și să le elimine, dar Maisie n-

avea de gând să-și cenzureze propriul text.

> Observ că doctorul Wickham scrie de la Cowes Club, și nu pot să nu mă întreb câți membri ai clubului ar fi în stare să meargă pe jos de la Bath la Londra.
>
> Firește că, în calitate de femeie, nu am avut niciodată ocazia să intru într-un club, dar deseori îi văd membrii cluburilor pe scările acestora, făcând semne trăsurilor, pentru a se deplasa pe distanțe de un kilometru și jumătate sau mai puțin, și trebuie să spun că, văzându-i, s-ar crede că celor mai mulți dintre ei le-ar fi greu să meargă pe jos de la Piccadilly Circus până în Parlament Square.
>
> Cu siguranță, niciunul dintre ei n-ar putea lucra în schimburi de câte douăsprezece ore într-o fabrică din East End, așa cum fac mii de femei din Anglia în fiecare zi…

Maisie fu întreruptă din nou de o bătaie în ușă.

— Intră, spuse ea.

Femeia care intra nu era nici săracă, nici însărcinata. Avea ochi mari și albaștri, un chip copilăros, și era îmbrăcată foarte elegant. Era Emily, soția lui Edward Pilaster.

Maisie se ridica de la birou și o sărută. Emily Pilaster era una dintre femeile bogate care susțineau spitalul. Grupul acestora era de o diversitate surprinzătoare – din el făcea parte, de exemplu, și April Tilsley, acum patroana a trei bordeluri. Aceste femei donau haine pe care nu le mai purtau, mobile vechi, surplusul de mâncare din bucătăriile lor și tot felul de alte lucruri cum ar fi cerneală și hârtie. Uneori le găseau tinerelor mame de lucru după ce erau externate. Dar ele le ofereau mai ales sprijin moral lui Maisie și lui Rachel când acestea erau împroșcate de instituțiile dominate de bărbați pentru că nu ofereau în spital rugăciuni, cântări de psalmi și predici obligatorii despre păcatul de a fi mamă necăsătorită.

Maisie se simțea în parte responsabilă pentru dezastruoasa vizită a lui Emily în bordelul lui April în Noaptea Măștilor, când

aceasta trebuia să-și seducă propriul soț. De atunci, Emily și dezgustătorul de Edward duceau discret vieți separate, ca toate cuplurile înstărite care se urau.

În dimineața aceea, Emily era emoționată și avea ochii scânteietori. Se așeză, se ridica din nou și verifică dacă ușa era bine închisă. Apoi spuse:

— M-am îndrăgostit!

Maisie nu știu prea bine dacă să ia spusele lui Emily drept o veste bună, dar zise:

— Ce minunat! De cine?

— De Robert Chariesworth. Este poet și scrie articole despre arta italiană. Locuiește la Florența cea mai mare parte a anului, dar închiriază o căsuță în satul nostru – îi place Anglia în septembrie.

Maisie înțelese că Robert Chariesworth avea destui bani ca să trăiască bine fără să muncească de fapt cu adevărat.

— Mi se pare romantic la nebunie, spuse ea.

— Oh, da, așa și este! Este atât de sensibil, l-ai plăcea foarte mult!

— Sunt sigură, zise Maisie, deși adevărul era că nu-i putea suferi pe poeții sensibili cu venituri proprii.

Dar îi părea bine pentru Emily, care avusese parte de mult mai mult ghinion decât meritase vreodată.

— Sunteți amanți?

Emily roși.

— Oh, Maisie, pui întotdeauna întrebările cele mai stânjenitoare! Firește că nu!

După ce i se întâmplase la Noaptea Măștilor, Maisie era uimită că Emily se mai putea rușina de ceva. Cu toate acestea, Maisie învățase din experiență că ea era cea neobișnuita în aceasta privință. Majoritatea femeilor puteau să închidă ochii în fața realității dacă voiau cu adevărat. Dar Maisie nu avea răbdare cu eufemismele politicoase și expresiile chibzuite.

— Ei bine, nevastă nu-i poți fi, nu? întrebă ea abrupt.

Răspunsul lui Emily o luă prin surprindere.

— Tocmai de asta am venit să te văd, spuse Emily. Știi ceva despre cum se poate obține anularea unei căsătorii?

— Doamne! Maisie rămase îngândurată pentru o secundă. Pe motiv că de fapt căsătoria nu s-a consumat niciodată,

presupun?!

— Da.

Maisie încuviință.

— Da, știu câte ceva despre asta.

Nu era de mirare că Emily se adresase lui Maisie pentru sfaturi legale. Nu exista nicio femeie avocat la vremea aceea, și probabil că un bărbat s-ar fi dus direct la Edward să trâmbițeze ceea ce tocmai aflase. Maisie era activă în campania pentru drepturile femeilor și studiase legile în vigoare cu privire la căsătorie și divorț.

— Ar trebui să te adresezi Tribunalului de Succesiuni și Divorțuri al înaltei Curți, spuse ea. Și ar trebui să demonstrezi că Edward este impotent în orice situație, nu numai cu tine.

Lui Emily îi căzu fața.

— Oh, Doamne! spuse ea. Dar știm prea bine ca asta nu e adevărat.

— Și faptul că nu ești virgina ar putea fi o mare problemă.

— Atunci nu-i nicio nădejde, spuse Emily nefericită.

— Singura modalitate ar fi să-l convingi pe Edward să coopereze. Crezi că ar accepta?

Emily se lumină la față.

— S-ar putea!

— Dacă ar da o declarație cum că e impotent și că e de acord să nu se opună anulării, atunci nimeni nu va contesta probele aduse de tine.

— Atunci o să găsesc eu o modalitate de a-l face să semneze.

Fața lui Emily luă un aspect încăpățânat, și Maisie își aminti că Emily putea avea o voință de fier.

— Fii discretă! Este de fapt în afara legii ca soțul și soția să conspire astfel pentru obținerea divorțului, și există un așa-numit Intendent al Reginei, care este în realitate un fel de poliție a cazurilor de divorț.

— Voi putea să mă căsătoresc cu Robert după aceea?

— Da. Neconsumarea căsătoriei reprezintă un motiv temeinic pentru acordarea divorțului, inclusiv după legea bisericească. Va dura cam un an până când cazul va fi discutat la tribunal, apoi există o perioadă de așteptare de șase luni înainte de pronunțarea divorțului, dar în cele din urmă vei

putea să te recăsătorești.

— Oh, sper că va accepta!

— Ce atitudine are față de tine?

— Mă urăște…

— Crezi că ar vrea să scape de tine?

— Nu cred că-i pasă, atâta vreme cât nu îi stau în cale.

— Și dacă i-ai sta în cale?

— Vrei să spui dacă aș deveni o pacoste pe capul lui?

— Da, la asta mă gândeam.

— Presupun că aș putea…

Maisie era sigură că Emily putea deveni o pacoste pe capul lui Edward dacă voia.

— Voi avea nevoie de un avocat care să scrie scrisoarea pe care ar trebui s-o semneze Edward, spuse Emily.

— Îl voi ruga pe tatăl lui Rachel – e avocat.

— Ai face asta?

— Cu siguranță, spuse Maisie uitându-se la ceas. Nu pot să mă întâlnesc astăzi cu el, pentru că e prima zi de școală la Windfield și trebuie să-l duc pe Bertie. Dar am să-l văd mâine-dimineața.

Emily se ridică.

— Maisie, ești cea mai bună prietenă pe care o poate avea o femeie!

— Stai să-ți spun: asta o să provoace vâlvă în sânul familiei Pilaster. Augusta va avea o criză.

— Nu mă tem eu de Augusta! spuse Emily.

Maisie Greenbourne atrase multe priviri la Școala Windfield. Ca de obicei, de altfel. Era cunoscută ca fiind văduva fabulos de bogatului Solly Greenbourne, deși ea însăși avea foarte puțini bani. Era celebră și în calitate de femeie cu vederi „înaintate", care credea în drepturile femeilor și care, se spunea, le încuraja pe slujnice să facă copii nelegitimi. În plus, de câte ori îl aducea pe Bertie la școală, era însoțită de Hugh Pilaster, chipeșul bancher care plătea taxele de școlarizare ale fiului ei: cu siguranță că cei mai dezghețați la mine dintre ceilalți părinți bănuiau ca Hugh era tatăl adevărat al lui Bertie. Dar Maisie credea că adevăratul motiv pentru care atrăgea privirile tuturor era că la cei treizeci și cinci de ani ai săi era

încă destul de frumoasă ca să-i facă pe bărbați să se întoarcă după ea.

Astăzi era îmbrăcată în roșu – într-o rochie cu o jachetă scurtă deasupra și o pălărie cu pană. Știa că arăta bine și nepăsătoare. În realitate însă, aceste vizite la școala cu Bertie și cu Hugh îi frângeau inima.

Trecuseră șaptesprezece ani de când petrecuse acea noapte cu Hugh, și îl iubea la fel ca întotdeauna. Cea mai mare parte a timpului însă se dedica trup și suflet necazurilor bietelor fete care veneau la ea la spital și uita de propria suferință. Dar de două sau trei ori pe an trebuia să îl vadă pe Hugh, și atunci revenea și durerea.

Hugh știa de unsprezece ani că era tatăl lui Bertie. Ben Greenbourne îi dăduse niște indicii, și el o confruntase pe Maisie cu privire la bănuiala pe care o avea. Maisie recunoscuse adevărul. De atunci, Hugh făcuse tot ce îi stătuse în putință pentru Bertie, în afară de a-l recunoaște ca fiu. Bertie credea că tatăl lui era răposatul, bunul Solomon Greenbourne, și a-i spune adevărul i-ar fi provocat o suferință inutilă.

Numele lui era Hubert – hotărâseră să-l strige Bertie în onoarea Prințului de Wales, pe care îl chema tot Bertie. Maisie nu se mai întâlnea cu prințul. Nu mai era o amfitrioană de salon și soția unui milionar: acum era doar o văduvă care locuia într-o căsuță modestă la marginea de sud a Londrei, și asemenea femei nu făceau parte din cercul de prieteni al prințului.

Maisie alesese să-i pună numele de Hubert fiului ei pentru că acesta suna puțin ca Hugh, dar la puțin timp după aceea începuse să-i fie jenă de asemănarea de nume, și acesta fusese un alt motiv să-l strige pe băiat Bertie. Îi spusese fiului ei că Hugh fusese cel mai bun prieten al tatălui lui. Din fericire, nu era nicio asemănare fizica evidenta între Bertie și Hugh. De fapt, Bertie semăna mai mult cu tatăl lui Maisie – avea același păr negru și moale și aceiași ochi căprui și triști. Era înalt și robust, bun sportiv și elev silitor, și lui Maisie îi creștea inima în piept de mândrie pentru Bertie.

În zilele respective, Hugh își dădea silința să se poarte desăvârșit de politicos cu Maisie, jucându-și cu grijă rolul de

prieten de familie, dar Maisie își dădea seama că lui Hugh situația îi lăsa același gust dulce-amărui ca și ei.

Maisie știa de la tatăl lui Rachel ca Hugh era considerat un geniu în branșa financiară. Când vorbea despre bancă, acestuia îi sclipeau ochii, era interesant și plin de umor. Maisie ghicea că munca pe care o făcea i se părea plină de provocări și împliniri. Dar dacă discuția atingea din întâmplare subiectul casnic, Hugh se mohora și se închidea în sine. Nu-i plăcea să discute despre casă, despre viața lui socială, și mai ales, despre soție. Singurele lucruri pe care Hugh i le spunea lui Maisie în legătură cu familia lui erau cele legate de cei trei fii ai săi, pe care îl iubea nebunește. Dar chiar și atunci când vorbea despre ei, în glasul lui Hugh se ghicea o urma de regret, și Maisie trăsese concluzia că Nora nu era o mamă iubitoare. De-a lungul anilor, Maisie putuse urmări cum Hugh se resemnează la o căsnicie rece și frustrantă din punct de vedere sexual.

Hugh purta astăzi un costum de tweed gri-argintiu care se potrivea cu șuvițele argintii din părul lui, iar papionul albastru-deschis mergea bine cu culoarea ochilor lui. Nu mai era atât de zvelt ca în trecut, dar avea același surâs șăgalnic care-i răsărea pe buze din când în când. Maisie și Hugh făceau o pereche frumoasă, dar nu erau un cuplu, și tocmai faptul că arătau și că se purtau ca un cuplu o întrista pe Maisie. Intrând în incinta Școlii Windfield, Maisie îi dădu brațul, gândindu-se că era gata să-și dea și sufletul ca să fie cu el în fiecare zi.

Îl ajutară pe Bertie să își despacheteze cufărul, apoi acesta le făcu un ceai în camera lui de studiu. Hugh adusese un tort din care sigur avea să se hrănească întreaga clasă a șasea timp de o săptămână.

— Fiul meu Toby are să vina aici la școală semestrul viitor, spuse Hugh în timp ce își beau ceaiul. Mă întrebam dacă ai putea să ai grijă puțin de el, pentru mine?

— Cu plăcere, zise Bertie. Voi avea grijă să nu se ducă la scaldă în Bishop's Wood.

Maisie se încruntă la el, iar Bertie spuse:

— Mă scuzați, a fost o glumă proastă.

— Încă se mai vorbește despre ziua aceea, nu-i așa? întrebă Hugh.

— Directorul repetă povestea înecului lui Peter Middleton în

fiecare an, ca să-i sperie pe băieți. Dar ei tot se duc la scaldă.

După ceai, Hugh și Maisie își luară rămas-bun de la Bertie – Maisie cu lacrimi în ochi, ca de obicei, pentru că trebuia să-și lase aici odorul, deși acesta era acum mai înalt decât ea. Se întoarseră pe jos în oraș și luară trenul spre Londra. Călătoreau singuri într-un compartiment de clasa întâi.

În timp ce amândoi priveau peisajul alergându-le prin fața ochilor, Hugh spuse:

— Edward va fi directorul băncii.

Maisie rămase uimită.

— Nu credeam ca e suficient de deștept!

— Nu este. Îmi voi da demisia la sfârșitul anului.

— Oh, Hugh!

Maisie știa ce însemna banca pentru Hugh. Toate aspirațiile acestuia erau legate de bancă.

— Și ce vei face?

— Nu știu. Voi rămâne până la sfârșitul anului financiar, așa că am timp să mă gândesc.

— Dar banca nu va da faliment sub conducerea lui Edward?

— Mă tem că s-ar putea.

Lui Maisie îi părea foarte rău pentru Hugh. Acesta avusese parte de mai mult ghinion decât ar fi meritat, în timp ce Edward avusese prea mult noroc.

— Edward mai e și Lord Whitehaven. Îți dai seama ca dacă titlul i-ar fi fost acordat lui Ben Greenbourne, așa cum ar fi trebuit, atunci Bertie ar fi cel care ar urma să-l moștenească?

— Da.

— Dar Augusta i-a oprit calea.

— Augusta? întreba Hugh încruntat și mirat.

— Da. Ea a fost în spatele acelei campanii mizerabile din ziare despre „Poate un evreu să fie pair?” Îți amintești?

— Îmi amintesc, dar cum poți fi sigură că Augusta a fost în spatele ei?

— Ne-a spus Prințul de Wales.

— Ei bine, spuse Hugh scuturându-și capul. Augusta nu încetează să mă uimească!

— Oricum, acum titlul de Lady Whitehaven i-a revenit bietei Emily.

— Măcar atâta a obținut din căsătoria aia nefericită!

— O să-ți spun un secret, zise Maisie, coborându-și vocea, deși nu putea să-i audă nimeni. Emily are de gând să-i ceară lui Edward o anulare.

— Bravo ei! Motivând neconsumarea căsătoriei, presupun?!

— Da. Nu pari surprins.

— Este evident. Nu se ating unul de altul. Par atât de stânjeniți unul în prezența celuilalt, încât e greu să crezi că sunt soț și soție.

— Emily a dus o viața falsă toți anii aceștia, dar acum e hotărâtă să termine cu ea.

— Familia mea o să-i facă necazuri, spuse Hugh.

— Augusta, vrei să spui.

Acesta fusese și primul gând al lui Maisie.

— Emily se așteaptă la acest lucru. Dar are în ea o doză de încăpățânare care îi va fi foarte utilă.

— Are un iubit?

— Da. Dar nu vrea să devină amanta lui. Nu înțeleg de ce își face atâtea scrupule! Edward își petrece fiecare noapte la bordel.

Hugh îi zâmbi cu un zâmbet trist, plin de iubire.

— Și dumneata ți-ai făcut scrupule, odată…

Maisie știa ca Hugh se referea la noaptea aceea de la Kingsbridge Manor, când Maisie nu vrusese să-i deschidă ușa.

— Eram căsătorita cu un om extraordinar, și dumneata și eu eram pe cale să-l trădăm. Situația lui Emily este cu totul alta.

Hugh încuviință.

— Totuși, cred că înțeleg ce simte Emily. Ceea ce este rușinos într-un adulter sunt minciunile.

Maisie își exprimă dezacordul:

— Oamenii sunt datori să prindă fericirea din zbor, ori de câte ori pot. Avem o singură viață.

— Dar când prinzi fericirea din zbor s-ar putea să-ți scape din mână altceva – integritatea.

— Prea abstract pentru mine! îndepărtă Maisie posibilitatea.

— Fără îndoială că așa mi s-a părut și mie, în noaptea aceea în casa lui Kingo, când l-aș fi trădat pe Solly de bunăvoie, dacă mi-ai fi permis dumneata. Dar cu anii, a devenit un lucru mai concret și pentru mine. Acum cred că apreciez integritatea mai mult decât orice.

— Dar ce este integritatea?

— Înseamnă să spui adevărul, să te ții de cuvânt, să-ți asumi responsabilitatea pentru greșelile pe care le faci. Reprezintă același lucru în afaceri, ca în viața de zi cu zi. Este vorba de a fi ce pretinzi că ești, de a face ceea ce spui că faci. Și mai ales, un bancher nu poate fi un mincinos. La urma urmei, dacă nevasta lui nu poate avea încredere în el, atunci cine poate?

Maisie începea să se înfurie auzindu-l pe Hugh, dar nici ea nu știa prea bine de ce. Rămase tăcută o vreme, privind pe fereastră suburbiile londoneze în amurg. Acum că părăsea banca, ce-i mai rămânea lui Hugh în viața aceasta? Nu-și iubea soția, iar soția lui nu-i iubea pe copii. De ce nu putea Hugh să-și găsească fericirea în brațele lui Maisie, femeia pe care o iubise dintotdeauna?

La gara Paddington, Hugh o conduse pe Maisie la stația de trăsuri și o urcă într-o brișcă. Luându-și rămas-bun, Maisie îl lua de mână și îi spuse:

— Hai acasă cu mine!

Hugh o privi trist și își scutură capul.

— Dar ne iubim – întotdeauna ne-am iubit! insistă ea. Hai cu mine, și la naiba cu consecințele!

— Dar consecințele sunt viața, nu-i așa?

— Hugh! Te rog!

Hugh își retrase mâna și făcu un pas în spate.

— La revedere, dragă Maisie.

Maisie îl privi neputincioasă. Dorul pe care și-l sugrumase ani în șir o împresura acum. Dacă ar fi avut destulă putere, l-ar fi prins și l-ar fi târât cu forța în brișcă. Era înnebunită de necaz.

Maisie ar fi rămas acolo pe veci, dacă Hugh nu i-ar fi făcut semn din cap vizitiului, spunând:

— Mână!

Vizitiul atinse calul cu biciul, iar roțile se puseră în mișcare.

Câteva secunde mai târziu, Hugh nici nu se mai vedea.

3

Hugh dormi rău în noaptea aceea. Se tot trezea și în minte îi răsună discuția cu Maisie. Acum își dorea să fi cedat și să se fi

dus acasă la ea. Ar fi putut dormi în brațele ei chiar acum, cu capul pe sânul ei, în loc să se întoarcă de pe o parte pe alta singur în pat.

Dar mai era un lucru care nu-i dădea pace. Lui Hugh i se părea ca Maisie spusese un lucru capital, frapant și sinistru, a cărui semnificație îi scăpase în acel moment. Și nici acum nu își dădea seama despre ce era vorba.

Vorbiseră despre banca și despre faptul că Edward avea să fie ales director, despre titlul lui Edward, despre intenția lui Emily de a cere o anulare a căsătoriei, despre noaptea în care erau cât pe-aci să facă dragoste la Kingsbridge Manor, despre conflictul dintre integritate și fericire… Ce dezvăluire capitală îi făcuse Maisie?

Încerca să deruleze conversația în sens invers: *Hai acasă cu mine… Oamenii sunt datori să prindă fericirea din zbor, ori de câte ori pot… Emily are de gând să-i ceară lui Edward o anulare… Acum titlul de Lady Whitehaven i-a revenit lui Emily… îți dai seama că dacă titlul i-ar fi fost acordat lui Ben Greenbourne, așa cum ar fi trebuit, atunci Bertie ar fi cel care ar urma să-l moștenească?*

Nu, cu siguranța îi scăpase ceva. Edward primise titlul pe care ar fi trebuit să-l primească Ben Greenbourne, dar Augusta i-a stat acestuia în cale. Ea fusese în spatele acelei propagande murdare care punea sub semnul întrebării posibilitatea ca un evreu să fie lord. Hugh nu își dăduse seama de acest lucru, deși acum, uitându-se înapoi, credea că ar fi trebuit să ghicească. Dar Prințul de Wales aflase cumva de acest lucru și i-l spusese lui Maisie și lui Solly.

Hugh se întoarse în pat tulburat. Ce importanță capitală avea această dezvăluire? Nu era decât un exemplu în plus despre lipsa de scrupule a Augustei. Această informație fusese tăinuită la vremea aceea. Dar Solly știa…

Dintr-odată, Hugh se ridică în capul oaselor în pat, cu ochii ațintiți în întuneric.

Solly știa.

Dacă Solly știa că familia Pilaster era responsabilă pentru o campanie de denigrare rasială împotriva tatălui său, sigur n-ar fi vrut să mai facă vreodată afaceri cu Banca Pilaster. Și mai ales, ar fi anulat emiterea de obligațiuni pentru calea ferata

Santamaria. I-ar fi spus lui Edward că avea de gând s-o anuleze. Iar Edward i-ar fi spus lui Micky.

— Dumnezeule! exclamă Hugh cu voce tare.

Hugh se întrebase mereu dacă Micky avusese vreo legătură cu moartea lui Solly. Știa că Micky fusese în apropiere când se întâmplase accidentul. Dar era nedumerit asupra motivului. După câte știa Hugh, Solly era pe cale să semneze afacerea, iar Micky să obțină pe aceasta cale ceea ce voia și, dacă asta era adevărat, atunci Micky avea toate motivele să-l lase pe Solly în viață. Dar dacă Solly era pe cale să anuleze contractul, Micky putea să aibă motive să-l ucidă pe Solly ca să salveze afacerea. Era oare Micky bărbatul elegant cu care Solly se certa cu câteva secunde înainte de a fi călcat de trăsură? Vizitiul susținuse mereu că Solly fusese împins în fața trăsurii. Micky îi dăduse oare brânci intenționat lui Solly ca să-l bage sub roțile acelei trăsuri? Ideea era îngrozitoare și dezgustătoare.

Hugh se dădu jos din pat și aprinse lampa de gaz. Nu avea de gând să mai doarmă în noaptea aceea. Își trase pe el un halat și se așeză în fața tăciunilor aproape stinși ai focului. Micky îi ucisese oare *doi* prieteni – Peter Middleton și Solly Greenbourne?

Întrebarea încă îl mai bântuia pe Hugh și a doua zi, când un incident îi dădu răspunsul.

Hugh își petrecuse dimineața la biroul lui din Sala Asociaților. Cât de mult își dorise odinioară să aibă un loc aici, în centrul tăcut și luxos al puterii, luând decizii asupra a milioane de lire, sub privirile strămoșilor lui din portretele de pe pereți! Acum însă se obișnuise. Și în curând avea chiar să renunțe la toate acestea.

Hugh rezolva lucruri pe care le începuse și ducea la bun sfârșit proiectele pe care le avea în curs, dar nu începea altele. În minte îi reveneau fără încetare Micky Miranda și bietul Solly. Gândul că era posibil ca un om atât de extraordinar ca Solly să fi fost eliminat de un vierme și un parazit ca Micky îl înnebunea. Îi venea să-l sugrume pe Micky cu mâinile lui. Dar nu-l putea ucide, și de fapt n-avea niciun rost să meargă la poliție ca să-și povestească acolo bănuielile, pentru că nu avea nicio dovadă.

Administratorul-șef, Jonas Mulberry, fusese agitat toată dimineața. Intrase de vreo patru, cinci ori în Sala Asociaților, dar nu spusese ce îl frământă. În cele din urma, Hugh ghici că omul voia să spună ceva, dar că nu dorea să fie auzit de ceilalți asociați.

Câteva minute înainte de ora douăsprezece, Hugh traversă coridorul care ducea la sala telefonului. Telefonul fusese instalat numai cu doi ani în urmă, dar asociații regretau deja decizia de a nu-l pune în Sala Asociaților, căci fiecare dintre ei era chemat la aparat de mai multe ori pe zi.

Pe coridor, Hugh îl întâlni pe Mulberry. Îl opri și îl întrebă:

— Va frământă ceva?

— Da, domnule Hugh, spuse Mulberry vădit ușurat. Își coborî vocea: S-a întâmplat să văd niște documente redactate de Simon Oliver, secretarul domnului Edward.

— Veniți cu mine o clipă. Hugh intra în sala telefonului și închise ușa după el. Despre ce era vorba în documente?

— Despre o propunere pentru o emisiune de obligațiuni pentru Cordoba – de doua milioane de lire!

— Oh, nu! exclama Hugh. Banca asta trebuie să se expună mai puțin la datorii sud-americane – nu mai mult!

— Știam ca veți fi de această părere.

— Pentru ce sunt obligațiunile, mai exact?

— Pentru construirea unui nou port în provincia Santamaria.

— O altă învârteala de-a lui Señor Miranda.

— Da. Mă tem ca dânsul și vărul dânsului, Simon Oliver, au o influență foarte mare asupra domnului Edward.

— Bine, Mulberry. Va mulțumesc foarte mult că m-ați anunțat. Voi încerca să mă ocup de asta.

Uitând cu totul de apelul telefonic, Hugh se întoarse în Sala Asociaților. Oare aveau ceilalți asociați să-l lase pe Edward să facă asta? Se prea putea. Hugh și Samuel nu mai aveau multă influența, din moment ce urmau să plece. William cel tânăr nu împărtășea frica lui Hugh pentru un colaps în America de Sud. Maiorul Hartshorn și Sir Harry făceau numai cum li se dicta. Iar Edward era directorul băncii.

Ce putea face Hugh în această privință? Încă nu părăsise banca și încă mai câștiga o parte din profituri, așa că încă se

mai simțea responsabil.

Problema era că Edward nu era o persoană rațională: așa cum spusese și Mulberry, era cu totul sub influența lui Micky Miranda.

Putea oare Hugh reduce această influență? Putea să-i spună lui Edward că Micky era un ucigaș. Edward nu avea să-l creadă. Dar Hugh începea să simtă că trebuie să încerce. N-avea nimic de pierdut. Și simțea o nevoie imperioasă de a face ceva în legătură cu îngrozitoarea revelație pe care o avusese în acea noapte.

Edward plecase deja să ia masa. Hugh decise spontan să se ducă după el.

Bănuind destinația lui Edward, Hugh luă o brișcă până la Cowes Club. Își petrecu drumul dintre cartierul financiar și Pall Mall încercând să se gândească la o formulare plauzibilă și inofensivă cu care să reușească să-l convingă pe Edward. Dar toate frazele care îi veneau în minte îi sunau fals, și când ajunse acolo, se hotărî să-i spună lui Edward adevărul gol-goluț, sperând că totul avea să iasă bine.

Era încă devreme, așa că Hugh îl găsi pe Edward în fumoarul clubului stând singur și sorbind dintr-un pahar de Madera. „Boala de piele a lui Edward se înrăutățește", observă Edward – locul în care cămașa i se freca de gât era roșu și iritat.

Hugh se așeză la masa lui Edward și comandă un ceai. Copii fiind, Hugh îl ura pe Edward din toată inima pentru că era un monstru și un bătăuș. Dar în ultima vreme, Hugh ajunsese să îl privească pe vărul lui mai degrabă ca pe o victimă. Edward era cum era din cauza a doua persoane perverse: Augusta și Micky. Augusta îl sufocase și Micky îl corupsese. Cu toate acestea, Edward nu se îmbunase față de Hugh, și acum nu ascunse deloc faptul că n-avea niciun chef de compania lui Hugh.

— Nu trebuia să vii tocmai până aici pentru o ceașcă de ceai, spuse el. Ce vrei?

Discuția începea prost, dar Hugh nu putea face nimic. Fără prea multe speranțe, Hugh începu:

— Am să-ți spun ceva care te va șoca și te va îngrozi.

— Zău?

— N-o să-ți vină să mă crezi, dar este totuși adevărat. Cred

că Micky Miranda este un ucigaș.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Edward furios. Nu mă bate la cap cu tâmpenii din astea!

— Asculta-mă înainte de a exclude ideea de la bun început, spuse Hugh. Eu plec din bancă, tu ești director – nu urmăresc nimic. Dar am descoperit ceva ieri. Solly Greenbourne știa că mama ta a fost în spatele acelei campanii de presă ca să-l împiedice pe Ben Greenbourne să devină pair.

Edward tresări involuntar, ca și cum ceea ce îi spusese Hugh îi amintea de ceva ce știa dinainte.

Hugh prinse puțin curaj.

— Sunt pe o pistă plauzibilă, nu-i așa? Pe bâjbâite, Hugh continuă: Solly a amenințat să anuleze contractul pentru calea ferata Santamaria, nu-i așa?

Edward încuviință.

Hugh se aplecă puțin peste masă, încercând să-și stăpânească emoțiile.

Edward spuse:

— Stăteam chiar la masa asta cu Micky, când Solly a intrat peste noi, negru de supărare. Dar…

— Și în seara aceea Solly a murit.

— Da, dar Micky a fost cu mine toată seara. A jucat cărți aici, apoi ne-am dus la Nellie's.

— Trebuie să te fi părăsit măcar pentru câteva minute.

— Nu…

— Eu însumi l-am văzut intrând în club cam când a murit Solly.

— Trebuie să fi fost mai devreme.

— Se poate ca s-a dus la toaletă, sau ceva de genul acesta…

— N-avea cum să aibă timp!

Pe fața lui Edward se întipări o expresie hotărâtă de neîncredere.

Speranțele lui Hugh se risipiră din nou. Reușise să sădească o bănuiala în mintea lui Edward, dar nu mai mult de o clipă.

— Ți-ai pierdut mințile, continuă Edward. Micky nu e un ucigaș. E o idee absurdă.

Atunci Hugh se hotărî să-i spună despre Peter Middleton. Era un act disperat, pentru că, din moment ce Edward refuza să creadă că era posibil ca Micky să-l fi ucis pe Solly în urmă

cu unsprezece ani, ce motive ar fi avut să creadă ca Micky îl omorâse pe Peter cu douăzeci și patru de ani în urmă? Dar Hugh simțea ca trebuie să încerce.

— Tot Micky l-a ucis și pe Peter Middleton, spuse el, știind că risca să pară nebun.

— E absolut ridicol!

— Tu crezi că tu l-ai omorât, știu asta. L-ai băgat cu capul sub apă de mai multe ori, apoi ai fugit după Tonio, și crezi că Peter era prea epuizat ca să înoate la mal și că s-a înecat. Dar sunt lucruri pe care nu le știi.

În ciuda neîncrederii sale, Edward era totuși intrigat.

— Ce lucruri?

— Peter era un înotător foarte bun.

— Era un pirpiriu!

— Da, dar se antrenase la înot în fiecare zi în acea primăvară. Poate că era pirpiriu, dar putea înota kilometri întregi. A înotat până la mal fără probleme – l-a văzut Tonio.

— Ce…?! Edward înghiți nodul care-i stătea în gât. Și ce-a mai văzut Tonio?

— În timp ce tu te cățărai pe peretele carierei, Micky l-a ținut pe Peter cu capul sub apă până s-a înecat.

Spre surprinderea lui Hugh, Edward nu respinse ideea. În schimb, întrebă:

— De ce ai așteptat atâta vreme să-mi spui asta?

— Pentru că nu credeam că ai să mă crezi. Îți spun toate acestea acum numai din disperare, ca să încerc să te conving să renunțăm la cea mai recentă investiție în Cordoba pe care o plănuiești.

Hugh iscodi chipul lui Edward și continuă:

— Dar mă crezi, nu-i așa?

Edward încuviință.

— De ce mă crezi?

— Pentru că știu care a fost motivul lui Micky.

— Care? întrebă Hugh.

Ardea de curiozitate. Ani de-a rândul își pusese această întrebare.

— De ce l-a omorât Micky pe Peter? întrebă el.

Edward bău îndelung din paharul de Madera, apoi tăcu.

Hugh se temea că Edward nu mai voia să spună nimic. Dar

în cele din urmă, acesta vorbi:

— Familia Miranda trece drept o familie înstărită în Cordoba, dar aici banii lor n-au prea multă valoare. Când a venit la Windfield, Micky și-a cheltuit în câteva săptămâni banii de buzunar pe care îi avea alocați pentru întregul an. Dar se lăudase cât de bogată era familia lui, și era prea mândru ca să recunoască adevărul. Așa că, atunci când nu mai avea bani… fura.

Hugh își aminti de scandalul care cutremurase școala în iunie 1866.

— Cele șase monede de aur care i-au fost furate domnului Offerton… rosti el gânditor. Micky a fost hoțul?

— Da.

— Să fiu al naibii!

— Și Peter știa.

— De unde?

— L-a văzut pe Micky ieșind din biroul lui Offerton. Și când s-a anunțat furtul, Peter a bănuit adevărul. Și a spus că urma să-l pârască pe Micky dacă acesta n-avea de gând să mărturisească singur. M-am gândit că suntem norocoși prinzându-l la scaldă. L-am băgat cu capul sub apă încercând să-l sperii și ca să nu îl pârască pe Micky. Dar nu m-am gândit niciodată…

— …că Micky avea de gând să-l ucidă.

— Și toți anii aceștia m-a lăsat să cred că a fost vina mea, și că mă acoperea! spuse Edward. Nemernicul!

Hugh își dădu seama că totuși, contrar tuturor așteptărilor, reușise să clatine încrederea lui Edward în Micky. Era tentat să spună: „Acum că știi ce om este de fapt, uită de portul Santamaria”. Dar trebuia să fie atent să nu întindă coarda. Hugh hotărî că spusese destul – acum trebuia să-l lase pe Edward să tragă singur concluziile. Se ridică.

— Îmi pare rău că ți-am dat o asemenea veste șocantă.

Edward era cufundat în gânduri, frecându-și gâtul în locul în care îl mânca.

— Da, spuse el pierdut.

— Trebuie să plec.

Edward nu răspunse. Părea să fi uitat de existența lui Hugh. Privea pierdut în pahar. Când se uita mai bine la el, Hugh

observă, năucit, că acesta plângea.

Ieși tiptil și închise ușa.

4

Augustei îi plăcea rolul de văduvă. În primul rând, îi stătea bine în negru. Cu ochii ei negri, părul cărunt și sprâncenele negre, avea o înfățișare impunătoare.

Trecuseră patru săptămâni de când murise Joseph și era surprinzător cât de puțin îi simțea lipsa. I se părea puțin ciudat să nu-l audă plângându-se când friptura de vită nu era bine făcută sau că era praf în bibliotecă. Augusta cina singură o dată sau de doua ori pe săptămână, dar nu era persoana care să se plictisească vreodată de propria companie. Nu mai avea statutul de soție a directorului băncii, dar acum era mama noului director. Și contesa văduvă de Whitehaven! Acum avea tot ce îi oferise vreodată Joseph, plus avantajul de a nu-l avea pe acesta pe cap.

În plus, putea foarte bine să se recăsătorească. Avea cincizeci și opt de ani, și, deși nu mai putea face copii, mai avea încă dorințe pe care le considera sentimente tinerești. De fapt, acestea deveniseră și mai puternice de când murise Joseph. Când Micky Miranda îi atingea brațul sau când se uita în ochii ei, sau când își punea mâna ușor pe coapsa ei conducând-o într-o încăpere, Augusta încerca mai pregnant ca niciodată sentimentul acela de plăcere amestecat cu o slăbiciune care o făcea să i se învârtă capul.

Privindu-se în oglinda din salon, Augusta gândea: „Eu și Micky semănăm atât de mult, chiar și la culoarea pielii! Am avea copii cu ochi negri atât de frumoși!”

În timp ce se gândea la aceste lucruri, copilul ei cel cu ochi albaștri și păr blond intră în încăpere. Nu arăta prea bine. Din corpolent devenise de-a dreptul gras și avea o problemă de piele. Deseori, cum efectul vinului băut la prânz se risipise, Edward era prost dispus la ora ceaiului.

Dar Augusta avea să-i spună ceva important lui Edward, și nu avea de gând să-l cruțe.

— Ce mai e și cu chestia asta pe care am auzit-o, cum că Emily ar cere anularea căsătoriei? întrebă ea.

— Vrea să se mărite cu altcineva, zise Edward nepăsător.

— Dar nu are voie – e măritată cu tine!

— Nu chiar, spuse Edward.

Despre ce naiba vorbea Edward? Oricât de mult îl iubea, Augusta îl găsea câteodată pe Edward extrem de enervant.

— Nu spune prostii, replică ea tăios. Bineînțeles că e măritată cu tine.

— M-am însurat cu ea numai pentru că ai vrut dumneata să mă însor. Iar ea a fost de acord numai pentru că părinții ei au pus-o. Nu ne-am iubit niciodată și… Edward șovăi o clipă, apoi mărturisi: Căsătoria nu s-a consumat niciodată.

Deci la asta voia Edward să ajungă! Augusta era surprinsă că Edward avusese îndrăzneala să se refere direct la actul sexual: lucrurile acestea nu se spuneau în fața unei femei. Și totuși, nu era surprinsă să audă că mariajul era o păcăleală: își dăduse seama de acest lucru cu ani de zile în urmă. Cu toate acestea, Augusta nu avea de gând s-o lase pe Emily să obțină ceea ce dorea.

— Nu putem avea un scandal, spuse ea hotărâtă.

— N-ar fi niciun scandal…

— Sigur c-ar fi, lătră ea enervată de vederea scurtă a lui Edward. Toată Londra ar vorbi despre asta un an întreg și ar apărea și în ziarele ieftine.

Edward era acum Lord Whitehaven, și o știre de senzație de natură sexuală despre un pair era tocmai tipul de subiecte tratate de gazetele săptămânale pe care le cumpărau slujnicele.

Edward spuse nefericit:

— Dar nu crezi că Emily are dreptul la fericire?

Augusta nici nu băgă în seamă firavul apel la dreptate al lui Edward.

— Are modalitatea de a te forța?

— Vrea să semnez un document prin care recunosc faptul ca nu am consumat niciodată căsătoria. Și atunci, după câte se pare, procedura e simplă.

— Și dacă refuzi?

— Atunci e mai complicat. Nu e ușor de găsit probe în cazuri din acestea.

— Asta rezolvă problema! Nu avem de ce să ne facem griji. Hai să nu mai vorbim despre subiectul acesta jenant.

— Dar…

— Spune-i ca nu poate obține anularea căsătoriei și gata. Nici nu vreau să mai aud despre așa ceva.

— Bine, mamă.

Augusta rămase surprinsă să-l vadă capitulând atât de repede. Deși în cele din urma Augusta sfârșea prin a-și impune punctul de vedere, Edward opunea de obicei ceva mai multa rezistență. Precis altceva îl frământă.

— Ce e cu tine, Teddy? întrebă Augusta cu voce mai blândă.

Edward oftă adânc.

— Hugh mi-a povestit ceva de necrezut, spuse el.

— Ce anume?

— A spus că Micky l-a omorât pe Solly Greenbourne.

Augusta simți un fior de sinistră fascinație.

— Cum?! Solly a fost călcat de o trăsură!

— Hugh spune că Micky a fost cel care l-a împins în fața acelei trăsuri.

— Și tu crezi?

— Micky era cu mine în seara aceea, dar poate că a ieșit câteva minute. Este posibil. Dumneata crezi, mamă?

Augusta dădu din cap. Micky era un tip periculos și îndrăzneț: tocmai de aceea era atât de fascinant. Augusta n-avea nicio îndoiala ca Micky era capabil de a comite o crimă atât de îndrăzneață – și de a scăpa nepedepsit.

— Mi-e greu să accept așa ceva, spuse Edward. Știu ca Micky poate fi de multe ori afurisit, dar ideea că ar fi în stare să ucidă…

— Și totuși, ar fi, spuse Augusta.

— Cum poți fi așa sigura?

Edward arăta atât de mizerabil, încât Augusta fu tentată să-i împărtășească secretul pe care-l știa. Dar ar fi fost oare înțelept? Nu putea face niciun rău. Șocul dezvăluirii lui Hugh părea să-l facă pe Edward mai gânditor ca de obicei. Poate că era bine ca acesta să afle adevărul. Poate că adevărul avea să-l maturizeze puțin. Augusta se hotărî să îi spună ce știa.

— Micky l-a ucis pe unchiul Seth, zise ea.

— Dumnezeule!

— L-a sufocat cu o pernă. L-am prins în flagrant.

Amintindu-și de scena care urmase, Augusta simți un val de

căldură în măruntaie.

— Dar ce motive ar fi avut Micky să-l ucidă pe unchiul Seth?! întreba Edward.

— Era atât de grăbit să obțină trimiterea puștilor ălora în Cordoba, nu ții minte?

— Ba da…

Edward rămase pe gânduri câtva timp. Augusta închise ochii, retrăind acea lungă și sălbatică îmbrățișare cu Micky, în cameră cu mortul.

Edward o smulse din visare.

— Și mai e ceva, încă și mai grav. Îți mai amintești de băiatul acela, Peter Middleton?

— Evident.

Augusta nu putea să-l uite. Moartea lui bântuia familia de atunci.

— Ce e cu el?

— Hugh spune că tot Micky l-a ucis.

Fu rândul Augustei să fie surprinsă.

— Poftim? Nu… nu pot să cred așa ceva!

Edward dădu din cap.

— Micky l-a ținut cu capul sub apa intenționat și l-a înecat.

Nu crima în sine, ci ideea că Micky o mințise o îngrozea.

— Trebuie că Hugh minte.

— El zice că Tonio Silva a văzut totul.

— Dar asta ar însemna că Micky ne-a dus de nas cu fățărnicie toți acești ani!

— Cred că ăsta e adevărul, mamă.

Augusta își dădu seama, din ce în ce mai îngrozită, că Edward n-ar fi dat crezare unei asemenea povești absurde fără motiv.

— Dar de ce ești gata să crezi ce spune Hugh?

— Pentru că eu știam ceva ce Hugh nu știa, ceva care confirma povestea. Vezi dumneata… Micky furase niște bani de la unul dintre profesori. Peter știa și amenința să-l pârască. Micky era disperat să găsească o modalitate de a-l face să tacă.

— Micky n-avea niciodată bani, își aminti Augusta. Își scutură capul neîncrezătoare. Iar noi am crezut toți acești ani…

— …că eu am fost de vină pentru moartea lui Peter.

Augusta încuviință.

— Iar Micky ne-a lăsat să credem asta, confirmă Edward. Nu pot să cred, mamă! Am crezut ca sunt un ucigaș, și Micky știa că nu sunt, dar n-a spus nimic. Nu e o trădare cumplită din partea unui prieten?

Augusta se uită compătimitor la fiul ei.

— Vei renunța la prietenia lui?

— Fără doar și poate. Edward era îndurerat. Deși e singurul meu prieten…

Augustei aproape că îi dădură lacrimile. Cei doi stăteau uitându-se unul la altul, gândindu-se la ce făcuseră, și de ce.

Edward spuse:

— Aproape douăzeci și cinci de ani l-am tratat ca pe un membru al familiei, când de fapt e un monstru.

„Un monstru”, repetă Augusta în gând. Așa era.

Cu toate acestea, îl iubea. Cu toate ca acesta omorâse trei oameni, îl iubea pe Micky Miranda. În ciuda faptului că o înșelase, știa că dacă Micky ar fi intrat în acea clipă în odaie, tot i-ar fi venit să sară să îl îmbrățișeze.

Augusta se uită la fiul ei. Îi citea în ochi faptul că și Edward simțea același lucru. O știuse mereu în fundul sufletului ei, dar acum o recunoștea și cu rațiunea.

Și Edward era îndrăgostit de Micky.

CAPITOLUL DOI – OCTOMBRIE

1

Micky Miranda era îngrijorat. Stătea la barul de la Cowes Club fumând un trabuc și întrebându-se ce făcuse să-l jignească pe Edward. Acesta îl evita. Nu mai dădea pe la club, nu mai mergea la Nellie's și nici măcar nu se mai arăta în salonul Augustei la ceai. Micky nu-l mai văzuse de o săptămână.

O întrebase pe Augusta ce se petrecea, dar aceasta îi spusese că nu știe. Augusta era puțin stranie cu el, și Micky bănuia că de fapt aceasta știa ce se petrece, dar nu voia să spună.

Așa ceva nu se întâmplase în mai bine de douăzeci de ani. Din când în când, Edward se mai supăra pentru câte ceva pe Micky și se mai bosumfla, dar asta nu dura niciodată mai mult de o zi, două. De data aceasta însă, părea să fie vorba de ceva serios – și asta însemna că banii pentru portul Santamaria erau puși în pericol.

În ultimii zece ani, Banca Pilaster emisese obligațiuni pentru Cordoba cam o dată pe an. O parte din bani reprezentaseră capital pentru sistemul feroviar sau de ape și pentru mine, o parte fuseseră simple împrumuturi ale guvernului. Dar toți acești bani fuseseră obținuți direct sau indirect în folosul familiei Miranda, așa că Papa Miranda era acum cel mai puternic om din Cordoba după președinte.

Micky luase un comision pentru absolut toate aceste operațiuni – deși nimeni de la bancă nu știa lucrul acesta – și acum era el însuși un om foarte bogat. Și mai ales, capacitatea lui de a face rost de fonduri îl făcuse una dintre cele importante figuri politice din Cordoba și categoric cel care avea să preia puterea din mâinile tatălui său.

Iar Papa era pe cale să înceapă o revoluție.

Toate planurile erau deja gata. Armata familiei Miranda avea să năvălească înspre sud pe calea ferata, asediind capitala. Simultan, urma să aibă loc și un asediu asupra orașului Milpita, portul la coasta Pacificului care deservea capitala.

Dar revoluțiile costă. Papa îi ceruse lui Micky să obțină

împrumutul cel mai mare de până atunci – doua milioane de lire sterline – pentru a cumpără arme și rezerve pentru un război civil. Papa îi promisese o recompensa nemaipomenita. Când Papa avea să devină președinte, acesta urma să-l facă pe Micky prim-ministru, adică mai-mare peste toată lumea în afara de Papa însuși. Și avea să fie desemnat succesorul lui Papa la președinție după moartea lui.

Asta era tot ce își dorise Micky vreodată.

Urma să se întoarcă să se întoarcă în țara lui ca un erou cuceritor, ca moștenitor al tronului, ca mâna dreapta a președintelui, ca mai-mare peste verii și unchii săi și, mai ales – și asta îi aducea o mulțumire imensă – peste fratele lui mai mare.

Iar acum Edward punea în pericol toate aceste lucruri.

Edward era absolut indispensabil pentru îndeplinirea planului. Micky dăduse neoficial Băncii Pilaster monopol peste comerțul cu Cordoba, pentru a crește prestigiul și puterea lui Edward la bancă. Funcționase: Edward era acum directorul băncii, ceea ce n-ar fi putut obține niciodată fără ajutor. Dar asta însemna ca nimeni altcineva din comunitatea financiara londoneză nu avusese ocazia să devină expert în domeniul comerțului cu Cordoba. Ca urmare, celelalte bănci considerau că nu aveau destule cunoștințe ca să se încumete să investească acolo. În plus, acestea ar fi avut îndoieli înzecite fața de orice proiect pe care li l-ar fi propus Micky, pentru că presupuneau că Banca Pilaster îl respinsese în prealabil. Micky încercase să strângă fonduri și prin alte bănci, dar fusese refuzat de fiecare dată.

De aceea bosumflarea lui Edward era din cale-afară de îngrijorătoare. Îi făcea nopți albe lui Micky. Cum Augusta nu știa sau nu voia să-i spună nimic, Micky nu avea pe cine întreba: Edward nu avea alți prieteni apropiați în afară de el.

În timp ce stătea fumând și frământându-se, îl zări pe Hugh Pilaster. Era ora șapte: Hugh era în haine de seară și bea ceva singur, urmând probabil să se întâlnească cu cineva pentru a lua cina.

Micky nu îl plăcea pe Hugh și știa că sentimentul era reciproc. Cu toate acestea, era posibil ca Hugh să știe ce se petrecea. Iar Micky n-avea nimic de pierdut întrebându-l. Așa

că se ridică și se duse la masa lui Hugh.

— Bună seara, Pilaster, spuse el.

— Bună seara, Miranda.

— L-ai văzut cumva pe vărul tău Edward îl ultima vreme? Pare să fi dispărut.

— Vine la bancă în fiecare zi.

— Aha… șovăi Micky.

Cum Hugh nu îl invita să stea jos, Micky întrebă:

— Te deranjează dacă mă așez puțin la masa ta? Apoi, coborându-și puțin vocea, spuse: Știi cumva dacă am făcut ceva care l-a jignit?

Hugh rămase pe gânduri pentru o clipă, apoi spuse:

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu-ți spun. Edward a descoperit că tu l-ai ucis pe Peter Middleton și că l-ai mințit asupra acestui fapt timp de douăzeci și patru de ani.

Micky aproape ca sări de pe scaun. „Cum dracu' a ieșit la iveală?" Micky fu cât pe ce să pronunțe întrebarea, dar își dădu seama că asta însemna să-și recunoască vina. Se prefăcu că e furios și se ridică brusc de pe scaun.

— Voi da uitării că ai spus asta vreodată, spuse el și părăsi încăperea.

Lui Micky îi fură suficiente numai câteva clipe ca să-și dea seama că pericolul de a fi căutat de poliție nu era cu nimic mai mare acum decât fusese în toți acești ani. Nimeni nu putea dovedi faptele și totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, încât probabil că nu mai avea niciun rost ca investigația să se redeschidă. Adevăratul pericol care-l păștea era ca Edward să refuze să strângă cele două milioane de lire de care avea nevoie Papa.

Micky trebuia să obțină iertarea lui Edward. Și pentru asta trebuia să-l vadă.

Nu putea face nimic în seara aceea, pentru că trebuia să ia parte la o recepție diplomatică la Ambasada Franței și la o cină cu câțiva membri conservatori ai parlamentului. Dar a doua zi merse la Nellie's la ora prânzului, o trezi pe April și o convinse să-i trimită un bilet lui Edward în care aceasta îi promitea „ceva special" dacă binevoia să vină la bordel în seara aceea.

Micky luă cea mai bună cameră a lui April și o rezervă pe

Henrietta, preferata lui Edward în acea perioadă, o fată subțire cu părul scurt și negru. Îi dădu instrucțiuni să se îmbrace în haine de gală bărbătești și joben – o ținută care îl atâța pe Edward.

Pe la ora nouă și jumătate seara, Micky îl aștepta deja pe Edward. În odaie era un pat cu stâlpi în cele patru colțuri, două canapele, un șemineu mare și bogat decorat, obișnuita masă pentru lighean și o serie de picturi foarte obscene reprezentând un îngrijitor libidinos într-o morgă, dedându-se la tot felul de acte sexuale cu cadavrul palid al unei frumoase tinere. Micky era așezat pe o canapea de catifea alături de Henrietta. Era îmbrăcat numai într-un halat de mătase și bea coniac.

Henrietta începu să se plictisească după puțin timp.

— Îți plac imaginile astea? întreba ea.

Micky dădu din umeri fără să răspundă. N-avea niciun chef să stea de vorbă cu ea. Femeile în sine îl interesau foarte puțin. Actul sexual i se părea un monoton proces mecanic. Ceea ce îi plăcea în sex era puterea pe care acesta i-o conferea. Mulți bărbați și femei se îndrăgostiseră de el de-a lungul timpului și Micky nu se sătura niciodată de a se folosi de sentimentele acestor persoane pentru a-i controla, a-i exploata și a-i umili. Chiar și pasiunea lui de tinerețe pentru Augusta Pilaster reprezentase într-un fel o dorință de a îmblânzi și de a călări o iapă sălbatică și focoasă.

Din acest punct de vedere, Henrietta nu-i putea oferi nimic: s-o controleze nu era o provocare, aceasta nu avea nimic demn de exploatat și Micky nu găsea nicio satisfacție în a umili pe cineva aflat atât de jos din punct de vedere social ca o prostituată. Așa că își fuma în continuare trabucul întrebându-se îngrijorat dacă Edward avea să apară sau nu.

Trecu o oră, apoi alta. Micky începu să-și piardă nădejdea. În ce altfel putea să dea de Edward? Era cu adevărat greu să ajungi la un om care nu voia să fie văzut. Putea să se dea „ieșit” când era acasă și „ocupat” la serviciu. Micky putea să-l aștepte pe Edward în fața băncii ca să-l prindă când acesta mergea să ia masa de prânz, dar era un lucru lipsit de demnitate, unde mai pui că Edward l-ar fi putut ignora pur și simplu. Mai devreme sau mai târziu, tot aveau ei să se

întâlnească la vreo ocazie socială, dar asta putea dura săptămâni, și Micky nu-și putea permite să aștepte atât de mult.

Apoi, cu câteva minute înainte de miezul nopții. April își vârî capul pe ușa și spuse:

— A sosit.

— În sfârșit, ofta Micky ușurat.

— Acum bea ceva, dar spune că n-are chef de jucat cărți. Bănuiesc că va veni aici în câteva minute.

Micky deveni și mai încordat. Se făcea vinovat de cea mai grava trădare imaginabila. Îl lăsase pe Edward să sufere un sfert de veac crezând că îl omorâse pe Peter Middleton, când de fapt Micky însuși era vinovatul. Edward trebuia să fie disponibil să-i ierte multe ca să i-o ierte și pe asta.

Dar Micky avea un plan.

O așează pe Henrietta pe canapea. O puse să stea cu pălăria pe ochi, picior peste picior și fumând o țigară. Scăzu flacăra lămpilor de gaz, apoi merse și se așeză pe pat, după ușă.

Câteva momente mai târziu, Edward intră în încăpere. Fiind întuneric, nu-l observă pe Micky pe pat. Se opri în prag, privind-o pe Henrietta, și spuse:

— Bună, ce mai faci?

Henrietta privi în sus și îi spuse:

— Bună, Edward.

— Oh, tu erai! spuse Edward.

Intră în cameră și închise ușa.

— Ei bine, ce e lucrul acesta „special” de care tot vorbea April? Nu e prima oară când te văd în frac.

— Eu sunt, zise Micky ridicându-se de pe pat.

Edward se încruntă.

— Nu vreau să te văd, făcu el, și se întoarse spre ușă.

Micky îi ținu calea.

— Cel puțin spune-mi de ce. Am fost prieteni prea multă vreme.

— Am aflat adevărul despre Peter Middleton.

Micky încuviință.

— Măcar îmi dai o șansă să-ți explic?

— Ce să-mi explici?

— Cum am ajuns să fac așa o greșeală teribilă și de ce n-am

avut curajul s-o recunosc.

Edward era de neclintit.

Micky spuse:

— Stai jos numai un minut aici lângă Henrietta și lasă-mă să vorbesc.

Edward șovăi.

Micky insistă:

— Te rog?!

Edward se așeză pe canapea.

Micky se duse la măsuța de lângă canapea și îi turnă lui Edward un pahar de coniac. Edward îl lua dând din cap a aprobare. Henrietta se așeză mai aproape de el și îl prinse de braț. Edward sorbi din pahar și, uitându-se în jur, spuse:

— Urăsc imaginile astea.

— Și eu, interveni Henrietta. Îmi provoacă fiori.

— Taci din gura, Henrietta, spuse Micky.

— Oh, scuzați-mă c-am vorbit, zise aceasta indignată.

Micky se așeză pe cealaltă canapea și i se adresă lui Edward:

— Am greșit și te-am trădat, începu el. Dar aveam șaisprezece ani și tu ești prietenul meu cel mai bun de-o viață. Chiar ai de gând să arunci asta pe fereastră din cauza unui păcat mărunt de băiat de școală?

— Dar mi-ai fi putut spune adevărul oricând în acești douăzeci și cinci de ani! replică Edward revoltat.

Micky se prefăcu a fi trist.

— Aș fi putut, și ar fi trebuit, dar odată ce ai spus o minciună, e greu să te dezici de ea. Aș fi distrus prietenia dintre noi.

— Nu neapărat, spuse Edward.

— Păi tocmai asta s-a și întâmplat acum… nu?

— Da, zise Edward, dar în vocea lui se ghicea un tremur de nesiguranță.

Micky își dădu seama că era momentul să-și pună toate resursele la bătaie.

Se ridică și lăsă halatul să-i cadă la picioare.

Știa că arată bine – avea trupul suplu și pielea fină, în afară de părul creț de pe piept și vintre.

Henrietta se ridică pe loc de pe canapea și îngenunche în fața lui. Micky îl privea pe Edward. Ochii acestuia îi străluceau

de dorință, dar apoi se încrunta și privi în altă parte.

Disperat, Micky își jucă ultima carte.

— Lasă-ne singuri, Henrietta.

Henrietta fu surprinsă, dar se ridică și ieși.

Edward se uita mirat la Micky.

— De ce-ai trimis-o pe Henrietta din odaie? întreba el.

— Ce nevoie avem de ea? răspunse Micky.

Făcu un pas către canapea, astfel încât ajunse cu vintrea la câțiva centimetri de capul lui Edward. Micky întinse mâna încet, îi atinse capul lui Edward și începu să-l mângâie ușor pe păr. Edward nu făcu nicio mișcare.

Micky spuse:

— Ne simțim mai bine numai noi doi… nu-i așa?

Edward înghiți greu și nu zise nimic.

— Nu-i așa? îl stârni Micky.

În sfârșit, Edward răspunse.

— Da, rosti el șoptit. Da…

Săptămâna următoare, Micky pătrunse pentru prima oară în solemnitatea capitonată a Sălii Asociaților din Banca Pilaster.

Micky furnizase băncii oportunități de afaceri în ultimii șaptesprezece ani, dar de câte ori venea la bancă, era condus într-o alta încăpere, și un aprod îl chema pe Edward din Sala Asociaților. Bănuia că un englez ar fi fost acceptat mai repede în locul acela de taină. Micky iubea Londra, dar știa că avea să fie considerat mereu un străin în acest loc.

Emoționat, desfășură planul pentru portul Santamaria pe masa cea mare din mijlocul sălii. Schița arăta un port complet nou pe coasta Atlantică a Cordobei, inclusiv un șantier pentru reparații navale și o legătura spre calea ferată.

Nimic din toate acestea nu avea să se construiască, bineînțeles. Cele două milioane de lire aveau să meargă direct la vistieria de război a familiei Miranda. Dar planul de fezabilitate era autentic și schițele erau desenate profesionist, și dacă ar fi fost un proiect cinstit, poate că ar fi adus chiar și profit.

Fiind însă un proiect necinstit, se număra probabil printre cele mai ambițioase escrocherii din istorie.

În timp ce le explica proiectul, vorbind despre materiale de construcție, costuri cu mâna de lucru, drepturi de vamă și estimări de profituri, Micky încerca din răsputeri să dea impresia că e calm. Dar întreaga lui cariera, viitorul familiei și destinul țării sale depindeau de hotărârea pe care asociații aveau s-o ia în aceasta încăpere.

Și asociații erau încordați. Erau prezenți cu toții: cei doi gineri – maiorul Hartshorn și Sir Harry Tonks, Samuel – bătrâna regină, William cel tânăr, Edward și Hugh.

Urma să se dea o luptă, dar șansele erau de partea lui Edward. El era directorul. Maiorul Hartshorn și Sir Harry făceau numai cum le spuneau nevestele lor Pilaster, iar acestea primeau ordine de la Augusta, așa că cei doi urmau să-l sprijine pe Edward. Samuel avea să-l sprijine pe Hugh, probabil. William cel tânăr era singurul imprevizibil.

Edward era plin de entuziasm, așa cum era de așteptat. Îl iertase pe Micky, și acum erau din nou prieteni la cataramă, iar acesta era primul său proiect major în calitate de director. Era foarte fericit că își inaugura mandatul de director cu o afacere atât de mare.

După Micky, luă cuvântul Sir Harry.

— Proiectul este gândit cu minuțiozitate și obligațiunile noastre pentru Cordoba au mers bine în ultimii zece ani. Mi se pare o propunere interesantă.

Așa cum era de așteptat, cel care se împotrivi fu Hugh. El fusese cel care îi spusese lui Edward adevărul despre Peter Middleton, iar motivul lui fusese tocmai să împiedice emiterea obligațiunilor.

— Am urmărit ce s-a întâmplat cu ultimele câteva emisiuni pentru America de Sud pe care le-a administrat banca noastră, spuse el, împărțind în jurul mesei un document conținând un tabel.

Micky studie tabelul în timp ce Hugh continuă:

— Rata dobânzii a crescut de la șase la sută acum trei ani la șapte și jumătate la sută anul trecut. În ciuda acestei creșteri, numărul de acțiuni nevândute a fost din ce în ce mai mare de fiecare dată.

Micky se pricepea suficient la finanțe ca să înțeleagă ce însemna acest lucru: investitorii erau din ce în ce mai puțin

interesați de obligațiunile sud-americane. Expunerea calmă a lui Hugh și logica lui imbatabila îl făceau pe Micky să fiarbă.

Hugh continuă:

— În plus, în cazul ultimelor trei emisiuni, banca a trebuit să cumpere obligațiuni de pe piață ca să mențină prețul acestora în mod artificial.

Ceea ce însemna, după cum își dădea seama și Micky, că cifrele din tablou nici măcar nu reflectau exact amploarea problemei.

— Consecința faptului ca am insistat pe această piață deja saturată este că acum avem obligațiuni de aproape un milion de lire pentru Cordoba. Banca este serios supraexpusă pe acea zonă.

Acesta era un argument puternic. Străduindu-se să rămână calm, Micky se gândi că dacă el însuși ar fi asociat al băncii, ar vota împotriva emisiunii de obligațiuni. Dar decizia nu era pur financiară. În acest caz, miza nu erau numai banii.

Timp de câteva secunde, nimeni nu spuse nimic. Edward părea furios, dar se stăpânea, știind că ar fi fost mai bine să-l lase pe unul dintre ceilalți parteneri să se opună lui Hugh.

În cele din urmă, Sir Harry spuse:

— Punct lovit, Hugh, dar cred că exagerezi puțin problema.

George Hartshorn fu de aceeași părere:

— Suntem cu toții de acord că proiectul pare solid. Riscurile sunt mici, iar profiturile considerabile. Cred că ar trebui să acceptăm.

Micky știuse de la bun început că cei doi aveau să-l sprijine pe Edward. Aștepta să audă verdictul lui William cel tânăr.

Dar cel care luă cuvântul fu Samuel:

— Eu înțeleg că nimeni nu vrea să se opună primului proiect major pe care îl propune un nou director, spuse el.

Tonul lui sugera că niciunul dintre asociați nu erau dușmani din tabere opuse, ci oameni raționali care nu puteau decât să fie de acord, cu puțină bunăvoință.

— Poate că nu veți dori să luați prea mult în considerație părerile a doi asociați care și-au anunțat deja demisia. Dar sunt în branșă de o perioadă de două ori mai lungă decât oricine din această încăpere, iar Hugh este probabil cel mai de succes tânăr om de finanțe din lume, și amândoi considerăm că acest

proiect este mai periculos decât pare. Nu respingeți imediat acest sfat din considerente strict personale.

Samuel spunea vorbe înțelepte, dar poziția lui era cunoscută de la bun început. Toate privirile se îndreptară spre William cel tânăr.

În cele din urmă, acesta spuse:

— Obligațiunile pentru America de Sud au părut și par întotdeauna mai riscante, începu el. Dacă ne-am fi speriat de la bun început, am fi ratat un număr foarte mare de afaceri profitabile în ultimii ani.

„Asta sună bine", gândi Micky. William continuă:

— Eu nu cred că se arată vreo criză financiară. Cordoba a devenit din ce în ce mai puternică sub președintele Garcia. Cred că putem anticipa că în viitor vom avea o creștere a profiturilor în zonă. Ar trebui să căutăm să prindem mai multe ocazii de afaceri din acestea, nu mai puține.

Micky respiră lung și mut, ușurat. Câștigase.

Edward spuse:

— Patru asociați în favoare, doi împotrivă.

— O clipă, spuse Hugh.

„Doamne ferește ca Hugh să aibă vreun as în mâneca", gândi Micky și își încleștă fălcile. Îi venea să țipe în semn de protest, dar trebuia să-și stăpânească pornirea.

Edward se uită enervat la Hugh.

— Ce este? Ești în minoritate.

— În aceasta încăpere, votul a fost întotdeauna practica la care s-a recurs numai și numai în ultimă instanță, spuse el. Când există o neînțelegere între parteneri, încercăm întotdeauna să ajungem la un compromis cu care toată lumea să fie de acord.

Micky văzu că Edward era gata să respingă această idee, dar William întrebă:

— La ce te gândești, Hugh?

— Permiteți-mi să-l întreb ceva pe Edward, spuse Hugh. Crezi sincer că vom putea vinde în totalitate sau aproape în totalitate aceste obligațiuni?

— Da, dacă prețul este potrivit, spuse Edward.

Chipul lui Edward trăda faptul că acesta habar nu avea la ce rezultat avea să ducă discuția. Micky avu o presimțire

îngrozitoare că Edward avea să se lase în cele din urmă dirijat.

Hugh continuă:

— Atunci de ce nu vindem obligațiunile pe bază de comision, și nu garantând emisiunea?

Micky își înăbuși o înjurătură. Nu asta voia să obțină. În mod normal, când banca lansa o emisiune de obligațiuni în valoare de, să spunem, un milion de lire, aceasta se obliga să cumpere de pe piață obligațiunile nevândute, garantând astfel că cel care împrumuta urma să primească întregul milion. În schimbul acestei garanții, banca încasa un procentaj gras. Metoda alternativă era ca banca să ofere obligațiunile fără garanție. Banca nu-și asuma niciun risc și primea un procent mult mai mic, dar dacă erau vândute obligațiuni de numai zece mii de lire din milionul respectiv, cel care împrumuta primea numai zece mii. Riscul era de partea celui care împrumuta, și Micky nu voia niciun risc acum.

William mormăi.

— Hmm – e o idee…

„Hugh a fost viclean”, gândi Micky deznădăjduit. Dacă ar fi insistat pur și simplu să se opună proiectului, n-ar fi avut niciun câștig de cauză. Dar acum sugerase o modalitate de a reduce riscurile. Oamenii de finanțe – rasă conservatoare – se dădeau în vânt după modalități de a reduce riscurile.

Sir Harry spuse:

— Dacă le vindem pe toate, tot facem cam șaizeci de mii de lire, chiar și cu comision redus. Iar dacă nu le vindem pe toate, atunci vom fi evitat o pierdere considerabilă.

„Spune ceva, Edward!” imploră Micky în gând. Edward pierdea controlul ședinței și părea ca nu știe cum să-l recâștige.

Samuel interveni:

— În plus, putem spune că a fost o decizie unanimă a asociaților, ceea ce reprezintă întotdeauna un rezultat plăcut.

Fu un murmur general de încuviințare.

Disperat, Micky spuse:

— Nu vă pot promite ca mandatarii mei vor fi de acord cu asta. În trecut, banca dumneavoastră a garantat întotdeauna obligațiunile cordobeze. Dacă decideți să vă schimbați regulile… Aici Micky șovăi… atunci s-ar putea să fiu nevoit să mă adresez unei alte bănci.

Era o amenințare complet lipsită de fundament, dar știau ei asta?

William se arătă jignit.

— Este dreptul dumitale. O alta bancă ar putea face altfel de considerații asupra riscurilor.

Micky înțelese că amenințarea lui nu făcuse altceva decât să consolideze ideile potrivnice proiectului. Se grăbi să adauge:

— Conducătorii țării mele prețuiesc foarte mult relația lor cu Banca Pilaster și nu ar vrea s-o pună în pericol.

Edward spuse:

— Iar sentimentul este reciproc.

— Mulțumesc.

Micky își dădu seama că nu mai era nimic de spus.

Începu să ruleze schița portului. Fusese învins, dar nu era gata să se dea bătut. Acele două milioane de lire reprezentau cheia spre președinția țării lui. Trebuia să-i obțină cu orice preț.

Trebuia să născocească acum ceva.

Edward și Micky vorbiseră să ia prânzul în sufrageria de la Cowes Club. Prânzul fusese plănuit ca o sărbătorire a succesului lor, dar acum nu mai aveau nimic de sărbătorit.

Pe când sosi Edward, Micky se gândise deja la ce avea de făcut. Singura lui șansă era acum să-l convingă pe Edward să acționeze în secret împotriva hotărârii asociaților și să garanteze obligațiunile fără să le spună acestora. Era un act atroce, nesăbuit și probabil împotriva legii. Dar nu avea de ales.

Micky era deja la masă când Edward păși în încăpere.

— Sunt foarte dezamăgit de întorsătura pe care au luat-o lucrurile azi-dimineață la bancă, spuse Micky imediat.

— Nenorocitul de văru-meu Hugh e de vină, zise Edward așezându-se. Îi făcu semn chelnerului și spuse: Un pahar de Madera, te rog.

— Problema este că dacă împrumutul nu este garantat, nu e deloc sigur ca portul va fi construit.

— Am făcut tot ce-am putut, spuse Edward cu un ton de lamentare. Ai văzut asta, doar ai fost acolo.

Micky încuviință. Din nefericire, așa era. Dacă Edward ar fi fost un manipulator de oameni desăvârșit, precum maică-sa, l-

ar fi putut învinge pe Hugh. Dar dacă Edward ar fi fost o astfel de persoană, n-ar fi devenit niciodată marioneta lui Micky.

Și deși era marioneta lui, era posibili ca Edward să refuze propunerea la care se gândea Micky. Micky își stoarse creierii gândindu-se la feluri în care putea să-l convingă sau să-l oblige să accepte.

Comandară de mâncare. Când chelnerul se îndepărtă de masa lor, Edward zise:

— Mă gândeam să mă mut undeva singur. Locuiesc cu mama de prea mult timp.

Micky se sili să pară interesat..

— Ai vrea să cumperi o casă?

— Una mică. Nu vreau un palat în care o duzină de slujnice să alerge de colo, colo ca să alimenteze șemineurile cu cărbuni. Vreau doar o casă modestă care să poată fi administrată de un majordom capabil și de o mână de servitori.

— Dar ai tot ce-ți trebuie la Whitehaven House.

— Tot, în afara de intimitate.

Micky începea să priceapă la ce făcea Edward aluzie.

— Nu vrei ca mama ta să știe tot ce faci…

— Ai putea să vrei să rămâi la mine peste noapte, de exemplu, spuse Edward uitându-se drept în ochii lui Micky.

Micky înțelese dintr-odată cum putea exploata această idee. Simulă tristețea și își scutură capul:

— Pe când îți cumperi tu casa s-ar putea ca eu să fi părăsit deja Londra…

Edward era răscolit:

— Ce dracu' vrei să spui?

— Dacă nu fac rost de banii pentru port, sunt sigur că președintele mă va revoca.

— Nu se poate să pleci! exclama Edward cu spaimă în glas.

— De bună seamă că nu vreau să plec. Dar s-ar putea să nu am de ales.

— Vom vinde toate obligațiunile, sunt sigur, spuse Edward.

— Sper. Dacă nu…

Edward bătu cu pumnul în masă, făcând paharele să zăngănească.

— Dacă Hugh m-ar fi lăsat să garantez emisiunea!

Gâtuit, Micky rosti:

— Presupun că trebuie să te supui hotărârii asociaților.

— Bineînțeles, ce altceva?!

— Păi... începu Micky șovăitor. Încercă să pară nepăsător. N-ai putea bunăoară pur și simplu să nu ții cont de ceea ce s-a spus astăzi și să-ți pui secretarii să redacteze un contract de garanție, fără să spui nimic nimănui?

— Presupun c-aș putea, spuse Edward îngrijorat.

— La urma urmei, ești directorul băncii. Părerea ta ar trebui să conteze puțin.

— La naiba dacă n-ar trebui...

— Simon Oliver ar putea întocmi actele discret. Poți avea încredere în el.

— Da.

Lui Micky nu-i venea să creadă că Edward se lăsa convins atât de ușor.

— Asta ar putea fi elementul determinant pentru rămânerea mea la Londra sau revocarea mea în Cordoba.

Chelnerul le aduse vinul și li-l turnă în pahare.

Edward spuse:

— Dar la un moment dat, tot s-ar afla.

— În momentul acela va fi prea târziu. Și poți s-o faci să treacă drept o greșeală de secretariat.

Micky știa că aceasta era o posibilitate puțin plauzibilă și se îndoia că Edward avea s-o înghită.

Dar Edward ignoră vorbele lui Micky.

— Dacă rămâi...

Se opri și privi în jos.

— Da?

— Dacă rămâi la Londra, vei veni să petreci câteodată noaptea cu mine în noua mea casă?

Micky își dădu seama, cu un sentiment de izbândă, că acesta era singurul lucru care-l interesa pe Edward. Îi zâmbi triumfător.

— Firește.

Edward dădu din cap.

— Asta-i tot ce-mi doresc. Voi vorbi cu Simon în după-amiaza aceasta.

Micky își ridică paharul de vin.

— Pentru prietenie, spuse el.

Edward ciocni cu el și zâmbi cu timiditate.

— Pentru prietenie.

2

Soția lui Edward, Emily, se mută în Whitehaven House fără niciun avertisment.

Deși toată lumea considera Whitehaven House casa Augustei, în realitate Joseph o lăsase moștenire lui Edward. Prin urmare, n-o puteau da afară pe Emily – asta ar fi putut probabil reprezenta motiv de divorț, și tocmai acest lucru și-l dorea Emily.

Teoretic, stăpâna casei era Emily, iar Augusta doar o soacră căreia i se tolera prezența în casă. Dacă Emily ar fi înfruntat-o direct pe Augusta, ar fi avut loc un puternic conflict între cele două. Augusta nu și-ar fi dorit nimic mai mult, dar Emily era prea deșteaptă să o înfrunte deschis.

— Este casa dumneavoastră, spunea Emily cu o voce blândă. Faceți ce doriți.

Augusta scrâșnea din dinți auzindu-i tonul superior.

Emily îi luase Augustei chiar și titlul: fiind soția lui Edward, ea era acum contesă de Whitehaven, în timp ce Augusta era doar contesa văduvă.

Augusta le dădea în continuare dispoziții slujitorilor ca și cum ea ar fi fost stăpâna casei, și de câte ori avea ocazia, anula instrucțiunile lui Emily. Emily nu se plângea niciodată. Dar slujitorii începură să devină neascultători. Aceștia o preferau pe Emily Augustei – pentru că Emily era „inadmisibil de blândă cu ei”, după cum gândea Augusta – și găseau metode pentru a-i face viața lui Emily confortabilă, în ciuda eforturilor Augustei.

Cea mai redutabilă armă pe care stăpânul o avea la dispoziție împotriva unui slujitor era amenințarea că-l concediază fără să-i dea o recomandare. Nimeni nu i-ar mai fi dat o slujbă slujitorului respectiv după aceea. Dar Emily o privă pe Augusta de aceasta armă cu o ușurință aproape de speriat. Într-o zi, Emily comandă calcan pentru masa de prânz. Augusta schimba meniul cu somon. Se servi totuși calcan, iar Augusta o dădu afară pe bucătăreasă. Dar Emily îi dădu bucătăresei o recomandare strălucitoare și aceasta fu

angajată de ducele de Kingsbridge pe o leafă mai bună. Și pentru prima oară, slujitorii Augustei nu mai fură speriați de aceasta.

Prietenii lui Emily veneau în vizită la Whitehaven House după-amiaza. Ritualul ceaiului era prezidat de stăpâna casei. Emily zâmbea cu amabilitate și o ruga pe Augusta să facă onorurile, dar atunci Augusta trebuia să fie politicoasă cu prietenii lui Emily, ceea ce era aproape la fel de neplăcut ca și cum ar fi lăsat-o pe Emily însăși să joace rolul de amfitrioană.

La cina era și mai rău. Augusta trebuia să suporte să-i audă pe musafirii săi spunând ce drăguț era din partea lui Lady Whitehaven să se supună soacrei ei lăsând-o să stea în capul mesei.

Augusta fusese înșelată, și asta era o experiența nouă pentru ea. De obicei, ultima ei armă cu care amenința lumea era mazilirea din cercul favoriților. Dar tocmai acest lucru îl voia Emily, și de aceea aceasta era aproape imposibil de intimidat.

Augusta deveni și mai hotărâtă să nu cedeze.

Lumea începu să-i invite pe Edward și pe Emily la evenimente sociale. Emily se ducea, fie că Edward o însoțea, fie că nu. Lumea începu să bage de seamă. Atâta vreme cât Emily se ascunsese în Leceistershire, relațiile glaciale pe care le avea cu soțul său puteau trece neobservate, dar acum că amândoi locuiau în oraș, situația devenea jenantă.

Mai demult, Augusta era indiferentă la părerea celor din lumea bună. Era o tradiție în rândul comercianților să-i considere pe membrii aristocrației frivoli, dacă nu de-a dreptul degenerați, și să le ignore opiniile, sau să se facă cel puțin că le ignoră. Dar Augusta abandonase demult acea mândrie a clasei de mijloc. Acum era contesa văduvă de Whitehaven și își dorea nespus demult aprobarea elitei londoneze. Nu-l putea lăsa pe fiul ei să refuze mitocănește invitațiile care veneau din partea celor mai aleși oameni. Așa că îl obliga să meargă.

În seara aceasta era tocmai un asemenea caz. Marchizul de Hocastle se afla la Londra pentru o dezbatere în Camera Lorzilor, iar marchiza dădea o cină pentru puținii lor prieteni care nu erau la țară la vânătoare. Edward și Emily erau invitați, la fel și Augusta.

Dar când Augusta coborî în rochia ei de mătase neagră, îl

găsi în salon pe Micky Miranda îmbrăcat în costum de gală și bând whisky. Văzându-l, inima i-o luă razna, atât de splendid era acesta în haina lui albă cu guler înalt. Micky se ridică în picioare și îi sărută mâna. Augusta era bucuroasă că alesese acea rochie cu decolteu deschis care îi punea în evidență pieptul.

Edward abandonase prietenia cu Micky după ce aflase adevărul despre Peter Middleton, dar acest lucru nu durase decât câteva zile, iar acum cei doi erau mai apropiați ca niciodată. Augusta era bucuroasă. Nu avea cum să fie supărată pe Micky. Știuse mereu că este un tip periculos – și asta îl făcuse și mai atrăgător. Uneori Augusta simțea că îi e frică de el, știind că omorâse trei oameni, dar era o frică incitantă. Micky era persoana cea mai imorală pe care o cunoscuse vreodată. Augusta își dorea ca acesta s-o arunce la pământ și s-o siluiască.

Micky era căsătorit în continuare. Probabil că putea să divorțeze de Rachel dacă dorea – mai ales că se tot zvonea că aceasta avea o legătură cu Dan, fratele lui Maisie Robinson și membru radical în parlament dar atâta vreme cât el era ambasador, acest lucru era imposibil.

Augusta se așează pe canapeaua egipteană, socotind că Micky avea să se așeze lângă ea, dar spre dezamăgirea ei, acesta se așează în fața ei. Simțindu-se respinsă, Augusta întrebă:

— Pentru care motiv ești aici?

— Eu și Edward mergem să vedem un spectacol de lupte.

— Nu, nu mergeți. Edward cinează la marchizul de Hocastle.

— Oh… făcu Micky șovăielnic. Mă întreb dacă am făcut cumva o greșeală… sau dacă Edward a făcut o greșeală.

Augusta era convinsă că Edward era responsabil pentru asta și avea mari îndoieli că fusese o greșeală. Lui Edward îi plăceau foarte mult spectacolele de lupte și avea probabil de gând să se eschiveze de la cină. Augusta avea să îl oprească.

— Mai bine te-ai duce singur, îi spuse ea lui Micky.

O licărire de împotrivire apăru în ochii lui Micky și, pentru o clipă, Augusta crezu ca aceasta avea s-o înfrunte. Se întrebă dacă își pierdea puterea pe care o avea asupra acestui tânăr. Dar Micky se ridică în picioare, cam lent ce-i drept, și spuse:

— O șterg atunci, dacă binevoiți să-i explicați dumneavoastră lui Edward.

— Firește.

Dar era prea târziu. Edward intră în salon înainte ca Micky să ajungă la ușă.

Augusta observa că pielea lui Edward era foarte iritată în acea seara. Iritația i se întindea pe gât și pe ceafă și ajungea până sus la ureche. Augusta era necăjită, dar doctorul spusese ca nu existau motive de îngrijorare.

Cu gândul la lupte, Edward își freca mâinile.

— Abia aștept să vad spectacolul!

Augusta spuse cu toată autoritatea:

— Edward, nu poți merge la concursul de lupte astă-seară!

Edward făcu fața unui copil căruia i se spune ca s-a anulat serbarea de Crăciun.

— De ce nu? întreba el scâncit.

Pentru o clipă, Augustei i se făcu milă de el și fu pe punctul de a da înapoi. Apoi își oțeli inima și spuse:

— Știi foarte bine că trebuie să mergi la cina marchizului de Hocastle.

— Dar nu e astă-seară, nu-i așa?

— Știi bine că e astă-seară.

— Atunci nu merg.

— Trebuie!

— Dar am mers la o cină cu Emily aseară!

— Ei bine, asta va însemna că vei fi luat doua cine civilizate două zile la rând.

— De ce dracu suntem invitați, în primul rând?

— Nu înjura în fața mamei tale! Suntem invitați pentru că sunt prieteni cu Emily!

— Emily poate să meargă la…

Edward observă privirea Augustei și se opri imediat.

— Spune-le că sunt bolnav, zise el.

— Nu fi ridicol!

— Cred că ar trebui să-mi fie permis să merg unde vreau, mama.

— Nu ai voie să jignești oameni sus-puși!

— Vreau să vad luptele!

— Nu-ți dau voie!

În acel moment își făcu apariția și Emily. Aceasta nu putu să nu observe atmosfera încărcată care domnea în încăpere și spuse imediat:

— Ce s-a întâmplat?

Edward spuse:

— Du-te și adu-mi nenorocita aia de hârtie pe care mi-ai cerut s-o semnez!

— Despre ce vorbești? întrebă Augusta. Ce hârtie?

— Acordul meu pentru anularea căsătoriei.

Augusta era îngrozită, și își dădu seama cu furie subită că nimic din toate acestea nu era întâmplător. Emily pusese totul la cale exact așa. Scopul ei era să-l scoată pe Edward din sărite atât de tare încât el să accepte să semneze orice, numai ca să se scape de ea. Fără să vrea, Augusta îi dăduse chiar o mână de ajutor, insistând ca Edward să-și îndeplinească obligațiile sociale. Se simți ca o proastă: se lăsase manipulată. Iar acum planurile lui Emily erau pe cale de a reuși.

Augusta spuse:

— Emily! Rămâi aici!

Emily îi zâmbi dulce și ieși.

Augusta se întoarse către Edward.

— Nu vei accepta anularea!

Edward replică:

— Am patruzeci de ani, mamă. Conduc afacerea familiei și asta este casa mea. N-ar trebui să-mi spui ce să fac.

Avea o expresie îmbufnată și încăpățânată, și Augusta se gândi îngrozită că aceasta putea fi prima oară în viață când Edward o înfrunta.

Începu să-i fie frică.

— Hai și stai aici, Teddy, spuse ea cu o voce mai blândă.

Ostil, acesta se așeză lângă ea.

— Nu poți să-ți porți de grijă singur, spuse ea. N-ai putut niciodată. De aceea eu și Micky am avut întotdeauna grijă de tine, de pe vremea când erai la școală.

Hugh părea ca se încăpățânează și mai tare.

— Poate c-ar fi timpul să încetați.

În sufletul Augustei începea să se strecoare un sentiment de panică. I se părea ca e pe cale să piardă controlul.

Înainte să poată articula un cuvânt, Emily se întoarse cu o

foaie de hârtie care semăna cu un document legal. O puse pe măsuța în stil maur, pe care se aflau deja tocuri de scris și cerneală.

Augusta îl privi pe fiul ei. Putea fi oare adevărat că acestuia îi era mai frică de nevasta decât de propria mamă? Augustei îi venea să smulgă de pe masă documentul, să arunce tocurile pe foc și să verse cerneala. Se stăpâni. Poate era mai bine să cedeze și să se poarte ca și cum ar fi fost un lucru fără urmări grave. Dar prefăcătoria nu avea să-i fie de mare folos: Augusta luase deja poziție împotriva acestei anulări și toată lumea avea să afle că fusese învinsă.

Îi spuse lui Edward:

— Dacă semnezi documentul, va trebui să-ți dai demisia de la bancă.

— Nu văd de ce, răspunse el. Asta nu e ca un divorț.

Emily spuse:

— Biserica nu se opune anularii căsătoriei pe motive bine întemeiate.

Suna ca un text citat – era clar că Emily se informase dinainte,

Edward se așeză la masă, alese un toc și îi înmuie penița într-o călimară de argint.

Augusta își jucă ultima carte:

— Edward! spuse ea cu vocea tremurânda de furie. Dacă semnezi, nu mai vorbesc cu tine niciodată!

Edward șovăi, apoi puse tocul pe hârtie. Toți tăceau. Mâna lui Edward se mișcă, și scârțâitul peniței pe hârtie suna ca un tunet.

Edward puse jos tocul.

— Cum poți să te porți așa cu propria mamă? întrebă Augusta.

Suspinul din vocea ei era autentic.

Emily puse sugativa pe semnătură și luă documentul.

Augusta se postă între Emily și uşă.

Năuci și nemișcați, Edward și Micky le priveau pe cele două femei care se uitau una la cealaltă.

Augusta ceru:

— Dă-mi hârtia aceea!

Emily păși către ea, șovăi în fața Augustei, apoi, cu un gest

surprinzător, îi trase o palmă.

Fusese o lovitura puternică. Augusta țipă de surprindere și de durere și se dădu înapoi, clătinându-se.

Emily trecu pe lângă ea repede, deschise ușa și părăsi încăperea, ținând documentul strâns în mână.

Augusta căzu în primul scaun pe care-l găsi la îndemână și începu să plângă.

Îi auzi pe Edward și pe Micky ieșind din cameră.

Se simțea bătrână, învinsă și singură.

3

Emisiunea de obligațiuni în valoare de două milioane de lire pentru construirea portului Santamaria se dovedi un eșec, și încă unul mai răsunător decât se temuse Hugh. Până la data limita, Banca Pilaster reușise să vândă obligațiuni de numai patru sute de mii de lire, iar a doua zi prețul acestora căzu imediat. Hugh era extrem de fericit că îl obligase pe Edward să vândă obligațiunile pe comision, și nu să garanteze împrumutul.

Lunea următoare, Joñas Mulberry aduse raportul de activitate din săptămână precedenta, care fu distribuit tuturor asociaților. Înainte ca Mulberry să iasă din sală, Hugh observa o discrepanță în date.

— O clipă, Mulberry, spuse el. Ceva nu e în regulă aici.

Cifrele indicau o scădere enorma a capitalului de depuneri – peste un milion de lire.

— N-a avut loc nicio retragere masivă de bani, nu-i așa?

— Din câte știu eu, nu, domnule Hugh, răspunse Mulberry.

Hugh se uită în jurul lui. Toți asociații erau acolo, în afară de Edward, care nu ajunsese încă.

— Își amintește cineva de o retragere masivă săptămâna trecuta?

Nimeni nu-și amintea.

Hugh se ridica de la masă.

— Haideți să verificăm, spuse Mulberry.

Se duseră sus în biroul șefilor de serviciu. Tranzacția pe care o căutau era prea mare ca să fie o retragere de bani lichizi. Trebuia să fie vorba de un transfer bancar. Hugh își aminti din vremurile în care el însuși era funcționar că exista un registru

de tranzacții adus la zi în fiecare zi. Se așeză la masă și îi spuse lui Mulberry.

— Aduceți-mi registrul de transferuri bancare, vă rog.

Mulberry scoase dintr-un raft un dosar gros și-l așeză înaintea lui Hugh. Un alt funcționar interveni:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule Hugh? Eu sunt cel care țin acel registru.

Părea îngrijorat, și Hugh își dădu seama că îi era frică să nu fi făcut vreo greșeală.

Hugh îl întrebă:

— Dumneavoastră sunteți Clemmow, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Ce retrageri de bani au avut loc săptămâna trecută – de un milion de lire sau mai mult?

— Numai una, spuse funcționarul imediat. Societatea Port Santamaria a retras un milion opt sute de mii – suma emisiunii de obligațiuni, minus comisionul.

Hugh sări în picioare.

— Dar nu aveau atât de mult – au strâns numai patru sute de mii!

Clemmow păli.

— Emisiunea a fost de două milioane în obligațiuni.

— Dar nu era garantată, era o vânzare pe bază de comision!

— Le-am verificat contul – era un milion opt sute.

— La dracu'! strigă Hugh.

Toți funcționarii din încăpere își ridicară privirile către el.

— Să văd registrul!

Un alt funcționar din celălalt capăt al încăperii scoase un dosar enorm, i-l aduse lui Hugh și îl deschise la o pagina marcată cu „Comisia Port Santamaria".

Erau înregistrate numai trei tranzacții: un credit de două milioane de lire, un debit de două sute de mii de lire – comisionul băncii, și un transfer al soldului spre o altă bancă.

Hugh era livid. Banii dispăruseră. Dacă ar fi fost transferați într-un alt cont din greșeală, eroarea ar fi fost ușor de rectificat. Dar banii fuseseră retrași din bancă a doua zi. Asta ducea cu gândul la o fraudă pusa la cale cu multă grijă.

— Pe toți sfinții, cineva va înfunda pușcăria pentru asta, rosti Hugh plin de mânie. Cine a trecut în registru tranzacțiile

astea?

— Eu, domnule, spuse funcționarul care-i adusese dosarul.

Acesta tremura tot de frică.

— După care instrucțiuni?

— După documentele obișnuite. Erau toate în ordine.

— De la cine veneau?

— De la domnul Oliver.

Simon Oliver era originar din Cordoba și vărul lui Micky Miranda. Hugh bănui imediat că el era în spatele fraudei.

Dar nu voia să continue interogatoriul în fața a douăzeci de funcționari. Îi părea deja rău că aflaseră cu toții de problemă. Dar când începuse, nu știa că avea să dezvăluie o deturnare majoră de fonduri.

Oliver era secretarul lui Edward și lucra la același etaj cu asociații, alături de Mulberry.

— Găsiți-mi-l pe domnul Oliver imediat și aduceți-l în Sala Asociaților, îi ceru Hugh lui Mulberry.

Hugh avea de gând să continue investigația acolo, cu ceilalți asociați de față.

— Numaidecât, domnule Hugh, spuse Mulberry. Restul, întoarceți-vă la lucru acum, le spuse el celorlalți funcționari.

Aceștia se întoarseră la birourile lor și luară tocurile în mâna, dar Hugh nici nu ieși bine pe ușă, ca un murmur agitat de conversație izbucni în urma lui.

Hugh se duse în Sala Asociaților.

— S-a făcut o fraudă majoră, spuse el întunecat. Societatea Port Santamaria a primit întreaga sumă a emisiunii de obligațiuni, deși n-am vândut obligațiuni decât în valoare de patru sute de mii.

Erau cu toții îngroziți.

— Cum naiba s-a întâmplat?

— Cred că Simon Oliver, secretarul lui Edward, a făcut-o. Am trimis după el, dar bănuiesc că escrocul e deja îmbarcat pe un vapor îndreptându-se către Cordoba.

Sir Harry întrebă:

— Există vreun mod de a recupera banii?

— Nu știu. Se poate să fie deja scoși din țară.

— Dar nu pot construi un port cu bani furați!

— Poate că n-au de gând să construiască niciun port. Toată

chestia poate să fi fost o escrocherie.

— Dumnezeule!

Mulberry intră în sala și, spre surprinderea lui Hugh, era însoțit de Simon Oliver. Acesta era un indiciu că nu Oliver furase banii. Acesta ținea în mâna un contract cu multe file.

Părea speriat – fără îndoială că îi ajunsese la urechi amenințarea lui Hugh cum că cineva avea să înfunde pușcăria.

Fără nicio introducere, Oliver spuse:

— Emisiunea pentru portul Santamaria a fost garantată – așa spune contractul.

Cu mâinile tremurânde, îi întinse documentul lui Hugh.

Hugh spuse:

— Asociații au căzut de acord că aceste obligațiuni urmau să fie vândute pe bază de comision.

— Domnul Edward mi-a spus să redactez un contract de garantare.

— Poți dovedi?

— Da!

Îi dădu lui Edward o altă foaie de hârtie. Aceasta reprezenta o „schiță de contract", o notă scurtă privind termenii acordului înmânată de un asociat funcționarului care urma să redacteze contractul. Era scrisă de Edward și spunea foarte clar că împrumutul era garantat.

Treaba era clară. Edward era cel responsabil. Nu fusese nicio fraudă, iar banii nu puteau fi recuperați în niciun fel. Întreaga tranzacție era perfect legală. Hugh era stupefiat și înnebunit de furie.

— Bine, Oliver, puteți pleca, spuse el.

Oliver rămase pe loc.

— Sper că asta înseamnă că asupra mea nu planează nicio bănuială, domnule Hugh.

Hugh nu era convins că Oliver era cu totul nevinovat, dar fu nevoit să spună:

— Nu veți fi învinuit pentru lucrurile pe care le-ați făcut la ordinele domnului Edward.

— Mulțumesc, domnule.

Oliver ieși.

Hugh îi privi pe ceilalți asociați.

— Edward a acționat împotriva deciziei noastre comune, zise

el cu amărăciune. A schimbat termenii emisiunii pe la spatele nostru. Și asta ne-a costat un milion patru sute de mii de lire.

Samuel se trânti în scaun.

— Ce îngrozitor! spuse el.

Sir Harry și maiorul Hartshorn păreau doar buimăciți.

William întrebă:

— Suntem falimentari?

Hugh își dădu seama că lui i se adresa întrebarea. Ei bine, erau falimentari? Era de neconceput. Chibzui un moment.

— Din punct de vedere tehnic, nu, spuse el. Cu toate că rezervele noastre de bani lichizi au scăzut cu un milion patru sute de mii de lire, obligațiunile apar ca active de cealaltă parte a balanței, aproape la valoarea lor de cumpărare. Activele noastre sunt astfel egale cu pasivul, și deci suntem solvabili.

Samuel adăugă:

— Atâta vreme cât prețul nu se prăbușește.

— Exact. Dacă s-ar întâmpla ceva care să cauzeze căderea prețului la obligațiunile sud-americane, am fi la mare ananghie.

Gândul că puternica Bancă Pilaster era atât de fragilă îl îmbolnăvea de furie împotriva lui Edward.

— Putem să ținem lucrul ăsta secret?

— Mă îndoiesc, răspunse Hugh. Mă tem că nici măcar n-am încercat să-l ascund în sala șefilor de serviciu. Precis că vestea a făcut deja înconjurul băncii și după pauza de prânz va ști tot cartierul financiar.

Jonas Mulberry interveni cu o întrebare despre o chestiune practică:

— Ce facem cu lichiditățile, domnule Hugh? Avem nevoie de un depozit mare înainte de sfârșitul săptămânii ca să facem față retragerilor obișnuite. Nu putem vinde obligațiunile pentru port, pentru că asta le-ar scădea prețul.

Era o întrebare bună. Hugh chibzui asupra problemei pentru o clipă, apoi spuse:

— Voi împrumuta un milion de la Banca Colonială. Bătrânul Cunliffe nu va sufla nicio vorbă. Asta ar trebui să rezolve problema. Hugh îi privi pe ceilalți. Cu asta am rezolvat urgența imediată. Dar banca este periculos de fragilă. Pe termen mediu, trebuie să ne restabilim poziția cât de repede putem.

William întrebă:

— Ce facem cu Edward?

Hugh știa ce avea de făcut. Edward – să își dea demisia. Dar nu voia s-o spună chiar el, și aștepta ca unul dintre ceilalți asociați s-o spună, așa că rămase tăcut.

În cele din urmă, Samuel zise:

— Edward trebuie să își dea demisia de la bancă. Niciunul dintre noi n-ar mai putea avea vreodată încredere în el.

William afirmă:

— Ar putea să-și retragă capitalul din bancă.

— Nu poate, îl contrazise Hugh. Nu avem bani lichizi. Amenințarea asta este egală cu zero în acest moment.

— Așa este, fu de acord William. Nu m-am gândit la asta.

Sir Harry spuse:

— Și atunci cine va fi director?

Se lăsă un moment de tăcere. Samuel sparse liniștea spunând:

— Dar, pentru Dumnezeu, ne mai punem întrebarea?! Cine a descoperit înșelăciunea lui Edward? Cine și-a asumat răspunderea în acest moment de criză? La cine v-ați uitat cu toții să își spună părerea? O singura persoană a luat toate hotărârile în ultima oră. Ceilalți n-ați făcut decât să puneți întrebări și să vă arătați neajutorați. Știți prea bine cine trebuie să fie director!

Hugh era surprins. Mintea îi stătuse numai la problemele cu care se confrunta banca, și nu se gândise deloc la poziția pe care o ocupa în bancă. Dar acum vedea că Samuel avea dreptate. Ceilalți fuseseră relativ pasivi. Din momentul în care observase discrepanța din raportul săptămânal, Hugh acționase ca și cum ar fi fost directorul băncii. Și știa că era singurul capabil să cârmuiască banca prin criza pe care aceasta o traversa.

Încet, încet, începu să-și dea seama că era pe cale să-și împlinească ambiția de-o viața: era pe cale să devină directorul Băncii Pilaster! Se uită la William, la Harry și la George. Aceștia păreau cu toții rușinați. Abătuseră dezastrul asupra băncii permițându-i lui Edward să devină director. Acum își dădeau și ei seama ca Hugh avusese dreptate de la bun început. Le părea rău că nu-l ascultaseră mai înainte și voiau să-și repare

greșeala. Hugh ghicea pe chipurile lor că aceștia doreau să preia el conducerea.

Dar ei trebuiau să spună asta.

Hugh îl privi pe William, care era cel mai în vârstă Pilaster după Samuel:

— Ce zici?

William nu ezită decât o clipă.

— Cred că ar trebui să fii director, Hugh, spuse el.

— Domnule maior?

— De acord.

— Sir Harry?

— Absolut – și sper că vei accepta.

Gata, se întâmplase! Lui Hugh nu-i venea să creadă.

Respiră adânc.

— Vă mulțumesc pentru încredere. Accept. Sper că voi reuși să cârmuiesc banca astfel încât să ieșim din dezastrul acesta cu reputațiile și averile intacte.

În acel moment, pe ușă intră Edward.

Se lăsă o liniște stânjenită. Până atunci discutaseră de parcă acesta dispăruse de fața pământului, și apariția lui în camera îi șoca pe toți.

La început, Edward nu observa atmosfera.

— Toată banca e în frământare, spuse el. Funcționarii începători aleargă de colo, colo, șefii de serviciu șușotesc pe coridoare, aproape nimeni nu mai muncește – ce naiba se petrece?

Nimeni nu spuse nimic.

Chipul lui Edward fu invadat de consternare, apoi de un sentiment de vinovăție.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, dar Hugh ghici din privirea lui că bănuia despre ce era vorba. Spuneți-mi de ce vă holbați așa la mine, stărui ei. La urma urmei, sunt directorul băncii!

— Nu, nu mai ești. Eu sunt directorul! replică Hugh.

CAPITOLUL TREI – NOIEMBRIE

1

Domnișoara Dorothy Pilaster se căsători cu vicontele Nicholas Ipswich la Sala Parohiala Metodistă Kensington într-o dimineață senină și răcoroasă de noiembrie. Slujba fu simplă, cu toate ca predica fu lungă. Masa avu loc într-un cort enorm așezat în grădina casei lui Hugh, unde celor trei sute de invitați li se servi supă fierbinte de carne, calcan de Dover, friptura de potârniche și șerbet de piersici.

Hugh era foarte fericit. Sora lui strălucea de frumusețe, iar proaspătul ei soț se purta fermecător cu toată lumea. Dar cea mai fericită persoană de acolo era mama lui Hugh. Stătea lângă tatăl mirelui, ducele de Norwich, și zâmbea radios. Era prima dată în ultimii douăzeci și cinci de ani când nu purta straie negre: acum avea o ținuta de cașmir albastru-cenușiu care îi punea în evidența părul argintiu bogat și ochii gri și calmi. Viața ei fusese distrusă de sinuciderea tatălui lui și trăise ani de zile în sărăcie lucie, dar acum, la șaizeci de ani trecuți, avea tot ce îi trebuia. Frumoasa ei fiică era acum vicontesă de Ipswich și avea să devină într-o bună zi ducesă de Norwich, iar fiul ei era înstărit și prosper, și devenise directorul Băncii Pilaster.

— Mai demult gândeam că nu am avut noroc, îi șopti ea lui Hugh între două feluri de mâncare. M-am înșelat. Îi puse mâna pe braț ca într-un gest de binecuvântare. Sunt foarte norocoasă.

Lui Hugh îi veni să plângă.

Cum nicio femeie nu dorise să poarte alb – ca să nu concureze cu mireasa – sau negru – care era pentru înmormântări – musafirele păreau să fie o explozie de culoare. Parcă aleseseră cu toate culori calde ca să contracareze răcoarea de toamnă: oranj strălucitor, galben intens, roșu zmeură, fucsia. Bărbații purtau negru, alb și gri, ca de obicei. Hugh purta un frac cu guler și manșete de catifea: acesta era negru, dar, ca de obicei, Hugh sfida convenienețele purtând o cravată de mătase albastru-deschis – singura lui extravaganță. Devenise atât de respectabil că uneori se gândea cu nostalgie

la vremurile când era oaia neagră a familiei.

Sorbi din paharul de Château Margaux, vinul lui roșu preferat. Era un ospăț de nuntă somptuos în cinstea unei perechi deosebite, și Hugh era bucuros că și-l permitea. Dar simțea și o strângere de inimă de vinovăție cheltuind o asemenea sumă când Banca Pilaster era atât de fragilizată. Încă mai aveau obligațiuni pentru portul Santamaria de un milion patru sute de mii de lire, și încă alte câteva emisiuni de obligațiuni pentru Cordoba în valoare de aproape un milion de lire, pe care nu le puteau vinde fără să cauzeze o scădere de preț, adică tocmai de ceea ce se temea Hugh. Urma să-i ia cel puțin un an ca să îndrepte finanțele băncii. Cu toate acestea, Hugh reușise să ghideze cu bine banca prin criza imediată, și acum dețineau destule lichidități pentru a face față retragerilor de capital normale din viitorul previzibil. Edward nu mai dădea pe la bancă deloc, deși teoretic rămânea asociat până la sfârșitul anului financiar. Acum erau acoperiți, cu excepția eventualității unei catastrofe precum un război, un cutremur sau o molima. Trăgând linie, se simțea îndreptățit să-i ofere singurei lui surori o nuntă scumpă.

Și era bine și pentru Banca Pilaster. Toți cei din lumea financiară știau că banca pierduse mai mult de un milion pe portul Santamaria. Petrecerea somptuoasă creștea credibilitatea băncii, asigurându-i pe oameni că familia Pilaster era în continuare neînchipuit de bogată. O nuntă ieftină ar fi trezit suspiciuni.

Zestrea lui Dotty de o sută de mii de lire fusese transferată soțului ei, dar rămânea investită în bancă, aducându-le o dobândă de cinci la sută. Nick o putea retrage în orice moment, dar nu avea nevoie de toți banii deodată. Urma să scoată banii treptat, pe măsură ce avea să plătească ipotecile tatălui lui și reorganiza moșia. Hugh era bucuros că acesta nu voia toți banii deodată, pentru că retragerile mari puneau banca în dificultate în acest moment.

Toată lumea știa că Dotty avusese o zestre mare. Hugh și Nick nu putuseră să țină cifra absolut confidențială, și acesta era tocmai genul de veste care se răspândea foarte repede. Acum toată Londra vorbea despre zestrea lui Dotty. Hugh își închipuia că acesta era subiectul de conversație la jumătate

din mese chiar în momentul respectiv.

Uitându-se în jur, Hugh prinse privirea unui musafir care nu se bucura și care chiar părea a fi adânc nefericit, frustrat ca un eunuc la o orgie: mătușa Augusta.

— Societatea londoneză s-a degenerat complet, îi spunea Augusta colonelului Mudeford.

— Mă tem că aveți dreptate, Lady Whitehaven, murmură acesta politicos.

— Nu mai are nicio însemnătate din ce familie vii, continuă ea. Evreii sunt acceptați peste tot.

— Așa este.

— Eu am fost prima contesă de Whitehaven, dar familia Pilaster a fost o familie distinsă chiar cu un secol înainte de a fi onorată cu un titlu, în timp ce astăzi un om al cărui tată a fost muncitor la drumuri poate să fie înnobilat doar pentru că s-a îmbogățit vânzând cârnați.

— Așa este.

Colonelul Mudeford se întoarse către femeia care stătea de cealaltă parte și o întrebă:

— Doamnă Telston, ați mai dori puțin sos de coacăze?

Augusta își pierdu interesul în el. Fierbea în sinea ei la vederea spectacolului la care fusese silită să asiste: Hugh Pilaster, fiul falitului de Tobias, dând Château Margaux la trei sute de invitați, Lydia Pilaster, văduva lui Tobias, stând alături de ducele de Norwich, Dorothy Pilaster, fiica lui Tobias, măritată cu vicontele de Ipswich cu cea mai mare dotă de care se auzise vreodată. În timp ce fiul ei, dragul de Teddy, odrasla marelui Joseph Pilaster, fusese ușuit din funcția de director și în curând avea să i se anuleze și căsătoria!

Nu mai era nicio regulă! Oricine putea să intre în lumea bună. Și ca dovadă supremă, o zări cu coada ochiului pe parvenita parveniților: doamna Solly Greenbourne, fostă Maisie Robinson. Era uimitor că Hugh avusese tupeul să invite la nunta surorii lui o femeie a cărei viață fusese un scandal. Întâi a fost practic prostituată, apoi s-a măritat cu evreul cel mai înstărit din Londra, și acum conducea un spital în care femei cu nimic mai breze decât ea își puteau naște bastarzii. Cu toate acestea, era prezentă aici, chiar la masa alăturată, îmbrăcată într-o rochie arămie de culoarea unui penny nou, discutând cu

toată seriozitatea cu guvernatorul Băncii Angliei. Probabil că vorbea despre mame necăsătorite. Iar guvernatorul chiar o asculta!

— Puneți-vă în locul unei slujnicuțe necăsătorite, îi spunea Maisie guvernatorului.

Acesta se uita la ea uimit, iar Maisie se sili să nu râdă.

— Gândiți-vă la consecințele pe care le ai de suportat dacă devii mamă: îți vei pierde slujba și casa, ceea ce va însemna că nu ai niciun mijloc de a te întreține, iar copilul tău nu va avea tată. Oare te gândești atunci: „O, dar pot să nasc la Southwark în spitalul acela minunat al doamnei Greenbourne, și deci nu e nicio problemă?" Firește că nu. Spitalul meu nu încurajează deloc fetele către imoralitate. Le salvează numai de la a-și naște copiii în drum.

Dan Robinson, care stătea de cealaltă parte a surorii lui, interveni și el:

— E mai mult ca proiectul de lege cu privire la bănci pe care vreau să-l propun în parlament și care ar obliga băncile să se asigure în beneficiul depunătorilor privați.

— Am auzit despre asta, spuse guvernatorul.

Dan continua:

— Cei care critică proiectul spun că ar încuraja falimentul, reducând gravitatea efectului acestuia. Dar acestea sunt prostii. Niciun bancher nu vrea să dea faliment, sub nicio formă.

— Asta așa este.

— Când un bancher încheie o afacere nu se gândește că nesăbuința lui ar putea s-o ruineze pe o văduvă din Boumemouth – ce-l interesează pe el este numai propria avere. În același fel, ideea de a face copii ilegitimi care vor suferi toată viața nu îi oprește pe unii bărbați lipsiți de scrupule să seducă servitoare.

— Vă înțeleg perfect punctul de vedere, spuse guvernatorul cu o expresie schimonosită pe chip. Este o comparație… ăă… foarte originală.

Maisie hotărî că îl chinuiseră destul pe guvernator, și se întoarse spre masă, lăsându-l pe acesta să se concentreze asupra potârnichii din farfurie.

Dan îi spuse:

— Ai observat că titlurile nobiliare ajung mereu la oamenii nepotriviți? Uită-te la Hugh și la vărul lui, Edward. Hugh e cinstit, talentat și muncitor, pe când Edward e prost, leneș și fără valoare – și cu toate astea Edward e conte de Whitehaven iar Hugh este numai domnul Pilaster.

Maisie se străduia să nu se uite la Hugh. Deși era bucuroasă că fusese invitată la nuntă, îi venea greu să se uite la el înconjurat de familie. Soția lui, băieții, maică-sa și sora lui reprezentau un cerc de familie închis din care ea era exclusă. Știa că Hugh era nefericit în căsnicia lui cu Nora: era limpede din felul în care cei doi vorbeau unul cu altul, fără vreo atingere, fără un zâmbet, fără vreun gest de afecțiune. Dar asta nu o consola. Erau totuși o familie, și Maisie nu avea să facă niciodată parte din ea.

Acum îi părea rău că venise la nuntă.

Un lacheu veni și îi șopti lui Hugh la ureche:

— Aveți un telefon de la bancă, domnule.

— Nu pot vorbi acum, spuse Hugh.

Câteva minute mai târziu, lacheul lui Hugh ieși în grădină.

— Domnul Mulberry de la bancă la telefon, domnule. Dorește să vorbească cu dumneavoastră.

— Nu pot acum! spuse Hugh enervat.

— Prea bine, domnule.

Majordomul plecă.

— Ba nu, așteaptă puțin.

Mulberry știa că Hugh era în toiul petrecerii de nuntă. Era un om deștept și responsabil. N-ar fi insistat să vorbească cu Hugh dacă n-ar fi fost vorba cu adevărat despre o problemă.

Despre o mare problemă.

Pe Hugh îl trecură fiori de spaimă.

— Voi vorbi cu el, zise el. Se ridică de la masă spunând: Vă rog iertați-mă, mamă, stimate domn – o problemă îmi cere atenția.

Ieși din cort grăbit, traversă gazonul și intră în casă.

Aparatul de telefon se afla în biblioteca lui. Ridică receptorul și spuse:

— Hugh Pilaster la aparat.

Auzi vocea administratorului-șef.

— Mulberry aici, domnule. Va rog să mă scuzați că…

— Ce s-a întâmplat?

— O telegramă de la New York. A izbucnit un război în Cordoba.

— Oh, nu!

Aceasta era o veste catastrofală pentru Hugh, pentru familia lui și pentru bancă. Nu putea fi nimic mai rău.

— Un război civil, mai exact, continuă Mulberry. O rebeliune. Familia Miranda a atacat capitala Palma.

Inima lui Hugh bătea să-i spargă pieptul.

— Aveți vreo informație despre cât de puternici sunt?

Dacă rebeliunea putea fi zdrobită, mai era o speranță.

— Președintele Garcia a fugit.

— Pe toți dracii!

Asta însemna ca era foarte grav. Hugh îi blestemă în gând cu năduf pe Micky și pe Edward.

— Altceva?

— A mai venit și o telegramă de la biroul nostru din Cordoba, dar este în curs de a fi decodată.

— Dați-mi din nou telefon de îndată ce este gata.

— Bine, domnule.

Hugh învârti manivela aparatului, intră în legătură cu operatoarea, căreia îi dădu numele agentului de schimb cu care lucra banca. Aștepta până când operatoarea făcu apelul.

— Danby, aici Hugh Pilaster. Ce se întâmpla cu obligațiunile pentru Cordoba?

— Le oferim la jumătatea valorii nominale și TOT nu avem cumpărători.

„La jumătate de preț!” gândi Hugh. Banca era falimentară. Un sentiment de disperare îi umplu sufletul.

— La cât vor scădea?

— La zero, după părerea mea. Nimeni nu plătește dobânda pe obligațiuni guvernamentale în toiul unui război civil.

La zero. Banca Pilaster tocmai pierduse două milioane și jumătate de lire. Nu mai era nicio speranță ca balanța să poată fi echilibrată. Agățându-se de o ultimă idee salvatoare, Hugh întrebă:

— Să zicem că rebelii sunt zdrobiți în următoarele câteva ore – ce s-ar întâmpla atunci?

— Chiar și așa, nu cred că cineva va vrea să cumpere obligațiunile, spuse Danby. Investitorii vor dori să aștepte să vadă ce se întâmplă. În cel mai bun caz, vor începe să aibă din nou încredere peste vreo cinci, șase săptămâni.

— Înțeleg.

Hugh știa că Danby avea dreptate. Brokerul nu făcea decât să confirme intuițiile lui Hugh.

— Ascultă, Pilaster, sper că banca voastră nu va avea probleme?! rosti Danby îngrijorat. Trebuie că aveți multe obligațiuni din astea. Se zvonește că n-ați vândut aproape nicio obligațiune din cele emise pentru portul Santamaria.

Hugh șovăi. Nu-i plăcea să mintă. Dar adevărul avea să distrugă banca.

— Avem mai multe obligațiuni pentru Cordoba decât mi-ar plăcea să avem, Danby. Dar avem și multe alte active.

— Bun.

— Acum trebuie să mă întorc la musafirii mei.

Hugh nu avea intenția de a se întoarce la ei, dar voia să dea impresia că este calm.

— Dau o petrecere pentru trei sute de oameni – sora mea s-a căsătorit azi-dimineață.

— Am auzit. Felicitări!

Înainte ca Hugh să apuce să ceară un alt apel operatoarei, Mulberry sună din nou.

— Domnul Cunliffe de la Banca Colonială e aici, domnule, spuse el, iar Hugh ghicea panica din vocea lui. Cere restituirea împrumutului.

— Să-l ia dracu', rosti Hugh plin de necaz.

Banca Colonială îi împrumutase Băncii Pilaster un milion de lire cu care aceasta să treacă peste criză, dar împrumutul trebuia restituit la cerere. Cunliffe auzise știrea prăbușirii bruște a obligațiunilor pentru Cordoba și își dăduse seama că Banca Pilaster avea necazuri. Firește, voia să-și recupereze banii înainte ca banca să se ducă de râpă.

Iar el era numai primul dintr-un lung șir de persoane. Alții aveau să-i urmeze imediat. A doua zi dimineața, depunătorii urmau să formeze cozi în fața ușilor băncii, cerând numerar. Iar Hugh nu putea să le dea banii.

— Dispunem de un milion de lire, Mulberry?

— Nu, domnule.

Cuvintele lui Mulberry se lăsară pe umerii lui Hugh cu toată greutatea, și acesta se simți dintr-odată bătrân. Acesta era sfârșitul. Acesta era coșmarul oricărui bancher: oameni venind să-și recupereze banii pe care banca nu-i avea. Și asta i se întâmpla chiar lui.

— Spuneți-i domnului Cunliffe ca nu ați putut obține autorizația de a semna cecul pentru că toți asociații sunt la nuntă, spuse el.

— Prea bine, domnule Hugh.

— Și apoi…

— Da, domnule?

Hugh se opri. Știa că nu are de ales, dar ezita să rostească îngrozitoarele cuvinte. Închise ochii. Era mai bine să termine cu totul și să scape.

— Și apoi, Mulberry, va trebui să închideți ușile băncii.

— Vai, domnule Hugh!

— Îmi pare rău, Mulberry.

Pe linie se auzi un zgomot ciudat, și Hugh își dădu seama că Mulberry plângea.

Așează receptorul în furcă. Privea în gol spre rafturile de cărți, dar în fața ochilor vedea fațada somptuoasă a Băncii Pilaster și poarta mare și ornamentată de fier închizându-se. Vedea trecătorii oprindu-se și privind. În scurt timp, o grămadă de oameni aveau să se adune în fața băncii, arătând spre ușile închise și discutând febril. Vestea urma să se răspândească în cartierul financiar mai repede decât un incendiu într-un depozit de benzină: Banca Pilaster a dat faliment. Banca Pilaster a dat faliment.

Hugh își îngropă fața în mâini.

2

— Suntem absolut faliți, spuse Hugh.

La început nu pricepură. Hugh ghicea asta pe chipurile lor.

Familia era adunată în salonul casei lui Hugh. Era o încăpere ticsită, decorată de soția lui, Nora, căreia îi plăcea să învelească orice căpețel de mobilă în materiale înflorate și să înghesuie pe orice suprafață disponibila bibelouri și ornamente. Musafirii plecaseră, în sfârșit – Hugh nu spusese

nimănui vestea proastă înainte de a se termina petrecerea, dar familia era încă acolo, gătită în straie de nuntă. Augusta stătea lângă Edward, și amândoi aveau o privire disprețuitoare și incredulă. Unchiul Samuel stătea lângă Hugh. Ceilalți asociați – William cel tânăr, maiorul Hartshorn și Sir Harry – stăteau în picioare în spatele canapelei pe care ședeau nevestele lor: Beatrice, Madeleine și Clementine. Nora, roșie la față de la mâncat și băut șampanie, era așezată în scaunul pe care-l ocupa de obicei, lângă foc. Mirele și mireasa, Nick și Dotty, stăteau ținându-se de mână și păreau speriați.

Lui Hugh îi paru rău de tinerii miri.

— Zestrea lui Dotty s-a evaporat, Nick. Mă tem că proiectele noastre s-au dus pe apa sâmbetei.

Mătușa Madeleine rosti cu o voce stridentă:

— Dumneata ești directorul băncii – trebuie că e vina dumitale!

Madeleine dădea dovada de prostie și răutate. Era o reacție previzibilă, dar Hugh se simți jignit. Era atât de incorect să fie învinuit după ce luptase atât de mult ca să împiedice acest deznodământ!

Dar William, fratele ei mai mic, o puse la punct surprinzător de sever:

— Nu spune prostii, Madeleine, replică el. Edward ne-a înșelat pe toți și a pus pe umerii băncii o cantitate enormă de obligațiuni pentru Cordoba care acum nu valorează nimic.

Hugh îi fu recunoscător lui William pentru că era cinstit. William continuă:

— Vina este a acelora dintre noi care ne-am dat acordul ca Edward să devină director.

O privi pe Augusta.

Nora părea năucită.

— Nu putem fi *absolut* faliți, spuse ea.

— Și totuși, suntem, rosti Hugh răbdător. Toții banii noștri sunt în bancă, iar banca a dat faliment.

Soția lui avea într-un fel o scuză că nu înțelegea: nu se născuse într-o familie de bancheri.

Augusta se ridică și se duse la șemineu. Hugh se întrebă dacă Augusta avea de gând să îl apere pe fiul său, dar aceasta nu era chiar atât de nechibzuită.

— Nu mai contează a cui vină este, zise ea. Trebuie să salvăm ce putem. Trebuie că mai sunt mulți bani lichizi, aur și bancnote în bancă. Trebuie să îi scoatem din bancă și să îi ascundem într-un loc sigur înainte să vina creditorii. Apoi…

Hugh o întrerupse:

— Nu vom face așa ceva, spuse el simplu. Nu sunt banii noștri.

— Bineînțeles că sunt banii noștri! strigă ea.

— Tăceți din gură și așezați-vă, mătușă Augusta, sau îi pun pe lachei să vă dea afară.

Vorbele lui Hugh o surprinseră suficient de mult ca să tacă, dar nu se așeză.

Hugh spuse:

— Banca mai are bani lichizi, și pentru că falimentul nu a fost încă oficial declarat, mai putem încă să îi plătim pe unii dintre creditori. Va trebui să vă concediați toți servitorii, și dacă îi trimiteți la poarta din spate a băncii cu o hârtie care indică ce sumă li se cuvine, îi voi plăti. De asemenea, trebuie să le cereți negustorilor la care aveți conturi să vă facă socoteala, iar eu voi avea grijă să-i plătesc și pe ei – dar numai până la data de azi: nu voi plăti nicio datorie pe care o contractați de azi încolo!

— Dar cine ești dumneata să-mi spui să-mi dau afară servitorii? întrebă Augusta indignată.

Hugh era pregătit să le compătimească soarta, deși și-o făcuseră cu mâna lor, dar lipsa aceasta intenționată de înțelegere era greu de suportat, așa că Hugh îi spuse tăios:

— Dacă nu-i concediați, atunci o să plece singuri oricum, pentru că nu vor fi plătiți. Mătușă Augusta, încercați să pricepeți ca *nu mai aveți niciun ban!*

— Ridicol! bolborosi ea.

Nora luă din nou cuvântul:

— Nu-i pot concedia pe servitori. Într-o casă ca asta nu se poate trăi fără servitori.

— Stai liniștită, zise Hugh. Nu vei trăi într-o casă ca asta. Voi fi nevoit s-o vând. Va trebui să ne vindem cu toții casele, mobilele, tablourile, vinurile și bijuteriile.

— E absurd! strigă Augusta.

— Așa e legea, i-o întoarse Hugh. Fiecare asociat este

personal responsabil pentru toate datoriile băncii.

— Eu nu sunt asociat, spuse Augusta.

— Dar Edward este. A demisionat din postul de director, dar a rămas asociat pe hârtie. Și el este proprietarul casei dumneavoastră – Joseph i-a lăsat-o moștenire.

Nora interveni:

— Dar trebuie să locuim undeva!

— Mâine la prima oră trebuie să ne căutăm cu toții case mai mici și ieftine de închiriat. Dacă alegeți o casă modestă, creditorii noștri își vor da acordul. Dacă nu, va trebui să alegeți altceva.

Augusta spuse:

— Eu nu am de gând să mă mut din casă, punct. Și îmi închipui că și restul familiei îmi împărtășește sentimentul. O privi pe cumnata ei. Madeleine?

— Așa este, Augusta. Eu și cu George rămânem unde locuim. Toate astea sunt niște prostii. Nu putem deveni săraci!

Hugh le disprețuia. Chiar și acum, când aroganța și prostia lor îi ruinase, tot refuzau să asculte vocea rațiunii. În cele din urmă, tot aveau să fie nevoite să lase iluziile la o parte. Dar dacă voiau să țină cu dinții de o bogăție care nu mai era a lor, urmau să distrugă și reputația, și averea familiei. Hugh era hotărât să le facă să se comporte desăvârșit de cinstit în sărăcie ca și în bunăstare. Avea să fie foarte greu, dar nu avea de gând să se dea bătut.

Augusta se întoarse către fiica ei.

— Clementine, sunt sigură că tu și Harry veți lua aceeași poziție ca și Madeleine și George.

Clementine continuă:

— Nu, mamă.

Augustei îi sări inima din loc. La fel de surprins era și Hugh. Lui Clementine nu îi stătea în obicei să i se împotrivească maică-sii. „Măcar un membru al familiei este rezonabil!” gândi Hugh.

Clementine spuse:

— Suntem cu toții acum în necazul ăsta pentru că te-am ascultat pe dumneata. Dacă l-am fi ales director pe Hugh, și nu pe Edward, am fi și în momentul de față bogați precum Cresus.

Hugh începea să se simtă mai bine. Unii membri ai familiei înțelegeau ce încercase să facă.

Clementine continua:

— Ai greșit, mamă, și ne-ai adus la sapă de lemn. N-am să-ți mai urmez sfatul niciodată. Hugh a avut dreptate, și ar fi mai bine să-l lăsăm să facă tot ce poate ca să ne arate drumul prin dezastrul asta îngrozitor.

William zise și el.

— Așa este, Clementine. Ar trebui să facem ce ne sfătuiește Hugh.

Liniile câmpului de bătaie erau așadar stabilite. Hugh îi avea de partea lui pe William, pe Samuel și pe Clementine, care îl domina pe soțul ei Sir Harry. Aceștia aveau să încerce să se poarte decent și cinstit. Împotriva lor erau Augusta, Edward și Madeleine, care vorbea în numele maiorului Hartshorn: aceștia aveau să încerce să pună mâna pe ce puteau și erau gata să compromită reputația familiei.

Apoi Nora spuse sfidătoare:

— Va trebui să mă duci pe sus din casa asta!

Lui Hugh îi veni un gust amar în gură. Propria soție se ralia de partea dușmanului!

— Ești singura persoană din încăperea asta care ia poziție împotriva soțului sau soției sale, spuse el trist. Nu-mi datorezi totuși puțină loialitate?

Nora își dădu capul pe spate.

— Nu m-am măritat cu tine ca să trăiesc în sărăcie.

— Cu toate acestea, vei părăsi casa, rosti Hugh foarte grav.

Îi privi pe cei din grupul neînduplecaților: Augusta, Edward, Madeleine și maiorul Hartshorn:

— Va trebui să cedați cu toții, în cele din urmă, spuse el. Dacă n-o faceți acum cu demnitate, o veți face mai târziu, în rușine, cu un alai de executori judecătorești, polițiști și ziariști, târâți prin noroi de presa de scandal și disprețuiți de slujitorii pe care nu i-ați plătit.

— Mai vedem noi, spuse Augusta.

După ce plecară toți, Hugh se așeză și privi focul, storcându-și creierii cum să găsească o modalitate de a-i plăti pe creditorii băncii.

Era hotărât să nu lase Banca Pilaster să fie declarată oficial

falimentară. Numai gândul i se părea de nesuportat. Toată viața trăise în umbra falimentului lui taică-său. Întreaga lui cariera reprezentase o încercare de a demonstra că nu era afectat. În adâncul sufletului, se temea că dacă avea să sufere aceeași soartă ca tatăl lui, și el ar fi tentat să-și ia viața.

Banca Pilaster era terminată ca instituție financiară. Își închisese porțile în fața depunătorilor, și cu asta se terminase. Dar pe termen lung, banca trebuia totuși să-și poată plăti datoriile, mai ales dacă asociații aveau să-și vândă conștiincios toate lucrurile de valoare.

La vremea când după-amiaza dispărea în amurg, Hugh începu să traseze în minte contururile unui plan și își permise să întrevadă o slaba licărire de speranță.

La ora șase seara se duse la Ben Greenbourne.

Greenbourne avea peste șaptezeci de ani, dar se ținea încă bine și conducea în continuare afacerea. Avea o fiică, Kate, dar Solly fusese singurul lui fiu, așa că atunci când avea să se retragă, urma să fie nevoit să lase afacerile pe mâinile nepoților, și nu prea părea că-l îndeamnă inima.

Hugh se duse la reședința acestuia din Piccadilly. Casa nu dădea doar impresia de prosperitate, ci de bogăție infinită. Fiecare ceas era o bijuterie, fiecare mobilă un obiect antic inestimabil, fiecare lambriu era splendid sculptat, fiecare covor țesut pe măsură. Hugh fu condus în bibliotecă, unde erau aprinse lămpi de gaz și focul duduia. În aceasta cameră aflase Hugh că băiatul pe nume Bertie Greenbourne era fiul lui.

Așteptând, Hugh se uită la mai multe cărți, întrebându-se dacă erau expuse numai de decor. Socoti în gând că unele dintre ele păreau selectate pentru legăturile alese, în timp ce altele arătau serios răsfoite. Erau cărți în mai multe limbi. Cultura lui Greenbourne era autentică.

Bătrânul apăru după cincisprezece minute, scuzându-se că îl făcuse pe Hugh să aștepte.

— M-a reținut o problemă casnică, spuse el cu politețea lui prusacă impecabilă.

În familia Greenbourne nu erau prusaci, dar aceștia copiaseră manierele lumii bune nemțești, și apoi le păstraseră și le continuaseră timp de o sută de ani, de când trăiau în Anglia. Greenbourne avea aceeași statură dreaptă, dar lui Hugh i se

părucă acesta arată puțin obosit și îngrijorat. Greenbourne nu spuse ce fel de problema casnică avea, iar Hugh nu-l întrebă.

— Știți că obligațiunile pentru Cordoba s-au prăbușit astăzi, spuse Hugh.

— Da.

— Și probabil ați auzit și că banca mea și-a închis porțile din această cauză.

— Da. Îmi pare foarte rău.

— Ultima oară când o bancă englezească a dat faliment s-a întâmplat acum douăzeci și patru de ani.

— Overend and Gurney. Îmi amintesc foarte bine.

— Și eu. Tatăl meu s-a ruinat atunci și s-a spânzurat în biroul lui din Leadenhall Street.

Greenbourne fu jenat.

— Îmi pare nespus de rău, Pilaster. Acest lucru îngrozitor îmi ieșise cu totul din minte.

— Multe companii s-au dus de râpă în timpul acelei crize. Dar mâine va fi mult mai râu.

Stând pe scaun, Hugh se aplecă înainte și își începu pledoaria.

— Numărul de afaceri care au loc în cartierul financiar s-a înzecit în ultimul sfert de secol. Și acum că afacerile bancare au devenit atât de sofisticate și de complexe, depindem cu toții unii de alții mai mult ca niciodată. Unii dintre oamenii cărora le-am pierdut banii nu vor putea să-și plătească datoriile și se vor ruina de asemenea – și așa mai departe. Săptămâna viitoare vor fi zeci de bănci în faliment, sute de companii vor fi constrânse să-și închidă porțile și mii și mii de oameni vor fi dintr-odată sărăciți, dacă nu luăm masuri ca să împiedicăm acest lucru.

— Măsuri? întrebă Greenbourne dând vădit semne de enervare. Ce măsuri se pot lua? Singura dumneavoastră soluție este să vă plătiți datoriile. N-o puteți face, așa că sunteți neputincios.

— Da, singur sunt neputincios. Dar sper ca lumea financiară să facă totuși ceva.

— Aveți de gând să le propuneți altor bănci să vă plătească datoriile? De ce ar face așa ceva?

Greenbourne era pe punctul de-a se enerva de-a binelea.

— Sunt sigur că veți fi de acord ca ar fi mai bine pentru toată lumea ca Banca Pilaster să-și poată plăti toate datoriile față de creditorii ei.

— Evident.

— Să presupunem că s-ar forma un sindicat al bancherilor care să preia cu totul activele și pasivele Băncii Pilaster. Sindicatul ar garanta să-i plătească pe toți creditorii la cerere. În același timp, ar începe să lichideze activele băncii în ordine.

Dintr-odată Greenbourne era interesat, și enervarea lui se risipi în fața acestei propuneri noi.

— Înțeleg. Dacă membrii sindicatului ar fi oameni suficient de respectați și cunoscuți, ei ar reprezenta o garanție grație căreia s-ar putea câștiga încrederea tuturor, iar creditorii ar putea să nu-și ceară banii imediat. Cu puțin noroc, banii proveniți din vânzarea activelor ar putea acoperi sumele de plătit creditorilor.

— Și s-ar evita o criză majoră.

Greenbourne își scutură capul.

— Dar în cele din urma membri sindicatului tot ar pierde bani, pentru că pasivele Băncii Pilaster sunt mai mari decât activele ei.

— Nu neapărat.

— Cum așa?

— Avem obligațiuni pentru Cordoba în valoare de mai mult de două milioane de lire care în momentul de față sunt cotate la zero. Însă restul activelor noastre sunt substanțiale. Multe lucruri depind de cât putem obține din vânzarea caselor asociaților, și așa mai departe, dar eu socotesc că, chiar și acum, avem un minus de numai un milion de lire.

— Așadar sindicatul ar trebui să se aștepte să piardă un milion de lire.

— Se poate. Dar obligațiunile pentru Cordoba s-ar putea să câștige la un moment dat în valoare. Este posibil ca rebelii să fie învinși. Sau ca noul guvern să reia plata dobânzii. La un moment dat prețul obligațiunilor pentru Cordoba va urca.

— Posibil.

— Dacă prețul lor ar ajunge numai la jumătate nivelului anterior, sindicatul ar ajunge la pragul de unde ar putea începe să facă profit. Iar dacă prețul ar urca și mai mult, atunci

sindicatul ar avea profit.

Greenbourne își scutură din nou capul.

— S-ar putea să meargă, dacă n-ar fi vorba de obligațiunile acelea pentru portul Santamaria. Ambasadorul ăsta al Cordobei, Miranda, îmi dă impresia ca e un mare pungaș, și se pare ca tatăl lui este capul rebelilor. Eu presupun că acele două milioane de lire s-au dus în totalitate pe finanțare pentru arme și muniții, caz în care investitorii nu vor mai vedea niciun ban.

„Ager ca întotdeauna, bătrânul!" gândi Hugh, care avea exact aceeași temere.

— Mă tem că s-ar putea să aveți dreptate. Și totuși, o șansă există. Și dacă lăsăm să se răspândească panica financiară, se vor pierde bani oricum.

— Este un plan ingenios. Întotdeauna ați fost băiatul cel mai deștept din familie, tinere Pilaster.

— Dar planul depinde de dumneavoastră.

— Aha?

— Dacă ați accepta să conduceți sindicatul, lumea din cartierul financiar v-ar urma. Dacă ați refuza să faceți parte din el, sindicatul nu ar avea suficient prestigiu ca să-i liniștească pe creditori.

— Înțeleg ce vreți să spuneți.

Greenbourne nu era un om care să dea dovadă de falsă modestie.

— Acceptați?

Hugh își ținu respirația.

Bătrânul tăcu câteva secunde, chibzuind, apoi spuse hotărât:

— Nu.

Hugh se prăvăli în scaun. Aceasta fusese ultima lui șansă și dăduse greș. Simți cum asupra lui coboară o oboseala fără seamăn, ca și cum ar fi fost la capătul vieții și era istovit ca un bătrân.

Greenbourne continuă:

— Toată viața mea am fost prudent. Acolo unde alții văd profituri mari, eu văd riscuri mari, și rezist ispitei. Unchiul dumneavoastră Joseph nu a fost ca mine. Și-a asumat riscuri – și și-a umplut buzunarele. Fiu-său Edward a fost și mai rău.

Despre dumneavoastră nu spun nimic – abia ați preluat conducerea. Dar Banca Pilaster trebuie să plătească prețul pentru acești ani de profituri grase. Eu nu am beneficiat de acele profituri – de ce ar trebui să va plătesc datoriile? Dacă cheltui bani ca să va salvez, asta înseamnă că investitorul nesăbuit are de câștigat, iar cel chibzuit va avea de pierdut. Și dacă afacerile bancare ar funcționa astfel, atunci de ce-ar mai fi cineva precaut? Am putea foarte bine să ne asumăm cu toții mari riscuri, căci nu exista niciun risc dacă băncile care dau faliment pot fi mereu salvate. Crahuri vor fi întotdeauna. Ele sunt necesare ca să reamintească în egală măsură investitorilor chibzuiți și celor nechibzuiți că riscurile sunt reale.

Înainte de a veni la Greenbourne, Hugh se întrebase dacă ar trebui să-i spună bătrânului că Micky Miranda îl omorâse pe Solly. Acum își puse din nou întrebarea, dar ajunse la aceeași concluzie: vestea l-ar fi șocat și i-ar fi provocat suferința bătrânului, dar nu l-ar fi convins să salveze Banca Pilaster.

Hugh se chinuia să găsească ceva de spus, o ultimă încercare de a-l convinge pe Greenbourne, când majordomul intră și spuse:

— Iertați-mă, domnule Greenbourne, dar ați cerut să fiți chemat când sosește detectivul.

Greenbourne se ridică imediat, agitat, dar politețea nu-i permitea să iasă în fugă fără să dea vreo explicație.

— Îmi pare rău, Pilaster, dar trebuie să vă las. Nepoata mea Rebecca a… dispărut… și suntem cu toții disperați.

— Îmi pare foarte rău, spuse Hugh.

Acesta o cunoștea pe Kate, sora lui Solly, și își aducea vag aminte de fiica acesteia, o fată drăgălașă și brunetă.

— Sper s-o găsiți cu bine.

— Nu credem că i s-a întâmplat nimic violent – de fapt suntem convinși că a fugit cu un băiat. Dar și asta e destul de grav. Vă rog să mă scuzați.

— Desigur.

Bătrânul ieși, lăsându-l pe Hugh înconjurat de ruinele speranțelor sale.

3

Maisie se întreba uneori dacă travaliul avea ceva molipsitor. Deseori se întâmpla ca într-un salon plin de gravide în luna a noua să nu se întâmple niciun eveniment notabil zile în șir, dar de îndată ce una intra în travaliu, celelalte să urmeze și ele după câteva ore.

Așa fusese de exemplu astăzi. Începuse la ora patru dimineața și de atunci se tot năștea copii. Moașele și infirmierele făceau aproape toată munca, dar când acestea nu mai făceau față, Maisie și Rachel trebuiau să-și lase tocurile de scris și dosarele și să alerge de colo, colo cu prosoape și pături.

Dar pe la șapte se terminase toată agitația, și cele două femei savurau o ceașca de ceai în biroul lui Maisie împreună cu Dan, iubitul lui Rachel și fratele lui Maisie. Atunci își făcu apariția Hugh Pilaster.

— Mă tem că aduc vești foarte proaste, spuse el din capul locului.

Maisie tocmai turna ceai într-o ceașcă, dar fu șocată de tonul vocii lui și se opri. Uitându-se atent la chipul lui, văzu ca acesta era îndurerat și se gândi că murise cineva.

— Hugh, ce s-a întâmplat?

— Mi se pare că ții toți banii spitalului într-un cont la noi la bancă, nu-i așa?

„Este vorba numai de bani, așa ca vestea nu poate fi așa de proastă”, gândi Maisie.

Rachel răspunse la întrebarea lui Hugh.

— Da. Tatăl meu se ocupa de bani, dar are contul lui personal la voi de când a devenit avocatul băncii, și bănuiesc că i s-a părut comod să procedeze la fel cu contul spitalului.

— Și v-a investit banii în obligațiuni pentru Cordoba.

— Da?

Maisie întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Hugh? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-ne odată!

— Banca a dat faliment.

Ochii lui Maisie se umplură de lacrimi – nu pentru ea, ci pentru el.

— Oh, Hugh!

Știa cât de mult suferea acesta. Pentru el era ca și cum i-ar fi murit cineva drag, căci își investise în bancă toate speranțele și

visele. Și-ar fi dorit să poată lua asupra ei o parte din durerea lui, ca să-i aline puțin suferința.

Dan spuse:

— Dumnezeule! Asta va provoca o panică.

— Am pierdut toți banii, spuse Hugh. Probabil că va trebui să închideți spitalul. Nu vă pot spune cât de rău îmi pare.

Rachel era albă ca varul.

— Nu se poate! exclamă ea. Cum se poate să ne fi dispărut toți banii?

Dan îi răspunse:

— Banca nu-și poate plăti datoriile, spuse el amar. Asta înseamnă faliment, înseamnă să datorezi bani la oameni și să nu-i ai.

Într-un străfulger, Maisie își aminti de tatăl ei cu un sfert de veac înainte, semănând mult cu Dan cel de astăzi, spunând exact aceleași cuvinte despre faliment. Dan își petrecuse mult timp din viață încercând să-i protejeze pe oamenii simpli de efectele acestor crize financiare, dar până acum nu obținuse nimic.

— Poate acum vor trece proiectul de lege pentru bănci, îi spuse Maisie.

Rachel îl întreba pe Hugh:

— Dar ce-ați făcut cu banii noștri?

Hugh răspunse:

— Pe scurt, asta se întâmplă din cauza unui lucru pe care l-a făcut Edward pe timpul când era director. A fost o greșeală, o greșeală enormă, și a pierdut foarte mulți bani – mai bine de un milion de lire. De atunci încerc să țin lucrurile sub control, dar acum m-a părăsit norocul.

— Nu știam că așa ceva e posibil să se întâmple!

— Ar trebui să vă puteți recupera o parte din bani, dar numai peste un an sau mai mult, spuse Hugh.

Dan își puse mâinile în jurul lui Rachel, dar aceasta nu voia să se lase consolată.

— Și ce se va întâmpla cu toate aceste biete femei care vin aici să ne ceară ajutorul?

Hugh părea atât de jignit, încât lui Maisie îi veni să-i spună lui Rachel să tacă.

— V-aș da bucuros banii din propriul buzunar, spuse el. Dar

și eu am pierdut totul.

— Dar ceva tot se poate face, nu? stărui ea.

— Am încercat. Tocmai am fost la Ben Greenbourne. L-am rugat să salveze banca și să plătească datoriile la creditori, dar a refuzat. Are și el necazurile lui, bietul de el: se pare că nepoata lui Rebecca a fugit cu iubitul ei. Oricum, fără sprijinul lui nu se poate face nimic.

Rachel se ridică.

— Cred că ar trebui să merg să vorbesc cu tata.

— Iar eu trebuie să mă duc la Camera Comunelor, spuse Dan.

Cei doi ieșiră.

Maisie avea sufletul copleșit. Era consternată de perspectiva de a închide spitalul și șocată la gândul că tot pentru ceea ce muncise se ducea dintr-odată de râpă, dar cel mai mult suferea pentru Hugh. Își aminti ca și cum s-ar fi întâmplat ieri seara pe care o petrecuseră împreună după cursele de la Goodwood, cu șaptesprezece ani în urmă, când Hugh îi spuse povestea vieții lui, și îi auzea și acum suferința din vocea când acesta îi povestise cum tatăl lui dăduse faliment și își luase viața. Spusese atunci că era hotărât să devină cel mai deștept, cel mai prudent și cel mai bogat bancher din lume – ca și cum ar fi fost încredințat că asta avea să-i aline durerea provocată de pierderea tatălui.

Și poate că i-ar fi alinat-o. Numai că acum avea aceeași soartă ca tatăl lui.

Privirile lor se încrucișară. Maisie ghici un strigăt de ajutor mut în ochii lui. Se ridică încet și se îndreptă către el. Stând lângă scaunul pe care ședea Hugh, Maisie îi luă capul în mâini și-l legănă la pieptul ei, mângâindu-l pe păr. Timid, Hugh își duse brațul în jurul taliei ei atingând-o reținut la început, apoi strângând-o tare către el. Și apoi, în sfârșit, izbucni în plâns.

După plecarea lui Hugh, Maisie făcu un rond prin saloane. Acum vedea totul cu alți ochi: pereții pe care îi zugrăviseră cu mâinile lor, paturile pe care le cumpăraseră din magazine de vechituri, perdelușele drăguțe pe care le cususe mama lui Rachel. Își aminti de eforturile supraomenești pe care ea și Rachel le făcuseră ca să deschidă spitalul: de luptele cu

instituțiile medicale oficiale și cu consiliul local, de farmecele pe care trebuiseră să le desfășoare neobosit ca să convingă familiile respectabile și preoțimea dezaprobatoare din cartier, de neabătuta și tenacea lor stăruință grație căreia răzbiseră. Se consola cu gândul că izbândiseră totuși, și că în cei unsprezece ani de funcționare, spitalul oferise alinare pentru sute de femei. Dar Maisie voia să facă o schimbare definitivă. Considerase acest spital numai primul dintre zecile de spitale pentru femei din toată țara. Din acest punct de vedere, era un eșec.

Maisie vorbi cu toate femeile care născuseră în ziua aceea. Singura pentru care era îngrijorata era Domnișoara Nimeni. Era o fată puțintică și născuse un copilaș foarte mic. Maisie bănuia ca fata se înfometase ca să-și poate ascunde mai bine sarcina în fața familiei. Maisie era mereu surprinsă că fetele reușeau să facă asta – ea însăși se îngroșase la talie în timpul sarcinii și de la cinci luni încolo nu mai putuse să-și ascundă sarcina dar știa că acest lucru era foarte frecvent.

Se așeza pe marginea patului Domnișoarei Nimeni. Proaspăta mămică își hrănea copilașul, o fetiță.

— Nu-i așa că e foarte frumoasă? spuse ea.

Maisie dădu din cap.

— Are părul negru, exact ca și dumneata.

— Și mama are părul exact la fel.

Maisie întinse mâna și mângâie căpșorul copilului. Ca toți bebelușii, și acesta semăna cu Solly. De fapt…

Maisie se cutremură la revelația bruscă pe care o avu.

— Dumnezeule, știu cine ești! spuse ea.

Fata o privi fix.

— Ești Rebecca, nepoata lui Ben Greenbourne, nu-i așa? Ți-ai ascuns sarcina cât ai putut, apoi ai fugit de acasă ca să nașți copilul.

Fata o privi cu ochi holbați.

— Cum v-ați dat seama? Nu m-ați văzut de când aveam doi ani!

— Dar o știu pe mama dumitale atât de bine! La urma urmei, am fost căsătorită cu fratele ei.

Kate nu se arătase atât de snoabă ca restul familiei Greenbourne și se purtase frumos cu Maisie când ceilalți nu

erau prezenți.

— Îmi și amintesc când te-ai născut. Aveai păr negru, ca și fetița dumitale.

Rebecca era speriată.

— Îmi promiteți ca n-o să le spuneți?

— Promit să nu fac nimic fără aprobarea dumitale. Dar cred ca ar trebui să dai de știre familiei. Bunicul dumitale este disperat.

— De el mi-e cel mai frică.

Maisie dădu din cap.

— Înțeleg de ce. E un bătrân morocănos și dur, după câte îl cunosc din experiență personală. Dar dacă mă lași să vorbesc cu el, cred că l-aș putea convinge să fie rezonabil.

— Serios? spuse Rebecca cu optimism tineresc în glas. Ați face asta?

— Firește, o asigură Maisie. Dar n-am să-i spun unde te afli până nu promite să fie îngăduitor.

Rebecca privi în jos. Copilașul închisese ochii și nu mai sugea.

— A adormit, spuse Rebecca.

Maisie zâmbi.

— Ai hotărât deja ce nume ai să-i pui?

— Oh, da, spuse Rebecca. O s-o cheme Maisie.

Ben Greenbourne ieși din salon cu fața scăldată în lacrimi.

— Am lăsat-o puțin cu Kate, spuse el cu vocea gâtuită.

Își scoase din buzunar o batistă și își tamponă cu ea obrajii în zadar. Maisie nu-l mai văzuse niciodată pe socrul ei pierzându-și stăpânirea de sine. Era un tablou destul de jalnic, dar Maisie simțea că asta avea să-i facă mult bine bătrânului.

— Veniți în biroul meu, îi spuse ea. Vă voi face o ceașcă de ceai.

— Mulțumesc.

Maisie îl conduse în odaie și îl invită să stea jos. Se gândi că acesta era cel de-al doilea bărbat care plângea în acel scaun în seara respectivă.

— Toate tinerele acelea… spuse bătrânul. Sunt toate în aceeași situație ca Rebecca?

— Nu toate, răspunse Maisie. Unele sunt văduve. Altele au fost părăsite de către soți. Foarte multe dintre ele au fugit

pentru că le băteau bărbații. Femeile sunt gata să sufere mult ca să rămână cu bărbatul lor chiar dacă acesta le bate, dar în momentul în care rămân însărcinate încep să se îngrijoreze că loviturile le vor afecta copilul, și atunci fug. Dar cele mai multe dintre femeile de aici sunt ca Rebecca – fete care au făcut pur și simplu o greșeală prostească.

— Nu mi-aș fi închipuit că mai aveam de învățat ceva de la viață, spuse bătrânul. Acum îmi dau seama că am fost fără minte și neștiutor.

Maisie îi oferi o ceașcă de ceai.

— Mulțumesc, spuse el. Ești foarte amabilă. Eu n-am fost niciodată amabil cu dumneata.

— Cu toții facem greșeli, zise ea iute.

— Ce lucru bun că sunteți aici! îi spuse el. Altfel unde s-ar duce aceste biete fete?

— Și-ar naște copiii prin șanțuri și prin fundături, răspunse Maisie.

— Și când te gândești că asta i s-ar fi putut întâmpla și Rebeccăi!

— Din păcate, spitalul se va închide, spuse Maisie.

— Dar de ce?

Maisie îl privi în ochi.

— Toți banii noștri erau depuși la Banca Pilaster, spuse ea. Nu mai avem niciun ban.

— Așa? întrebă el foarte gânditor.

Hugh se dezbrăcă pentru a merge la culcare, dar nu îi era deloc somn, așa că stătea pe gânduri cu privirea ațintită la foc, îmbrăcat în halat. Trecea prin minte iar și iar situația băncii, dar nu găsea nicio soluție salvatoare. Cu toate astea, nu se putea abține să nu se gândească.

La miezul nopții, auzi o bătaie tare și hotărâta în ușa de la intrate. Coborî în haine de culcare să deschidă. O trăsură era trasă lângă bordura străzii, iar în pragul ușii se afla un lacheu în livrea. Bărbatul spuse:

— Mă iertați că bat la ușă atât de târziu, domnule, dar am un mesaj urgent.

Îi dădu lui Hugh un plic și plecă.

În timp ce Hugh închidea ușa, majordomul acestuia cobora

scările.

— Totul este în regula, domnule? întreba el îngrijorat.

— Doar un mesaj, spuse Hugh. Poți să te întorci la culcare.

— Mulțumesc, domnule.

Hugh deschise plicul și văzu scriitura îngrijită și de modă veche a unui bătrân pretențios. Cuvintele așternute pe hârtie îi umplură inima de bucurie.

Piccadilly, 12
Londra, S.W.
23 noiembrie 1890
Dragă Pilaster,

Gândindu-mă mai bine, am hotărât să vă accept propunerea.

Cu stimă, etc.
B. Greenbourne.

Hugh își ridica privirea și râse singur în antreul gol.

— Ei bine, să fiu al naibii! exclamă el cu încântare. Mă întreb ce l-o fi determinat pe bătrân să se răzgândească?!

4

Augusta ședea în salonul din spate al celui mai bun bijutier din Bond Street. Bijuteriile din vitrinele de sticlă licăreau în lumina pâlpâindă a lămpilor de gaz. Încăperea era plină de oglinzi. Un vânzător servil traversă odaia în vârful picioarelor și așeză în fața Augustei o bucată de catifea neagră pe care era etalat un colier de diamant.

Directorul magazinului stătea lângă ea.

— Cât face? îl întreba Augusta.

— Nouă mii de lire, Lady Whitehaven, murmura directorul prețul pios, ca pe o rugăciune.

Era un colier simplu și sobru – doar un șir de diamante identice, pătrate, montate în aur. Augusta se gândi ce efect puternic ar face acesta pe fondul rochiei ei negre de doliu. Dar nu voia să-l cumpere cu intenția de a-l purta.

— O piesă minunată, doamna, chiar cea mai frumoasă piesă pe care o avem în magazin.

— Nu mă zoriți – mă gândesc! răspunse Augusta.

Aceasta era ultima ei tentativa disperată de a face rost de bani. Încercase să se ducă pur și simplu la bancă și să ceară o sută de lire în monede de aur, dar funcționarul, un buldog obraznic pe nume Mulberry, o refuzase. Încercase să treacă locuința de pe numele lui Edward pe numele ei, dar nici asta nu îi ieșise: actele de proprietate erau în seiful bătrânului Bodwin, avocatul băncii, și Hugh îl prevenise dinainte. Acum avea de gând să încerce să cumpere bijuterii pe credit ca să le vândă pe bani în numerar.

La început, Edward fusese de partea ei, dar acum chiar și el refuza s-o ajute.

— Hugh face ceea ce face pentru binele nostru, îi spusese el prostește. Dacă se aude că unii membri ai familiei încearcă să pună mâna pe ce pot, sindicatul se duce pe apa sâmbetei. Hugh i-a convins să pună bani ca să evite o criză financiară, nu ca să întrețină familia Pilaster în lux.

Pentru Edward, asta era o cuvântare lungă. Cu un an înainte, Augusta ar fi fost profund șocată să vadă că Edward i se împotrivește, dar de când acesta se răzvrătise împotriva ei cu privire la anularea căsătoriei, nu mai era acel băiețel drăguț și docil pe care-l iubea. Și Clementine se întorsese împotriva ei, sprijinind planurile lui Hugh de a-i aduce pe toți la sapă de lemn. Tremura de mânie numai când se gândea la asta. Dar nu aveau ei să reușească.

Îl privi pe directorul magazinului.

— Îl cumpăr, spuse ea pe un ton hotărât.

— O decizie înțeleaptă, fără nicio îndoială, Lady Whitehaven, spuse el.

— Trimiteți factura la bancă.

— Prea bine, Lady Whitehaven. Vom livra colierul la Whitehaven House.

— Îl iau cu mine, spuse Augusta. Vreau să-l port astă-seară.

Directorul magazinului se schimonosi de parcă-l durea ceva.

— Mă puneți într-o situație imposibilă, doamnă.

— Ce vreți să spuneți? împachetați-l imediat!

— Mă tem că nu pot scoate bijuteria din magazin până nu se face plata.

— Nu fiți ridicol. Știți cine sunt eu?

— Da – dar gazetele spun că banca și-a închis porțile.

— Asta este o insultă.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

Augusta se ridică și înșfăcă colierul.

— Refuz să stau să ascult asemenea prostii. Îl iau cu mine!

Transpirat, directorul se puse între Augusta și ușă.

— Vă rog să nu faceți asta! spuse el.

Augusta merse spre el, dar acesta nu se clinti.

— La o parte! tună Augusta încercând să-și croiască drum.

— Va trebui să ordon blocarea ușii magazinului și să chem poliția, spuse el.

Augusta își dădu seama că deși omul se bâlbâia de frică, nu cedase nicio palmă. Se temea de ea, dar mai tare se temea să nu piardă diamantele în valoare de nouă mii de lire. Își dădu seama că era învinsă. Turbată de furie, aruncă giuvaierul de pământ. Bărbatul se grăbi să-l adune de pe jos fără să încerce să mențină vreo aparență de demnitate. Augusta își deschise singura ușa și ieși grăbită din magazin, îndreptându-se spre locul în care o aștepta trăsura.

Își ținea capul sus, dar se simțea înjosită. Omul o acuzase practic de furt. În sinea ei, auzea o voce slabă care îi spunea că tocmai asta și încercase să facă, dar Augusta o sugrumă. Se întoarse acasă tunând și fulgerând.

Când intră în casă, Hastead încercă s-o rețină, dar ea nu avea stare pentru mărunțișuri casnice în acest moment și îl reduse la tăcere, spunând:

— Adu-mi un pahar de lapte cald.

O durea stomacul.

Se duse în camera ei. Se așeză la masa de toaletă și-și deschise caseta cu bijuterii. În ea nu era mare lucru. Ceea ce avea valora numai câteva sute de lire. Scoase suportul care forma fundul casetei și de dedesubt scoase o bucățică de mătase împăturită pe care o desfăcu și din care scoase inelul de aur în forma de șarpe pe care i-l dăruise Strang. Ca întotdeauna, și-l puse pe deget și duse la buze capul bătut în pietre prețioase al șarpelui. Nu avea de gând să vândă niciodată aceasta bijuterie! Cât de diferit ar fi fost totul dacă i-ar fi fost permis să se mărite cu Strang! Pentru o clipă, îi veni să plângă.

Apoi auzi voci străine lângă ușa dormitorului. Un bărbat… doi, poate… și o femeie. Nu păreau să fie servitorii, și, oricum, personalul ei nu avea îndrăzneala să stea la povești pe scările casei. Ieși din cameră.

Ușa camerei răposatului ei soț era deschisă și vocile veneau dintr-acolo. Când intră în odaie, Augusta văzu un tânăr, care era în mod clar un funcționar, și o pereche distinsă, mai în vârstă, de același rang social ca ea. Augusta nu-i mai văzuse în viața ei. Aceasta spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, dumneavoastră cine sunteți?

Funcționarul spuse respectuos:

— Stoddart, de la agenție, doamnă. Domnul și doamna de Graaf sunt foarte interesați în a vă cumpăra splendida casă…

— Ieșiți afară! spuse Augusta.

Vocea funcționarului se transformă într-un fel de guițat:

— Am primit instrucțiuni să punem casa în vânzare…

— Ieșiți afară în acest moment! Casa mea nu e de vânzare!

— Dar am vorbit personal…

Domnul de Graaf atinse ușor brațul lui Stoddart, reducându-l la tăcere:

— O eroare jenantă, este evident, domnule Stoddard, rosti el blând. Apoi se întoarse spre soția lui. Hai să mergem, draga mea.

Cei doi ieșiră cu o demnitate calmă care o scoase din minți pe Augusta, iar Stoddard o luă grăbit în urma lor, pierzându-se în scuze.

Hugh era de vină. Augusta nu trebui să facă cercetări ca să își dea seama de acest lucru. Hugh spusese clar că Whitehaven House era proprietatea sindicatului care salvase banca și că, firește, acesta voia să vândă casa. Îi spusese Augustei să se mute, dar ea refuzase. Răspunsul lui Hugh fusese să trimită cumpărători interesați să cumpere casa, chiar dacă Augusta se mai afla acolo.

Se așeză pe scaunul lui Joseph. Majordomul ei veni cu laptele cald. Augusta îi spuse:

— Să nu mai lași înăuntru asemenea oameni, Hastead – casa aceasta nu este de vânzare.

— Prea bine, doamnă.

Majordomul puse pe masă băutură și rămase pe loc.

— Mai e ceva? îl întrebă ea.

— Doamna, măcelarul a venit personal astăzi în legătură cu factura…

— Spune-i că va fi plătit când hotărăște Lady Whitehaven, nu el…

— Prea bine, doamnă. Cei doi lachei au plecat astăzi.

— Adică au dat preaviz?

— Nu, au plecat pur și simplu.

— Nenorociții!

— Doamnă, restul personalului întreabă când își vor primi lefurile.

— Altceva?

Hastead o privi buimăcit.

— Ce să le spun?

— Spune-le că nu ți-am răspuns la întrebare.

— Prea bine.

Hastead șovăi, apoi spuse:

— Va rog respectuos să luați notă de faptul că voi pleca la sfârșitul săptămânii.

— De ce?

— Restul membrilor din familia Pilaster și-au concediat personalul. Domnul Hugh ne-a spus că vom fi plătiți până vinerea trecută, și nimic mai mult, indiferent de cât rămânem în serviciu.

— Dispari din ochii mei, trădătorule!

— Prea bine, doamnă.

Augusta își spuse că îi va face plăcere să-l vadă pe Hastead plecând. Nu era nicio pierdere să-i vadă plecând pe toți – o hoardă de șobolani părăsind corabia care se scufundă.

Își sorbi laptele, dar durerea de stomac tot nu i se calma.

Augusta se uită prin odaie. Joseph nu-i dăduse voie niciodată să renoveze camera, așa că aceasta era încă decorată în stilul pe care îl alesese în 1873, cu tapet de piele și cu perdele de brocard, și cu colecția de tabachere cu pietre prețioase expusă într-o vitrina lăcuită. Odaia părea moartă, cum era și el. Augusta ar fi vrut să-l poată aduce înapoi. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă Joseph ar mai fi fost în viața. Augusta îl văzu pentru o clipă stând în firida ferestrei,

ținând în mână una dintre tabacherele lui preferate, învârtind-o în mâini ca să observe jocul de lumini pe pietrele prețioase. Augusta avu o ciudată senzație de sufocare, și își scutura capul ca să alunge vedenia.

În curând, domnul de Graaf sau cineva ca el avea să se mute în acest dormitor. Cu siguranță că persoana respectivă avea să dea jos perdelele și tapetul și să renoveze casa, foarte probabil în stilul „Arts and Crafts{8}", care era acum la modă, cu lambriuri de fag și scaune de lemn rustice.

Iar ea urma să fie nevoită să se mute. Deși se prefăcea că nu acceptă acest lucru, Augusta se împăcase cu ideea. Dar nu avea de gând să se mute într-o casă modernă și înghesuită în St John's Wood sau în Clapham, așa cum făcuseră Madeleine și Clementine. Nu putea suporta să-și coboare stilul de viață aici, în Londra, sub ochii oamenilor pe care odinioară îi disprețuise.

Avea să părăsească țara.

Nu era sigură unde voia să plece. Calais era un loc ieftin, dar prea aproape de Londra. Parisul era un oraș elegant, dar Augusta se simțea prea bătrână ca să înceapă o nouă viață sociala într-un oraș străin. Auzise de un oraș numit Nisa, pe coasta mediteraneeană a Franței, unde puteai găsi case enorme și angaja slujitori pe o nimica toată și unde era o comunitate liniștită de străini, mulți de vârsta ei, care se bucurau de iernile blânde și de aerul de mare.

Dar nu avea cum să trăiască din nimic. Trebuia să aibă bani de chirie și pentru lefurile personalului și, deși era pregătită să trăiască modest, de o trăsură tot nu se putea lipsi. Avea foarte puțini bani lichizi – nu mai mult de cincizeci de lire, de unde și încercarea ei disperată de a cumpăra colierul. Noua mii de lire nu ar fi fost nici pe departe destul, dar ar fi putut ajunge câțiva ani.

Augusta știa că punea în pericol planurile lui Hugh. Edward avusese dreptate în acest sens. Bunăvoința sindicatului depindea de seriozitatea de care familia dădea dovadă în a-și plăti datoriile. Fuga unui membru al familiei pe continent cu bagajul burdușit cu giuvaiere era tocmai lucrul care ar fi putut dărâma fragila coaliție. Într-un fel, ideea i se părea cu atât mai tentantă: i-ar fi făcut plăcere să-i pună bețe în roate

încrezutului de Hugh.

Dar avea nevoie de o miză de plecare. Restul avea să fie ușor: urma să împacheteze un singur cufăr, trebuia să meargă la biroul companiei de navigație ca să rețină un loc pe vapor, și apoi avea să cheme o trăsură dimineața devreme și să dispară la gară fără a preveni pe nimeni. Dar cum putea face rost de bani?

Plimbându-și ochii prin camera soțului ei, observă un carnețel. Îl deschise, din pură curiozitate, și își dădu seama că cineva – poate Stoddart, funcționarul de la agenție – făcuse un inventar al casei. Augusta se înfurie văzându-și posesiunile inventariate în carnețelul unui funcționar și estimate nepăsător: „masă de sufragerie 9 lire, paravan egiptean 30 șilingi, portret de femeie de Joshua Reynolds 100 lire". În casă se aflau tablouri în valoare de câteva mii de lire, dar pe acelea nu le putea împacheta într-un cufăr. Întoarse pagina și citi: „65 tabachere – vezi serviciul bijuterie". Augusta își ridică privirea. Soluția la problema ei se afla chiar acolo, în fața ei, în vitrina aceea pe care o cumpărase cu șaptesprezece ani în urmă. Colecția de tabachere bătute în pietre prețioase a lui Joseph valora mii, poate o sută de mii de lire! O putea împacheta în cufăr foarte ușor: tabacherele erau mici, croite să intre în buzunarul unei veste bărbătești. Și acestea puteau fi vândute una câte una, în funcție de nevoi.

Inima Augustei bătea cu putere. Acesta putea fi răspunsul la rugăciunile sale!

Întinse mâna să deschidă vitrina. Aceasta era închisă cu cheia.

Pe Augusta o cuprinse panica pentru o clipă. Nu era sigură că putea forța ușa vitrinei: lemnul din ea era solid, iar ochiurile de sticlă mici și groase.

Încercă să se calmeze. Unde oare putea Joseph să țină cheia? Îpn sertarul mesei lui de scris, probabil. Se duse la masă și deschise sertarul. În sertar se afla o carte cu îngrozitorul titlu *Ducesa din Sodoma,* pe care o împinse repede în fundul sertarului, precum și o cheiță argintie. Înșfăcă cheia.

Cu mâna tremurândă, o încercă în broasca vitrinei. Învârtind cheia, auzi un țăcănit în mecanismul zăvorului, și o secundă mai târziu ușa se deschise.

Augusta trase adânc aer în piept și așteptă până când își putu stăpâni tremurul mâinilor.

Apoi începu să adune tabacherele de pe rafturile vitrinei.

CAPITOLUL PATRU – DECEMBRIE

1

Prăbușirea Băncii Pilaster fu scandalul anului în societatea londoneză. Ziarele de senzație raportau cu zel toate evenimentele noi: vânzarea vastelor reședințe din Kensington, vânzările la licitație ale tablourilor, ale mobilelor vechi și ale lăzilor de vin de porto, anularea lunii de miere de șase luni prin Europa a lui Nick și Dotty, precum și casele modeste din suburbii unde cei din mândra și puternica familie Pilaster își curățau acum singuri cartofii și-și spălau singuri hainele de corp.

Hugh și Nora locuiau cu chirie într-o căsuță cu grădină în Chingford, un sat la cincisprezece kilometri de Londra. Își concediaseră toți servitorii, dar aveau o fată voinică de vreo paisprezece ani dintr-o fermă învecinată care venea după-amiaza să frece podelele și să spele geamurile. Nora, care nu mai făcuse munci casnice în ultimii doisprezece ani, era din cale-afară de nemulțumită. Își târâia picioarele de colo, colo într-un șorț jegos, măturând fără tragere de inima și gătind mâncare de nedigerat, și se plângea fără încetare. Băieților le plăcea mai mult aici decât la Londra pentru că se puteau juca în pădure. Hugh făcea naveta în oraș în fiecare zi cu trenul și continua să meargă la bancă, unde activitatea lui consta în a lichida activele băncii în numele sindicatului.

Fiecare asociat primea lunar o mică sumă de bani din partea băncii. Teoretic n-ar fi avut dreptul la nimic, dar membrii sindicatului erau și ei bancheri, la fel ca familia Pilaster, și gândeau în sinea lor: „Să mă ferească Dumnezeu, dar aș putea fi următorul!” În plus, cooperarea dintre parteneri era importantă pentru buna desfășurare a vânzării proprietăților pe care le aveau fiecare dintre ei, așa că această mica sumă de bani merita să fie plătită pentru a le păstra bunăvoința.

Hugh urmărea cu sufletul la gură evoluția războiului civil din Cordoba. Felul în care urma să se încheie conflictul avea să determine suma de bani pe care avea s-o piardă sindicatul. Hugh își dorea mai mult ca orice ca acesta să obțină un profit.

Voia să poată spune într-o zi că nimeni nu pierduse bani salvând Banca Pilaster. Dar această posibilitate părea foarte îndepărtată.

La început, situația păru să fie clar în favoarea facțiunii Miranda. După câte se auzea, atacul lor asupra capitalei fusese bine pus la cale și executat cu multă vărsare de sânge. Președintele Garcia fusese nevoit să fugă din capitală și să se refugieze în orașul fortificat Campanario, în sud, regiunea lui natală. Hugh era deznădăjduit. Dacă familia Miranda câștiga, aceasta urma să guverneze Cordoba ca pe un regat personal și avea să refuze să plătească dobândă pe un împrumut contactat de regimul precedent, iar obligațiunile emise de bancă aveau să rămână lipsite de valoare mult timp în viitor.

Dar apoi lucrurile luară o întorsătură neașteptată. Familia lui Tonio, neamul Silva, care de câțiva ani reprezenta stâlpul de sprijin al micii și firavei opoziții liberale, intră în luptă de partea președintelui, în schimbul promisiunii de alegeri libere și de reforme agrare când acesta avea să recâștige controlul asupra țării. Speranțele lui Hugh renăscură.

Fortificată, armata președintelui câștigă sprijin popular și reuși să țină calea uzurpatorilor. Acum forțele erau egal împărțite. La fel și resursele financiare: familia Miranda își golise vistieria de război pentru îngrozitorul atac total de la început. Nordul avea mine de nitrat, iar sudul argint, dar niciuna din părți nu putea să-și finanțeze sau să-și asigure exporturile, din moment ce Banca Pilaster căzuse și nicio altă bancă nu voia să se implice în afaceri cu un client care putea dispărea de la o zi la alta.

Ambele părți făcuseră apel la guvernul britanic pentru recunoașterea oficială, în speranța că acest lucru avea să îi ajute să găsească un credit. Micky Miranda, încă oficial ambasadorul Cordobei la Londra, făcu un lobby intens asupra Ministerului de Externe, a miniștrilor și a membrilor parlamentului, făcând mari presiuni ca Papa Miranda să fie recunoscut ca noul președinte. Dar deocamdată prim-ministrul, Lordul Salisbury, refuzase să recunoască vreuna din părți.

Apoi Tonio Silva sosi la Londra.

Apăru la poarta casei din suburbii a lui Hugh în Ajunul

Crăciunului. Hugh era în bucătărie, servindu-le băieților lapte cald și pâine prăjită pentru micul dejun. Nora nu era gata cu îmbrăcatul – se pregătea să meargă la Londra pentru cumpărăturile de Crăciun, deși n-avea decât foarte puțini bani de cheltuială. Hugh acceptase să stea acasă ca să aibă grijă de băieți, mai ales că nu avea nicio treabă urgentă la bancă în acea zi.

Auzind soneria, Hugh merse singur să deschidă, lucru care îi amintea de vremurile când locuia cu mama lui la Folkestone. Tonio își lăsase barbă și mustață, fără îndoială ca să ascundă cicatricele cu care rămăsese în urma bătăii primite de la brutele tocmite de Micky cu unsprezece ani în urmă. Dar Hugh îl recunoscu imediat după părul roșcat și surâsul relaxat. Ningea, iar pe pălăria și umerii hainei lui Tonio se așternuse un praf de nea.

Hugh îl invită pe vechiul său prieten în bucătărie și îi servi o ceașcă de ceai.

— Cum m-ai găsit? îl întreba el.

— N-a fost ușor, răspunse Tonio. N-am găsit pe nimeni la vechea ta adresă, iar banca era închisă. Dar apoi am trecut pe la Whitehaven House și am văzut-o pe mătușa ta Augusta. Nu s-a schimbat deloc. Nu-ți știa adresa, dar și-a amintit de numele de Chingford. După felul în care a zis-o, ai fi zis că e un lagăr de prizonieri departe, ceva de genul Tasmania.

Hugh dădu din cap.

— Nu-i chiar atât de rău. Băieților le place. Norei îi e greu.

— Augusta nu s-a mutat.

— Nu. Deși ea este cea mai vinovata pentru situația dezastruoasă în care ne aflăm. Și tot ea e singura care refuză să accepte realitatea. O să afle ea că sunt locuri mai rele decât Chingford.

— Cordoba, de exemplu, spuse Tonio.

— Care e situația?

— Fratele meu a murit în război.

— Îmi pare rău.

— Războiul a ajuns într-un punct mort. Acum totul depinde de guvernul britanic. Partea care va fi recunoscută oficial va putea lua un credit, va putea realimenta armata și învinge tabăra opusă. De aceea am și venit.

— Președintele Garcia te-a trimis?

— Și mai și! Eu sunt acum oficial ambasadorul Cordobei la Londra. Miranda a fost dat afară din funcție.

— Minunat!

Hugh se bucura că Micky fusese în sfârșit concediat. Îl irita să-l vadă pe omul care-i furase două milioane de lire plimbându-se prin Londra, mergând la cluburi, la teatru și la dineuri ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tonio adăugă:

— Am adus cu mine scrisori de acreditare și le-am prezentat ieri la Ministerul de Externe.

— Și speri să-l convingi pe prim-ministru să sprijine tabăra voastră.

— Da.

Hugh îl întrebă cu o privire plina de curiozitate:

— În ce fel?

— Garcia e președinte – s-ar cuveni ca Marea Britanie să susțină guvernul legitim.

„Cam slab argument", gândi Hugh.

— Dar până acum n-am făcut-o.

— O să-i spun pur și simplu prim-ministrului că asta ar trebui să faceți.

— Lordul Salisbury se chinuiește în momentul de față să țină capacul pe cazanul care fierbe în Irlanda, așa că nu cred că are timp să se gândească la războiul civil dintr-o îndepărtată țară sud-americană.

Hugh nu voia să pară negativist, dar dădu glas ideii în timp ce aceasta i se forma în minte.

Tonio spuse ușor enervat:

— Ei bine, datoria mea e să-l conving pe Salisbury că ar trebui să-și îndrepte atenția spre ceea ce se întâmplă în America de Sud, chiar dacă îl preocupă și alte lucruri.

Dar Tonio înțelegea că argumentul era slab, așa că, după un moment de gândire, îl întreba pe Hugh:

— Bine, uite. Tu ești englez: cum crezi că l-aș putea face atent asupra situației?

Hugh răspunse imediat:

— I-ai putea promite în schimb să protejați de pierderi investițiile britanice.

— Cum?

— Nu știu exact – gândesc și eu cu voce tare.

Hugh se foi în scaun. Micuțul Sol, care avea patru ani, construia un castel de cuburi la picioarele lui. Era ciudat să decidă viitorul unei țări întregi în bucătărioara unei case ieftine din suburbii.

— Investitorii britanici au băgat două milioane de lire în societatea Port Santamaria, cea mai mare contribuție fiind din partea Băncii Pilaster. Toți directorii societății erau membri sau apropiați ai familiei Miranda, și nu am nicio îndoială că întreaga sumă de doua milioane s-a dus direct în vistieria lor de război. Trebuie să recuperam acești bani.

— Dar ei au fost cheltuiți pe arme.

— Așa e, dar familia Miranda trebuie să aibă bunuri care valorează milioane.

— Într-adevăr – sunt proprietarii minelor de nitrat din țară.

— Dacă tabăra voastră ar câștiga războiul, ar putea președintele Garcia trece minele în proprietatea societății Port Santamaria, drept compensație pentru fraudă? Atunci valoarea obligațiunilor ar crește.

Tonio spuse hotărât:

— Președintele mi-a spus că pot promite orice – *orice* – ca să determin guvernul britanic să sprijine forțele guvernamentale din Cordoba.

Hugh începu să se entuziasmeze. Dintr-odată, perspectiva ca Banca Pilaster să-și plătească toate datoriile părea mai aproape.

— Stai să mă gândesc, spuse el. Trebuie să pregătim terenul înainte să-ți prezinți cazul. Cred că l-aș putea convinge pe bătrânul Ben Greenbourne să pună o vorbă bună pe lângă Lord Salisbury, cum că ar trebui să sprijine investitorul britanic. Dar ce facem cu opoziția din parlament? Am putea merge să vorbim cu Dan Robinson, fratele lui Maisie – e membru al parlamentului și e obsedat de problema falimentului băncilor. El este de acord cu planul meu de salvgardare a Băncii Pilaster și își dorește ca acesta să reușească. El ne-ar putea asigura sprijinul opoziției în Camera Comunelor.

Hugh bătu toba cu degetele în masa de bucătărie.

— Planul începe să pară posibil!

— Ar trebui să acționăm repede, spuse Tonio.

— Mergem în oraș imediat! Dan Robinson locuiește în sudul Londrei cu Maisie. Greenbourne e precis la țară, dar îi pot telefona de la bancă.

Hugh se ridică.

— Stai să-i spun Norei.

Își descâlci picioarele din castelul de cuburi al lui Sol și ieși.

Nora era în dormitor, punându-și pe cap o pălărie complicată cu pasmanterii de blană.

— Trebuie să merg în oraș, spuse Hugh punându-și un guler și o cravată.

— Și atunci cine va avea grija de băieți? întreba ea.

— Tu, sper.

— Nu! zbieră ea. Eu mă duc la cumpărături!

— Îmi pare rău, Nora, dar este vorba de o chestiune foarte importantă.

— Și eu sunt importantă!

— Sigur că ești, dar acum nu poate fi cum vrei tu. Trebuie să merg să vorbesc cu Ben Greenbourne urgent.

— M-am săturat de tot, spuse ea scârbită. M-am săturat de casă, de satul ăsta plictisitor, de copii și de tine. Taică-meu trăiește mai bine decât noi!

Tatăl Norei deschisese o cârciumă cu un împrumut de la Banca Pilaster și îi mergea foarte bine.

— Mai bine m-aș duce să locuiesc cu el și să lucrez la bar, spuse ea. Ar fi mai amuzant și măcar aș fi plătită pentru munca de corvoadă!

Hugh o privi lung. În clipa aceea își dădu seama că nu mai voia să împartă același pat cu ea. Din căsătoria lor nu mai rămăsese nimic. Nora îl ura pe Hugh, iar el, la rândul lui, o disprețuia.

— Scoate-ți pălăria, Nora, spuse el. Nu te duci astăzi la cumpărături.

Hugh își puse redingota și ieși.

Tonio îl aștepta nerăbdător în hol. Hugh îi sărută pe băieți, își luă pălăria și haina și deschise ușa.

— Avem un tren peste câteva minute, spuse el ieșind.

Își puse pălăria și își strânse haina în jurul lui, grăbindu-se

să traverseze scurta alee și să iasă pe poartă. Acum ningea mai tare și iarba era acoperită cu un strat de vreo două degete de zăpadă. Casa lui Hugh făcea parte dintr-un șir de douăzeci sau treizeci de case identice construite pe un fost câmp de napi. Cei doi o luară pe drumul cu pietriș care ducea spre sat.

— Mai întâi trecem pe la Robinson, spuse Hugh, stabilind planul. Așa îi pot spune lui Greenbourne că opoziția este deja de partea noastră… Ia auzi!

— Ce e?

— Ăsta e trenul nostru. Trebuie să ne grăbim.

Iuțiră pasul. Din fericire, gara era la intrarea în sat. Traversând un pod peste linia ferată, zăriră trenul.

Un bărbat stătea sprijinit de parapet, privind trenul care se apropia. Când Tonio și Hugh trecură pe lângă el, acesta se întoarse și Hugh îl recunoscu: era Micky Miranda.

Acesta ținea în mână un pistol.

Apoi totul se întâmplă cu viteza fulgerului.

Hugh strigă, dar strigătul lui fu acoperit de șuieratul trenului. Micky îndrepta pistolul spre Tonio și trase direct asupra lui. Tonio se clătină și căzu la pământ. Micky îndreptă pistolul asupra lui Hugh, dar în acea clipa locomotiva scuipa peste pod un nor gros de aburi și fum, iar Micky și Hugh nu mai văzură nimic. Hugh se trânti pe pământul înzăpezit. Auzi pistolul din nou, de două ori, dar nu simți nimic. Se rostogoli într-o parte și se ridica în genunchi, scrutând ceața.

Aburul începu să se risipească. Hugh zări o siluetă prin fum și fugi spre ea. Micky îl zări pe Hugh și vru să fugă, dar era prea târziu: Hugh se năpusti asupra lui. Micky căzu și scăpă din mâna pistolul, care zbură prin aer desenând un arc de cerc și căzu peste parapet, pe linia ferată. Hugh căzu peste Micky și se eliberă.

Încercară amândoi să se repună pe picioare. Micky se aplecă să-și ia de pe jos bastonul. Hugh se aruncă din nou asupra lui și îl trânti la pământ, dar Micky ținea bine de baston. Micky se chinuia să se ridice din nou în picioare, dar Hugh se năpusti din nou asupra lui. Însă Hugh nu se mai bătuse cu nimeni de douăzeci de ani, așa că nu îl nimeri. Micky ridică asupra lui bastonul și îl lovi pe Hugh în cap. Lovitura fu violenta. Micky îl lovi din nou. A doua lovitură îl scoase din minți pe Hugh, care

răcni furios, năpustindu-se asupra lui Micky, și-l lovi pe acesta cu capul în față. Se clătinară amândoi, cu respirația tăiată.

Apoi din gară se auzi un fluierat, indicând plecarea trenului, și pe chipul lui Micky se putu citi panica. Hugh înțelese că planul lui Micky fusese să fugă cu trenul, și că acesta nu putea rămâne blocat în Chingford încă o oră, atât de aproape de locul crimei. Intuiția lui Hugh se dovedi a fi corectă: Micky se întoarse și o luă la fugă către gară.

Hugh se luă după el.

Micky nu era prea iute de picior, după atâtea nopți albe petrecute bând prin bordeluri, dar nici Hugh nu era în formă mai bună, petrecându-și cea mai mare parte din viață așezat la un birou. Micky ajunse în gară când trenul pleca. Hugh fugea după el, suflând din greu. Când năvăliră pe peron, un impiegat al căilor ferate strigă la ei:

— Hei! Aveți bilete?!

Ca răspuns, Hugh strigă:

— Prindeți ucigașul!

Micky alerga pe peron, încercând să prindă unul dintre ultimele vagoane ale trenului care se îndepărtă. Hugh fugi după el, încercând din răsputeri să ignore durerea ascuțita pe care o simțea în coaste. Funcționarul începu să alerge și el după Micky. Micky ajunse trenul, se prinse de un mâner și sări pe scara trenului. Hugh se aruncă după el și îl prinse de gleznă, dar apoi îl scăpă. Funcționarul se împiedică de Hugh și căzu cât colo.

Când Hugh se ridică în picioare, trenul era departe. Deznădăjduit, îl privi îndepărtându-se. Îi văzu pe Micky deschizând ușa vagonului, urcând scările cu grijă și intrând în tren, apoi închizând ușa trenului.

Impiegatul se ridica și-și scutura hainele de zăpadă, întrebând:

— Ce naiba a mai fost și asta?

Hugh se aplecă în față, respirând ca o pereche de foale sparte, prea obosit ca să poată vorbi.

— Un om a fost împușcat, spuse el după ce își reluă respirația.

De îndată ce se simți în stare să se miște, o luă înapoi spre intrarea spre gară, făcându-i semn impiegatului să-l urmeze, îl

conduse pe podul unde zăcea Tonio.

Hugh îngenunche lângă trupul acestuia. Tonio fusese nimerit între ochi, și abia se mai putea ghici ceva din chipul lui.

— Dumnezeule, ce oribil! spuse impiegatul.

Hugh își înghiți un nod, străduindu-se să nu verse. Se sili să-și strecoare mâna pe sub haina lui Tonio, să îi simtă pulsul. Așa cum își închipuise, Tonio nu mai avea puls. Hugh își aminti de băiețelul neastâmpărat cu care se bălăcise jucăuș în balta din Bishop's Wood cu douăzeci și patru de ani în urmă și simți un val de durere care-l aduse în pragul lacrimilor.

Pe măsură ce i se limpezea mintea, Hugh înțelegea cu luciditate îngrozită cum pusese Micky totul la cale. Micky avea prieteni la Ministerul de Externe, ca orice diplomat câtuși de puțin competent. Probabil că unul dintre acești prieteni îi șoptise lui Micky la ureche, poate la o recepție sau la o cină din seara precedentă, că Tonio era la Londra. Tonio prezentase deja scrisorile de acreditare, așa ca Micky știa că zilele lui în post sunt numărate. Dar dacă Tonio era eliminat, situația devenea din nou neclară. În acest caz, la Londra nu ar mai fi fost nimeni care să negocieze în numele președintelui Garcia, iar Micky ar fi rămas ambasador *de facto*. Aceasta era singura speranța a lui Micky. Dar acesta trebuia să acționeze repede și să-și asume riscuri, căci nu avea la dispoziție decât o zi sau două.

Dar cum știuse Micky unde să-l găsească pe Tonio? Poate că pusese pe cineva să-l urmărească, sau poate că Augusta îi spusese lui Micky că Tonio trecuse pe acolo, interesându-se de adresa lui Hugh. În orice caz, Micky îl urmărise pe Tonio la Chingford.

Să caute casa lui Hugh ar fi presupus să discute cu prea multă lume. Dar Micky știa că Tonio trebuia să se întoarcă la gară mai devreme sau mai târziu. Așa că stătuse la pândă pe lângă gară, intenționând să-l ucidă pe Tonio, și pe oricine s-ar fi nimerit să fie martor la crimă, și să fugă cu trenul.

Micky era într-o situație disperată, și planul lui era înspăimântător de riscant, dar reușise să-l ducă la capăt aproape cum plănuise. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Hugh, așa cum îl ucisese pe Tonio, dar fumul locomotivei îi stricase

planurile. Dacă lucrurile ar fi mers exact conform planului, nimeni nu l-ar fi recunoscut. La Chingford nu exista nici telegraf, nici telefon, și nu existau mijloace de transport mai rapide decât trenul, așa că Micky avea să ajungă la Londra înainte ca această crimă să poată fi anunțată la poliție. Și fără îndoială că unul dintre angajații lui avea să-i ofere un alibi.

Dar Micky nu reușise să-l omoare pe Hugh. În plus – Hugh își dădu brusc seama de acest lucru – Micky nu mai era teoretic ambasador al Cordobei, ceea ce însemna că nu mai beneficia de imunitatea diplomatică.

Putea fi condamnat la spânzurătoare pentru faptele sale.

Hugh se ridică.

— Trebuie să anunțăm crima cât de repede, spuse el.

— E un post de poliție la Walthamstow, la câteva stații de aici.

— Când e trenul următor?

Impiegatul scoase un ceas mare din buzunarul hainei.

— Peste patruzeci și șapte de minute, spuse el.

— Trebuie să-l luăm amândoi. Dumneata te duci la poliție în Walthamstow, iar eu continui cu trenul în oraș și mă duc la Scotland Yard.

— Nu am cui lăsa în grijă gara. Sunt singur aici, căci e Ajunul.

— Sunt sigur că șeful dumitale ar vrea să-ți faci datoria de cetățean.

— Așa e.

Bărbatul părea recunoscător că Hugh îi spunea ce trebuie să facă.

— Ar trebui să-l ducem undeva pe bietul Silva. Este loc undeva în clădirea gării?

— Numai în sala de așteptare.

— Hai să-l ducem acolo și încuiem ușa.

Hugh se aplecă și apucă trupul de după brațe.

— Dumneata ia-l de picioare.

Îl ridicară pe Tonio și-l duseră împreună în clădirea gării.

Îl întinseră pe o bancă din sala de așteptare. Nu prea știau ce să facă. Hugh era agitat. Simțea că încă nu poate să-și plângă prietenul – totul era încă prea recent. Simțea că trebuie să-l prindă pe ucigaș, nu să jelească. Se plimba de colo, colo

uitându-se la ceas la câteva minute și pipăindu-și cucuiul dureros din cap provocat de lovitura pe care i-o aplicase Micky cu bastonul. Impiegatul stătea pe banca opusă, privind cadavrul cu fascinație înspăimântată. După o vreme, Hugh se așează alături de el. Rămaseră așa, muți și alerți, împărțind odaia friguroasă cu omul mort, până când veni trenul.

2

Micky Miranda trebuia să fugă ca să scape cu viață.

Dar acum șansa începea să-l părăsească. Comisese patru crime în ultimii douăzeci și patru de ani – scăpase basma curată cu primele trei, dar de data aceasta dăduse greș. Hugh Pilaster îl văzuse împușcându-l pe Tonio Silva ziua în amiaza mare, și acum nu mai avea scăpare de la spânzurătoare decât părăsind Anglia.

Micky își dădu seama că devenise dintr-odată o persoană urmărită, un fugar în orașul care fusese casa lui cea mai mare parte a vieții sale. Ieși grăbit din gară și o luă pe Liverpool Street, evitând privirile polițiștilor. Cu inima bătându-i nebunește și respirația întretăiata de un gâfâit scurt, se aruncă într-o trăsură.

Se duse direct la biroul companiei de navigație Gold Coast and Mexico.

Agenția gemea de lume, în special de latino-americani. Probabil că unii dintre ei încercau să se întoarcă în Cordoba, alții încercau să-și scoată rudele din țară, iar alții veniseră numai să afle noutăți. Era multă gălăgie și totul era dezorganizat. Micky nu putea să aștepte să-i vină rândul după plebe, își croi drum până la ghișeu, dând la o parte bărbații și femeile deopotrivă cu ajutorul bastonului. Hainele lui elegante și înfumurarea lui de om din clasa de sus atraseră atenția unui funcționar. Micky îi spuse:

— Doresc un bilet către Cordoba.

— În Cordoba e război, spuse funcționarul.

Micky își reținu un răspuns sarcastic.

— Dacă înțeleg bine, nu ați sistat toate cursele.

— Vindem bilete pentru Lima, în Peru. Vaporul va pleca mai departe spre Palma numai în cazul în care condițiile politice o permit: hotărârea va fi luată când se ajunge la Lima.

Era bine și așa. În primul rând, Micky trebuia să iasă din Anglia.

— Când aveți următoarea plecare?

— De azi în patru săptămâni.

Inima îi stătu în loc.

— Nu e bine, trebuie să plec mai devreme!

— Este un vas care pleacă din Southampton astă-seara, dacă sunteți grăbit.

Slavă Domnului! Șansa nu-l părăsise încă de tot.

— Rezervați-mi o cabină – cea mai bună pe care o aveți.

— Prea bine, domnule. Numele dumneavoastră?

— Miranda.

— Mă scuzați, domnule?

Englezii erau șui de-o ureche când venea vorba de nume străine. Micky era gata să-i dicteze numele pe litere, dar apoi se răzgândi.

— Andrews, spuse el. M. R. Andrews.

Se gândise ca poliția avea poate să verifice lista pasagerilor, căutând numele Miranda. Așa n-aveau să-l găsească. Fu recunoscător pentru liberalismul nebunesc al legilor britanice, care permiteau intrarea și ieșirea din țară fără pașaport. În Cordoba n-ar fi fost atât de ușor.

Funcționarul începu să-i întocmească biletul. Micky aștepta nerăbdător, frecându-și obrazul în locul unde îl lovise Hugh Pilaster. Apoi își dădu seama că mai avea o problemă. Scotland Yard-ul avea să comunice prin telegraf tuturor orașelor-port din țară descrierea lui. Dracu' să-l ia de telegraf! În câteva ceasuri, polițiștii locali aveau să verifice toți pasagerii. Trebuia să se mascheze.

Funcționarul îi înmână biletul, iar Micky plăti în bancnote. Dădu insistent din coate prin mulțime și ieși afară în zăpadă la fel de îngrijorat.

Opri o brișcă și îi spuse vizitiului să-l ducă la Ambasada Cordobei, dar apoi se răzgândi. Era prea riscant să se ducă acolo, și oricum nu mai avea prea mult timp.

Poliția avea să caute un bărbat bine îmbrăcat în jur de patruzeci de ani. O modalitate de a evita controlul era să apară mai bătrân și însoțit. De fapt, se putea preface că e invalid, fiind dus la bord într-un scaun cu rotile. Dar pentru asta avea

nevoie de un complice. Cine i-ar putea servi drept complice? Nu era sigur că poate să aibă încredere în niciunul dintre angajații săi, mai ales acum, că nu mai era ambasador.

Nu-i rămânea decât Edward.

— Mâna în Hill Street, îi spuse vizitiului.

Edward locuia într-o căsuță în Mayfair. Spre deosebire ceilalți membri ai familiei, Edward locuia cu chirie, așa că el nu fusese încă nevoit să se mute, pentru că chiria lui fusese plătită pe trei luni înainte.

Edward părea nepăsător la faptul că Micky distrusese Banca Pilaster și îi ruinase familia. Ba mai mult, devenise și mai dependent față de Micky. Cât despre ceilalți membri ai familiei Pilaster, Micky nu îi mai văzuse de când banca dăduse faliment.

Edward deschise ușa îmbrăcat într-un halat de mătase plin de pete și îl invită pe Micky sus în dormitorul său, unde ardea focul. La ora unsprezece dimineața, Edward fuma un trabuc și bea whisky. Iritația pe care o avea i se întinsese pe toată fața, și Micky își dădu seama că Edward nu era persoana cea mai potrivită pentru a-i fi complice – roșeața de pe față îl făcea să iasă în evidență prea mult. Dar Micky n-avea timp de fasoane. Trebuia să se mulțumească cu Edward.

— Plec din țară, spuse Micky.

— Of, ia-mă cu tine! spuse Edward și izbucni în plâns.

— Ce dracu' te-a apucat? întrebă Micky nesimțitor.

— Sunt pe moarte, spuse Edward. Hai să plecăm într-un loc liniștit și să trăim în pace până mă duc.

— Nu ești pe moarte, prostul naibii – ai doar o boală de piele.

— Nu e o boală de piele – e sifilis!

Micky scoase un sunet de groază.

— Doamne, Dumnezeule, atunci s-ar putea să fiu și eu bolnav!

— Nu-i de mirare, la cât timp am petrecut la Nellie's.

— Dar fetele lui April sunt curate!

— Târfele nu sunt niciodată curate.

Micky încerca să-și stăpânească sentimentul de panică. Dacă mai rămânea la Londra ca să se ducă la doctor, putea s-o sfârșească în ștreang. Trebuia să părăsească țara chiar azi.

Vasul său făcea escala la Lisabona, așa că putea să se ducă acolo la doctor peste câteva zile. N-avea alta soluție. Și era posibil chiar să nu fie bolnav – el era mult mai sănătos decât Edward în general, și apoi se spăla întotdeauna după o partidă de sex, în timp ce Edward nu era atât de grijuliu.

Edward nu era oricum în stare să-l poată scoată din țară. Și în orice caz, Micky nu avea de gând să ducă un caz terminal de sifilis în Cordoba. Dar tot avea nevoie de un complice. Nu-i mai rămânea decât un singur candidat: Augusta.

De ea Micky nu era atât de sigur precum fusese de Edward. Edward era întotdeauna gata să facă tot ce-i cerea Micky. Augusta, în schimb, era o persoană independentă, însă era ultima lui șansă.

Micky se întoarse și dădu să plece.

— Nu mă părăsi! se rugă Edward.

Micky nu avea timp de sentimentalisme.

— Nu pot lua un om pe moarte cu mine, spuse el tăios.

Edward îl privi, și chipul lui căpătă o expresie răutăcioasă.

— Dacă nu mă iei…

— Ei bine?

— Te denunț la poliție ca i-ai ucis pe Peter Middleton și pe unchiul Seth și pe Solly Greenbourne.

Augusta trebuie să-i fi spus despre Seth. Micky se uită lung la Edward. Acesta arăta jalnic. „Cum l-am putut suferi în jurul meu atâta timp?” se întrebă Micky. Își dădu seama dintr-odată ce fericit era să scape de el.

— Foarte bine, denunță-mă la poliție, spuse el. Sunt oricum deja pe urmele mele pentru că l-am ucis pe Tonio Silva, și pot să fiu tot atât de bine spânzurat pentru patru crime ca și pentru una.

Ieși fără să se uite înapoi.

Deschise ușa casei și luă o trăsură către Park Lane.

— Kensington Gore, îi spuse vizitiului. Whitehaven House.

Pe drum, începu să-și facă griji despre sănătate. Nu avea niciunul dintre simptomele obișnuite – nici probleme de piele, nici umflături pe organele genitale. Să-l ia dracu’ pe Edward.

Era îngrijorat și din cauza Augustei. Micky n-o mai văzuse de când banca dăduse faliment. Micky știa că Augusta încercase mereu să-și controleze dorința sexuală pe care i-o

trezea el, și nu se lăsase dusă de pasiune decât o singură dată, în acea împrejurare stranie. În vremea aceea, și Micky ardea de dorință pentru ea. De atunci însă, focul lui Micky se domolise, dar Micky simțea că cel al Augustei ardea și mai puternic. În orice caz, Micky așa spera, căci avea de gând să-i ceară să fugă cu el.

Ușa casei Augustei fu deschisă nu de către majordomul acesteia, ci de o femeie șleampătă cu șorț. Trecând prin hol, Micky observă că locuința nu era prea curată. Augusta avea dificultăți financiare. Cu atât mai bine: asta creștea șansele ca Augusta să fie dispusă să urmeze planurile lui.

Cu toate acestea, când își făcu apariția în salon, Augusta avea același aspect impunător dintotdeauna, îmbrăcata fiind într-o bluză de mătase purpurie cu mâneci bufante și într-o fustă neagră evazată foarte strâmtă pe talie. Fusese o femeie de o frumusețe izbitoare, și chiar și acum, la cincizeci și opt de ani, lumea mai întorcea capul după ea. Micky își aminti de pasiunea pe care aceasta o trezise în el când avea șaisprezece ani, dar care acum se risipise complet. Acum Micky avea să fie nevoit să se prefacă.

Augusta nu-i oferi mâna.

— De ce ești aici? întrebă ea cu răceală. Ne-ai ruinat pe mine și pe familia mea.

— N-am avut această intenție…

— Precis știai că tatăl dumitale era pe cale să înceapă un război civil.

— Dar nu știam că obligațiunile pentru Cordoba aveau să își piardă valoarea din cauza războiului, răspunse el. Dumneavoastră știați?

Augusta șovăi. Evident că nici ea nu știa.

Micky încercă să profite de această fisură apărută în scutul Augustei.

— N-aș fi făcut asta dacă aș fi știut. Mi-aș fi tăiat mai bucuros gâtul decât să vă fac rău.

Micky vedea pe fața Augustei că aceasta dorea cu disperare să-l creadă.

Dar ea răspunse:

— L-ai convins pe Edward să-i păcălească pe asociați astfel încât să obții cele doua milioane de care aveai nevoie.

— Credeam că banca are atâția bani încât să nu fie afectată.

Augusta își întoarse privirea.

— Și eu, spuse ea încet.

Micky plusă avantajul.

— Oricum, acum nu mai contează – plec din Anglia astăzi și probabil ca n-am să mă mai întorc niciodată.

În ochii Augustei se citi o spaimă subită, și atunci Micky știu că o prinsese în plasa lui.

— De ce? întrebă ea.

Micky nu avea timp să se învârtă în jurul cozii.

— Tocmai am împușcat mortal un om și sunt urmărit de poliție.

Augusta scoase un sunet de surpriză și îl luă de mână.

— Pe cine?

— Pe Antonio Silva.

Augusta era entuziasmată și șocată deopotrivă. Se îmbujoră puțin la față, iar în ochi îi apăru o licărire.

— Pe Tonio! De ce?

— Reprezenta o amenințare pentru mine. Am rezervat un bilet pe un vas care pleacă astă-seară din Southampton.

— Atât de curând!

— N-am de ales.

— Și deci ai venit să-ți iei rămas-bun, spuse ea mohorându-se.

— Nu.

Augusta își ridică privirea asupra lui. Se zărea oare o speranță în ochii ei? Micky șovăi, apoi își luă inima în dinți:

— Vreau să veniți cu mine.

Augusta îl privi surprinsă. Se dădu un pas înapoi.

Micky nu-i lăsă mâna.

— Fiind nevoit să plec – și atât de precipitat – mi-am dat seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l recunosc demult timp. Cred ca dumneata l-ai știut dintotdeauna. Te iubesc, Augusta.

În timp ce-și juca rolul, Micky era atent la chipul Augustei, încercând să-l citească precum marinarii care citesc luciul mării. Pentru o clipă, Augusta încercă să afișeze o atitudine de surprindere, ca apoi s-o abandoneze aproape imediat. Pe chip i se așternu un vag zâmbet de satisfacție, apoi o ușoară umbră

de îmbujorare aproape feciorelnică, apoi o privire concentrată care îi indica lui Micky că Augusta cântărea avantajele și dezavantajele propunerii.

Micky vedea că Augusta este încă nehotărâtă.

Își puse brațul împrejurul taliei ei strânse în corset și o trase ușor spre el. Augusta nu se împotrivi, dar pe chip avea aceeași privire calculată care lui Micky îi spunea că încă nu era hotărâtă.

Când chipurile li se apropiară și pieptul Augustei ajunse să atingă gulerul redingotei lui, Micky spuse:

— Nu pot trăi fără dumneata, dragă Augusta.

Micky o simțea tremurând sub atingerea lui. Augusta spuse cu o voce slabă:

— Aș putea să-ți fiu mamă.

Micky îi vorbea la ureche, atingându-i chipul cu buzele.

— Dar nu ești, zise el și-și coborî vocea într-o șoaptă. Ești cea mai atrăgătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Te-am dorit toți anii aceștia, știi asta. Iar acum…

Micky își duse mâna de pe talia Augustei în sus, până aproape de sânul ei.

— …iar acum abia îmi pot controla mâinile. Augusta…

Făcu o pauză.

— Da? spuse ea.

Micky simțea că Augusta era pe punctul de a cădea în plasă, dar că încă nu o prinsese de-a binelea. Trebuia să-și joace ultima carte.

— Acum că nu mai sunt ambasador, pot să divorțez de Rachel.

— Ce spui?

Micky îi șopti în ureche:

— Vrei să fii soția mea?

— Da, spuse ea.

Micky o sărută.

3

April Tilsley dădu năvală în biroul lui Maisie de la Spitalul pentru Femei cu un ziar în mână, trasă la patru ace în straie de mătase roșie și blană de vulpe, și spuse:

— Ai auzit ce s-a întâmplat?

Maisie se ridică în picioare.

— April! Ce naiba se petrece?!

— Micky Miranda l-a împușcat pe Tonio Silva!

Maisie știa cine este Micky, dar îi luă câteva secunde să-și amintească de faptul că Tonio era unul dintre băieții care erau prieteni cu Solly și Hugh în tinerețe. Își aminti că lui Tonio îi cam plăcea să joace cărți și că April fusese foarte drăguță cu el până în momentul în care descoperise că acesta pierdea mereu în pariuri bruma de bani pe care o avea.

— Micky l-a împușcat?! întrebă ea cu uluire. Adică a murit?

— Da! Scrie în ziarul de după-amiază.

— Mă întreb de ce.

— Nu zice. Dar scrie și că... April se opri, șovăind. Stai jos, Maisie.

— De ce? Spune-mi!

— Scrie și că poliția vrea să-l interogheze cu privire la alte trei crime – Peter Middleton, Seth Pilaster și... Solomon Greenbourne.

Maisie se trânti în scaun.

— Solly! exclamă ea și simți că i se face rău. Micky l-a ucis pe Solly? Oh, bietul Solly!

Maisie închise ochii și își îngropă fața în palme.

— Îți trebuie o gură de coniac, răspunse April. Unde îl ții?

— Nu avem așa ceva aici, spuse Maisie, încercând să se adune. Arată-mi gazeta, te rog.

April îi dădu ziarul.

Maisie citi primul paragraf. Scria că poliția îl caută pe fostul ambasador al Cordobei, Miguel Miranda, pentru a-l interoga cu privire la uciderea lui Antonio Silva.

April exclama:

— Săracul Tonio! A fost unul dintre cei mai drăguți bărbați pentru care mi-am desfăcut picioarele.

Maisie citi în continuare. Poliția voia să-i pună întrebări lui Miranda și cu privire la moartea lui Peter Middleton la Școala Windfield în 1866, a lui Seth Pilaster, directorul Băncii Pilaster, în 1873, și a lui Solomon Greenbourne, care fusese împins sub roțile unei trăsuri pe o stradă laterală în apropiere de Piccadilly în iulie 1879.

— Și Seth Pilaster – Seth, unchiul lui Hugh?! spuse Maisie

alarmată. De ce i-a ucis pe toți acești oameni?

April răspunse:

— Ziarele nu spun niciodată ceea ce ai vrea cu adevărat să știi.

Al treilea paragraf îi produse din nou un șoc lui Maisie. Crima avusese loc în nord-estul Londrei, în apropiere de Walthamstow, într-un sat numit Chingford. Lui Maisie îi stătu inima în loc.

— Chingford! spuse ea speriată.

— N-am auzit niciodată de locul ăsta…

— Acolo locuiește Hugh!

— Hugh Pilaster? Încă îți mai sfârâie călcâiele după el?

— Precis că are legătură cu el, nu e clar? Nu poate fi o simplă coincidență! Oh, Doamne, Dumnezeule, sper că e teafăr!

— Mă gândesc că ar fi scris în ziar dacă ar fi fost rănit.

— S-a întâmplat numai acum câteva ore! S-ar putea să nu aibă informația.

Maisie nu putea suporta situația aceasta de incertitudine. Se ridică de la masă.

— Trebuie să aflu dacă e teafăr, spuse ea.

— Cum?

Maisie își puse pălăria și și-o prinse cu un ac.

— O să merg acasă la el.

— Nevastă-sa n-o să fie prea încântată.

— Nevastă-sa e o *paskudniak.*

April începu să râdă.

— Ce-i aia?

— O scârnă.

Maisie își puse haina.

April se ridică.

— Trăsura mă așteaptă afară. Te duc la gară.

Când urcară în trăsura lui April, își dădură seama că niciuna din ele nu știa la care gară să meargă pentru a lua trenul spre Chingford. Din fericire, vizitiul, care era și portarul de la Nellie's, știu să le spună că era vorba de gara din Liverpool Street.

Când ajunseră acolo, Maisie îi mulțumi în grabă lui April și fugi spre holul gării. Era aglomerație mare – erau mulți oameni

care călătoreau de Crăciun sau care se întorceau la casele lor din suburbii cu ultimele cumpărături. Aerul era plin de fum și mizerie. Lumea se saluta și își lua rămas-bun strigând pe fondul frânelor scrâșninde și ale pufăiturilor explozive ale locomotivelor cu abur. Maisie își făcu loc spre casa de bilete printre femei încărcate cu pachete, funcționari cu melon care scăpaseră mai devreme de la serviciu, mecanici și fochiști cu chipul înnegrit, copii, cai și câini.

Apoi trebui să aștepte cincisprezece minute venirea trenului. Pe peron privi o pereche de tineri îndrăgostiți care-și luau rămas-bun cu ochii în lacrimi, și îi invidie.

Trenul traversă pufăind mahalaua Bethnal Green, suburbia Walthamstow, trecând prin câmpurile înzăpezite din Woodford și oprindu-se la fiecare câteva minute.

Trenul era de două ori mai iute decât o trăsură trasă de cai, dar Maisie își rodea unghiile întrebându-se dacă Hugh era teafăr și i se părea că trenul merge încet.

Când se dădu jos la Chingford, un polițist o opri și o rugă să treacă în sala de așteptare. Un detectiv o întrebă dacă fusese în localitate în acea dimineață. Căutau, evident, martori la crimă. Maisie îi spuse că nu mai fusese niciodată în Chingford. Dintr-odată, Maisie întrebă:

— A mai fost rănit cineva, în afară de Antonio Silva?

— Doi oameni au suferit tăieturi și lovituri minore în încăierare, răspunse detectivul.

— Sunt îngrijorată pentru un prieten de-al meu care-l cunoștea pe domnul Silva. Numele lui este Hugh Pilaster.

— Domnul Pilaster s-a luptat cu agresorul și a fost lovit la cap, spuse omul. Rănile dumnealui nu sunt serioase.

— Oh, slavă Domnului! Ați putea să-mi spuneți unde locuiește?

Detectivul îi explică lui Maisie unde să meargă.

— Domnul Pilaster a fost mai devreme astăzi la Scotland Yard – dacă s-a întors sau nu, n-aș putea să vă spun.

Maisie se întrebă dacă n-ar trebui să se întoarcă imediat la Londra, acum că aflase din surse de încredere că Hugh nu pățise nimic. Așa ar fi evitat o întâlnire cu nesuferita de Nora. Dar s-ar fi simțit mai bine să-l vadă pe Hugh. Și nu îi era frică de Nora. Porni către casa lui, înaintând cu greu prin stratul de

zăpadă de o palmă.

Mergând pe strada cea nouă mărginită de case ieftine cu grădinițe zgribulite, Maisie gândi că Chingford era o schimbare radicală față de Kensington. Presupunea că Hugh primise cu stoicism căderea lui socială, dar nu prea știa ce să creadă despre Nora. Cutra se măritase cu Hugh pentru bani și sigur nu-i plăcea să ajungă din nou săracă.

Maisie auzi un copil plângând în casă atunci când bătu la ușa casei lui Hugh. Îi deschise un băiat de vreo unsprezece ani.

— Dumneata ești Toby, nu-i așa? spuse Maisie. Am venit să-l văd pe tatăl dumitale. Numele meu este doamna Greenbourne.

— Mă tem că tata nu e acasă, spuse băiatul politicos.

— Când crezi că se întoarce?

— Nu știu.

Maisie se simți deziluzionată. Așteptase cu nerăbdare să-l vadă pe Hugh. Decepționată, adăugă:

— Ai putea să-i spui te rog că am citit ziarul și că am trecut pe aici ca să mă asigur că e bine?

— Bine, am să-i spun.

Nu mai rămânea nimic de zis. Acum n-avea decât să se întoarcă la gară și să aștepte următorul tren către Londra. Se răsuci pe călcâie, dezamăgită. Dar măcar scăpase de o confruntare cu Nora.

Ceva pe chipul băiatului o neliniști, totuși – o privire aproape înspăimântată. Dintr-odată, se întoarse din nou și spuse:

— Mama e acasă?

— Mă tem că nu.

Asta era ciudat. Hugh nu-și mai putea permite o guvernantă. Maisie avea sentimentul că ceva nu era în regula.

— Aș putea vorbi cu persoana care stă cu voi? întrebă ea.

Băiatul șovăi.

— De fapt, numai eu și frații mei suntem aici.

Maisie intuise corect. Ce se petrecea? Cum fuseseră băieții lăsați complet nesupravegheați? Nu prea voia să se amestece, știind că avea să aibă de-a face cu ocările Norei Pilaster. Pe de alta parte însă, nu putea să plece pur și simplu și să-i lase pe copiii lui Hugh să-și poarte singuri de grijă.

— Sunt o prietena veche de-a tatălui… și de-a mamei voastre, spuse ea.

— V-am văzut la nunta mătușicii Dotty, spuse Toby.

— Ah, da. Ăă… îmi dai voie să intru?

Toby păru ușurat.

— Da, vă rog, spuse el.

Maisie intră în casa. Merse în direcția din care auzea scâncetul copilului și ajunse în bucătăria din fundul casei. Un copilaș de patru ani stătea pe jos și plângea în gura mare, iar un altul de vreo șase ani stătea așezat pe masa de la bucătărie, gata și el să izbucnească în plâns în orice moment.

Maisie îl lua în brațe pe cel mic. Știa ca îl chema Solomon, după numele lui Solly Greenbourne, dar că i se spunea Sol.

— Of, of… șopti ea încercând să-l aline. Ce s-a întâmplat?

— Vreau la mama! spuse copilul și începu să plângă și mai tare.

— Șșș-șșș, murmură Maisie, legănându-l.

Simți ceva ud prin haine și își dădu seama că băiețașul făcuse pe el. Privind în jur, Maisie observă dezordinea și mizeria. Pe masă era plin de firimituri și lapte, în chiuvetă erau vase murdare, iar pe jos, noroi. Odaia era rece, căci focul se stinsese. Totul arăta de parcă copiii fuseseră abandonați.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă ea pe Toby.

— Le-am dat ceva de mâncare, spuse el. Am făcut tartine cu unt și am tăiat niște șuncă. Am încercat să fac ceai, dar m-am ars la mână cu ceainicul. Încerca să fie viteaz, dar era gata să izbucnească în lacrimi. Nu știți cumva unde e tata?

— Nu, nu știu.

„Cel mic vrea la mamă-sa, dar cel mare întreabă de taică-său”, gândi Maisie.

— Dar mama voastră unde e?

Toby luă un plic de pe șemineu și i-l dădu lui Maisie. Era adresat pur și simplu lui „Hugh”.

— Nu e închis. Eu am citit.

Maisie deschise plicul și scoase din el o singură foaie de hârtie. În mijlocul acesteia trona un singur cuvânt, scris furios cu litere de tipar:

ADIO

Maisie era îngrozită. Cum putea o mamă să-și abandoneze cei trei copii mici – și să-i lase să se descurce singuri? Toți acești trei băieți ieșiseră din pântecul ei și fuseseră hrăniți la sânul ei când erau ființe fără apărare. Maisie se gândi la mamele de la Spitalul pentru Femei Southwark. Dacă una ar fi primit o casă cu patru camere în Chingford, i s-ar fi părut că l-a prins pe Dumnezeu de un picior.

Dar pe moment, Maisie își alungă aceste gânduri din minte.

— Tatăl vostru se va întoarce astă-seară, sunt sigură, spuse ea, rugându-se să fie adevărat. Apoi să uită la copilașul de patru ani din brațele lui. Dar nu am vrea să găsească casa vraiște, nu-i așa?

Sol își scutură capul foarte serios.

— O să spălăm vasele, o să facem curat în bucătărie, o să aprindem focul și o să gătim ceva pentru cină. Îl privi pe băiatul de șase ani. Nu crezi ca-i o idee bună, Samuel?

Samuel dădu din cap.

— Mie-mi place pâinea prăjită unsă cu unt.

— Atunci asta o să mâncăm.

Toby nu era însă liniștit.

— La ce oră credeți că se întoarce tata?

— Nu știu sigur, spuse ea sincer.

Nu avea niciun rost să mintă – copiii își dau întotdeauna seama de adevăr.

— Dar stați să vă spun ceva. Puteți rămâne treji până se întoarce, indiferent de oră! Ce ziceți de asta?

Băiatul fu oarecum ușurat.

— Bine, spuse el.

— Ei bine, ia să vedem. Toby, tu ești cel mai puternic – poți să aduci o găleată de cărbune. Samuel, cred că mă pot bizui pe tine să faci o treabă – poți să ștergi masa cu o cârpă uscată. Iar tu, Sol, poți mătura pentru că… ești cel mai mic, așa că ajungi cel mai ușor la podea. Hai, băieți, la muncă!

4

Hugh fu impresionat de felul în care Scotland Yard-ul răspunse la denunțul său. Cazul fu atribuit detectivului-inspector Magridge, un bărbat cu fața ascuțită cam de vârsta

lui Hugh, meticulos și inteligent – tipul funcționarului care ar fi putut ajunge funcționar-șef dacă ar fi lucrat într-o bancă.

Într-o oră, acesta distribuise o descriere a lui Micky Miranda și pusese filtre în toate porturile.

La sugestia lui Hugh, Magridge trimisese un comisar care să îl interogheze pe Edward Pilaster și omul se întorsese cu știrea că Miranda se pregătea să părăsească țara.

Edward precizase și el că Micky era implicat în moartea lui Peter Middleton, cea a lui Seth Pilaster și cea a lui Solomon Greenbourne. Hugh fu extrem de tulburat de ideea că Micky l-ar fi omorât pe unchiul Seth, dar îi spuse lui Magridge că îl bănuia deja pe Micky de uciderea lui Peter și a lui Solly.

Același comisar fu apoi trimis acasă la Augusta. Aceasta locuia încă în Whitehaven House. Nu putea să reziste acolo la nesfârșit fără bani, dar până atunci reușise să împiedice vânzarea casei și a obiectelor din casă.

Un ofițer de poliție căruia i se dăduse sarcina de a verifica toate companiile de navigație din Londra raporta că un bărbat care corespundea descrierii, dar care se recomandase drept M.R. Andrews, rezervase un bilet pe vasul *Aztec* care părăsea portul Southampton în acea seara. Poliția din Southampton era prevenită să aibă oameni la gară și la cheiul de îmbarcare.

Comisarul care fusese trimis să vorbească cu Augusta veni înapoi și raportă că nu primise niciun răspuns când acesta sunase și bătuse la ușă la Whitehaven House.

— Am eu o cheie, spuse Hugh.

Magridge afirma:

— Probabil că doamna Pilaster e în oraș, iar acum comisarul trebuie să meargă la Ambasada Cordobei. De ce nu mergeți chiar dumneavoastră să verificați la Whitehaven House?

Bucuros să aibă ceva de făcut, Hugh luă o trăsură până la Kensington Gore. Sună și bătu la ușă, dar nu îi răspunse nimeni. Se vedea treaba că toți servitorii plecaseră din serviciu. Hugh descuie ușa.

În casa era frig. Augustei nu-i stătea în fire să se ascundă, dar Hugh hotărî să verifice totuși încăperile. La parter era pustiu. Hugh urca la etaj și verifica dormitorul Augustei.

Aici avu o surpriză. Ușile dulapului și sertarele comodei erau deschise, iar pe pat și pe scaune se aflau haine aruncate în

dezordine. Așa ceva nu îi stătea în obicei Augustei – aceasta era o persoana ordonată, cu o minte organizată. La început, Hugh crezu că Augusta fusese jefuită. Apoi îi veni în minte o alta idee.

Urcă în fugă cele două rânduri de scări până la etajul servitorilor. Când Hugh locuise acolo, în urma cu șaptesprezece ani, cuierele și lăzile de voiaj erau înghesuite într-un dulap mare căruia îi spuneau dulapul de bagaje.

Găsi ușa deschisă. În dulap erau câteva cufere, dar lada de voiaj dispăruse.

Augusta fugise.

Hugh verifică rapid celelalte odăi ale casei. Așa cum se aștepta, nu întâlni pe nimeni. În odăile servitorilor și cele de musafiri se simțea deja un miros de muced și de statut. Când se uită în odaia în care fusese dormitorul unchiului Joseph, Hugh fu surprins să vadă că aceasta arăta la fel ca întotdeauna, în timp ce restul casei fusese renovat și redecorat de mai multe ori. Era gata să închidă ușa, când privirea îi căzu pe vitrina de lac în care se afla valoroasa colecție de tabachere a lui Joseph.

Vitrina era goală.

Hugh se încruntă. Știa că tabacherele nu fuseseră încă predate casei de licitații, pentru că până atunci Augusta interzisese ridicarea oricăror bunuri din casa ei.

Asta însemna că Augusta luase tabacherele cu ea.

Acestea valorau sute de mii de lire – Augusta ar fi putut trăi bine tot restul vieții cu acei bani.

Dar acei bani nu-i aparțineau. Aceștia erau ai sindicatului.

Hugh hotărî s-o ia pe urmele Augustei.

Coborî în fugă scările și ieși în stradă. La câțiva metri depărtare se aflau parcate mai multe trăsuri în așteptarea clienților. Vizitiii pălăvrageau între ei, tropăind din picioare ca să-și țină de cald. Hugh alergă la ei și îi întrebă:

— Ați dus-o careva pe Lady Whitehaven undeva în această după-amiază?

— Doi dintre noi am dus-o, spuse un vizitiu. Unul numai pentru bagaj!

Ceilalți vizitii râseră.

Concluzia lui Hugh se confirma.

— Unde ați dus-o?

— La gara Waterloo, pentru trenul de la ora unu care face legătura către vaporul de America.

Trenul care făcea legătură către vaporul de America pleca spre Southampton, portul în care Micky avea de gând să se îmbarce. Augusta și Micky fuseseră mereu mână în mână. Micky se gudura pe lângă ea ca un valet, sărutându-i mâna și lingușind-o. În ciuda diferenței de optsprezece ani, arătau ca un cuplu plauzibil.

— Dar au pierdut trenul, adaugă vizitiul.

— *L-au* pierdut? întreba Hugh. Mai era cineva cu ea?

— Un bărbat în vârstă într-un scaun cu rotile.

Ăsta nu era Micky, evident. Dar cine, atunci? N-aveau pe nimeni în familie atât de lipsit de puteri încât să aibă nevoie de un scaun cu rotile.

— Spui ca au pierdut trenul. Știi cumva la cât e următorul tren care face legătură cu vaporul?

— La trei.

Hugh se uita la ceas. Era două și jumătate. Avea șanse să-l prindă.

— Du-mă la Waterloo, spuse el, sărind într-o brișcă.

La gară avu timp numai să cumpere un bilet și să urce în tren.

Era un tren cu un coridor lung și cu vagoane conectate, așa că Hugh putea merge prin tot trenul trecând dintr-un vagon în altul. În momentul în care trenul se puse în mișcare și luă viteză printre locuințele din sudul Londrei, Hugh o porni în căutarea Augustei.

Nu trebui să caute prea departe. Aceasta se afla în al doilea vagon.

Aruncând o privire furișă, trecu repede pe lângă compartimentul ei ca să nu fie observat.

Micky nu era cu ea. Singura persoana care mai era în compartiment era un bătrân cu un pled peste genunchi.

Hugh se duse în vagonul următor și-și găsi un loc. Nu avea niciun rost s-o înfrunte pe Augusta imediat. Se putea să nu aibă tabacherele cu ea – acestea puteau fi în una dintre valizele sale, în camionul de bagaje. Dacă Hugh se ducea să vorbească acum cu ea, n-ar fi făcut decât s-o prevină de

prezența lui. Era mai bine să aștepte până când trenul ajungea la Southampton. Acolo Hugh avea să sară din tren, să găsească un polițist și s-o înfrunte în timp ce i se descărcau bagajele.

Dar dacă nega că tabacherele sunt asupra ei? Hugh avea de gând să stăruie pe lângă polițist să-i fie percheziționate bagajele. Erau obligați să facă investigații asupra unui furt anunțat la poliție, și cu cât Augusta avea să se împotrivească, cu atât mai mult avea să atragă asupra să bănuielile polițiștilor.

Dar dacă Augusta avea să susțină că tabacherele îi aparțin? Ar fi fost greu de adus dovezi acolo pe loc. În acest caz, Hugh avea de gând să propună sechestrarea obiectelor de valoare de către poliție până când aceștia investigau și declarațiile părții opuse.

Hugh încercă să-și stăpânească neliniștea, în timp ce pe fereastră zburau câmpurile înzăpezite din Wimbledon. O sută de mii de lire reprezenta o bucată sănătoasă din banii pe care îi datora Banca Pilaster. Hugh nu avea de gând s-o lase pe Augusta să-i fure. Tabacherele reprezentau și voința familiei de a-și lichida datoriile. Dacă Augusta reușea să fugă cu ele, lumea ar fi început să povestească cum că membrii familiei Pilaster încercau să pună mâna pe ce puteau, ca niște escroci ordinari. Hugh se înfurie numai gândindu-se la asta.

Încă mai ningea când trenul ajunse la Southampton. Hugh își scoase capul pe geam, în timp ce locomotiva intra pufăind în gara. Peste tot erau polițiști în uniformă. Hugh deduse că Micky nu fusese încă prins.

Sări pe peron în timp ce trenul încă era în mișcare și ajunse primul la filtrul de polițiști. I se adresă unui inspector de poliție.

— Sunt directorul Băncii Pilaster, spuse el, dându-i inspectorului cartea să de vizita. Știu că sunteți în căutarea unui ucigaș, dar în trenul acesta este o femeie care are la ea bunuri furate care aparțin băncii, în valoare de o sută de mii de lire. Cred că are de gând să părăsească țara cu vasul *Aztec* în această seară, luând aceste bunuri cu sine.

— Și în ce ar consta aceste bunuri, domnule Pilaster? întreba inspectorul.

— Este vorba de o colecție de tabachere bătute în pietre prețioase.

— Care este numele femeii?

— Este vorba de contesa văduvă de Whitehaven.

Polițistul ridică din sprâncene.

— Citesc și eu ziarele, domnule. Să înțeleg ca toate acestea au de-a face cu falimentul băncii?

Hugh încuviință.

— Acele tabachere trebuie vândute pentru a-i plăti pe oamenii care și-au pierdut banii.

— Puteți să mi-o arătați pe Lady Whitehaven?

Hugh se uită de-a lungul peronului, scrutând mulțimea printre fulgii deși de nea.

— Este acolo, lângă camionul de bagaje – femeia cu pălăria aceea mare cu aripi de pasăre.

Augusta supraveghea descărcarea cuferelor.

Inspectorul dădu din cap.

— Prea bine. Rămâneți cu mine aici la filtru. O vom opri când va trece.

Hugh privea cu încordare călătorii care se revărsau din tren. Deși era aproape convins că Micky nu era în tren, cerceta cu atenție chipul fiecărui călător.

Augusta plecă ultima. Trei hamali îi purtau bagajele. Când îl văzu pe Hugh la filtrul poliției, se albi la față.

Inspectorul era numai politețuri.

— Vă rog să mă iertați, Lady Whitehaven. Îmi permiteți să vă adresez o vorbă?

Hugh n-o mai văzuse pe Augusta atât de speriată în viața lui, dar aceasta nu-și pierduse ținuta de regină.

— Mă tem că nu am deloc timp, domnule ofițer, spuse ea cu răceală. Trebuie să mă îmbarc pe un vapor care pleacă astă-seară.

— Va garantez că vaporul *Aztec* nu va pleca fără dumneavoastră, doamna, spuse inspectorul mieros. Se uită la hamali și ceru: Puteți să puneți bagajele jos pentru o clipă, băieți.

Apoi se întoarse din nou spre Augusta.

— Domnul Pilaster, aici de față, pretinde că aveți la dumneavoastră niște tabachere foarte valoroase care îi aparțin.

Este adevărat?

Augusta păru imediat mai puțin alarmată, ceea ce îl surprinse pe Hugh. Asta îl și îngrijora: se temea că Augusta avea un as în mânecă.

— Nu văd de ce ar trebui să răspund unei întrebări atât de obraznice, spuse ea cu aroganță.

— Dacă nu răspundeți, va trebui să vă percheziționăm bagajele.

— Foarte bine. Da, tabacherele sunt asupra mea, spuse ea. Dar îmi aparțin mie. Au fost ale soțului meu.

Inspectorul se întoarse spre Hugh.

— Ce spuneți despre asta, domnule Pilaster?

— Au fost ale soțului dânsei, dar acesta le-a lăsat moștenire fiului său Edward Pilaster, iar posesiunile lui Edward au fost confiscate de către bancă. Lady Whitehaven încearcă să le fure.

Inspectorul spuse:

— Va trebui să vă rog pe amândoi să veniți cu mine la postul de poliție până cercetăm aceste declarații.

Augusta se panică.

— Dar nu pot pierde vaporul!

— În acest caz, singurul lucru pe care vi-l pot sugera este să lăsați bunurile reclamate în custodia poliției. Vă vor fi returnate dacă declarațiile dumneavoastră se dovedesc a fi adevărate.

Augusta șovăi. Hugh știa că acesteia i se rupea sufletul să lase din mână o asemenea avere. Dar nu vedea oare că nu avea încotro? Fusese prinsă în flagrant delict și putea fi mulțumită că nu avea să intre la închisoare.

— Unde sunt tabacherele, doamnă? întrebă inspectorul.

Hugh aștepta.

Augusta arătă către unul din cufere:

— Sunt toate acolo.

— Cheia, vă rog?

Augusta șovăi din nou, dar apoi cedă iar. Scoase o legăturică de chei de bagaje, alese una și i-o dădu inspectorului.

Acesta deschise cufărul. Era plin de săculeți de pantofi. Augusta arătă spre unul dintre ei. Inspectorul îl deschise și scoase o cutie ușoară de lemn pentru trabucuri. Deschise

capacul și descoperi o mulțime de obiecte mici împachetate cu grijă în hârtie. Luând unul la întâmplare, inspectorul îl despacheta și scoase la iveală o cutiuță de aur încrustată cu diamante care formau o șopârlă.

Hugh răsuflă lung, ușurat.

Inspectorul îl privi.

— Știți câte ar trebui să fie, domnule?

Toți cei din familie știau.

— Șaizeci și cinci, spuse Hugh. Câte una pentru fiecare an de viață al unchiului Joseph.

— Ați vrea să le numărați?

Augusta spuse:

— Sunt toate acolo.

Hugh le numără, totuși. Erau șaizeci și cinci. Începea să simtă plăcutul gust al victoriei.

Inspectorul lua cutia și o înmână altui polițist.

— Dacă binevoiți să mergeți la postul de poliție cu ofițerul Neville, acesta vă va da o chitanță oficială pentru obiecte, doamnă.

— Trimiteți-o la bancă, spuse ea. Acum pot să plec?

Hugh nu era liniștit. Augusta părea dezamăgită, dar nu disperată. Era ca și cum ar fi avut alte griji, ceva mult mai important decât tabacherele. Și unde era Micky Miranda?

Inspectorul de poliție se înclină, iar Augusta ieși din gară însoțită de cei trei hamali cu spinările încovoiate sub greutatea bagajelor ei.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule inspector, spuse Hugh. Doar îmi pare rău că nu l-ați prins și pe Miranda.

— O să-l prindem noi, domnule. N-are cum să ajungă pe vas decât dacă a învățat cumva să zboare.

Paznicul camionului de bagaje venea pe peron împingând un scaun cu rotile. Se opri în fața inspectorului și a lui Hugh și zise:

— Și-acum eu ce să fac cu asta?!

— Care-i problema? întrebă inspectorul răbdător.

— Femeia aia cu bagajele alea multe și cu o pasăre pe pălărie!

— Da, Lady Whitehaven.

— …Era însoțită de un bătrân la gara Waterloo. Îl pune într-

un compartiment de clasa-ntâi și-mi zice să iau scaunul cu rotile în camionul de bagaje. „Da, vă rog”, zic. Și când se da jos la Southampton, se face că nu știe despre ce vorbesc. „Mă confundați cu altcineva”, zice. „N-aș prea crede – nu sunt doua pălării din alea”, zic.

— Așa e! exclama Hugh. Vizitiul mi-a spus că Augusta era cu un bărbat în scaun cu rotile... iar în compartiment cu ea era un bătrân.

— Așa cum am zis și eu, spuse paznicul bucuros. Inspectorul își pierdu dintr-odată aspectul blajin și se întoarse spre Hugh:

— L-ați văzut pe bătrân trecând pe aici pe la filtru?

— Nu, nu l-am văzut. Și m-am uitat atent la fiecare călător. Mătușă Augusta a fost ultima.

Apoi rămase ca trăsnit:

— Dumnezeule! Credeți că era chiar Micky Miranda, deghizat?

— Da. Dar unde e acum? S-o fi dat jos la vreo stație dinainte?

Paznicul spuse:

— Nu – e tren expres, merge fără oprire de la Waterloo la Southampton.

— Atunci trebuie să căutam prin tren. Precis că e încă acolo.

Dar nu era.

5

Vasul *Aztec* era împodobit cu lampadare colorate și cu ghirlande. Când Augusta se îmbarcă, petrecerea de Crăciun era în toi: o orchestră cânta pe puntea principală, iar călătorii îmbrăcați în haine de gală beau șampanie și dansau cu prieteni care veniseră să-și ia rămas-bun.

Un însoțitor de bord o conduse pe Augusta pe scara cea mare spre o cabină de pe puntea superioară. Augusta își cheltuise ultimii bani lichizi pe cea mai bună cabină, gândind că nu trebuia să-și facă griji financiare cu tabacherele pe care le avea asupra ei. Cabina se deschidea direct către punte. Înăuntru se aflau un pat mare, o masă de toaletă spațioasă, fotolii comode și lumină electrică. Pe comodă era o vază cu flori, lângă pat o cutie de bomboane de ciocolată, iar pe măsuță

o sticlă de șampanie într-o frapieră cu gheață. Augusta era pe punctul de a-i spune însoțitorului de bord să ia șampania, dar apoi se răzgândi. Începea o viață nouă: poate că de acum avea să bea șampanie.

Ajunsese la fix. Auzi strigătul tradițional „Jos cu cei care rămân jos!" chiar când hamalii îi aduseră bagajele în cabină. Când aceștia plecară, Augusta ieși pe puntea îngustă, ridicându-și gulerul hainei ca să se apere de fulgii de zăpadă. Se aplecă deasupra balustradei și privi în jos. Dedesubt se vedea apa, unde un remorcher era deja pregătit pentru a scoate vasul uriaș din radă spre larg. În timp ce privea, punțile de acces fură retrase una câte una, iar amarele coborâte. Sirena vasului răsună în aer, oamenii de pe chei scoaseră un chiot colectiv, iar vasul începu să se miște încet, aproape imperceptibil.

Augusta se întoarse în cabină și închise ușa. Se dezbrăcă încet și își puse cămașa de noapte de mătase și un halat asortat. Apoi îl chemă pe însoțitorul de bord și îi spuse că nu mai avea nevoie de nimic în acea seară.

— Doriți să vă trezesc mâine-dimineață, doamna?

— Nu, mulțumesc. Voi suna.

— Prea bine, doamnă.

Augusta încuie ușa în urma lui.

Apoi deschise lada de voiaj, din care ieși Micky.

Acesta se bălăbăni pe picioare prin cabină și se aruncă pe pat.

— Isuse Hristoase, am crezut c-o să mor!

Gemu.

— Iubitul meu, unde te doare?

— Picioarele.

Augusta îi frecă gambele. Mușchii lui Micky erau încleștați în cârcei. Augusta îi masă gambele cu buricele degetelor, simțind căldura pielii lui prin stofa pantalonilor. Nu mai atinsese în acest fel un bărbat de multă vreme și simți cum un val de căldura îi urcă în piept.

Visase deseori cu ochii deschiși, și înainte, și după moartea soțului ei, să facă exact ceea ce făcea acum – să fugă cu Micky Miranda. Ceea ce o oprise mereu era gândul la ceea ce avea să piardă – casă, servitori, alocația lunară pentru haine, poziția

socială și puterea pe care o exercita asupra familiei. Dar acum nu mai avea nimic din toate acestea din cauza falimentului băncii, așa că era liberă să se abandoneze dorințelor.

— Apă, spuse Micky stins.

Augusta îi turnă un pahar de apă din cana de lângă pat. Micky se întoarse și se așeză în capul oaselor ca să ia apa, apoi o bău pe toată.

— Mai vrei… Micky?

El își scutură capul.

Augusta îi luă paharul.

— Ți-ai pierdut tabacherele, spuse el. Am auzit tot. Porcul ăla de Hugh!

— Dar ai tu destui bani, zise ea. Apoi arătă spre sticla de șampanie din frapieră. Hai să bem! Nu mai suntem în Anglia. Ai reușit să scapi!

Micky se uita fix la pieptul ei. Augusta își dădu seama că sfârcurile îi erau tari de excitare și că Micky le vedea împungând prin cămașa de noapte de mătase. Îi venea să-i spună „Poți să le atingi, dacă vrei", dar ezită. Aveau timp: aveau la dispoziție toată noaptea. Toată călătoria. Tot restul vieții! Dar brusc, nu mai putu să aștepte. Se simțea vinovată și îi era rușine, dar voia să-i țină în brațe trupul gol, și această dorința era mai puternica decât rușinea. Augusta se așeza pe marginea patului. Îi luă mâna lui Micky, i-o duse la buze și o sărută, apoi o puse pe pieptul ei.

Micky o privi mai întâi cu un soi de curiozitate. Apoi începu să-i mângâie sânul prin mătasea halatului. Atingerea lui era ușoară. Vârfurile degetelor lui se plimbau ușor pe sfârcul ei sensibil, iar ea scoase un geamăt de plăcere. Apoi Micky îi lua sânul în mână, ridicându-l în căușul palmei și frecându-l. Îi prinse sfârcul între arătător și degetul mare și strânse. Augusta își închise ochii. Micky strânse și mai tare, ca să provoace durere. Apoi, brusc, Micky îi învârti sfârcul cu multă răutate, astfel încât Augusta țipă și se smulse de lângă el, ridicând-se în picioare.

— Curvă bătrână, rânji el, ridicându-se din pat.

— Nu! spuse ea. Nu!

— Chiar ai crezut că mă voi însura cu tine!

— Da…

— Nu mai ai niciun ban și nicio influență, banca s-a dus dracului și ai pierdut până și tabacherele. Ce-aș mai putea face cu tine?

Augusta simți o durere în piept, ca un cuțit trecându-i prin inimă.

— Ai spui că mă iubești…

— Ai cincizeci și opt de ani – vârsta mamei mele, pentru numele lui Dumnezeu! Ești bătrână și smochinită, și rea, și egoistă, și nu m-aș culca cu tine nici dac-ai fi ultima femeie de pe pământ!

Augusta simțea că o ia cu leșin. Încercă să se abțină să nu plângă, dar nu reuși să se stăpânească. Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă cu suspine disperate. Era ruinată. Nu mai avea nici casă, nici bani, nici prieteni, iar bărbatul în care avusese încredere o trădase. Augusta se întoarse ca să-și ascundă chipul de Micky – nu voia ca acesta s-o vadă rușinată și îndurerată.

— Te rog, încetează, spuse ea.

— Voi înceta, îi aruncă el. Am o cabină rezervată pe acest vas, așa că mă duc acolo.

— Dar când ajungem în Cordoba…

— Nu mergi în Cordoba! Te poți da jos în Lisabona și te întorci în Anglia. Nu-mi mai faci nicio trebuință!

Fiecare cuvânt al lui Micky era ca o lovitură. Augusta se dădu înapoi, ținându-și mâinile peste față, ca și cum ar fi vrut să se apere de ocările lui. Se împiedică de ușa cabinei. Disperată să scape de el. Augusta deschise ușa și ieși.

Aerul înghețat al nopții îi limpezi mintea imediat. Se purta ca o fetiță neajutorată, nu ca o femeie în toată firea și responsabilă. Pentru o clipă nu mai fusese stăpână asupra vieții ei, dar acum voia să recâștige controlul.

Un bărbat în haine de gală trecu pe lângă ea, trăgând din trabuc. Acesta se holba cu uimire la cămașa de noapte a Augustei, dar trecu fără să spună ceva.

Augustei îi veni o idee.

Intră înapoi în cabină și închise ușa. Micky își îndrepta cravata în fața oglinzii.

— Vine cineva, spuse ea alarmată. Un polițist!

Micky se schimbă imediat la față. Rânjetul de pe chip îi

dispăru, făcând loc unei priviri panicate.

— Dumnezeule! spuse el.

Mintea Augustei calcula iute.

— Suntem încă în spațiul marin britanic, spuse ea. Poți fi arestat și trimis înapoi într-o barcă a gărzii de coastă.

Augusta habar nu avea dacă ceea ce spunea era adevărat.

— Trebuie să mă ascund! spuse Micky sărind înapoi în lada de voiaj. Închide capacul, repede!

Augusta trânti capacul lăzii.

Apoi potrivi închizătoarea ca s-o poată încuia cu cheia.

— E mai bine acum, spuse ea.

Se așeză pe pat, privind la lada de voiaj. Conversația lor îi răsuna iar și iar în urechi. Augusta se pusese într-o poziție vulnerabilă, iar Micky o rănise. Se gândi la felul în care acesta o mângâiase. Numai alți doi bărbați îi mai atinseseră vreodată sânii: Strang și Joseph. Apoi se gândi cum Micky îi strânsese și învârtise sfârcul între degete și cum apoi o dăduse la o parte împroșcând-o cu cuvinte urâte. Pe măsură ce minutele treceau, furia Augustei se domolea, transformându-se într-o înnegurată și intensă sete de răzbunare.

Din ladă se auzi vocea înfundată a lui Micky:

— Augusta! Ce se întâmplă?

Augusta nu răspunse.

Micky începu să strige după ajutor. Augusta lua niște pături de pe pat și la puse pe ladă ca să acopere strigătele.

După o vreme, acestea încetară.

Cu privirea dusă departe, Augusta desfăcu etichetele cu numele ei de pe ladă.

Auzi ușile cabinelor trântindu-se: pasagerii ieșeau din cabinele lor și se îndreptau spre restaurant. Ieșind în largul Marii Mânecii, vasul începu să se legene ușor pe valuri. Stând îngândurata pe pat, Augusta nici nu simți cum trecu seara.

Pasagerii se întoarseră la cabine în grupuri de doi sau trei între miezul nopții și ora două. După aceea orchestra încetă să mai cânte și pe vas se așternu tăcerea, pe zgomotul de fond al motoarelor și al mării.

Obsedată, Augusta se uita țintă la lada în care-l închisese pe Micky. Aceasta fusese adusă în cabină pe spinarea unui hamal zdravăn. Augusta nu putea ridica lada, dar se gândea c-o

putea împinge. Lada avea mânere de cupru pe părțile laterale și chingi de piele pe deasupra și pe dedesubt. Augusta apucă una dintre chingile de pe capac și trase, răsturnând lada pe o parte. Apoi lada se rostogoli și căzu cu zgomot cu fundul în sus. Micky începu să strige din nou, așa ca Augusta acoperi iar lada cu pături. Aștepta să vadă dacă vine cineva să vadă ce fusese acel zgomot, dar nu auzi pe nimeni. Micky încetase și el să strige.

Augusta apucă din nou curelele lăzii și trase de ele. Lada era foarte grea, dar Augusta putea s-o urnească de pe loc câțiva centimetri de fiecare dată. După fiecare sforțare, se oprea să se odihnească.

Îi luă cam zece minute să mute lada până la ușa cabinei. Apoi își puse ciorapii, cizmele și haina de blana și deschise ușa cabinei.

Pe punte nu era nimeni. Călătorii dormeau și nu se vedea niciun membru al echipajului care să patruleze pe punte. Vasul era luminat cu becuri electrice slabe, iar pe cer nu se vedea nicio stea.

Augusta trase lada peste pragul ușii și se opri din nou să se odihnească.

Apoi îi fu mai ușor, pentru că puntea era alunecoasă din cauza zăpezii. Zece minute mai târziu, lada se afla lângă parapetul vasului.

Partea cea mai grea de-abia acum urma. Apucând una dintre chingi, Augusta ridică un capăt al lăzii, încercând s-o pună în picioare. La prima încercare, scăpă lada. Zgomotul pe care aceasta îl făcu la contactul cu puntea i se păru foarte puternic Augustei, dar din nou nu veni nimeni să vadă ce se întâmplă: pe navă se auzeau mereu tot felul de zgomote intermitente, în timp ce coșurile vasului scuipau fum, iar coca brăzda valurile.

A doua oară, Augusta făcu o sforțare mai serioasă. Puse un genunchi pe punte, prinse de curele cu amândouă mâinile, și ridică lada încet. Când lada era înclinată la patruzeci și cinci de grade, Micky se mișcă înlăuntrul ei, greutatea corpului său căzând spre fundul lăzii, astfel încât lada putu fi ridicată foarte ușor în poziție dreaptă, pe laterală.

Augusta înclină lada din nou, sprijinind-o de parapet.

Ultima parte avea să fie cea mai grea. Augusta se aplecă și apucă chinga de pe fundul lăzii. Trase adânc aer în piept și ridică.

Nu trebuia să susțină toată greutatea lăzii, pentru că celălalt capăt se sprijinea de balustradă, dar tot îi trebui toată forța ca să ridice lada câțiva centimetri deasupra punții. Degetele înghețate îi alunecară însă pe ladă și Augusta o scăpă.

Își dădu seama că nu era în stare să ridice lada singură.

Amorțită și sleita de puteri, stătu să-și tragă sufletul. Nu putea să se dea bătută. Se chinuise atâta să aducă lada până aici. Trebuia să mai încerce.

Se aplecă și apucă din nou curelele.

Micky vorbi din nou:

— Augusta, ce faci?

Augusta răspunse în șoaptă, răspicat:

— Ia amintește-ți cum a murit Peter Middleton, spuse ea.

Făcu o pauză. Din ladă nu se auzi niciun răspuns.

— Așa o să mori și tu, spuse ea.

— Nu, te rog, Augusta, iubirea mea! imploră el.

— Apa va fi mai rece și o să-i simți gustul sărat când îți va umple plămânii, dar acum o să cunoști și tu groaza lui când ai să simți moartea strângându-te de gât.

Micky începu să țipe:

— Ajutor! Ajutor! Să mă ajute cineva!

Augusta apuca chingile lăzii și ridică cu toate forțele. Fundul lăzii se dezlipi de pe punte. Dându-și seama ce se întâmplă, Micky începu să strige îngrozit cât de tare putea, iar vocea lui se auzi peste zgomotul de fond al motoarelor și al valurilor. Cineva avea să vină în curând. Augusta făcu o nouă sforțare. Ridica fundul lăzii la nivelul pieptului, epuizată, simțind că nu mai poate. Din ladă se auzeau zgomote disperate, căci Micky se zbătea înnebunit să scape din lada. Augusta închise ochii și împinse lada, strângând din dinți. Încordându-se din toată ființa ei, simți ceva cedând în musculatura spatelui și scoase un țipăt de durere, dar continua să ridice. Fundul lăzii era acum mai sus decât capacul acesteia, și lada aluneca vreo câțiva centimetri pe parapet, dar se înțepeni. Durerea de spate a Augustei era aproape insuportabilă. Strigătele lui Micky puteau trezi din somnul său în orice moment vreun călător pe

jumătate beat. Augusta știa ca nu mai are puteri decât pentru o singură sforțare. Nu avea voie să dea greș. Își adună forțele, își închise ochii, și, scrâșnind din dinți din cauza durerii de spate, ridică din nou.

Lada aluneca încet pe balustrada, apoi căzu în gol.

Din ladă se auzi un țipat prelung care muri în noapte.

Augusta se prăbuși pe parapet, aplecându-se ca să își calmeze puțin durerea îngrozitoare de spate, și privi lada cea mare cazând încet și legănându-se prin aer în mijlocul fulgilor de nea. Aceasta căzu în apă cu un zgomot greu de stropi și se scufundă.

O clipă mai târziu, lada ieși din nou la suprafață. Augusta socoti că aceasta mai avea să plutească puțin timp. Simțea dureri de spate atroce și își dorea mai mult ca orice să se poată întinde, dar rămase aplecată peste balustradă, privind lada care se legăna pe luciul apei. Apoi, aceasta nu se mai văzu.

Augusta auzi o voce de bărbat lângă ea.

— Cred că am auzit pe cineva strigând după ajutor, răsună glasul îngrijorat.

Augusta se adună rapid și se întoarse, dând cu ochii de un tânăr politicos îmbrăcat într-un halat de mătase și cu un șal la gât.

— Eu eram, spuse ea, silindu-se să zâmbească. Am avut un coșmar și m-am trezit țipând. Am ieșit aici să-mi limpezesc mintea.

— Aha. Sunteți sigură că totul e în regulă?

— Foarte sigură. Sunteți foarte amabil.

— Bine. Noapte bună, atunci.

— Noapte bună.

Tânărul intră din nou în cabina lui.

Augusta se întoarse și privi marea. Peste câteva momente avea să se întoarcă clătinându-se în pat, dar acum voia să mai privească marea încă puțin. Își închipui cum apa avea să năvălească în lada prin deschizăturile înguste, umplând-o încet. Nivelul apei urma să crească centimetru cu centimetru pe lângă trupul lui Micky, în timp ce acesta avea să se zbată să deschidă lada. Atunci când apa avea să-i ajungă la nas și la gura, Micky va încerca să-și țină respirația cât timp putea. Dar în cele din urma avea să deschidă gura larg fără să vrea și apa

rece și sărată urma să-i năvălească pe gură și în gât, umplându-i plămânii. Micky o să se zbată încă puțin, chinuit de durere și spaimă, apoi mișcările lui o să devină tot mai slabe; la un moment dat totul va deveni negru și apoi Micky avea să moară.

6

Hugh era absolut epuizat de oboseală, când în sfârșit se dădu jos din tren în gara Chingford. Deși era nerăbdător să se prăbușească în pat, se opri pe podul de deasupra liniei ferate, acolo unde Micky îl împușcase pe Tonio în acea dimineața, își scoase pălăria și rămase acolo un minut, cu capul descoperit sub fulgii de nea, și își aminti de prietenul lui în anii de copilărie și la vârsta maturității. Apoi o luă spre casă.

Se întreba cum aveau să influențeze toate aceste evenimente atitudinea Ministerului de Externe față de Cordoba. Până acum poliția nu reușise să-l prindă pe Micky. Dar, indiferent dacă avea să îl prindă sau nu, Hugh putea exploata faptul că fusese martor la crimă. Ziarele ar fi dat orice să poată relata povestea, așa cum se întâmplase ea, minut cu minut. Publicul urma să fie revoltat de faptul că un diplomat străin putea să comită o crimă ziua în amiaza mare, și membrii parlamentului aveau să ceară probabil un răspuns. Faptul că Micky era un criminal putea să compromită șansele lui Papa Miranda de a fi recunoscut de guvernul britanic. Asta putea să convingă Ministerul de Externe să sprijine familia Silva pentru a pedepsi familia Miranda și pentru a primi o compensație pentru investitorii britanici care pierduseră bani în societatea Port Santamaria.

Cu cât Hugh se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât era mai încrezător.

Spera s-o găsească pe Nora dormind la întoarcerea acasă. Nu avea chef s-o audă plângându-se că avusese o zi îngrozitoare, izolată în satul acesta de la capătul lumii, fără să aibă pe cineva care s-o ajute să se îngrijească de cei trei băieți neastâmpărați. Hugh nu voia decât să se poată vârî în așternut și să închidă ochii. A doua zi avea să chibzuiască asupra evenimentelor care se întâmplaseră astăzi și să socotească ce efecte urmau să aibă acestea asupra lui și a băncii.

Fu prin urmare dezamăgit să vadă lumină după perdelele casei când intră pe aleea mărginită de grădiniță. Asta însemna că Nora nu dormea. Hugh descuie ușa cu cheia și intră în prima odaie.

Fu uimit să-i vadă pe cei trei băieți stând unul lângă altul pe canapea, îmbrăcați în pijamale și uitându-se la o carte cu poze.

Și la fel de uimit fu s-o vadă în mijlocul lor pe Maisie, citindu-le din carte.

Cei trei băieți săriră și alergară spre el. Hugh îi îmbrățișa și îi sărută pe fiecare: întâi pe cel mai mic, Sol, apoi pe Samuel, și în cele din urmă pe cel de unsprezece ani, Toby. Băieții cei mici jubilau de bucurie să-l vadă pe Hugh, dar chipul lui Toby exprima altceva.

— Ce e, bătrâne? îl întrebă Hugh. S-a întâmplat ceva? Unde e mama?

— S-a dus la cumpărături, zise el și izbucni în plâns.

Hugh îl luă în brațe pe băiat și se uita la Maisie.

— Am ajuns aici în jur de patru, spuse ea. Nora trebuie să fi ieșit la scurt timp după dumneata.

— I-a lăsat singuri?

Maisie încuviință.

Hugh simți cum îi urcă sângele la cap de furie. Copiii fuseseră lăsați singuri cea mai mare parte a zilei. Ar fi putut să se întâmple orice.

— Cum a putut face una ca asta? întrebă el cu amărăciune.

— Ai un bilet.

Maisie îi dădu un plic.

Hugh îl deschise și citi mesajul telegrafic: *ADIO.*

Maisie zise:

— Plicul nu era închis. Toby a citit biletul și mi l-a arătat și mie.

— Greu de crezut, spuse Hugh.

Dar de îndată ce rosti cuvintele, își dădu seama că nu era deloc adevărat: de fapt era foarte ușor de crezut. Nora pusese mereu dorințele ei mai presus de orice altceva în viață. Iar acum își abandonase copiii. Hugh se gândi că aceasta se dusese precis la cârciuma tatălui ei.

Iar din mesaj se înțelegea că nu avea nicio intenție să se întoarcă.

Hugh nu știa ce să simtă.

Prima lui grijă erau băieții. Era important să nu îi supere și mai mult. Hugh își puse la o parte sentimentele pentru moment.

— Băieți, e foarte târziu, spuse el. E timpul să mergeți la culcare. Hai!

Îi luă și îi conduse în sus pe scări. Sol și Samuel împărțeau o cameră, dar Toby avea camera lui. Hugh îi puse pe cei mici în pat, apoi trecu în camera celui mai mare. Se aplecă asupra lui să-l sărute.

— Doamna Greenbourne e o femeie de tare de treabă, spuse Toby.

— Știu, îi răspunse Hugh. A fost soția celui mai bun prieten al meu, Solly. Dar el a murit.

— E și foarte drăguță.

— Așa ți se pare?

— Da. Mama vine înapoi?

Iată întrebarea de care se temuse Hugh.

— Sigur că vine înapoi, răspunse el.

— Cu adevărat?

Hugh ofta.

— Ca să fiu sincer, bătrâne, nici eu nu știu.

— Dacă nu vine înapoi, o să ne îngrijească doamna Greenbourne?

Hugh se gândi la capacitatea copiilor de a pune degetul pe rană. Dar evită răspunsul.

— Lucrează la un spital. Are zeci de pacienți în grijă. Nu cred că ar avea timp să aibă grijă și de încă trei băieți. Dar acum, gata cu întrebările! Noapte bună!

Toby nu părea convins, dar nu stărui.

— Noapte bună, tată.

Hugh suflă în lumânare și ieși din odaie, închizând ușa.

Maisie îi pregătise o cacao.

— Sunt sigură că ai prefera niște coniac, dar se pare că în casa asta nu se găsește așa ceva.

Hugh zâmbi.

— Noi, cei mărunți din clasa de mijloc, nu ne permitem să bem băuturi spirtoase fine. E bună și cacaua.

Pe o tavă erau cești și o carafă, dar niciunul din ei nu se

mișcă să le ia. Stăteau amândoi în mijlocul camerei uitându-se unul la altul. Maisie spuse:

— Am citit despre crima în ziarul de după-amiază și am venit aici să mă asigur ca ești teafăr. I-am găsit pe copii singuri și le-am dat de cină. Apoi te-am așteptat pe dumneata.

Schiță un zâmbet resemnat și supus, care arăta că ceea ce avea să se întâmple imediat după asta depindea de Hugh.

Dintr-odată, acesta începu să tremure. Se sprijini de spătarul unui scaun.

— Am avut o zi!... spuse el clătinându-se. Mă simt cam ciudat.

— Ar trebui să te așezi.

Brusc, pe Hugh îl cotropi un val de iubire pentru Maisie. În loc să se așeze, își încolăci brațele în jurul acesteia.

— Strânge-mă tare, o rugă el.

Maisie îl strânse la pieptul ei.

— Te iubesc, Maisie. Te-am iubit întotdeauna.

— Știu, spuse ea.

Hugh o privi în ochi. Aceștia erau plin de lacrimi, și Hugh văzu cum o lacrimă izvorî din ochiul lui Maisie și se scurse pe obrazul ei. Hugh îi sorbi lacrima sărutând-o.

— După atâția ani... spuse el. După atâția ani...

— Iubește-mă în seara asta, Hugh, îl rugă ea.

El dădu din cap.

— Și în toate nopțile de acum înainte.

Apoi o sărută din nou.

EPILOG

1892

Din ziarul *The Times:*

DECESE

Contele de Whitehaven, fost director al Băncii Pilaster, a încetat din viață după o boală îndelungata, în ziua de 30 mai, la reședința să din Antibes, Franța.

— A murit Edward, spuse Hugh, scoțându-și nasul din ziar.

Maisie stătea lângă el în vagonul de tren, îmbrăcată într-o rochie de vară galben-închis cu buline roșii și cu o pălărioară cu panglici galbene de tafta. Mergeau la Școala Windfield, pentru festivitatea de sfârșit de an.

— A fost un escroc împuțit, dar maică-sii tot o să-i fie greu fără el, spuse Maisie.

Augusta și Edward locuiseră împreună în sudul Franței în ultimele optsprezece luni. În ciuda a tot ceea ce făcuseră, sindicatul le dădea aceeași alocație lunară de care beneficia restul membrilor familiei Pilaster. Amândoi erau invalizi: Edward avea sifilis în stadiu terminal, iar Augusta suferea de hernie de disc și își petrecea cea mai mare parte a timpului într-un scaun rulant. Hugh auzise că, în ciuda bolii, Augusta se impusese ca regină neîncoronată a comunității englezești care locuia în părțile acelea – făcea și desfăcea căsătorii, media conflicte, organiza evenimente sociale și stabilea reguli de societate.

— Edward a iubit-o nespus pe maică-sa, spuse Hugh.

Maisie se uita nedumerita la el.

— De ce spui asta?

— E singurul lucru bun la care mă pot gândi în legătură cu el.

Maisie se uită cu drag la Hugh și îi dădu o sărutare pe nas.

Trenul intră suflând din greu în gara Windfield și cei doi coborâră. Toby termina primul său an la Școala Windfield, iar Bertie ultimul. Era o zi caldă cu soare puternic. Maisie își

deschise umbrela de soare – aceasta era făcută din aceeași mătase cu buline ca și rochia – și o luară înspre școală.

Școala se schimbase mult în cei douăzeci și șase de ani de când o părăsise Hugh. Vechiul director, domnul Poleson, murise demult și în curtea școlii i se ridicase o statuie. Noul director încă mai ridica amenințător faimosul băț căruia i se spunea dintotdeauna Dungata, dar îl folosea mult mai rar. Dormitorul clasei a patra era tot în fosta lăptărie de lângă capela de piatră, dar se construise și o altă clădire, în care începeau toți elevii școlii. Se făcuseră progrese și în domeniul educației: pe lângă latină și greacă, Toby și Bertie învățau și matematică și geografie.

Îl întâlniră pe Bertie în curtea școlii. Acesta era mai înalt decât Hugh deja de un an, doi. Era un băiat serios, silitor și bine-crescut – la școală nu intra mereu în bucluc, așa ca Hugh. Semăna cu cei din neamul mamei, familia Rabinowicz, și lui Hugh băiatul îi amintea de Dan, fratele lui Maisie.

Bertie o sărută pe maică-sa și îi dădu mâna lui Hugh.

— E puțină hărmălaie, spuse el. N-am avut destule exemplare din imnul școlii și clasa a patra inferioară nu mai termină cu scrisul textului. Trebuie să merg să-i zoresc. Ne vedem după festivitate!

Plecă grăbit. Hugh privi în urma lui cu multă dragoste, gândindu-se nostalgic cât de importantă ni se pare școala, până terminăm cu ea.

Apoi îl întâlniră pe Toby. Băieții mai mici nu mai erau obligați să poarte jobene și fracuri: Toby era îmbrăcat într-o haină scurtă și purta o pălărioară de pai.

— Bertie mi-a zis că pot să iau ceaiul cu voi în camera lui după festivitate, dacă nu vă deranjează. Sunteți de acord?

— Sigur ca suntem de acord, râse Hugh.

— Mulțumesc, tată!

Toby pleca alergând.

În sala de festivități, Maisie și Hugh avură surpriza să-l întâlnească pe Ben Greenbourne, care arăta îmbătrânit și părea cam slăbit. Maisie, directă cum era ea de felul ei, îi spuse:

— Bună ziua, ce vă aduce pe aici?

— Nepotul meu e reprezentantul elevilor! răspunse el

morocănos. Am venit să-l văd și să îi aud cuvântarea.

Hugh era uimit. Bertie nu era nepotul lui Greenbourne, și bătrânul o știa prea bine. Oare vârsta înaintată îl îmbunase?

— Stați jos lângă mine, le ordonă Greenbourne.

Hugh se uită la Maisie. Aceasta ridică din umeri și se așeză, iar Hugh făcu la fel.

— Aud că v-ați căsătorit, spuse Greenbourne.

— Luna trecută, spuse Hugh. Prima mea soție nu s-a opus divorțului.

Nora trăia cu un negustor de whisky, iar detectivul angajat de Hugh reușise să dovedească adulterul în mai puțin de o săptămână.

— Eu nu aprob divorțul, spuse Greenbourne sec. Apoi oftă… Dar sunt prea bătrân ca să le mai spun altora ce să facă. Secolul e aproape pe sfârșite. Viitorul e al vostru. Vă doresc mult noroc în viață.

Hugh îi lua mâna lui Maisie și i-o strânse.

Greenbourne se întoarse spre Maisie.

— Îl veți trimite pe băiat la universitate?

— Nu-mi permit, spuse Maisie. Și așa a fost destul de greu cu taxa pentru școală.

— Mi-ar face plăcere să plătesc eu, spuse Greenbourne.

Maisie era surprinsă.

— Sunteți foarte amabil, spuse ea.

— Ar fi trebuit să fiu mai amabil cu mulți ani în urmă, răspunse el. Eu mereu te-am desconsiderat pe dumneata, crezând că vânezi averea fiului meu. A fost una dintre greșelile mele. Dacă umblai numai după bani, nu te-ai fi căsătorit cu tânărul domn Pilaster aici de față. M-am înșelat asupra dumitale.

— Nu mi-ați făcut niciun rău, spuse Maisie.

— Totuși, am fost prea aspru. Nu am multe regrete în viață, dar acesta este unul dintre ele.

Băieții de școală începură să intre cu rândul în sală, cei mici luând loc pe podea în față, iar cei mai mari pe scaune.

Maisie îi spuse lui Greenbourne:

— Acum Hugh l-a adoptat legal pe Bertie.

Bătrânul își întoarse ochii pătrunzători spre Hugh.

— Bănuiesc că dumneata ești tatăl adevărat, spuse el fără

înconjur.

Hugh încuviință.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama demult. Dar n-are a face. Băiatul crede că eu sunt bunicul lui, și asta îmi dă anumite responsabilități. Tuși jenat și schimbă subiectul: Aud că sindicatul va plăti niște dividende.

— Așa e, spuse Hugh.

Acesta reușise în cele din urmă să vândă toate activele Băncii Pilaster, iar sindicatul care salvase banca obținuse un mic profit.

— Toți membrii vor primi aproximativ cinci la sută din investiția pe care au făcut-o.

— Bine lucrat! Nu credeam că o veți scoate la capăt.

— Am reușit mulțumită guvernului cordobez. Aceștia au cedat toate bunurile familiei Miranda societății Port Santamaria, și asta a făcut ca obligațiunile să câștige puțin în valoare.

— Ce s-a ales de tipul ăla, Miranda? Era o canalie.

— Micky? Corpul lui a fost găsit închis într-o lada de voiaj eșuată pe o plajă de pe Isle of Wight. Nu s-a aflat niciodată cum a ajuns acolo sau de ce acesta era închis în ea.

Hugh fusese chemat să ajute la identificarea cadavrului: era important să se stabilească faptul că Micky murise, astfel încât Rachel să se poată căsători în sfârșit cu Dan Robinson.

Un școlar împărțea tuturor părinților și rudelor prezente foi de hârtie cu imnul școlii scris de mână în cerneală.

— Și dumneata? îl întrebă Greenbourne pe Hugh. Ce ai de gând după ce se dizolvă sindicatul?

— Chiar voiam să vă cer sfatul asupra acestui lucru, spuse Hugh. Aș vrea să deschid o noua bancă.

— Cum?

— Să lansez acțiuni la Bursa de Valori: Pilasters Limited. Ce părere aveți?

— Este o idee îndrăzneață, dar dumneata ai fost mereu un original! Greenbourne rămase puțin gânditor. Chestia amuzantă este că dumitale falimentul băncii ți-a adus în cele din urmă o creștere a reputației, pentru că te-ai descurcat cum te-ai descurcat. La urma urmei, cine ar putea fi mai demn de încredere decât un bancher care a reușit să-și plătească toți

creditorii chiar și după ce a dat faliment?

— Deci… credeți că ar merge?

— Sunt sigur de asta. S-ar putea să investesc și eu în ea.

Hugh dădu din cap recunoscător. Era important pentru el ca Greenbourne să agreeze ideea. Toți cei din lumea financiara îi cereau părerea, și aprobarea lui însemna mult. Hugh socotise ca planul lui era plauzibil, dar binecuvântarea lui Greenbourne fu hotărâtoare.

Toată lumea se ridică în picioare în momentul în care în sală intră directorul școlii urmat de corpul profesoral, de oaspetele de onoare – un membru liberal al parlamentului – și de Bertie, care era reprezentantul elevilor. Luară loc toți pe estradă, apoi Bertie veni la tribună și spuse cu o voce sonoră:

— Să cântam împreună imnul școlii.

Hugh o privi cu colțul ochiului pe Maisie și zâmbi mândru. Primele acorduri familiare ale cântecului răsunară din pian și începură cu toții să cânte.

O oră mai târziu, Hugh îi lăsă pe Maisie și pe băieți servind ceaiul în camera lui Bertie și se strecura prin curtea de squash în Bishop's Wood.

Era foarte cald, la fel ca în acea zi, cu douăzeci și șase de ani în urmă. Pădurea arăta la fel, liniștită și jilavă în umbra mestecenilor și a ulmilor. Hugh își aminti de cărarea care ducea către baltă și o găsi imediat.

Nu coborî pe peretele carierei – nu mai era destul de sprinten pentru asta. Se așeză pe buza acesteia și aruncă o pietricică în lac. Aceasta sparse nemișcarea apei și formă clipociri de cercuri perfecte.

Hugh era singurul care rămăsese dintre toți, în afară de Albert Cammel, care trăia departe, în Colonia Capului. Toți ceilalți erau morți: Peter Middleton ucis în acea zi, Tonio împușcat de Micky în Ajunul Crăciunului în urmă cu doi ani; Micky însuși înecat într-o ladă de voiaj, iar acum Edward, răpus de sifilis și înmormântat într-un cimitir din Franța. Lui Hugh îi părea că un spirit rău ieșise din adâncuri în acea zi din 1866 și se strecurase în viețile lor, trezind în ei toate acele pasiuni înnegurate care le otrăviseră viața – ură, lăcomie, egoism, cruzime, născând minciună, ruină, boală și crimă. Dar

acum totul se terminase. Datoriile erau plătite. Dacă într-adevăr existase vreun spirit rău, acesta se întorsese în fundul lacului. Iar Hugh supraviețuise.

Se ridică. Era timpul să se întoarcă la ai lui. O porni spre școală, apoi întoarse privirea în urmă o ultimă dată.

Unduirile provocate de piatra aruncată dispăruseră cu totul, iar suprafața apei era din nou absolut nemișcată.

MULȚUMIRI

Pentru generosul ajutor pe care mi l-au dat la scrierea acestei cărți, le mulțumesc următorilor prieteni, rude și colegi: Carole Baron, Joanna Bourke, Ben Braber, George Brennan, Jackie Farber, Barbara Follett, Emanuele Follett, Katya Follett, Michael Haskoll, Pam Mendez, M.J. Orbell, Richard Overy, Dan Starer, Kim Turner, Ann Ward, Jane Wood, Al Zuckerman

Ken Follett
16 martie 1993

Fatty - „durduliu“, în limba engleză, în original.
William Gladstone (1809-1898), om politic britanic, membru important al Partidului Liberal britanic, și prim-ministru al Marii Britanii în 1868-1874, 1880-1885, 1886 și 1892-1894.
În mod tradițional, numai nobilii puteau fi membri ai Camerei Lorzilor, (n.tr.)
Accent specific claselor muncitoare din Londra (n.tr.)
Termenii „capete rotunde“ (Roundheads) și „cavaleri“ (Cavaliers) se refera la susținătorii parlamentului și ai lui Oliver Cromwell, respectiv ai monarhiei și ai regelui Carol I al Angliei în Războiul Civil Englez (1642-1651). (n.tr.)
Ned este un nume de alint pentru Edward (n.tr.)
Barker, nume de familie englezesc, care poate însemna și „lătrător“, (n.tr.)
Stil în artele aplicate care s-a dezvoltat în Anglia în epoca victoriana între 1880 și 1910. (n.tr.)